

PHI THIÊN ĐẠ TƯỜNG

Tiểu thuyết | OAI HƯƠNG TİM DỊCH

ZOIA

HOÀNG HÔN MÀU MÁU

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

CAMPHONG

2013 - TẬP 1 - HOÀNG HÔN MÀU MÁU

---* ❖ *---

Tác giả: **Phi Thiên Dạ Trường**

Dịch thuật: **Oải Hương Tím**

Phát hành: **Cẩm Phong Books**

Nhà xuất bản **Hà Nội**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

LỜI TỰA

Năm 2013, đại dịch thủy ma bùng nổ.

Quê hương lâm nguy, loài người buộc phải triển khai cuộc chiến tự vệ quy mô lớn.

Những nhân vật chính của chúng ta phải đợi chờ ánh bình minh trong đêm dài thăm thẳm.

Ngày tận thế đến gần, họ biết phải đi đâu về đâu?

Quá khứ đã vụn vỡ dưới đồng tro tàn.

Nhưng niềm tin lại tái sinh trong lửa đỏ.

PHẦN 1

Hoàng Hôn Màu Máu

CHƯƠNG 1

ĐƯỜNG ĐÊM

"**N**ày Lưu Nghiễn, anh lính bạn cậu đâu rồi?"

Lưu Nghiễn vẫn vùi đầu vào chỉnh sửa bản vẽ, không thèm đếm xỉa đến câu hỏi. Mãi tới khi đám con gái bên cạnh phá lên cười, gặng hỏi đến lần thứ ba mới chịu ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Một cô hỏi: "Không phải định ở lại đây tìm việc làm sao?"

"Mông Phong ấy hả..." Lưu Nghiễn cầm cục tẩy, nhẹ nhàng tẩy xóa hình vẽ phối cảnh: "Bố mẹ gọi, thế là về rồi. Mà về từ tháng trước cơ, mấy người đúng là thông tấn xã con rùa."

"Tiếc thật đấy..." Lại một cô khác cười: "Hiếm lắm mới gặp một anh lính đẹp trai như vậy, thảo nào gần đây không thấy ai đợi cậu cùng đi ăn tối nữa."

Lưu Nghiễn liếc mấy cô nàng một cái rồi trêu: "Ai thích cậu ta nào? Hồi lộ mấy chai cam vắt đi, tôi sẽ cho mấy người số điện thoại của cậu ta ngay." Dứt lời nhẹ nhàng thổi bay vụn tẩy, giống như đang xua đi một đoạn ký ức cố chấp cứ bám rễ trong đầu.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ tan lớp, sinh viên lũ lượt ùa ra khỏi phòng học.

Ánh nắng mùa hè gay gắt xuyên qua lớp kính thủy tinh trong suốt, cả phòng học rộng lớn không một bóng người, Lưu Nghiễn một mình ngồi ở dãy bàn cuối, chậm rãi thu dọn đồng bản vẽ hiệu ứng.

Hôm nay đã là một tháng mười hai ngày sau khi chia tay, cũng là ngày kỉ niệm quen nhau của cậu và Mông Phong.

Bảy năm về trước, Lưu Nghiễn và cậu bạn nối khố Mông Phong cùng học năm cuối cấp trung học tại thành phố Z, thổ lộ rồi yêu nhau. Sau kỳ thi đại học, Mông Phong nhập ngũ còn Lưu Nghiễn đỗ vào một trường đại học. Những lời thề non hẹn biển thuở còn là học sinh Lưu Nghiễn vẫn luôn ghi nhớ. Mặc dù mỗi người đã đi theo con đường riêng nhưng cả hai vẫn quyết tâm duy trì liên lạc, chờ ngày tốt nghiệp và xuất ngũ lại được bên nhau.

Năm thứ hai đại học, vì có thành tích học tập xuất sắc nên Lưu Nghiễn được gửi sang Đức trong chương trình trao đổi sinh viên, xa xôi nơi đất khách quê người vẫn canh cánh bóng hình người yêu dấu. Sau khi về nước lại tiếp tục được lên thẳng nghiên cứu sinh. Đến năm sau thì Mông Phong cuối cùng cũng xuất ngũ, tìm đến thành phố S nơi Lưu Nghiễn đang học. Lúc gặp lại không có cảm xúc trào dâng, cũng chẳng có đêm dài cuồng nhiệt. Mông Phong chỉ ôm lấy Lưu Nghiễn, yên lặng ngủ một đêm.

Lưu Nghiễn nằm yên không nhúc nhích nhưng mất ngủ cả đêm, trằn trằn nhìn trần nhà, cảm giác có gì đó đã không còn như xưa nữa.

Mông Phong định ở lại thành phố S, tìm một công việc gì đó để chung sống với Lưu Nghiễn. Thế nhưng dù tất tả ngược xuôi, vì bằng cấp quá thấp nên chẳng cách nào tìm được một công việc như ý. Cuối cùng, anh ra đi.

Lưu Nghiễn không hề can thiệp vào sự lựa chọn của Mông Phong. Khi cánh cửa khép lại, Mông Phong ở bên ngoài, Lưu Nghiễn ở bên trong, lòng đều hiểu rõ, bọn họ đã chẳng còn là đôi tình nhân còn học cấp ba của bảy năm về trước. Thời gian là con dao sắc bén nhất, tư lòng vương vấn bao năm, cuối cùng cũng bị nó chém đứt lìa.

Chớp mắt, thời gian đã trôi tuột qua kẽ tay như những hạt cát mịn, chẳng hề để lại chút dấu vết. Người không còn là người xưa nữa, tình cũng chẳng phải là tình thuở ban đầu. Không thể đổ lỗi cho khoảng cách, càng chẳng thể oán trách cuộc sống của nhau. Chẳng ai có lỗi, tất cả đều do bản thân mà ra.

Bảy năm sau, vào cái ngày chia tay được một tháng mười hai ngày, Lưu Nghiễn ngồi một mình trong phòng học, lòng bỗng dậy lên thứ cảm xúc không lời.

“Lưu Nghiễn!” Một người bạn cùng lớp ló đầu vào gọi: “Thầy hướng dẫn đang đợi cậu kìa, sao còn chưa đi?”

Lưu Nghiễn như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhanh chóng thu dọn bản vẽ, vội vàng đi về phía văn phòng giáo viên.

“Bản thiết kế tôi đã xem rồi.” Thầy trưởng khoa nhận xét: “Lỗi vặt vặt thì nhiều, lỗi lớn thì không có.”

Lưu Nghiễn đặt bản vẽ xuống, giơ tay đón lấy tách cà phê thầy giáo đưa cho, vừa nhâm nhi vừa ngắm tủ sách, hỏi: “Em có thể mượn vài quyển sách về đọc được không ạ?”

“Tất nhiên là được.” Thầy hướng dẫn của Lưu Nghiễn độ năm mươi tuổi, là một người đàn ông rất phong độ, lúc này đang ngồi bên bàn làm việc, nhấp một ngụm cà phê: “Thiết kế của em đều rất chú trọng vào ứng dụng thực tế, mang đậm phong cách Iceland, nhưng mảng công thái học[1] lại là điểm yếu, bê bết hết chỗ nói.”

Lưu Nghiễn cười cười tự giễu: “Hồi còn học bên Bauhaus[2], môn công thái học của em luôn rất tẻ. Thầy ơi, đây là sách gì vậy?”

[1] Công thái học - Ergonomics: Bộ môn khoa học nghiên cứu mối quan hệ giữa con người và môi trường làm việc của họ, đặc biệt trên khía cạnh “sử dụng”. Để sản phẩm đạt đến sự phù hợp tốt nhất với người dùng, các nhà thiết kế phải bảo đảm thiết bị và môi trường làm việc thích hợp khả năng cũng như hạn chế của người sử dụng chúng. (Mọi chú thích đều của dịch giả.)

[2] Bauhaus: Trường đại học nổi tiếng của Đức.

Lưu Nghiễn rút ra từ trên kệ một quyển sách có tên Sổ tay sinh tồn trong đại dịch thầy ma, không tìm được bật cười.

Thầy trưởng khoa vốn rất quý cậu học trò Lưu Nghiễn này, ông mỉm cười giải thích: “Em biết không, hồi tháng 5 vừa rồi Bộ quốc phòng Mỹ công bố trên mạng một tài liệu cảnh báo và hướng dẫn dự phòng. Phía

Chính phủ tuyên bố lý do là để nhắc nhở mọi người cách ứng phó với những biến cố không lường được trong tương lai.”

Lưu Nghiễn tiện tay lật lật vài trang, dở khóc dở cười: “Thật ạ? Thế thì em phải mượn về xem thế nào.”

“Những nhận xét góp ý về sản phẩm của em thầy đã ghi vào usb rồi.”
Thầy chủ nhiệm khoa nhắc nhở: “Có đọc sách cũng đừng quên làm bài tập đấy.”

Lưu Nghiễn bất đắc dĩ đáp: “Vâng ạ.”

Lưu Nghiễn cầm lấy usb bỏ vào túi, khoác laptop lên rồi đi ra. Cậu lôi điện thoại ra gọi về nhà nhưng không ai bắt máy.

Hôm nay đã là thứ Năm, Lưu Nghiễn định sẽ về nhà nên quay lại ký túc xá thu dọn đồ đạc, cậu bạn cùng phòng đang xem truyền hình trực tiếp trên mạng.

“Thôi Tiểu Khôn, tuần này cậu có về nhà không?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Không, sao thế? Cậu định về à?”

“Thế có định đi tán gái không?”

“Không! Có chuyện gì nói nhanh, định mời đại ca đi làm gì nào?”

Lưu Nghiễn nhe răng cười: “Cho mượn xe được không? Tối mai em quay lại, đổ đầy bình cho đại ca luôn.”

“Cút!” Thôi Tiểu Khôn điên tiết.

Thôi Tiểu Khôn là nghiên cứu sinh thuộc khoa Tự động hóa bên cạnh, vừa tậu một chiếc xe cũ. Lát sau chiếc chìa khóa lóe sáng bay về phía Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn chụp lấy: “Cảm ơn nhé, tớ không muốn đi bắt xe buýt tẹo nào.”

Thôi Tiểu Khôn gỡ headphone xuống: “Này, Lưu Nghiễn, cậu định về bây giờ thật à?”

Lưu Nghiễn đang cầm cúi bấm di động: “Thì sao?”

Thôi Tiểu Khôn mở ra một clip tin tức, ra hiệu: “Cậu xem đi.”

“Mùa hè năm nay thành phố Z lại bùng nổ dịch chó dại, các cơ quan ban ngành có liên quan kêu gọi mọi người tránh ra ngoài, chờ thông báo của

bệnh viện địa phương về việc tiêm phòng vắc xin loại mới...”

Lưu Nghiễn chau mày, hỏi: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Thôi Tiểu Khôn hất hàm, cầm ly nước lên hớp một ngụm: “Tin phát đi phát lại suốt từ sáng cơ, chẳng phải mẹ cậu là bác sĩ à?”

Lưu Nghiễn sinh ra trong gia đình đơn thân, từ nhỏ lớn lên cùng mẹ nên rất nhạy cảm, cậu nhận ra có điều khác thường.

“Tránh ra ngoài?” Đôi mày Lưu Nghiễn nhíu chặt vào nhau.

“Các nhà chức trách đang cho phun thuốc khử trùng ở hầu hết các khu vực, đồng thời sơ tán dân chúng ra khỏi trung tâm thành phố, ngăn những người không phận sự ra vào bệnh viện và những nơi công cộng, hệ thống tàu điện ngầm tạm ngừng hoạt động...”

Lưu Nghiễn gọi vào số di động của mẹ, đường dây bận liên tục, lúc này chắc bà đang phải tăng ca, thảo nào điện thoại ở nhà không ai bắt máy.

“Tớ đi đây.” Lưu Nghiễn dứt khoát.

“Chúc cậu may mắn, đừng để bị chó cắn nhá.” Thôi Tiểu Khôn lười nhác đáp lại.

Lưu Nghiễn mở cửa xe, đem laptop và quần áo ném tất vào ghế sau, vứt quyển sách mượn thầy hướng dẫn ở ghế phụ lái, quay đầu xe, xuất phát.

12 giờ trưa, trạm soát vé đường cao tốc thành phố S.

Lưu Nghiễn rút ví ra trả tiền, kết nối bluetooth điện thoại với loa trên xe, chọn chế độ tự động gọi lại, lái chiếc Jeep lướt nhanh trên đường.

Bên phía đường cao tốc từ thành phố S hướng về thành phố Z không một bóng người, hun hút bất tận. Dưới cái nắng hè gay gắt, bầu trời phía cuối con đường là cả mảng màu xanh lam chói mắt.

Trong khi đó, bên phía đường hướng từ thành phố Z về thành phố S thì hàng loạt xe chen chúc nối đuôi nhau, đủ các loại phương tiện đua nhau nhẩn còi inh ỏi.

3 giờ 30 phút chiều, đoạn cuối đường cao tốc.

Di động cuối cùng đã kết nối được, Lưu Nghiễn vội nói: “Mẹ à!”

“Nghĩen Nghĩen... Nghĩen Nghĩen...” Giọng nữ từ đầu dây bên kia vô cùng lo lắng.

Lưu Nghiễn lập tức đánh xe về bên đường, trong điện thoại vang lên những âm thanh ồn ào, hòa lẫn với tiếng gió ù ù không ngừng là giọng nữ hốt hải: “Nghĩen Nghĩen...”

Lưu Nghiễn cho xe dừng hẳn, gào lên: “Mẹ! Mẹ không sao chứ?!”

Người phụ nữ đáp: “Con đừng về nhà! Nghe lời mẹ, trước mắt đừng trở về, nhé! Mẹ không sao hết, mẹ yêu con, Nghĩen Nghĩen...”

“Ở nhà xảy ra chuyện gì rồi?! Mẹ đang ở viện hay ở nhà? Con gọi điện về sao mẹ không bắt máy?”

“Nghĩen Nghĩen, cứ ở lại trường, mẹ vẫn đang an toàn, sẽ gọi điện cho con sau... Mẹ yêu con, Nghĩen Nghĩen...”

Điện thoại vang lên tiếng rè rè, đầu dây bên kia bỏ máy.

Lưu Nghiễn chờ người trên ghế lái, gọi lại thì mẹ cậu đã tắt máy.

Trầm ngâm một lúc, cậu gọi tiếp vào số của Mông Phong. Số của anh vốn đã bị xóa, nhưng dãy số đó suốt năm năm chẳng hề thay đổi, có lẽ cậu sẽ mãi mãi không thể xóa sạch nó ra khỏi tâm trí.

Số của Mông Phong cũng đang bận, Lưu Nghiễn đảo vô lăng, quay đầu xe ra khỏi đường cao tốc, thấp thỏm không yên chen vào đoàn xe đang rỗng rảnh xếp hàng hướng về phía thành phố S.

3 giờ 40 phút chiều, tại điểm quay đầu xe trên đường cao tốc.

Lưu Nghiễn lại một lần nữa chuyển hướng, chiếc xe xé gió phóng đi như tia chớp trên con đường cao tốc hướng về thành phố Z.

Tiếng radio trên xe vang lên.

“Dịch đại ở thành phố Z đã bước đầu được khống chế. Bệnh viện thành phố đang triển khai các kế hoạch điều trị và hỗ trợ. Chính phủ kêu gọi những cư dân thành phố hiện đang ở bên ngoài tạm thời không nên trở về, tránh tình trạng giao thông quá tải... Sau đây là bản tin dự báo thời tiết...”

7 giờ 30 phút tối, cuối đường cao tốc, điểm rẽ vào thành phố Z.

Phía chân trời là ráng đỏ rùng rục như nhuộm máu. Tất cả vẫn như bình thường, trạm thu phí xé vé rồi cho xe qua.

Lưu Nghiễn vừa lái xe vừa quan sát hai bên. Mặt trời xuống núi, đèn đường trong thành phố đã sáng lên, xe cộ rất thưa thớt, có lẽ mọi người đều đã nghe được thông báo trên radio nên về nhà hết rồi.

Mạng Internet bị nghẽn, hầu như không thể truy cập, tín hiệu di động thì chập chờn, lúc có lúc không.

9 giờ 50 phút tối.

Càng đi về phía trung tâm thành phố, người đi đường càng ít. Nhà của Lưu Nghiễn cách trung tâm không xa, những khu vui chơi và siêu thị ở bên đường đều đã đóng cửa, chỉ còn lác đác vài bóng người.

Ở đầu phố đổ ba chiếc xe cảnh sát, dựng rào chắn giữa đường, Lưu Nghiễn giật mình, vội vã đạp chân phanh.

Đèn trên đầu xe không ngừng chớp, nhưng chẳng có thêm âm thanh gì khác. Lưu Nghiễn xuống xe đứng từ xa quan sát một lúc, chẳng thấy bóng dáng một ai, trong lòng càng cảm thấy khó hiểu.

Cảnh sát đi đâu hết rồi?

Rất quyết đoán, Lưu Nghiễn chui vào xe, thắt dây an toàn, nhấn ga tông thẳng qua rào chắn, lái xe dọc theo con phố dài.

Những tòa chung cư hai bên đường đa số đều tắt đèn, chỉ có một vài ban công sáng. Lưu Nghiễn đóng cửa xe, vội vàng chạy về khu chung cư nhà mình, trong đại sảnh cũng chẳng thấy bóng bảo vệ đâu hết.

Khủng hoảng, Lưu Nghiễn ngửa đầu, quay mấy vòng tại chỗ hét lớn: “Có ai ở đây không?!”

Không một ai đáp lại, cậu vội lao vào đại sảnh, liên tục ấn thang máy. Ánh đèn trắng nhợt nhạt hắt ra, một tiếng “ting” vang lên, thang máy dừng ở tầng chín.

Lưu Nghiễn vội vàng chạy ào ra qua hành lang, móc chìa khóa mở cửa, đồ đạc trong nhà vô cùng lộn xộn, có lẽ mẹ bị bệnh viện gấp rút gọi đi tăng ca nên vẫn chưa kịp thu dọn.

Lưu Nghiễn hít sâu, lấy hộp sữa trong tủ lạnh ra nốc một hơi, bước ra ngoài lần lượt nhấn chuông từng nhà hàng xóm. Đi hết một vòng cũng không thấy ai mở cửa, cậu lùi lại vài bước, khom mình nhìn qua khe cửa, không có nhà nào sáng đèn.

Lưu Nghiễn đứng bất động tại chỗ một lúc, nuốt nước miếng, về nhà lấy thêm mấy bộ quần áo, một cái chăn lông, lôi thêm hộp cấp cứu ở ngăn tủ dưới ra, vừa định ra ngoài thì tất cả đèn đóm của khu chung cư đột nhiên nhấp nháy, sau đó tắt ngóm.

Thang máy ngừng hoạt động, toàn bộ trung tâm thành phố rơi vào bóng tối, chỉ riêng dãy đèn đường là còn phát sáng nhờ có hệ thống điện tách biệt.

Lưu Nghiễn vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, xung quanh đều bị mất điện, chỉ có khu phố phía xa vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Cầm theo con dao đa năng và đèn khẩn cấp, Lưu Nghiễn một tay xách đèn, mở cửa thoát hiểm nhanh chóng lao xuống lầu.

“Bịch... Bịch...”, có tiếng bước chân vọng đến từ phía hành lang.

Lưu Nghiễn lúc này mới thở phào, hỏi vọng: “Có ai không?!”

Cậu nhanh chóng chạy xuống lối rẽ: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế?!”

Hành lang tối mịt, Lưu Nghiễn chiếu đèn về phía cầu thang, nháy mắt máu toàn thân như đông cứng lại, cảm giác sợ hãi chạy dọc sống lưng truyền tới tận da đầu, rần rật từng hồi.

Đứng ngay góc của tầng năm là một người bảo vệ sắc mặt vàng bủng, phần bụng rách toạc, ruột chảy lòng thòng bên ngoài, đôi con ngươi đục ngầu đảo trong hốc mắt, tròng mắt trắng dã hướng thẳng về phía ánh đèn.

Đây chỉ là mơ, nhất định chỉ là mơ thôi.

Lưu Nghiễn lùi lại một bước theo bản năng.

Tay bảo vệ kéo phần ruột từ bụng mình, phát ra tiếng rên.

“Chú... Chú Hoàng?” Giọng Lưu Nghiễn run rẩy.

Gã bước từng bước một, theo cầu thang đi lên, Lưu Nghiễn run run xoay tay nắm cửa bên hông cầu thang, từ từ mở ra. Khi tay bảo vệ lê được một

nửa quãng đường, cậu đột nhiên lao vào phía trong hành lang rồi đóng sầm lại, dựa lưng vào cửa, không ngừng thở dốc.

Tiếng đập cửa vang lên liên tục, Lưu Nghiễn hoảng loạn gào lên, ra sức giữ chặt lấy tay nắm.

“Có ai không?!”

Tay nắm cửa hơi lún xuống, Lưu Nghiễn rút vội tay về như bị điện giật, kinh hoàng nhìn nó trần trối, từ từ lùi về phía sau cho đến khi lưng đụng phải hộp cứu hỏa.

“Choang”, Lưu Nghiễn đập vỡ lớp kính, lôi ra cây búa bên trong.

Thây ma?! Thật sự là thây ma?! Lúc này trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Thế giới này điên rồi, nếu như thế giới không có chuyện gì thì chắc chắn là mình điên rồi!

Khi tay nắm cửa xoay đến mức cuối, Lưu Nghiễn lại hét to một tiếng, chạy bán sống bán chết, tìm thấy một lối thoát hiểm khác thì lao đảo vọt vào trong.

Trong lối thoát ngột ngạt, ngọn đèn khẩn cấp lặc lư kịch liệt, mồ hôi Lưu Nghiễn vã ra như tắm, ướt đẫm cả áo sơ mi. Cậu xông ra khỏi cửa lớn tầng một, chạy ra đường. Cảnh tượng trước mắt hết như một chậu nước lạnh xối thẳng vào người cậu từ đầu xuống chân.

Đèn trong xe vẫn còn sáng.

Một gã đàn ông mặc đồng phục cảnh sát lòi cả tròng mắt, treo lòng thòng trên mặt, đang cúi mình sát vào bên cửa kính xe chậm rãi mò mẫm, dường như muốn tìm cách mở cửa.

Phía xa lại có thêm năm thây ma đang chậm rãi kéo lê từng bước, từ công viên trung tâm tiến tới.

Lưu Nghiễn không kịp được mà run lên bần bật, từ từ thả đồ đạc xuống, cầm đèn khẩn cấp chiếu ra phía ngoài đường. Gã cảnh sát thây ma phát hiện thấy nguồn sáng, xoay người chậm chạp tiến về phía cậu.

“Aaa!” Lưu Nghiễn run rẩy giơ cây búa thoát hiểm lên, lao về phía trước, bổ một rãnh trên đầu gã khiến máu văng tung tóe, tiếp đó nhấc chân

đạp văng ra xa.

Gã thầy ma nằm co giật trên mặt đất, giãy giụa muốn bò dậy, cậu không tìm được lùi lại, vấp phải bậc thang ngã nhào. Từ bốn phương tám hướng lại lác đác xuất hiện những thầy ma mặc quần áo người thường, đang từ từ tiến về phía cổng khu chung cư.

Lưu Nghiễn nhanh chóng thu gom đồ đạc, lao vội lên xe. Khi đóng cửa thì có một thầy ma lách tới, cánh tay nó chen vào khe cửa, Lưu Nghiễn dùng sức đạp mạnh cửa xe khiến thầy ma nặng nề đó văng ra một khoảng rồi lập tức đóng sầm cửa, nhanh như cắt quay đầu xe, tiếng xương cốt gãy nát lạo xạo. Cậu tiếp đà tông bay vài thầy ma, nghiêng qua người bọn chúng mà lao đi.

Lưu Nghiễn va quệt đến mấy lần, cuối cùng hất văng mấy chiếc xe làm rào chắn của cảnh sát xông ra đường lớn. Đầu óc hỗn loạn không biết phải đi về hướng nào, cậu cứ gặp đường là chạy, cuối cùng dừng lại bên ngoài một siêu thị đã đóng cửa, gục đầu vào tay lái thở dốc.

Lưu Nghiễn nhìn thấy màn hình di động nhấp nháy, là một số lạ gọi tới, cậu bắt máy.

“Cuối cùng cũng chịu bắt máy!” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lo lắng của Mông Phong: “Em đang ở đâu?!”

Lưu Nghiễn gào lên: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đây?!”

“Thành phố mình đang có dịch bệnh! Em đừng quay về, cứ ở lại trường học, biết chưa?! Anh sẽ đến đón em ngay!”

“Em đã ở gần nhà rồi.”

Cả đầu dây bên này lẫn bên kia đều vang lên tiếng thở dốc.

“Ở đường nào?!”

“Em có xe, anh nói địa điểm đi, em tới tìm anh.”

Mông Phong gắt: “Đừng có lộn xộn! Em sẽ biến thành thầy ma mất!”

“Em cũng không biết đây là chỗ nào! Anh ở...”

Lưu Nghiễn đột nhiên nhìn về phía cuối đường, một người lao ra từ góc ngoặt, sau lưng là mấy thầy ma đang ráo riết đuổi theo. Cậu đạp vội chân

ga, bánh trước chiếc Jeep xoay một vòng, tiếp đó rít một tiếng phóng vọt đi, đèn pha phía trước bật sáng choang.

Lưu Nghiễn ra sức nhấn còi, Mông Phong lấy tay che mắt, lao về phía chiếc xe, nhẹ nhàng bật lên, giày lính đập mạnh trên mũi lầy đà, nhả qua nóc xe rồi xoay người tiếp đất. Chiếc Jeep vẫn lao thẳng tới, hất văng bốn thân ma rồi phanh chúi về phía trước.

Cậu nhanh chóng quay đầu xe, mở cửa, Mông Phong ngồi xuống ghế phụ lái rồi thắt dây an toàn, gập mình thở dốc.

Lưu Nghiễn bật đèn trần: “Anh... sao lại ở đây?”

Mông Phong thở hỗn hển: “Gọi vào di động của em lần điện thoại bàn cũng không ai bắt máy. Gọi đến trường học thì họ bảo em đã về nhà rồi.”

Lưu Nghiễn mệt mỏi gật đầu.

Mông Phong tiếp: “Mặc dù khi đó đã nói chia tay rồi thì không gặp lại nữa, nhưng anh thấy chúng ta vẫn còn là bạn, anh cũng không nghĩ ra mình phải tìm ai nữa, anh sợ em gặp chuyện...”

Đôi mắt Lưu Nghiễn ươn ướt, cậu bẻ tay lái, rẽ vào một con đường khác.

CHƯƠNG 2

GẶP LẠI

Mông Phong: “Em định đi đâu?”

Lưu Nghiễn: “Bệnh viện!”

Mông Phong: “Không đến đó được! Lũ thầy ma chạy ra từ đó đấy!”

Chiếc Jeep đột nhiên cua gấp, bánh xe ma sát với mặt đường kéo một tiếng chói tai giữa đêm.

Lưu Nghiễn gầm lên: “Mẹ em còn ở bệnh viện!”

Mông Phong cũng hét lớn: “Nguy hiểm lắm! Em sẽ chết mất!”

Cậu đạp một cú thật mạnh, đá văng Mông Phong đang định chồm tới. “Ầm” một tiếng, chiếc xe va vào một chiếc ghế dài bên đường rồi dừng lại.

“Xe để lại cho anh.” Lưu Nghiễn lạnh lùng: “Chúc may mắn.” Tiếp đó xoay người định xuống xe nhưng bị Mông Phong níu chặt lại.

Mông Phong trầm giọng: “Anh đi cùng em. Những lúc thế này đừng bướng bỉnh nữa, được không?”

Lưu Nghiễn thở dài, đảo vô lăng, cho xe chạy ra quốc lộ, cả con đường vắng tanh.

“Bệnh viện là khu vực rất nguy hiểm, bản tin buổi trưa có nói rằng người bị đại đều được đưa đến đó tập trung...”

“Đừng nói nữa!” Lưu Nghiễn đau khổ hét lên, dấn mạnh một nhát xuống còi xe.

Mông Phong im lặng, Lưu Nghiễn vừa tiếp tục lái xe vừa thờ dốt.

“Ba anh đâu?” Cậu hỏi.

“Vẫn còn trong quân đội.” Anh đáp: “Nhưng không tìm thấy người đâu.”

Cha của Mông Phong là sĩ quan quân đội, mẹ thì đã bỏ nhà ra đi từ khi anh còn rất nhỏ. Tuổi thơ của Mông Phong không có cha, cũng chẳng có mẹ.

Cha mẹ bỏ bê không quan tâm, là bà nội đã nuôi nấng Mông Phong khôn lớn. Bởi thiếu sự dạy dỗ nghiêm khắc nên việc học hành của Mông Phong bị trễ nải. Mãi đến năm cuối cấp ba, sau khi yêu Lưu Nghiễn anh mới bắt đầu chú tâm học tập, nhưng lúc đó đã quá trễ. Thi trượt đại học, Mông Phong đành phải nhập ngũ.

Ba của anh là loại ba gì thế, Lưu Nghiễn thầm bất mãn trong lòng. Ít nhất thì cũng nên bỏ ít tiền ra mua điểm để kiếm cho thẳng con cái bằng đại học chứ. Hơn nữa, con xuất ngũ rồi cũng chẳng thấy người cha họ Mông này đoái hoài gì đến cả.

“Đây là cái gì thế?” Mông Phong phát hiện quyển sách trên taplo xe, nghiêng dưới đèn trần lật lật vài trang.

“Thầy hướng dẫn cho em mượn đây, nghe nói năm ngoái Bộ quốc phòng Mỹ đã cho công bố trên mạng tài liệu hướng dẫn ứng phó với thầy ma. Rất nhiều người coi nó như trò đùa, sau đó lại được in thành sổ tay truyền đi khắp nơi.”

“Em nói xem, có phải họ chuẩn bị cho chuyện này không? Em cũng nhìn thấy thầy ma rồi đấy, em cho rằng đó là thế loại gì?”

“Làm sao em biết được? Chúng ta có phải anh hùng giải cứu thế giới đâu, có thể sống sót là may lắm rồi.”

“Đã chết rồi mà vẫn còn có thể hoạt động được... là một loại bệnh dịch, không phải là ma quỷ gì hết. Em là người theo chủ nghĩa vô thần mà, Lưu Nghiễn.”

“Em thì mong là có... Không phải chứ, đừng như thế mà!” Chiếc Jeep từ từ dừng lại, cuối đường là mấy chiếc xe cảnh sát dàn ngang, đi qua đó là bệnh viện.

Năm sáu viên cảnh sát dùng bộ đàm lớn tiếng trao đổi với nhau, Lưu Nghiễn lái xe lại gần thì một viên cảnh sát chạy tới hô: “Chỗ này bị phong tỏa rồi! Không được đi tiếp!”

Anh ta đập mạnh lên cửa sổ xe, phía trước vang lên tiếng súng chói tai, Lưu Nghiễn nghe mà thấy rùng mình.

Mông Phong hạ cửa kính xe xuống, viên cảnh sát liền cúi người nói: “Quay lại! Tất cả đều quay lại đi!”

Lưu Nghiễn cương quyết: “Tôi nhất định phải qua đó!”

Tiếng súng quét đỉnh tai nhức óc, viên cảnh sát hét lớn: “Đã chết hết rồi! Những người còn sống đều đã được đưa đi, chỗ đó giờ bị cách ly rồi!”

Cậu run rẩy nhìn chăm chăm vào viên cảnh sát, chú ý tới vết thương nhỏ trên cổ anh ta, miệng vết thương đã bắt đầu đóng vảy.

Trên mặt của viên cảnh sát lơ mờ xuất hiện những vệt vân có màu nâu tím, anh ta sốt ruột thúc giục: “Quay đầu xe! Mau rời khỏi chỗ này! Chính phủ sẽ nhanh chóng bắt đầu cho sơ tán!”

Phía xa lại vang lên một tiếng nổ lớn, viên cảnh sát không để tâm tới Lưu Nghiễn nữa, giơ tay ra hiệu rồi xoay người chạy về phía phòng tuyến.

Tiếng kêu rên lớn dần, ù ù tựa như tiếng gió thổi, Lưu Nghiễn chợt nhớ tới tiếng ù ù bên kia đầu dây khi nói chuyện với mẹ.

“Mẹ!” Lưu Nghiễn gào khóc, đập mạnh chân ga, lao tới rào phong tỏa.

“Lưu Nghiễn! Tỉnh táo một chút! Đừng quá xúc động!”

Mông Phong ôm chặt lấy Lưu Nghiễn, ghé sát tai cậu hét lên: “Để anh lái xe! Để cho anh lái xe!”

Lưu Nghiễn đập như điên vào tay lái, còn dùng cả đầu động tới, cuối cùng bị Mông Phong đánh mạnh vào gáy, mắt tối sầm đổ vật sang một bên.

Khi tỉnh lại, Lưu Nghiễn đầu tóc rối bù, nằm nghiêng trên ghế phụ lái, ánh đèn vàng vọt từ hai bên đường lướt qua mặt.

Mông Phong cất tiếng: “Em ngủ thêm chút nữa đi.”

Đầu óc chệnh choáng, Lưu Nghiễn hỏi: “Đây là đâu?”

“Trên đường ra khỏi thành phố.” Mông Phong chăm chú lái xe, men theo đường lớn ra khỏi thành phố Z.

“Không về nhà anh thu xếp đồ đạc gì sao?”

Mông Phong lắc đầu, hai mắt Lưu Nghiễn như nhòe đi, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, đường vành đai ba của thành phố Z vẫn như bình thường, siêu thị 24 giờ ven đường vẫn đang mở cửa.

“Có cần thông báo cho họ đi sơ tán không?” Lưu Nghiễn mệt mỏi hỏi.

Mông Phong đáp: “Phía chính phủ sẽ có thông báo thôi, họ đã biết rồi mà. Bây giờ em có xông vào nhà người ta gõ ầm lên thì cũng chẳng ai tin đâu.”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng gật đầu, cả hai đều né tránh chủ đề nặng nề kia, không ai nhắc gì tới vấn đề bệnh viện và mẹ của Lưu Nghiễn.

Dòng xe mỗi lúc một đông, tốc độ di chuyển dần chậm lại.

Lưu Nghiễn nương theo ánh đèn xe, giở cuốn Sổ tay sinh tồn trong đại dịch thây ma, hỏi: “Anh không muốn tìm ai khác nữa à?”

Mông Phong hờ hững đáp: “Cũng có vài chiến hữu, có điều bọn họ đều không ở thành phố này.”

Lưu Nghiễn mở sách ra đọc.

“B. Trang bị khi chạy trốn: Bây giờ là thời điểm phải lựa chọn những trang bị thiết yếu để duy trì cuộc sống, thậm chí là sự sống còn của bạn. Nếu di chuyển trong cự ly ngắn, chỉ cần bộ dụng cụ tiêu chuẩn để sống sót trong thiên tai là đủ. Nhưng trường hợp di chuyển với quãng đường dài thì những vật phẩm được liệt kê sau đây đều cần thiết.”

Lưu Nghiễn lẩm nhẩm đọc: “Cho dù bạn muốn đi đâu, nước, mỗi ngày là ba lít.”

“Cái gì?” Mông Phong hỏi.

“Dừng xe.” Cậu đẩy cửa xe bước xuống, mang theo ví tiền vội vã chạy về phía một siêu thị nhỏ ven đường, bên trong vắng ngắt không một bóng người, Mông Phong sốt ruột ra sức bấm còi xe.

Lưu Nghiễn ra hiệu cho anh chờ một lúc, bước vào lấy một thùng đồ hộp, Mông Phong lập tức chạy đến, giúp cậu chuyển đồ lên xe. Lưu Nghiễn tiếp tục trở vào, mua thêm đèn pin, nước cất và lò nướng than, cuối cùng khệnh khệnh tha cả đồng chocolate và rượu trắng nồng độ cao lên xe.

Xe phía trước đã chuyển bánh, đoàn xe chờ đợi phía sau nhấn còi inh ỏi, nhưng lại có thêm nhiều người xuống xe, vươn cổ nhìn ra xa.

Lưu Nghiễn đóng cửa xe, thắc mắc: “Sao mọi người lại rời khỏi chỗ này?”

Chủ xe có nam có nữ, tiếng còi xe đồng loạt im bật, họ nhìn Lưu Nghiễn không nói không rằng, lát sau có nhiều người chụm đầu thì thầm, rồi chạy vào siêu thị tranh nhau mua đồ.

Mông Phong gọi: “Đi thôi.”

Lưu Nghiễn lên xe, tiếp tục tiến về phía trước.

Cậu dùng hết sạch tiền mặt, trong thẻ tín dụng cũng trừ mất hơn 5.000 tệ, mua được một hộp sơ cứu, một lò nướng, hai thùng nước lớn, một thùng thịt bò đóng hộp, một thùng thịt lợn xay đóng hộp, một hộp chocolate lớn, bốn chiếc đèn pin và cả lốc pin lớn, một ống nhòm đồ chơi, thêm một túi xà phòng, một túi bột giặt, hai thùng bánh quy và mười cuộn nilon bảo quản thực phẩm.

Mông Phong hỏi: “Chúng ta tới trường em à?”

“Ừ, thật ra cũng không cần mua nhiều đồ như thế này.”

“Không, đáng lẽ phải mua thêm mấy cái ấm đun nước.”

“Trong trường có, hy vọng là ở đó không xảy ra chuyện gì.”

Lưu Nghiễn cúi đầu lật sách đọc, Mông Phong hỏi: “Trong sách nói thế nào?”

Cậu đáp: “Trong đây chia dịch thủy ma làm bốn cấp. Cấp một là dạng quấy rối, thường chỉ có khoảng từ mười đến hai mươi con có khả năng lây nhiễm rồi tạo thành rối loạn ở quy mô nhỏ. Trời ạ, quyển sách này rõ ràng do một gã điên viết ra... Nói đến đâu trúng đến đấy.”

Mông Phong: “Tiếp đi.”

“Cấp hai là dạng nguy cơ, thường có từ 20 đến 100 con hoạt động... Có thể xuất hiện ở khu phố trung tâm hoặc bệnh viện... Có lẽ khu nhà em là dạng này rồi. Cấp ba là dạng thảm họa, số lượng được tính bằng ngàn, tàn phá ở phạm vi vài trăm dặm Anh. Thời gian tấn công và tiêu diệt, cộng

thêm công tác thu dọn có thể kéo dài tới mấy tháng. Lúc này quân đội phải xuất quân tiến hành phong tỏa và xử lý sạch.”

“Còn gì nữa không?” Mông Phong hỏi.

“Cấp bốn là dạng hủy diệt, khi đó thầy ma đã chiếm lĩnh toàn thế giới, những người may mắn còn sống phải mất mười đến mười lăm năm chờ đợi bọn chúng tự mục rữa hoặc tàn sát lẫn nhau... Cái này thật là vớ vẩn! Mẹ kiếp!” Trong lòng Lưu Nghiễn dâng lên cảm giác hoang đường cực độ, cảm thấy những điều viết trong quyển sổ tay này thật là không tưởng. Thế nhưng chuyện đã xảy ra trước mắt ngay tối nay khiến cậu cảm thấy không thể tin được, rồi lại không thể không tin.

Tốc độ của đoàn xe tiếp tục giảm, Mông Phong nói: “Là một loại dịch bệnh gần giống bệnh dại thôi, chẳng qua con người còn chưa phát hiện ra ấy mà. Bò điên, chó dại, những bệnh này con người đều nghiên cứu ra vắc xin phòng bệnh hết, lần này cũng vậy thôi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, thần thờ nhìn ra ngoài. Mặc dù bệnh dại và loại dịch bệnh này khác nhau rất xa nhưng cũng có những điểm tương đồng đáng kinh ngạc.

Tất cả những người nhiễm bệnh đều mất kiểm soát, đi lang thang tấn công người xung quanh, lây nhiễm qua đường miệng. Khác biệt chỉ là bệnh dại thì xảy ra trên cơ thể người sống, còn loại bệnh này xảy ra đối với người chết.

Nhưng ai có thể chứng minh được những thầy ma đang lượn lờ ngoài kia đã chết rồi?

Lưu Nghiễn nhớ tới gã bảo vệ tha lôi bộ ruột, không khỏi rùng mình.

Đoàn xe đi như rùa bò qua trạm thu phí trên đường cao tốc, khi còn sót lại ba chiếc phía trước thì trạm thu phí hoàn toàn ngừng hoạt động.

Loa phát thanh của trạm vang lên: “Đoạn đường phía trước đang thi công, chúng tôi nhận được thông báo mới của Cục Quản lý giao thông, mời tất cả chủ xe quay về hướng quốc lộ 973, chỗ này tạm ngừng thông xe. Vô cùng xin lỗi vì đã gây ra bất tiện cho mọi người.”

Mông Phong: “Sao bây giờ? Đã bắt đầu cách ly rồi.”

Lưu Nghiễn: “Chờ thêm chút nữa.”

Phía trước, chiếc xe tư nhân đầu tiên mở cửa, chủ xe nhảy xuống, chỉ vào mặt nhân viên ở trạm thu phí mắng xối xả. Vì ở quá xa nên không nghe được rõ ràng, Lưu Nghiễn giơ ống nhòm lên, chau mày quan sát, nhìn thấy trên cổ tay không ngừng vung vẩy của người đàn ông kia có một vết sẹo.

Tiếp tục hướng ống nhòm vào thân xe thì thấy một người phụ nữ đang sợ hãi ôm chặt đứa con trong lòng, không ngừng run rẩy.

“Anh có thấy không?” Cậu đưa ống nhòm cho Mông Phong, anh đón lấy nhìn, Lưu Nghiễn tiếp: “Phía sau tai ông ấy.”

Mông Phong cũng đã chú ý thấy.

“Đốm màu xám.” Anh đáp: “Có vẻ ông ta đã đụng phải cây ma, bị lây bệnh rồi.”

Lưu Nghiễn: “Anh còn nhớ tay cảnh sát kia không?”

Mông Phong thở hắt ra, gật đầu.

Chủ xe tranh cãi không có kết quả, mặt trắng bệch bước thẳng vào xe, tiếp đó nhấn mạnh chân ga, tông thẳng qua rào chắn rồi xông vào đường cao tốc.

“Không được vượt rào!” Tiếng từ chiếc loa phóng thanh của trạm thu phí vang lên chói lói.

Cảnh sát tuần tra lao tới, Lưu Nghiễn giục: “Chạy mau!”

Mông Phong nghiêng răng đập ga, theo chiếc xe kia lao vút qua rào, năm sáu chiếc xe đằng sau cũng lao qua theo. Lên tới đường cao tốc rồi Lưu Nghiễn mới quay đầu lại xem, thấy xe cảnh sát hụ còi ầm ỹ, xông tới vây lấy đường ra, tạo thành một vòng phong tỏa dày đặc, ngăn tất cả những xe còn chưa kịp vượt lại bên trong trạm.

Lưu Nghiễn thấp thỏm nhìn một hồi, cảnh tượng đằng xa chỉ còn lại một chấm đen nhỏ, ánh đèn hai bên đường vùn vụt lướt qua, mãi đến lúc này cả hai người mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

“Để em lái cho.” Lưu Nghiễn mệt mỏi nói.

Mông Phong đáp: “Em đi ăn chút gì đi, nghỉ ngơi thêm một lúc, nửa đêm đổi phiên cho em lái.”

Lưu Nghiễn với tay ra ghế sau lục tìm, cậu đã nhìn đói cả ngày trời rồi. Bóc một bịch bánh quy ra, hộp thêm vài ngụm từ chai nước còn đang uống dở coi như no bụng, cậu hỏi: “Cái gì đây?”

Mông Phong quay đầu liếc qua, trong tay Lưu Nghiễn là một tập hồ sơ, bên trong có mấy bản hợp đồng.

“Công việc.” Anh nói, mặt không chút biểu cảm.

“Bảo hiểm tai nạn... Bảo hiểm thân thể... Bảo hiểm nhân thọ...” Lưu Nghiễn hỏi: “Anh đi bán bảo hiểm à? Bán được mấy hợp đồng rồi?”

Mông Phong vẫn nhìn thẳng vào con đường trước mặt, đáp: “Một cái cũng chưa.”

“Anh không hợp làm cái nghề này đâu.”

Mông Phong bực bội thở dài. “Lương tháng nhiều hay ít còn tùy vào phần trăm hợp đồng, lương cứng thì chỉ có năm trăm tệ một tháng thôi.” Giọng anh trầm trầm, đượm vẻ u uất: “Đội Chính phủ sắp xếp công việc thì quá lâu, đành tìm tạm việc gì đó kiếm tí cơm.”

Lưu Nghiễn đùa: “Anh nên cảm thấy may mắn vì chưa bán được cái nào, nếu không thì lương tâm sẽ cắn rứt lắm. Công ty của anh bây giờ có lẽ đã phải bồi thường đến độ phá sản luôn rồi, chẳng còn nổi một đồng nào nữa đâu.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn cùng phá lên cười.

Lưu Nghiễn vui vẻ nói: “Nếu phen này chúng ta có thể sống sót trở về, em sẽ mua một phần bảo...”

Chưa kịp dứt lời thì Mông Phong đã cắt ngang: “Cẩn thận!” Tiếp ngay sau đó là một cú bẻ ngoặt tay lái.

Tiếng phanh xe rít lên như muốn đâm thủng màng nhĩ, hai chiếc xe đồng thời quay ngang trên giao lộ cao tốc, chiếc Jeep của Mông Phong và Lưu Nghiễn văng về phía bên phải đường, một chiếc xe con cách đó không xa xoay vài vòng như mất lái, va vào rào chắn “rầm” một tiếng.

“Chuyện gì vậy?” Lưu Nghiễn tháo dây an toàn, dựa vào bên cửa sổ thở gấp.

Từ trong chiếc xe con đang vắt ngang đường, tiếng thét thảm thiết của bé gái vang lên như xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Tiếng gào kinh hoàng của người phụ nữ: “Cứu mạng...” Âm thanh đột ngột tắt ngấm.

Tiếng thét của bé gái hết như một tiếng còi sắc lẹm, hoảng loạn và điên cuồng. Lưu Nghiễn run run cầm lấy ống nhòm, chỉ thấy hàng ghế sau của chiếc xe con bắn đầy những máu, chảy dài trên mặt kính xe.

Mông Phong giật lấy ống nhòm nhìn qua rồi lập tức bỏ ra, bốn phía lại im phăng phắc.

Tiếp đó vang lên tiếng đập cửa, Lưu Nghiễn và Mông Phong cảm thấy toàn thân lạnh toát.

“Đi thôi...” Lưu Nghiễn giục: “Hai mẹ con họ chắc đã chết cả rồi.”

Mông Phong miễn cưỡng gật đầu, đập ga, phóng lên đại lộ, kéo một đường khói dài lao vút vào bóng đêm.

Cả hai đều không hề nói năng gì, một lúc lâu sau Lưu Nghiễn đột nhiên cởi bỏ sơ mi, run lấy bầy sờ lên cánh tay mình, Mông Phong gắt: “Đừng có tự dọa mình!”

Nửa thân cởi trần của Lưu Nghiễn trắng mịn cân đối, cậu dùng khăn khủi trụng lau sạch cánh tay của mình một lượt, rồi lại cẩn thận hồi tưởng lại từ lúc nhìn thấy thân ma đầu tiên cho đến khi gặp được Mông Phong, khẳng định rằng bản thân không có tiếp xúc trực tiếp với thân ma.

Cậu lấy khăn ướt lau đi lau lại ngón trỏ và bên tay trái đã từng chạm vào tròng mắt của thân ma, cuối cùng như mất trí lực lấy lọ cồn y tế từ hộp cấp cứu, run rẩy đổ lên tay.

Mông Phong tay trái giữ lái, tay phải nắm chặt cổ tay Lưu Nghiễn, gương mặt cương nghị ánh lên vầng sáng.

“Sợ gì chứ?” Mông Phong cười: “Cho dù em có bị lây bệnh thì người phải chịu khổ cũng chỉ có anh thôi.”

Cậu nghĩ thấy cũng đúng, bèn cất lọ cồn đi, Mông Phong buông tay cậu ra, lẩm bẩm: “Nếu anh biến thành thầy ma thì sao?”

“Không biết nữa.” Lưu Nghiễn đáp: “Đừng mong rằng em sẽ cứu được anh.”

“Không cần cứu anh.” Mông Phong nói: “Đến lúc đó nhớ là phải chạy đi.”

“Không.”

Cậu chăm chú nhìn Mông Phong. Mông Phong dùng khuỷu tay giữ lái, nghiêng đầu tới, chăm chăm nhìn vào đôi mắt Lưu Nghiễn, để cho cậu ngắm một cách kỹ càng.

“Không có loại đốm đó đâu.” Mông Phong nở một nụ cười đẹp trai rạng ngời: “Thân thủ anh tốt lắm, hay để anh cởi hết quần áo ra cho em kiểm tra nhé?”

Đôi mắt Lưu Nghiễn hấp háy cười: “Cảm ơn, nhưng miễn đi, thật ra em chẳng quan tâm trên người anh có vết thương gì hay không đâu.”

“Thế em đang nghĩ về chuyện gì? Thấy nhớ anh rồi à?”

“Có một chút, bỗng nhiên muốn nhìn anh thật kỹ.” Cậu hạ giọng tiếp: “Có mấy vết ấy cũng chẳng sao, nếu không phải em ăn thịt anh thì là anh ăn thịt em. Sống một mình vốn dĩ chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Phải đấy.” Mông Phong đồng tình: “Sống một mình rất cô đơn.”

Dứt lời anh đưa tay mở radio trên xe lên, Lưu Nghiễn hạ kính xe xuống, gió mùa hạ lùa vào khoan khoái, mang theo điệu rock cuồng nhiệt lướt vụt đi trên đường cao tốc.

CHƯƠNG 3

MƯA DÔNG

Một cơn giông mùa hạ đang vần vũ trên bầu trời thành phố F.

Đèn điện tắt ngóm, cả thành phố chìm vào màn đêm mịt mù. Trong căn hộ, bộ đồng phục trên người Quyết Minh còn chưa được thay ra, cậu ngồi bên mép phòng khách, ngây người nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ.

Những tia chớp xé mây ngoằn ngoèo sáng lóa, nối liền tòa cao ốc sừng sững giữa mặt đất với bầu trời đêm đen tối mịt mù. Cảnh sắc phía xa không ngừng đảo trong đôi mắt đen láy của cậu thiếu niên.

Tiếng sấm đầu tiên vang lên, ánh chớp chiếu sáng khuôn mặt nhợt nhạt của cậu bé, có tiếng gì đó vang lên giữa trận sấm rền. Sau tiếng sấm là tiếng chuông điện thoại dồn dập từng hồi.

“Ba, còn bao lâu nữa ba mới về tới nhà?” Quyết Minh hỏi.

“Bảo Bối!” Người đàn ông ở đầu dây bên kia lo lắng hỏi: “Con đang làm gì thế?! Ba không thể về nhanh thế được!”

“Dạ, con biết rồi.” Quyết Minh đáp, bên ngoài lại vang lên tiếng sấm inh tai.

Trương Dân nói to trong điện thoại: “Ba bị mắc kẹt trên đường rồi! Chắc phải đến khuya mới về tới nhà được! Con cứ ăn tối trước đi, trong tủ lạnh có đồ ăn nấu sẵn đấy!”

Đầu dây bên kia ồn ào hỗn loạn, dường như đang xảy ra náo động gì đó, tiếng người quát mắng, thúc giục, cả tiếng mưa ào ào như trút nước.

Quyết Minh nói: “Mất điện rồi, lò vi sóng không dùng được.”

Trương Dân lo lắng hô lớn: “Con bảo sao?! Nói to lên một chút! Ba không nghe rõ!”

Quyết Minh nói to: “Không có gì hết! Con cúp máy đây!”

Trương Dân cuối cùng cũng nghe được tiếng cậu bé, cười nói: “Chờ ba nhé! Ba sẽ về ngay!”

Quyết Minh cúp máy, đi rót một cốc nước, cũng không mở tủ lạnh, chỉ ngồi im lặng trong căn phòng tối. Quyết Minh đang học cấp ba ở thành phố F, một tuần có đến năm ngày là nội trú tại trường, chỉ có ngày nghỉ cuối tuần hiếm hoi mới được về nhà họp mặt với cha nuôi.

Hôm thứ Tư Trương Dân phải đi công tác xa, đã hẹn trước với cậu là cùng ra ngoài đi ăn nên xong việc là vội vàng trở về, chẳng ngờ lại bị kẹt xe trên đường.

Còn hai tiếng nữa là sang ngày mới, Quyết Minh vẫn ngồi yên trong bóng tối, chẳng hề động đậy.

Đúng mười hai giờ, có điện, cả căn phòng phút chốc sáng choang, Quyết Minh nheo nheo đôi mắt đang nhất thời không thích ứng được với ánh sáng chiếu tới bất ngờ.

Cậu bật TV lên, rè rè toàn ruồi muỗi đánh nhau, thế là tắt đi. Xa xa dưới lầu truyền đến tiếng xe cứu thương hụ còi liên tục.

Điện thoại lại reo lên inh ỏi, Quyết Minh chạy qua bắt máy, âm thanh ở đầu bên kia nhỏ hơn hẳn.

Trương Dân: “Bảo Bối... con không sao chứ.”

Quyết Minh: “Dạ.”

Giọng Trương Dân run rẩy, câu chữ đứt quãng: “Con đừng ra khỏi nhà. Gặp ma rồi, chuyện quái quỷ gì thế này? Có ai gõ cửa không? Nếu có người gõ cửa con nhất định không được mở nhé!”

“Dạ.”

Trương Dân thở dốc một lúc, đầu bên kia đã trở nên cực kỳ tĩnh lặng: “Con xuống dưới đợi đi, ba vào tới nội thành rồi.”

Quyết Minh đáp: “Con biết rồi.”

Trương Dân lập tức đổi ý: “Không không, con cứ ở yên trong nhà, ừ, thu dọn một ít đồ đạc. Thẻ tín dụng, tiền mặt và thuốc đều mang theo hết, cộng thêm vài bộ đồ để thay, ba đưa con đi cắm trại.”

“Bảo Bối! Nhớ chờ ba về, bất kể ai gõ cửa cũng không được mở, còn mười phút nữa là ba về tới nhà rồi.” Trương Dân nói: “Ai gõ cửa cũng không được mở! Nhớ nhé!”

Quyết Minh lặng lẽ cúp điện thoại, không hỏi thêm một câu nào. Bước vào phòng, tìm cái ba lô du lịch khi ở nội trú của mình, mở khóa lấy ra mấy bộ quần áo bẩn, bỏ vào máy giặt. Tiếp đó chuẩn bị vài bộ quần áo cho Trương Dân và mình, hộp cứu thương, thuốc lá, tiền mặt và thẻ tín dụng.

Thẻ và tiền mặt của Trương Dân đều để trong một ngăn tủ, Quyết Minh lôi từ đó ra cái hộp nhỏ, bên trong là một cặp móc treo điện thoại bằng bạch kim hình cung Ma kết và Cự giải.

Quyết Minh lấy cung Ma kết treo vào di động của mình, cái còn lại thì móc vào ngón út, thu dọn xong đồ đạc rồi ra phòng khách ngồi chờ.

Ngoài cửa vang lên một tiếng gào thảm thiết, Quyết Minh bất giác ngồi thẳng lưng dậy. Ánh mắt mông lung, cậu bé mở TV, vẫn không có tín hiệu, lại tắt TV. Cứ mở rồi tắt, lặp lại vài lần như vậy, cuối cùng là để mở. Quyết Minh chậm rãi đứng dậy, đi đến lỗ quan sát trên cửa nhìn ra ngoài.

Trong hành lang tối đen như mực, chẳng nhìn thấy được gì, lẽ ra không tối như thế mới đúng.

“Cứu tôi với!” Một giọng nữ kêu lên thảm thiết, đập rầm rầm vào cửa. Đôi mày Quyết Minh bị cánh cửa đang rung lên bần bật đập vào, cậu bé lùi lại một chút.

Không chút biểu cảm, Quyết Minh suy nghĩ một lúc, cúi đầu nhìn thấy một hàng giày được xếp ngăn nắp, giày thể thao của cậu và giày lính của Trương Dân, một lớn một nhỏ gọn gàng bên nhau.

Quyết Minh nói: “Ba cháu dặn không được mở cửa cho người lạ.”

Người ngoài hành lang vẫn điên cuồng đập cửa, lát sau vang lên một tiếng thét, Quyết Minh đứng như thế một lúc rồi cúi xuống đeo giày.

Khi khuyu chân xuống buộc dây giày, một dòng máu sền sệt tràn vào qua khe cửa, Quyết Minh nhìn chăm chú trong chốc lát, ngòì nhích ra một chút, tiếp tục đeo giày.

Khi đeo xong đứng dậy, cậu bé đặt tay lên nắm đấm cửa, bên ngoài vô cùng yên tĩnh, tiếng kêu đã ngừng hẳn.

Cậu bé lại đổi ý, về sô pha ngòì xuống, chăm chăm nhìn cánh cửa.

Chẳng bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên đều đặn cùng với tiếng gầm gừ như thú hoang.

Quyết Minh quan sát, mặt không chút biểu cảm, sau đó nghe thấy thang máy “ting” lên một tiếng.

“Ba.” Cậu gọi.

Tiếng Trương Dân gầm lên giận dữ trong hành lang, tiếng kính hộp cứu hỏa bị đập vỡ, tiếng la hét, tiếng va đập... Quyết Minh tiến lên, hé cánh cửa vẫn cài sợi xích an toàn ra một chút, Trương Dân hét lớn: “Đừng ra đây! Giờ con đừng có ra!”

Quyết Minh đứng ngay trước cửa, bất ngờ bị đập “bình” một cái, từ bên ngoài thò vào một cánh tay thối nát quơ cào loạn xạ, ngay sau đó bị kéo tuột ra.

Trương Dân hét: “Đóng cửa!”

Quyết Minh đóng chặt cửa lại.

Có tiếng vật nặng ngã xuống nặng nề, bên ngoài trở nên im ắng.

“Ba?” Quyết Minh hỏi.

“Không sao...” Tiếng Trương Dân run rẩy: “Con đừng nhìn ra, chờ ba chút nữa.”

Quyết Minh yên lặng gật đầu, qua một lúc nữa, cậu bé không kìm được ghé mắt vào lỗ quan sát, thấy Trương Dân đang lúi thủ gì đó giấu vào hành lang thoát hiểm, quệt quệt mồ hôi, cất tiếng: “Bảo Bối, mở cửa được rồi.”

Quyết Minh tháo sợi xích an toàn xuống, mở cửa.

Toàn thân Trương Dân nhuộm đầy máu, vừa nhìn chăm chú cậu bé vừa thở hổn hển, mắt đỏ quạch. Hai người cứ thế đứng đối mặt nhau.

Trương Dân cao một mét tám, Quyết Minh thì chỉ mới mười lăm tuổi, thấp hơn anh cả một cái đầu, cậu bé ngửa lên nhìn anh.

Trương Dân nuốt nước miếng, ôm chặt Quyết Minh vào lòng, xoa xoa đầu cậu nhóc, thở phào một cái: “Cuối cùng... cũng gặp được con, cứ tưởng phen này không về được nữa chứ.”

Quyết Minh không nói gì, chỉ ngẩn gọn đáp: “Dạ.”

“Bảo Bối, ba yêu con.”

Quyết Minh gật gật đầu.

Trương Dân đóng cửa lại, tựa vào cửa thở gấp. Quyết Minh hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Sợ là không ăn được nữa rồi, các cửa hàng bên ngoài đều đã đóng cửa, để hôm khác nhé.”

Quyết Minh lặp lại: “Con hỏi là ba ăn cơm chưa?”

Trương Dân thần thờ lắc đầu, mệt mỏi hỏi: “Còn con thì sao, Bảo Bối?”

“Có điện rồi, con đi hâm đồ ăn.”

Trương Dân lập tức ý thức tới nguy hiểm đang rình rập: “Không, giờ chúng ta phải đi ngay. Đồ đạc con đã chuẩn bị hết chưa? Xe ba đỗ ngay dưới lầu, lập tức rời khỏi chỗ này ngay.”

“Ba còn lái xe được không?”

Trương Dân mở bừng đôi mắt đỏ ngầu, lao như gió vào phòng, tìm một lon Red Bull nốc cạn, sau đó phóng vào nhà tắm mở vòi hoa sen. Quyết Minh đi theo, lấy cho anh một bộ đồ mới để thay.

Trương Dân năm nay hai mươi tám tuổi, từng học hành, cũng từng đi lính, vào nam ra bắc rất nhiều nơi, đương độ sức trẻ dồi dào, làn da màu đồng khỏe mạnh. Anh đứng dưới vòi sen ào ào xối nước, toàn thân trần trụi, dòng nước xuôi theo những khối cơ săn chắc cân đối trôi xuống, trông tựa như một con báo đầy hoang dã nhưng cũng rất dịu dàng.

Quyết Minh đứng một bên lẳng lặng nhìn.

Dòng nước ấm giúp Trương Dân thả lỏng không ít, cảm giác căng thẳng lúc trước dần dần biến mất. Cuối cùng đã trấn tĩnh lại, anh nghiêng đầu

nhìn Quyết Minh, muốn nói điều gì đó.

Quyết Minh nói: “Ba, con cũng yêu ba.”

Trương Dân định ngoắc tay bảo cậu bé lại tắm cùng, nhưng nghĩ đến thời gian gấp rút, vội hỏi: “Bảo Bối, đồ đạc con đã chuẩn bị xong chưa?”

Quyết Minh lắc đầu, rồi lại gật đầu, bước ra khỏi phòng tắm.

“Công việc làm ăn của ba thế nào?” Quyết Minh hỏi.

Trương Dân thở dài, đáp: “Rất tốt. Chúng ta sẽ theo đường cao tốc phía bắc rời khỏi đây, đến thành phố khác, tới chỗ bác Vương hồi trước mời mình ăn cơm ấy, lái xe khoảng hai ngày đường là đến.”

Quyết Minh lại hỏi: “Chỗ này thì sao?”

Trương Dân mặc quần tây và áo sơ mi xong vội vàng đi ra: “Không lo được nữa rồi.”

“VẬY CÒN CÔNG TY?”

Trương Dân im lặng một lát rồi nói: “Không kinh doanh được nữa, chúng ta cứ đi trước rồi mai sẽ gọi điện báo cho mọi người. Đi thôi!”

Khoác túi hành lý lên vai, một tay mở cửa, một tay dắt đứa con nuôi, anh hơi khựng lại trước cửa. Vững máu kia vẫn còn, đã bắt đầu đông lại.

“Bảo Bối, đừng nhìn.” Trương Dân nói nhỏ, tay phải ôm lấy vai Quyết Minh, lấy bàn tay che mắt cậu bé lại, nửa dìu nửa lôi đưa cậu ra khỏi hàng lang.

Quyết Minh không giãy giụa, loạng choạng đi theo Trương Dân vào thang máy. Xuống hầm để xe, Trương Dân lôi thẳng Quyết Minh lên xe, hít sâu một hơi, đổi màu cửa kính bên ghế phụ lái sang nâu sẫm, giúp Quyết Minh thắt dây an toàn rồi lấy thêm một chiếc chăn đắp lên cho cậu bé.

“Con ngủ một lát đi, đến nơi thì ba gọi.” Trương Dân nói.

Quyết Minh gật đầu, cuộn tròn trong tấm chăn như một chú mèo con: “CÓ ĐỦ XĂNG KHÔNG Ạ?”

Quyết Minh vươn hai tay ôm lấy cổ Trương Dân, có chút quyến luyến, Trương Dân thở gấp nói: “ĐỢI CHỨT NỮA, RA KHỎI THÀNH PHỐ LÀ ỔN RỒI.” DỨT

lời thì dùng sức dụi lên trán Quyết Minh, khởi động xe phóng ra khỏi tòa chung cư.

Thành phố F giống như vừa trải qua một cuộc thanh trừng của ngày tận thế, đèn hai bên đường hắt xuống thứ ánh sáng vàng vọt, giấy báo bay tán loạn, những chiếc xe không người bị bỏ lại bên đường, đèn quảng cáo cứ chập chờn tối sáng.

Trương Dân lái xe dọc theo con đường qua khu nội thành hoang tàn, sừng sốt mở to mắt. Khi anh chạy từ đường cao tốc về nội thành, mọi thứ còn chưa đến nỗi thế này. Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, các công viên và đường sá trong thành phố đều vắng ngắt.

Bên đường đột nhiên lao qua một bóng người.

Trương Dân bẻ ngoặt vô lăng, phanh gấp chói tai, thế nhưng cuối cùng vẫn không kịp tránh, đâm “rầm” một cái, khiến người đang băng qua đường bị hất tung lên.

Quyết Minh lập tức mở mắt tỉnh dậy.

Trương Dân nói: “Không có chuyện gì đâu... Để ba xuống xem thử.” Dứt lời định tháo dây an toàn thì bị Quyết Minh níu lấy tay áo.

“Cái xác” vừa bị hất bay cách đó không xa đang chổng tay, lão đảo đứng dậy.

Trương Dân thở dốc cài lại dây an toàn, vòng qua cái xác sống kia, tiếp tục lái xe về phía trước.

Chiếc xe chạy qua rào phong tỏa, cảnh sát ra hiệu cho Trương Dân hạ cửa kính xe xuống, cầm đèn pin xem xét trong xe một lượt, rọi vào khuôn mặt thanh tú của Quyết Minh.

“Có bị thương không?” Viên cảnh sát hỏi: “Nếu bị cào hoặc cắn thì đến trạm y tế bên cạnh để băng bó lại.”

“Không có.” Trương Dân không tìm được rùng mình. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đang lúc đỉnh điểm của dịch đại.” Viên cảnh sát đáp: “Anh không nghe radio sao?”

Trương Dân lắc đầu, sắc mặt của anh và Quyết Minh đều bình thường, không giống như người bị nhiễm bệnh.

Viên cảnh sát hỏi tiếp: “Cháu thì sao, chứng minh thư đâu đưa cho chú xem, làm gì, nhà ở đâu?”

Trương Dân đáp: “Đây là con trai tôi, con nuôi, tôi là người giám hộ của cháu.”

Lúc này, một nữ cảnh sát tiến đến vẫy tay bảo: “Để cô xem mắt của cháu nào.”

Con người của Quyết Minh không thích ứng được với ánh sáng chiếu vào, hơi co lại, viên cảnh sát nhận xét: “Thằng bé xinh trai quá, mẹ cháu đâu rồi? Sao không nói gì thế? Khó chịu trong người à? Cháu tên gì?” Vừa nói vừa đối chiếu với chứng minh thư.

Trương Dân nói: “Bảo Bối? Nói cho chú biết tên của con đi nào.”

“Quyết Minh.” Cậu bé mở miệng.

Trương Dân ngại ngùng cười: “Thằng bé không thích nói chuyện lắm, mẹ cháu...”

Quyết Minh đột nhiên ngắt lời: “Con không có mẹ.”

Trương Dân vô cùng khó xử, viên cảnh sát lại thông cảm gật gật đầu, đưa tay ra hiệu cho qua.

Cuối cùng cũng thấy người sống đông dần lên, hơi thở của Trương Dân vẫn hơi run, trên đoạn đường ra khỏi đường cao tốc, xe cộ nối đuôi nhau thành một hàng dài. Trái phải trước sau đều chật kín, không ít chủ xe thỉnh thoảng còn kéo kính xuống mà mắng chửi nhau.

Trương Dân cuối cùng cũng thở phào.

Chỉ còn hai trăm mét nữa là đến trạm thu phí, bốn bóng đèn cao áp trên cổng trạm chiếu xuống khiến chỗ này sáng như ban ngày. Từ xa vọng tới tiếng người cãi vã cùng với tiếng loa phóng thanh: “Mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi, cần phải quét thân nhiệt và kiểm tra kỹ mới được đi qua cửa...”

Nhìn tình hình có lẽ chẳng thể qua được trong một chốc một lát, xung quanh đều là cảnh sát có vũ trang, chắc sẽ không có chuyện gì to tát xảy ra. Trương Dân chạy xe liên tục gần mười lăm tiếng đồng hồ, quả thật cũng đã kiệt sức, nghiêng đầu nói: “Bảo Bối.”

Quyết Minh đang rướn người sát cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bị gọi bèn quay đầu lại nhìn anh ngơ ngác.

Trương Dân bảo: “Con ngủ thêm một lúc đi, ngoan.”

Quyết Minh lắc đầu, Trương Dân dõi theo ánh mắt của cậu bé nhìn ra bên ngoài, nói: “Ba nghỉ ngơi một lát, khi nào chiếc xe phía trước đi thì con gọi ba nhé.”

Cậu bé gật đầu, Trương Dân cởi áo khoác đắp lên người, nghiêng người trên ghế lái, khép mắt lại.

Quyết Minh nhìn qua cửa sổ quan sát xung quanh, màn đêm đen đặc chẳng chịt những tia chớp, cuối đường cao tốc là cánh đồng bát ngát nối liền trời và đất.

Đậu bên cạnh họ là một chiếc xe Jeep đang khó khăn nhích từng chút một, chỗ Quyết Minh ngồi đối diện với cửa sổ hàng ghế sau của chiếc Jeep.

Có một người phụ nữ đang ngồi đó, cô quay đầu nhìn Quyết Minh mỉm cười.

Quyết Minh áp một tay lên cửa kính xe, mưa lại tiếp tục rơi, những giọt nước trong suốt chảy dọc theo cửa kính.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên không thấy người phụ nữ ngồi sau chiếc Jeep đâu nữa.

Ngay sau đó là một dòng máu tươi bắn lên cửa kính, tiếng thét thảm thiết vang lên, một bàn tay rướn lên bấu vào cửa kính, tạo thành dấu tay máu trên đó.

Trương Dân giật mình bừng tỉnh, bên ngoài vang lên tiếng cảnh sát hô.

“Có chuyện gì thế?!”

“Mau mở cửa xe!”

“Người bên trong áp tay lên đầu, xuống xe!”

Quyết Minh ngó ra, chỉ thấy cửa bên ghế lái bị mở, có mấy cảnh sát ghì chặt chủ xe trên mặt đất, anh ta không ngừng giãy giụa, cào cấn lung tung, có một cảnh sát bị cấn vào tay, đau đến mức thét lên.

Hai cha con yên lặng nhìn mọi chuyện xảy ra.

Cảnh sát áp giải tay chủ xe cuồng loạn cấn người đó đi, máu từ trên xe chảy xuống bị nước mưa xối dạt đến ven đường. Người phụ nữ vừa rồi còn cười với Quyết Minh giờ đã là cái xác, nửa thân trượt khỏi xe, bị cấn đến biến dạng.

Quyết Minh gọi: “Cô Tiểu.”

Trương Dân: “...”

Người chết là giáo viên trong trường mà Quyết Minh theo học, cậu bé hướng về phía cô vẫy vẫy tay, Trương Dân nói: “Bảo Bối, đừng nhìn ra ngoài, đi thôi.”

Dòng xe tắc nghẽn lại bắt đầu nhúc nhích, đôi mắt Quyết Minh thần thờ nhìn những ánh đèn xe lướt qua.

Cuối cùng cũng tới phiên họ qua cửa, hai người bị đưa vào một gian phòng nhỏ có đèn trần sáng choang, vài vị bác sĩ đang ngồi trong đó.

“Định đi đâu đây?” Một người hỏi.

Trương Dân đáp rằng đến thành phố S.

“Cởi quần áo ra.”

Trương Dân cởi bỏ áo khoác và quần dài, mấy người nhìn qua một lượt, Trương Dân mặc đồ vào, lại giúp Quyết Minh cởi quần áo.

“Đến đây tiêm thuốc.” Một y tá nói.

Ổng tiêm được dùng rất nhỏ, tiêm xong Trương Dân hỏi: “Đây là vắc xin gì?”

Một bác sĩ nhướng mắt lên nói: “Chỗ mấy anh sắp đến cũng đang bùng nổ dịch dại, tôi khuyên các anh đi về hướng tây bắc, bên đó có họ hàng gì không?”

“Giám đốc Trương!” Có một bác sĩ nhận ra anh.

Trương Dân vội bắt tay ông, Quyết Minh bước tới cạnh xe, Trương Dân hỏi: “Là bệnh truyền nhiễm sao?”

Vị bác sĩ đó hạ giọng: “Không rõ lắm, bên giám đốc Trương có thể huy động ít thuốc men chi viện không?”

Trương Dân lắc đầu cười khỏ, nhân viên đều bỏ đi hết cả, còn huy động cái gì?

Quê của Trương Dân là một vùng nông thôn cách đây không xa, mấy năm trước khi vừa xuất ngũ, chẳng còn họ hàng thân thích gì, anh liền tìm đến thành phố lớn để gây dựng sự nghiệp. Dựa vào những kiến thức về Trung y được truyền lại từ người cha quá cố, anh mở một công ty dược nho nhỏ, sau đó có quan hệ làm ăn với một vài bệnh viện lớn, vị bác sĩ trước mặt cũng từng nhận phong bì của anh.

Trương Dân đáp: “Lượng thuốc trong kho không còn nhiều, tôi đang định đi nơi khác nhập hàng. Cũng vừa trở về thôi, hàng còn chưa tới mà tiền cọc thì đã giao rồi...” Vừa nói anh vừa đưa tay vào túi tìm kiếm nhưng chẳng thấy thứ gì.

Quyết Minh bước tới, chìa ra một bao thuốc lá. Trương Dân dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ may mà cậu bé cẩn thận mang thuốc lá theo.

Vị bác sĩ kia nhận lấy bao thuốc, Trương Dân đốt thuốc cho ông ta, lại hỏi tiếp: “Đã có vắc xin phòng bệnh rồi sao?”

Bác sĩ nói: “Tác dụng vẫn chưa rõ ràng, nhưng không gây hại gì cho cơ thể, trước mắt cứ tiêm thử một mũi xem sao, còn thì vẫn phải cẩn thận.”

Trương Dân gật đầu, vị bác sĩ lại nói tiếp: “Chú ý lắng nghe thông tin từ radio, dịch bệnh lần này tuy bùng phát rất mạnh nhưng còn chưa đến mức độ ghê gớm như đại dịch SARS hồi trước, chắc sẽ ổn thôi.”

Trương Dân nói: “Tôi phải đi đây, các anh cũng phải chú ý an toàn cho bản thân nhé.” Dứt lời tạm biệt vị bác sĩ kia, lên xe rời khỏi giao lộ cao tốc, hướng thẳng về thành phố S.

CHƯƠNG 4

TRUYỀN NHIỆM

Mùa hè oi bức, mặt trời chói chang ngự trị trên cao, giữa trưa ngày hôm sau, vầng mặt trời hùng hực xối cái nắng gay gắt như muốn nung chảy con đường nhựa phía dưới, họ đi đến ngoại ô thành phố S.

“Chuyện gì thế này?” Trương Dân tháo kính râm ra lẩm bẫm.

Trước mặt là công trạm thu phí hoang tàn xơ xác, Trương Dân bước xuống xe, có không ít người từ trong đó lao ra, người nào người nấy điên cuồng hò hét, nhìn như thể muốn ào tới cướp xe. Trương Dân quyết định trong chớp nhoáng, ngồi lại vào xe, xoay mạnh vô lăng rời khỏi đoạn đường cao tốc.

“Anh Vương, a lô, anh có nghe được không?” Trương Dân đeo tai nghe vào, gấp gáp nói: “Vâng, bọn em sắp đến nơi rồi, còn khoảng hai mươi phút chạy xe nữa. Được, không thành vấn đề, chị dâu với Tiểu San đâu rồi?”

Quyết Minh chăm chú nhìn về đám người phía xa kia, Trương Dân vừa nhảy vào xe thì đám người đó lập tức dừng lại, đứng nhìn từ xa.

“Bác ấy ở đâu?” Quyết Minh hỏi.

Trương Dân không có thời gian để ý đến quang cảnh xung quanh, lái xe thẳng đến địa điểm được nói trong điện thoại, đáp: “Bác ấy không có ở nhà, lát nữa chắc sẽ hơi chật một chút, Bảo Bối, con sẽ phải ra ghế sau ngồi đấy.”

Quyết Minh gật đầu vẻ hiểu chuyện, Trương Dân dừng xe tại bãi đậu xe đằng sau một dãy nhà hai tầng, nhìn trái nhìn phải, chẳng thấy ai.

Hàng cây ven đường ủ rũ không chút sức sống, trên con phố thênh thang hoang vắng tràn ngập rác rưởi, thùng rác đổ chỏng chơ bị gió nóng mùa hè đẩy tới đẩy lui, lăn tròn trên đất.

Sau khi vào đường cao tốc, Quyết Minh đã ngủ trọn một đêm, trong khi Trương Dân thì suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ chưa được chợp mắt, lúc này không gượng nổi mà gục xuống tay lái.

“Ba ngủ đi.” Quyết Minh nói.

Trương Dân mệt mỏi gật đầu, ngả người sang gối lên đùi Quyết Minh, mơ màng nói: “Bác ấy đến thì gọi ba nhé.”

Quyết Minh “ừm” một tiếng, ngậy người nhìn về phía xa.

Hai cha con ngồi trong xe chờ người tới, Quyết Minh lúc thì bịt tai phải của mình, lúc lại chuyển sang bịt tai trái, nghiêng đầu nghe ngóng, vươn tay vuốt khê lên khuôn mặt nghiêng điển trai của Trương Dân, đôi mày anh vẫn đang chau lại.

Quyết Minh dùng ngón tay kéo dẫn đôi lông mày của cha nuôi ra rồi lại ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Xa xa có một bầy trẻ đang lang thang dưới ánh mặt trời chói chang, hai tay hơi giơ lên, lê từng bước qua đường, trong số đó có một cô bé bị móp đầu, cổ vẹo sang một bên rất mất tự nhiên.

Quyết Minh nheo mắt, họ đang chờ bạn làm ăn của Trương Dân, tên Vương Bác, đó là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, cũng là chiến hữu được đại đội trưởng giới thiệu với Trương Dân khi anh còn trong quân ngũ.

Vương Bác đã kết hôn với một người vợ rất đẹp, họ có cô con gái năm nay bốn tuổi. Trương Dân cũng từng đưa Quyết Minh đến đây chơi, cả hai vợ chồng đều rất quý cậu bé.

Quyết Minh cũng rất thích họ, đương nhiên, với tính cách của cậu thì sẽ không có biểu hiện gì nhiệt tình lắm. Con gái của Vương Bác rất gần gũi với cậu, khi đến nhà họ làm khách cậu thường chơi cùng cô bé, dắt bé đến công viên cho vui đùa thỏa thích, bản thân thì đứng trông chừng.

Trên ba lô Quyết Minh bây giờ vẫn còn miếng hình dán của Tiểu San.

Mãi đến ba tiếng sau, Quyết Minh mới lay Trương Dân, nói: “Ba, bác ấy đến rồi.”

Trương Dân ngủ tới miệng lưỡi khô khốc, chống tay ngồi dậy, định thần nhìn ra bên ngoài, thấy một người đàn ông trung niên đang đứng bên đường, chính là Vương Bác.

“Chỉ có mình anh ấy thôi sao?” Đột nhiên Trương Dân có dự cảm không lành: “Bảo Bối, con xuống ngồi ghế sau đi.” Nói xong liền bước xuống xe.

Vừa mở cửa xe luồng hơi nóng đã lập tức ùa vào, Trương Dân nhanh chóng chạy về phía người bạn, nhận ra tinh thần Vương Bác rất hoảng loạn, vội vàng nhắc một tay của anh ta khoác lên vai mình rồi dìu về xe.

Quyết Minh cúi người nhìn ra bên ngoài, ánh mắt từ đầu đến cuối luôn bám sát theo anh, cho đến tận khi Trương Dân dìu Vương Bác vào trong xe. Vương Bác lúc này đã kiệt sức nằm vật ra, sắc mặt xám ngoét, bộ dạng chẳng có chút sinh khí, hai hốc mắt trũng sâu.

Trương Dân hết sờ lên trán lại bắt mạch cho Vương Bác, ngón tay đặt trên mạch anh ta, trầm ngâm không nói.

Quyết Minh đưa tới một chai nước khoáng, tầm một phút sau, Trương Dân mới nói: “Bị cảm nắng rồi... sao mạch lại chậm như vậy? Anh uống chút nước đi.”

Wương Bác gật gật đầu, khi đưa tay nhận lấy chai nước mới nhìn thấy cổ tay anh ta bị cắn nát như, thịt lòi cả ra ngoài. Trương Dân giật mình hỏi: “Anh bị cắn rồi à?!”

Wương Bác thở dốc một hồi, mở miệng nói: “Cậu mau đi đi, đừng để ý tới anh.”

Trương Dân ngắt: “Anh nói cái gì thế, chị dâu và Tiểu San đâu rồi?”

Wương Bác lắc đầu, tựa như vừa trải qua một cuộc chiến sống còn hoặc một sự đả kích khủng khiếp nào đó, lẩm bẩm đáp: “Anh không biết.”

Trương Dân hỏi: “Tiểu San không có ở nhà sao? Chị dâu không đi cùng anh à?”

Vương Bác dường như nhớ ra điều gì, vội nói: “Cô ấy... dắt theo Tiểu San về nhà mẹ rồi.”

Trương Dân chau mày, lời nói của Vương Bác rất mâu thuẫn, còn chưa kịp nghĩ gì thì Quyết Minh đã đem hộp sơ cứu tới, Trương Dân lấy băng gạc ra băng bó cổ tay bị thương của Vương Bác.

“Anh sắp chết rồi.” Vương Bác lại nói: “Người anh em, cứ mặc kệ anh, hai người mau chạy đi.”

Trương Dân gắt: “Làm sao mặc kệ anh được?!”

Vương Bác đáp: “Anh đã bị cắn, anh sợ... sợ sẽ lây bệnh cho cha con cậu...”

“Đừng nói nữa.” Trương Dân ngắt lời: “Anh nghỉ ngơi một lát đi, ở trạm thu phí trên đường bọn em tới đây họ đang cho tiêm vắc xin phòng bệnh, bọn em đã tiêm rồi, bây giờ em mang anh quay lại đó chữa trị, anh Vương, anh cố lên nhé!”

Trương Dân nhìn sang Quyết Minh như sợ cậu bé sẽ gặp nguy hiểm, Quyết Minh nói: “Không sao đâu, để con chăm sóc bác ấy cho.”

Trương Dân gật đầu, nghĩ Quyết Minh và mình đều đã tiêm vắc xin nên chắc sẽ không có việc gì đâu, bèn trở về ghế lái khởi động xe, quay đầu chạy về thành phố F.

Lại tiếp tục một cuộc hành trình xa xôi, xe chạy được nửa đường thì gần hết xăng, Trương Dân ghé vào một trạm xăng bên đường, không có một ai.

Bên trong cửa hàng tiện lợi cũng không có lấy một bóng người, Trương Dân nhìn xung quanh một lượt rồi bảo: “Bảo Bối, con xuống xe vận động một chút hoặc là đi tiểu đi.”

Quyết Minh xuống xe, Trương Dân tự kéo vòi xăng đổ vào bình, lại dặn dò thêm một câu: “Đừng đi xa quá!”

Vương Bác trong xe ho khan dữ dội, Quyết Minh vừa kéo khóa quần vừa bước tới, Trương Dân ra hiệu bảo: “Để ba xem bác ấy thế nào.”

Vương Bác lại ho một trận tới tấp mặt mũi, đẩy cửa xe ra, phun một búng máu xuống vệ đường.

Trương Dân ôm lấy Vương Bác dìu xuống, để cho anh ta tựa lưng vào bánh xe, đưa những ngón tay thon dài lên vạch khê mí mắt của anh ta ra để xem xét đồng tử.

Wương Bác thở yếu ớt, thều thào gọi: “Tiểu San...”

“Anh đừng nghĩ ngợi nhiều quá, chị và cháu sẽ không xảy ra chuyện đâu.”

Wương Bác sắc mặt vàng ệch, chậm rãi: “Người anh em, cậu đã gặp chúng nó chưa?”

Trương Dân vội nhỏ giọng: “Gặp cái gì? Anh đừng nói cho Quyết Minh biết, thằng bé sẽ sợ.”

Wương Bác nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, thấy Quyết Minh đang đi vào cửa hàng tiện lợi, bèn hỏi: “Quyết Minh đã khá hơn chưa?”

Trương Dân gật đầu: “Giờ đã không còn đau đầu nữa, cũng hay mở miệng nói chuyện hơn. Anh bảo ‘chúng nó’ là cái gì?”

Wương Bác gật đầu, từ sau lưng rút ra một cây súng, đặt vào tay Trương dân, đáp: “Bắn vào đầu chúng nó.”

Trương Dân nhận lấy, nhìn vào hai mắt Vương Bác, lại nghe anh ta nói tiếp: “Đó là một loại virus, anh biết... người nào bị chúng cắn sẽ bị lây bệnh, biến thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ.”

Trương Dân hít sâu một hơi, thấp giọng: “Không có cách nào trị khỏi sao?”

Wương Bác lắc đầu, Trương Dân lại nói tiếp: “Lúc em về nhà, trên đường có gặp không ít những người như vậy, bọn họ nói là bị bệnh dại, rốt cuộc nguyên nhân là gì?”

Wương Bác trả lời: “Không, không rõ nữa... anh mang San San... đến bệnh viện khám...”

Hơi thở của Trương Dân như ngừng lại.

Wương Bác nói tiếp: “Bệnh một khi đã phát ra thì không có cách nào chữa được nữa, khắp cả bệnh viện đâu đâu cũng là quái... là bệnh nhân điên cuồng cắn người. Họ bảo, những người này đã chết hết rồi, không có

khả năng tư duy, cũng không nhận ra ai nữa, đại não chỉ còn các sóng điện tích duy trì hoạt động, cơ thể hao tổn... rất ít nhiệt lượng, chỉ còn bản năng dã thú sót lại, cắn xé... và ăn.”

“Người... người đã chết còn có thể sống dậy ư?”

Vương Bác nhìn ráng chiều đỏ như máu cuối chân trời, thì thào: “Không sống nổi, cho dù bụng họ có rách toạc, ruột chảy ra ngoài, tay chân đứt lìa thì vẫn có thể cử động được, không có cảm giác đau đớn... trừ phi...”

Trương Dân vội hỏi: “Trừ phi cái gì?”

Vương Bác nhìn vào mắt của Trương Dân, sắc mặt anh ta đã xám xịt, hai hốc mắt trũng sâu xuống, đôi môi trở nên tím tái, yếu ớt nói: “Đánh vào đầu, phá hủy đại não của chúng. Hoặc bẻ gãy đầu chúng, chỗ đầu cột sống... Khụ! Khụ!”

Vương Bác lại ho dữ dội, Trương Dân vội dìu anh ta, tiếp lời: “Vì đại não thông qua hệ thống dây thần kinh ở cột sống truyền lệnh đến tứ chi, thế nên phải bẻ gãy xương sống, ý anh là vậy đúng không?”

Vương Bác vừa ho vừa gật đầu, hai người đều làm trong lĩnh vực y dược nên ít nhiều cũng biết chút kiến thức Tây y, hơn nữa Trương Dân lại xuất thân từ gia đình Trung y, vừa nghe đã hiểu được ngay.

“Chúng đã không còn là người nữa.” Vương Bác nắm lấy tay của Trương Dân, nói: “Nhất định phải nổ súng.”

Quyết Minh không biết đã đứng ở sau lưng Trương Dân từ lúc nào, chăm chăm nhìn Vương Bác. Anh ta giống như đang gửi gắm di ngôn, dặn dò: “Nếu mà anh... cũng biến thành như vậy, cậu nhất định... phải vịn gãy cổ anh, hoặc nổ súng, biết chưa, người anh em?”

Trương Dân vội nói: “Sẽ không đâu, anh chắc chắn sẽ được chữa khỏi, nhất định phải cố lên, anh Vương.”

Vương Bác không kìm được cười khở, xoay người trèo lên ghế sau.

Quyết Minh nhìn chăm chặp vào khẩu súng trong tay Trương Dân, anh điều chỉnh lại đạn bạc, cắt kỹ, kéo Quyết Minh ôm siết vào lòng.

Trong ánh hoàng hôn, hai người cứ thế dựa vào nhau, lát sau Trương Dân cất tiếng: “Con đói không?”

Quyết Minh gật đầu.

Trương Dân bảo: “Để ba đi tìm cái gì ăn, con đã xem thử trong cửa hàng chưa?”

Quyết Minh đáp: “Chẳng còn gì cả.”

Trương Dân nói: “Chắc phải sót lại thứ gì chứ, đi nào.”

Anh một tay cầm súng, một tay dắt Quyết Minh, tiến vào cửa hàng tiện lợi của trạm xăng. Bên trong cửa hàng bị lật tung ngổn ngang, hiển nhiên đã bị những người đi qua đây càn quét mấy lượt, các kệ để hàng đổ xiêu đổ vẹo. Trương Dân đang lục tìm trong kho hàng đằng sau, đột nhiên bên ngoài có tiếng động cơ ô tô.

Một cặp tình nhân dừng lại đỗ xăng, Trương Dân lập tức bước ra, che chắn cho Quyết Minh ở sau lưng, cả hai cùng nhìn ra ngoài.

Người đàn ông cầm lấy vòi xăng, cảnh giác nhìn Quyết Minh chăm chăm, Trương Dân nói: “Xin chào, người anh em.”

Anh ta không trả lời, Trương Dân móc trong túi áo ra bao thuốc, tiến lên mời: “Cho hỏi thăm một chút, các bạn từ thành phố F chạy đến sao?”

Người đàn ông vẫn không hề hé răng, cũng chẳng thèm nhận lấy điều thuốc, đỗ xăng xong bèn lùi ra sau, Trương Dân lại hỏi: “Các bạn đã tiêm vắc xin chưa? Tình hình ở trạm thu phí giờ thế nào rồi... Đứng lại! Nếu không tôi nổ súng đấy!”

Người đàn ông trước sau không chịu đáp, Trương Dân rút khẩu súng ra, chỉ nghe thấy tiếng cô gái trong xe hét như mất mạng, người đàn ông lập tức giơ hai tay lên.

Trương Dân nói: “Tôi không có ác ý, hỏi xong thì các bạn có thể đi.”

Người kia đáp: “Còn... còn ở đó, có điều mấy người tốt nhất... phải nhanh lên, quân đội đã tới đó rồi.”

Anh gật đầu: “Không có chuyện gì nữa rồi, anh đi đi.”

Người kia lập tức lùi lên xe nhanh như thỏ, chạy mất dạng.

Trương Dân thu súng lại, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, quay về cửa hàng tiếp tục khuân đồ.

“Ngầu.” Quyết Minh bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Trương Dân hỏi.

“Ba rất ngầu.” Cậu bé nở một nụ cười hiểm hoi.

Trương Dân dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại dậy lên cảm giác ấm áp, tùm tùm đáp: “Là khẩu súng ngầu. Bảo Bối lại đây, ba cho con ăn cái này.”

Anh đưa cho Quyết Minh mấy hộp thạch, bảo cậu bé về xe ngồi trước, bản thân thì vác một cái thùng giấy, bên trong chứa đầy những thực phẩm còn tìm được trong cửa hàng: Thịt lợn xay đóng hộp và thịt bò đóng hộp, mì ăn liền, kẹo cao su, nước khoáng, viên C cùng với mấy bao thuốc lá lấy được từ máy bán hàng tự động.

Anh đem thùng giấy bỏ vào cốp xe, lại lấy ra hai chai nước khoáng loại hai lít, ngửa đầu tu vài ngụm rồi hỏi: “Bảo Bối, con muốn uống nước không?”

Quyết Minh: “Dạ?”

Trương Dân xách chai nước cho cậu bé uống mấy hớp, rồi cả hai lấy luôn nước đó rửa tay. Anh cầm chai nước lạnh buốt dội thẳng xuống đầu, mái tóc cắt ngắn như gai nhím ướt sũng, cả chiếc áo sơ mi trắng cũng bị nước thấm gần như trong suốt, dính sát vào tấm lưng màu đồng rắn chắc.

Lãng phí xong hai chai nước lớn, Trương Dân cầm vòi xả đổ đầy vào hai cái chai đó rồi khuân lên xe.

Quyết Minh ngồi ở ghế sau thay băng cho Vương Bác, cổ tay bị cắn nát của anh ta gần như đã chuyển sang màu tím đen, da thịt bị thối rữa bốc lên một mùi khó chịu. Quyết Minh đổ oxy già lên vết thương, phát ra tiếng xèo xèo khe khẽ, Vương Bác thậm chí không hề hé mắt.

Trương Dân tay giữ vô lăng, quay đầu lại quan sát một lúc rồi nhỏ giọng bảo: “Bảo Bối, con lên phía trước ngồi đi.”

Quyết Minh quán xong băng, chuyển đến ngồi ở ghế phụ lái, Trương Dân cho xe chạy lên đường cao tốc, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Vương Bác ở ghế sau.

“Ba.” Quyết Minh bỗng lên tiếng.

Trương Dân nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Quyết Minh nói: “Con cảm thấy Tiểu San đã chết rồi.”

Trương Dân nuốt nước miếng, anh cũng đã đoán được chuyện đó, lời nói của Vương Bác trước sau rất mâu thuẫn, cùng với vẻ mặt ngập ngừng khi nhắc tới bọn thầy ma kia, cộng thêm cả vết thương trên cổ tay nữa... Vết thương ở vị trí thấp như vậy khiến anh không khỏi tưởng tượng ra cảnh Vương Bác ôm đứa con nhỏ đã bị lây nhiễm, cổ tay bị cô bé nghiến lấy.

Trương Dân đưa tay xoa xoa đầu Quyết Minh, nói: “Đừng nghĩ gì nữa hết, ngủ một lát đi, nghe lời ba.”

Hơi thở của Vương Bác càng lúc càng nặng nề, kèm theo tiếng hen khò khè trong lồng ngực, Quyết Minh mấy lần tỉnh giấc, quay đầu thấy Vương Bác dường như sắp không thở nổi mà qua đời đến nơi.

Trương Dân phóng như bay trên đường, khi về tới thành phố F đã là nửa đêm.

Đèn bên ngoài trạm thu phí vẫn sáng, khắp nơi là giấy vụn bay tứ tung trong gió, không hề nghe thấy tiếng người, trước cổng trạm vẫn còn rào chắn của quân đội dựng lên, cả con đường lớn vắng tanh vắng ngắt, không có xe đi vào, cũng chẳng có xe đi ra.

Thấp thoáng phía xa là một bóng người đứng trong phòng y tế dựng tạm, trên mình khoác áo blouse trắng.

“Anh Vương?” Trương Dân dừng xe bên đường, thở phào một cái, vỗ vỗ Vương Bác: “Tỉnh dậy đi, mình tới nơi rồi.”

Quyết Minh hoài nghi nhìn về phía đó, Trương Dân ôm Vương Bác xuống xe, Vương Bác phát ra tiếng kêu mơ hồ, hai chân lê trên đất, Trương Dân kéo tay anh ta khoác lên vai mình, rảo bước về phía phòng y tế.

Quyết Minh tới giúp một tay, hai người đẩy cửa ra, Trương Dân vội vàng tiến vào.

Anh đặt Vương Bác lên chiếc giường ở phòng ngoài rồi lao như một cơn gió vào phòng ngăn sau tấm bình phong, hồi nãy rõ ràng còn thấy có người mà.

Quyết Minh tìm xung quanh, phát hiện trong cái hộp sắt vẫn còn ống tiêm dùng một lần chưa được bóc.

Quyết Minh xé vỏ ống tiêm, bên trong là dung dịch màu xanh nhạt, cậu nhớ rõ lúc trước đến đây được tiêm chính loại này, thế là cầm lấy cánh tay của Vương Bác, ấn kim tiêm vào.

Trương Dân vòng ra sau bình phong, hơi thở như muốn ngừng lại.

Trước mặt anh là một cái xác đẫm máu, còn người mặc áo blouse trắng chính là vị bác sĩ đã tiêm vắc xin cho họ hai ngày trước.

Lúc này ông ta đang quỳ sấp bên cạnh một thi thể phụ nữ, moi lấy nội tạng của cô ta đưa vào miệng. Trương Dân từng bước từng bước lùi lại, muốn báo cho Quyết Minh chạy đi.

Đúng lúc này Quyết Minh ném ống tiêm trở lại hộp sắt, phát ra một tiếng “leng keng”, Trương Dân nhủ thầm “toi rồi”, gào lên: “Chạy mau!”

Gã bác sĩ thầy ma kia lập tức quay đầu, miệng gầm rít, hất văng tấm bình phong lao về phía Trương Dân. Quyết Minh bất ngờ bị giật mình, xô đổ cả kệ thuốc, lúc quay đầu lại chỉ thấy trước mắt xuất hiện một khuôn mặt đã bị thối rữa đến không còn nhìn ra hình dạng.

“Á!” Quyết Minh cuối cùng cũng hét lên.

Tiếng súng nổ! Bên trong phòng khám có đến bốn năm thầy ma! Trương Dân còn chưa kịp lùi ra sau đã bị chặn lại, anh đạp đổ bình phong loạng choạng lùi bước, trong căn phòng nhỏ hẹp chỗ nào cũng là những lọ thuốc đang lăn lông lốc hoặc đã bị giẫm vỡ nát, cả cái xác phụ nữ đang nằm trên giường cũng lao xuống đất, quét theo vệt máu nhớp nháp bò về phía họ.

Lại thêm một tiếng súng nổ, óc bắn đầy tường, Trương Dân lôi Vương Bác ra khỏi phòng y tế, đóng sầm cửa lại rồi quát lớn: “Mau chạy ra xe!”

Quyết Minh lão đảo diu lấy cơ thể nặng nề đang hôn mê của Vương Bác chạy về phía chiếc xe, Trương Dân nâng súng bọc hậu, lát sau nghe thấy tiếng vỡ loảng xoảng, kính cửa sổ vỡ vụn, một thân ma nhào ra.

Trương Dân lại bóp cò, “đoàng” một tiếng khiến Vương Bác bừng tỉnh.

Quyết Minh mới kéo Vương Bác đi được nửa đường, bỗng nhiên bả vai đau đớn dữ dội, trong thoáng chốc, tiếng hét vang lên xé toạc trời đêm.

“Bảo Bối!” Trương Dân gào to, lao về phía Quyết Minh, chỉ thấy Vương Bác đang nghiến chặt lấy bả vai Quyết Minh, máu tươi phun ra, bắn đầy mặt.

Trương Dân phóng đến lôi Vương Bác đã bị biến dị ra khỏi người Quyết Minh. Vương Bác giãy giụa kịch liệt, nắm lấy cổ Trương Dân vật anh xuống đất, cây súng bị rơi xuống đất văng ra xa.

“A!” Trương Dân gào lên, khuỷu tay bị Vương Bác ngoạm chặt. Cả hai đều là lính giải ngũ, Vương Bác lại biến thành thân ma trong lúc không đề phòng nhất khiến Trương Dân không kịp trở tay. Muốn đạp anh ta ra, ngật nổi sức lực của Vương Bác quá lớn, cả hai vằn nhau lăn lộn vài vòng trên đất.

Có tiếng súng nổ rất tai...

Quyết Minh run rẩy thở dốc, phát đạn bắn ra phá vỡ đầu Vương Bác.

Trương Dân bám vào đuôi xe, loạng choạng đứng dậy.

Cả hai đều đã bị cắn, khuỷu tay của Trương Dân trầy da tróc thịt, vết thương sâu đến mức thấy được cả xương; bả vai Quyết Minh cũng bị cắn nát, máu tươi tuôn ướt đầm áo.

Ba tiếng sau, trên tuyến đường cao tốc hướng từ thành phố F về thành phố S, bên hồ nước.

Một đồng lửa được nhóm lên cạnh hồ, chiếc xe được đỗ cách đó không xa.

Trương Dân tựa lưng vào bánh xe, trong lòng là cậu con nuôi, anh cúi đầu nhìn Quyết Minh hỏi: “Còn đau không con?”

Quyết Minh lắc đầu.

Trương Dân an ủi: “Đừng sợ, chờ cho miệng vết thương khép lại là ổn thôi.”

Quyết Minh nói: “Chúng ta đều sẽ chết, đều sẽ biến thành quái vật.”

Trương Dân thấp giọng ngắt lời: “Đừng nói linh tinh, Bảo Bối, con sẽ không biến thành quái vật đâu.”

Quyết Minh nói: “Bác sĩ cũng tiêm vắc xin rồi, nhưng bọn họ vẫn biến thành quái vật, vắc xin không có tác dụng gì cả.”

Trương Dân im lặng.

“Con còn nhớ không?” Trương Dân mở bớt khuy áo sơ mi, nhìn đồng hồ: “Cái ngày mà ba nhặt được con ở trong núi ấy?”

Quyết Minh không nói gì, lặng im dựa vào ngực Trương Dân.

Trương Dân mỉm cười, nói: “Sau khi ba xuất ngũ, trong nhà chẳng còn ai, tiền cũng chẳng có mấy đồng, hôm đó đi hái thuốc nhặt được con, ba bắt đầu gặp nhiều may mắn hơn. Có công ty, rồi chúng ta còn mua được nhà, không phải đi thuê bên ngoài nữa. Con thấy không, con chính là người mang vận may đến cho ba.”

Quyết Minh “ừm” một tiếng, Trương Dân cúi xuống vuốt trán cậu bé, lại nói: “Chúng ta sẽ không biến thành quái vật đâu.”

Quyết Minh không đáp, áp tai vào bên ngực trái của Trương Dân, lắng nghe tiếng tim đập.

“Con không sợ biến thành quái vật, nhưng biến thành quái vật rồi sẽ không tìm được ba nữa. Ba phải biến thành quái vật trước đi, sau đó ăn thịt con luôn, như thế thì con ở ngay trong bụng ba rồi.”

Trương Dân tùm tùm: “Ăn thịt con luôn á? Lại đây.”

Trương Dân bế thốc Quyết Minh lên, đưa vào trong xe, hạ ghế sau xuống, thì thầm: “Lâu rồi không ôm con ngủ.”

Những gì Quyết Minh nói đều là sự thật, ngay cả bác sĩ đã tiêm ngừa vắc xin cũng bị biến đổi, bọn họ chắc chắn rồi cũng biến thành thây ma mà thôi. Trương Dân thở dài trong lòng, chuyện đã đến nước này, đành nghe theo ý trời vậy.

Hiện tại chẳng còn gì phải sợ hãi, cũng chẳng cần trốn chạy nữa.

Khoảnh khắc đen tối nhất trước khi bình minh đến, đồng lửa cũng dần lụi tàn.

“Ba, con buồn ngủ.”

Trương Dân kìm nổi xót xa trong lòng, nói: “Ngủ đi con, suốt cả đường đi không được ngủ ngon giấc rồi.”

“Tình lại sẽ biến thành quái vật, không thấy được ba nữa.”

Trương Dân nhớ tới lũ thầy ma lang thang vô định, hai mắt bỗng chốc đỏ hoe, khẽ nói: “Phải rồi, con mà bỏ đi lung tung thì ba không tìm được con mất, làm sao bây giờ nhỉ...”

Quyết Minh nắm chặt lấy bàn tay Trương Dân.

Anh cười: “Có cách này, tìm một sợi dây thừng, buộc chặt hai ba con mình lại một chỗ là được.”

Quyết Minh cười đáp: “Đúng rồi, cứ như vậy đi.”

Trương Dân tìm thấy dây thừng dưới ghế xe, lại lấy ra bộ quần áo: “Ừm, con mặc bộ này đẹp này.”

Quyết Minh mặc quần áo xong, Trương Dân buộc một đầu dây thừng vào thắt lưng của cậu bé, bản thân thì thay một chiếc quần lính rằn ri, đóng thêm áo ba lỗ, đó là bộ đồ Quyết Minh thích nhất, rồi lấy đầu còn lại của sợi dây quấn vào hông mình, thắt thành một nút chết.

Giữa hai người chừa một đoạn dây khoảng ba chục mét để tiện hoạt động.

Quyết Minh nghĩ đến chuyện sau khi biến thành thầy ma, bản thân cậu và Trương Dân sẽ là một thầy ma nhỏ lon ton theo sau một thầy ma lớn, lang thang khắp nơi với sợi dây thừng gắn kết, cùng rong ruổi trên cánh đồng bát ngát. Nghĩ đến đây không kìm được hớn hờ.

Trương Dân đoán được Quyết Minh đang nghĩ gì nên cũng thấy vui.

Cả hai đều buồn ngủ tới mức không nói chuyện được nữa, Trương Dân ôm lấy Quyết Minh, mở cửa trên nóc xe ra, hương cỏ xanh cuối hạ theo gió đêm ùa vào.

“Ba đừng ăn thịt con.” Quyết Minh mở màng bảo.

“Không.” Trương Dân vỗ về: “Không ăn con đâu, Bảo Bối.”

Một đêm trôi qua, mặt trời đã lơ lửng trên cao, ánh nắng chiếu thẳng vào bên trong qua cửa nóc ô tô.

Trương Dân tỉnh giấc, bụng đói cồn cào, nhìn xuống Quyết Minh vẫn đang ngủ say trong lòng, khó khăn lắm mới tìm chế được ham muốn cắn cho cậu bé một cái. Trong lòng kinh hãi nghĩ thầm, thế là đã biến thành thầy ma rồi sao?

Trương Dân nhìn trái nhìn phải, đầu đau như búa bổ, chống tay đứng dậy, sợi dây thừng khẽ rung, Quyết Minh vẫn ngủ say, sắc mặt trắng trẻo hồng hào.

Trương Dân soi mình vào kính xe, hình phản chiếu trên đó vẫn như lúc thường. Anh cẩn thận gỡ bỏ lớp băng quấn trên vai Quyết Minh, miệng vết thương không mưng mủ cũng không thối rữa, những chỗ bị cắn đã trở nên khô ráo, kết một lớp máu đông bên ngoài.

Anh lại cúi đầu xem xét cánh tay của mình, chỗ bị thương cũng đã lên vảy.

Trương Dân cầm lấy cổ tay Quyết Minh, mạch đập ổn định, không hề có dấu hiệu nào giống như Vương Bác lúc đó.

Những tia nắng chiếu vào qua cửa trên nóc xe, bên ngoài tiếng ve râm ran, một ngày mới lại đến.

CHƯƠNG 5

BÙNG PHÁT

Làng sinh viên thành phố S.

Cảnh sát đã phong tỏa hầu hết các con đường, sinh viên đang được chia thành các nhóm di tản dưới sự bảo vệ của quân đội. Hiện có sáu trường đại học, phân thành hai khuôn viên lớn là Đông và Tây, đây là khu tập trung nhiều trường đại học danh tiếng và có quy mô lớn nhất của vùng Hoa Nam.

Từ bắc chạy về phía nam, xe buýt của Học viện Chính trị và Pháp luật đã chuyển bánh, lướt qua xe của Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn ngoái cổ nhìn ra, thấy đám sinh viên trên xe cười đùa rộn rã, hào hứng cứ như thể đang được đi dã ngoại mùa thu vậy.

Bên ngoài khu liên hợp ba trường đại học, một cảnh sát vũ trang chặn xe của Lưu Nghiễn lại.

Lưu Nghiễn xuất trình thẻ sinh viên, Mông Phong lúc này đang lái xe thì không lên tiếng, để cho Lưu Nghiễn ra mặt.

Lưu Nghiễn hỏi: “Tình hình bây giờ thế nào?”

Viên cảnh sát đáp: “Dịch đại bùng phát. Cậu nhóc, trên người có bị thương không thế? Nếu có thì phải đi kiểm tra rồi tiêm phòng ngay.” Nói xong chỉ về phía đằng xa, ở đó đã dựng mấy chiếc lều vô trùng.

Lưu Nghiễn đáp: “Không có, bọn em vừa từ nhà lên. Ở đây đang cho di tản à? Di tản về đâu?”

Viên cảnh sát: “Những người còn khỏe mạnh tạm thời được cách ly, chuyển đến doanh trại quân đội Hoa Nam cách đây hai trăm cây số. Về trường tìm thầy viện trưởng, các thầy cô hướng dẫn sẽ sắp xếp cho các cậu.

Tất cả đều bắt buộc phải lên xe buýt đã được sát khuẩn. Còn cậu thì sao? Thẻ sinh viên đâu lấy ra tôi xem nào.”

Mông Phong nghiêng người qua hỏi: “Chúng tôi có thể tự đi được không?”

Viên cảnh sát xoa tay, trên chiếc găng tay màu trắng có một vết máu tím đen, nhìn sang Mông Phong, chờ anh đưa thẻ sinh viên.

“Đây là anh họ em.” Lưu Nghiễn nói: “Sợ em không an toàn nên mới chở tới tận trường.”

Mông Phong móc giấy chứng nhận xuất ngũ ra, viên cảnh sát thấy anh là quân nhân xuất ngũ thì không kiểm tra gì nữa, khoát tay cho đi thẳng.

Lưu Nghiễn bật radio lên.

“Mùa hè năm nay bệnh chó dại đồng loạt bùng phát, các ban ngành liên quan kêu gọi các địa phương thực hiện tốt công tác ứng phó, những khu vực dịch bệnh đang nghiêm trọng cần phải tổ chức cách ly cho người dân...”

Mông Phong nhận xét: “Căn bản không phải là bệnh chó dại, đúng là trợn mắt nói xàm.”

“Giờ đã bắt đầu cho cách ly những người khỏe mạnh ra rồi, so với dịch SARS hồi ấy thì nghiêm trọng hơn nhiều.”

“Dịch SARS hồi đó nghe nói cũng rất nghiêm trọng, chẳng qua là không công khai tình hình thực tế thôi...”

“Nhân dân cả nước vạn người một lòng, lãnh đạo trung ương...”

Lưu Nghiễn bật cười thành tiếng.

”... đích thân tới khu trọng điểm của dịch bệnh tại thành phố S để thăm bệnh nhân...”

Lưu Nghiễn lăm lăm: “Lãnh đạo tới khu trọng điểm của dịch bệnh à?”

Mông Phong không nói gì. Anh vẫn nhớ rõ trên những lối đi trong trường lúc này cũng có không ít sinh viên qua lại, hoàn toàn không biết rằng thành phố Z cách đó chỉ mấy trăm cây số đã trở thành địa ngục trần gian bởi lũ thây ma tàn phá.

Mông Phong cho xe dừng lại.

“Anh thấy không ổn.” Mông Phong nói: “Theo anh, chúng ta nên tự đến doanh trại quân đội khu Hoa Nam xem thử thế nào.”

Lưu Nghiễn trầm mặc, trong lòng cũng biết lời nói của Mông Phong là hợp lý, có điều...

“Nhưng cái xe này không phải của em.” Lưu Nghiễn nói: “Thôi Tiêu Khôn là bạn tốt của em, bây giờ đem xe người ta trốn đi mất, anh nói xem được không?”

Mông Phong gật đầu, vòng qua khúc cua rồi dừng lại dưới ký túc xá, Lưu Nghiễn đẩy cửa xe chạy về phía tòa nhà, dưới lầu có dán một mũi tên báo hiệu thật lớn: “Đề nghị sinh viên vừa quay về trường khẩn trương đến tập trung tại sân thể thao Phong Vũ.”

“Đi theo em.” Lưu Nghiễn nói.

“Còn đồ đạc thì sao?” Mông Phong hỏi.

“Để đó tính sau! Mau lên!” Lưu Nghiễn kéo Mông Phong chạy như bay, băng qua con đường rộng lớn vắng vẻ trong trường, lao về phía sân thể thao.

Đó là một sân thể thao được xây thấp ở giữa, bốn bên là khán đài cao sắp theo hình bầu dục, sức chứa của sân lên tới gần hai mươi ngàn sinh viên. Hằng năm, cứ đến ngày thành lập trường là chương trình biểu diễn văn nghệ lớn lại được diễn ra ở đây. Hiện tại trên sân đã phân ra từng khu vực riêng cho mỗi khoa, băng rôn chỉ dẫn được căng trên khán đài.

Sinh viên phải đứng chờ sơ tán dưới cái nắng như thiêu như đốt, nữ sinh thì giương ô lên che, nghe nhạc giết thời gian, thỉnh thoảng quay sang tán chuyện với nhau.

Loa phát thanh ở khán đài trung ương cứ năm phút lại lặp lại thông báo: “Đề nghị các sinh viên tự giác tuân thủ trật tự, sinh viên nào vừa trở về trường trước tiên hãy đến chỗ giáo viên hướng dẫn của khóa mình báo danh, sau đó đến khu y tế tiêm vắc xin...”

Lưu Nghiễn tìm thấy khu vực tập hợp của nghiên cứu sinh ở sân bóng rổ bên khán đài phía đông, vội vã cùng Mông Phong băng qua bên đó.

Hai người mồ hôi nhễ nhại chen vào sân bóng rổ, bên trong sinh viên đã ngồi chật ních, hơi lạnh từ máy điều hòa trung tâm phủ vào mặt.

“Lưu Nghiễn!” Thôi Tiểu Khôn ngồi một bên vội gọi: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng chịu trở lại rồi!”

Lưu Nghiễn thở phào, tiến tới ôm lấy Thôi Tiểu Khôn.

“Mông Phong, chìa khóa xe.” Lưu Nghiễn nói.

Thôi Tiểu Khôn nhận lấy chìa khóa: “Bác gái thế nào rồi? Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Lưu Nghiễn im lặng không đáp, Thôi Tiểu Khôn lại nói: “Trên radio nói dịch bệnh tại thành phố Z lây lan rất nghiêm trọng, hầu hết người trong thành phố đã được cách ly sơ tán.”

Lưu Nghiễn đáp: “Có lẽ là ổn, tớ không tìm được mẹ, có lẽ bà cũng đi rồi.”

Thôi Tiểu Khôn an ủi: “Vậy là tốt rồi, nhất định không có chuyện gì đâu.”

Lưu Nghiễn mệt mỏi vuốt lại mái tóc rối bù, khước mắt đỏ lên.

“Tình hình bây giờ là thế nào?” Mông Phong chột hỏi.

Thôi Tiểu Khôn nhận ra Mông Phong, khi vừa tới thành phố S anh đã từng ở tạm trong ký túc xá của họ mấy ngày, cậu ta gật đầu chào anh rồi giải thích: “Họ muốn đưa bọn tớ đến một doanh trại gần đây, giờ đang chia sinh viên thành từng nhóm để di tản, nghe đâu phải đến năm giờ chiều mới tới lượt khu này.”

Mông Phong bước tới nói nhỏ: “Phải đi ngay lập tức, mọi người không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì đâu, nguy hiểm vô cùng.”

Lưu Nghiễn cắt lời: “Khoan đã Mông Phong. Tiểu Khôn, các thầy chủ nhiệm khoa đang ở đâu?”

Thôi Tiểu Khôn cầm ly nước, nói: “Đang họp ở văn phòng, bây giờ chắc cậu không vào được đâu.”

Lưu Nghiễn khoát tay: “Hai người cứ chờ ở đây, tôi lập tức quay lại ngay.”

Xung quanh chỗ nào cũng có người đang gọi điện báo bình an, phía trong góc có cô gái đang vừa khóc vừa gào thét gì đó, cậu bạn trai bên cạnh phải ôm lấy thủ thi an ủi.

“Lưu Nghiễn!” Cậu con trai đó gọi lớn, tiếp đó lại cúi đầu nói: “Tiểu Thư, đừng khóc nữa, bạn em đến rồi này.”

Cô gái mắt ướt đầm nhìn về phía Lưu Nghiễn, đó là đàn em khóa dưới của cậu, nghiên cứu sinh năm nhất, cả hai đều là người thành phố Z. Kể từ khi có thông báo trên đài, suốt từ đêm qua tới giờ cô đã ra sức gọi về nhà.

“Không sao đâu, Tiểu Thư.” Lưu Nghiễn đứng từ xa nói: “Hiện giờ tín hiệu không ổn định. Anh vừa về nhà một chuyến, mọi người đa số đã rời đi rồi. Mẹ anh còn... gặp cả anh trai em nữa cơ.”

Cô gái vội hỏi: “Anh ấy sao rồi? Còn ba mẹ em thì sao?”

Lưu Nghiễn theo bản năng bịa ra một lời nói dối: “Bạn gái của anh ấy có vẻ không được khỏe nên phải đưa đi bệnh viện khám. Bố mẹ em cũng đi cùng luôn.”

Cô gái thở phào một cái, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Đến tối thứ Sáu thì họ đã chuyển viện rồi, có lẽ là dời về các tỉnh thành phía nam theo xe của quân đội. Bọn anh còn nói chuyện một lúc.”

Tiểu Thư thiếu chút nữa thì mừng đến ngất xỉu, khóc nói: “Cảm ơn anh. Có cách nào liên lạc với họ được không?”

Lưu Nghiễn xua xua tay, đánh mắt sang bạn trai của Tiểu Thư, cậu ta không phải là sinh viên của trường, chỉ là một anh chàng xã hội đen dân gốc ở đây, lúc này trà trộn vào cùng với bạn gái cũng chẳng ai quản được.

Tiểu Thư đứng dậy định đi về phía Lưu Nghiễn nhưng cậu vội nói: “Lát nữa nói chuyện với em kỹ hơn nhé. Giờ anh có chút việc.”

Cậu bạn trai ôm lấy Tiểu Thư dỗ dành: “Yên tâm đi, em thấy đấy, Lưu Nghiễn còn có việc mà.”

Lưu Nghiễn băng qua hành lang, ngay trong hành lang cũng có không ít sinh viên hoặc đứng hoặc ngồi, cuối hành lang là văn phòng giáo viên.

Những người ở đây cậu đều biết, đa số là nghiên cứu sinh đang theo các thầy cô hướng dẫn làm chuyên đề nghiên cứu khoa học. Thầy cô hiện giờ đang ở trong văn phòng, họ ở ngoài chờ phân công công việc. Nam sinh của khoa Cơ khí có không ít những anh chàng vừa tự ki vừa ngợ, bị sinh viên của những khoa khác gọi là quái nhân khoa học. Các nàng nữ sinh của khoa Sinh vật thì đứng ở phía còn lại, ngắm nghía móng tay của mình.

Lưu Nghiễn lần lượt chào hỏi từng người, đang định gõ cửa thì một anh chàng đang ngồi dựa vào tường trước cửa phòng thu chân lại, hỏi: “Có việc gì thế? Các thầy cô đang họp, giờ em không vào được đâu.”

Lưu Nghiễn gỡ tai nghe của anh ta xuống, nói: “Sư huynh, anh có biết ngoài kia đã biến thành thế nào rồi không?”

Chàng thanh niên đó tên là Tiêu Vũ, khi Lưu Nghiễn còn học đại học thì anh ta là nghiên cứu sinh năm hai, cả hai quan hệ khá thân. Sau khi Lưu Nghiễn đi nước ngoài theo chương trình trao đổi sinh viên thì Tiêu Vũ tốt nghiệp rồi ở lại trường làm trợ giảng, cả hai vẫn theo thói quen gọi nhau là sư huynh sư đệ như cũ.

Tiêu Vũ đứng dậy nói: “Người nhà em không sao chứ?”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng đáp: “Mẹ em có lẽ đã chết rồi, đó không phải là bệnh dại mà là thầy ma...Anh...”

Tiêu Vũ giật mình, vội nói: “Lưu Nghiễn, em mệt rồi, cứ nghỉ ngơi một lát đã, đừng suy nghĩ linh tinh.”

Lưu Nghiễn khăng khăng: “Tin em đi! Để cho em vào, em phải nói cụ thể với thầy trưởng khoa, lát nữa anh sẽ hiểu thôi.”

Tiêu Vũ khó lòng tin nổi, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, anh đưa tay sờ lên trán Lưu Nghiễn rồi ôm lấy cậu, hỏi: “Em về nhà đã thấy những gì?”

“Không kịp nữa rồi.” Lưu Nghiễn định thần lại, bước về phía trước gõ cửa, lần này Tiêu Vũ không ngăn cản cậu.

“Vào đi.” Tiếng vị cựu hiệu trưởng vang lên.

Lưu Nghiễn đẩy cửa bước vào, bên trong có một cái bàn tròn, gần chục giáo viên và quản lý cấp cao đang ngồi bàn bạc việc di dời học sinh và thay đổi kế hoạch giảng dạy.

“Có việc gì không?” Một người phụ nữ nhướng mắt hỏi: “Em là sinh viên khoa nào?”

“Đây là sinh viên của tôi.” Thầy trưởng khoa Cơ khí cười: “Lưu Nghiễn, em quay lại rồi à? Mọi việc ổn cả chứ?”

Lưu Nghiễn nhắm mắt lại lắc đầu: “Thầy hiệu trưởng đâu ạ?”

Người đàn ông lớn tuổi đang chủ trì cuộc họp là thầy hiệu phó, đáp: “Thầy hiệu trưởng đi trao đổi với bên cảnh sát rồi. Em là Lưu Nghiễn đúng không? Có chuyện gì vậy?”

Lưu Nghiễn hít một hơi thật sâu, nói: “Em vừa trở về từ thành phố Z, mang đến cho mọi người một tin xấu.”

Lưu Nghiễn tỉ mỉ tường thuật lại những chuyện đã diễn ra ở thành phố Z, cả văn phòng lặng ngắt như tờ.

“Mẹ em là bác sĩ, em không lừa mọi người đâu.” Lưu Nghiễn nhìn các thầy cô trưởng khoa, lo lắng: “Em cho rằng, tốt nhất chúng ta nên lập tức rời khỏi chỗ này, đến nơi nào đó vắng vẻ và có không gian lớn.”

Lưu Nghiễn khép cửa lại, Tiêu Vũ hỏi nhỏ: “Em nhìn thấy những thầy ma... những người chết biết đi, đều là thật sao?”

Lưu Nghiễn nhìn Tiêu Vũ một cái, cầm lấy đầu tai nghe của anh ta gắn vào tai trái của mình, bên tai vang lên một giai điệu du dương êm đềm, giúp cho thần kinh đang căng thẳng cực độ của cậu được thả lỏng đôi chút.

“Thật.” Lưu Nghiễn mệt mỏi đáp: “Họ định làm thế nào?”

“Rất phiền toái, không phải cứ muốn là đi ngay được, còn đang chờ cảnh sát hộ tống.”

“Em đã cố hết sức rồi.” Lưu Nghiễn day day chân mày đáp, bỗng nhiên có người chạy tới hô: “Lưu Nghiễn! Bạn của cậu đang cãi nhau với thầy Lâm ở ngoài kia kìa!”

Lưu Nghiễn bị hết chuyện này đến chuyện khác làm cho đau hết cả đầu, bực bội gắt: “Mông Phong lại làm gì nữa thế?!”

Lưu Nghiễn đẩy Tiêu Vũ qua, lao khỏi hành lang, thấy Mông Phong đang cãi lộn gay gắt với một thầy giáo thể dục cao to vạm vỡ.

“Bảo vệ đâu rồi!” Thầy giáo họ Lâm kia vô cùng tức tối: “Bảo cho bảo vệ lại đây mau!”

Mông Phong giận dữ nói: “Lưu Nghiễn còn chưa ra thì tôi chẳng đi đâu hết! Ông tránh ra cho tôi!”

Thầy thể dục quát lên: “Các cậu không phải sinh viên trong trường! Toàn một lũ lưu manh đầu đường xó chợ! Biến khỏi đây ngay lập tức cho tôi!”

Hai người tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, có vẻ như chỉ cần thêm một câu nào nữa không lọt tai là sẽ lao vào sống mái với nhau ngay lập tức. Thầy thể dục vốn là huấn luyện viên bóng rổ, cao đến một mét chín mươi lăm, còn nhỉnh hơn Mông Phong một chút, đang chực lao tới đánh người. Mông Phong chỉ ngón tay vào mặt đối phương đe dọa: “Ông đừng có mà hung hăng, tôi cảnh cáo trước, cho dù có thêm hai gã như ông cũng không đỡ nổi mấy đòn của tôi đâu.”

Thầy thể dục càng điên tiết: “Thật là chẳng còn phép tắc gì cả...”

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Thầy Lâm.”

Lưu Nghiễn tách hai người ra, liếc mắt nhìn qua, đằng sau Mông Phong có không ít người không phải sinh viên của trường, đa số là đàn ông con trai, tất cả đều tới đây để bảo vệ bạn gái của mình.

Lưu Nghiễn nói: “Em xin lỗi, thầy Lâm...”

Thầy thể dục gắt: “Mấy người này là bạn trai của ai? Tới nhận đi, bảo họ rời khỏi đây ngay! Sinh viên của tôi thì ở ngoài kia phơi nắng, dám nghiên cứu sinh các người được ở bên trong hưởng điều hòa thì thôi, còn để những kẻ thế này lấn vào là sao?!”

Tiêu Vũ tiến tới nhỏ nhẹ: “Được rồi, thầy Lâm xin bớt giận. Họ cũng không có ác ý gì đâu, lát nữa nếu có sinh viên khoa khác vào đây thì tôi sẽ lập tức kêu họ nhường chỗ.”

“Thầy Lâm!” Có người hốt hoảng gọi: “Bên ngoài có sinh viên say nắng ngất xỉu rồi kìa, các thầy trưởng khoa đâu?”

Tiêu Vũ bước ra hòa giải, mặc dù tuổi tác không lớn nhưng dù sao cũng là thầy giáo, có anh ta che chở cho bọn Lưu Nghiễn nên thầy thể dục cũng không tiện làm quá, lại thêm việc mới phát sinh ở sân thể thao, ông ta đành chỉ xuống sân chỗ họ đang đứng: “Thầy Tiêu, chỗ này phiền thầy giải quyết.”

Nói xong cúi kính phúi phúi bộ đồ thể thao trên người, ho khan vài tiếng rồi xoay người đi theo nhân viên y tế kia ra ngoài.

Tiêu Vũ rót một cốc nước đưa cho Mông Phong, Mông Phong vẫn chưa hết bực: “Cảm ơn.”

Lưu Nghiễn đưa mắt dõi theo bóng thầy thể dục đang rời đi, không nói gì, dường như cảm giác được điều gì đó.

“Thầy ấy đã tiêm vắc xin chưa?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Sinh viên ở đây đều tiêm hết rồi, các cậu thì sao?” Tiêu Vũ hỏi: “Còn chưa tiêm thì mau đi đi, cậu này tên là gì nhỉ?”

“Mông Phong.” Mông Phong cầm cốc nước bước sang một phía, một mình ngồi xuống.

Tiêu Vũ bèn nói: “Mông Phong không phải sinh viên trong trường, để anh viết cho cậu ấy tờ giấy rồi hai đứa mau mau xếp hàng tiêm vắc xin đi.”

Lưu Nghiễn gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, Mông Phong vẫn ngồi một góc uống nước, Thôi Tiểu Khôn thì ngồi vắt chân bên cạnh Mông Phong chơi PSP.

Lưu Nghiễn cầm tờ giấy, bước tới trước mặt Mông Phong bảo: “Đi, tiêm phòng.”

Mông Phong hậm hực liếc Lưu Nghiễn một cái, rồi lại cúi mặt chăm chăm nhìn xuống đất chẳng thèm ừ hử lấy một tiếng, lát sau mới nói: “Em coi thường anh.”

“Không có chuyện ấy.” Lưu Nghiễn nói: “Anh cứ hay nghĩ lung tung, em với anh chia tay không phải vì nguyên nhân đó.”

Mông Phong lắc đầu, Lưu Nghiễn cúi người quỳ một gối xuống, nhìn sâu vào đôi mắt anh. Mông Phong nói: “Em nghe lời anh. Phải đi ngay bây giờ, đừng chần chừ ở đây nữa.”

Lưu Nghiễn thở dài, nghĩ bụng không biết phải thuyết phục anh thế nào, cậu cảm thấy ở cùng với những người bạn học sẽ an toàn hơn việc chạy không có mục đích bên ngoài nhiều. Dù sao thì quân đội cũng sẽ đón họ đến chỗ cách ly thôi. Nếu Mông Phong một mình lái xe đưa cậu đi, lương thực và nước uống thế nào cũng đến lúc phải hết, nhờ đâu lại gặp đúng một bầy thầy ma lớn đang lang thang thì làm sao?

Thôi Tiểu Khôn cầm đầu chơi PSP, không thèm ngẩng đầu lên nói: “Bên quân đội sẽ tới đón chúng ta ngay, các cậu không nên hành động một mình, càng đông người càng an toàn hơn chứ.”

Mông Phong không đáp, nhỏ giọng nói: “Nghe này, Lưu Nghiễn, sắc mặt của ông thầy thế dục ban này không bình thường. Ông ta có vẻ rất cáu kỉnh, như thế lúc nào cũng có thể xông lên đánh người vậy. Đêm hôm đó anh đã gặp rồi, trước khi biến thành thầy ma thì bọn họ vô cùng nóng nảy, có xu hướng muốn tấn công...”

“Thầy ma?!” Thôi Tiểu Khôn kinh hãi kêu lên.

Lưu Nghiễn vội vàng “suyt” một tiếng, ra hiệu cho Thôi Tiểu Khôn bình tĩnh lại.

“Sao lại có nhiều người bị cảm nắng như vậy?” Từ xa vọng tới những âm thanh đầy lo lắng.

Cả ba người Lưu Nghiễn, Mông Phong, Thôi Tiểu Khôn đồng loạt quay đầu nhìn ra ngoài sân bóng rổ.

Thầy thế dục đang cùng với nam sinh khoa thể thao ôm những người bị xỉu bởi cái nắng gay gắt vào sân bóng rổ, sắc mặt của ông ta so với lúc cãi nhau với Mông Phong ban này còn khó coi hơn, làn da xám đen lại và đôi mắt trũng sâu xuống, tròng mắt lồi ra, tóc dẫm mồ hôi dính bết lên trán.

Lưu Nghiễn nói: “Dù sao đi nữa cũng phải đi tìm vắc xin đã rồi tính sau. Nào, đứng lên.”

Lưu Nghiễn đưa tay ra, Mông Phong bắt lấy rồi mượn sức đứng dậy nhưng không chịu buông, cứ thế nắm tay cậu ra khỏi sân bóng, hướng về phía phòng y tế.

Người trên khán đài đã vắng đi nhiều, lúc này là 3 giờ chiều, đúng vào thời điểm nắng gắt và độc nhất trong ngày, mặt đất bị hong đến mức sắp bốc lửa, có không ít sinh viên luân phiên nhau trực chỗ, lén chuồn về ký túc xá hóng quạt.

Người bị say nắng rất nhiều, ban hậu cần bắt đầu phân phát nước khoáng, tại điểm tiêm vắc xin vẫn xếp hàng dài lũ lượt. Mông Phong một tay ngang nhiên ôm lấy vai Lưu Nghiễn, mặc cho xung quanh chỉ trở bàn tán, Lưu Nghiễn cũng không giãy giụa, lúc này mọi suy nghĩ của cậu đều tập trung vào chỗ khác.

Sinh viên bị say nắng trên khán đài đều được đưa vào sân bóng rổ, xem chừng có đến hơn ngàn người.

“Nghiêm trọng vậy sao?” Lưu Nghiễn thầm giật mình, quay sang một sinh viên khác hỏi: “Hôm nay mấy giờ thì bắt đầu tập trung ở sân thể thao vậy?”

Người kia đáp: “Từ mười một giờ, ăn xong cơm trưa là bị bắt tới đây tập trung luôn.”

Đoàn người chậm chạp tiến tới, Mông Phong đột nhiên nói: “Lưu Nghiễn, em nhìn bên kia xem.”

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn về phía điểm y tế được dựng tạm dưới tán mấy chiếc ô lớn, nơi đó dùng mấy cái bàn ghép lại, y tá đang tiêm vắc xin cho từng người, cạnh đó là thùng xốp đựng đầy đá vụn, bên trong chứa những ống thuốc.

Mông Phong lấy ống nhòm ra, hỏi: “Đó là vắc xin à?”

Lưu Nghiễn nhìn thử qua ống nhòm, không đọc được nhãn thuốc: “Là vắc xin loại mới sao? Em không đọc được thông số...”

Mông Phong nhỏ giọng nói: “Căn bản không có tác dụng, đừng tiêm nữa.”

“Sao các cậu biết?” Một sinh viên đứng trong hàng bất chợt hỏi.

Lưu Nghiễn chau mày đáp: “Có thể đúng là virus đại đã biến chủng thật, cái này nói không chắc...”

Mông Phong run giọng, nói: “Lưu Nghiễn... em nhìn ông bác sĩ kia kìa, thấy chưa? Cả y tá bên cạnh ông ấy nữa, những người này từ đâu tới vậy?”

Lưu Nghiễn cau chặt đôi mày, lẩm bẫm: “Từ bệnh viện tới, tóm lại không phải là người trong trường em... Trời ạ, Mông Phong, em thấy rồi.”

Trên cổ hai người y tá đang tiêm ngừa cho sinh viên nổi một vài vết đỏ, rất nhạt, không rõ ràng lắm. Thịnh thoảng còn khó chịu cắn nhẩn, kêu đám sinh viên nhanh nhẹn lên một chút.

Mông Phong thì thầm: “Nhân viên y tế cũng bị lây nhiễm rồi. Lưu Nghiễn, họ hình như còn chưa biết là mình bị...”

Lưu Nghiễn nói: “Không đúng, nếu có vết thương do bị cào hoặc bị cắn thì đã được cách ly rồi. Bọn họ nhất định là không có vết thương trên người, nếu không thì làm sao được ra ngoài tiêm ngừa cho người khác chứ?”

Mông Phong phỏng đoán: “Chẳng lẽ trước đó thường xuyên tiếp xúc với người bệnh cũng sẽ bị lây nhiễm? Loại virus này rất cuộc lây truyền kiểu gì đây? Qua mồ hôi à? Anh nghi là tất cả những người trong đội y tế này đều đã bị lây nhiễm hết rồi.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Em có học y đâu, anh hỏi em, em làm sao mà biết được? Ngay cả đây là bệnh gì em cũng còn chưa rõ nữa.”

Cậu chợt nghĩ đến sắc mặt khác lạ của thầy thể dục, vội quay đầu lại, ngoài đám người đang xếp hàng rỗng rảnh, sân bóng rổ đã có rất nhiều sinh viên ngất xỉu đã được đưa vào, nhóm nghiên cứu sinh đang vội vàng nhường chỗ cho họ.

“Nghe lời anh, giờ đừng qua đó tiêm.” Giọng của Mông Phong hơi run, anh kéo tay Lưu Nghiễn, cả hai vội chạy về phía sân bóng rổ.

“Chìa khóa xe đâu?” Lưu Nghiễn hỗn hển hỏi.

Mông Phong đáp: “Đã trả lại cho bạn cùng phòng của em rồi.”

Lưu Nghiễn đi vào sân bóng rổ, chen chúc ồn ào toàn là người, thầy thể dục hét lớn: “Cho chúng nó uống ít nước, khăn đầu lôi ra, đắp lên trán kìa!”

Bộ dạng ông ta trông như sắp hóa điên đến nơi, hai người đứng nhìn một lúc, Lưu Nghiễn quả quyết hô: “Thôi Tiểu Khôn!”

“Thôi Tiểu Khôn!”

Cả đám người ồn ào hỗn loạn, căn bản không thể nhìn thấy Thôi Tiểu Khôn ở chỗ nào, Lưu Nghiễn đang hỏi hết người này đến người khác, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người gầm lên: “Lũ lưu manh chúng mày sao hăng còn ở đây? Cút hết đi!”

Thầy thể dục tiến thẳng về phía Mông Phong, anh hít sâu một hơi, không thể nhịn thêm được nữa, đang xắn tay áo lên định đánh tay đôi với ông ta một trận thì bị Lưu Nghiễn níu lại, ra hiệu đừng kích động.

Thầy thể dục đứng trước mặt Mông Phong thở hồng hộc, lão đảo như muốn ngã, đám sinh viên nhìn ông ta kinh hãi.

Con người của ông ta đục ngầu, ngay sau đó há mồm gầm lên một tiếng, bổ nhào vào Mông Phong.

Lưu Nghiễn vội kêu lên: “Đừng chạm vào ông ấy!”

Mông Phong lập tức ý thức được chuyện đang xảy ra, nhẹ nhàng né sang một bên, tung chân phi một cước ngang hông. Xung quanh bỗng chốc rối loạn, đám sinh viên hét lên, ông thầy bị Mông Phong đạp một cái bay thẳng ra ngoài, ngã lăn trên đất, lồm cồm bò dậy rồi vồ ngay lấy cậu sinh viên đang định tiến lên đỡ ông ta dậy, cản phập vào cổ cậu bé.

Máu tươi bắn tung tóe, vô số nữ sinh có mặt tại đó hét lên kinh hoàng, mấy người nhát gan thì ngã luôn tại chỗ.

Lưu Nghiễn khựng mất hai giây, lập tức gầm lên: “Thôi Tiểu Khôn! Thăng khi kia! Cậu ở trong xó nào thế hả?!”

Trong sân bóng rổ xảy ra sự hỗn loạn chưa từng có, ở trong góc lại vang lên một tiếng gào như xé phổi.

Một sinh viên bị cảm nắng vừa tỉnh lại, cứ thấy người là cần, Lưu Nghiễn muốn qua xem thế nào thì bị Mông Phong nắm chặt cổ tay, kéo lại ôm trước người, ghé vào tai cậu nói lớn: “Đi!”

“Không có xe.” Lưu Nghiễn nói: “Đi đâu bây giờ?”

Mông Phong gào lên: “Chuyện đó tính sau! Mau!”

Lưu Nghiễn hoảng hốt quét mắt nhìn quanh, chợt thấy Thôi Tiểu Khôn đứng ở một góc, quả thật là dở khóc dở cười.

Thôi Tiểu Khôn đeo tai nghe, chỉnh âm thanh tới mức lớn nhất chơi PSP, bất thành lình bị một bàn tay giật ra, Lưu Nghiễn vừa bực mình vừa buồn cười hét to: “Mau chạy thôi! Chết người đến nơi rồi!”

Thôi Tiểu Khôn kinh hoàng kêu lên: “Có chuyện gì xảy ra thế?!”

Lưu Nghiễn quên rằng trong sân bóng rổ đang chật ních những người, cậu hét lên như vậy tức khắc nổ tung, gần ba bốn ngàn người mạnh ai người nấy hét, mạnh ai người nấy chạy, thực mạng chen ra phía cửa.

Tại cửa ra người cũng chen chúc như thủy triều, không biết có bao nhiêu người bị giẫm đạp lên, chỗ nào cũng là máu, chiếc loa phóng thanh lớn tiếng kêu gọi sinh viên phải bình tĩnh. Cánh cửa sâu bên trong sân bóng rổ mở ra, thầy hiệu phó xuất hiện.

Ông nói lớn: “Đừng hoảng hốt! Rốt cuộc có chuyện gì?! Đừng hoảng hốt như thế!”

Cửa lớn đã bị chen chặt cứng, Mông Phong quay đầu lại, ra hiệu cho Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn đi theo, ba người cùng lao vào hành lang sau lưng thầy hiệu phó.

Các thầy cô chủ nhiệm khoa còn bàng hoàng kinh ngạc không rõ chuyện gì, Mông Phong kéo được hai người vào trong hành lang, tiện thể túm luôn áo của thầy hiệu phó lôi ông ngược trở lại, lẳng xuống đất, rồi cùng với Lưu Nghiễn mỗi người một bên cánh cửa, dùng sức đóng chặt lại.

Trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại, thầy thể dục đã biến thành thầy ma hung hãn lao tới, “rầm” một tiếng bị chặn lại đằng sau.

Máu tươi phọt ra từ khe cửa, bắn đầy mặt thầy hiệu phó.

Lưu Nghiễn đập vỡ hộp chữa cháy, lấy cây rìu chẹn chặt cánh cửa lại, Mông Phong giục: “Chạy theo lối thoát hiểm! Mau lên!”

“Các thầy...” Lưu Nghiễn thờ hồn hển, nói với các thầy cô chủ nhiệm khoa.

“Không còn thời gian đâu, đừng ở đó giải thích nữa!” Mông Phong gào lên.

Thôi Tiểu Khôn hoảng hốt đến độ ngu người, ra sức gật đầu, lắp bắp nói: “Thưa thầy... tạm biệt.”

Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn bám gót Mông Phong, theo lối thoát hiểm trốn ra khỏi sân bóng rổ.

Thôi Tiểu Khôn: “Ông trời ơi...”

Thôi Tiểu Khôn: “Hự... hự... Ông trời ơi...”

Thôi Tiểu Khôn: “Trời ơi...”

Lưu Nghiễn: “Thôi Tiểu Khôn cậu tốt nhất ngậm cái miệng lại ngay, lúc chạy mới không mất sức...”

Mông Phong: “Cả hai người... đừng nói nữa.”

Thôi Tiểu Khôn: “Ba mẹ tôi... Không được, tôi phải quay lại tìm ba mẹ...”

“Đừng có điên!” Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thanh quát.

Thôi Tiểu Khôn giật bản mình, không dám hó hé gì nữa, trước mặt chỗ nào cũng có sinh viên đang chạy trốn. Cơn bão thầy ma bùng lên từ sân bóng rổ ngay trung tâm thể thao, cửa kính bị đập vỡ vụn, ô dù, sách vở, giày dép rơi rớt chỗ nào cũng có. Trong sân càng lúc càng có nhiều sinh viên bị say nắng tình dục, biến thành thầy ma, rượt đuổi cắn xé bạn học.

Máu tươi nhuộm đỏ hơn nửa khán đài, tất cả mọi người đều sợ đến phát điên, Mông Phong đẩy cửa, theo mặt sau của sân bóng rổ đi ra.

“Tôi đi thám thính xung quanh trước đã.” Mông Phong dặn dò: “Các cậu phải thật cẩn thận, đừng tạo ra tiếng động gì lớn.”

Mông Phong vừa bước ra thì từ không trung truyền tới tiếng loa của trực thăng: “Theo chỉ lệnh của Quân đội Hoa Nam, đề nghị các sinh viên tự giác

tập hợp ở cửa khu giảng đường số năm! Lập tức sơ tán khỏi hiện trường!”

Quân đội rút cuộc đã đến.

Mông Phong hỏi: “Đi theo họ à?”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng gật đầu, ba người chạy khỏi nhà thể thao, lao thẳng tới dãy giảng đường.

CHƯƠNG 6

TỰ CỨU

Tiếng súng nổ ran không dứt, đám người đang chạy trốn lại nháo nhào hỗn loạn, tiếng thét thất thanh vang vọng khắp khuôn viên trường.

“Làm sao các anh có thể nổ súng vào học sinh kia chứ!” Tiêu Vũ gào lên, chụp lấy cánh tay của một cảnh sát vũ trang.

“Giữ anh ta lại!” Có người hét lên.

Quân đội cùng với cảnh sát vũ trang chia làm hai nhóm, cảnh sát phong tỏa phần sân trống bên ngoài trường học, quân nhân thì quát to: “Mau mau mau! Đừng có lề mề! Thứ nào không cần thiết thì ném hết đi! Toàn bộ hành lý không cần mang theo! Chừa chỗ cho những người khác nữa!”

Khoảng chục chiếc xe buýt xếp hàng cạnh nhau, chiếc xe đầu tiên đã chứa đầy người quay đầu rời đi.

Một chiếc Jeep chạy phía trước mở đường, bốn sĩ quan đứng ở thùng xe gác cao súng tiểu liên, nhắm bắn xối xả ra xung quanh, khiến lũ thầy ma muốn xông lên bị bắn nát óc tung tóe.

“Đừng nổ súng!” Mông Phong ôm đầu lao vọt qua rào phong tỏa, xe buýt từng chiếc lần lượt rời đi. Họ chỉ cách khoảng sân trống trước trường học khoảng năm chục mét, khắp nơi đều là thầy ma, Lưu Nghiễn trong lòng giật mình, ở đâu ra mà lăm thầy ma như vậy?

Máy bay trực thăng xả súng từ trên không, tiếng súng đùng đoàng đình tai nhức óc, men dọc theo sườn phía tây trường học mà quét một lượt tới đây.

“Đó là... từ trường bên cạnh, các trường đại học ở đây đều bị lây nhiễm hết rồi... Trời ạ!” Thôi Tiểu Khôn lẩm bẩm nói.

“Lưu Nghiễn! Thôi Tiểu Khôn!” Tiêu Vũ bị đẩy lên xe buýt, ra sức gào: “Mấy cậu lên đây mau!”

“Hết chỗ trống rồi!” Trong xe có người kêu lên: “Mau lái xe đi đi!”

Tiêu Vũ hét lên: “Vẫn còn chen được! Nhanh lên!”

Đâu đâu cũng có thầy ma, Mông Phong tháo chạy khốn khổ không tả nổi, vừa phải tránh thầy ma lại vừa phải né luồng đạn, có cảm giác rằng bản thân lúc nào cũng có thể tiêu đời vì dính đạn lạc, tiếp đó là bị đám thầy ma đang đuổi riết sau lưng xông lên làm thịt.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong xoay mình giáng một búa xuống đầu thầy ma đang lao đến bên hông, kéo cậu thở hồng hộc chạy vào vòng phong tỏa.

Tiêu Vũ nhảy xuống xe, hối thúc: “Đi mau!”

Anh để Lưu Nghiễn lên xe, nhưng người trên xe đã bị nhét chặt cứng, đến cánh cửa cũng không đóng lại nổi.

Lưu Nghiễn vươn tay muốn kéo Mông Phong lên cùng, Mông Phong đứng trước cửa xe nhưng không thể chen vào được, Tiêu Vũ và Thôi Tiểu Khôn ở dưới thì càng không nói.

Mông Phong nhìn Lưu Nghiễn một cái, rồi lùi mình nhảy xuống đất.

“Mọi người đi trước đi.” Mông Phong cương quyết nói.

Lưu Nghiễn nhìn anh một chốc, nhảy xuống theo: “Tiểu Khôn, cậu cùng sư huynh đi trước, đưa chìa khóa xe cho tôi.”

“Vẫn còn chen được mà!” Tiêu Vũ kêu lên: “Mọi người lùi lại phía sau một chút đi!”

“Mau cho xe chạy đi thầy Tiêu!” Một cậu sinh viên nằm dưới hét lớn: “Quái vật đã đuổi đến nơi rồi!”

Tiêu Vũ thở dốc, Lưu Nghiễn chột hỏi: “Các thầy cô đâu rồi?”

Tiêu Vũ nói: “Hầu hết được cứu ra rồi, thầy chủ nhiệm khoa đang ở đây. Em lên xe đi, anh ở lại chờ đợt lượt xe tiếp theo, mau lên đi! Không thì Thôi Tiểu Khôn lên trước đi.”

“Đừng lôi thôi nữa!” Viên sĩ quan lái xe kêu lên: “Ai cũng được! Lập tức lên xe!”

Xe buýt bắt đầu khởi động, Mông Phong liền bước tới, túm cổ áo Tiêu Vũ đẩy lên, giữ lấy cửa xe, hai ngón tay hất qua trước trán làm một động tác chào.

Tiêu Vũ thở hỗn hển ngoái đầu nhìn lại, Thôi Tiểu Khôn đang vẫy tay chào tạm biệt.

“Bảo trọng!” Tiêu Vũ hô lớn.

Lưu Nghiễn gật gật đầu, gào với lại: “Cẩn thận nhé!”

Lại một tràng súng nổ đình tai nhức óc, xe buýt rời khỏi khuôn viên trường, vài cảnh sát vũ trang chạy tới quát: “Lùi lại phía sau đi! Đừng chen chúc ở đây!”

Mông Phong bị đẩy sang một bên vẫn không quên che chở cho Lưu Nghiễn ở đằng sau, không kìm được kêu: “Cho mượn cây súng đi!”

“Cậu sinh viên này điên rồi à?! Lập tức tới khu giảng đường chờ xe buýt đón đi!” Viên cảnh sát kia hô: “Không thể nào cho mượn súng được!”

Mông Phong đáp: “Tôi không phải sinh viên, có giấy chứng nhận đây, tôi là quân nhân xuất...”

Viên cảnh sát vũ trang chẳng thèm nghe phân bua, lùa họ vào giảng đường, bên trong còn cả ngàn sinh viên chưa được lên xe sơ tán.

Quân đội chiếm cứ chỗ cao ở tầng trên học đường, đặt tiểu liên và súng bắn tỉa lên bệ cửa sổ, liên tục xả súng về phía xa.

“Làm sao bây giờ?” Thôi Tiểu Khôn run lấy bầy, hỏi.

“Tiếp tục chơi PSP đi.” Mông Phong đáp.

“Đừng đùa nữa!” Thôi Tiểu Khôn kêu lên thảm thiết.

Lưu Nghiễn phá lên cười ha hả, chuyện tới nước này thì chẳng còn gì sợ hãi nữa.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng tiểu liên, có người đang dìu những học sinh bị cản vào trong đại sảnh tránh né.

“Chỗ này cũng không an toàn.” Lưu Nghiễn nói.

Mông Phong ngẩng đầu quan sát: “Anh lên đó xem thế nào.”

Lưu Nghiễn nói: “Em đi với anh, Tiểu Khôn chờ dưới này.”

Dù có cho mười lá gan Thôi Tiểu Khôn cũng không dám đứng chờ một mình, vậy là cả ba cùng chạy men theo cầu thang lên tầng hai.

Trên này có một đội lính đứng xếp hàng ngang trước dãy cửa sổ hành lang, hiển nhiên đây là lực lượng quân nhân được điều động cấp tốc để giải quyết tình hình.

“Sinh viên xuống dưới! Không được lên đây!” Một sĩ quan quát về phía họ.

“Đại đội trưởng của các anh đâu?!” Mông Phong cũng từng đi lính nên chỉ cần nhìn qua là nhận ra trong giảng đường đang có cả một đại đội đóng quân.

“Không rõ lắm, có lẽ đang tuần tra trên lầu!” Viên sĩ quan tiếp lời: “Quay lại đi! Tất cả xuống dưới lầu chờ!”

Mông Phong nói: “Cho mượn khẩu súng đi! Tôi cũng là lính mà. Có giấy chứng nhận xuất ngũ đây!”

Viên sĩ quan nhìn tờ giấy, lại nhìn Mông Phong: “Cậu lên lầu tìm đại đội trưởng đi!”

Đại đội trưởng đang cầm ống nhòm quan sát phía xa ở tầng ba, Mông Phong bảo Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn chờ ở tầng hai rồi lao thẳng lên trên.

“Mẹ kiếp!” Đại đội trưởng chửi thề: “Thứ quái vật gì thế này!”

Mông Phong đưa tay xoay vai đối phương lại, đại đội trưởng là một thanh niên trẻ trên dưới hai lăm tuổi, nhìn thấy Mông Phong thì ngây người ra.

Mông Phong lôi giấy chứng nhận ra quơ qua quơ lại trước mặt anh ta: “Cho mượn khẩu súng!”

Đại đội trưởng quát: “Mẹ nó chứ! Đồ vô kỷ luật!”

Mông Phong nạt lại: “Mẹ nó chứ! Chết người đến nơi rồi! Kỷ luật cái đầu!”

Tay đại đội trưởng bật cười, móc cây súng lục ở thắt lưng ra đưa cho Mông Phong, anh liền cúi đầu kiểm tra, hỏi: “Đạn đâu?”

“Trong hòm có đấy!” Hấn nói: “Cầm quân hiệu của tôi mà đi lĩnh! Cậu định làm gì?”

Mông Phong lao vào phòng học, thoắt cái đã lao ra, ném trả cái quân hiệu lại cho hấn: “Cảm ơn!”

Anh mở chốt an toàn, miệng còn ngậm một cây dao găm, vội vã xuống lầu, Lưu Nghiễn hỏi: “Mượn được rồi à?”

Mông Phong đáp: “Đại đội trưởng là tân binh hồi xưa anh từng dẫn dắt. Ngoài kia sao rồi?”

Lưu Nghiễn chìa ống nhòm sang, bảo: “Anh tự xem đi.”

Mông Phong nhìn qua một cái rồi bỏ xuống. Cảnh tượng đằng xa thật ghê rợn, lúc nhúc cả một đoàn quân thầy ma, chiếm hết hơn nửa khuôn viên trường.

Lưu Nghiễn tiếp: “Không thể ngồi đây chờ chết được, em nghĩ nhiều khả năng là sẽ không có xe đến đón nữa đâu. Có lẽ số quân nhân và cảnh sát này phải sống mái ở đây rồi.”

Thôi Tiểu Khôn hỏi: “Không phải chứ... Lưu Nghiễn, cậu nói thật đấy à?”

Mông Phong đáp: “Chúng ta cũng có thể rút lui cùng với họ.”

Lưu Nghiễn quay đầu nhìn một cái rồi cười khố: “Bao nhiêu người thế này, họ chờ hết được sao? Anh xem, trong đại sảnh còn có người bị truyền nhiễm nữa, lát nữa mà phát bệnh rồi thì lại lây nhiễm tràn lan...”

Mông Phong thở dài: “Em lúc nào cũng thế.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Ta phải tự tìm cách thoát thân thôi.” Vừa nói vừa nhìn về phía Thôi Tiểu Khôn.

Thôi Tiểu Khôn lập tức nói: “Tớ sẽ không làm vướng chân vướng tay mọi người đâu, cho tớ theo với!”

Lưu Nghiễn hơi bực: “Nói nhảm cái gì vậy? Tớ giống loại người đó à? Chìa khóa xe còn đấy không?”

Thôi Tiểu Khôn gật đầu, vội vàng móc chìa khóa ra.

“Cậu cứ giữ đi.” Lưu Nghiễn nói.

Thôi Tiểu Khôn cảm kích thốt lên: “Cảm ơn, Lưu Nghiễn, không uống công coi cậu là anh em!”

Mông Phong đỡ súng, lấy khuỷu tay huých mở một cánh cửa ở lối thoát hiểm. Lối này thông thẳng tới căng tin trường học, phía sau đó là ký túc xá sinh viên, cách chỗ họ đậu xe tầm ba ngàn mét.

Chỗ đó nằm sau đường phong tỏa, tiếng súng càng lúc càng ác liệt. Trong đại sảnh không ít sinh viên bị thương đang ho khan dữ dội, có người bắt đầu nôn ra máu.

“Đi thôi.” Lưu Nghiễn nói: “Không thể chần chừ nữa.”

Mông Phong dẫn Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn luồn ra cửa sau, men theo con đường rợp bóng cây rời khỏi khu giảng đường.

Xa xa vọng đến tiếng súng nổ không dứt, đoạn đường phủ bóng cây xanh này lại tĩnh lặng khác thường. Lúc này đã là 4 giờ chiều, mặt trời ngả về tây, gió nổi lên cuốn theo mùi máu tanh nồng.

Đi suốt con đường tắt cả đều bình thường, Mông Phong tựa cửa căng tin rồi di chuyển vào góc khuất quan sát phía xa, nơi đó có ba thân ma đang nhai ngẫu nhiên một xác chết.

“Bọn chúng chỉ ăn thịt sống thôi.” Lưu Nghiễn nhỏ giọng.

Mông Phong đưa ra ý kiến: “Phải băng qua căng tin thôi, đây là đường ngắn nhất rồi, hai bên đều có thân ma. Đừng lên tiếng, bám theo tôi.”

Giày lính của Mông Phong bước từng bước khẽ khàng trên nền đá cẩm thạch, quạt trần trên đầu vẫn quay đều, trong căng tin không bật đèn, cả không gian âm u vì thế mát mẻ hơn rất nhiều.

Lưu Nghiễn xoay người ngồi lên quày bán quà vặt, mở cửa tủ lạnh, dùng khẩu hình ra hiệu cho họ lại gần uống nước. Ba người hùng hục chạy một mạch tới đây, thể lực tiêu hao vô cùng, nếu không bổ sung nước và chất khoáng sẽ bị say nắng mất.

Mỗi người cầm một chai nước trái cây có vitamin C, tu sạch một hơi mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, Lưu Nghiễn lại lấy thêm mấy chai trà xanh cầm sẵn trong tay, phòng lúc cần dùng. Thôi Tiểu Khôn rút trong ví ra hai tờ mười tệ, đặt lên quầy.

Lưu Nghiễn: "..."

Mông Phong: "..."

Lưu Nghiễn: "Cậu nghĩ giờ này còn có người thu tiền à?"

Thôi Tiểu Khôn phán: "Không hỏi mà tự tiện lấy là hành vi của phường trộm cắp."

Mông Phong ngao ngán: "Hai người..."

Lưu Nghiễn cắt lời: "Sau lưng cậu kia."

"Á!" Thôi Tiểu Khôn hét to.

Lưu Nghiễn: "Đừng có hét lên thế!"

Thôi Tiểu Khôn lấy bẫy gạt đầu, một cái xác bị gặm đến biến dạng mất nửa người trên cửa sổ, máu nhỏ tong tỏng xuống đất.

Ba người mắt không rời cái xác, chân vẫn không ngừng bước sang phòng ăn giữa, cách đó không xa là căng tin của giáo viên và nhà bếp. Căn phòng vắng tiếng nhai nuốt, nhưng lại không xác định được âm thanh phát ra từ chỗ nào.

Trán Mông Phong đã rịn mồ hôi, ra hiệu cho hai người im lặng.

Bỗng "keng" một tiếng, Thôi Tiểu Khôn bất cẩn đá vào một cái cặp lồng i-nốc.

Gần chục cái đầu thò ra từ tầng hai, tất cả đều là thầy ma, bao vây cả căn phòng lớn.

Mông Phong hét lên: "Chạy mau!"

Cả ba lập tức cầm đầu chạy về phía căng tin giáo viên, có tiếng vật nặng rơi xuống đất, Lưu Nghiễn còn chưa kịp ngoái lại thì gần chục thầy ma đã đập vỡ cửa kính, tràn vào từ hai cửa căng tin!

Lưu Nghiễn tông ầm một phát vào cửa hông nhà bếp, ra sức vạy nấp cửa, vạy được rồi nhưng lại đẩy không ra.

“Chuyện gì thế này?!” Lưu Nghiễn hét lớn.

“Ai đấy?!” Từ trong nhà bếp vươn ra một cán chổi, Lưu Nghiễn vội kêu: “Không phải quái vật, là sinh viên!”

“Chờ một chút!” Người phụ nữ cao giọng, thân ma càng lúc càng nhiều.

“Nhanh lên đi!” Lưu Nghiễn gào lên.

Mông Phong hít sâu, nâng súng, một chân đạp lên ghế lấy đà bật cao.

“Đoàng!” Viên đạn đầu tiên rời nòng, chiếc quạt trần đang quay vù vù âm lên một tiếng.

“Đoàng! Đoàng!” Tiếp ngay sau đó là hai phát súng, bắn chính xác vào ống treo quạt.

Gần chục thân ma ùa vào căng tin, chớp mắt “khục” một tiếng, quạt trần văng khỏi trục quay!

Quạt trần xoay vù vù, lao về hướng cửa chính phòng ăn. Cánh quạt chém bay đầu hai thân ma đang lao tới, cắt đôi người con thứ ba, cuối cùng phập một phát, thêm một con bị găm cứng trên tường.

“Giỏi... bắn giỏi quá.” Thôi Tiểu Khôn lấp bắp, còn chưa kịp hoàn hồn.

Mông Phong gầm lên: “Mở cửa nhanh!”

Cửa bếp cuối cùng cũng được mở ra, một bác gái để cho ba người lách vào, Lưu Nghiễn vội vàng đóng chặt cửa, tiện tay lấy một cái chày cán bột chặn lên.

“Có lối ra nào không?” Lưu Nghiễn mở lời: “Chào bác... cháu là nghiên cứu sinh.”

“Ầm” một tiếng, cánh cửa bị lũ thân ma bên ngoài tông vào.

Người phụ nữ trung niên đó khoảng năm mươi tuổi, mơ màng hỏi lại: “Con trai này, ngoài kia bị gì thế? Dịch đại à?”

Lưu Nghiễn gần như không biết phải trả lời như thế nào, khoát tay: “Chuyện đó nói sau, giờ phải rời khỏi chỗ này ngay.”

Bác gái lập tức nói: “Cho bác theo với được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đương nhiên ạ, bác mau dẫn đường đi!”

Bác gái dẫn cả đám xuyên qua phòng bếp đến một cửa sau đã bị tủ bếp chèn lại.

“Từ lối này có thể đến được ký túc xá.” Bác gái nói: “Con trai, con là lính à?”

Mông Phong gượng gạo gạt đầu, cắn răng dùng vai đẩy cái tủ, lên tiếng: “Khoan hẵng ra.”

Mở được cánh cửa, dây ký túc xá nằm cách đó không xa, ngay phía đối diện bên kia con đường. Mông Phong bước ra dò xét, Thôi Tiểu Khôn giục: “Nhanh lên, cửa bên kia sắp bị phá rồi!”

Cửa trước của phòng bếp đã bị tông cho sắp biến dạng, cái chày cán bột dần nghiêng, trượt xuống từng chút một.

Mông Phong thấy vậy bèn nói: “Đi thôi... Lưu Nghiễn? Em đang làm gì thế?!”

Lưu Nghiễn lần lượt vặn mở từng chốt gas, lấy con dao bổ dưa nhét vào tay Thôi Tiểu Khôn, rồi lại rút cái chày sắt giã thịt để trên đầu tủ bếp, thử thử trên tay.

Bác gái thì cầm chảo, khẩn trương nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắp bị phá tung.

“Con trai, có cần mang họ tới phòng cứu thương không?”

Lưu Nghiễn kéo áo sơ mi bịt mũi, trả lời bằng giọng nghèn nghẹt: “Mặc kệ họ, mau đi thôi.”

Mông Phong dẫn họ chạy khỏi căng tin, Lưu Nghiễn chèn chặt cửa, ngăn đám thầy ma vừa lọt vào bếp lại sau cánh cửa thứ hai.

Bọn họ lao vọt qua con đường, Mông Phong không thềm ngấm đã xoay tay nã một phát súng.

Viên đạn rít lên bay cả trăm mét, đập choang cửa sổ sau của căng tin, xuyên vào phòng bếp, găm vào miệng lò nướng, một tia lửa xẹt lên.

“Ầm” một tiếng, cú nổ long trời lở đất hất bọn họ văng ra đất, ngọn lửa hừng hực bốc lên, cánh cửa sau bị đập không biết bao nhiêu lần đã không còn động tĩnh.

Chừng năm phút sau, Mông Phong chui vào ngòai trên ghế lái, cảm giác như bị vất kiệt sức.

“Cậu ra đằng sau ngòai cùng thím Vu đi.” Lưu Nghiễn hậm hực xua đuổi Thôi Tiểu Khôn.

Thôi Tiểu Khôn xoay người trên ghế sau, bác gái họ Vu kia bèn hỏi: “Giờ mình đi đâu?”

Mông Phong lắc đầu, nhìn sang Lưu Nghiễn.

“Bước đầu thắng lợi.” Anh nói.

“Đừng có lơ là, còn chưa thoát hiểm đâu. Phát súng kia được đấy, rất chi là... ăn ý.” Lưu Nghiễn đáp.

Mông Phong đắc ý: “Đương nhiên.”

Hai người nhìn nhau cười.

Mông Phong khởi động, quay đầu xe hất văng một cây ma vừa mò đến vì nghe thấy tiếng động, nghiến luôn qua người nó, xương cốt gãy lục cục, mặt đất be bét nội tạng và máu. Anh bẻ tay lái chạy lên con đường trong khuôn viên trường, hướng về cổng sau.

Bất ngờ ven đường có hai bóng người lao ra, Mông Phong nhác thấy đó là người sống vội vàng phanh xe lại, Thôi Tiểu Khôn lại được dịp hét lên.

“Lưu Nghiễn!” Cậu thanh niên hỏi: “Các cậu định đi đâu?”

Lưu Nghiễn hạ cửa kính xe xuống, hỏi lại: “Bị thương rồi hả? Hai người không theo xe quân đội rồi đi sao?”

Cậu thanh niên đầu bê vết máu vội vàng đáp: “Không! Cô ấy không bị gì hết, tớ bị thương do va đập mà thôi! Bọn tớ không đuổi kịp họ! Vừa mới nghe thấy tiếng nổ nên chạy tới đây!”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Đừng đứng đó lè mề nữa. Mau! Lên xe đi!”

“Tiểu Thư, mau lên xe đi em!” Cậu thanh niên giục.

Thím Vu mở cửa xe: “Con gái, lại đây với bác.”

Cô gái kia tên Lâm Tinh Thư, suốt chặng đường trốn chạy hẳn là đã quá sợ hãi, mặt tái nhợt, nước nỡ leo lên xe, chàng trai giúp cô ngòai vào xong thì thuận tay đóng cửa lại.

“Cậu không lên sao?” Lưu Nghiễn hỏi.

Chàng trai ghé sát bên mép cửa kính, đáp: “Tớ còn có việc. Tiểu Thư, đừng khóc nữa, ngoan nào.”

“Anh lên đi! Lý Tung!” Cô gái khóc nức lên: “Vẫn còn chỗ mà!”

Lý Tung nhỏ nhẹ an ủi bạn gái mấy câu, Mông Phong không dám nấn ná thêm, từ từ khởi động ô tô, chàng trai lại nói: “Tôi phải sang Học viện Hành chính bên kia một chuyến.”

“Đừng có đùa!” Lưu Nghiễn không kìm được hét lên: “Cậu định đi chết đấy à!”

Lý Tung đáp: “Lưu Nghiễn, bao thuốc lá này cho cậu. Mọi người hãy đi về hướng bắc đến đường cao tốc, qua con sông phía bắc Dụ Trấn thì ra khỏi đường cao tốc, lại tiếp tục đi về phía tây, khoảng chừng ba tiếng đi xe.”

“Mấy người bạn của tớ mới gọi điện tới, nói bây giờ chỗ nào cũng có thầy ma, không thể trông cậy vào sự hỗ trợ của quân đội được nữa, bảo tớ tìm họ tập hợp. Bọn họ có rất nhiều người, tầm trên dưới bốn chục, đều là xã hội đen cả. Cậu mang Tiểu Thư theo, tìm người đứng đầu là anh Sâm. Họ đã từng gặp cô ấy rồi, bảo với họ rằng tớ phải đi cứu em trai, xong rồi sẽ lập tức đến tìm mọi người! Đi! Đi mau đi!”

Mông Phong lại dừng xe, tay giữ chặt vô lăng, nhòai người qua chỗ Lưu Nghiễn, hô: “Cậu lên đây, muốn đi Học viện Hành chính phải không? Chúng ta nghĩ cách cứu em trai cậu, cứu được rồi thì cùng đi!”

Lý Tung chỉ lắc đầu không nói gì.

Lưu Nghiễn biết rằng hiện tại cơn lũ thầy ma đang nhấn chìm toàn bộ khuôn viên trường, Lý Tung nếu không chịu đi theo chỉ có đường chết, cậu thành khẩn khuyên nhủ: “Lên xe đi, Lý Tung, chúng tớ không quen biết anh em của cậu, sẽ bị họ đuổi đi thôi. Chúng tớ thì không sao, nhưng Tiểu Thư không thể thiếu cậu được.”

Lý Tung đáp: “Tớ phải đi tìm em tớ, nếu không nó sẽ hận tớ chết mất. Mọi người cứ đi trước, anh em của tớ đều là những người thật thà tình nghĩa, họ sẽ lo cho các cậu thôi.”

Lưu Nghiễn thuyết phục: “Lên đi! Đừng đứng đó lè mề nữa! Cậu muốn mọi người chết chung sao?!”

“Tớ đã bị cắn.” Rốt cuộc Lý Tung cũng chịu nói thật.

Mông Phong và Lưu Nghiễn cùng lặng người, Lý Tung gật đầu chào: “Tạm biệt, nhớ chú ý an toàn.”

Lâm Tinh Thư mở to đôi mắt sừng đỏ, sững sờ nhìn Lý Tung vẫn đứng ngoài xe, chàng trai mỉm cười vẫy tay với bạn gái của mình. Mông Phong lại khởi động xe, từ từ chạy ra cổng sau.

Lý Tung đuổi theo vài bước, từ xa gọi với theo: “Tiểu Thư, đừng giận nhé, anh yêu em!”

Lâm Tinh Thư khóc òa lên, sống chết đòi xuống xe, Lưu Nghiễn quát: “Giữ cô ấy lại!”

Thím Vu và Thôi Tiểu Khôn vội vàng ghì chặt cô gái, thím Vu không ngừng an ủi: “Con gái à, đừng tự tử, ngoan, con phải gắng sống thật tốt chứ.”

Mông Phong nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Lý Tung xoay người, mệt mỏi cất bước về phía khuôn viên trường đang bị bè lũ thầy ma tàn phá, vòng qua một khúc ngoặt rồi mất hút.

Anh đặt tay lên cần gạt, vào số. Lưu Nghiễn lặng lẽ vươn tay, áp lên mu bàn tay rần rỏi ấm áp của anh.

Mông Phong trở tay, khẽ nắm lấy tay Lưu Nghiễn, tựa như quay lại lúc cả hai còn hò hẹn thời cấp ba vậy.

Hồi đó, Lưu Nghiễn ngồi bàn trước, Mông Phong ngồi bàn sau, lúc Lưu Nghiễn nhớ anh thì lại thả người tựa vào ghế, buông thõng tay, Mông Phong sẽ vờ gục đầu xuống bàn, luồn tay xuống phía dưới nắm lấy tay cậu.

Đêm xuống, thần kinh của mọi người cuối cùng cũng có thể thả lỏng, xe theo đường chạy khỏi nội thành. Không có một bóng cảnh sát giao thông, cũng chẳng thấy quân đội.

Thành phố S giống như một thành phố chết. Màn đêm buông xuống, đèn đường vẫn sáng nhưng hai bên phố xá thì hoang vu vắng lặng.

Thình thoảng lại có một vài cây ma xuất hiện, nhắc nhở cho họ biết rằng đây không phải giấc mộng.

Ba người ngồi hàng ghế sau đã dựa vào nhau thiếp đi, Mông Phong vẫn hết sức chăm chú lái xe. Đường chân trời đổ sang màu xanh tím, gió đêm mùa hạ hiu hiu lùa tới, anh rời khỏi đường cao tốc, cho xe đậu ở ven đường, gọi: “Tỉnh dậy đi, xuống xe vận động một chút, Nghiễn Nghiễn lấy ít đồ ăn ra đây, đói quá.”

“Đừng gọi em như vậy, em không phải trẻ con.” Lưu Nghiễn tức tối phản bác.

Mông Phong nhìn cậu, ánh mắt có chút phức tạp.

Lưu Nghiễn xuống xe chia đồ ăn, Mông Phong đứng trên nóc xe, cầm ống nhòm quan sát động tĩnh xung quanh, ra hiệu an toàn.

Mọi người ngồi xuống bên cạnh xe, chia nhau thịt bò hộp và bánh quy. Lưu Nghiễn nói: “Đáng lẽ lúc này phải mang theo chút đồ ăn trong phòng bếp, đúng là thất sách.”

Thím Vu đồng tình: “Đúng rồi, để lại đó là bị đám quái vật kia đập nát hết.”

Mông Phong nhắm nháp bánh quy, nhìn ra bốn phía hoang vắng, cảnh sắc thiên nhiên vẫn như thường ngày, chim sẻ ríu rít nhảy nhót trên dây điện, tiếng côn trùng rả rích liên miên, hòa quyện vang lên cả một vùng.

“Bọn chúng không ăn lương thực.” Mông Phong bỗng nói.

Lưu Nghiễn gật đầu, hiểu ý của Mông Phong là bọn cây ma không có hứng thú với đồ ăn chín, cậu cũng đã chú ý tới điều đó, bổ sung thêm: “Cũng không ăn động vật nhỏ.”

“Ừm.” Mông Phong nheo mắt: “Chỉ ăn thịt người, vì sao nhỉ?”

Lưu Nghiễn nhún vai, hai người đang dựa vào đuôi xe, cùng sóng vai nhắm nháp bữa tối đơn giản, lặng lẽ ngắm nhìn màn đêm.

Trong đầu Lưu Nghiễn bỗng nhiên nảy lên một ý nghĩ, nếu loài người vì loại bệnh dịch này mà bị diệt vong thì thiên nhiên vẫn sẽ như thế. Gió thổi

năng lên, mưa rơi cỏ mọc, có lẽ căn bản chẳng biến đổi gì nhiều, có chăng chỉ là càng trong lành tươi đẹp hơn.

Lưu Nghiễn lắc đầu cười khổ, Mông Phong hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đang nghĩ xem sự việc lần này có chỗ nào tốt, chỗ nào xấu.”

Mông Phong nói: “Chỗ tốt ấy à, là không cần phải vất óc kiếm tiền mua nhà, cũng chẳng phải nơm nớp dòm ngó sắc mặt thẳng cha quản lý ở công ty nữa, lại càng không cần mỗi ngày gõ cửa nhà người ta rồi nịnh nọt để bán bảo hiểm...”

Lưu Nghiễn bật cười, Mông Phong nhìn cậu, lại hỏi: “Buồn cười lắm à? Chắc là đối với em mà nói, mọi chuyện đều tồi tệ chứ gì? Chỉ còn một năm nữa là em tốt nghiệp rồi, phen này nghiệp học thế là teo, ôi tương lai tươi sáng của chàng thạc sĩ...”

Lưu Nghiễn đáp: “Ừ nhỉ? Cả bằng tốt nghiệp cũng không lấy được nữa, em đoán là đám đàn em bị rớt môn chắc đang tìm vui trong nỗi buồn đây. Dù vậy thì ít nhất chúng mình lại được ở bên nhau. Em còn tưởng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa cơ.”

Mông Phong nổi giận: “Em nói dối.”

“Không đâu, em thề là em nói thật. May mà nhờ có anh, không thì em đã tiêu rồi.”

“Trước kia anh vẫn muốn làm rất nhiều chuyện cho em, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi.” Mông Phong khẽ nói.

“Khi có cơ hội thì anh tỏ ra rất hấp dẫn nhé. Anh thật sự không hợp với cái việc bán bảo hiểm chút nào. Chuẩn bị đi làm anh hùng đi là hơn.”

“Em thích anh hùng à? Hối hận trước kia đã trót dại để anh hùng ra đi?”

“Anh có phải anh hùng hay không đối với em không quan trọng. Thật ra em vẫn luôn rất...”

“Rất gì?”

Lưu Nghiễn lặng thinh không hé lời, Mông Phong liền gặng hỏi: “Rất cái gì? Này thạc sĩ Lưu Nghiễn, cậu nói tiếp đi chứ.”

Lưu Nghiễn hơi cúi kính: “Thích anh đó! Là tự anh bỏ đi trước đấy chứ. Anh đi được một lần, nhưng em chắc chắn không để anh đi lần hai đâu. Lúc sư huynh nhường cho em đi sơ tán, chẳng phải em vẫn nhảy xuống theo anh đấy còn gì?”

Mông Phong đáp: “Anh cũng luôn thích em. Hiện giờ cần đến anh, cuối cùng mới chịu nói thật đấy nhỉ?”

Lưu Nghiễn cười gian xảo: “À không, câu vừa rồi là em nói đùa thôi.”

Mông Phong ngó Lưu Nghiễn một lúc, sau đó lịch sự đáp: “Ừ, anh cũng đùa thôi.”

Anh mở cửa bên ghế phụ lái, hết như một quý ông lịch sự mời Lưu Nghiễn lên xe, giơ ngón giữa tay trái ra chia vào cậu, sau đó về ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Những người còn lại cũng đã ăn xong, đang ngồi ven đường nghỉ ngơi. Mông Phong bóp còi vài tiếng, tất cả lục tục lên xe. Anh quay đầu xe chạy xuống quốc lộ, bên giao lộ cắm một bảng chỉ đường: Dự Trấn 8 km.

“Làm theo lời cậu ấy sao?” Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Phong tự nhiên hiểu được ý của Lưu Nghiễn: Đi đến chỗ mà Lý Tung đã dặn dò trước khi chia tay.

“Thử vận may xem.” Anh đáp: “Còn hơn đi loanh quanh không có mục đích. Chưa nói đến thức ăn nước uống, xăng xe cũng là cả vấn đề, thế nào rồi cũng có lúc cạn bình thôi. Anh là bộ đội đặc chủng chứ không phải thần đèn Ả Rập, kiểu gì cũng phải tìm đến tổ chức để nương tựa.”

Lưu Nghiễn: “Cái đấy gọi là thần đèn của Aladin chứ không phải thần đèn Ả Rập...”

Mông Phong tức tối: “Em không bắt bẻ anh thì chết à?!”

Lưu Nghiễn phá lên cười, lấy ra một quyển sổ ghi chép.

Ngày 12 tháng 8 năm 2012.

Đại dịch thầy ma lần lượt bùng nổ ở thành phố Z và thành phố S, không biết còn có bao nhiêu người sống sót.

Tôi và Mông Phong mang theo bạn gái của Lý Tung là Lâm Tinh Thư, thêm cậu bạn cùng phòng Thôi Tiểu Khôn với thím Vu làm trong căng tin trường học, tất cả trốn thoát thành công.

Đồ ăn và thức uống trên xe đủ cho năm người dùng khoảng chục ngày.

Tôi đã nhìn thấy đích đến phía trước. Đó là một nhà xưởng dựng ở nông thôn, gần sát ven đường. Hy vọng tất cả đều thuận lợi. Trước mắt còn chưa có tin tức gì thêm về tình hình của bọn thầy ma. Mạng di động cùng với internet đã hoàn toàn gián đoạn vào lúc 9 giờ sáng nay, chỗ nào cũng bị cúp điện.

Radio đang thông báo tình hình dịch bệnh ở các nơi. Thực tế, những gì chúng tôi chứng kiến nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tình trạng được báo trên radio.

Mông Phong dừng xe, Lưu Nghiễn cất sổ ghi chép vào.

“Ai ra mặt đây?” Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Phong đáp: “Em, Tiểu Thư và thím Vu.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gạt đầu, Mông Phong đang định mở cửa xe thì cậu lại chăm chú nhìn nhà xưởng sáng đèn ở đằng xa, mở miệng nói:

“Em thấy giờ này vào chào hỏi không phải là ý kiến hay.”

Mông Phong ngừng lại, Lưu Nghiễn tiếp lời: “Tôi nghĩ mọi người cứ ngủ trên xe một đêm, ngày mai trời sáng hãy qua đó. Trong quyển Sổ tay sinh tồn trong đại dịch thầy ma có nói, ban ngày an toàn hơn ban đêm nhiều. Huống chi bây giờ mà qua đó thì chỉ phá ngang giấc ngủ của đại ca họ, chẳng hay ho chút nào.”

Mông Phong nói: “Cũng được, nghe lời em vậy.”

Anh lái xe đến bụi cây bên đường, chọn một góc thuận lợi để có thể khởi động xe chạy ngay khi xảy ra sự cố. Đôi mắt Lâm Tinh Thư vẫn đỏ quạch, không nói một lời, Thôi Tiểu Khôn thì nhỏ nhẹ an ủi bên cạnh.

Mông Phong tắt đèn trần của xe, nghiêng mình gối lên đùi Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn nhận nhiệm vụ gác đêm, ai nấy đều chìm vào giấc ngủ. Một đêm tĩnh lặng.

CHƯƠNG 7

SÀNG LỘC

Sớm hôm sau, Lưu Nghiễn bị đánh thức bởi hàng loạt tiếng va đập, ngẩng đầu lên thì thấy một thầy ma vàng bụng đang dán mình vào cửa kính cào cào. Mông Phong hét lên: “Đừng ra ngoài!”

Bốn thầy ma có vẻ là nông dân ở thị trấn gần đây, Mông Phong vừa ra khỏi xe là đóng chặt cửa lại. Thấy người sống xuất hiện, chúng lập tức bỏ chiếc xe, nhào về phía Mông Phong.

Lưu Nghiễn mới tỉnh ngủ, bóc một phong kẹo cao su ra nhai, thờ ơ ngó ra ngoài, Lâm Tinh Thư ở ghế sau thì sợ tới mức hét lên, Lưu Nghiễn an ủi: “Đừng sợ, có bốn con thôi mà!” Dứt lời cậu ngồi lên ghế lái khởi động ô tô, phóng thẳng về phía Mông Phong.

Bốn tiếng súng vang lên giết chết ba thầy ma, một phát bị bắn chệch.

Lưu Nghiễn lái xe xông tới, chớp mắt tiếng “lạo xạo” vang lên, cuốn con cuối cùng xuống dưới gầm xe. Cậu tiếp tục quay tròn, chính thức nghiền nó thành năm sáu mảnh.

Ở nhà máy phía xa có người đứng từ tầng ba hét vọng xuống: “Người ở đâu tới thế?!”

Lưu Nghiễn cho xe dừng trước cửa nhà máy, nói: “Tiểu Thư, xuống xe nào, đi cùng với anh một chuyến.”

“Có anh Sâm ở đây không?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Có chuyện gì?” Người ở trên tầng ba nói: “Cứ chờ ngoài đấy, còn bọn mày đừng có ra!”

Cánh cửa chính của nhà máy từ từ mở ra, khi tiếng mở cửa dừng lại, Lưu Nghiễn nghe thấy có người nói chuyện bên trong, lát sau trên bức tường lộ ra một đầu cầu thang, người kia trèo xuống.

Mông Phong mò mẫm trên người, móc ra một bao Marlboro, chính là bao thuốc Lý Tung đưa cho anh.

Người kia rút lấy một điếu, ánh mắt lướt qua Lâm Tinh Thư. Cửa xe mở ra, Thôi Tiểu Khôn và thím Vu cũng bước xuống, đứng từ xa nhìn lại.

“Cậu bắn được đấy.” Người đàn ông giơ ngón cái lên, ra hiệu cần bật lửa, Thôi Tiểu Khôn lôi ra một cái ném cho Mông Phong, Mông Phong giúp gã châm thuốc.

Lưu Nghiễn thầm đánh giá gã đàn ông đang đứng trước mặt, trên cổ và tay gã đều có vết sẹo rất rõ, mắt to mày rậm, một bên lông mày bị lẹm mất một đoạn, để lại vết sẹo nhạt, chiếc mũi cao và nhọn, trong mắt ánh lên sự tàn nhẫn.

Cửa lại mở, một lão béo ục ịch răng nạm vàng khó nhọc chen ra, há miệng quát khiến nước miếng văng tung tóe: “Làm cái trò gì thế!”

Lưu Nghiễn nhích người, để lộ ra Lâm Tinh Thư đang đứng phía sau: “Lý Tung bảo tôi đưa cô ấy đến đây nhờ các anh chăm sóc.”

Gã gầy nghi ngờ nhìn qua cả bọn một lượt: “Vào trong rồi nói.”

Lão mập phản đối: “Không thể cho chúng vào được.”

Mông Phong khó chịu cau mày, đang muốn phản bác thì Lưu Nghiễn nháy mắt ra hiệu cho anh đừng lên tiếng.

Lưu Nghiễn nói: “Nhiệm vụ của chúng tôi là đưa Tiểu Thư đến đây an toàn, anh Sâm đâu?”

Lão mập răng vàng khệnh khạng: “Mày là đứa nào, có tư cách gì...”

Lưu Nghiễn cười đáp: “Anh là anh Sâm, phải không? Hân hạnh hân hạnh.” Dứt lời chìa tay ra, lão mập miễn cưỡng bắt lấy tay cậu, mắt liếc mắt sang gã đàn ông đứng bên cạnh.

Gã đàn ông không vui lên tiếng: “Tôi mới là Lâm Mộc Sâm.”

Lưu Nghiễn cười ngượng: “Ày, nhận nhầm người rồi, thật ngại quá.”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng: “Vào trong nói chuyện. Mở cửa!”

Cửa sân nhà máy mở ra, Lâm Mộc Sâm và lão mập rặng vàng đi trước, Mông Phong nhỏ giọng trêu: “Mắt em so le rồi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Em cố ý đấy, nếu không thì còn lâu họ mới cho ta biết kẻ cầm đầu là ai.”

Mông Phong hỏi: “Tiểu Thư, em không nhận ra gã sao?”

Lâm Tinh Thư lắc lắc đầu, Mông Phong nói: “Lão mập kia ăn nói hống hách như thế, em cho rằng lão là ai?”

Lưu Nghiễn phán: “Lương thực dự trữ.”

Mông Phong: “...”

Lâm Mộc Sâm nghiêng người ngồi trên một cái thùng trong sân, mấy tên du côn xung quanh nhìn họ chăm chăm không chút thiện ý, tên nào tên nấy đều khoác súng trên lưng.

Lưu Nghiễn có cảm giác như lọt vào ổ xã hội đen vậy, cậu chú ý thấy ở hông Lâm Mộc Sâm có dắt một khẩu súng, còn lão mập thì lại không mang vũ khí trên người.

Khoảnh sân không lớn lắm, đi tiếp nữa là vào bên trong nhà máy.

Cảm giác đứng trong cái sân bé tí tẹo lại bị gần chục người soi mói quả thật rất tệ, Lưu Nghiễn thấy thà ở chung với lũ thầy ma còn hơn.

Có người bước lên, kéo Lâm Tinh Thư sang một bên, một ả phì phèo thuốc lá đi tới soát người cô, những kẻ còn lại kiểm tra Mông Phong và Lưu Nghiễn, riêng Thôi Tiểu Khôn và thím Vu thì bị bỏ mặc một bên không ai thèm để ý.

Lâm Mộc Sâm lên tiếng: “Nói đi, Lý Tung làm sao rồi?”

Lưu Nghiễn kể lại tỉ mỉ những gì đã xảy ra trước lúc chia tay, trừ việc Lý Tung bị cắn là bỏ qua không nhắc tới. Lâm Mộc Sâm ngẩng đầu lên hỏi: “Em trai của nó đâu, không cứu ra được à? Vì một đứa con gái này mà nó đến cả em trai cũng chẳng cần sao?”

Lưu Nghiễn thấy giọng điệu của gã rất khó nghe, trong lòng hiểu rằng tình nghĩa trong giới xã hội đen chẳng thể coi là thật được, nói: “Đó là

quyết định của Lý Tung, nếu anh không muốn tiếp nhận Tiểu Thư thì bây giờ chúng tôi có thể dẫn cô ấy đi ngay.”

“Mấy người có thể ở lại, nhưng cô ta phải đi.” Lâm Mộc Sâm tiện tay dụi thuốc lên mặt thùng, Thôi Tiểu Khôn vội kêu lên: “Ấy ấy... trong cái thùng anh đang ngồi lên là thuốc nổ đấy đại ca.”

Lưu Nghiễn ra hiệu cho Thôi Tiểu Khôn đừng nói gì, thuận miệng hỏi: “Sao lại bắt cô ấy đi?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Nuôi cô ta thì có ích gì? Chỉ tổ lãng phí lương thực.”

“Ông...” Mông Phong không nhịn nổi sấn tới, Lâm Tinh Thư đứng một bên bật khóc.

Lưu Nghiễn nói: “Lý Tung trước khi ra đi đã gửi gắm người con gái của mình cho anh, nếu anh ta chết thật rồi thì không nói, nếu anh ta chưa chết thì sao?”

Mắt Lâm Mộc Sâm ánh lên vẻ tàn nhẫn, nhìn xoáy vào Lưu Nghiễn, những gì gã muốn nói chỉ cần nhìn là hiểu ngay: Lý Tung làm sao còn sống được?

Lưu Nghiễn đoán ngay được gã đang nghĩ gì, từ tốn tiếp: “Tôi cảm thấy trong tình huống đó, Lý Tung chưa chắc đã chết.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Cậu hỏi cô ta xem, ngoài khóc lóc ra còn biết làm gì?”

Lưu Nghiễn không lên tiếng, xung quanh rơi vào yên tĩnh, Lâm Mộc Sâm mân mê khẩu súng trên tay, dường như đang suy nghĩ về một vấn đề rất khó lựa chọn: “Thằng Tung bảo các cậu tới nương tựa tôi...”

Lưu Nghiễn đáp: “Không cần, anh không chịu thu nhận bạn gái của Lý Tung, chúng tôi sao có thể mặc kệ cô ấy chứ? Giờ chúng tôi sẽ đi ngay.”

Lâm Mộc Sâm mất kiên nhẫn nói: “Đừng nói chuyện không thực tế thế, cậu tên gì? Biết làm những gì nào?”

Mông Phong không đáp, ánh mắt nhìn gã đầy sát khí.

Lâm Mộc Sâm nói: “Cậu là lính, hoặc cũng từng đi lính rồi, đúng không?” Dứt lời đưa tay ra muốn bắt tay cùng anh. Mông Phong vẫn dứt tay vào túi quần, không nhúc nhích.

Gã cũng không phật ý, liếc qua hai người đang đứng trong góc, nói: “Bên ngoài toàn là thầy ma, các cậu ra ngoài thì cầm cự được mấy ngày? Tôi hỏi cậu, cậu biết làm gì?”

Thôi Tiểu Khôn đáp: “Tôi học tự động hóa.”

Lâm Mộc Sâm nhìn cậu ta, thuận miệng: “Cậu...” Giơ tay chỉ vào Mông Phong, tiếp: “Và cậu, đều có thể ở lại, có điều đừng có gây phiền toái đấy. Giờ đang thiếu nhân lực.”

“Tôi đi cùng cậu ấy.” Mông Phong đặt tay lên vai Lưu Nghiễn: “Cậu ấy đi, tôi cũng đi.”

“Đừng có nóng.” Lâm Mộc Sâm lầu bầu: “Này thím kia, thím biết làm gì?”

Thím Vu đáp: “Tôi biết nấu cơm, nhưng tôi và mấy cậu nhóc này, cả cô bé bên kia nữa, chúng tôi đi cùng nhau, cậu không giữ nó lại thì tôi cũng đi. Không thể vong ân bội nghĩa được.”

Lâm Mộc Sâm cười bảo: “Bọn tôi đang thiếu người nấu cơm đây, tốt quá rồi.”

Thím Vu nheo mắt, cả người toát lên sát khí đặc trưng của những người đầu bếp căng tin.

“Cậu thì sao?” Đôi mày Lâm Mộc Sâm nhướng lên, nhìn Lưu Nghiễn cợt nhả: “Cậu là kẻ cầm đầu bọn họ.”

Lưu Nghiễn nhìn thẳng vào mắt Lâm Mộc Sâm, xoa xoa cằm, thật ra cậu cảm thấy nên ở lại.

Nơi này có thể tựa núi nhìn sông, lại còn là một nhà máy nằm ở vị trí đặc địa, trước cổng có quốc lộ, dễ dàng thu được tin tức từ các nơi. Thị trấn gần nhất cách chỗ này đến mười cây số, đứng từ trên núi nhìn xuống là có thể bao quát tất cả, khi bị lũ thầy ma tấn công có thể băng qua sông bỏ trốn.

Số tay sinh tồn trong đại dịch thầy ma cũng đề cập, các công trình kiến trúc có lợi cho việc trú ẩn là nhà tù, nhà máy, trường học; tránh những ngôi nhà nhỏ nằm đơn độc giữa đồng không mông quạnh, nếu không lúc bị thầy ma bao vây tứ phía sẽ rất khó thoát thân.

Có điều gã trước mặt hiển nhiên chẳng coi họ ra gì, Lưu Nghiễn không muốn trở thành một tên cu li suốt ngày phải ngược xuôi vì đồng bọn, cuối cùng khi thầy ma đến lại bị ném ra làm bia đỡ đạn. Hơn nữa cái thể loại như gã Lâm Mộc Sâm này, chỉ sợ là khi gặp nguy hiểm sẽ buộc bom vào người Mông Phong, bắt anh đi đánh bom liều chết với đám thầy ma mất.

Đầu Lưu Nghiễn trong chốc lát lướt qua vô số suy nghĩ, cuối cùng nói: “Tôi học thiết kế, chẳng biết làm cái gì hết.”

“Cậu không giống loại người chẳng biết làm gì.” Lâm Mộc Sâm lạnh lùng: “Lấy thẻ sinh viên ra xem nào.”

“Thiết kế cơ khí à...” Lâm Mộc Sâm lẩm nhẩm, đoạn nhượng mào: “Nghiên cứu sinh?”

Lưu Nghiễn nói: “Anh đang nghĩ phải phân cho tôi việc gì à? Nói thật nhé, tôi chỉ biết chế tạo thôi, chế tạo máy móc, làm sản phẩm, làm tất cả những gì anh có thể nghĩ ra. Chỉ cần anh cung cấp cho tôi đầy đủ dụng cụ.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Chỗ này không thể cung cấp những dụng cụ mà cậu cần.”

Lưu Nghiễn đáp: “Vậy thì trước hết phải cho tôi dụng cụ để chế tạo dụng cụ.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Cậu biết sửa xe chứ?”

Lưu Nghiễn: “...”

Thôi Tiểu Khôn: “Chuyện đó... anh Sâm à, sinh viên khoa cậu ấy thì không cần phải đi sửa xe đâu.”

Lâm Mộc Sâm: “?”

Thôi Tiểu Khôn: “Khi xe bị hỏng thì thường họ sẽ vút luôn bên đường rồi đổi chiếc mới, không thì sẽ lấy tuốc nơ vít hay kìm bấm gì đó phá hộp máy phía trước, lôi ra hai sợi dây điện...”

Lâm Mộc Sâm: “...”

Lưu Nghiễn gắt: “Đừng nói linh tinh, chỉ có các xe đời cũ mới có thể dùng cách đó thôi. Sửa xe thôi thì quá lãng phí, tôi có thể chế tạo cho anh những thứ khác.”

Cậu đưa mắt nhìn quanh, nói: “Chỗ này trước đây là xưởng hóa chất, nói không chừng sẽ có những thứ tôi cần... Ở đây có điện không?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Có máy phát điện diesel, thế là đủ cho cậu dùng rồi, trong vòng ba tiếng làm xong thì được ăn cơm trưa. Nếu thứ làm ra không khiến tôi hài lòng thì... tôi sẽ giết cậu.”

“Ông!” Mông Phong phản nộ, Lưu Nghiễn can: “Đừng kích động.” Nói xong đưa mắt ra dấu.

Mông Phong lúc này mới dịu xuống một chút. Với khả năng của anh, nếu thật sự phải đấu súng hoặc đánh tay đôi thì đám lưu manh ở đây chẳng là cái thá gì, có điều những lời Lâm Mộc Sâm vừa nói khiến cho lòng tự tôn của anh bị khiêu khích một cách nghiêm trọng.

“Ông sẽ phải hối hận vì đã nói ra những lời này.” Mông Phong vênh mặt chỉ tay vào Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm nhếch mép vẻ chẳng quan tâm.

Lưu Nghiễn nói: “VẬY bắt đầu thôi, tôi phải đi xung quanh xem thử.”

“Thoải mái.” Lâm Mộc Sâm lại châm một điếu thuốc, không ngừng đầu lên đáp.

Lưu Nghiễn dạo một vòng trong nhà xưởng, tháo xuống hai camera quan sát, rồi tìm Thôi Tiểu Khôn hỏi: “Tiểu Khôn, cậu tìm được cái này không?”

Đó là một cái đầu dò hồng ngoại, Thôi Tiểu Khôn đáp: “Có, nó được dùng để kiểm tra những thùng hóa chất chưa được mở. Đây cũng có một cái, mà cậu định làm gì?”

“Có mấy cái tất cả? Tớ muốn tháo một cái ra.”

“Mỗi nhà xưởng đều có một cái, cậu cứ tháo đi.”

Lưu Nghiễn gạt đầu, mượn lấy một đồng dụng cụ, chui vào một gian nhà xưởng kín bắt đầu tháo tháo lắp lắp, còn lòi mấy thứ như bút thử điện, kẹp

điện ra để điều chỉnh.

“Mảng tự động hóa và điện tử tớ học không khá lắm.” Lưu Nghiễn nói nhỏ: “Không phải chuyên ngành của tớ.”

“Tớ thấy được đấy chứ, ở đây còn có mấy cái camera lazer W3186 để quan sát ban đêm này, nhà máy này được trang bị tiên tiến ra phết. Mà cậu lắp bộ lọc như thế này để làm gì thế?”

“Tớ định làm một cái điều khiển từ xa có hai loại bước sóng.”

“Khó quá, cậu quên là cần phải có đầu thu không dây nữa à?”

“Vừa này chém gió to quá rồi.” Lưu Nghiễn bất lực thở dài.

“Cho dù cậu có làm thành loại có dây thì tớ cá là bọn họ đã thấy xịn lắm rồi.”

“Cậu thử đi xem bảng điều khiển đi.”

Thôi Tiểu Khôn đi qua phòng điều khiển của nhà máy kiểm tra, vui mừng thốt lên: “Được đấy! Hiệu quả không tệ chút nào!”

11 giờ trưa.

Lưu Nghiễn cắm một cây sắt xuống nền đất, nói: “Xong rồi đây, hai tiếng bốn lăm phút.”

Ở đầu cây sắt là một thiết bị giám sát nhỏ dùng trong nhà xưởng, đèn xanh trên thiết bị không ngừng nhấp nháy.

“Cái gì đây?” Lâm Mộc Sâm hỏi: “Thứ này tôi cũng làm được, gỡ camera xuống rồi gắn vào một cái gậy, ai chẳng làm được?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đi theo tôi.”

Lâm Mộc Sâm theo Lưu Nghiễn đi vào phòng điều khiển của nhà máy, Lưu Nghiễn bật mấy cái nút, trên màn hình đang rè rè toàn ruồi muỗi bỗng xoẹt xoẹt hiện ra hình ảnh hồng ngoại rõ nét.

Màu xanh của màn hình khiến người ta chói mắt, sự khác biệt rất nhỏ về nhiệt độ cũng khiến trời và đất hiển thị thành hai màu tương phản, bầu trời là một mảng xanh đen, còn mặt đất trắng nhờ. Xa xa là đồi núi trập trùng, cát bụi ở gần hiển thị dưới dạng như những dòng nước chảy, bị gió cuốn xuống đường.

Trên tay Lưu Nghiễn cầm một cái điều khiển từ xa, cậu ấn nút thứ nhất, cột sắt ngoài đường từ từ vươn cao, chiếc camera hồng ngoại xoay tròn một vòng ba trăm sáu mươi độ.

Lâm Mộc Sâm chậm rãi gạt đầu, Lưu Nghiễn lại ấn thêm một cái nút khác, ống kính “click” một tiếng, ba vòng lấy nét từ từ xoay tròn, vòng ngoài đẩy ra trước, vòng trong lùi vào sau, hình ảnh phía xa không ngừng được phóng to.

“Khoảng cách thăm dò lớn nhất là một cây số.” Lưu Nghiễn giải thích: “Nhìn màn hình, xem những thứ đang hoạt động kia kìa.”

Hai vệt sáng hình người hiện lên trên màn hình với màu xanh nõn chuối, ngay khi chúng xuất hiện, chiếc điều khiển trên tay Lưu Nghiễn phát ra tiếng bíp bíp báo động.

“Cách đây bảy trăm mét có hai thân ma đang di chuyển về hướng đông nam.” Lưu Nghiễn nói.

Lâm Mộc Sâm đứng dậy, Lưu Nghiễn tiếp: “Tôi vẫn còn một điều kiện.”

Lâm Mộc Sâm: “Nói đi.”

Lưu Nghiễn: “Lý Tung bảo chúng tôi đi nương nhờ anh, mọi người đã được sắp xếp đâu vào đấy rồi, còn bạn gái anh ta tuy là...”

Lâm Mộc Sâm sáng khoái: “Được, cậu làm tiếp cho tôi sáu cái như thế này, tôi sẽ cho Lâm Tinh Thư ở lại.” Dứt lời chỉ chỉ vào người Lưu Nghiễn: “Đừng có sai sót gì đấy.”

Lưu Nghiễn vui vẻ gạt đầu.

Chưa đến một tuần bọn ba trốn chạy, vậy mà họ có cảm giác như đã trải qua cả một thế kỉ đằng đằng. Tất cả mọi người đều được ở lại, Mông Phong được giao nhiệm vụ đi tuần, Lưu Nghiễn được phân đến ký túc xá của một nhà xưởng. Trong nhà máy không có lấy một bóng công nhân, có lẽ lúc bệnh dịch bùng nổ họ đã bỏ chạy hoặc đã biến thành thân ma bỏ đi mất. Nước ở sông có thể dùng được, mặc dù không mấy thuận tiện nhưng chí ít vẫn có thể sống được.

Lưu Nghiễn chỉ mất hai ngày ngắn ngủi là đã làm xong đồng thiết bị theo dõi mà Lâm Mộc Sâm yêu cầu, cậu và Mông Phong cùng ở trong một phòng ký túc có hai chiếc giường đơn, hai cô nàng bụi đời đảm nhận việc giặt giũ cho cả đám đàn ông, thím Vu thì dắt Lâm Tinh Thư lo cơm nước trong nhà bếp.

Lâm Mộc Sâm mang theo hai mươi bảy người, toàn là đàn ông y như Lý Tung từng nói, lúc bỏ trốn từ thành phố S đúng là có gần bốn chục đàn em, nhưng trong lúc phá vây đã anh dũng hy sinh gần một nửa, chỉ còn lại có từng này người.

Cả bọn càn quét sạch sẽ những thứ có thể ăn được trong các cửa hàng và thôn lân cận, tích trữ trong kho của nhà máy, mỗi ngày phân phát theo đầu người.

Mông Phong đem cây cột sắt cuối cùng đóng trên đỉnh núi, giữ cho nó đứng vững rồi khởi động.

Dây điện loăng ngoăng kéo qua chân núi, đi qua một bốt tập trung được cải tạo tạm thời từ hộp dây điện thoại, dẫn vào bên trong nhà máy. Lâm Mộc Sâm ngồi xồm trên tầng đá hút thuốc, nói: “Anh không định giết cậu ta đâu.”

Mông Phong liếc nhìn Lâm Mộc Sâm một cái, gã rút ra điều thuốc, mời: “Này.”

Mông Phong khoát tay: “Cai rồi.”

Lâm Mộc Sâm vẫn nhất định đưa cho Mông Phong, anh nhận lấy, tiện tay nhét lên sau vành tai.

Lâm Mộc Sâm lại phân bua: “Sinh viên trẻ, chưa ra ngoài xã hội, anh chỉ thuận miệng nói vài câu, thử sự nhẫn nại của cậu ta thôi. Ghe của thằng Tung anh cũng không định đuổi, chẳng qua là mất lòng trước được lòng sau, nói để cho con bé khỏi suốt ngày sụt mướt sụt sùi, lại y mình là vợ của anh em trong hội mà hồng hách.”

Mông Phong gật đầu: “Tính Lưu Nghiễn là vậy đấy, lỗ mũi lúc nào cũng hếch lên trời.”

Lâm Mộc Sâm cười: “Thanh niên thì đứa nào chẳng kiêu ngạo. Cậu năm nay bao nhiêu?”

Mông Phong đáp: “Hai mươi lăm.”

Lâm Mộc Sâm chỉ chỉ vào mình, lại giơ lên ba ngón tay, ý bảo là gã ba mươi, đoạn khoác vai Mông Phong xuống núi, nói: “Cậu không giống như lính thường.”

Mông Phong hít một hơi: “K3.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “K3 là gì?”

Mông Phong giải thích: “Lính đặc chủng.”

Gã thoáng kinh ngạc, lại hỏi tiếp: “Làm sao vào được thế?”

Mông Phong cúi kính: “Đừng nhắc đến nữa, đó đúng không phải nơi dành cho người, hồi đó là bị ép đi đấy chứ. Nếu được chọn ông đây cũng đích muốn đi đâu.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Cậu còn chiến hữu nào đã xuất ngũ, có thể liên lạc được không? Nếu được hãy gọi hết đến đây, càng nhiều người càng dễ làm việc.”

Mông Phong lắc đầu, thời buổi gọi điện thì mất sóng, gửi thư không có người chuyển thế này thì biết liên lạc kiểu gì?

Lâm Mộc Sâm nói: “Hôm nay anh em ra ngoài dò đường, thấy lũ thầy ma trong Dụ Trấn chạy ra ngoài rồi, tụ tập ngay giao lộ phía trước. Đoạn đường đó không cách nào qua được nữa, xe bỏ đi chắt thành đống, giờ chỉ còn nước vòng qua con đường trước mặt chúng ta thôi. Nói không chừng sẽ có không ít người đến đây, chuẩn bị tinh thần đi.”

Mông Phong gật đầu, quay về ký túc định tắm rửa rồi đánh một giấc.

Lưu Nghiễn bật đèn bàn đầu giường, giở quyển Sổ tay sinh tồn trong đại dịch thầy ma ra xem, Mông Phong về đến nơi bèn móc điều thuốc ném qua: “Cống cho sếp này.”

Lưu Nghiễn: “Giờ thì anh có thể hút rồi.”

Mông Phong: “Thôi, mất công em lại cần nhần.”

Hai người tán gẫu một lúc Lưu Nghiễn mới tắt đèn, gió thu hiu hiu thổi, mỗi người nằm trên một chiếc giường.

Mông Phong nói: “Anh qua ngủ với em.”

Lưu Nghiễn đáp: “Cái giường bé tí thế này, chật! Anh còn ngáy nữa chứ, ờn chết được.”

Mông Phong kiên trì: “Thế thì em qua đây nằm, em không dụ dằng một chút được à?”

Lưu Nghiễn lặng thinh, một lúc lâu sau chống tay ngồi dậy, dường như do dự không biết có nên qua hay không, trong khi đó Mông Phong buồn ngủ rũ rượi, đầu vừa chạm gối đã ngủ lản quay như lợn, lại còn ngáy ầm ầm như sấm, Lưu Nghiễn ngán ngấm, đành nằm xuống ngủ tiếp.

Ba ngày sau, dự đoán của Lâm Mộc Sâm trở thành sự thật.

Ban đầu chỉ có vài người may mắn sống sót trốn thoát khỏi cơn bão thủy ma ở thành phố S đi qua hải đường rồi xin chu cấp một ít nước uống và đồ ăn. Nhưng trong vòng chưa đầy một ngày, những người chạy nạn càng lúc càng nhiều. Cho đến khi có đoàn người lớn dọc theo đường cao tốc xuôi xuống phía tây, băng qua đại lộ trước mặt nhà máy, thì con số người tị nạn đã lên tới gần một ngàn.

Bọn họ chen chúc ầm ĩ trước cửa nhà máy, yêu cầu người bên trong mang lương thực ra chia sẻ cho đồng bào khó khăn. Lâm Mộc Sâm cầm lấy khẩu súng, bắn một phát chỉ thiên.

“Pằng!”

Bên ngoài ngay lập tức im bật, chẳng một ai thét lên, đàn bà con gái ngay cả thủy ma cũng thấy rồi, tiếng súng đó thì có gì phải sợ?

Lâm Mộc Sâm cao giọng: “Tất cả xếp hàng rồi sẽ có đồ ăn, đây là do anh Sâm bố thí cho các người, không phải là chuyện đương nhiên đâu. Trước khi nhận đồ ăn thì hãy qua bên đường xếp hàng đăng kí.”

Hai người đàn ông mở cửa nhà để xe của nhà máy, Mông Phong khuan một cái bàn đặt nghiêm chỉnh trước cửa nhà để xe, Lưu Nghiễn chẳng còn cách nào khác đành phải ngồi xuống, thắc mắc: “Sao lại là em chứ?”

Mông Phong đáp: “Bởi vì anh ta thấy em rất thông minh, làm cho tốt vào, Sâm đại ca đang muốn bồi dưỡng em trở thành đàn em của mình đấy.”

Lưu Nghiễn khó chịu đặt xấp giấy xuống, cầm cây bút bi tắc mực lên thử quẹt lung tung vài đường, sau đó hô: “Xếp hàng ở đây để nhận thức ăn nào, đề nghị mọi người trật tự một chút, để dành sức, có lẽ phải chờ lâu đấy.”

Đám người đang nhốn nháo nhanh chóng tự giác xếp thành một hàng dài, ai nấy đều ngóng về phía gần ngàn thùng giấy đằng sau lưng Lưu Nghiễn, chỗ nước khoáng, bánh quy và mì gói ấy chất đầy cả nhà để xe.

Lề đường bên nhà máy hóa chất, đoàn người nối đuôi nhau xếp thành một hàng dài.

Phía bên kia, Trương Dân cũng Quyết Minh cùng những người tị nạn men theo quốc lộ đi bộ tới.

Xăng xe của Trương Dân đã dùng hết, dọc đường anh có tấp vào mấy trụ sở Chũ thập đỏ và trạm cứu trợ tình nhưng đều không tìm được tổ chức nào.

Buổi sáng hôm nay, âm thanh cất cánh của trực thăng khiến Trương Dân đang nằm ngủ trong xe bưng tỉnh, anh phát hiện không ít người đang tụ tập ven đường, bèn bảo Quyết Minh xuống xe, cả hai hòa vào dòng người đi về Dụ Trấn ở phía tây, hướng trực thăng rời đi.

“Bảo Bối?” Trương Dân thả Quyết Minh từ trên lưng xuống: “Con mệt à?”

Quyết Minh lắc đầu.

“Có bánh quy.” Cậu bé nói: “Con muốn ăn, cũng hơi khát nước nữa.”

Hai ba con thấy đằng xa Lâm Mộc Sâm đang cầm súng, quét mắt nhìn đoàn người không chút thiện ý, ngay trước nhà để xe còn đặt một cái bàn.

Trương Dân thấy không yên tâm lắm nhưng vẫn đáp: “Được, có lẽ bên đó là trạm tiếp tế đang phân phát lương thực. Con chờ ở đây nhé, ba đi xếp hàng hỏi thử xem sao.”

CHƯƠNG 8

CHẠM MẶT...

"Anh làm nghề gì?" Lưu Nghiễn hỏi.

"Tôi hả?" Người đàn ông kia hỏi lại.

Lưu Nghiễn lặp lại: "Ừm, anh làm nghề gì, chỉ có một mình thôi à?"

Người đàn ông đáp: "Tôi là quản trị mạng, làm việc trong thành phố, ba mẹ tôi sống ở nơi khác..."

Lưu Nghiễn ra hiệu không cần nói thêm nữa, hô lên: "Người tiếp theo."

"Còn đồ ăn đâu?!" Anh quản trị mạng ngăn người.

Lưu Nghiễn trả lời: "Anh... không phù hợp với điều kiện của chúng tôi, xin lỗi, không thể phát đồ ăn cho anh được. Anh có thể men theo con đường này, đi về phía tây thử vận may xem sao..."

Lâm Mộc Sâm ngắt lời: "Lưu Nghiễn! Nếu gặp ai cậu cũng giải thích dài dòng thế này thì phải ba tháng sau mới xong việc được đấy!"

"Mau lượn đi! Đừng đứng đó ngáng đường!" Một tay đàn em thô bạo xô đẩy.

"Ít nhất cũng phải cho chút bánh quy chứ?! Đi cả một ngày chưa được ăn uống gì rồi!"

Người đàn ông kia phần nộ giăng co, Lâm Mộc Sâm không nói lời thứ hai, cầm súng chĩa vào thái dương của anh ta, lạnh lùng bảo: "Có chịu đi không? Không đi tao bắn bỏ."

Đoàn người im thin thít, người đàn ông kia đành phải xoay người bỏ đi.

"Người tiếp theo." Lưu Nghiễn thờ dài.

"Anh làm nghề gì?" Cậu tiếp tục hỏi.

“Tôi đang thất nghiệp.” Người đàn ông trước mặt đáp: “Người anh em này, cậu với bọn họ không phải cùng một loại người, tôi nhìn ra điều đó. Xin cậu cho tôi một thùng mì gói, tôi mang theo cả một đại gia đình, họ đang chờ trên đường cái, chẳng có gì ăn, cũng chẳng có gì uống, tất cả đều bị cướp hết trên đường chạy nạn rồi. Dụ Trấn đã chết rất nhiều người, lương thực đều bị cướp sạch, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Chúng tôi cũng chẳng mua được đồ ăn ở đâu... Mẹ tôi đã bảy mươi tuổi... sức khỏe không được tốt, không chịu được đói. Nước thì tôi có thể tự nghĩ cách, chỉ cần cho tôi ít đồ ăn thôi, được không? Sau này nếu có thể sống sót tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách báo đáp cậu. Hãy phát cho chút đồ ăn, tôi sẽ lập tức đi ngay.”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

“Cậu đừng có thông đồng với chúng làm bậy!” Người kia lập tức đổi giọng.

“Định làm gì đấy!” Tức khắc có người bước tới đẩy anh ta ra.

“Làm gì? Chúng mày muốn làm gì mới đúng! Chúng mày như thế này là phạm pháp!” Người đàn ông bước ra khỏi hàng, phần nộ nói: “Chỗ lương thực này là chúng mày mua à? Chỉ e là không phải thế! Chúng mày đã giết bao nhiêu người ở Dụ Trấn rồi hả? Những xác người dọc đường tới đây, cả Dụ Trấn bị chúng mày cướp bóc thành cái gì rồi? Chúng mày tưởng là những chuyện thất đức vô lương tâm ấy không ai biết à?! Chúng mày là một lũ cướp vô nhân tính! Ngoài kia lũ thầy ma đang cắn giết tàn phá, thế mà chúng mày nỡ xuống tay với cả đồng bào còn sống!”

Lâm Mộc Sâm theo lệ cũ, dí súng vào gáy người đàn ông, anh ta lớn tiếng: “Tất cả mọi người ở đây đều đã nghe thấy hết rồi! Mày giỏi thì...”

Một tiếng “pằng” vang lên.

Người đàn ông nọ óc văng đầy đất.

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng: “Ngang ra phết đấy nhỉ, thử xem ai ngang hơn ai?”

Bốn tay đàn em kéo xác người đàn ông ném xuống con sông phía sau nhà máy, một người xách thùng nước ra xối đất.

Lưu Nghiễn lặng mắt một lúc, không nói câu gì.

Lúc sau cậu tiếp tục: “Người tiếp theo, làm nghề gì?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh...” Người nọ đáp.

Lưu Nghiễn: “Người tiếp theo.”

Người nọ lấy bẫy rời đi.

Nửa tiếng sau.

“Chị làm nghề gì...” Lưu Nghiễn chờ đần, lạp lại như một cái máy.

Cô gái trước mặt tự giới thiệu: “Tôi tên Đinh Lan, chuyên ngành kế toán, phụ trách ghi chép sổ sách và quản lý kho trong một siêu thị nhỏ.”

Lưu Nghiễn nhướn nhướn đôi mày, nói: “Chúng tôi đang thiếu người quản lý kho, chị có đồng ý ở lại không?”

“Đồng ý!”

“Tôi!”

Trong đoàn người lập tức có người hô lên: “Tôi cũng làm công việc hậu cần đây! Tôi còn làm tốt hơn cô ta nữa!”

Lưu Nghiễn nhìn vào mắt Đinh Lan dò hỏi ý kiến, Đinh Lan gật đầu.

“Này cậu, người anh em, đại ca à.” Có người nói: “Cậu cho một người đàn bà quản lý kho thì được tích sự gì? Phải tuyển đàn ông ấy!”

Lưu Nghiễn đáp: “Vì chị ấy xếp hàng trước.”

Nói xong Lưu Nghiễn xé một tờ giấy, ghi lên hai chữ “Thủ kho” rồi giao cho Đinh Lan: “Họ sẽ cho chị thức ăn và dẫn chị ra đằng sau. Giờ chị đi lĩnh đồ ăn nước uống trước đi, chào mừng gia nhập với chúng tôi.”

Đinh Lan gật đầu, bước ra khỏi hàng nhưng chưa vội rời đi, đứng ở một bên như đang chờ đợi gì đó.

Lưu Nghiễn: “Người kế tiếp, cô làm nghề gì?”

Lại là một cô gái.

“Tôi là Tạ Phong Hoa, sinh viên.” Cô gái đẩy đẩy cặp mắt kính dày cộp, tuổi tác xem chừng cũng không cách Lưu Nghiễn và Mông Phong là bao.

“Đây là thẻ sinh viên của tôi.”

“Nghiên cứu sinh?” Lưu Nghiễn cầm lấy nhìn sơ qua. “Còn là sinh viên của Học viện Hành chính nữa?”

Tạ Phong Hoa gật đầu nói: “Anh cũng vậy à? Hình như tôi chưa thấy anh bao giờ.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Cô có biết người nào tên là...ờ...”

Lưu Nghiễn chợt nhớ tới em trai của Lý Tung, có điều không biết cậu ta tên gì nên đành thôi, hỏi tiếp: “Cô học chuyên ngành gì?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Khoa Triết học, trên thẻ sinh viên có ghi đấy.”

Lưu Nghiễn: “Nghiên cứu sinh khoa Triết học... xin lỗi. Đây Đinh Lan, chị vẫn còn đứng đây làm gì?”

Đinh Lan: “Chúng tôi là hàng xóm, chơi với nhau từ nhỏ, cô ấy không ở lại được à? Tại sao chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Rất xin lỗi, chuyên ngành của cô ấy không có ích gì với chúng tôi hết.”

Tạ Phong Hoa cười nói: “Tôi hiểu mà, Đinh Lan cậu đừng nói gì nữa. Anh này, có tiện cho tôi chút đồ ăn được không?”

Đinh Lan nói: “Chúng ta cùng đi đi, đã nói với nhau rồi mà...”

Tạ Phong Hoa phủ nhận: “Không, tớ đã nói trước rồi mà, Đinh Lan, cậu ở lại đi.”

Lưu Nghiễn thấy sống mũi cay cay, ngược mắt nhìn Mông Phong, khóe mắt anh cũng hơi đỏ, dường như nhớ tới chuyện họ cũng cùng lớn lên bên nhau.

Lưu Nghiễn: “Người tiếp theo.”

“Đợi một chút.” Đinh Lan mặc kệ Tạ Phong Hoa can ngăn, bước đến hỏi: “Nhà máy này lớn như vậy, chẳng lẽ không thể cho cậu ấy một chỗ ở sao? Cậu ấy ăn rất ít, cũng không gây phiền phức gì...”

“Đủ rồi đấy!” Một gã đàn em tiến đến định kéo Đinh Lan và Tạ Phong Hoa ra.

Mông Phong ghìim cánh tay gã lại, lạnh giọng: “Có chuyện gì bình tĩnh nói, đừng có thô bạo với đàn bà con gái.”

Lưu Nghiễn: “Cô ấy không thể ở lại trong xưởng, tôi không có quyền quyết định chuyện này, rất xin lỗi...”

Đình Lan: “Vậy ai mới có quyền? Để tôi đi hỏi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Nếu tôi là chị, tôi sẽ không đi tìm anh ta đâu. May cho chị là bây giờ anh ta đã rời khỏi đây. Không thấy cảnh vừa nãy sao?”

Đình Lan không nói gì nữa, Mông Phong giục: “Đi đi thôi, các cô làm lỡ nhiều thời gian quá, chút nữa đại ca quay lại là rách việc đấy.”

Tạ Phong Hoa lên tiếng: “Vậy nếu tôi ở lại phía hạ lưu sông hoặc ở bên kia đường cái thì không ảnh hưởng gì đến các anh đúng không?”

Lưu Nghiễn nghĩ một hồi rồi đáp: “Cái này không trái với quy định.”

“Cảm ơn.” Tạ Phong Hoa nói rồi thấp giọng: “Đình Lan, cơ hội hiếm có thế này, mình sẽ ở lại với cậu, nếu chỗ này không tốt thì chúng ta lại đi.”

Đôi mắt Đình Lan ầng ậng nước, miễn cưỡng gật đầu, xoay người bước vào nhà để xe, cầm lấy tờ giấy đi về phía xưởng báo danh.

“Người tiếp theo.” Lưu Nghiễn hỏi: “Làm nghề gì?”

“Thám tử tư.” Cậu thanh niên kia đáp.

Lưu Nghiễn nói: “Chứng nhận hành nghề đâu lấy ra tôi xem nào.”

Cậu thanh niên: “Không có chứng nhận hành nghề đâu, anh biết đấy, đây là nghề bí mật mà.”

Lưu Nghiễn nhìn kiểu gì cũng thấy không giống thám tử, cậu thanh niên nói: “Đừng thấy tôi thấp bé nhẹ cân mà lầm, tôi đánh nhau được và xử lý tình huống cũng rất nhanh nhạy, tư duy logic và chặt chẽ nữa.”

Lưu Nghiễn nheo mắt: “Vậy sao? Anh thấy cậu ta giống thám tử không?”

Mông Phong nâng súng, chia vào trán cậu ta: “Nói thật đi, ba.”

Lưu Nghiễn biết Mông Phong không thể thật sự nổ súng giết cậu ta, có điều cậu thanh niên kia ngay lập tức tái mét mặt mày, nói: “Nhân viên y tế, có điều không có giấy phép, các anh có thiếu bác sĩ không vậy...”

Mông Phong: “Hai.”

Cậu thanh niên: “Nhà văn!”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

Cậu thanh niên nói: “Tôi là một biên kịch, có thể kể truyện cho các anh nghe giải sầu, còn biết diễn kịch nữa.”

Lưu Nghiễn bảo: “Không cần, tôi không muốn nghe truyện gì hết, mà họ có lẽ cũng chẳng muốn nghe đâu, chúng ta giờ cũng đang sống trong một câu chuyện dài lê thê và bế tắc rồi.”

Cậu thanh niên thở dài, gục đầu, rồi gật gật đáp: “Mỗi người khi sinh ra đều phải bước vào một câu chuyện không thể nào từ chối được.”

“Cậu có thể đi về hướng tây bắc thử vận may.” Lưu Nghiễn nói.

Cậu thanh niên bất lực đáp: “Tôi lười vận động lắm, không đi nổi nữa đâu. Trong phim thảm họa thì những kẻ lao động trí óc bao giờ cũng thể thảm nhất mà.”

Tạ Phong Hoa an ủi: “Hy vọng là một cây gậy vững chắc, nhẫn nại là chiếc ba lô du lịch, chỉ cần mang theo hai thứ đó thì con người có thể bước đi trên hành trình vĩnh cửu.”

Cậu thanh niên mỉm cười: “Cảm ơn nhé.”

Lưu Nghiễn nói: “Cho cậu ta một gói bánh quy đi.”

Cậu thanh niên nhận lấy bịch bánh quy, Lâm Mộc Sâm đứng phía xa quan sát một lúc rồi bước lại nói: “Lưu Nghiễn, tôi bảo cậu ngồi đây không phải để cậu phung phí lương thực đâu đấy.”

Lưu Nghiễn im lặng một lát, sau đó đáp: “Được, vậy lấy lại đi.”

Cậu thanh niên nhanh như cắt bóc ngay gói bánh quy ra, nhổ toẹt nước miếng vào trong, còn liếm thêm một cái, nói: “Ờ, trả lại cho mấy người này.”

“Mày!” Lâm Mộc Sâm điên tiết quát.

Mông Phong can: “Bỏ qua đi, anh Sâm, chỉ là đứa trẻ ranh thôi mà.”

Cậu thanh niên đi đến dưới tán cây, bắt chuyện với cô nữ sinh Tạ Phong Hoa của khoa Triết học, mở gói bánh quy ra, chia cho cô một nửa, hai người bắt đầu ăn bánh uống nước.

Mông Phong nhận xét: “Thật là một nhà văn trẻ đầy tinh thần lạc quan.”

Lưu Nghiễn mặt không biểu cảm nói: “Người kế tiếp! Tinh thần có đôi cơm ăn được không? Cậu ta bán chữ nghĩa chứ có bán mặt mũi đâu.”

Mông Phong: “Ồ? Ghen à? Thật ra em cũng được lắm.”

Lưu Nghiễn nói: “Bên kia mới là trẻ con thật kìa. Trên xe mình còn đồ ăn không, lấy xuống cho nó một ít đi. Nhìn tội quá.”

Một cậu bé đang ngồi xổm dưới tán cây, xem chừng chỉ là học sinh trung học còn chưa lớn hết.

Cậu bé là người nhỏ nhất mà Lưu Nghiễn gặp trong mấy ngày chạy nạn này. Những đứa trẻ nhỏ hơn hoặc do thể lực không đủ, hoặc do chạy quá chậm, không chết trong dịch thì cũng chết dọc đường vì kiệt sức. Chuyện đó khác hẳn việc phải một mình chống chọi với đói khát và giá lạnh. Chẳng phải hoa cỏ dại nào cũng kiên cường được như vậy.

Tóc tai hơi bù xù nhưng quần áo trên người lại rất gọn gàng sạch sẽ, cậu bé ngồi dưới tán cây, lặng lẽ nhìn về phía họ.

Mông Phong đi tới xe của anh và Lưu Nghiễn, cầm một chai nước và kẹo cao su đem qua, cậu bé chỉ lẳng lặng đón lấy, không nói năng gì.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh làm nghề gì?”

Cậu lơ đãng đối đáp với người trước mặt, ánh mắt vẫn hướng về đứa trẻ dưới tán cây.

Cậu bé ngồi đó khiến cho người ta có cảm giác rất khác biệt, tựa như một hình ảnh không hề thuộc về cảnh vật nơi này. Sự lặng lẽ yên tĩnh ấy khiến nó khác hẳn với những người xung quanh, dường như không phải người thường... đương nhiên cũng không thể nào là thầy ma. Lưu Nghiễn cũng không biết phải hình dung cảm giác ấy như thế nào nữa.

Khi Mông Phong đưa cho cậu bé bánh quy và nước uống, trong hàng có một người đàn ông ngoái đầu lại, hướng về phía cậu bé cười nhắc nhở: “Bảo Bối, con có nhớ phải nói gì không?”

“Cảm ơn.” Cậu bé nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cây sủng của Mông Phong.

Mông Phong giơ tay ra hiệu chào hỏi với người vừa cất tiếng kia, đoạn quay đầu hỏi: “Nhóc tên gì?”

Cậu bé lạ mặt bắt đầu chăm chú nhai kẹo cao su vị trái cây, lại im lặng không nói năng gì, Mông Phong tiếp tục hỏi: “Người đứng xếp hàng kia là anh nhóc à?”

“Ba em.” Cậu bé đáp.

Mông Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thấy cậu bé có vẻ không thích nói chuyện với người lạ, anh đành quay lại bên cạnh Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn: “Anh là công nhân bốc vác bến tàu?”

Người đàn ông vạm vỡ kia cười chật phác: “Không có bà xã, một thân một mình, một người no cả nhà không sợ đói, sao hả cậu?”

Lưu Nghiễn: “Anh có muốn ở lại không?”

Người đàn ông vạm vỡ đáp ngay: “Đương nhiên muốn! Tôi có khả năng lao động chân tay, chỉ cần cho ăn no, sai tôi làm việc gì cũng được!”

Lưu Nghiễn gật đầu, viết hai chữ “Dự bị” lên giấy, đưa cho anh ta, nói: “Không chắc đã được ăn no đâu.”

Người đàn ông đáp: “Có cái ăn là được.”

Lưu Nghiễn: “Người tiếp theo, cô làm nghề gì? Trời đất! Sư tử! Em còn tưởng chị đã chết rồi!”

“Không đâu... Lưu Nghiễn, sao em lại ở đây?” Cô gái kia bật khóc bước tới, cách cái bàn ôm lấy Lưu Nghiễn nức nở: “Sư huynh em đâu rồi?”

Mắt Lưu Nghiễn cũng ầng ậng nước, nghẹn ngào: “Anh ấy đã lên được loạt xe sơ tán cuối cùng rồi, giờ không phải lúc nói chuyện, chị cầm lấy tờ giấy này vào trong xưởng, sẽ có người đón chị, bảo họ đưa chị đi tìm Thôi Tiểu Khôn, cậu ấy sẽ kể lại tỉ mỉ cho chị nghe.”

Cô gái tên Phương Tiểu Lô, là bạn gái của Tiêu Vũ, tốt nghiệp nghiên cứu sinh khoa Hóa, hiện đang làm trợ giảng ở khoa Sinh vật của một trường khác. Vì thế, ngày hôm đó Lưu Nghiễn không gặp được cô.

“Mẹ kiếp thằng khốn! Chỉ vì nó là người quen của mày nên mày cho nó vào!” Trong hàng lập tức có người la lên: “Thế là thế nào? Con bé đó thì

làm được gì?!”

Lưu Nghiễn lạnh lùng: “Việc này chẳng liên quan gì tới các người. Tiếp theo!”

“Sao lại không liên quan!” Lại có người mắng to: “Ai mà chẳng muốn được sống chứ?! Cậu có quyền gì mà cho người quen đi cửa sau!”

Chỉ trong thoáng chốc, đoàn người giận dữ bắt đầu to tiếng, ra sức mắng nhiếc Lưu Nghiễn.

“Chuyện gì đây?” Giọng Lâm Mộc Sâm vang lên từ phía sau, gã vốn đang tuần tra bên ngoài thì bị tiếng ồn thu hút.

Qua cơn xúc động bùi ngùi vì gặp lại người quen, Lưu Nghiễn phản ứng rất nhanh chóng, cậu biết rằng lúc này tuyệt không thể nói sai dù chỉ nửa lời.

Lưu Nghiễn: “Sự tỷ của tôi vừa tới, chị ấy làm trong lĩnh vực hóa học.”

Lâm Mộc Sâm: “Thế thì sao?”

Lưu Nghiễn: “Thế nên tôi cho chị ấy vào rồi. Đây là nhà máy hóa chất, kiến thức chuyên ngành của chị ấy có thể giúp anh rất nhiều: Chế tạo bom, đặt bẫy mìn... Nếu anh không vừa ý thì cứ bảo chị ấy làm thử cho xem.”

Lâm Mộc Sâm gật đầu: “Cũng được.”

Đoàn người yên lặng trở lại, người nào người nấy nhìn Lưu Nghiễn đầy thù hận.

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

“Người tiếp theo...”

“Người tiếp theo, người tiếp theo... Đừng nấn ná cản đường, cô ơi cháu xin lỗi, cô đừng khóc nữa... cháu cũng chẳng có cách nào... Phải, cháu cũng có mẹ... Đừng nói nữa, cô đi đi mà...”

“Không, không... Quả thật rất xin lỗi... chỗ này không phải trạm tế bần... Mọi người phải đi về hướng tây bắc ấy, tìm trạm cứu viện...”

Ba tiếng sau, trong tay Lưu Nghiễn còn lại năm tờ giấy, đoàn người trước mặt còn chưa đến một phần tư.

Lâm Mộc Sâm lại quay lại hỏi: “Không có bác sĩ à? Cũng không có người nào học y sao? Thế có ai đã từng đi lính không?”

Lưu Nghiễn lắc đầu vẻ rất tiếc: “Không có, bác sĩ phải cứu giúp người bị thương, lúc bệnh dịch bùng nổ bọn họ là những người phải đứng tuyến đầu. Lính tráng thì lại càng không có...”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, kết quả này không khiến gã hài lòng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác: “Mau phát cho xong đồ rồi về ăn trưa.”

Lưu Nghiễn gật đầu, quay sang hỏi người trước mặt: “Anh làm nghề gì?”

“Chào người anh em, tôi là Trương Dân.” Người đàn ông đưa tay ra bắt tay với Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn: “Ồ, là anh... Tôi có nhớ anh, cậu bé bên kia là ai?”

Trương Dân đáp: “Con trai tôi.”

Lưu Nghiễn lại thấy đau đầu, Trương Dân tiếp: “Anh bạn này là bạn của cậu phải không? Cảm ơn cậu ấy đã cho Quyết Minh đồ ăn nhé.”

Lưu Nghiễn nói: “Không có gì, mà thôi, chỗ chúng tôi không thể... mang người nhà theo, xin lỗi anh.”

“Tình hình bây giờ là thế nào? Radio không thu được tín hiệu, di động cũng không gọi được, tôi chạy xe từ thành phố F tới đây, dọc đường tan hoang hết cả.”

“Trung tâm thành phố cũng bị nạn rồi à?” Cậu ngạc nhiên.

Trương Dân gật đầu, lông mày nhíu chặt.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh làm bên ngành gì?”

“Cha tôi hồi trước làm bên Đông y, tôi vốn đi lính, xuất ngũ xong thì về nổi nghiệp... gia đình, cũng biết đôi chút, hiện có một công ty dược ở thành phố F.”

Lưu Nghiễn chau mày, Trương Dân nói tiếp: “Đây là giấy chứng nhận xuất ngũ của tôi.”

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn về phía cậu bé ở đằng xa, hỏi: “Thằng bé tên Quyết Minh à? Anh nhìn đâu có già thế?”

Trương Dân cười đáp: “Tôi hai tám, Quyết Minh mười lăm, tôi là người giám hộ của thằng bé.”

Lưu Nghiễn quay sang Mông Phong nói: “Anh lại đây, thay chỗ cho em một lúc, Trương Dân, anh đi cùng tôi.”

Lưu Nghiễn và Trương Dân bước tới tán cây ven đường, Trương Dân lấy ra bao thuốc, rút một điếu châm cho Lưu Nghiễn.

“Em như thế là chơi trò tiêu chuẩn kếp!” Mông Phong đứng đằng xa gào lên: “Em bắt anh cai thuốc mà em lại còn hút! Coi anh là thằng ngốc à?!”

“Áp lực em phải chịu đang lớn lắm đây! Giờ mà không hút một điếu sẽ phát điên lên mất!” Lưu Nghiễn hướng về phía Mông Phong lúc này đang hăm hăm muốn cãi tay đôi, kêu lên: “Làm ơn làm phước đi đại ca ơi!”

Mông Phong im bật.

Lưu Nghiễn quay sang hỏi Trương Dân: “Anh biết băng bó vết thương và xử lý nội khoa chứ?”

Trương Dân đáp: “Cái này thì... nếu không có thuốc thang đầy đủ thì tôi khó lòng chữa khỏi hoàn toàn cho bệnh nhân được. Sao vậy? Chỗ các cậu có người ốm à? Tôi có thể xem thử.”

Lưu Nghiễn lắc đầu, hỏi tiếp: “Giờ anh định thế nào?”

Trương Dân thở dài, lộ ra chút mệt mỏi, đáp: “Còn chưa biết, có thể cho ở nhờ một đêm được không? Chúng tôi chạy xe từ nhà tới đây, đến giao lộ phía trên thì hết xăng, các trạm xăng ven đường hầu như đều đã cạn kiệt rồi. Quyết Minh sức khỏe không được tốt lắm, tôi muốn tìm chỗ nào đó nghỉ lại một đêm rồi đi tiếp về hướng bắc xem thế nào, tình hình bọn quái vật bây giờ ra sao?”

Lưu Nghiễn nói: “Anh lạc quan thật đấy. Nói thật nhé, không ổn tẹo nào, chỗ nào cũng có nguy hiểm rình rập.”

“Tôi cũng lo lắng lắm, có điều không dám than thở trước mặt thằng bé.” Trương Dân nói: “Quyết Minh rất nhạy cảm, ngoài miệng tuy không nói nhưng trong lòng vẫn sợ liên lụy đến tôi. Lỡ lúc nào đó ngủ dậy phát hiện

nó chạy đi mất, chẳng may chết ở xó xỉnh nào đó thì tôi cũng không thiết sống nữa.”

“Điều này tôi có thể hiểu.” Lưu Nghiễn nói.

Trương Dân vò vò mớ tóc vẻ vô cùng phiền não, dẫn đo một lúc mới mở miệng hỏi: “Tôi và Quyết Minh có thể nương nhờ chỗ này được không?”

Lưu Nghiễn cũng đang muốn nói về chuyện này, có điều cậu bé kia có làm được gì không? Lâm Mộc Sâm chắc chắn sẽ không chấp nhận, trước đây gã đã nghi ngờ chuyện sư tử rồi, nếu muốn cho Trương Dân ở lại thì phải nghĩ cách chứng tỏ vai trò của anh là không thể thiếu để thuyết phục gã cho phép anh mang theo một người không làm được việc.

Trương Dân lại nói: “Tôi là lính giải ngũ, kỹ thuật bắn súng cũng tạm tạm; y học mặc dù không mấy thành thạo nhưng chữa mấy bệnh vặt thì không vấn đề, có thể nhận biết thảo dược, nấu cơm, còn biết đàn ghi-ta, chữa được bệnh gia súc, quản lý tốt, biết cắt tóc nữa...” Vừa nói còn vừa giơ ngón tay làm động tác cầm kéo cắt tóc “Việc bắn thủ hay cực nhọc tôi đều có thể ôm được. Hay là thế này, tôi đi nói chuyện thử, tôi sẽ làm việc gấp đôi để nhận thêm một chút đồ ăn nữa được không? Chỉ cần một chiếc giường để ngủ là được, hai chúng tôi nằm xích một chút cũng xong.”

Lưu Nghiễn không nói gì.

Trương Dân thấy có vẻ khó, sửa lời: “Hay là tôi nhận hai phần việc, chỉ nhận một phần ăn cho con tôi thôi, nếu còn cơm thừa canh cạn thì tôi giải quyết... Ba bữa của các cậu có đủ no không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Vốn đã không nhiều nhận gì, anh lại còn muốn một phần cơm cho hai người ăn thì chỉ có thể là... hăng ngày anh chẳng cần ăn uống gì, biến thành siêu nhân luôn rồi.”

Trương Dân: “...”

Trương Dân: “Tôi cũng có mang theo ít lương thực, đều để trên xe cả, có điều hết xăng rồi, nếu chuyển hết đến đây thì cũng cầm cự được mười ngày nửa tháng...”

Lưu Nghiễn suy tính một lúc rồi mở miệng: “Khoan đã, thế này, anh lĩnh tờ giấy này đi báo danh, tôi dắt con anh tìm một chỗ cho thằng bé trốn tạm,

chờ mấy hôm nữa mọi người đi bớt rồi thì cho nó ra ngoài. Cố gắng giấu thằng bé vài ngày, chờ anh quen với anh Sâm rồi thì mọi chuyện sẽ dễ dàng thôi, anh ta nhìn có vẻ không phải là người biết lý lẽ, nhưng nếu anh có ích thì anh ta cũng không làm khó anh đâu.”

Trương Dân như trút được gánh nặng: “Được, cảm ơn nhiều nhé, tôi đi nói với Quyết Minh, thằng bé ngoan lắm.”

Bỗng Trương Dân chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi: “Có phải kiểm tra vết thương trên người không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chúng tôi không có bác sĩ, hiện giờ toàn bộ những người mới tới đều tập trung bên cạnh kho hàng, anh có thể...”

“Được. Tôi biết người bị nhiễm bệnh đại khái sẽ có những biểu hiện như thế nào, không cần phải cởi đồ.” Trương Dân nói: “Nhưng tôi thì sao? Hay là tìm chỗ nào cởi ra cho cậu coi thử?”

Lưu Nghiễn thấy Trương Dân tất cả đều bình thường, ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Không cần đâu, con anh thì sao? Không bị thương chứ?”

Trương Dân cười: “Không, chúng tôi đều không bị lây nhiễm.”

Lưu Nghiễn nói: “Thế thì đi theo tôi, coi như anh là người khỏe mạnh, phụ trách kiểm tra những người còn lại... Lại đây, tôi nói Lâm Mộc Sâm cho mọi người tập trung lại một chỗ.”

CHƯƠNG 9

CUỘC HỌP

Dưới sự thu xếp của Lưu Nghiễn, tờ giấy cuối cùng được giao vào tay Trương Dân.

Liên sau đó Lưu Nghiễn rất quyết đoán, đem Quyết Minh nhét vào phòng mình, đưa một quyển sách và chồng báo cho cậu bé giết thời gian, Mông Phong cũng mang cơm trưa lên.

“Đừng đi đâu lung tung nhé.” Lưu Nghiễn dặn dò: “Cho em này.”

Quyết Minh đón lấy chai trà xanh, chính là chai nước Lưu Nghiễn lấy được ở căng tin trường hôm trước, tiếc rẻ mãi chưa dám uống.

Quyết Minh gật đầu, vặn nắp chai, nhìn một cái, rồi trả cái nắp lại cho Lưu Nghiễn.

Tặng thêm một chai.

Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười: “Em cứ giữ đi, không chừng sau này sẽ đổi được đấy.”

Cậu thay chiếc áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi ra, mặc một chiếc ba lỗ vào rồi đi xuống lầu, lão mập răng vàng vừa thấy cậu liền dài giọng móc máy: “Ái dà, tổng quản Lưu đến rồi kìa.”

Lưu Nghiễn liếc một cái về phía lão, bước vào trong xưởng, hỏi: “Anh Sâm đâu rồi?”

Một người chỉ đường, lão mập không bỏ đi mà vẫn tò tò theo sau Lưu Nghiễn, cậu tìm đến một góc vắng lặng trong sân giữa của nhà máy, Lâm Mộc Sâm đang ngả lưng ngủ trưa trên chiếc ghế đá dưới bóng cây.

“Sắp xếp xong cả rồi?” Lâm Mộc Sâm không hé mắt, chậm rãi hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Cũng tương đối rồi, tôi tuyển được một người tên là Trương Dân, anh ta rất được.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Anh gặp rồi, cậu ta đã nộp nửa cây thuốc, kha khá đồ ăn, lại thêm một thùng thuốc men nữa.”

Lão mập tiến tới cười nịnh bợ, lấy tay mò tới mò lui trên ngực Lâm Mộc Sâm, Lâm Mộc Sâm hất tay lão ra, móc cho lão một điếu thuốc. Lão mập rồi rút cảm ơn rồi lùi lại đằng sau, Lâm Mộc Sâm lại rút thêm hai điếu nữa đưa cho Lưu Nghiễn.

Mặt lão lập tức sa sầm.

Lưu Nghiễn đón lấy, hỏi: “Anh phân cho anh ta làm việc gì?”

Lâm Mộc Sâm ngồi dậy, chống hai tay lên ghế: “Cậu ta bảo là cái gì cũng làm được, là lính giải ngũ, còn là bác sĩ nữa, lúc bình thường thì anh vốn không định bắt cậu ta làm gì, nhưng tự cậu ta lại muốn làm việc, anh bèn xếp vào một đội với Mông Phong, cho hai đứa thay phiên nhau đi tuần.”

Lưu Nghiễn gật đầu, không nói gì thêm nhưng cũng không rời đi.

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Còn chuyện gì không?” Câu này là nói với lão mập.

Mập răng vàng đáp: “Không có.” Nói xong hậm hực bỏ đi.

Chờ cho lão mập đi xa Lưu Nghiễn mới mở miệng hỏi: “Lão là ai? Đàn em của anh à?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Không, lão là chủ của một nhà hàng trong thành phố, anh vốn là bảo kê trên địa bàn, lúc chạy nạn thì lão đem toàn bộ gia sản và lương thực dự trữ nộp tất cho anh, đề nghị anh đem lão đi cùng. Cũng nhờ vào chỗ gạo và thực phẩm của lão mà anh em mới vượt qua được thời kỳ đầu. Cậu là người khôn ngoan, biết cái gì nên làm, cái gì không nên chứ.”

Lâm Mộc Sâm nhướng mày, Lưu Nghiễn muốn lảng tránh vấn đề, bèn nói: “Trương Dân là bác sĩ, mà sư tử của tôi học chuyên Hóa, lên thạc sĩ thì theo Sinh vật học, đối với nguyên nhân bùng nổ dịch lần này hai người họ

không chừng có cách nhìn nhận và lý giải riêng, anh muốn nghe thử không?”

Lâm Mộc Sâm ngược mắt lên: “Bên ngoài đã ra nông nổi thế rồi, bọn thầy ma kia xuất hiện từ đâu và xuất hiện kiểu gì thì có liên quan quái gì tới anh? Nhiệm vụ trước mắt là phải sống sót, hiểu chưa?”

“Tôi cho rằng, ít nhất chúng ta cũng phải biết được vì sao bọn chúng hoạt động được, hoạt động của chúng có bị hạn chế bởi thứ gì không, nhược điểm là gì, tập tính di chuyển là hướng về những vùng như thế nào. Nhiệt độ, độ ẩm, hoàn cảnh môi trường có ảnh hưởng tới bọn chúng ra sao. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu có thể tìm ra nguyên nhân, nói không chừng sẽ giảm được rất nhiều người phải thiệt mạng.”

Lâm Mộc Sâm thờ ơ đáp: “VẬY thì nghe một chút cũng được.”

Lưu Nghiễn nói: “Ăn tối xong, tôi sẽ tập hợp những người đáng tin cậy lại, mọi người cùng nhau họp bàn rồi gọi anh được không?”

Lâm Mộc Sâm chậm rãi gật đầu.

Mông Phong và Trương Dân dựng súng, dựa người vào bãi đá bên bờ suối, ánh hoàng hôn sóng sánh trên mặt nước lăn tăn gợn sóng, theo dòng róc rách chảy xuống hạ lưu, mùa thu thời tiết mát mẻ, bầu trời thăm thẳm một màu.

Trương Dân được phân vào cùng một tổ với Mông Phong, hôm nay là ngày họp tác thứ hai, họ trực ca chiều từ 3 giờ tới 6 giờ, đề phòng có thầy ma xuôi theo dòng nước trôi đến đây rồi bất ngờ bò lên.

Trương Dân đeo đôi găng tay quân dụng hở ngón, cúi đầu xem xét ví tiền của mình, bên trong có hình dán anh và Quyết Minh chụp chung.

Mông Phong cũng mặc nguyên bộ quân phục rằn ri, khoác áo khoác chống nhiệt bên ngoài, bên trong là chiếc ba lỗ mỏng.

“Anh nghĩ bọn họ lấy đâu ra những thiết bị quân dụng này?”

Trương Dân lắc đầu, thấy rất khó hiểu, cho dù Lâm Mộc Sâm có ghé góm đến mấy thì cũng không đến mức dám ngang nhiên cướp xe của quân đội mới đúng.

“Trang bị không phải là đầy đủ.” Trương Dân nói: “Chỉ có sáu cây súng, đạn lại thiếu, giống như nhật được ở đâu đấy.”

Mông Phong “ừ” một tiếng, lại hỏi: “Gì thế?”

Trương Dân cười, mở ví ra cho anh xem, bên trong có sticker hình Quyết Minh, hai thẻ tín dụng tình nhân hình đôi chim cánh cụt QQ3.

3 QQ: Phần mềm chat trực tuyến thông dụng nhất Trung Quốc, biểu tượng là hình chú chim cánh cụt.

Mông Phong nói: “Cậu nhóc đó... Ở thì... Người anh em này, hai người nhìn không giống cha con lắm nhỉ.”

Trương Dân ngượng ngùng cười: “Cậu nói là cái gì thì là cái đó thôi.”

Mông Phong chau mày nhìn Trương Dân dò xét, Trương Dân tiếp: “Các cậu cũng vậy, đúng không?”

Mông Phong: “Hiểu rồi, anh cũng vậy.”

Trương Dân vui vẻ gật đầu, nói chuyện với Mông Phong như thể dùng ám hiệu, khoảng cách giữa hai người vì thế mà rút ngắn đi rất nhiều. Mông Phong hỏi: “Cậu nhóc nhà anh bao nhiêu tuổi rồi? Có chịu được không thế?”

Trương Dân đáp: “Mười lăm, năm đó nhật về mới mười một.”

Mông Phong sốc nặng, thiếu chút nữa thì sặc, anh ho khan vài tiếng rồi nói: “Này anh bạn, anh như thế là phạm tội đấy, thằng bé còn chưa hết tuổi vị thành niên cơ mà. Bị tóm là đi tù chứ chẳng chơi.”

“Haizz.” Trương Dân cười đáp: “Cũng sắp trưởng thành rồi mà đúng không? Bây giờ cũng chẳng ai quản được đâu.”

Mông Phong lại hỏi: “Thằng bé không có cha mẹ sao?”

Trương Dân giải thích: “Khi tôi vừa xuất ngũ thì ba mất, trong nhà chẳng còn ai thân thích, không có bằng cấp gì ngoài chút kiến thức về y dược nên không xin được giấy phép, cũng chẳng biết phải làm gì, đành ở lại quê, hằng ngày lên núi hái thuốc rồi bỏ mỗi cho mấy tiệm Đông y. Một hôm tôi phát hiện thấy thằng bé bên khe suối, chỗ đó mọc rất nhiều quyết minh tử, thế nên mới đặt tên nó là Quyết Minh.”⁴

4 Quyết minh tử hay còn gọi là thảo quyết minh, tên dân dã là cây muồng, là một loài cây mọc dại được dùng làm thuốc trong Đông y, có vị ngọt đắng, tính hàn, có tác dụng làm sáng mắt và nhuận tràng.

Mông Phong hỏi: “Không có chứng minh thư sao? Sao anh không báo công an?”

Trương Dân lắc đầu: “Chẳng có gì cả, nào bộ còn bị tổn thương do va chạm nữa, cứu về xong phải đến ba tháng sau mới bắt đầu mở miệng nói chuyện. Sau đó tôi cũng có dắt thằng bé lên bệnh viện tỉnh để khám, qua tuổi xương thì biết nó mười một tuổi. Nhờ chiến hữu làm ở trạm cảnh sát địa phương dò hỏi khắp nơi cũng không thấy có ai báo tìm người mất tích. Cuối cùng thì nhờ người quen làm cho cái giấy xác nhận, thế là nhập hộ khẩu luôn.”

Mông Phong chỉ chỉ ngón tay vào Trương Dân, cười trêu: “Anh đúng là cầm thú, trẻ con mới mười một tuổi mà cũng xuống tay cho được.”

Trương Dân thở dài một tiếng, tự giễu: “Không phải, ban đầu không có ý định gì đâu, thằng bé lại rất bám người. Sau này thì cũng là... cam tâm tình nguyện mà. Nó lúc nào cũng dính lấy tôi. Ban đầu tôi cũng còn chưa hiểu, chúng tôi đều... ờ... đều thích nhau. Không nói chuyện của tôi nữa, tên nhóc nhà cậu thì sao? Các cậu cũng thuận lợi chứ?”

Mông Phong hậm hực nói: “Suốt ngày cái mặt như bị ai đó nợ tiền, anh nói thử xem?”

Trương Dân cười cười, an ủi: “Cố gắng sống với nhau cho tốt vào, đường còn dài mà. Mọi người đều còn sống sót thì phải thật vui mới đúng, cùng nương tựa lẫn nhau.”

Mông Phong chậm chậm gật đầu.

“Này nhà triết học.” Vừa kết thúc một ngày làm việc, Lưu Nghiễn ra bờ sông tản bộ, cậu mặc một chiếc áo ba lỗ và quần lửng quá đầu gối, trên vai khoác một cái túi, nhàn tản bước lại hỏi: “Đang làm gì đấy?”

Tạ Phong Hoa đẩy đẩy gọng kính, cười đáp: “Đang bàn về cậu đấy, cậu nắm giữ vận mệnh của bao nhiêu người thế này, liệu ai sẽ là người nắm giữ vận mệnh của cậu đây?”

Lưu Nghiễn dứt tay vào túi quần, nhún vai thờ ơ: “Tôi không nắm giữ vận mệnh của bất kỳ ai hết, tôi chỉ là một cái biển báo phân làn giao thông trên con đường của họ thôi. Nên ở hay nên đi là việc đã được chủ định từ rất lâu rồi. Tôi chỉ nói cho họ biết rằng nên rẽ phải hay rẽ trái thôi. Mà cậu có thấy hai anh chàng cao cao đi tuần qua đây không?”

“Ở đây này.” Mông Phong gọi: “Sếp có chỉ thị gì ạ?”

Lưu Nghiễn bước tới ngồi xuống, Trương Dân ngược mắt nhìn lên, hỏi: “Quyết Minh đâu rồi?”

Lưu Nghiễn: “Trong phòng tôi. Tôi đã sắp xếp cho anh một phòng khác, ngay bên cạnh phòng tôi và Mông Phong, chỗ đấy trước là phòng đơn cho đốc công ở.” Nói xong đưa chìa khóa ra. “Cơm tối lấy thêm một suất cho cậu nhóc, đợi lát nữa anh dắt nó về phòng mình nhé.”

Mông Phong ngồi xích sang bên một chút, cả hai cùng dựa vào một tảng đá, Lưu Nghiễn lấy trong túi ra một chõng những phiến thiếc hình tròn có răng cưa được cắt ra từ đồng vỏ đồ hộp, tranh thủ những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn bắt đầu kỳ cách lấp rập.

“Cái gì thế?” Mông Phong thắc mắc.

“Một loại vũ khí dành cho phụ nữ và người không biết dùng súng.” Lưu Nghiễn nói: “Đừng đụng vào, cẩn thật dứt tay đấy.”

Cậu đeo găng tay bằng vải bố, đem miếng nắp hộp sắc lẹm lắp vào với hai trụ cứng, bắt đầu mần mò chế tạo một cái lò xo.

Mặt trời đã lặn về phía đằng tây, một đồng lửa được nhen lên bên bờ sông, thành viên của ca trực sau đến nhận súng và giao ban, bắt đầu tuần tra dọc bờ sông.

Họ trải một tấm bạt bên đồng lửa, những người có mặt gồm: Sư tử của Lưu Nghiễn là Phương Tiểu Lô, Trương Dân, Lưu Nghiễn, Mông Phong, Đinh Lan, Tạ Phong Hoa, tất cả ngồi thành một vòng tròn. Bốn lon thịt hộp được khai ra, thím Vu còn hấp thêm cho cả bọn một đĩa to đầy bánh bao chay. Chiếc bếp cồn bên cạnh cũng đang đun nước.

Mọi người thoải mái chuyện trò, dòng sông về đêm trở nên vô cùng đẹp, mặt trăng nhô lên từ sau dãy núi phía đông, khắp đồi núi đất trời đều được

phủ lên một màu bạc.

“Này Đinh Lan, đáng lẽ cậu phải chôm thêm thứ gì đó đem ra mới phải.” Lưu Nghiễn nói: “Lần trước tôi thấy Lâm Mộc Sâm có cả đồng chân gà mà.”

“Cái đồ ăn cây táo rào cây sung.” Phương Tiểu Lô lườm Lưu Nghiễn một cái: “Cẩn thận không là bị đám xã hội đen đó đánh hội đồng đấy.”

Đinh Lan bật cười, sau đó đáp: “Tôi không dám lấy, sợ gã kiểm tra sổ sách. Nhưng mọi người có tưởng tượng được gã tích trữ bao nhiêu lương thực không?”

“Bao nhiêu?” Mông Phong hỏi.

Đinh Lan: “Nhiều lắm lắm, cơ bản là toàn bộ lương thực của Dự Trấn đều nằm trong kho hết rồi.”

Tất cả vẫn không hình dung được, Đinh Lan tiếp: “Nhiều đến mức mọi người không tưởng tượng được đâu. Gã đã giết người, trong kho là đồ mà gã cướp về, tôi mất cả ngày trời mới kiểm kê hết được. Theo khẩu phần của chúng ta bây giờ thì chỗ đồ ăn đó đủ cho năm trăm người ăn trong vòng vài năm.”

Tạ Phong Hoa lên tiếng: “Nói thật, dựa theo nguyên tắc mô hình xã hội nhỏ, điều gã cần nhất bây giờ chính là con người. Đinh Lan và tôi có tính thử rồi, nếu gã tập hợp được một quần thể chừng sáu trăm năm mươi người thì lợi ích đạt đến mức cao nhất, ít người mới nguy hiểm. Không có ý thức chuẩn bị cho những chuyện không may có thể xảy ra thì dù dự trữ bao nhiêu lương thực cũng không an toàn. Người đông thì có thể đoàn kết lại để bảo vệ nhau, có thể làm được nhiều việc hơn, còn chăn nuôi trồng trọt và sản xuất nữa...”

“Liệu cậu có thuyết phục được gã không? Có điều tôi thấy quá nửa là gã sẽ chẳng thèm nghe đâu.” Lưu Nghiễn nói: “Gã bảo tôi là đủ một trăm người thì sẽ không tuyển thêm nữa. Chỉ có một nhóm người như vậy căn bản không thể nào chăn nuôi trồng trọt hay sản xuất gì được...”

“Suyt.” Vành tai Trương Dân giật giật, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Lâm Mộc Sâm vừa bước tới, mọi người đồng loạt im bật.

“Nói đi, có cao kiến gì không?” Lâm Mộc Sâm tháo găng tay ra, lạnh nhạt bảo.

Lưu Nghiễn mở lời: “Trước tiên, mỗi người sẽ chia sẻ những gì mình đã gặp phải, đầu tiên là sư tỷ.”

Phương Tiểu Lôi bắt đầu kể, đại thể cũng na ná như những gì mà đám người Tạ Phong Hoa đã trải qua, đến lượt Trương Dân, anh thuật lại chi tiết những chuyện mình đã gặp dọc đường, bao gồm cả chuyện anh và Quyết Minh bị cắn, chỉ riêng việc Quyết Minh bị thương là lờ đi nội tình.

Ánh lửa bập bùng hắt lên mặt Lưu Nghiễn, cậu hỏi: “Vắc xin có tác dụng sao?”

Phương Tiểu Lôi ngẫm nghĩ một lát, nói: “Khi các anh bị truyền nhiễm, có lẽ virus mới là ở dạng đầu, vì cơ địa khác biệt nên đề kháng được.”

Trương Dân khẽ gật đầu, cô lại nói: “Nhưng bây giờ qua đột biến, virus đã biến thể sang dạng thứ hai, tuyệt đối không thể nghĩ rằng số mình hên mà đi thử lần nữa.”

Lâm Mộc Sâm đột nhiên lên tiếng: “Nếu lấy ít máu từ người cậu ta...”

Lưu Nghiễn cắt lời: “Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó.”

Lâm Mộc Sâm lạnh nhạt hỏi: “Sao lại không? Có thể chỉ cần một chút...”

Bỗng chốc trong lòng mọi người dậy lên một suy nghĩ vô cùng kinh khủng, một lúc lâu sau Trương Dân mới cười vẻ khó xử, giải thích: “Nếu truyền máu có thể cứu được người thì tôi chẳng tiếc gì tí máu ấy đâu, có điều trong người anh không có kháng nguyên, nhóm máu của chúng ta có lẽ cũng không giống nhau, cái này phải nói thế nào nhỉ...”

Phương Tiểu Lôi tiếp lời: “Nói một cách rõ ràng thì anh ấy không thể làm được, cho dù có truyền toàn bộ máu của anh ấy cho anh, anh cũng chỉ có được khả năng miễn dịch trong một vài ngày ngắn ngủi thôi. Cái này trong sinh vật học gọi là miễn dịch thụ động. Dựa vào tình hình dịch bệnh bùng nổ trước mắt, đây chính là một cuộc chiến trường kỳ dai dẳng gần như không có hồi kết, không thể trông chờ vào mấy ống huyết thanh là có thể giải quyết được đâu. Nếu muốn sống sót phải có vắc xin, anh Lâm ạ.”

“Khác nhau chỗ nào.” Lâm Mộc Sâm lạnh lùng hỏi.

“Huyết thanh được dùng cho miễn dịch thụ động trong thời gian ngắn, để chống lại độc tố của vi khuẩn, thời gian miễn dịch rất ngắn, hơn nữa chưa chắc đã có tác dụng. Còn vắc xin phòng bệnh là đem virus tiêm vào người anh, giúp anh có khả năng miễn dịch vĩnh viễn. Không biết cơ thể Trương Dân có hình thành kháng thể hay không, nhưng tôi cho là không.” Phương Tiểu Lô đặc biệt nhấn mạnh thêm: “Chỉ cần có điều kiện, tôi sẽ làm thí nghiệm.”

Trương Dân nói: “Nếu có cơ hội, tôi cũng bằng lòng thử...”

Còn chưa kịp dứt lời thì Lưu Nghiễn đã dùng ánh mắt ra hiệu, Trương Dân không nói gì nữa.

Lâm Mộc Sâm chỉ “ừm” một tiếng.

Phương Tiểu Lô lạnh lùng nói: “Vấn đề này không cần thảo luận nữa. Trương Dân, anh tuyệt đối không được lao ra ngoài để thầy ma cào thử đầu đây, biết chưa?”

Trương Dân đáp: “Tôi hiểu.”

“Kể tiếp về đại ca của anh đi.” Mông Phong lái sang chuyện khác: “Anh ấy còn nói gì nữa không?”

Trương Dân: “Khi đối phó với lũ thầy ma, có thể bẻ gãy đốt sống cổ của chúng.” Vừa nói vừa giơ hai tay lên, ra vẻ như đang ôm lấy một cái đầu, làm một động tác bẻ vụn: “Cũng giống như đối phó với người thường vậy.”

Lâm Mộc Sâm trầm ngâm gật đầu như còn đang suy nghĩ điều gì, Phương Tiểu Lô bỗng nói: “Tiểu Khôn có bảo chị, sư huynh của cậu cùng với sinh viên đã đi tránh nạn tại trạm đóng quân số hai của quân khu Hoa Nam, có thể liên lạc được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không được chị ạ, cái này để sau hãy nghĩ cách, đi theo quân đội thì chắc là an toàn thôi.”

“Tôi thấy...” Tạ Phong Hoa nói: “Vấn đề mấu chốt hiện tại là: Mục tiêu lâu dài của các anh là gì?”

“Bám trụ chỗ này rồi chờ quân đội tới cứu hay là tự thân vận động tìm cách sinh tồn.” Tạ Phong Hoa nhẹ nhàng nói: “Lương thực của các anh rồi cũng có lúc ăn hết, chi bằng cho người ra ngoài liên lạc với bên quân đội. Hiện giờ chúng ta chẳng hay biết gì về tình hình ngoài kia cả, nhà nước thì không thể không đưa ra đối sách, đúng không?”

“Này cô em, tôi chưa thấy mặt cô bao giờ.” Lâm Mộc Sâm nói.

Tạ Phong Hoa cười đáp: “Tôi không phải là người của các anh, tôi ở bên sông, lại đây ăn chực thôi.”

Lâm Mộc Sâm cảnh giác quét mắt nhìn Tạ Phong Hoa, rồi lại quay sang nhìn Đinh Lan. Lưu Nghiễn lúc này lại đang nghĩ đến chuyện khác, mở miệng nói: “Sư tử, dựa vào những gì mà Trương Dân nhìn thấy, thường thì sau khi bị truyền nhiễm do thầy ma cắn, người bị nạn sẽ hôn mê trong một thời gian ngắn, sau đó mới biến thành thầy ma mới.”

Đôi mày cong cong của Phương Tiểu Lôi khẽ chau lại, cô gật đầu: “Đúng vậy, bạn của anh Trương bị con gái cắn một thời gian rất lâu sau mới rơi vào trạng thái hôn mê, mất khoảng...”

“Tầm bảy tiếng đồng hồ.” Trương Dân tiếp lời: “Trong thời gian đó đồng tử giãn ra, nhiệt độ cơ thể hạ xuống, máu ngừng lưu thông, trên mặt nổi lên vết đốm nâu.”

Phương Tiểu Lôi nói: “Bảy tiếng đồng hồ, chỉ cần nắm chắc khoảng thời gian này, quan sát cẩn thận, đừng quá lo sợ bị lây nhiễm là được. Người ta thường chết là bởi sợ hãi.”

“Đúng.” Trương Dân gật đầu tán đồng.

Lưu Nghiễn hỏi: “Loại virus này có thể phát sinh biến dị không?”

Phương Tiểu Lôi gật đầu đáp: “Rất có khả năng.”

Lâm Mộc Sâm đứng dậy nói: “Nghe chẳng hiểu gì cả, mấy cậu cứ từ từ mà nói, sau khi bàn xong thì Lưu Nghiễn tổng kết lại những thông tin có giá trị rồi báo cáo cho anh.”

Lưu Nghiễn giao cho gã máy cắt chế từ đồng nắp đồ hộp ra, nói: “Tìm một thầy ma thử xem sao.”

Lâm Mộc Sâm cầm lấy vũ khí mới rồi bỏ đi.

Phương Tiểu Lô nhìn bóng lưng gã, đoạn cảm thán: “Ban này nếu không giải thích rõ, không chừng gã xơi tái Trương Dân luôn mất!”

Vừa này lúc nghe Lâm Mộc Sâm bảo lấy máu thì Lưu Nghiễn cũng cảm thấy lạnh người, cậu trầm giọng: “Gã không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng chắc chắn rất sợ hãi. Tôi chỉ sợ Trương Dân sẽ bị coi là kho máu di động...”

Trương Dân nói: “Chỉ cần cứu được người, tôi nhất định không keo kiệt đâu. Tôi không ngại chuyện phải làm kho máu.”

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Trương Dân, không ai lên tiếng.

“Thì là như thế mà.” Trương Dân tiếp: “Nếu Quyết Minh bị lây nhiễm, tôi cũng sẽ đi cầu xin người khác cho một chút huyết thanh, có tác dụng thì chỉ cần một ít thôi, nếu không được thì có phải do liều lượng chưa đủ không? Cho thêm ít nữa đi... Tâm lý ấy có thể hiểu được mà.”

Mông Phong trêu: “Bởi thế không bị lây nhiễm chưa chắc đã là chuyện tốt, tránh được miệng bọn thầy ma thì lại bị thọt bởi hàng ngàn hàng vạn người còn sống. Anh cứu người này chẳng lẽ lại không cứu người kia? Máu trên người của anh đủ cứu tất cả không? Như thế là chết dở.”

Mọi người cười ồ lên.

Phương Tiểu Lô nói: “Nếu có thể liên hệ được với trung tâm dịch tễ, có lẽ sẽ giúp cho công việc nghiên cứu vắc xin có chút tiến triển, nhưng trước tiên cũng phải tìm được tổ chức đã... Ở đây không có phòng thí nghiệm, Lưu Nghiễn, em có chế tạo được máy ly tâm không?”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng đáp: “Em... để em thử xem sao. Em chưa bao giờ để ý đến máy móc thiết bị trong y học hết... Chị phải cho em cái bản vẽ.”

Phương Tiểu Lô nói: “Chị lôi đâu ra bản vẽ bây giờ?”

Lưu Nghiễn: “Thế thì ít nhất chị phải miêu tả đại khái cho em biết chứ, khác nghề như cách núi mà, mặt mũi máy ly tâm ra làm sao em còn chưa

biết nữa là... Mà nói không chừng có người khác giống Trương Dân, đề kháng virus được một lần cũng nên.”

Phương Tiểu Lô khẽ gật đầu: “Chỉ là chị thấy rảnh quá không làm gì cũng lãng phí thời gian thôi. Mà kệ đi, kính hiển vi phân tử, máy ly tâm, đĩa nuôi cấy, lò phản ứng, ống dẫn khí... mấy cái đó chị giao cho cậu hết đấy. Một tuần sau giao hàng, nghe rõ chưa?”

Lưu Nghiễn kêu lên thảm thiết: “Mấy thứ đó là gì thế? Đến tên còn chưa nghe thấy bao giờ!”

Phương Tiểu Lô lờ Lưu Nghiễn đi, chuyển sang đề tài khác: “Có thể nhiệt độ cao cũng là một điều kiện thúc đẩy, khiến cho thời gian hôn mê bị giảm đi đáng kể. Trương Dân, anh thấy thế nào?”

Trương Dân chậm rãi gật đầu: “Dù gì thì loại virus này chắc chắn đã biến đổi rồi.”

Mông Phong miễn cưỡng hiểu được vài phần, không đến nỗi như Lâm Mộc Sâm hồi nãy mù tịt chẳng hiểu gì, lúc này lên tiếng: “Loại bệnh này... rốt cuộc có chữa khỏi hoàn toàn được không?”

Phương Tiểu Lô đáp: “Chị ngay cả virus gây bệnh hình dáng ra sao còn chưa thấy qua, không cách nào trả lời chắc chắn được. Lưu Nghiễn, cậu phải cố lên... Sau khi làm xong thiết bị cho chị, chúng ta đi đến đâu hay đến đấy vậy. Thực ra nhất định còn người khác cũng từng sản sinh được kháng thể. Bây giờ các tổ chức y tế trên khắp thế giới chắc cũng đang tiến hành nghiên cứu rồi. Mấy đứa nhìn thấy loại vắc xin đó chưa?”

Trương Dân nói: “Họ nói đó là một loại thuốc mới của Mỹ.”

Phương Tiểu Lô khẽ gật đầu: “Rất có khả năng đó là một loại vắc xin chưa được hoàn thiện, vẫn cần được cải tiến, có điều dịch thủy ma đã bùng phát nên đành phải lờ ra dùng.”

Mông Phong lại hỏi: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng sẽ biến thành thế nào?”

Phương Tiểu Lô giải thích: “Có một công thức tính toán của các bệnh truyền nhiễm, tốc độ lây lan tương quan với số đầu người trên 1km², còn phải tổng hợp mẫu bệnh án để tính ra tỉ lệ lây nhiễm, còn liên quan đến...”

Lưu Nghiễn: “Nói kết luận đi.”

Phương Tiểu Lô không biết nên diễn đạt thế nào, cuối cùng bảo: “Chỉ là một ước tính vô cùng vô cùng sơ sài thôi, nếu như không có vắc xin, không áp dụng bất kỳ biện pháp cách ly nào, để toàn thế giới đều bị lây nhiễm thì mất chừng mười tám tháng.”

“Nhanh vậy sao?!” Mặt Lưu Nghiễn ngay lập tức biến sắc.

Phương Tiểu Lô bổ sung: “Mười tám tháng sau, ngoài những khu vực có hoàn cảnh địa lý đặc biệt được thiên nhiên cách ly thì hầu hết những nơi có dân cư tập trung đều chỉ còn lại những xác sống này mà thôi.”

“Còn sau đó?” Mông Phong không kìm nổi hỏi.

Phương Tiểu Lô đáp: “Sau đó nếu chúng ta vẫn an toàn, ví dụ như trốn vào trong núi chẳng hạn, chờ cho bọn chúng tự mục rữa rồi bị tự nhiên thu hồi, cái này mất khoảng mười lăm đến hai mươi năm.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Thế là an toàn, có thể ra ngoài rồi?”

Phương Tiểu Lô: “Có thể vẫn còn virus ẩn náu ở đâu đó, rất khó nói.”

Lưu Nghiễn nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Giả thiết của chị chỉ là trường hợp xấu nhất mà thôi.”

Phương Tiểu Lô: “Tất nhiên, nếu nghĩ theo hướng tích cực thì sớm muộn gì cũng có loại vắc xin mới được tìm ra. Mà giả như Trương Dân có kháng thể trong người, chị cũng khẳng định rằng nó không có tác dụng gì nhiều, bằng không các bác sĩ tại sao lại chết?”

Lưu Nghiễn: “Phải rồi, cho dù không có huyết thanh thì các nhà khoa học cũng có thể nghiên cứu ra một loại nấm có tác dụng đẩy nhanh quá trình oxy hóa, ăn mòn và làm thối rữa để phân hủy lũ thầy ma, cho bọn chúng xuống mồ sớm hơn. Nhiệt độ cao kết hợp với nấm và vi sinh vật được phát tán ra ngoài trong tầm kiểm soát, muốn giải quyết bọn chúng không phải là quá khó.”

Phương Tiểu Lô vuốt vuốt mái tóc, chiếc nhẫn kim cương trên tay lấp lánh sáng.

“Đúng là như thế đấy, trên thế gian này có rất nhiều người thông minh, cậu là một trong số đó.” Phương Tiểu Lô cười tươi: “Nhớ vụ thiết bị đấy.”

Lưu Nghiễn mới vừa mới quên được chuyện này thì lại bị nhắc cho nhớ, mặt xịu xuống như muốn khóc.

Phương Tiểu Lô nói: “Nếu cậu có thể thuyết phục được gã đại ca xã hội đen ấy thì chị đề nghị mọi người cùng di chuyển lên phía bắc. Chị cần thầy ma để nghiên cứu.”

Lưu Nghiễn: “Ừm, em cũng thấy càng lên phía bắc càng an toàn hơn, sắp vào thu rồi, thời tiết lạnh có thể làm mất khả năng hoạt động của bọn thầy ma.”

Trương Dân bỗng nhỏ giọng: “Hơn nữa tôi còn phát hiện một chuyện, mọi người biết không?”

Mọi ánh mắt đều dồn về phía Trương Dân, anh nói: “Bọn chúng không ăn động vật, cũng không động đến thực vật, chỉ ăn thịt người, ăn thịt đồng loại, tại sao lại thế?”

Mông Phong phát biểu: “Vậy không tốt sao, ít nhất không phải lo lắng rằng chỗ nào cũng thấy thầy ma động vật.”

Lưu Nghiễn gật đầu tán thành, Phương Tiểu Lô nói: “Đây có thể do đặc tính của virus quyết định, dù sao thì môi trường tự nhiên không bị phá hoại, kể ra cũng là một chuyện tốt. Loài người chỉ là một phần của tự nhiên, thế giới này, cho dù nhân loại có bị diệt vong thì môi trường cũng không có biến đổi quá lớn.”

Lưu Nghiễn nói: “Thế nên ý chị muốn nói là, loài người tốt nhất nên chết sạch đi sao?”

Phương Tiểu Lô mỉm cười dịu dàng, lắc đầu nói: “Tất nhiên là không, chúng ta phải cố gắng sống thật tốt, mọi chuyện dù thế nào vẫn có hy vọng.”

Mông Phong: “Cứ sống đi, về tắm táp rồi ngủ đây, lượn trước nhé.”

Trương Dân cười nói: “Không phải trả tiền nhà cũng là chuyện đáng mừng, còn sống thật là tốt.”

Lưu Nghiễn lắc đầu bó tay, nhìn sang chiếc nhẫn trên tay Phương Tiểu Lôi, rồi nhìn vào đôi mắt cô.

“Phải sống.” Lưu Nghiễn nói: “Rồi sẽ có một ngày gặp lại sư huynh thôi.”

Phương Tiểu Lôi mỉm cười gật đầu, mọi người giải tán, Lưu Nghiễn bảo: “Nhà triết học này, nể tình chúng tôi mời cô bữa cơm vừa rồi, buổi tối nếu có thầy ma từ dưới sông mò lên thì...”

“Tôi sẽ hét thật to lên báo hiệu cho mọi người.” Tạ Phong Hoa vui vẻ gật đầu.

Đinh Lan: “Kệ cậu ta, vào nhà xưởng ở cùng với mình đi.”

Lưu Nghiễn men theo bờ sông tản bộ quay về, Phương Tiểu Lôi nói không sai, loài người đối với hành tinh này rõ ràng chẳng quan trọng gì. Có lẽ trận đại dịch đang càn quét khắp nơi lần này, đối với địa cầu đã hơn năm tỉ năm tuổi mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt mà thôi.

CHƯƠNG 10

KẾ HOẠCH

Đinh Lan đang cãi nhau với tay trực công, Tạ Phong Hoa cuối cùng vẫn không được vào trong xưởng, Lưu Nghiễn bước qua chỗ họ, đi lên lầu.

Trong phòng sáng đèn, Mông Phong vẫn chưa quay trở lại, dưới ánh đèn, Quyết Minh đang chăm chú vào một góc của tờ báo.

Lưu Nghiễn: “Đây là kết quả xổ số hồi tháng 7 mà, em học thuộc lòng thì có ích gì đâu?”

Quyết Minh: “Nếu một ngày nào đó có thể đi xuyên thời gian, quay về quá khứ là dùng được rồi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn: “Cho dù em có trúng được giải độc đắc của tháng 7, thì qua tháng 8 bọn thầy ma đã xuất hiện rồi, trúng được bảy trăm vạn em xài kiểu gì cho hết? Đem đi lót giường à?”

Quyết Minh: “...”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh nhìn nhau một hồi.

Quyết Minh: “Anh nói đúng.”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật, nghĩ bụng thẳng nhóc này thật kỳ lạ, Trương Dân bảo rằng nó đã mười lăm tuổi, nhưng nhìn thì chỉ độ mười ba mười bốn tuổi là cùng, đầu óc lại như đứa trẻ mới lên mười. Là do Trương Dân lúc nào cũng bảo bọc thật kỹ nên mới trở nên kỳ quặc như vậy sao?

“Bảo Bối, kết quả xổ số kỳ này con đã thuộc chưa?” Trương Dân và Mông Phong tắm rửa xong quay về, Trương Dân nhìn Quyết Minh: “Về sau chắc sẽ không mở thưởng nữa đâu.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh nói: “Kể từ hôm nay con không học thuộc nữa.”

Trương Dân tươi cười bước tới nào là ôm nào là hôn cậu bé, hai chân chụm lại đặt Quyết Minh lên phía trước, giống hệt chim cánh cụt mẹ lom khom ôm lấy chim cánh cụt con, cứ thế về phòng.

Mông Phong ngồi trên giường, chăm chăm nhìn Lưu Nghiễn không nói năng gì.

“Lại gì nữa đây?” Lưu Nghiễn đã tắm từ chiều, nằm trên giường giờ sách ra đọc.

Thời tiết dần chuyển lạnh, Lưu Nghiễn đắp một cái chăn không quá dày, cuộn tròn trong chăn mãi nguyên.

“Em không dị dàng một chút được sao?” Mông Phong nói.

“Dị dàng như thế nào cơ?” Lưu Nghiễn lơ đễnh đáp: “Giống Quyết Minh ấy hả?”

Mông Phong không nói gì, sau đó vỗ vỗ xuống cạnh giường, bảo: “Lại đây bóp vai cho anh.”

“Anh lại đây bóp vai cho em.” Lưu Nghiễn ăn miếng trả miếng.

Mông Phong biết ngay Lưu Nghiễn sẽ nói vậy, cười gian xảo: “Không thành vấn đề!” Dứt lời đứng dậy bước về phía Lưu Nghiễn.

“Khoan đã! Anh định làm gì đấy! Mông Phong! Dừng lại! A!”

Lưu Nghiễn bị Mông Phong đè lên, Mông Phong thô lỗ hất cái chăn ra, vén cái áo ba lỗ ôm sát người của Lưu Nghiễn lên quá ngực, ghì lấy eo cậu. Lưu Nghiễn giãy giụa được vài cái thì môi anh áp tới.

Chẳng bao lâu sau Lưu Nghiễn đã bị hôn đến ngạt thở. Những hình ảnh vẫn luôn xuất hiện trong đầu, giờ đây da thịt thực sự tiếp xúc quần quýt lấy nhau, cảm giác vừa kỳ lạ lại vừa kích thích.

Giống như đang lên giường với một người hoàn toàn xa lạ... Lưu Nghiễn không tìm được nhớ lại mùa hè năm lớp mười một.

Hồi đó đi cắm trại bên bờ biển, cậu và Mông Phong được phân ở cùng một lều, cả hai đều cởi trần, mặc mỗi chiếc quần bơi trốn trong lều, trao

nhau những cái ôm vụng về... Là cảm giác đó...

Môi Mông Phong rời đi, đôi mắt thất thần của Lưu Nghiễn lấy lại tiêu điểm.

“Đang nghĩ về ai thế?” Mông Phong lạnh lùng hỏi: “Em coi anh là người khác sao?”

Đôi mắt Lưu Nghiễn ánh lên vẻ giễu cợt.

Mông Phong nghi hoặc nhìn vào mắt Lưu Nghiễn.

“Đang nghĩ đến ai?” Mông Phong lạnh lùng hỏi, Lưu Nghiễn không đáp.

Tiếng gõ cửa vang lên, “Mông Phong.” Là giọng của Lâm Mộc Sâm.

Lưu Nghiễn chơi xỏ, cất tiếng: “Vào đi.”

Mông Phong: “Đợi đã!”

Cánh cửa vừa bị đẩy hé ra lại ngưng lại.

Lâm Mộc Sâm không vui hỏi: “Đang làm gì thế?”

Mông Phong cuống cuống bò dậy, vớ vội lấy chiếc quần lính xỏ vào rồi đi chân trần ra mở cửa.

Lưu Nghiễn vẫn nhàn nhã tựa vào đầu giường đọc sách, liếc sang Lâm Mộc Sâm một cái, thản nhiên nói: “Anh ấy đang tập thể dục.”

Lâm Mộc Sâm: “Hả?”

Lưu Nghiễn: “Chống chỗ ấy xuống sàn để tập hít đất ấy mà.”

Mông Phong: “...”

Lâm Mộc Sâm: “Rất sáng tạo. Các cậu thảo luận ra kết quả gì rồi?”

Lưu Nghiễn gập sách lại, đại khái trình bày lại một lượt kết luận, nhìn bộ dạng Lâm Mộc Sâm có vẻ không hứng thú gì mấy, Lưu Nghiễn nói: “Tôi nghĩ nửa đêm anh qua đây chắc không phải để hỏi về vấn đề này đúng không?”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, nói: “Cậu ra ngoài một lúc đi, anh có chuyện muốn nói với Mông Phong.”

Mông Phong: “Chuyện của tôi không bao giờ giấu cậu ấy.”

Lưu Nghiễn rất biết điều: “Thôi, tôi còn có chút việc, ra ngoài một lát.”

Lâm Mộc Sâm liếc Lưu Nghiễn một cái, đoạn thuận tay mở một tấm bản đồ đặt lên bàn, hỏi: “Cậu có biết mấy cây súng của anh lấy từ đâu ra không?”

Tấm bản đồ trên bàn là bản vẽ kết cấu của một công trình kiến trúc khép kín, Mông Phong đánh mắt nhìn xuống tỉ lệ bên dưới nhằm tính trong bụng, toàn bộ tấm bản đồ rộng chừng 90.000m².

“Trước khi các cậu đến một ngày, bọn này đã lấy trộm từ doanh trại gần đây, cách chỗ này bảy mươi dặm về phía đông, trạm đóng quân thứ hai của quân khu Hoa Nam, doanh trại Dụ Hà.” Lâm Mộc Sâm nói: “Bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ đặc biệt, có lẽ là đi cứu nạn, cũng có thể là đi giết thầy ma, tóm lại cả doanh trại gần như đi hết. Bọn anh thịt mấy tên lính đi tuần bên ngoài, cướp được sáu khẩu súng này, chết mất hai người anh em.”

Động tác đóng cửa của Lưu Nghiễn khựng lại, cậu nheo mắt.

Từ phòng bên vọng ra tiếng của Trương Dân.

“Bảo Bối con có muốn ra ngoài đi lại một chút không? Ở suốt trong nhà cả ngày trời rồi, ba dắt con ra bờ sông ngắm cảnh nhé.”

Lưu Nghiễn vội vàng lao qua mở cửa, giơ tay ra hiệu “suyt”, rồi chỉ về phía phòng bên cạnh, dùng khẩu hình nói: “Lão đại đến đây.”

Trương Dân và Quyết Minh đều tự giác im bật, Lưu Nghiễn ngồi xuống ghế, trầm ngâm không nói năng gì.

Phòng bên cạnh.

Lâm Mộc Sâm: “Chuyển đi lần trước tổng cộng kiếm được sáu khẩu súng, ba băng đạn.”

Mông Phong: “Thế thì sao?”

Lâm Mộc Sâm: “Cậu cho rằng anh em chúng ta bây giờ đang thiếu gì nhất?”

Mông Phong im lặng một lúc rồi nói: “Người của anh...”

Lâm Mộc Sâm: “Người của chúng ta.”

Mông Phong gật đầu tiếp: “Người của chúng ta không phải là quân nhân chính quy, có cầm súng cũng chỉ có thể dọa người mà thôi, bản thật chỉ tổ

lãng phí đạn dược.”

Lâm Mộc Sâm chậm rãi gật đầu: “Anh muốn cậu huấn luyện mọi người. Mà tên nhóc họ Trương ấy, khả năng của nó thế nào?”

Mông Phong đáp: “Lúc còn tại ngũ anh ta là lính bắn tỉa, nói thật thì anh ta có khi còn giỏi hơn tôi.”

Lâm Mộc Sâm mỉm cười: “Nhìn không ra.”

Mông Phong nói: “Tay của anh ta rất vững, đó là do đã qua huấn luyện chính quy, những người như vậy thường không để lộ sát khí hay vẻ mặt hung hãn đâu, anh không nhìn ra cũng bình thường.”

Lâm Mộc Sâm: “Thế nên, để mọi người có thể chống lại được đám thầy ma, anh dự định giao đám đàn em cho các cậu huấn luyện, bao gồm cả anh, tất cả sẽ theo các cậu học bắn súng.”

Mông Phong nói: “Không có đủ đạn, mà súng cũng chẳng đủ.”

Lâm Mộc Sâm hất mặt về phía tấm bản đồ ra hiệu: “Vì thế mấy hôm nữa, cậu dắt theo mấy người qua đó trộm về, vị trí của kho vũ khí đã được đánh dấu trên bản đồ rồi.”

“Đó là doanh trại quân đội, anh có biết đó là nơi thế nào không? Tất cả đều là quân binh đã qua huấn luyện chính quy cả đấy.”

“Mấy hôm trước anh đã cho người qua đó thăm dò, chỗ đó đã biến thành doanh trại thầy ma rồi. Người bên trong đều đã chết hết, ngoài binh lính ra thì còn có không ít thường dân, tất cả đều được chuyển tới từ thành phố S.”

“...”

“Vì doanh trại quân đội là nơi khép kín nên cả chục ngàn thầy ma trong đó đều không ra được. Thứ anh cần là vũ khí đạn dược trong kho, làm thế nào để giải quyết vấn đề này, cậu có ba ngày để suy nghĩ. Cậu đi tìm anh chàng họ Trương đó bàn bạc thử xem, sau đó cho anh một phương án, đến giờ thì dẫn vài người qua đó, tìm cách lọt vào trong. Đạn dược súng ống thuốc men, cái gì hết được là hết ra hết.”

Mông Phong không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, chỉ nheo mắt suy ngẫm.

“Vụ này xong rồi thì chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện. Cậu nhóc, làm cho tốt vào.” Nói xong Lâm Mộc Sâm vỗ vỗ vai Mông Phong, lại tiếp: “Cậu tin tưởng được ai thì đều có thể bàn bạc với người đó. Biện pháp thì đều do con người nghĩ ra cả thôi, đi ngủ sớm đi.”

Lâm Mộc Sâm để tấm bản đồ lại trên bàn, rời khỏi phòng Lưu Nghiễn và Mông Phong.

Lưu Nghiễn về phòng, nhìn Mông Phong một cái, chờ đợi anh sẽ nói gì đó, hoặc có thể là tiếp tục chuyện vừa bị phá ngang hồi nãy, nhưng Mông Phong chỉ nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lưu Nghiễn đáp, đưa tay tắt đèn đầu giường.

Trong đêm tối, cả hai đều miệng mồm khô khốc, trần trọc không yên. Lưu Nghiễn trở mình đến mấy lần, chỉ muốn lao qua vồ lấy Mông Phong, ôm chặt vòng eo rắn chắc của anh, vùi đầu vào bờ ngực anh...

Lưu Nghiễn quay đầu lại, mượn chút ánh sáng của mặt trăng, chăm chú ngắm nhìn Mông Phong lúc này đang vùi nửa mặt vào chiếc gối. Anh để lộ nửa gương mặt nghiêng tuấn tú, đôi mắt nhìn không ra là đang khép hờ hay đã nhắm chặt, chỉ là một đường kẻ mơ hồ.

Mông Phong có đôi lông mày rậm rất đẹp, hai hàng mi cũng dày và đen mượt, sống mũi cao thẳng.

Lưu Nghiễn đang muốn nói gì đó thì Mông Phong trở mình, xoay mặt vào tường ngủ mất.

Hôm sau, Mông Phong tóc tai bù xù mò dậy, giường bên Lưu Nghiễn đã đập tung cả chăn, chỉ mặc mỗi chiếc quần tam giác mỏng tang. Sáng sớm tinh mơ nên thứ bên dưới cũng ngóc đầu dậy, hình dáng gợi cảm ấy có thể được nhìn thấy rõ qua lớp vải mỏng.

Mông Phong bước qua đắp lại chăn cho cậu, bất mãn nhìn trừng trừng vào đôi môi của Lưu Nghiễn, cả chiếc mũi và làn da trắng ngần.

Anh nhìn một hồi lâu rồi mới xoay người đi thu tấm bản đồ lại, lĩnh xong phần ăn sáng bèn tìm một góc ngồi nghiên cứu.

Trương Dân bưng hộp cơm bước lại, nói: “Mông Phong, cậu nhìn trong sân kia.”

Thím Vu đang phát cháo ở sân giữa của nhà máy hóa chất, Mông Phong ngược mắt quét qua một lượt, Trương Dân tiếp: “Chúng ta thuộc nhóm nào đây? Liệu có gây ra ảnh hưởng gì xấu không?”

Mông Phong cũng đã phát hiện ra điều này, chỉ trong vòng mấy ngày gần ngủ, chỗ này đã hình thành nên hai phe rõ rệt. Trừ nhóm người Mông Phong, Lưu Nghiễn ra thì phe thứ nhất là vài người thuộc nhóm chạy nạn đợt ba, những người này do Lưu Nghiễn tuyển vào nên đều ngồi cách Mông Phong không xa, dường như đang đi theo một người dẫn đầu.

Phe thứ hai tập trung bên ngoài công xưởng thì là chân tay tâm phúc của Lâm Mộc Sâm, lúc này đã ăn sáng xong đang ngồi đánh bài.

Mông Phong nói: “Cũng chẳng biết nữa.”

“Tôi cho rằng đây không phải là hiện tượng hay.”

“Anh sợ rồi?”

Trương Dân cười: “Đương nhiên là không. Nhưng như thế này không có lợi cho việc đoàn kết.”

Mông Phong hỏi: “Anh nhìn đám nhóc du côn kia xem, nếu cho anh một khẩu súng thì anh xử lý được mấy thằng?”

Trương Dân nghĩ một lúc rồi đáp: “Tôi không tùy tiện giết người.”

Mông Phong: “Đấy chẳng phải là chuyện quan trọng! Thế nếu cho anh một cây súng trường thì sao?”

Trương Dân mỉm cười: “Tất cả đều không phải là đối thủ.”

Mông Phong nói: “Toàn một lũ du côn lắt nhắt, chỉ vài đường là có thể giải quyết được ngay, chẳng cần phải sợ chúng.”

Trương Dân húp một ngụm cháo, nói: “Lưu Nghiễn chắc cũng biết rõ điều này đúng không? Biết rằng cậu sẽ bảo vệ cậu ấy.”

Mông Phong chẳng thèm để tâm: “Ai mà biết được tên nhóc đó nghĩ gì chứ. Đúng rồi, có một việc rất quan trọng phải bàn với anh đây.”

Mặt trời đã lên cao, Trương Dân nhìn tấm bản đồ, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, cuối cùng hỏi: “Cậu đi chứ?”

Mông Phong đáp: “Nhất định phải đi, tôi cần súng, mấy khẩu súng nhỏ này chỉ là thứ vớ vẩn, chẳng làm được trò trống gì. Cho dù một ngày nào đó chúng ta có thể trốn khỏi đây, lấy hết chỗ súng này theo thì cũng chẳng cầm cự được bao lâu.”

Trương Dân chậm rãi gật đầu: “Tôi cũng cho rằng lúc này vũ khí là vô cùng quan trọng, nhưng chỉ dựa vào sức của hai chúng ta thì không đủ.”

Mông Phong: “Không chỉ có hai chúng ta, Lâm Mộc Sâm sẽ cho mười người nữa đi theo.”

Trương Dân: “Vấn đề không phải là số lượng, tôi còn thấy càng ít càng tốt kia. Trước mắt không có kế hoạch gì an toàn. Anh ta chắc chắn đã thám thính kỹ lưỡng, không báo cáo linh tinh đấy chứ? Nếu quả thật có đến mấy chục ngàn thầy ma thì phải chọn ra một con đường để có thể đột phá thật nhanh vào trong, tiến thẳng đến kho vũ khí. Nếu không thì với số đạn được ít ỏi này...”

Đôi mày Mông Phong nhíu chặt lại thành mấy đường giữa trán.

“Đạn được trong tay không đủ, một khi bị bao vây thì hậu quả thật khôn lường.” Trương Dân nói: “Cần phải có thiết bị chỉ huy từ bên ngoài.”

Mông Phong chẳng nghĩ ra biện pháp gì, nói: “Để tôi đi hỏi xem.”

Trương Dân đón lấy tấm bản đồ, tập trung tinh thần xem xét.

Mông Phong băng qua sân giữa, đi vào bên kia nhà xưởng.

Lưu Nghiễn đã ăn sáng xong, đang ngồi trước một máy tiện, cầm giữa chăm chú mài gọt thứ gì đó.

Cậu ngồi trên chiếc ghế chân cao, mặc một chiếc quần âu thẳng thớm, chiếc áo sơ mi sạch sẽ được cắm thùng gọn gàng, vành xương quai xanh ẩn hiện dưới lớp cổ áo. Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào, phủ một làn ánh bạc lên nét mày bờ mi của cậu.

Mông Phong nhớ lại bộ dạng tư hờ gợi tình của Lưu Nghiễn lúc sáng là chỉ muốn xông tới xé toạc mớ quần áo kia ra rồi đè cậu xuống bàn máy, có

điều vừa mới nảy ra cái ý định này thì Lưu Nghiễn dường như cũng tâm ý tương thông ngẩng đầu lên, phát hiện ra anh đang đứng trước cửa.

“Có việc muốn hỏi ý kiến của em đây.” Mông Phong nói: “Em đang làm cái gì thế?”

“Thứ mà Phương sư tỷ dặn, máy ly tâm để tách huyết thanh.” Lưu Nghiễn không thèm ngẩng đầu lên đáp: “Anh với Trương Dân nói chuyện hợp cạ quá nhỉ, ăn cơm đánh bài cũng dính lấy nhau.”

“Nhìn giống như cái máy đánh trứng trong tiệm bánh bao ấy nhỉ. Anh với Trương Dân chỉ là bạn thôi.” Mông Phong nói: “Em ghen à?”

Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười đáp: “Em tiện miệng thì nói thế thôi, đầu óc anh chỉ có mấy thứ đó thôi à? Tên đó nhìn đã thấy là thuần top rồi.”

“À!” Mông Phong nói: “Thế nên hai tên thuần top thì chẳng thể làm nên cơm cháo gì đúng không? Cho anh xem cái máy đánh trứng của em nào...”

Lưu Nghiễn nói: “Không có bản vẽ cũng không có sách hướng dẫn... Em bảo chị ấy miêu tả đại khái cho em biết, thế mà chị ấy lại thẳng tay ném cho em một bức tranh nguệch ngoạc của trẻ con! Cái đồng sắt tây này làm em điên đến nơi rồi. Em cảnh cáo anh, bây giờ đừng có động vào nó, nếu không sư tỷ sẽ tiêm botox5 vào người anh đấy... Đừng có động vào! Khó khăn lắm mới...”

5 Botox: Là tên gọi phổ biến của một chất đạm do vi khuẩn clostridium botulinum tiết ra - độc tố botulinum.

Mông Phong ngửa tay đi vắn một cái cần gạt, chiếc máy ly tâm bèn đổ sầm xuống.

Lưu Nghiễn chịu hết nổi gào lên: “Đi tìm Trương Dân mà chơi! Đừng có ở đây phá đám em!”

“Đây lại là cái gì nữa thế? Dừng lại đi! Ông đây có việc muốn hỏi này!” Mông Phong cấm cử nói, tiện tay cầm lấy cái nỏ bên cạnh Lưu Nghiễn, dây nỏ căng bằng thép nối với một dây kẽm mảnh, phía cuối buộc vào một cái nĩa sắt.

Lưu Nghiễn giành lại cái nỏ biểu diễn cho Mông Phong xem, lạch cách một tiếng, nỏ lật lại, nhắm thẳng vào Mông Phong.

Thân nỏ được làm từ một chồng móc áo, dây nỏ là mớ dây thép vút đi của nhà máy, trên mặt máy tiện còn vút linh tinh vài cái lò xo được làm từ đồng thép gai.

Mông Phong: “Cái thứ chết tiệt gì thế? Em muốn dùng nó để đối phó với lũ thầy ma à?”

“Thanh sắt vuông lấy ở lan can ở ven đường, móc áo, lưới thép, dây sắt...” Mông Phong khóc dở mếu dở: “Em định...”

Lưu Nghiễn ngắm qua cái vòng ngắm bắn làm từ khoen lon bia, kéo cần.

“Uỳnh” một tiếng, một vệt xám bay xẹt qua vai Mông Phong, bắn nát kính cửa sổ, theo đà lao đi cắm phập vào thân cây bên ngoài, ngập đến non nửa cái nữa.

Mông Phong hết cười nổi.

Lưu Nghiễn: “Gì? Có chuyện mau nói, có rắm mau đánh. Cái này là để cho anh phòng thân đấy, phải lên vào trại lính trộm súng đúng không? Lâm Mộc Sâm phái cho anh mấy người? Bản thân gã có đi không?”

Mông Phong nhú mày hỏi: “Sao em biết?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đoán thôi, hôm qua khi đóng cửa, em nghe được câu đầu tiên gã nhắc tới là doanh trại kia. Gã đến tìm anh nói chuyện, nội dung nhất định có liên quan tới trại lính, trừ việc chôm chia súng ống đạn dược ra thì còn có thể là cái gì nữa?”

Mông Phong nói: “Gã đưa cho anh tấm bản đồ địa hình, em cảm thấy anh nên làm theo lời gã chui vào đó xem thế nào, hay là tối nay đi trộm một chiếc xe rời phẫn?”

Lưu Nghiễn nhướng mày: “Anh đến đây căn bản không phải là để hỏi chuyện này, đã sớm có quyết định rồi còn gì.”

Một trại lính gần 90.000m², bên trong chứa gần chục ngàn thầy ma, doanh trại thì bị phong kín đến mức con ruồi cũng không lọt, Lưu Nghiễn

sau khi biết rõ sự việc thì á khẩu mất một lúc lâu, mãi không thốt nổi nên lời.

Mông Phong, Lưu Nghiễn và Trương Dân cùng nhau bàn bạc trong phòng.

“Nếu em nhớ không nhầm,” Lưu Nghiễn nghẹn giọng, “tuyến xe buýt mà sư huynh leo lên, chính là tới chỗ này.”

Mông Phong nói: “Anh sẽ cố hết sức vào xem thế nào, em phải vạch cho bọn anh một đường đi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Trước hết phải nói đến chuyện các anh phải đi kiểu gì đã, bọn thầy ma sẽ không đứng yên một chỗ, mà đó cũng chẳng phải pháo đài, lên kế hoạch kiểu gì đây?”

Ngón tay thon dài của Trương Dân vạch một đường theo lối lưu thông trong doanh trại: “Tôi nghĩ nên đi theo lối này để tiến sâu vào kho vũ khí, Lưu Nghiễn, cậu có ý kiến gì không?”

Lưu Nghiễn im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Để tôi xem xét cẩn thận đã.”

Đêm đó, Mông Phong và Trương Dân đi tuần tra, Lưu Nghiễn thì ở trong phòng nghiên cứu tám bản đồ, phòng Trương Dân không bật đèn để tránh bị phát hiện, vì vậy Quyết Minh chạy qua nằm bò trên giường Mông Phong đọc sách.

Lưu Nghiễn cũng nằm sấp trên giường, mở quyển sổ tay ra.

Ngày 19 tháng 8 năm 2012.

Tôi có cảm giác như hiểu lại Mông Phong một lần nữa. Trước kia chưa bao giờ nhận ra anh ấy là một người như vậy, hoặc cũng có lẽ đây mới chính là con người thực sự của anh ấy. Trong lòng không chút sợ hãi, tràn đầy nhiệt huyết, không còn là anh chàng thất bại suốt ngày phải chạy ngược chạy xuôi tìm việc nữa.

Có lẽ câu nói “sinh ra không hợp thời” là đúng, anh ấy không hợp đi bán bảo hiểm.

Chúng tôi dự định sẽ xâm nhập vào một trại lính cách đây bảy mươi dặm, tìm kiếm số vũ khí mà họ bỏ lại. Mông Phong bảo tôi quan sát bên ngoài và thông báo tình hình xung quanh, anh ấy cùng Trương Dân sẽ mang theo một tốp người tiến vào kho vũ khí. Anh dặn tôi nếu có chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối không được liều lĩnh cứu người, phải lập tức rút lui.

Bên trong doanh trại không biết có còn người nào sống không? Theo như tình báo của Lâm Mộc Sâm, có lẽ mọi người đều đã chết hết, trong số đó có không ít dân thường, cũng tức là Tiêu sư huynh, các thầy cô, các đàn em khóa dưới và cả các bạn học cùng lớp... Những người hồi đầu theo quân đội di tản đều đã biến thành thầy ma trong doanh trại cả rồi.

Nếu không cẩn thận để cho những thầy ma này lọt ra ngoài thì sẽ lại là một thảm họa khôn lường. Hy vọng Mông Phong có thể làm được. Anh ấy cần có súng, hơn nữa đã hạ quyết tâm phải vào bằng được, với tính cách của anh thì bỏ chạy cũng chẳng có tác dụng gì, vậy thì cứ thử xem.

... Nếu Mông Phong bỏ mạng trong đó, tôi phải làm sao đây?

CHƯƠNG 11

VƯỢT HIỂM

Mông Phong cuộn tấm bản đồ lại, nhìn chăm chú vào Lâm Mộc Sâm đang đứng trước mặt.

“Một bình ắc quy, bốn camera hồng ngoại, còn một đồng các thứ linh tinh khác nữa, những thứ các cậu cần chuẩn bị chỉ thế thôi sao?” Lâm Mộc Sâm nhả một hơi thuốc.

Mông Phong đáp: “Phải, tôi và Trương Dân sẽ vào trong.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Như thế không được, cho cậu dẫn thêm mười người.”

Mông Phong: “Không cần đâu, càng nhiều người vào càng nguy hiểm. Chúng tôi không có thời gian để trông coi người của anh đâu.”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng: “Là người của chúng ta.”

Mông Phong tiếp: “Bọn họ cũng chẳng làm nên chuyện được đâu, muốn rèn luyện thì sau này còn nhiều dịp khác, đâu nhất thiết phải vội lúc này...”

Lâm Mộc Sâm ngắt lời: “Nếu không phải thêm vài người, các cậu vào kho vũ khí rồi làm sao để khuân hết đồ ra được? Chỉ dựa vào hai người thì mang được bao nhiêu súng đạn chứ?!”

Mông Phong hỏi: “Anh cần bao nhiêu? Cho số lượng cụ thể đi.”

Lâm Mộc Sâm thản nhiên: “Toàn bộ, thứ gì mang về được thì mang về bằng hết.”

Mông Phong giơ tay lên, tỏ vẻ vô cùng khó hiểu, muốn cười nhưng lại không cười nổi.

“Anh cần nhiều súng đạn như thế để làm gì?” Trương Dân chen vào hỏi: “Chỗ đó là số vũ khí tích trữ của cả một doanh trại đấy.”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Sau này người của chúng ta sẽ ngày càng nhiều. Đi chuẩn bị đi, ngày mai giao người cho các cậu, anh cam đoan chúng nó sẽ nghe lời hai cậu, tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Hoàng hôn ngày thứ ba, trời bắt đầu có mưa nhỏ.

Mọi người bận rộn vận chuyển đồ đạc lên xe, Lưu Nghiễn đứng bên đường, từ xa gọi tới: “Này nhà triết học!”

Tạ Phong Hoa đang đứng tránh mưa dưới một tán cây, đã qua vài ngày, sắc mặt cô hồng hào hơn hẳn, quần áo cũng được giặt giũ sạch sẽ. Không biết nhặt được từ đâu một tấm bìa các tông lót dưới gốc cây, trên cành còn phơi một bộ đồ lót và một bộ váy.

Mặc dù mái tóc hơi rối, nhưng cả người đều rất gọn gàng chần chu, cách đó không xa còn có một vòng tròn được xếp từ đá, có vẻ như mỗi ngày cô đều tự nấu ăn.

Lưu Nghiễn không khỏi ngạc nhiên, cô tựa như một nhánh cỏ dại kiên cường, trong cảnh màn trời chiếu đất thế này mà vẫn có thể sống sót được.

Lúc trước Lưu Nghiễn để cho Đinh Lan trông coi kho hàng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng bây giờ vừa nhìn đã hiểu, nhất định là Đinh Lan đã lén lấy không ít đồ ăn trong kho cho Tạ Phong Hoa, bằng không cô đã sớm chết đói rồi.

Không có mấy người biết được nội tình, Lưu Nghiễn quyết định mắt nhắm mắt mở cho qua. Mưa thu bắt đầu rơi khiến cho tiết trời chuyển lạnh, cậu hô lên: “Vào trong này trú mưa đi! Không sẽ bị cảm đấy!”

Tạ Phong Hoa đứng ở bờ sông bên kia kêu tới: “Biết rồi, cảm ơn nhé! Cậu định đi đâu vậy?”

Mông Phong khiêng chiếc máy camera hồng ngoại bước ra, đặt lên chỗ ngồi phía sau của chiếc xe Jeep, từ xa đáp vọng lại: “Đi nhặt rác!”

Tạ Phong Hoa nói: “Chú ý an toàn nhé, chúc mọi người may mắn!”

Mông Phong bật cười lắc đầu, không biết là cười Tạ Phong Hoa hay đang tự cười chính mình. Trương Dân mang đôi găng tay hở ngón, vừa cúi người sắp xếp đồ đạc vừa hỏi: “Xuất phát chưa?”

Lưu Nghiễn ngược nhìn lên cao, Lâm Mộc Sâm đứng đó huýt một tiếng sáo, ra ý chúc họ mọi việc thuận lợi.

Trương Dân nói: “Tôi đi tạm biệt Quyết Minh đã.”

Lưu Nghiễn: “Đừng đi thì hơn, gã đang dán mắt vào anh đấy, đừng để gã nghi ngờ.”

Mông Phong: “Anh sẽ an toàn trở về mà, nếu có chuyện tôi sẽ liều mạng thay anh.”

Lưu Nghiễn nhú mày, Trương Dân thấy rất khó xử, Mông Phong chỉ ngón tay cái vào mình, thờ ơ nói: “Dù sao cũng chẳng có ai chờ tôi về.”

Lưu Nghiễn lạnh lùng nói: “Em cũng thấy vậy đấy, anh thật đáng thương Trung sĩ Mông Phong ạ.”

“Đừng nói gở như thế.” Trương Dân dờ khóc dờ cười: “Mọi người đều sẽ bình an trở về thôi, đi nào.”

Ba chiếc xe Jeep chở mười bốn người xuất phát, chạy lên quốc lộ, hướng về doanh trại cách đó bảy mươi dặm.

11 giờ đêm.

Những chiếc xe Jeep lần lượt dừng lại trên đỉnh núi, ba chiếc xe nối đuôi nhau tạo thành một vòng tam giác kín, dưới sườn núi cách đó ba trăm mét chính là doanh trại.

Trong doanh trại im lặng như tờ, Mông Phong đứng trên nóc xe, cầm ống nhòm quan sát phía dưới, phía xa ấy là doanh trại được bao vây bởi bốn bức tường cao chót vót, có sáu tòa nhà lớn, bao quanh là vành đai sân huấn luyện dài gần một ngàn mét, sân thể thao trống trải, cột cờ, đại bản doanh, chỗ nào cũng tối đen mù mịt.

“Sao các anh không chọn buổi sáng mà đi?” Một tên đàn em nói.

Lưu Nghiễn đáp: “Là ‘chúng ta’ không chọn buổi sáng mà đi. Cậu rất dễ bị anh Sâm cho ăn bạt tai đấy, anh ta thích nhất là nhấn mạnh ý thức đoàn

kết và tổ chức mà.”

Tên đàn em: “...”

Mông Phong giải thích: “Chúng ta phải dùng thiết bị trinh sát hồng ngoại để quan sát. Nhiệt độ cơ thể của bọn thầy ma không cao như người bình thường, dưới ánh nắng chói chang ban ngày thì rất dễ bị những vật thể khác tác động hay gây ảnh hưởng, như vậy sẽ khiến màn hình bị nhiễu.”

Một tay đàn em khác nhìn Lưu Nghiễn rồi nói: “Lưu Nghiễn, anh trấn thủ ở đây chỉ huy phải không? Bản thân cũng phải chú ý an toàn nhé.”

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn cậu ta một cái, hỏi: “Cậu tên gì?”

“Văn Thư Ca.” Cậu đàn em kia đáp.

“Tên hay đấy, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp các cậu đều sống sót trở về.” Lưu Nghiễn nói: “Bắt đầu hành động!”

Mười tay đàn em dưới sự chỉ huy của Mông Phong và Trương Dân trượt xuống sườn núi, phóng móc cáp lên, mắc vào bờ tường.

Trương Dân, Mông Phong chỉ trong chốc lát là đã leo lên đến đỉnh của tường rào cao chục mét, Trương Dân lấy ra một cái kìm, Mông Phong rút ra một cây cờ lê từ túi dụng cụ bên đùi. Trương Dân bấm đứt hàng rào kẽm điện, Mông Phong thì cạy rời đường ống nước gắn trên tường, hai người vừa đi vừa phá, cứ đi trên đỉnh tường như thế mà tiến về phía trước.

“Mông Phong, chờ chúng nó với.” Lưu Nghiễn giữ tai nghe bên tai, nói vào đầu mic. Trên bờ tường vây, người của Lâm Mộc Sâm phá tới mới leo lên được nửa đường, trông thê thảm vô cùng.

Mông Phong chỉ còn cách ra hiệu cho Trương Dân dừng lại, kiên nhẫn đứng chờ.

Lưu Nghiễn nghiêng đầu liếc nhìn lão mập, nói: “Tôi còn tưởng là ông đi theo họ chứ.”

Khóe miệng lão mập giật giật: “Đừng có giở trò ranh ma, tao cảnh cáo mày nhé, anh Sâm phá tao đi chính là để giám sát mày đấy!”

“Tôi mới là người cảnh cáo ông đấy!” Lưu Nghiễn độp lại: “Nếu ông dám làm trò ngu xuẩn thì tôi sẽ thít ông ngay lập tức. Anh Sâm chớ mắt

ông lâu rồi nhé, cậu mình xì ra được mấy đồng bạc mà đòi khoa tay múa chân, có biết tại sao anh ta sai ông đi theo không?”

Lão mập mặt lập tức biến sắc, Lưu Nghiễn mỉm cười tiếp: “Anh ta muốn để ông gây chuyện với tôi, sau đó Mông Phong sẽ tặng cho ông một viên kẹo đồng. ‘Chúng ta’ cứ chờ thử mà coi.”

Lão mập: “...”

Lưu Nghiễn xử lý được cục nợ phiền toái nhất, sự việc liên quan đến mạng người, phải cảnh cáo phủ đầu trước, tránh việc lão ở bên làm vướng chân vướng tay. Cậu bước ra mở cửa hàng ghế sau của chiếc xe Jeep, lấy bình ắc quy và máy thu sóng ra lắp ráp rồi đặt xuống đất.

Tiếp đó lại lật tấm bạt lấy ra cái giá và bốn máy thu hình loại nhỏ, lúc vạch tấm bạt ra, Lưu Nghiễn phải hít sâu một hơi.

Quyết Minh đang ôm quyển sổ tay của Lưu Nghiễn, nằm nghiêng người ngủ ngon lành trong tấm bạt, bấy giờ cậu bé mới phát hiện khác thường, quay đầu lại mở mắt nhìn.

Lưu Nghiễn: “Cậu xem trộm nhật ký của anh?”

Quyết Minh nhồm người ngồi dậy, nhìn Lưu Nghiễn chăm chăm không nói.

Lưu Nghiễn gật gật đầu: “Giỏi lắm.”

Quyết Minh hồn nhiên đáp: “Cảm ơn.”

Lưu Nghiễn điên tiết: “Cảm ơn cái con khi! Cậu muốn chọc anh tức chết phải không?!”

Quyết Minh: “Anh nói ‘giỏi lắm’ tức là khen em còn gì?”

Lưu Nghiễn bó tay, cậu túm lấy cổ áo lôi cậu nhóc ra, tiếp tục công việc đang dang dở.

Lão mập từ trong cửa kính xe nhòm ra, ngờ vực nhìn chăm chăm Quyết Minh.

Quyết Minh nhìn về phía hăn với ánh mắt thù địch, không nói năng gì.

Lão mập hoài nghi hỏi: “Mày là ai?”

Lưu Nghiễn vội nhỏ giọng dặn dò Quyết Minh: “Đừng nói chuyện với lão ta.”

“Đem cái này cắm xuống đất.” Lưu Nghiễn tiếp: “Em lên vào từ khi nào?”

Quyết Minh đáp: “Lúc chiều.”

Lưu Nghiễn: “Lần sau không được như thế nữa, biết chưa? Sao em không chịu nghe lời ba em thế?”

Quyết Minh: “Anh nói rằng ‘nếu Mông Phong chết, anh sẽ phải làm sao’, chuyện này nguy hiểm lắm phải không?”

Lưu Nghiễn lặng thinh, Quyết Minh lại hỏi: “Anh sẽ làm sao?”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Có hơi nguy hiểm, nếu bọn họ bị kẹt trong kia, anh sẽ xông vào cứu anh ấy.”

Quyết Minh: “Em cũng thế.”

Lưu Nghiễn: “Có điều, đã tới nước đó rồi thì e rằng cũng chẳng còn cứu được nữa.”

Quyết Minh: “Em cũng vậy.”

“Không được.” Lưu Nghiễn im lặng một lúc, sau đó nói tiếp: “Quyết Minh, em còn quá nhỏ, vẫn chưa đến tuổi tự tử vì tình đâu.”

Quyết Minh chỉ nhìn Lưu Nghiễn, bảo: “Anh cứ làm việc đi.”

Lưu Nghiễn dựng giá đỡ lên, bốn chiếc máy thu hình tiếp nhận năng lượng từ bình ắc quy. Mông Phong và Trương Dân phân công cho nhau đi về bốn góc của doanh trại, gắn cố định camera hồng ngoại vào các vị trí khác nhau trên đỉnh tường.

“Máy số bốn và máy số một đã khởi động.” Mông Phong giữ mic báo cáo.

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi để tâm trạng bình tĩnh lại: “Tín hiệu bình thường.”

Đèn đỏ của màn hình giám sát sáng lên, bốn chiếc máy lần lượt hoạt động, đem cảnh tượng thu được truyền lên màn hình, Lưu Nghiễn ấn một

cái nút, một lớp ánh sáng quét qua màn hình, hiện ra nhưng nhúc nhích những vật thể hình người đang chậm chạp di chuyển.

Lưu Nghiễn lôi tấm bản đồ ra xem qua: “Các anh có thể xuống từ góc tây bắc, xung quanh chỉ có sáu cây ma, chú ý đừng đánh động chúng nó, phía sau bọn chúng là tòa nhà hành chính của quân đội, tầng một toàn là cây ma, có đến gần trăm con, cứ cẩn thận men theo cầu thang thoát hiểm mà đi lên, từ tầng hai trở lên là hoàn toàn an toàn rồi.”

Mông Phong giơ tay ra hiệu, cùng Trương Dân thuận theo dây móc tụt xuống góc tường, đám đàn em phía sau cũng lóng ngóng trượt xuống.

Mông Phong: “Anh bắt đầu hành động đây.”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng thầm thì: “Em yêu anh, nhớ giữ cảnh giác.”

Mông Phong đứng ngây ở bãi đất trống mất một lúc, Lưu Nghiễn nói: “Bình ắc quy chỉ có thể chạy được năm tiếng thôi, anh cứ tự nhiên đứng tại chỗ nghỉ ngơi tầm bốn tiếng rưỡi, rồi xông thẳng một mạch vào kho vũ khí luôn.”

Mông Phong không nhịn nổi gất lên: “Anh đang nghĩ xem nên trả lời ba chữ vừa rồi của em như thế nào đây!”

Lưu Nghiễn cũng không nhịn được mà rằng: “Cảm ơn, anh chỉ cần sống sót trở ra là được rồi! Anh mà còn nấn ná thêm chực phút nữa, chờ bọn cây ma bu lại rồi thì thực sự chẳng cần phải trả lời gì nữa đâu.”

Trương Dân bật cười, Mông Phong “hừ” một tiếng, lật bàn tay lại nắm lấy cây súng tiểu liên giắt ở đai lưng, tay còn lại vặn mở chốt cửa, nhanh như cắt lách vào.

Trương Dân và những người khác đứng ngoài chờ, Mông Phong ở trong giữa đầu quan sát, tai nghe và bộ đàm liên lạc tổng cộng chỉ có ba bộ, Lưu Nghiễn, Trương Dân và Mông Phong mỗi người mang một cái, những người khác đều chỉ ngây ra đấy.

Mông Phong rút ra một ống pháo sáng, ném lên lầu hai, tiếng xẹt xẹt vang lên, kéo theo đuôi sáng chiếu rọi cả hành lang nhỏ hẹp.

“Anh bất mãn lắm à?” Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Phong: “Phải dắt theo một mớ quân tạp nham, em có vui được không?”

Lưu Nghiễn hạ giọng: “Em tưởng Lâm Mộc Sâm cũng sẽ tới.”

Mông Phong giữ súng chậm rãi tiến lên, hỏi lại: “Gã tới thì sao?”

Lưu Nghiễn bảo: “Nếu gã đến thì có thể để gã ở lại đây chơi với bọn thầy ma, rồi anh quay về chiếm nhà máy, thế là có ngay một đội lính rồi.”

“Đây không giống với cách làm việc của em, nếu em đúng là người như vậy thì anh đã không yêu em rồi.”

“Anh vốn đâu có yêu thương gì em, đừng có lấy chuyện này ra để mà nói đi.”

“Em dựa vào đâu mà bảo thế?!”

“Thế trước khi xuất phát ai nói rằng không có người chờ anh trở về ...”

Trương Dân đứng bên ngoài cười xen vào: “Nếu có quân đội ở đây, anh em chúng tớ có thể giúp các cậu đào tạo lính bắn tỉa với pháo binh.”

Lưu Nghiễn liếc qua Quyết Minh một cái, Quyết Minh vẫn lặng yên đứng đó, từ đầu đến cuối chỉ chăm chú nhìn về doanh trại dưới chân núi.

Cậu từ bỏ ý định đem chuyện của Quyết Minh nói cho Trương Dân biết, tránh cho anh bị phân tâm.

Mông Phong: “Hành lang an toàn.”

Trương Dân giơ súng ra hiệu, cả bọn lập tức tiến vào hành lang.

Giày lính của Mông Phong giẫm lên sàn nhà không hề gây ra một tiếng động nào, Lưu Nghiễn nói: “Đừng đi qua tầng hai, sàn trên đó rất dễ vang tiếng bước chân, như thế sẽ khiến lũ thầy ma cảnh giác. Cứ lên thẳng tầng ba rồi từ đó qua mé phía tây, cẩn thận theo cầu thang đi xuống dưới.”

Trương Dân nhận xét: “Dường như bọn chúng không có khả năng cảm nhận hơi thở của người sống.”

Mông Phong “ừ” một tiếng: “Giữ được khả năng cảm nhận như lúc còn sống, mắt có thể nhìn, tai có thể nghe, tôi đoán, so với người thường thì còn chậm chạp hơn.”

Lưu Nghiễn: “Tiện thì tìm hộ em ít kẹp giấy nhé. Thứ này rất có ích, có thể chế tạo không ít đồ vật đấy.”

Tiếng bước chân vang vọng trong hành lang tối đen trống trải, không một ai nói chuyện nữa, hàng lang hẹp dài lặng ngắt, u ám và đáng sợ, phía cuối là một cánh cửa mở rộng, tựa như cái mồm đang ngoác rộng của một con quái thú.

Mông Phong cất tiếng: “Để ý cánh cửa, ở yên tại chỗ chờ lệnh.”

Anh vặn nắm cửa, bước vào trong phòng làm việc, một mùi hôi thối lập tức xộc thẳng vào mũi. Mông Phong quét mắt nhìn quanh, một tay giơ đèn pin lên soi xung quanh, một tay cầm lấy hộp kẹp giấy trên bàn bỏ vào túi áo trước ngực.

Sau chiếc bàn làm việc, có một người ngồi trên ghế xoay.

Mông Phong cầm sẵn súng trên tay, từ từ xoay chiếc ghế lại, rọi đèn pin vào.

Đập vào mặt Mông Phong là khuôn mặt của một xác chết, một khuôn mặt vàng bủng và đang phân hủy, trên người là bộ quân phục chỉnh tề, đôi mắt trợn tròn, một tay đặt trước người, một tay buông thõng ra sau, trong tay còn nắm một khẩu súng.

Trên huyệt thái dương của cái xác có một lỗ máu khô cạn, quân hàm trên vai là cấp bậc thượng úy.

Mông Phong đưa tay rút cây súng kia ra, ruồi nhặng ong ong bay tán loạn, anh đưa mắt nhìn qua bản kế hoạch đặt trên bàn.

Ngày 7 tháng 8 năm 2012.

Khu cách ly bùng nổ dịch bệnh quy mô lớn...

... Đề nghị Thiếu tướng Mông Kiến Quốc điều động một tiểu đội đến hỗ trợ, đồng thời ném bom tiêu diệt.

Mông Phong không nói năng gì, gấp tờ giấy đó nhét vào túi, thuận tay mở ngăn kéo lấy vài thứ anh cho rằng hữu dụng rồi quay người rời đi.

CHƯƠNG 12

BIẾN CỐ

Mông Phong bước khỏi phòng làm việc, đẩy cửa nhìn xuống bên dưới, đó là một cầu thang khác, anh lui về hành lang, nhẹ nhàng mở cửa sổ, nghiêng người nhìn xuống bên dưới.

Tòa nhà hành chính và trung tâm huấn luyện có kho vũ khí cách nhau khoảng một trăm mét, ở giữa là một sân trống. Trăng lên lơ lửng giữa trời, Mông Phong có thể thấy rõ cảnh tượng dưới kia.

Mấy chục thân ma đang lang thang trong sân.

Mông Phong: “Lưu Nghiễn, phía đối diện là kho vũ khí, có nhìn được bên trong không?”

“Không nhìn được.” Lưu Nghiễn đáp: “Sau khi đi vào các anh phải tự lực cánh sinh thôi, cứ cách năm phút em sẽ báo cáo tình hình bên ngoài.”

Trương Dân lên tiếng: “Ở dưới đó toàn là thân ma, chúng ta phải đi qua thế nào vẫn còn là vấn đề, đu dây à?”

Mông Phong đánh mắt xuống bên dưới, đề nghị: “Cứ xông thẳng qua nhé?”

Trương Dân ngoái đầu ra sau, ánh mắt quét qua đám đàn em, vẻ mặt tên nào tên nấy đều bất an và sợ hãi.

“Không thể xông bừa được.” Trương Dân đáp: “Lao ra đó là phải nổ súng, cậu quên là dưới chân chúng ta còn có hàng trăm thân ma, chỉ cần nghe được tiếng súng là sẽ kéo nhau ùa tới à?”

Mông Phong hỏi: “Khẩu AK của anh còn mấy phát?”

Trương Dân móc trong bao ra một băng đạn tròn thay vào, đáp: “Hai mươi viên.”

Mông Phong: “Lưu Nghiễn, chỗ này không còn chuyện của em nữa, chú ý theo dõi nơi khác đi.”

Trên sườn núi cao, chỗ Lưu Nghiễn đóng quân.

Lưu Nghiễn quay đầu kiểm tra những màn hình khác, đuôi mắt quét qua Quyết Minh, cậu bé đang cúi đầu ngắm ví tiền của mình.

“Đó là cái gì thế?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Ảnh.” Quyết Minh đáp, không thèm ngẩng đầu lên.

Lưu Nghiễn: “Là ảnh của ba em à?”

Quyết Minh chìa cho Lưu Nghiễn nhìn một cái, trong ảnh là một chàng trai quê mộc mạc, da ngăm đen, vừa cao lại vừa gầy, đang đứng trong tiệm chụp ảnh, phong nền đằng sau là bầu trời và mặt biển hòa quyện một màu nhàm chán.

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh: “Nhìn quê nhỉ?”

Lưu Nghiễn: “Đây là tự em nói đấy nhé... anh không có nói gì đâu đấy.”

Quyết Minh: “Vừa quê vừa đẹp trai. Nhìn quê một cục, là ba em tự nói thế đấy.”

Lưu Nghiễn muốn cười lẫn ra: “Anh ấy chắc chắn là muốn phi tang tấm ảnh này lắm đấy.”

“Ừm.” Quyết Minh gật đầu, giấu tấm ảnh đi: “Lúc đó ba còn chưa biết em.”

Lưu Nghiễn mỉm cười bó tay, hoàn toàn không thể nhận ra Trương Dân bây giờ và cậu học trò quê mùa trong ảnh là cùng một người. Nhiều khả năng là chụp ở quê trước khi đi lính.

Lưu Nghiễn bấm vào điều khiển của camera khiến nó xoay tròn, Quyết Minh nhìn lên màn hình nói: “Mắc kẹt rồi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Đúng thế, cái tên ngốc Mông Phong ấy, có cố định cái góc cũng không ra hồn.”

Chiếc camera thứ tư được gắn ở một góc bên cạnh kho vũ khí, từ chỗ này có thể nhìn thấy khu đất trống rộng lớn trước kho vũ khí, cũng là đường rút quân khi bọn họ đã lấy được súng đạn. Có điều, dù camera xoay hết cỡ, vẫn còn một góc chết.

“Đại khái các anh cần bao lâu?” Lưu Nghiễn giữ mic hỏi.

Mông Phong: “Bảy phút.”

Trương Dân: “Không cần đâu, ba phút là đủ.”

Lưu Nghiễn thầm nhẩm tính trong đầu, sau đó đeo tai nghe lên đầu Quyết Minh, để cậu bé ngồi vào vị trí của mình rồi nghiêng người từ từ trượt xuống núi. Băng qua những bụi cỏ cao tới thắt lưng, men theo tường vây lao một mạch tới chỗ móc cáp Mông Phong để lại lúc nãy, dùng cả tay lẫn chân leo lên, giữ vững thân mình trên đỉnh tường rồi mới tiếp tục bò về phía camera thứ tư.

“Cháu tên gì?” Lão mập rặng vàng đẩy cửa xe, cười hi hi bước xuống: “Bé con, cháu là gì của Lưu Nghiễn thế? Sao ông chưa thấy cháu bao giờ?”

Quyết Minh tháo tai nghe xuống, ngẩng đầu chăm chú nhìn lão mập rặng vàng.

Lão mập bước tới chỗ Quyết Minh, một bên chân mày nhướng lên đầy vẻ đểu giả, Quyết Minh đứng dậy lùi ra sau một bước, khéo mắt liếc qua Lưu Nghiễn đang lắc lư như sắp ngã trên bờ tường, không dám lên tiếng.

Lão mập dụ dỗ: “Ai dà, đừng sợ, Lưu Nghiễn đã làm gì với cháu hả? Nó giấu cháu trong phòng à? Lại đây nào, ông sẽ chăm sóc cho cháu, nghe lời ông nào...”

Lưu Nghiễn xoay xong camera, đang định leo xuống thì từ xa vang tới tiếng hét rõ to của lão mập.

Lão mập rặng vàng ôm chầm lấy Quyết Minh, đè cậu bé ra sau, Quyết Minh cũng không phản kháng, chỉ chong chóng đôi mắt về phía Lưu Nghiễn ở đằng xa, đợi đến khi Lưu Nghiễn chuẩn bị nhảy xuống, cậu bé mới dùng sức cắn một phát thật lực vào vai lão mập.

Tiếng gào đau đớn vang vọng trời đêm, bả vai lão mập toàn là máu, Quyết Minh nhanh chóng giật người lùi ra, trốn ra phía sau xe, lão mập lớn hống chửi tục đuổi theo, cậu bé bèn chui tọt vào gầm xe.

Lão mập vừa luôn miệng chửi bới vừa cúi người thò tay xuống quơ, ngặt nổi không thể chui lọt. Lão tức điên lên đứng dậy chuyển sang mé trái chiếc xe, Quyết Minh lạng lẽ bò ngay sang phải, lão mập tru tréo: “Thằng đĩ con nhà mày...”

Bất thành lình bên huyết thái dương bị ăn một quyền, đầu óc lão mập ong ong kêu, trời đất trước mắt như đảo lộn, còn chưa kịp phản ứng đã bị túm tóc giật ngửa ra sau.

Lưu Nghiễn kéo tóc lão mập, vài bước chân nhảy vọt lên mui xe, túm đầu của lão, nhè ngay gáy đập mạnh lên thành xe.

“Bình” một tiếng, lão mập bất tỉnh nhân sự.

Lưu Nghiễn thở dốc một lúc rồi ngồi xuống, lạnh lùng nhếch mép: ”Đồ chán sống.”

Quyết Minh lọ mọ bò ra từ gầm xe, trong miệng đầy những máu.

“Em lau miệng đi.” Lưu Nghiễn nói.

Quyết Minh gật đầu, lấy nước súc miệng, phun xuống đất.

Mông Phong: “Ngoài đó có chuyện gì à? Sao em lại thở gấp thế?”

Lưu Nghiễn đáp: “Vận động giữa giờ thôi, bên ngoài kho vũ khí có hai mươi thầy ma, anh định thế nào?”

Mông Phong và Trương Dân mỗi người gác một khẩu AK lên bệ cửa sổ, Mông Phong nói: “Xong ngay đây.” Dứt lời gỡ tai nghe xuống.

“Tôi xử mười hai con ở phía đông, còn anh xử...” Mông Phong ngừng lại, bóp cò, “pằng”, súng nổ!

Trương Dân thờ ơ nạp đạn: “Liệu đủ đạn không? Tôi nghi là sẽ càng lúc càng nhiều hơn.” Nói xong lập tức nổ súng, kỹ thuật vô cùng chuẩn xác, chỉ trong chớp mắt đã bắn nát đầu một thầy ma.

Mông Phong cũng tiếp tục bắn: “Không đâu, chỉ càng lúc càng ít đi thôi.” Một phát bắn gục một con nữa.

Trương Dân bóp cò, tiếng súng nổ vang.

“Cậu đã đánh động bọn nó rồi.” Trương Dân di chuyển họng súng: “Lũ thầy ma bên dưới đang mò lên.”

“Cứ giết tiếp.” Mông Phong đáp: “Tôi có cách.”

Trương Dân nheo mắt, tập trung vào chỗ ngắm: “Cách gì?” Dứt lời liền bóp cò, phát súng bắn xuyên qua đầu hai thầy ma một lúc.

Lũ thầy ma bên ngoài kéo nhau về phía tòa nhà hành chính, đám ở dưới thì bắt đầu bò lên.

Mông Phong ra lệnh: “Các cậu! Lập tức đi đóng chặt những cánh cửa ở hai bên hành lang lại!” Liền sau đó lại bóp cò, phát này nối tiếp phát kia, hai người đứng trước cửa sổ nã hơn mười phát súng, xác đám thầy ma la liệt ở cửa hông của kho vũ khí.

Tiếng đập cửa vang lên “bình bình”, một tay đàn em giật mình hét to, thầy ma đã mò lên đến tầng ba, bắt đầu phá cửa.

Mây đen kéo đến che đi vầng trăng sáng, bên ngoài bỗng chốc chìm vào bóng tối.

“Nguy rồi.” Mông Phong chau mày nói.

Trương Dân nheo nheo đôi mắt, nở một nụ cười rất oách: “Giao cho...”

“... tôi!” Trương Dân nói khễ, bóp mạnh cò súng.

“Pằng pằng pằng pằng” bốn phát súng nổ lớn, Mông Phong không khỏi tán thưởng, sau mỗi phát súng bắn ra Trương Dân đều nghiêng một góc rất nhỏ, khẩu AK kia xoay tròn linh hoạt bên cửa sổ, dường như đã trở thành một phần thân thể của anh, hết như một màn trình diễn nghệ thuật, bốn phát liên tiếp, bảy phát liên tiếp, mười phát liên tiếp, băng đạn hết sạch.

Sau mười phát súng liên tiếp vỏ đạn văng đầy đất, thực sự là đạn phóng đi không một phát trượt!

Mông Phong hô: “Đi!”

Anh vung tay ném móc câu lên cửa sổ, xoẹt một phát từ tầng ba trượt xuống dưới, Trương Dân cũng lên tiếng: “Đi mau!”

Mấy người còn lại trong đội phục sát đất, toàn bộ thân ma đã bị dụ lên tầng ba tòa nhà hành chính, mọi người đều theo móc cáp nhảy xuống, lạng lế băng qua lối đi hẹp chừng một trăm mét, Mông Phong dẫn đầu, Trương Dân đi sau bọc hậu, cùng chạy về hướng kho vũ khí.

Lưu Nghiễn nín thở căng mắt nhìn chăm chăm màn hình, một hàng vật thể hình người màu đỏ cam guồng chân chạy băng qua lối đi, trong khi ở tòa nhà hành chính, sân thể thao, chỗ nào cũng đều hung nhúc thân ma, đang hướng về nơi tiếng súng vang lên xông tới.

Trương Dân vừa đi giật lùi vừa đổi sang khẩu súng lục, một vệt pháo sáng được bắn lên giữa không trung, chiếu sáng cảnh vật trong bán kính một cây số.

Mông Phong: “Tất cả chạy đến lối vào bên hông! Khẩn trương!”

“Là khóa chống đạn!” Trương Dân kêu lên: “Không mở được!”

Lưu Nghiễn nói vào mic: “Tôi có bỏ mấy bình axit mà chị Phương Tiểu Lô pha chế vào ba lô của anh đấy! Nhanh đi!”

“Cậu chu đáo quá, Lưu Nghiễn!” Trương Dân lập tức nở nụ cười, đưa tay lục tìm, lôi ra một cái bình, cúi đầu phá khóa. Mông Phong và những người khác thì dàn thành vòng bảo vệ xung quanh.

Lưu Nghiễn: “Bây giờ bọn chúng còn chưa chú ý tới các anh, xung quanh thân ma rất ít. Trương Dân cẩn thận bên trái có một con kìa.”

Mông Phong nói: “Đừng nổ súng!” Trong nháy mắt xoay người ném ra một con dao găm, đâm xuyên đầu một thân ma vừa bò ra từ bụi hoa.

Lưu Nghiễn: “Bên phải góc 5 giờ có sáu thân ma đang từ từ mò tới! Mông Phong! Trong góc kìa, mau rời khỏi đó!”

Thân ma từ sau góc khuất xõ ra, cào ngay vào lưng của một tay đàn em đang ôm súng, cậu ta xoay người hét lên đau đớn, năm sáu người vội xông lên kéo cậu ta lại, Mông Phong lúc này quyết đoán nổ súng, Lưu Nghiễn nghĩ thầm trong bụng ‘nguy rồi’: “Mỗi lúc một nhiều thêm, vẫn chưa vào được sao?!”

“Mở được rồi!” Trương Dân kêu lên “Mau vào đi!”

Tiếng hét của tay đàn em bị thương giống như một hồi chuông cảnh báo vang vọng khắp doanh trại, toàn bộ lũ thầy ma xoay người, tự động lao về phía họ. Mông Phong và Trương Dân đứng trấn ngoài cửa, liên tục xả súng, bắn toác đầu bọn thầy ma đang ào lên, đám đàn em vội vàng trốn vào kho vũ khí, Mông Phong yểm trợ đằng sau, Trương Dân chốt cửa, lôi từ trong ba lô ra một ổ khóa bằng sắt, móc vào bên hông cửa. “Cạch” một tiếng, cánh cửa đã được khóa chặt.

Lũ thầy ma ào tới đập phá cánh cửa, đám người Mông Phong đều đã vào bên trong kho vũ khí nên tạm thời an toàn.

Lưu Nghiễn thở phào một hơi.

“Hiện tại tất cả thầy ma đều tập trung ngoài cửa, sau khi lấy được vũ khí các anh có thể dùng kế ‘giương đông kích tây’ một lần nữa.” Lưu Nghiễn nói: “Nghe được không? Mông Phong? Tình hình bên trong như thế nào?”

“Nghe được.” Mông Phong giữ tai nghe, tay còn lại nắm súng, giọng nói bình tĩnh vang vọng trong kho vũ khí trống trải tăm tối: “Chỗ này hoàn toàn khép kín, chắc là không có thầy ma.”

“Đề cao cảnh giác.” Lưu Nghiễn mệt mỏi nói: “Em sẽ canh chừng động tĩnh bên ngoài cho các anh. Cho anh ngụm nước với.”

Quyết Minh liền đưa bình nước cho cậu, Lưu Nghiễn hỏi: “Lão mập chưa tỉnh à?”

Cậu bé ló đầu nhìn ra, lắc lắc đầu.

Lưu Nghiễn ném thấy mùi máu tanh trong bình nước, đoán là vừa nãy Quyết Minh dùng để súc miệng, nghĩ tới chuyện trong nước có máu của lão mập, quả thực là thấy hơi lợm giọng.

“Không ngờ anh lại biết đánh nhau.”

“Chỉ biết chút ít thôi, chưa bằng nổi một tay của ba em và Mông Phong đâu.” Nói xong Lưu Nghiễn vặn nắp bình lại, giữa chừng khựng lại hỏi: “Trong miệng em còn máu không?”

Quyết Minh lắc đầu, vành tai Lưu Nghiễn khẽ giật, Quyết Minh cũng nghe thấy động, đột nhiên nói: “Có người tới.”

Lưu Nghiễn vội ra hiệu dừng lên tiếng, chụp lấy cái nỏ đơn giản ở trên mũi xe, chỉ vào chỗ ngồi ra ý bảo Quyết Minh ngồi xuống, bản thân thì lách mình trốn ra đuôi xe.

Có ba cây ma chui ra từ rừng cây, trên người mặc quần áo giống như nông dân ở thị trấn gần đây, thời tiết nóng bức mấy ngày liền khiến thân thể chúng đã thối rữa gần nửa, lão đảo tiến tới chỗ Lưu Nghiễn hạ trại tạm thời.

Cùng lúc đó, trong kho vũ khí.

Trương Dân lấy ngón tay bật một công tắc, toàn bộ lối vào và hành lang phía trong đều sáng lên, những bóng đèn vàng chiếu sáng mọi góc ngách trong kho vũ khí.

Trương Dân giải thích: “Có bình ắc quy riêng để cung cấp cho hệ thống điện, phòng khi bị đánh bom dẫn tới mất điện.”

Mông Phong: “Rất tốt, mọi người gom tất cả số súng lại.”

Mông Phong kéo đầu mic: “Lưu Nghiễn, nghe rõ không? Tình hình ngoài kia sao rồi? Kho vũ khí được xây dưới mặt đất, gồm hai tầng, có lẽ chúng ta phải đổi một lối thoát rộng hơn, báo cáo tình hình bên cửa chính kho vũ khí và lối thoát hiểm ở phía tây đi.”

Quyết Minh: “Bên ngoài cửa chính... có cây ma.”

“Quyết Minh?!” Mông Phong và Trương Dân đồng thanh kêu lên.

Trương Dân: “Sao con lại ở đây?!”

Mông Phong: “Lưu Nghiễn đâu?! Lưu Nghiễn đang ở chỗ nào?! Đã xảy ra chuyện gì rồi?!”

Chỗ hạ trại.

Quyết Minh: “A... anh ấy đang...”

Lưu Nghiễn nấp sau đuôi xe, làm một động tác kéo quần lên, cùng lúc gương nỏ nhắm vào mấy cây ma đang chậm chạp đi tới.

Quyết Minh tiếp: “Đang đi tiểu. Lạ thật, bọn cây ma này sao mà... nhiều thế.”

Mông Phong hỏi dồn: “Có bao nhiêu con? Ở hướng nào?”

Quyết Minh đếm: “Một, hai, ba, bốn...”

Mông Phong: “...”

Trương Dân: “...”

Mông Phong gào lên: “Lưu Nghiễn đâu rồi! Còn chưa đi xong nữa à?!”

Quyết Minh: “Có một con chạy sang bên kia rồi, lại có hai con khác tới, lúc này đếm tới đâu rồi nhỉ?”

Một thân ma lão đảo đến gần Quyết Minh, vút một tiếng, chiếc nĩa như mũi tên bắn khỏi nỏ, tức khắc xuyên thẳng qua đầu thân ma kia, phụt ra một đống máu me sền sệt hôi thối, bám đầy vào cổ của Quyết Minh.

Quyết Minh: “... Bảy, tám...” Vừa lẩm nhẩm đếm vừa sờ sờ lên cổ, cả bàn tay dính đầy máu, cậu bé liếc nhìn bàn tay của mình một cái rồi chùi sạch lên chiếc quần dài đang mặc trên người.

“Tổng cộng có mười chín con.” Quyết Minh báo cáo: “Lại có thêm rất nhiều con tới nữa.”

Đột nhiên sau lưng Mông Phong vang lên một tiếng thét dài, Quyết Minh lắng nghe, thấy không giống giọng của Trương Dân, bèn hỏi: “Ba ơ?”

Tiếng súng nổ dồn kịch liệt, Mông Phong và Trương Dân đồng thời vác súng lên bắn liên tiếp vài phát, biến thân ma núp sau giá vũ khí thành cái sàng lỗ chỗ.

“Đằng kia cũng có!” Mông Phong hét lớn.

Tiếng súng vang lên không ngớt, Trương Dân nghiêng người nhảy bật lên, cơ thể cao lớn trượt qua sàn nhà, khẩu súng trong tay chĩa thẳng về giá vũ khí nã đạn liên hồi, có tiếng vật nặng rơi xuống đất đánh rầm, bàn chân của thân ma bị bắn lìa. Trương Dân bồi thêm một phát, bắn nát đầu của nó.

Bốn bề yên lặng, Mông Phong áp lưng vào vách tường từ từ di chuyển, cuối cùng mới thu súng: “An toàn rồi.”

“An toàn.” Trương Dân dùng ngón tay xoay súng rất điệu nghệ, cười bảo: “Ba là xạ thủ đệ Hà Lan mà, mạnh lắm đấy, con đừng sợ.”

6 Xạ thủ đệ Hà Lan và bí cau có: Hai loại cây trong game Plants vs Zombies.

Quyết Minh thắc mắc: “Ủm, thế anh ấy thì là gì?”

Trương Dân: “Mông Phong à, cậu ấy nhìn giống quả bí cau có2.”

Mông Phong lạnh lùng cắt ngang: “Đừng lảm lời nữa, Lưu Nghiễn đâu?”

Chỉ trong thoáng chốc, Lưu Nghiễn lại kéo căng dây nỏ sắt, tiếp tục ngắm bắn, giải quyết sạch sẽ ba thân ma, đá văng chúng xuống dưới núi, sau đó cậu ngồi về vị trí, đón lấy mic, thấp giọng: “Mông Phong, em vừa phát hiện ra một chuyện.”

Mông Phong hỏi: “Chuyện gì?”

Lưu Nghiễn: “Người của anh có ai bị thương không?”

Mông Phong quét mắt nhìn qua, có hai tay đàn em bị thương, một tên bị thương trên bả vai, một tên thì bị ở đùi, đều không trúng chỗ nguy hiểm, dưới ánh đèn vàng không nhìn ra sắc mặt thế nào. Bốn thân ma bị bắn nát bét nằm văng dưới đất, đều mặc quân phục dã chiến rằn ri, có lẽ khi địch thân ma bùng nổ thì họ đã trốn vào kho vũ khí để chống cự.

Mấy tay đàn em bị cào phải chắc chắn không có cơ hội sống sót, nhưng Mông Phong không định xử bọn họ tại chỗ, đó đều là do Lâm Mộc Sâm kiên quyết phái người đi theo, cuối cùng xử lý thế nào bắt buộc phải để gã tự mình giải quyết.

Mông Phong: “Em đừng lo chuyện bên này.”

Lưu Nghiễn: “Em biết vì sao bọn thân ma nhạy cảm với người sống rồi. Thính giác và thị giác của chúng kém hơn người thường rất nhiều, nhưng khứu giác lại rất nhạy cảm với mùi máu. Hồi nãy em phát hiện ba con... mà thôi, đã giải quyết xong rồi.”

Mông Phong vừa nghe Lưu Nghiễn nói vừa giục mấy tay đàn em làm việc, Lưu Nghiễn nói tiếp: “Nếu các anh có người bị thương, nói không chừng sẽ dụ đến rất nhiều thân ma. Thân ma trong cả doanh trại sẽ ồ ạt xúm đến kho vũ khí đấy.”

Động tác của Mông Phong và Trương Dân đồng thời khựng lại, ánh mắt hướng đến chỗ hai tay đàn em bị thương, miệng vết thương của họ còn chưa khép, máu từ đó liên tục nhỏ xuống.

“Cửa hông bị chặn rồi.”

“Cửa chính cũng bị chặn nốt.”

Giọng nói của Lưu Nghiễn không được bình tĩnh lắm, cậu đứng lên, rời mắt khỏi màn hình giám sát, nhìn về doanh trại nơi chân núi phía xa.

4 giờ 50 phút, rạng sáng ngày 22 tháng 8 năm 2012, thời khắc tối nhất trước bình minh.

Lưu Nghiễn cầm súng báo hiệu bắn một phát lên trời, ngọn pháo sáng xanh biếc lao vút đi trong không trung, bay về mặt phía đông của kho vũ khí.

Đầu người chen chúc đông nghìn nghịt, hơn vạn cây ma vây kín mít từ trong ra ngoài tòa nhà cao hai tầng.

Pháo sáng lọt vào giữa biển cây ma rồi tắt ngóm.

Mười tay đàn em hai người một thùng, khuân theo năm thùng lớn đi về cửa chính, ngoài cửa vang lên tiếng ầm ầm dồn dập hết đợt này tới đợt khác, phá cửa, đập cửa, tông cửa, cánh cửa được đúc từ thép dày bị ép đến móp vào trong, bọn cây ma bên ngoài không cam tâm gào rống như triều dâng, vang dội từng hồi.

Mông Phong: “Bao nhiêu con?”

Lưu Nghiễn: “Tính ít thì khoảng một vạn con, vây kín từ kho vũ khí kéo ra tận sân thể thao.”

Mông Phong cúi đầu điều chỉnh một khẩu tiểu liên sáu nòng, anh gác khẩu súng lên cánh tay, thuận miệng hỏi: “Rất tốt, em cảm thấy anh có thể phá vòng vây được không?”

Lưu Nghiễn: “Không có mấy khả năng. Mà anh đã mua bảo hiểm cho mình chưa đấy?”

Mông Phong: “Nếu anh còn sống trở về thì em tính sao?”

Trương Dân và Mông Phong mỗi người vác lên một khẩu tiểu liên sáu nòng nặng trĩu, trên người còn quần đầy băng đạn.

Lưu Nghiễn đáp: “Chúc các anh may mắn, em và Quyết Minh sẽ chờ mọi người trở về.”

Mông Phong ra hiệu cho Trương Dân, Trương Dân mím cười, một phát súng nổ âm, viên đạn lao thẳng vào mép tường sát cửa kho vũ khí, chốt an toàn bị bắn tan nát!

Trong nháy mắt tiếng còi báo động hú vang, cánh cửa thép từ từ hé mở, Mông Phong hét to xông lên, hai khẩu súng máy nã đạn đing tai nhức óc, hướng ra ngoài quét đạn xối xả!

Hai người tiến dần ra ngoài kho vũ khí, tiếng súng đien cuồng vang vọng giữa trời đêm, trái tim Lưu Nghiễn như muốn nhảy lên tận cổ họng, dưới tiếng súng nổ âm âm và mưa đạn đầy trời lúc đó, không có cách nào để nói chuyện được nữa.

Lưu Nghiễn lại bắn thêm một viên đạn tín hiệu màu tím, ánh lửa như pháo hoa soi rọi cả bầu trời đêm. Dưới luồng sáng, Trương Dân và Mông Phong đang dựa lưng vào nhau, vừa chậm rãi di chuyển vừa liên tục bắn quét, hai bên đường những nơi đi qua rải đầy những cái xác nát đầu, xương thịt bị bắn vung vãi khắp nơi.

Mấy tay đàn em khuân thùng bám theo sau, đạn vừa hết, Trương Dân bỏ súng máy, lấy ra hai khẩu súng tĩa nòng nhỏ. “Pằng! Pằng! Pằng!” Súng nổ, anh bắt đầu bắn tĩa!

“Các anh sắp phá được vòng vây rồi! Hướng về sân thể thao phía tây! Chỗ đó có ít cây ma nhất!” Lưu Nghiễn gào lớn.

Mông Phong buông cây tiểu liên sáu nòng xuống, hô lên: “Bắt đầu chạy!” Dứt lời xoay người lẩn một vòng, tung ra một quả lựu đạn.

“Ầm” một tiếng nổ lớn, sóng xung kích gần như hất tung cả bọn, Mông Phong đứng mũi chịu sào, lúc khom người bị một mảnh đạn xước qua bên mặt. Trương Dân hét lớn: “Mau lên!”

Lũ cây ma ào tới, tất cả mọi người đều vắt giò lên cổ mà chạy về mé đông của sân thể thao, khoảng cách một ngàn mét rất ngắn, nhưng vào giây phút mười hai con người phải vác theo năm thùng vũ khí chạy trốn chết mà sau lưng còn có cả vạn cây ma đuổi sát đằng sau, thì Mông Phong tưởng như không còn đoạn đường nào dài hơn thế nữa.

Trương Dân hô lớn: “Mau lên! Mọi người chạy theo hướng chỉ thị của đạn tín hiệu!”

Mông Phong giật chốt hai quả địa lôi, vung tay ném ra, cái cạnh sắc lẹm của địa lôi chém đứt cổ một thầy ma đang điên cuồng nhào tới, theo đà găm cứng vào cột xà đơn, không ngừng “tích tích tích” chớp sáng.

Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng thời bắn súng báo hiệu lên trời, hai luồng sáng chói mắt màu xanh và đỏ bay lên giao nhau giữa trời đêm, tường rào rớt cuộc cũng mỗi lúc một gần hơn, Trương Dân ném dây cáp móc câu ra, tất cả khuôn thùng đặt dưới chân tường.

Trương Dân lại gào lên: “Năm người các cậu leo lên trước, rồi móc thùng vào kéo lên!”

Thầy ma như sóng triều dâng lấp đầy cả sân huấn luyện, quả địa lôi Mông Phong vừa ném trong lúc chạy phát nổ, tiếng nổ vang hất tung lũ thầy ma lên trời, chỗ nào cũng là thi thể bay tứ tung, thùng vũ khí được kéo lên đỉnh tường một cách chậm chạp.

Làn sóng cuối cùng của lớp thầy ma tiên phong đã đến gần, Mông Phong phụ trách cản hậu giương cao súng, bỗng nhiên phát hiện gương mặt hơi quen.

Anh cứ có cảm giác đã gặp qua thầy ma kia ở đâu đó, nó giơ bàn tay thối rữa đen thui lên, trên đó còn mang một chiếc nhẫn kim cương.

Tiêu Vũ? Rốt cuộc Mông Phong cũng nhớ ra, bọn họ đã theo quân đội đến chỗ này tị nạn, trong số những thầy ma trước mặt có không ít khoác trên người quần áo sinh viên. Quả thực, quả thực phải... Giết nó sao?!

“Đừng mất tập trung!” Trương Dân gào lên.

Mông Phong nhanh chóng phản ứng, nổ súng!

Hai phát súng bắn ra bắn gãy hai chân Tiêu Vũ, thầy ma đứng cách anh mười bước chân kia đổ phịch xuống, lại tiếp tục dùng khuỷu tay chống đất chậm rãi lết tới.

“Đón lấy cái này!” Trương Dân hét lên, từ trên đỉnh tường ném xuống một thứ. Mông Phong chụp lấy khẩu pháo mini đã được nạp đạn đầy đủ,

kéo đầu ruồi xuống trước mắt.

“Ông đây ghét nhất là phải học sử dụng vũ khí tân tiến...” Mông Phong bất mãn làu bàu, tay vẫn không quên mò mẫm trên thân khẩu pháo, cuối cùng cũng tìm được chốt.

Đèn nhận biết sáng lên, tín hiệu điện điện tử phát ra từ đầu ruồi dồn dập vang lên, Mông Phong ngấm tứ phía chọn vị trí, sau đó quyết đoán bóp cò, một quả tên lửa mini rít rít xé gió phóng đi, đâm vào xà đỡ của bể nước trên cao.

“Thêm một quả nữa!” Trương Dân cười to bảo, anh quỳ một gối trên đỉnh tường, phóng ra một quả tên lửa khác, bể nước bị nghiêng, kinh thiên động địa lao xuống, nện thẳng xuống đám cây ma ở phía dưới, nước tràn ra như lũ.

Mông Phong hỏi: “Chuyển xong hết chưa?”

Anh trèo lên đỉnh tường, đứng trên đó đưa mắt nhìn xuống phía dưới. Bên ngoài tường rào, tất cả đều đã kiệt sức, nằm ngổn ngang thờ hồng học không ngừng.

Trương Dân cười nói: “Lúc này đáng lẽ phải phá sập kho vũ khí, nếu không lần sau tay họ Lâm không chừng lại bắt anh em mình đi nữa.”

Mông Phong bảo: “Như thế tường xung quanh đó cũng bị đánh sập theo luôn, rất nguy hiểm.”

Lưu Nghiễn chạy vài bước rồi dừng lại ở sườn núi, Quyết Minh thì cầm đầu lao thẳng một mạch xuống dưới, bổ nhào vào người Trương Dân đang bê bết máu, vùi mặt vào lồng ngực anh.

Mông Phong có chút mong đợi nhìn về Lưu Nghiễn đang đứng đằng xa, cứ tưởng cậu cũng sẽ thể hiện một chút.

Ấy vậy mà Lưu Nghiễn lại lượn lờ tại chỗ, xoay người nói: “Nhớ thu đồng camera về đây, vật tư đang khan hiếm mà, bye.” Dứt lời quay ngay về chiếc xe Jeep.

Mông Phong thật rất muốn chửi thề, không còn cách nào khác lại phải trèo lên tường tháo đồng camera xuống.

Ba chiếc Jeep đi xuống núi, một chiếc chứa đầy người bị thương, do Mông Phong lái xe, lão mập răng vàng ăn mấy cú đập trời giáng của Lưu Nghiễn vẫn còn đang chết ngất, bị ném ở dãy ghế sau.

Một chiếc khác chở những người chưa bị thương, Lưu Nghiễn lái xe mang theo Quyết Minh trở về, sau xe là đồng thiết bị dụng cụ.

Chiếc xe cuối cùng chất đầy vũ khí, Trương Dân lái xe áp tải. Đã có người bị thương, có điều không một ai mở miệng hỏi phải xử lý thế nào.

Mông Phong nhìn sắc trời hưng hửng sáng, trong lòng hiểu rõ, tuyệt đối không thể ném họ lại chỗ này hoặc thả tay bắn chết. Nếu không, chuyện như vậy bày ra trước mắt những người có mặt hôm nay, thì đến khi lũ thầy ma bao vây lần nữa, chỉ cần có ai bị cắn thì người đó sẽ buông xuôi thôi không chống cự nữa. Đến cơ hội sống sót cũng chẳng có thì còn cố gắng làm gì? Có khi còn phản chiến, cùng với lũ thầy ma đối phó với người của mình ấy chứ. Đã giúp đồng đội thoát hiểm rồi lại còn bị chính chiến hữu của mình cho một viên đạn nát óc, có ai chịu như thế chứ?

Mông Phong không muốn bản thân mình hoặc Lưu Nghiễn một ngày nào đó bất thành linh trúng đạn từ phía sau.

Lưu Nghiễn cầm bộ đàm hỏi: “Sao chỉ còn ba cái máy giám sát?”

Mông Phong đáp: “Có một cái bị hỏng rồi, kẹt vào lưới sắt, em đã đụng chạm gì đến nó à?”

Chiếc camera cuối cùng ấy nghiêng nghiêng hướng về trung tâm doanh trại, đèn tín hiệu màu đỏ không ngừng chớp.

Phía cuối trời dần chuyển sang màu trắng bạc, bầy thầy ma mất đi mục tiêu, lại bắt đầu lượn lờ không mục đích, một vệt sáng nhợt nhạt nhuốm kín đường chân trời.

Trung tâm doanh trại, trong đồng thi thể chồng chất vừa bị Mông Phong dùng súng bắn phá hoặc ném mìn xé nát đó đang hấp háy những tia sáng màu xanh lam.

CHƯƠNG 13

TIẾN HÓA

Tại tầng ba của nhà máy, trong căn phòng lò mờ tối, ánh nắng xuyên qua cửa chớp thành những vệt sáng mảnh song song hắt lên khuôn mặt của Mông Phong và Trương Dân.

Lâm Mộc Sâm ngồi trong chỗ khuất, không thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt gã, sau lưng là bốn tay đàn em.

“Năm thùng súng.” Mông Phong nói: “Mỗi thùng 75 cây, tổng cộng là 375 cây, một thùng đạn gồm 5.400 viên, 120 quả lựu đạn. Đây là số lượng lớn nhất mà chúng tôi có thể lấy được.”

“Hy sinh bao nhiêu anh em?” Lâm Mộc Sâm hỏi.

Mông Phong: “Đều trở về cả, đang chờ ở ngoài kia.”

Lâm Mộc Sâm: “Không ai bị thương chứ?”

Giọng nói của Mông Phong không che giấu sự lạnh nhạt tàn khốc: “Không rõ lắm, tốt nhất là anh tự mình đi xem đi.”

Lâm Mộc Sâm: “Hai cậu thì sao? Không việc gì chứ? Nếu người của chúng ta có ai bị thương thì rắc rối lắm.”

Mông Phong lẳng lặng không đáp.

Lâm Mộc Sâm quét mắt qua sáu thùng lớn, hờ hững nói: “Làm rất tốt, ghi công đầu cho hai cậu, anh sẽ nhớ chuyện này, thôi về tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

Trương Dân dường như còn điều gì muốn nói, nhưng Mông Phong lại dùng mắt ra hiệu, bảo anh đừng quá vội vàng. Hai người xoay lưng bước ra ngoài, khép cửa lại.

Mấy tay đàn em vừa tham gia đợt đợt kích vừa rồi đứng dưới lầu, tất cả đều tàn tạ và kiệt sức, một gã đàn em khác vội vàng lao xuống thông báo: “Anh Sâm ra ngoài rồi, ngày kia mới về, trước khi đi anh ấy có sắp xếp, chúng mày cứ ở đây chờ đi. Lưu Nghiễn đâu? Lưu Nghiễn lên trên có chuyện cần bàn.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn bước qua nhau, Mông Phong nhỏ giọng nói: “Gã vẫn còn ở đây.”

Lưu Nghiễn khẽ đáp: “Biết rồi, anh đi thu dọn trước đi.”

Một lúc sau, Lưu Nghiễn từ tầng hai đi xuống, sau lưng còn có bốn gã đàn em xuống cùng.

Trương Dân đã đi tắm rửa trước, Mông Phong vẫn đứng trong phòng chờ Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn Mông Phong một cái, không nói năng gì, quay sang những người khác cất tiếng: “Mọi người đi theo tôi.”

Mười một người rời khỏi nhà máy, đứng bên bờ sông vào lúc giữa trưa, Lưu Nghiễn bảo: “Chỗ này được rồi, người nào bị thương mời bước ra.”

Mông Phong: “Thế là ý gì?”

Lưu Nghiễn hạ giọng: “Đâu có bảo anh.”

Mông Phong cũng nói nhỏ: “Ý anh không phải vậy. Gã để em ra mặt kiểm tra, định bắt em giết người của mình?”

Lưu Nghiễn hạ thấp âm lượng, lời nói thốt ra không kìm được lửa giận bùng bùng: “Trước đó gã nói những gì với anh hả? Không phải gã bảo anh phải vứt hết những người bị thương đi sao? Sao anh không đánh tiếng với em? Em hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý, cũng chưa nghĩ ra cách gì ổn thỏa hết.”

Hai người cứ thậm thụt to nhỏ với nhau, một tay đàn em đứng cách chừng năm bước chột hỏi: “Anh Sâm muốn vứt bỏ chúng tôi phải không?”

“Anh Sâm không có ở đây!” Một tên đi theo giám sát Lưu Nghiễn bắt đầu lên đạn: “Đây là quyết định của Lưu Nghiễn, chính cậu ta phụ trách thực hiện, ai bị thương tự giác đứng ra!”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, cất cao giọng: “Mọi người đều hiểu... Khoan đã... Cậu định làm gì?! Tôi có bảo cậu giết người chưa?!” Cậu túm lấy cổ áo của tay đàn em giám sát bên cạnh, thấp giọng: “Nếu cậu dám giơ súng lên, tôi đánh cược rằng người ngóm đầu tiên sẽ là cậu đấy, tin không hả?!”

Một người đứng đối diện lên tiếng: “Bây giờ sẽ giết chết những anh em bị thương hay sao?”

“Không.” Lưu Nghiễn buông tay khỏi người gã đàn em kia: “Trước tiên cho tôi biết những ai bị thương, lại đây nào, bước về phía trước, đừng sợ.”

Lão mập răng vàng kia bỗng rú lên: “Con mẹ mày, thằng khốn!”

Lưu Nghiễn lạnh lùng: “Ông không tính, ông đâu có bị thầy ma làm bị thương, cút sang một bên, còn làm nhảm tôi cho một phát chết toi luôn đấy!”

Lão mập như được khai ân, quay người chạy mất dạng.

Lưu Nghiễn: “Những người còn lại.”

Mông Phong: “Anh còn nhớ, để anh.”

Lưu Nghiễn: “Không, là gã bảo em làm.”

Giữa lúc mặt trời lên cao nhất mà sắc mặt mọi người đều tái mét, Lưu Nghiễn lên tiếng: “Không có ai chịu nhúc nhích à? Vậy thì đổi cách khác, ai không bị thương đứng ra.”

Cậu dứt lời thì lập tức có sáu đội viên tiến lên trước một bước, hai người bị thầy ma cào trúng vẫn đứng bất động tại chỗ, vài giây sau, lại có hai người đồng loạt bước ra.

Hàng trước có tám người, hai người xếp đằng sau.

Lưu Nghiễn hướng về phía hai người kia bảo: “Hai cậu cởi quần áo ra.”

“Lưu Nghiễn! Mẹ kiếp mày đúng là không phải con người nữa!” Một người giậm dừ rống lên.

Lưu Nghiễn nhận ra người đó, là Văn Thư Ca. Cậu không hề đáp lời cậu ta.

Mông Phong rút súng ra, hai người kia buộc phải cởi quần áo, Văn Thư Ca thở dốc từng hồi, thân thể trần trụi đứng dưới nắng trời, trên cơ thể cậu ta không có vết thương, người còn lại trên lưng bị cào rách một vết máu, vết thương còn chưa khép miệng, thịt lồi cả ra ngoài, đã chuyển sang màu tím đen rõ rệt.

Lưu Nghiễn nói: “Mặc đồ vào đi, anh tên gì?”

“Vương Huy.” Người đó đáp.

Văn Thư Ca mặc xong quần áo, nhìn chăm chăm Lưu Nghiễn, một người có mặt ở đó theo bản năng xoay người, từ từ lùi ra sau rồi guồng chân bỏ chạy, tất cả đồng loạt dè chừng nhìn về phía Mông Phong.

“Quay về!” Lưu Nghiễn tiến tới một bước hô lớn: “Tôi không định giết các cậu! Mọi chuyện vẫn còn hy vọng!”

Người còn lại đang định bỏ chạy theo, nghe thấy những lời đó, nhìn Lưu Nghiễn vừa kinh ngạc vừa ngờ vực.

Lưu Nghiễn nói: “Cho các anh đồ ăn nước uống trong ba ngày, cứ chờ ở đây, được không? Trương Dân nói lát nữa sẽ tới đây xem bệnh cho các anh, nếu có thể chữa trị thì không còn gì phải nói, tất cả vẫn như cũ.”

Văn Thư Ca gào lên: “Tao... tao sẽ giết chết mày, Lưu Nghiễn!”

“Đừng như thế, Văn.” Vương Huy lên tiếng: “Ai cũng đều hiểu mà, đó là số mệnh rồi.”

Lưu Nghiễn: “Hai người ở cùng nhau phải không, là bạn nối khố à? Văn Thư Ca, cậu phụ trách đưa cơm nước cho anh ta, nhưng nhất định phải chú ý an toàn. Tôi... tôi sẽ cố gắng nghĩ cách, có điều bây giờ vẫn chưa thể nói gì cụ thể, được chứ?”

“Tao nhất định sẽ giết mày!” Văn Thư Ca điên cuồng gào lên: “Tao thề! Lưu Nghiễn! Mày cứ chờ đấy!” Cậu ta đòi xông lên liều mạng với Lưu Nghiễn nhưng bị mấy người khác ghì chặt.

Trong chớp mắt Mông Phong cũng rút súng tì vào đầu Văn Thư Ca, lạnh lùng nói: “Xem ra tôi phải xử cậu trước rồi.”

“Bỏ đi, Mông Phong.” Lưu Nghiễn can “Mọi người trở về hết đi.”

“Đội đã!” Trương Dân từ trong nhà máy chạy tới, dừng lại ở bờ sông thờ hồn hển, chỉ vón vện có năm mười bước chân lại khiến anh gần như thờ không ra hơi.

Trong tay Trương Dân cầm hai ống tiêm, anh kêu lên: “Đừng chạy! Người anh em! Người đâu rồi?!”

Mông Phong chau mày hỏi: “Trương Dân, anh sao vậy?”

Trương Dân gượng đáp: “Tôi... không sao hết, hai anh em bị thương ban này đâu?” Anh bước tới ra hiệu cho Vương Huy ngồi xuống, vén tay áo của anh ta lên, cắm kim tiêm vào mạch máu rồi từ từ đẩy xi lanh.

Lưu Nghiễn nhíu mày: “Làm sao anh lấy được thứ này?!”

Trên cánh tay Trương Dân còn một vết cắt chưa khép hẳn miệng, cả cánh tay đỏ rần, trong khi sắc mặt lại nhợt nhạt đến phát sợ.

Anh dùng ngón tay kẹp lấy một ống tiêm, đem huyết thanh trong ống tiêm khác đưa toàn bộ vào người Vương Huy.

Đằng xa bỗng vang lên một tiếng súng, có người đã tự sát.

Trương Dân không đành lòng nhắm mắt lại, thờ dài.

“Tại sao lại tự tử chứ!” Trương Dân buồn bã kêu lên: “Nói không chừng còn có thể cứu được!”

Vẫn còn một người đứng từ xa nhìn rất lâu, cuối cùng bước tới, chấp nhận để Trương Dân tiêm huyết thanh vào.

Mông Phong lại cau mày hỏi: “Có tác dụng không?”

“Cứ thử xem.” Ánh mắt Trương Dân tràn đầy sự không chắc chắn, ngẩng đầu nhìn Mông Phong.

Lưu Nghiễn lại bảo: “Anh rút bao nhiêu máu mới lấy được hai ống huyết thanh này?”

Trương Dân lão đảo đứng dậy: “Tôi... xài cách thủ công, trước kia trong dịch lở mồm long móng cũng từng dùng rồi, lấy một bát máu đầy đi làm lạnh... hót lấy phần dung dịch ngưng lại ở trên cùng...”

“Anh ấy được cứu rồi sao?!” Văn Thư Ca vội hỏi: “Đây là thuốc gì?”

Trương Dân lắc đầu đáp: “Không rõ, cứ quan sát xem sao đã. Chỉ sợ dị ứng, nhưng dù sao so với việc bị lây nhiễm thì đây chỉ là chuyện nhỏ.”

Lưu Nghiễn rất muốn hỏi cách trị bệnh lở mồm long móng cho heo và cách trị bệnh cho người là giống nhau sao? Nhưng cuối cùng cậu vẫn không thốt ra miệng, chỉ nói: “Văn Thư Ca, cậu ở lại đây quan sát tình hình.”

Lưu Nghiễn trở về báo cáo, Lâm Mộc Sâm lạnh tanh: “Cậu giải quyết chuyện này chẳng ra gì cả, lại phí cơm phí gạo rồi.”

“Anh Sâm.” Lưu Nghiễn gay gắt phản bác: “Mông Phong nói, cho người khác một lối thoát cũng chính là chừa lại cho mình một lối thoát. Nếu trong tình huống như vậy mà thẳng tay nổ súng thì đội ngũ của anh không bao giờ có thể đoàn kết được. Anh thử nghĩ mà xem, sau này khi đang ở giữa trận chiến, lỡ có ai đó bị thương thì người đó sẽ nghĩ ngay rằng: ‘Mình còn đánh tiếp để làm gì? Giúp đỡ đồng đội sống sót rồi, bọn chúng sẽ nổ súng bắn chết mình thôi’, lúc ấy họ chỉ có duy nhất một con đường là giết chết đồng đội, bản thân thì bỏ trốn để chờ biến thành thây ma. Anh mong bọn họ sẽ vì nghĩa diệt thân sao? Không có đâu!”

Lâm Mộc Sâm im bật.

Lưu Nghiễn tiếp: “Trương Dân bắt đầu lấy huyết thanh để thử cứu họ, nhưng chưa chắc đã có tác dụng. Cụ thể thế nào phải chờ chị Phương chiết xuất mới được. Tốt nhất anh nên kiếm cái gì cho Trương Dân bồi bổ đi đã, còn không, theo cái kiểu rút máu này thì sớm muộn gì anh ta cũng chết ở đây thôi.”

Lâm Mộc Sâm đứng dậy, nói: “Cậu ta có khỏe mạnh không đấy? Các cậu có vẻ thân nhau lắm nhỉ, không bị AIDS đấy chứ?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong chui vào phòng tắm tầng một, Lưu Nghiễn thì ngồi thừ trên ghế đá ở sân trong, một lúc sau chợt nghe “rầm” một tiếng trên tầng hai, Trương Dân gào lên như phát cuồng: “Thằng khốn nạn đó ở đâu?!”

Lưu Nghiễn bật cười, Quyết Minh đuổi theo anh ra khỏi phòng, kêu lên: “Ba đợi đã!”

“Có một thầy ma lao về phía ông đây, vì phải bảo vệ cho thằng nhóc đó mà ông đây... A, mấy em nhìn xem, là thằng nhóc đó đấy, đến giờ anh còn không biết nó chui ra từ xó nào, nhiều khả năng là tổng quản Lưu của chúng ta giấu trong phòng rồi...” Lão mập răng vàng đang ở sân trong khoác lác, nước miếng văng tung tóe, khoa tay múa chân tường thuật lại sự tích anh dũng của mình cho hai cô nàng bụi đời nghe.

Trương Dân nhảy qua lan can tầng hai, đáp thẳng xuống sân trong, ánh mắt giống hệt một con báo đã bị chọc cho điên cuồng, không thèm nói năng gì lao tới tới nắm cổ lão mập đập xuống bàn đá, thở hồng hộc dí súng vào đầu lão.

“Ba!” Quyết Minh gọi.

“Con giun xéo lắm cũng quăn!” Trương Dân gầm lên: “Mày có ý gì? Mày làm gì con tao rồi hả?!”

Lưu Nghiễn lập tức thôi không cười nữa, một cô nàng thấy tình hình không ổn, vội vã chạy lên trên gọi người.

Quyết Minh đang mặc một chiếc áo ba lỗ mỏng, kiểu dáng giống hệt cái của Lưu Nghiễn, rộng thùng thà thùng thình, một bên gấu áo còn đang vén lên cao, lộ ra phần eo thâm tím. Lưu Nghiễn lập tức hiểu ngay, khi Trương Dân về phòng kiểm tra cho Quyết Minh, phát hiện có bất thường, gắng hỏi thì cậu bé mới kể ra mọi chuyện.

Lưu Nghiễn nào ngờ được Trương Dân nói điên là điên ngay được như vậy, cậu vốn tưởng anh đang đùa thôi, nhưng khi thấy tay phải cầm súng của Trương Dân không ngừng run rẩy, quả thực đã mấy lần muốn bóp cò.

Lão mập răng vàng cho là Trương Dân chỉ đang đe dọa, thế là đánh liều, ngoác mồm chửi: “Tới đi! Mày có giỏi thì cứ nổ súng!”

Mông Phong vừa tắm xong, nghe thấy tiếng ồn từ sân trong, chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi ngắn bước ra, trầm giọng nói: “Trương Dân, đừng manh động.”

Trương Dân thở hỗn hển, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Lão không xứng để anh giết, anh bắt lão thề đi, tha cho lão.”

Vụ cãi lộn này rất âm ỉ, biết nội tình chỉ có vài người ít ỏi, trong sân toàn là những người hóng xem kịch vui, đứng châu đầu ghé tai thì thầm bàn tán.

Trương Dân: “Mày thề đi! Sau này tuyệt đối không được đụng vào Quyết Minh! Tao không sợ giết người đâu! Không sợ giết người đâu!”

Lão mập răng vàng kia vội luôn mồm cam đoan: “Không đụng thì không đụng, có làm gì nó đâu chứ!”

“Được rồi.” Lưu Nghiễn lên tiếng: “Trương Dân, thu súng lại, về phòng đi.”

Trương Dân chậm rãi thu súng, không nhìn được gãn giọng: “Mày nhớ kỹ cho tao.” Dứt lời xoay người đi về phía Quyết Minh, nắm lấy tay cậu bé.

“Cứ đợi mà xem, thằng đĩ lẳng nhăng...” Lão mập lúc này mới gượng đứng dậy, mắng Quyết Minh một câu tục tĩu, lại còn giơ ngón giữa sau lưng Trương Dân.

Chỉ trong tích tắc, Trương Dân quay phắt người, không chút do dự bóp cò súng!

“Đoàng!” Giữa trán lão mập xuất hiện lỗ máu!

Cả cái sân rộng lớn lặng ngắt như tờ, lão mập răng vàng trợn tròn mắt, vẻ mặt bàng hoàng không tin nổi ngã ngửa ra sau, lăn quay ra đất.

Trương Dân một tay vẫn nắm chặt Quyết Minh, đứng im một lát rồi khẽ nói: “Bảo Bối, ba sẽ mang con đi, đừng sợ.”

“Đứa nào nổ súng dưới kia thế hả?!” Trên tầng ba, tiếng quát của của Lâm Mộc Sâm rất cuộc cũng vang lên.

“Tôi.” Trương Dân đáp.

“Sao lại nổ súng, cậu giết lão Vương rồi?”

“Lão dám táy máy tay chân với con tôi.”

Lâm Mộc Sâm chống hai tay lên lan can nhìn xuống, Trương Dân và Quyết Minh ngẩng cao đầu, mắt đối mắt với gã.

“Cậu có con từ khi nào thế?” Lâm Mộc Sâm cười hỏi: “Tên là gì?”

Lưu Nghiễn nháy mắt ra hiệu cho Mông Phong, anh bèn chen lời: “Thằng bé tới cùng lúc với anh Trương.”

Lâm Mộc Sâm: “Trương Dân, buông súng xuống, cậu chĩa súng vào người anh làm gì?”

Trương Dân đáp: “Xin lỗi, anh Sâm, ai cũng không được phép đụng đến con tôi, những ngày vừa qua rất biết ơn anh đã chiếu cố...”

Lâm Mộc Sâm ngắt lời: “Người là cậu giết.”

Trương Dân không nói gì.

Lâm Mộc Sâm lại nói: “Vậy nên cậu phải phụ trách thu dọn.” Đoạn xoay người quay vào phòng.

Lưu Nghiễn và Mông Phong đều thờ phào nhẹ nhõm, đám người hóng chuyện cũng giải tán. Trương Dân ngồi xuống ghế đá, ra ý bảo Quyết Minh lại gần. Anh ngồi, Quyết Minh vẫn đứng.

Quyết Minh ôm lấy đầu của Trương Dân, xoa mái tóc anh.

10 giờ đêm.

Mông Phong vừa tuần tra xong, đứng bên dưới một lúc, cả dãy nhà đã tắt đèn gần hết, chỉ còn mỗi phòng của anh và Lưu Nghiễn vẫn sáng, lúc nào cũng có một người chờ anh trở về như thế.

Lưu Nghiễn vẫn mang bộ dạng dửng dưng, chỉ có điều bản vẽ cậu đang xem lúc này đổi thành bản vẽ súng ống. Từ sau bản vẽ, cậu liếc Mông Phong một cái.

Mông Phong mặt không cảm xúc thản nhiên cởi áo, thay dép lê, đu người lên khung cửa làm hai chục động tác hít xà đơn, cầm lấy cái cốc đi đánh răng, lúc quay lại chỉ mặc mỗi chiếc quần lính, để trần nửa thân trên.

Lưu Nghiễn đã tắt đèn, bên ngoài cửa sổ lấp lánh sao trời, gió thu mang theo mùi cỏ khô ùa vào phòng, Mông Phong có một loại ảo giác mơ hồ rằng đây vẫn là lúc còn ở trong ký túc xá hồi trung học.

Sau giờ tự học, Lưu Nghiễn quay về ký túc xá tắm rửa, kẻ có thành tích học tập bê bết như Mông Phong thì phải kiên trì ngồi trong lớp đọc thêm tẹo sách, tới 10 giờ 30 mới về tắm táp, 11 giờ toàn ký túc xá tắt đèn đi ngủ.

Những ngày tháng đó đơn điệu tới mức anh lộn cả ruột, quãng đường đi lại chỉ có căng tin, lớp học, ký túc xá, rồi công thức toán và một mớ chữ

tiếng Anh đọc chẳng hiểu gì, quả thực giống như là... Mông Phong thực tình chẳng muốn nhớ lại chút nào cả.

Nhưng những ngày tháng nhàm chán thời cấp ba ấy, dường như có một ma lực khiến Mông Phong không thể nào quên được. Cảm giác nực cười khi gần như mỗi lần công bố thứ tự thi đua toàn khóa luôn là kẻ đội sổ, đồng sách giáo khoa và sách bài tập nhìn vào chỉ khiến người ta muốn đập đầu vào tường, chữ viết như gà bay chó chạy và những bài tập làm văn lủng củng diễn đạt không tới nơi tới chốn... tất cả lại ẩn chứa một thứ lãng mạn không nói nên lời.

Mông Phong dần thích ứng với màn đêm không có ánh đèn trong ký túc, vừa ngước mắt lên thì bắt gặp đôi mắt đang cười của Lưu Nghiễn.

“Em còn nhớ không?” Mông Phong ngồi bên giường cầm khăn lau khô bàn chân, nghiêm túc hỏi: “Năm cuối cấp ba ấy.”

“Năm cuối cấp ba thì sao?” Lưu Nghiễn thờ ơ vươn vai.

“Thi cuối kỳ tiến bộ mười bậc...”

Lưu Nghiễn lập tức ngắt lời: “Đừng nói nữa, em đi ngủ đây.”

“Là có thể hôn em, ôm em ngủ. Tiến bộ được hơn hai mươi bậc trở lên chứ không phải là tròn hai mươi... thì được ‘làm’ cùng em một lần...”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Nếu lọt vào top mười toàn khóa, em nói mỗi tối đều cho anh ‘làm’ thoải mái...”

“Ai mà chẳng có quá khứ đen tối chứ? Người thông minh mấy cũng có lúc bị đờ, mà đây chẳng phải là vì em muốn đốc thúc anh học tập à? Cùng vào một trường đại học...”

“Thế đấy! Thế nên anh mới liều mạng để học với hành, chỉ vì được ngủ với em thêm vài lần thôi. Hồi đó sao anh ngốc nghếch, ngu xuẩn vậy không biết, lại động lòng bởi cái điều kiện vợ vẫn như thế? Lúc đó hồi hộp thế, suốt ngày chờ đợi đến buổi thí nghiệm vào mỗi thứ Sáu... Giờ nhớ lại quả thật là...”

Lưu Nghiễn mĩa mai đáp trả: “Phải đó, sao anh dần vậy chứ? Đến tận bây giờ vẫn là gỗ mục không thể đẽ, rõ ràng học hành là chuyện của chính anh, mà em còn phải dùng...”

“Dùng cái gì làm phần thưởng nào?”

“Anh đủ rồi đấy nhé, còn nói nữa là em điên lên thật đấy!”

Mông Phong không thềm cởi quần, cứ để nguyên như vậy nằm đè lên chăn, ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao và dải ngân hà lấp lánh ngoài cửa sổ, rồi lại mở miệng: “Em giảng toán cho anh lúc nào cũng mất bình tĩnh, anh còn nhớ rõ lúc em giảng đến sin và cos...”

Lưu Nghiễn đáp: “Em đã bình tĩnh lắm rồi đấy, bạn hiền ạ.”

Mông Phong tức giận gào lên: “Nhưng rõ ràng là em giảng sai! Cái đề đó chính em cũng không biết giải!”

“Rốt cuộc là anh muốn nói gì nào?”

“Giờ thì biết sự lợi hại của anh chưa? Anh học hành không ra gì, nhưng nếu không có anh thì...”

“À há, thì ra đây mới là mục đích chính của buổi nói chuyện hôm nay, anh muốn nghe cái gì đây? Hay là để em bày tỏ sự ngưỡng mộ với anh nhé?”

“Em luôn mạnh mẽ như vậy, lúc nào anh cũng bị em bắt nạt, em không thể dịu dàng một chút được à? Giống như Tiểu Minh phòng bên ấy? Anh làm nhiều chuyện đến thế, chẳng lẽ không đáng để em ngưỡng mộ hay sao?”

Lưu Nghiễn chân thành mà rằng: “Em thực sự ngưỡng mộ anh sát đất luôn.”

Mông Phong cười nhạt: “Anh bảo vệ em bao lâu nay, vậy mà một câu cảm ơn em cũng chẳng thềm nói, nếu không có anh thì em sớm đã tiêu đời rồi.”

“Ồ, cảm ơn nhé.”

“Em xem, cả lúc cảm ơn mà cũng...”

“Anh bảo vệ cho em không phải là chuyện đương nhiên sao? Anh yêu em, em cũng yêu anh, anh không bảo vệ cho em thì đi bảo vệ ai? Còn em không cho anh bảo vệ, thì phải tự nguyện theo ai đây? Giống như hai người Trương Dân vậy, nếu một người còn sống người kia cũng sẽ sống, lỡ có một người chết rồi, người còn lại sống cũng chẳng có ý nghĩa. Những chuyện thế này cũng cần phải nói cảm ơn hay sao? Quyết Minh nói cảm ơn với Trương Dân lúc nào thế?”

Mông Phong cứng họng.

“Được lắm, rốt cuộc là em cũng chịu thừa nhận rằng em yêu anh rồi...”
Mông Phong nói: “Lần này không phải là đùa nữa đấy chứ?”

Lưu Nghiễn chuyển đề tài: “Yêu nhau thì nhất định phải dính lấy nhau à?”

“Chuyện đó không quan trọng, anh nghĩ bây giờ anh có đủ tư cách rồi.”

“Tư cách gì?”

“Tư cách được ‘làm’ em!”

“Tốt nhất là anh nên đánh nhanh thắng nhanh, không thì Lâm Mộc Sâm lại đến nữa cho mà xem.”

Mông Phong điên tiết: “Gã mà còn đến nữa, anh cho một phát nát óc!”

Trong phòng bỗng lặng đi một hồi, Lưu Nghiễn hỏi: “Sao thế?”

“Cái gì mà sao?”

“Không phải là anh muốn qua đây à?”

“Sao em không qua bên đây?!”

Khi Mông Phong đang định đứng dậy thì Lưu Nghiễn đã bước qua.

Hai người chăm chú nhìn nhau, Lưu Nghiễn bỗng nói: “Anh đang căng thẳng đấy.”

Mông Phong bị chọc đúng tử huyệt, gầm lên một tiếng, thô bạo áp Lưu Nghiễn xuống đất, những nụ hôn hung hăng rải xuống.

Mặt sức gặm nhấm, hôn hít, cắn mút... Rất lâu sau, Lưu Nghiễn đưa tay len vào tóc Mông Phong, động tác ấy dường như đang vỗ về một con sư tử hoang dại, khiến cho Mông Phong bỗng chốc trở nên dịu dàng.

Anh chăm chú hôn lên bờ môi Lưu Nghiễn, cậu cũng chăm chú hôn lại anh như thế. Khi môi rời môi, Lưu Nghiễn nhìn Mông Phong, thì thầm: “Anh nhớ em rồi đúng không?”

Mông Phong lặng lẽ gật đầu, bờ lưng trần áp vào tường, ra hiệu cho Lưu Nghiễn dựa lưng vào mình: “Để anh ôm em một lúc.”

Lưu Nghiễn ngồi lên cặp đùi rắn chắc của Mông Phong, dựa lưng vào bờ ngực trần vững chãi của anh.

“Trước tiên phải phục vụ cho vị tiểu hoàng đế nhà mình đã.” Mông Phong thì thào bên tai Lưu Nghiễn.

Cậu ngửa đầu ra sau gối vào vai Mông Phong, cảm nhận sự chăm chú tỉ mỉ của bàn tay anh. Tay Mông Phong vẫn luôn tuyệt như thế, đó cũng là điều khiến Lưu Nghiễn phải mê mẩn. Vào những ngày tháng cả hai mỗi người một nơi, cậu vẫn thường ôm chần tưởng tượng ra đôi bàn tay ấm áp khéo léo ấy.

Một cảm giác kỳ dị ập tới, cảm giác cao trào giống như nước triều dâng cuốn ngập trái tim Lưu Nghiễn, khiến cậu không ngừng run rẩy.

“Dễ chịu rồi chứ?”

Lưu Nghiễn khẽ “ừm” một tiếng, nghiêng đầu qua. Mông Phong cúi xuống hôn cậu.

“Chỉ có trên giường em mới chịu nghe lời thế này... Bình thường thì không dịu dàng được chút à?”

“Thế anh thì không lịch lãm được một tẹo à?”

“Em có phải đàn bà con gái đâu, anh lịch lãm để làm gì?”

“Thế là đúng rồi, em có phải đàn bà con gái đâu, anh đòi em dịu dàng cái gì?”

“...”

Trước đây Mông Phong quá vội vã, bước dạo đầu thường làm qua quýt, chỉ dùng một chút kem bôi trơn gọi là. Vì thế, Lưu Nghiễn không thích cái cảm giác ấy.

Lần này Mông Phong đã chuẩn bị rất kĩ.

“Anh không làm ầu nữa?”

“Em thích bị làm ầu?”

“Không thích bị anh làm ầu, đau.” Cậu nhỏ giọng.

“Bây giờ thì sao? Em thấy thế nào?” Anh thì thào.

Lưu Nghiễn hít một hơi dài, mặt đỏ bừng, khẽ rên: “Thế này dễ chịu hơn hồi trước nhiều, anh đừng vội.”

“Anh muốn em được dễ chịu.” Mông Phong thường thức dáng vẻ vừa phóng dăng lại vừa xấu hổ của Lưu Nghiễn, chống tay lên lí nhí: “Trước đây vội vàng quá, là anh không đúng.”

“Không sao cả...” Lưu Nghiễn nhắm mắt lại. Mông Phong đưa đôi bàn tay răn chắc ôm lấy eo cậu rồi ngồi dậy, Lưu Nghiễn rên lên một tiếng, cả hai siết chặt lấy nhau.

Lưu Nghiễn ôm lấy đầu Mông Phong, vùi mặt bên tai anh, miệng lẩm bẩm những từ không rõ nghĩa. Tay Mông Phong vượt qua eo cậu, Lưu Nghiễn cảm thấy hạnh phúc đến phát điên. Họ mặc sức điên cuồng hôn nhau, gần như đến ngạt thở, lưỡi và môi quấn quýt, dường như muốn bù hết lại cho những ngày tháng phải xa nhau.

Trong mắt Lưu Nghiễn ầng ậng nước, cậu muốn quay mặt đi nhưng bị anh nắm lấy cằm xoay lại: “Nhìn anh... Nào, nhìn anh này.”

Lời vừa dứt là Mông Phong bá đạo hôn lên môi cậu.

Trong cơn mây mưa, anh âu yếm và mê mẩn hôn lên sống mũi, khước miệng của cậu. Ánh mắt Lưu Nghiễn thất thần nhìn lên trần nhà, cả chiếc cổ nhuộm lên màu phớt hồng, gần như bị đẩy đến mức cao trào.

“Gọi ông xã.” Mông Phong dừng lại, vuốt ve tóc cậu. “Gọi ông xã, ông xã sẽ thưởng cho em.”

Lưu Nghiễn nhìn khuôn mặt đẹp trai và cương nghị của Mông Phong, đôi môi mấp máy.

...

Cho đến khi cơn bão đã đi qua, anh mới ôm lấy vai cậu, vùi mặt vào đó thở dốc.

Cậu vuốt vuốt mái tóc anh, ngón tay xoay xoay quanh tai anh nghịch ngợm. Mông Phong ngược mắt nhìn Lưu Nghiễn rồi hôn lên cổ cậu.

Lưu Nghiễn chậm rãi thở sâu, nụ hôn ấy của Mông Phong kéo dài rất lâu, anh ra sức mút, cuối cùng để lại một dấu hôn gợi cảm trên bờ vai cậu.

“Em cũng làm một cái.” Lưu Nghiễn cười nói.

Mông Phong ngồi trên giường lấy khăn lau cho Lưu Nghiễn, không nói một lời, mặt mày đỏ lựng.

Lưu Nghiễn nghiêng người ôm lấy cổ anh, hôn lên vùng cổ gợi cảm, mặt Mông Phong càng đỏ. Lưu Nghiễn ngậm một hồi cũng chẳng thấy rõ dấu hôn, cuối cùng cắn một nhát cho xong.

“Được rồi, được rồi.” Mông Phong nói: “Cứ như là thầy ma ấy, đi ngủ thôi. Chúng mình thế này thì được coi là gương vỡ lại lành đúng không?”

Lưu Nghiễn: “Anh nói xem.”

Mông Phong bật cười, trong lòng vừa có chút ấm áp, lại vừa có chút thất vọng.

Anh âm âm đẩy cái giường đến cạnh giường Lưu Nghiễn, lại bế bổng Lưu Nghiễn lên đặt vào phía bên trong cạnh tường, kéo chăn rồi ôm cậu ngủ.

Đêm đó Lưu Nghiễn vẫn mất ngủ, nhưng chẳng phải vì vấn đề gì khác, mà vì Mông Phong chưa kịp nói đắm câu yêu đương gì đã lăn quay ra ngủ chỉ sau ba phút, tiếp đó còn ngáy đến long trời lở đất.

Bốn rưỡi sáng, khi nhiệt độ của tình yêu đã hạ xuống, Lưu Nghiễn cuối cùng cũng không thể chịu nổi, tung một đạp tổng Mông Phong xuống giường.

Tất cả cuối cùng đã kết thúc, sau cơn mưa thu, tiết trời dần dần chuyển lạnh, hôm sau Lưu Nghiễn nhờ người chuyển bàn làm việc đến dưới tán cây ngô đồng ở sân trong, cậu ngồi giữa sân đầy lá vàng rơi rụng bắt đầu công việc cải tiến súng ống.

Sáu cây súng AK được giao vào tay cậu, Lưu Nghiễn nhận nhiệm vụ sửa chúng lại thành súng dùng cho việc luyện tập.

Cậu tháo rời một cây súng trong số đó, vẽ lại bản vẽ chi tiết linh kiện, rồi cứ thế rơi vào trạng thái tập trung suy nghĩ rất lâu.

Quyết Minh không cần phải trốn ở trong phòng nữa, Lâm Mộc Sâm chỉ gặp cậu bé đúng một lần và bày tỏ thái độ quý mến ở mức vừa đủ chứ không quá nhiệt tình, dường như sợ chạm vào ngòi nổ của Trương Dân vậy. Gã đã nghe đàn em báo cáo, không hề nghi ngờ gì về khả năng Trương Dân có thể dùng súng bắn tia bắn bẻ đầu gã ở khoảng cách cả trăm bước khi đang ở trên sân thượng. Lâm Mộc Sâm nghĩ đi nghĩ lại, phải giao cho Quyết Minh công việc gì mà vừa có việc để làm lại không quá nặng nhọc, cuối cùng, gã quyết định cho Quyết Minh đi phụ việc ở nhà bếp.

Mông Phong và Trương Dân vẫn phụ trách chuyện tuần tra như cũ, phần thưởng sau phi vụ trộm vũ khí là một gói thuốc lá và một chai rượu Hennessy X.O.

Buổi trưa cùng ngày, bên ngoài vang lên một tiếng súng, một trong hai người được Trương Dân tiêm huyết thanh đã biến thành thây ma.

Lưu Nghiễn ra ngoài xem xét, thở dài một hơi, lại nhìn sang Vương Huy, tình hình của anh ta lúc này rất tệ, đã không thể động đậy gì được nữa, vết thương ở bên hông đã lan ra toàn thân bắt đầu thối rữa.

Trương Dân ngồi bên tảng đá, hai mắt anh đỏ quạch, nhìn chăm chăm vào con sông phía trước, không nói một lời.

“Vô ích.” Trương Dân chột cất tiếng: “Huyết thanh không có hiệu quả.”

Lưu Nghiễn an ủi: “Anh đã cố hết sức rồi.”

Trương Dân lặng lẽ gật đầu, lại hỏi: “Có phải vì liều lượng chưa đủ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Nếu anh còn lấy máu nữa sẽ chết đấy, đừng có nghĩ đến chuyện ấy nữa. Tối nay tôi sẽ đi tìm chị Phương hỏi thử xem.”

Trương Dân thở dài, đan hai tay vào nhau, day day chân mày và sống mũi, rầu rĩ nói: “Gieo cho người ta hy vọng sống sót, rồi lại dập tắt cái hy vọng đó, như thế thật tàn nhẫn.”

Lưu Nghiễn mỉm cười, nói: “Không thử thì làm sao anh biết được chứ? Đi tìm Quyết Minh đi, cậu bé mới là người cần anh nhất đấy.”

Trương Dân mệt mỏi gật đầu, đứng dậy quay về nhà máy.

“Khoai tây là thứ rất tốt đấy, bỏ thêm ít thịt bò đóng hộp, thế là đủ mùi vị, lại đảm bảo no bụng...” Thím Vu thao thao bất tuyệt, Quyết Minh đứng bên cạnh, đối diện với một sọt khoai tây đầy ắp, hai mắt đảo mòng mòng.

“Nhìn cháu thanh mảnh yếu ớt thế này.” Thím Vu nói: “Người lớn trong nhà không bắt cháu làm việc gì phải không? Bác có thằng cháu cũng tầm tuổi cháu, chưa bao giờ biết nấu cơm là gì, đến dầu muối tương giấm cũng chẳng phân biệt được...”

Quyết Minh cầm củ khoai tây, lại cầm con dao gọt vỏ lên ướm ướm rồi mới chọc con dao vào củ khoai.

Thím Vu: “Ấy! Không được! Làm thế không được! Nhìn bác gọt thế nào này...”

Một sọt khoai tây lớn, một chậu cà rốt lớn, phòng bếp thì tối tăm chẳng có ánh mặt trời, từ sâu thẳm trong lòng Quyết Minh dấy lên một cảm giác bi kịch.

“Để cháu làm cho.” Trương Dân đón lấy con dao từ tay Quyết Minh, khẽ nói: “Thằng bé sao biết làm mấy chuyện này được?”

Thím Vu bèn bảo: “Cháu đừng có nuông chiều thằng bé mãi thế, cái gì cũng không biết thì phải làm sao?”

“Dạ.” Trương Dân nhìn đống khoai tây một lúc, thấy tâm trạng tốt hẳn lên, anh cười hỏi: “Bảo Bối, con vẽ cái gì thế?”

Củ khoai tây trong tay Quyết Minh được vẽ hai cái chân mày rậm và đôi mắt kiêu hoát hình, đích thị là chân dung của Trương Dân.

Trương Dân cầm lấy “đầu khoai tây” của anh đặt sang một bên, kéo sọt khoai tây lại gần, hỏi: “Ở đâu mà nhiều thế ạ?”

Thím Vu đáp: “Lúc mấy đứa ra ngoài thì chúng nó xuống Dụ Trấn đào về đấy, còn trồng thêm kha khá ở mảnh đất phía sau nữa.”

Trương Dân gật đầu bảo: “Chỗ này cứ giao cho cháu, bác ra ngoài hít thở chút đi ạ.”

Thím Vu lau tay lên tạp dề, cũng không hề khách sáo, vươn vai một cái rồi ra ngoài tản bộ.

Nồi mìn hầm hấp trong bếp sôi lên ục ục không ngừng bốc hơi, Trương Dân xách cái ghế ngồi xuống phía sau Quyết Minh, ôm hờ cậu bé trong lòng, âu yếm vuốt ve, vừa dụi vừa hôn, hai tay vẫn gọt khoai tây. Quyết Minh nghiêng người gối lên trước ngực Trương Dân, có vẻ rất dễ chịu, lim dim thiếp đi.

Mông Phong ngồi trên bờ tường bao của sân thượng ký túc, trước mặt chống một cây súng bắn tia, ánh mắt chăm chú nhìn về phía bờ bên kia con sông, vừa nhai đậu nành rang vừa ngẫm nghĩ.

Lưu Nghiễn dựa lưng vào tường, ngồi dưới đất, hỏi: “Phải giải quyết vấn đề lực phản xung⁷ cho súng luyện tập thế nào đây? Cái lò xo này em lắp mãi không vào.”

⁷ Lực dội ngược lại của súng khi bắn đạn ra.

Mông Phong: “Không phải cái gì em cũng biết sao? Chàng sinh viên xuất sắc?”

Lưu Nghiễn: “Xin chân thành thỉnh giáo anh ạ, Trung sĩ Mông Phong.”

Mông Phong thuận tay đón lấy cây súng, chẳng thèm xem xét gì, xoay xoay vồ vồ một lúc, miệng hỏi: “Đã nói với Lâm Mộc Sâm chưa?”

Lưu Nghiễn và Mông Phong đã có nhiều năm ăn ý, chỉ cần nói nửa câu trên là hiểu ngay nửa câu dưới, cậu lười nhác đáp: “Nói rồi, gã cũng từ bỏ hy vọng được rồi.”

Mông Phong khịt mũi nói: “Chỉ tội Trương Dân, vài ngày nữa không chừng lại bị bắt đi giết người đền mạng. Em có biết vì sao anh ấy lại giết lão mập không?”

Lưu Nghiễn nhướn nhướn mày, Mông Phong trầm giọng nói: “Lần trước mấy tay đàn em của Lâm Mộc Sâm từng kể, khi họ vừa đến Dụ Trấn, lão mập răng vàng đó cưỡng hiếp rồi giết ba đứa trẻ trong một đêm. Khi đã đến ngày tận thế thì lương tri, đạo đức tất cả chẳng còn gì cả. Lâm Mộc Sâm giết chết cha mẹ chúng, lão mập răng vàng liền xin mấy đứa nhỏ chưa đến mười tuổi kia về, nhốt vào phòng... Lúc nghe đến đó mặt Trương Dân

đã biến sắc rồi. Thế nên khi Quyết Minh bị lão răng vàng kia để mắt tới, anh ấy mới phản ứng dữ dội như thế, lẽ ra em không nên cho Quyết Minh theo.”

Lưu Nghiễn rùng mình một cái: “Sao em biết được? Tự Quyết Minh trốn trong xe đó chứ.”

Mông Phong lại tiếp: “Em biết trước kia Lâm Mộc Sâm làm gì không?”

Lưu Nghiễn nghĩ một lúc, không trả lời, Mông Phong bèn nói: “Những kẻ ở đây không ai tốt đẹp cả. Mấy thằng đàn em của gã thỉnh thoảng tìm anh và Trương Dân đánh bài, cược mấy điều thuốc, anh cũng moi được không ít nội tình. Trước kia Lâm Mộc Sâm buôn lậu thuốc phiện đấy, em không thấy ánh mắt của gã...”

“Đúng.” Lưu Nghiễn lập tức hiểu ngay: “Em cứ bảo sao ánh mắt gã có gì đó kỳ kỳ, thì ra là vậy, chính là tâm trạng mỗi ngày nơm nớp lo sợ, sợ rằng ngay giây tiếp theo sẽ toi mạng.”

Mông Phong nói tiếp: “Tay Vương Huy ấy, trước kia là tội phạm cường hiếp, ngay cả anh chàng Lý Tung chỉ đường cho chúng ta lúc trước cũng là kẻ chuyên thu nợ, túm từng người một, nhét vào bao tải rồi đánh đập không thương tiếc...”

Lưu Nghiễn: “Ờ, vậy anh lấy bí mật gì trao đổi với chúng nó?”

Mông Phong chẳng thèm quan tâm đáp: “Không có, anh đây ngay thẳng chính trực, chẳng lẽ nhìn anh giống phường cướp hiếp dê tiện ấy lắm à?”

Lưu Nghiễn: “Ít ra anh cũng phải bịa ra chuyện gì phi pháp chứ, ví dụ như trốn thuế này, hay đi nhà vệ sinh công cộng không xả nước này...”

Mông Phong: “Em đủ rồi đấy!”

Lưu Nghiễn bật cười, đoạn trầm ngâm một lát rồi nói: “Bây giờ huyết thanh không có tác dụng, nếu Lâm Mộc Sâm đòi Trương Dân đền mạng cho lão mập kia, anh có định giúp Trương Dân không?”

Mông Phong hờ hững: “Đương nhiên, anh ấy là bạn của anh. Có điều Lâm Mộc Sâm trước mắt không làm khó anh ấy đâu, hăng còn giá trị lợi

dụng mà. Súng của em xong rồi đây, bây giờ có muốn ném mùi ‘đại bác’ của anh không nào?”

Lưu Nghiễn: “Đến phiên anh ném thử của em mới đúng chứ? Nhi? Dưới kia còn có người nhìn đấy, anh có muốn vừa ngồi đây chào hỏi người ta vừa thử mùi vị ấy không? Em cam đoan anh nhìn sẽ không có gì bất thường hết, sẽ không chạm vào ngực của anh...”

Mông Phong phá lên cười, đột nhiên siết lấy Lưu Nghiễn, đẩy cậu về phía lan can, từ phía sau áp chặt tới rồi ngẩng đầu hướng về phía xa gọi lớn: “Triết gia! Ăn cơm chưa?”

Bờ sông bên kia, Tạ Phong Hoa vẫn còn ngồi ở đó, ngược đầu nhìn về phía Mông Phong ở đằng xa, vẫy vẫy tay chào hỏi.

Bên cạnh cô còn nằm một người đàn ông, anh ta không ngừng thở dốc, chính là tay đàn em đã được thả ra hôm nọ, Vương Huy.

Sắc mặt anh ta xám ngắt như người chết, phần eo đã bắt đầu sưng mủ, càng loét sâu, lộ ra cả nội tạng tím đen. Tạ Phong Hoa nhúng ướt khăn tay, đắp lên trán anh ta.

“Tôi không cầm cự được nữa... tôi... tôi...” Vương Huy đứt quãng nói.

“Cố gắng lên.” Tạ Phong Hoa an ủi: “Anh nhìn xem, thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Vương Huy mở to đôi mắt mờ đục, chăm chăm nhìn vào bầu trời xanh ngắt như vừa được gột rửa, những áng mây trắng bồng bênh trôi qua, phủ bóng lên dãy núi trùng điệp và bãi cỏ xanh biếc bất tận.

“Ơn... gió này... thật... khoan khoái...” Vương Huy nói “VẬY mà... trước kia không... phát hiện cảnh vật nơi đây... lại... đẹp như vậy. Thật sự... muốn... ngắm nhìn thêm vài ngày nữa...”

Tạ Phong Hoa kìm nén dòng nước mắt, nhẹ giọng nói: “Ừm, cố gắng lên, đừng chết mà.”

Vương Huy nói: “Em gái... cảm... cảm ơn em đã chăm sóc tôi... Tôi không phải là... người tốt gì...”

Tạ Phong Hoa khẽ nấc lên, Vương Huy lại khó khăn tiếp lời: “Tôi cứ tưởng... phải một mình... chết đi...”

Tạ Phong Hoa: “Cố lên, Vương Huy, tôi đi gọi anh em của anh tới đây.”

Vương Huy: “Đừng... đừng, cứ thế này... tôi sắp... không được nữa rồi.”

Vương Huy nửa người nằm trên cỏ, chống khuỷu tay xuống đất, chậm chạp bò về phía mép sông.

“Đừng động đây!” Tạ Phong Hoa vội vàng bước tới: “Nằm yên đi!”

Vương Huy nói: “Đừng theo tôi, đừng tới đây... tôi... lát nữa thôi sẽ không biết mình là ai nữa... tránh xa tôi ra... tôi không thể làm hại... em.”

“Đừng, đừng!” Lưu Nghiễn vội nói: “Đừng đùa nữa, hình như tình hình của anh ta không ổn rồi?”

Mông Phong lập tức ngừng động tác kéo quần Lưu Nghiễn lại, nâng súng lên, báng súng tựa trên vai, cố định nòng súng, vòng ngắm đặt trước chân mày, một mắt nheo lại.

Mông Phong lẩm bẩm nói: “Lưu Nghiễn, em nhìn xem? Chuyện này là thế nào?”

Lưu Nghiễn nhào người trên lan can, cầm lấy ống nhòm, nhòm ra phía bờ sông khó hiểu.

Tiêu cự ống nhòm hướng sang Vương Huy lúc này đã biến thành thây ma, chân trái của gã nhích một bước về phía Tạ Phong Hoa, duy trì tư thế ấy một lúc, sau đó lại rụt về.

Thây ma cứ thế lảo đảo lắc lư một hồi, Tạ Phong Hoa đứng chờ ra dưới tán cây.

Không biết bao lâu sau, trong tiếng nước sông ào ào xuôi dòng, thi thể của Vương Huy dường như đã mất đi tất cả ký ức, hướng thẳng về phía Tạ Phong Hoa. Cô dần dần thụt lùi ra sau, đưa mắt nhìn quanh, gào lớn: “Có ai không?!”

Lưu Nghiễn: “Bắn một phát thử xem... nhắm vào tay trái.”

Mông Phong quyết đoán bóp cò, ‘pằng’ một tiếng, viên đạn xuyên qua khoảng cách gần sáu trăm mét, một phát bắn nát cánh tay của Vương Huy, cánh tay đứt lìa cùng với vụn thịt và máu tươi văng ra, cái xác chỉ hơi nghiêng sang một bên chứ chưa ngã xuống, nó xoay người, dường như muốn tìm nơi vừa tấn công mình.

Mông Phong bồi thêm một phát bắn vỡ đầu thầy ma, cái xác không đầu mất đi khả năng hoạt động, gục xuống sông, bị dòng nước cuốn xuống hạ du.

Lưu Nghiễn bỏ hết chuyện đang còn dang dở ở đây, chạy ra ngoài nhà máy, băng qua sông. Mông Phong tiến tới trước kiểm tra, Lưu Nghiễn quay sang hỏi Tạ Phong Hoa: “Lúc đứng lên lần nữa, anh ta đã nói gì với cô?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Không, anh ta chẳng nói gì hết, chỉ nhìn tôi... một cái.”

Lưu Nghiễn thốt lên: “Gặp ma rồi, chuyện này là thế nào?!”

Mông Phong nói: “Biết đâu ban nãy Vương Huy còn chưa chết hẳn.”

Lưu Nghiễn lạnh toát sống lưng: “Em bảo anh bắn vào cánh tay của anh ta trước là để xác định xem anh ta đã chết hay chưa, nhất định là chết rồi, chuyện này không thể nào...”

Cậu đã mấy lần suýt bật cái từ kia ra khỏi miệng, nhưng rồi lại nuốt ngược xuống.

Nửa tiếng sau, Phương Tiểu Lô bị cấp tốc gọi tới đứng bên bờ sông, nghe ba người tận mắt chứng kiến tường thuật lại mọi chuyện.

Trên tay cô cầm một ống axit nitric nhỏ, trầm mặc rất lâu, cuối cùng mới lên tiếng: “Em nghĩ không sai đâu, rất có khả năng đó là một phần ý thức tự chủ được giữ lại.”

Lưu Nghiễn chỉ thấy trái tim mình đang nhảy bình bịch, giọng nói cũng phát run: “Do ý thức tự chủ hay là... ký ức còn sót lại? Chỉ mỗi thầy ma này có, hay là trước kia chúng ta chưa phát hiện ra, thực ra tất cả thầy ma đều có hiện tượng này?”

Phương Tiểu Lôi cũng không hiểu lắc đầu: “Theo những gì chúng ta gặp được trước đây thì chị chưa từng đụng phải trường hợp thứ hai nào giống như vậy.”

Lưu Nghiễn: “Chị chắc chắn không?”

Phương Tiểu Lôi ngược mắt nhìn Lưu Nghiễn: “Trong quá trình bố chị biến đổi... không có dấu hiệu này.”

Lưu Nghiễn gật đầu, nhắm mắt lại: “Em xin lỗi.”

Phương Tiểu Lôi gật đầu nói: “Không sao, rất có khả năng là đã xảy ra... một lần đột biến nữa.”

Lưu Nghiễn mở tròn mắt: “Hơn hai lần đột biến? Nguyên nhân là do huyết thanh sao?”

Phương Tiểu Lôi: “Đã xác nhận ít nhất có hai lần rồi, có lẽ còn nhiều hơn nữa.”

Lưu Nghiễn: “Chuyện thế này không thể dùng từ đột biến để định nghĩa nữa, biểu hiện của virus trên cá thể sinh vật, diễn biến xúc tác từ trong ra ngoài...”

“Đúng.” Phương Tiểu Lôi chậm rãi gật đầu: “Chị không dám tin là từ kia, nhưng trước mắt chỉ có thể dùng nó để định nghĩa thôi.”

“Như thế nào?” Mông Phong hỏi.

“Tiến hóa.” Phương Tiểu Lôi khe khẽ thốt lên.

Từ xa phía tây vang lên một tiếng nổ lớn, mặt đất như đang chấn động, không biết là tiếng sấm vùn vụt báo hiệu cho cơn mưa cuối thu, hay là tiếng bom nổ trong doanh trại Hoa Nam.

CHƯƠNG 14

TẬP HỢP

Ngày 25 tháng 8 năm 2012.

Mông Phong và Trương Dân đã trở về an toàn, chúng tôi thu được đợt vũ khí đầu tiên. Lâm Mộc Sâm là người rất có dã tâm. Dã tâm của gã sâu kín mà rõ rệt, trầm mặc nhưng nguy hiểm. Khi mọi người đang cố gắng để sinh tồn thì gã lại không cam tâm chỉ là sinh tồn. Nếu tôi đoán không lầm, gã đang muốn giành được điều gì đó từ đại dịch thầy ma lần này.

Một quốc gia? Một chính quyền? Nhưng chuyện này rất viễn vông, người của gã còn quá ít, thêm vào đó là những người bình thường vừa mới thu nạp, trước mắt chỉ có chưa tới năm chục người đàn ông có khả năng chiến đấu.

Gã bảo Mông Phong và Trương Dân huấn luyện năm mươi người này, bao gồm cả gã.

Bọn họ lập bia ngắm bắn bên bờ sông, buổi sáng theo Trương Dân ra đó luyện bắn, buổi chiều thì để Mông Phong huấn luyện, trên chân đeo một túi cát nặng mười cân, trèo núi lội sông rèn thể lực.

Phương Tiểu Lôi đưa ra một giả thiết cực kỳ kinh khủng, nhưng Lâm Mộc Sâm chẳng hề bận tâm đến.

Chỉ có chúng tôi hiểu rằng chuyện đó có nghĩa là bọn thầy ma đang dần tiến hóa đến mức có ý thức tự chủ. Vốn dĩ con người có thể tự bảo vệ mình khi dịch thầy ma bùng nổ, tất cả đều là do lũ thầy ma không có khả năng suy nghĩ, hành động hoàn toàn dựa trên bản năng sinh tồn: ăn thịt, tấn công và những thứ khác. Bọn chúng chỉ biết chiến đấu đơn lẻ, không biết cách phối hợp với nhau để tấn công, điều này khiến lực lượng của chúng trở nên

rời rạc. Chỉ cần không đụng phải số lượng thầy ma quá áp đảo, một nhóm người nhỏ nếu được trang bị vũ khí thích hợp thì vẫn có thể tìm được đường sống.

Nhưng một khi giả thiết tiến hóa được chứng minh, chúng ta không thể tưởng tượng được một đội quân thầy ma biết bao vây, biết đánh du kích và nhất là có tổ chức kỉ luật thì sức chiến đấu sẽ ghê gớm đến thế nào. Nếu bọn chúng không đi tấn công loài người nữa mà chuyển mục tiêu sang các loài sinh vật khác, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Nhật ký của tôi càng viết càng dài, hy vọng mọi chuyện sẽ không phát triển theo hướng xấu nhất...

“Lưu Nghiễn.” Một người đứng bên ngoài gõ cửa: “Ra ngoài cùng huấn luyện.”

Lưu Nghiễn gấp quyển sổ tay lại, nhét nó xuống giường, đáp: “Tôi là nhân viên kỹ thuật cơ mà.”

Người kia nói: “Anh Sâm dặn thế, tất cả mọi người đều phải tiếp nhận huấn luyện, ở ngay sân trong.”

Lưu Nghiễn đành phải rời khỏi phòng, ngoài hành lang đứng đầy người đang ngóng cổ nhìn xuống dưới. Lâm Mộc Sâm đeo một miếng giáp lót bằng sắt trên vai trái, tay phải cầm dao găm, hơi khom người.

Trước mặt gã là một thầy ma!

Trong lòng Lưu Nghiễn không khỏi kinh hãi, chỉ thấy thầy ma lao vào Lâm Mộc Sâm, gã vội vàng nghiêng người tránh được cánh tay của nó, thầy ma tru lên phẫn nộ, ngoạm chặt lấy miếng lót vai của gã, Lâm Mộc Sâm liền hất con dao lên, Mông Phong lên tiếng cắt ngang: “Dừng lại!”

Lâm Mộc Sâm nhanh chóng lộn nhào lách người tránh ra, bọn đàn em vây xung quanh đều trầm trồ ca ngợi.

Mông Phong xông lên phi một cước vào thầy ma khiến nó bay tọt vào trong cũi, hai bên lập tức có người đóng sập cửa lại, dùng xích sắt khóa chặt.

“Hướng đâm dao không đúng.” Mông Phong nhận xét: “Lực tay vẫn còn thiếu một chút, cần phải đâm từ dưới cầm lên, xuyên qua gáy của nó, như vậy mới có thể giết chết được.”

Vừa nói vừa đưa tay lên minh họa động tác, bàn tay từ dưới yết hầu Lâm Mộc Sâm, vận sức đẩy tới khiến Lâm Mộc Sâm lui về sau, dè lên tường.

Lâm Mộc Sâm gật đầu nói: “Đã hiểu.”

Mông Phong bèn đứng sang một bên.

Lâm Mộc Sâm hô: “Người tiếp theo.”

Một người khác bước lên, Lâm Mộc Sâm nói: “Cậu, rút con dao trên người nó ra, rồi chém đứt đầu nó.”

Người kia mặc một chiếc áo khoác rất dày, vai đeo miếng lót, đầu đội mũ kín mít, trông hệt như một tên cướp.

Người canh cửa sắt thả thầy ma ra, người kia liền xông lên trước, nắm lấy con dao găm rút ra sau, Mông Phong quát lên: “Chú ý đừng đánh trực diện!”

Người kia liền lách ra đằng sau thầy ma, cầm con dao đâm mạnh vào gáy của nó rồi ngay lập tức nhảy ra xa, thầy ma gục xuống đất, co giật một hồi, bất động.

Những người phụ trách dọn dẹp đeo găng tay vào, khuôn thầy ma dùng để huấn luyện kia bỏ lên xe rửa chở đi. Người ban nãy tháo mũ xuống, liếc mắt về phía Lưu Nghiễn chính là người mấy hôm trước hùng hồn tuyên bố sẽ tìm Lưu Nghiễn trả thù, Văn Thư Ca.

“Lưu Nghiễn.” Khóe mắt Lâm Mộc Sâm nhác trông thấy cậu, gã xoay người gọi: “Cậu thấy sao?”

Lưu Nghiễn: “Bắt được ở đâu thế?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Gần đây hay có mấy nhóm nhỏ vài ba thầy ma loanh quanh ngoài kia, máy giám thị cảm ứng được, dùng bao tải chụp chúng bắt về đây.”

Mấy tay đàn em đẩy cửa sắt đi.

Lưu Nghiễn quét mắt nhìn lên phía trên, nhỏ giọng nói: “Làm thế này rất nguy hiểm, dễ bị lây nhiễm.”

Lâm Mộc Sâm trả lời: “Trước sau gì cũng phải đối mặt thôi, đầu tiên tập đấu với một con, sau này sẽ tăng dần lên, súng đạn không thể giải quyết được mọi vấn đề.”

Lưu Nghiễn: “Nếu trong lúc luyện tập sơ ý bị cào trúng thì làm sao?”

Lâm Mộc Sâm liền nói: “Anh đã chuẩn bị tất cả biện pháp đề phòng an toàn, cậu nhìn bên kia đi.”

Lưu Nghiễn hướng theo ánh mắt của Lâm Mộc Sâm nhìn lên trên, Trương Dân đang vác một khẩu súng bắn tĩa đứng trên tầng ba, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động trong sân huấn luyện.

“Như thế mà vẫn còn bị cào phải.” Lâm Mộc Sâm chậm rãi nói: “Thì chỉ có thể tự trách số đen, để cho chúng nó đi, sớm muộn gì chẳng phải chết.”

“Cậu thử xem!” Lâm Mộc Sâm nói to.

Mông Phong: “Cậu ấy là dân kỹ thuật, không cần đâu.”

“Không sao.” Lưu Nghiễn lên nói: “Em làm được.”

Trương Dân đang đứng trên cao dùng một tay nắm báng súng, một ngón tay khác lần tới cò súng, cất tiếng nói vọng xuống: “Mông Phong, cứ tin tôi, không có việc gì đâu.”

Lưu Nghiễn đón lấy con dao găm từ tay Mông Phong, khom mình thủ thế, lại có hai tay đàn em đẩy một chiếc cũi sắt khác tới, bên trong vang lên tiếng đập bang bang, con thây ma dường như đang rất lỏng lẻo.

“Mở cửa!” Lâm Mộc Sâm hạ lệnh.

Dây thừng được tháo đi, cửa lồng bị đẩy ra, một thây ma vận âu phục ngã lăn ra ngoài. Trong tích tắc, Lưu Nghiễn lạng người.

Cậu lùi sau nửa bước, cho đến tận khi thây ma kia ngẩng đầu lên, lão đảo đứng thẳng dậy, lao về phía cậu, Lưu Nghiễn vội nhảy ra sau, nhìn vào khuôn mặt vàng vọt thối rữa của thây ma không thể tin được.

Trước ngực nó đeo một chiếc kẹp cravat, trên đó là huy hiệu trường của Lưu Nghiễn.

“Thầy?” Lưu Nghiễn lăm bằm, giây phút cậu và thầy ma kia đối mắt với nhau, Lưu Nghiễn chỉ cảm thấy trong đầu như nổ uỳnh một cái, trời đất quay cuồng.

Thầy ma kia không ai khác chính là thầy chủ nhiệm khoa của cậu, người và thầy ma đứng sững trong khoảnh khắc ngăn ngùi, rồi thầy ma rống lên một tiếng, bổ nhào vào Lưu Nghiễn!

Mông Phong quát lên: “Đừng mất tập trung!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lưu Nghiễn gập người tránh được hai tay vung ngang tới của thầy cậu, chống một tay xuống đất, vung chân móc trúng vào đầu gối của nó rồi lập tức giật ngược lại, đầu gối thầy ma bị hất lên, nó mất thăng bằng ngã về phía sau!

Xung quanh rộn tiếng cổ vũ, Lưu Nghiễn tay nắm dao găm lượn vòng tròn, chầm chậm di chuyển vòng quanh khoảnh sân hình vuông, ánh mắt cậu vẫn dán chặt vào thầy ma trung niên mặc âu phục kia.

Hai mắt nó trợn trắng, lại một lần nữa gượng đứng dậy, trong miệng không ngừng phát ra tiếng hừ hừ, đưa hai tay lên vung vẩy loạn xạ.

Lưu Nghiễn thu con dao lại, nheo mắt không hiểu, thầy ma bỗng nhiên không thềm bặt tâm tới Lưu Nghiễn mà nhào về phía Lâm Mộc Sâm!

Xung quanh hét lên kinh hoàng, Lưu Nghiễn gào lên: “Đợi đã!”

Nhưng tiếng hét kia đã quá trễ, Trương Dân đứng trên lầu quyết đoán nổ súng, chính xác bắn bể đầu thầy ma.

“Cậu biết đấu vật?” Lâm Mộc Sâm hỏi.

Lưu Nghiễn giải thích: “Mông Phong có dạy tôi một chút, hồi còn đi lính mỗi đợt nghỉ phép về anh ấy đều dạy.” Dứt lời cậu quay sang nhìn vào đôi mắt Mông Phong.

Lâm Mộc Sâm nói: “Rất tốt, có khả năng tự bảo vệ mình, thế là anh yên tâm rồi, từ ngày mai ban kỹ thuật các cậu cũng đến tập bắn súng, còn huấn luyện thể lực thì có thể thả lỏng một chút cũng được.”

Lưu Nghiễn đáp: “Được.”

Có vài người bước ra thu dọn xác thây ma, Lưu Nghiễn đưa mắt ra hiệu, Mông Phong khẽ gật đầu, Lưu Nghiễn xoay người bỏ đi.

Chạng vạng tối, Mông Phong gác súng, ngồi trên tảng đá lớn ven sông, Lưu Nghiễn lúc này cũng rời nhà máy đi tới, cất tiếng hỏi: “Con thây ma kia tìm ở chỗ nào vậy? Lâm Mộc Sâm có nói địa điểm cụ thể không?”

Mông Phong đáp: “Không, em biết nó sao?”

Lưu Nghiễn nói: “Là thầy của em.”

Mông Phong thở dài một tiếng, Lưu Nghiễn đứng đó một hồi, cố xua đi cảm giác xót xa bất lực, nhú mào: “Là đợt di tản đầu tiên cùng với mấy người Tiêu Vũ.”

Mông Phong: “Tiêu Vũ đã chết, anh kể cho em rồi đấy thôi.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy thì tại sao bọn chúng lại... xuất hiện ở bên ngoài?”

Mông Phong: “Anh cũng không biết, em hỏi anh thì anh đi hỏi ai đây? Cũng có khả năng Lâm Mộc Sâm mang theo người xông vào bắt.”

Lưu Nghiễn nghi hoặc: “Gã mà có gan vậy sao? Dám chui vào trong trại lính bắt thây ma?”

Mông Phong: “Cũng có thể có một hai con chạy ra từ cổng thoát nước, hoặc cũng có thể là thầy của em chừa vào trong đó, hoặc trước đợt dịch bệnh bùng phát trong đó đã trốn ra rồi, khi thành thây ma vẫn cứ lang thang bên ngoài.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, Mông Phong lại nói: “Tường bảo vệ của doanh trại rất kiên cố, đúng ra là không trốn ra ngoài được mới phải. Thây ma đó còn nhận ra em à?”

Lưu Nghiễn không nói gì, chỉ lắc đầu, Mông Phong nói: “Quân đội sẽ lập tức cho nổ tung chỗ đó.” Nói xong móc ra một tờ giấy, chính là văn kiện hôm ấy anh lấy được ở tòa nhà hành chính.

Lưu Nghiễn vội vàng mở ra đọc một lượt: “Sao anh không nói sớm?”

“Đưa cho Lâm Mộc Sâm thì có ích gì? Em xem tay trung úy gửi bức điện tín này cho người nào?! Gã Lâm Mộc Sâm chắc chắn sẽ hỏi, Mông

Kiến Quốc này là ai!”

“Anh có thể trả lời rằng hai người chỉ trùng họ thôi.”

“Thôi đi em ơi, ông già là thiếu tướng, thằng con là lính đặc chủng, em tưởng những người khác ngu hết đấy à?”

Lưu Nghiễn ngẫm thấy cũng đúng, đành phải trả tờ công văn khẩn cấp lại cho Mông Phong: “Đây là thư tay, anh chắc chắn là đã gửi đi rồi?”

Mông Phong: “Cái này nhất định đã được gửi fax đi rồi, người báo tin đã tự sát, nếu chưa gửi đi thì sao ông ta lại tự sát cho được? Anh đoán bên quân đội chỉ là chưa có thời gian để giải quyết trại tập trung này thôi, nhưng sớm muộn gì họ cũng đến.”

Lưu Nghiễn phóng tầm mắt ra xa, ráng chiều đỏ rực rỡ đang trải dần giữa nền trời màu xanh tím.

“Cách bảy mươi dặm.” Lưu Nghiễn hỏi: “Nếu ném bom có ảnh hưởng tới chỗ này không?”

Mông Phong nói: “Trừ phi dùng đầu đạn hạt nhân, có điều với diện tích nhỏ như vậy thì không cần thiết, có lẽ sẽ dùng loại bom laser GBU-28 điều khiển từ xa với hiệu suất công phá bao trùm là 80%. Kết quả là đánh sập hơn nửa doanh trại, không loại trừ khả năng lũ thầy ma còn sót lại sẽ thoát ra ngoài.

Lưu Nghiễn gật đầu: “Phải báo cho Lâm Mộc Sâm biết, cần tăng cường cảnh giới.”

Đêm hôm đó, khi bốn bề tĩnh lặng, không khí oi bức, bầu trời vẩn vù mây đen, mặt đất bị bao trùm trong bóng tối.

Cửa sổ trong phòng ký túc mở toang, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn, thân thể trần trụi áp nghiêng lên người cậu mà ngủ.

Lưu Nghiễn trong giấc mơ cựa cựa vì khó chịu, cả người nhớp nháp đầy mồ hôi, hòa lẫn cùng mồ hôi của Mông Phong, cái chăn bị hất tung, trên tủ đầu giường đặt một cốc thủy tinh có non nửa nước, chuẩn bị sẵn để nửa đêm tỉnh giấc có khát thì lấy uống.

2 giờ đêm.

Nước trong cốc thủy tinh khễ rung, tạo thành những gợn sóng tròn, giữa tâm sóng dường như bị tác động bởi xung chấn nào đó, nảy lên một giọt rồi rơi ngược vào trong.

Khoảng ba giây sau, gợn nước lại lan tỏa.

Mông Phong mở bừng mắt.

Ở phòng bên cạnh, Quyết Minh gọi: “Ba ơi?”

Trương Dân choàng tỉnh, trong căn phòng nhỏ hẹp lặng ngắt như tờ, Quyết Minh mặt đầy nghi hoặc áp tai vào tường nghe ngóng.

Lưu Nghiễn cũng đã tỉnh giấc, ngồi thẳng trên giường, Mông Phong cảm giác được điều gì đó, ra hiệu cho cậu đừng lên tiếng, nhanh chóng mặc quần áo, đẩy cửa bước ra, cùng lúc đụng phải Trương Dân vừa lao ra hành lang.

“Anh cũng nghe thấy rồi?” Mông Phong hỏi.

Trương Dân: “Cái gì vậy nhỉ? Động đất sao? Có cần đánh thức mọi người không?”

Mông Phong: “Trước tiên phải làm rõ xem là cái gì đã...”

Phút chốc cả hai đồng loạt nín thở, một âm thanh trầm đục rất nhỏ từ phương xa vẳng tới, mặt đất chấn động rất khễ, gần như khó có thể phát hiện ra.

Mông Phong: “Lưu Nghiễn! Em đi đâu vậy!”

Lưu Nghiễn cầm theo ống nhòm, phóng như bay qua hành lang, xông lên sân thượng, Trương Dân kéo theo Quyết Minh, cùng với Mông Phong chạy lên trên. Tiếng hét vang trong đêm yên tĩnh khiến không ít người tỉnh giấc, đèn phòng liên tiếp bật sáng. Lưu Nghiễn chạy tới sát mép phía tây của sân thượng, cầm ống nhòm nhìn ra xa.

Trong màn sương giữa đêm đen và đồi núi trập trùng, có một bóng đen đồ sộ như quả núi đang dần dần tiến về phía đông.

Tất cả mọi người đều mở trừng mắt, không thể tin nổi những gì đang diễn ra ở phía xa.

Một tiếng ầm nặng nề vang lên, tựa như sấm sét xé toạc mây đen, mặt đất bị lún xuống rồi nảy bật lên, Lưu Nghiễn giật lùi nửa bước.

“Đó là gì?” Mông Phong hỏi: “Là... loại quái thú gì?”

Lưu Nghiễn nói: “Anh nhìn đi.”

Cậu đưa ống nhòm cho Mông Phong.

Trong bóng tối mịt mù, Mông Phong nhìn thấy một con quái vật cực lớn, ước chừng cao đến ba chục mét, cả người toàn là xác chết. Nó không có đầu, những xác người đã chết lần thứ hai nhưng nhúc hợ lại thành một người khổng lồ bằng máu thịt!

Nó không có đầu cũng không có tay, giống như đem hàng ngàn hàng vạn xác chết cùng mớ chân tay đứt gãy nhồi vào một đồng, nặn thành một cái xác hình người to lớn. Hai chân nó lê đi những bước nặng nề, một bước là cả chục mét, vượt qua quốc lộ và rào lưới sắt, tiến thẳng về phía nhà máy!

“Tính toán... tốc độ của nó...” Lưu Nghiễn gấp gáp: “Tính thử mau lên, Mông Phong!”

Trương Dân giơ ống nhòm lên, chỉ nhìn một cái là thấy ngu cả người.

Mông Phong: “Còn khoảng năm phút nữa... sắp tới gần chúng ta rồi! Lập tức kéo chuông báo động! Mau!” Mông Phong gần như hét lên lao ào xuống sân giữa, kéo vang chuông báo động khẩn cấp.

Từng đợt địa chấn mỗi lúc một rõ rệt, tất cả đều bưng tỉnh giữa cơn mơ, hoảng loạn như ong vỡ tổ, Lâm Mộc Sâm quát lên: “Thây ma ở chỗ nào!”

“Rút khỏi chỗ này!” Mông Phong hét lớn: “Mọi người mau chạy khỏi đây! Trương Dân! Chuẩn bị tên lửa!”

Mọi người trong nhà máy hóa chất đều kinh hoàng ào xuống sân, khi chạy ra đường cái có người vừa trông thấy người khổng lồ be bét máu thịt to như ngọn núi đã ngậy người đứng sừng ở đó, quên cả việc phải chạy trốn, chỉ ngẩng đầu lên mà nhìn.

“Nhanh!” Lưu Nghiễn quát to: “Đừng có nhìn nữa! Tìm chỗ trốn đi!”

Ầm ầm ầm! Người khổng lồ đã tiếp cận nhà máy hóa chất, bước chân long trời lở đất của nó đập sập cái ga ra ở mép ngoài nhà máy, gây ra một

loạt tiếng nổ liên hoàn.

Mông Phong vác súng vừa chạy vừa hét: “Mọi người đã chạy ra hết chưa! Tên lửa đâu rồi!”

Lâm Mộc Sâm cuống cuồng hô: “Không biết! Đừng quản nhiều thế nữa! Mau bắn đi!”

Bên kia đường cái, hầu hết mọi người đều trốn vào rừng cây, tiếng súng nổ rất một vùng, trong đó có tiếng “pằng pằng” của AK, cùng với tiếng nổ đình tai nhức óc của khẩu tiểu liên sáu nòng, Trương Dân đeo kính ngăm nhảy ra ngoài đường cái.

Đạn bay như mưa về phía người khổng lồ, khiến cho hàng vạn xác thây ma tập hợp trên người nó bị bắn nát bươm, nhưng dường như có một khối nam châm cực mạnh, tất cả những máu thịt xương cốt vừa rơi xuống lại bị hút ngược trở lại, không hề bị phân rã.

“Ngừng bắn!” Lâm Mộc Sâm ra lệnh: “Đừng bắn vội!”

Mông Phong kê ngón tay vào cò của khẩu pháo mini, bốn phía tĩnh lặng, thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng súng thừa thớt lạch lổng.

Người máu thịt khổng lồ bước một bước, âm âm giẫm lên con đường quốc lộ cách họ chừng chục mét, rớt cuộc mọi người đều nhìn rõ bề mặt của nó là vô số xác chết kết chặt với nhau, tạo thành một cái chân cực lớn.

Những thây ma đã chết trông thật kinh dị và khủng khiếp, giống những bức phù điêu trên các cột trụ nơi đình chùa, hoặc quay lưng hoặc hướng ngực ra ngoài, tay chân đan vào nhau biến dạng, dính chặt vào với nhau.

Cái chân kia nâng lên cao, biến mất khỏi tầm mắt của họ, hơn chục người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, người khổng lồ bước một chân lên dãy nhà xưởng của nhà máy, gây ra những tiếng nổ như trời sập!

Trong tiếng gào thét tuyệt vọng của đàn bà con gái, ngọn lửa bùng lên ngùn ngụt, ngay lập tức lại bị chân khác đạp tắt ngóm.

“Mục tiêu của nó không phải là chúng ta.” Lâm Mộc Sâm lên tiếng.

Mông Phong buông khẩu pháo mini xuống, người thối khổng lồ đi tới nhà xưởng, giẫm sụm hết dãy ký túc xá công nhân phía tây, rồi băng qua

sân trong, thêm một đạp nữa khiến khu nhà xưởng phía đông âm âm sập xuống, cuối cùng bước ra khỏi ‘ngôi nhà nương thân’ của họ, chậm rãi hướng về phía đông.

Mọi người chết lặng chứng kiến hàng loạt sự việc diễn ra trước mắt, nhà để xe bị sập, khu ký túc xá quay thành hình vuông nay bị phá hủy gần hết, chỉ còn trơ lại hai dãy nam và bắc cũng đã sập đến một nửa, liêu xiêu như sắp đổ. Trên những thanh thép vẫn còn bám đầy những mảnh máu thịt, đó là xác vụn vương lại của người khổng lồ kia.

Mặt đất rung lên từng hồi, người thịt khổng lồ đã rời đi.

“Gặp ma rồi...” Lâm Mộc Sâm hoàn toàn rã rời: “Đó là thứ gì vậy?”

Không một ai trả lời được thắc mắc của gã, sấm rền ì ầm trên cao, những tia chớp rạch ngang bầu trời, mưa ào ào trút xuống, dập tắt ngọn lửa hùng hực thiêu đốt bên trong nhà để xe.

Trong màn đêm lờ mờ, Mông Phong bước ra đường cái, mưa xối khiến anh ướt như chuột lột, đánh mình trần, chiếc quần rần ri ướt sũng dán cả vào bắp đùi. Trên mặt, trên người, trên dép dẫu dẫu cũng lấm lem bùn đất.

Mái tóc sũng nước dính bết lại trên trán Lưu Nghiễn, cậu đánh mắt nhìn về hướng rời đi của người khổng lồ.

“Nó tới từ phía tây.” Giọng Lưu Nghiễn hòa trong tiếng mưa rào rào.

“Cái gì?!” Trong tiếng mưa xối xả không thể nghe được tiếng nói chuyện, Mông Phong hét to.

Lưu Nghiễn: “Doanh trại! Nó tới từ phía doanh trại! Chỗ đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó!”

Mông Phong máy móc gật đầu.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh nghe không hiểu à?! Chuyện này có nghĩa là gì?!”

Khoảng ba giây sau, trong rừng cây vang lên một tiếng gào xé gan xé ruột, mọi người đồng loạt ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Cách đây bảy mươi dặm, những thầy ma còn sống sót vì doanh trại bị phá nát nên đã sống ra tập thể. Trong vòng ba ngày, chúng đã mò theo dấu vết của người khổng lồ tìm đến chỗ trú thân của họ.

Trương Dân hít sâu một hơi rồi hét to: “Tất cả chạy về phía đông! Đừng quay lại nhà xưởng! Lũ thầy ma đã tới rồi!”

CHƯƠNG 15

ĐÀO VONG...

Nổi bàng hoàng khi cứ điểm bị hủy và sự xuất hiện của người thị khổng lồ còn chưa qua thì lớp thầy ma đầu tiên đã tràn tới không hề báo trước.

Lâm Mộc Sâm gầm lên: “Đứa nào trực thế hả?!”

“Giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm!” Lưu Nghiễn hô lớn: “Nhắm hướng đông mà chạy! Tìm chỗ nấp! Phòng thủ!”

Giữa màn mưa đêm mịt mùng tăm tối, thi thoảng lại có những tia chớp xé toạc không trung chiếu sáng cả trăm dặm, một đợt thầy ma lớn đội mưa và bùn lầy ập tới. Những cái xác sống từ bốn phương tám hướng tự động tiến tới bao vây nhà máy. Khắp nơi vang lên những tiếng la hét, kêu gào. Trong cơn mưa đêm giờ tay không thấy ngón, tiếng súng vang lên đình tai nhức óc.

“Đừng chạy về phía nhà máy!”

“Cứu với!”

Trương Dân: “Bảo Bối, nấp sau lưng ba!”

Mông Phong nâng súng tiểu liên điên cuồng xả đạn, hét lớn: “Lưu Nghiễn đâu? Lưu Nghiễn ở đâu rồi?!”

Những người có súng mạnh ai người nấy chiến, Trương Dân quát: “Tập hợp lại! Tránh để tên bay đạn lạc!”

Tiếng súng vang lên loạn xạ, tiếng lựu đạn nổ âm âm trong đêm, ngọn lửa vừa bốc lên lập tức bị trận mưa ồ ạt dập tắt, đêm sâu thẳm không biết đã chết bao nhiêu người, khắp chốn đều là những tiếng thét thê lương.

Mông Phong gần như tuyệt vọng hét lên: “Lưu Nghiễn! Mẹ kiếp rốt cuộc em ở xó nào?! Mau chui ngay ra đây cho anh!”

Bất thành linh sau lưng va phải một người, Lưu Nghiễn hô lên: “Đây đây! Quả lựu đạn giúp anh thoát thân mới này là nhờ em ném đấy!”

Toàn thân Mông Phong như muốn sụp xuống, một tay ôm lấy Lưu Nghiễn, vò mạnh tóc mái của cậu.

Trương Dân kêu lên: “Giờ phải làm sao đây!”

Mông Phong hét: “Vừa đánh vừa rút! Để mọi người tập hợp lại!”

Lưu Nghiễn nhét đạn vào súng báo hiệu, một quả pháo sáng bay vút lên cao, cây ma đã bớt đi rất nhiều.

Những người còn sống sót dần hướng về phía họ tập hợp, bọn họ cứ thế lùi lại. Gần đến bình minh mưa cũng nhỏ dần, cây cối, núi đồi chìm trong bóng tối tĩnh mịch, cảnh vật mỗi lúc một rõ hơn.

Mông Phong quan sát xung quanh, còn lại mười bảy người, bọn họ đã thoát khỏi vòng vây của lũ cây ma.

Lâm Mộc Sâm mệt đến mức muốn gục xuống, Quyết Minh khoác bên ngoài chiếc áo rần rì của Trương Dân, lạnh run người trong mưa.

Ngoại trừ bốn người họ, chỉ còn sót lại mười ba người.

Ánh mắt của Lâm Mộc Sâm trống rỗng mà ngỡ ngàng, dường như hoàn toàn không thể ngờ rằng chỉ qua một đêm, quốc gia nhỏ bước đầu được hình thành của gã đã bị phá hủy triệt để.

“Bây giờ có thể truy cứu trách nhiệm được rồi.” Lưu Nghiễn mệt mỏi dựa lên một thân cây ven đường, cả người sụp xuống.

Mông Phong cười khổ nói: “Chẳng có ích gì nữa rồi.”

Trương Dân hỏi: “Ai phụ trách tuần tra ban đêm?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Không có ở đây, chắc đã chết rồi.”

Lưu Nghiễn nói: “Người khổng lồ kia, mọi người có thấy không?”

Mông Phong: “Thì sao?”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Thiết bị giám sát hồng ngoại chỉ báo hiệu khi phát hiện cây ma có nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường một chút, người

không lồ kia được tổ hợp từ những xác thây ma đã chết lần thứ hai, chúng nó đã không còn độ ẩm nữa, giống như sỏi đá và cây cối vậy, thế nên không thấy tín hiệu báo động là đúng rồi.”

Trương Dân: “Rốt cuộc nó là thứ quái gì vậy?”

Lưu Nghiễn cười khổ lắc đầu, hỏi: “Bây giờ phải làm sao?”

Mười mấy người đồng loạt hướng ánh nhìn về phía Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm quét mắt qua bọn đàn em một lượt, rồi nói: “Phải nghĩ cách rời khỏi chỗ này.”

“Chiến lược rút lui thế nào?” Mông Phong thu cây súng máy lại, cúi đầu kiểm tra số đạn còn lại trên màn hình điện tử.

“Nhà xe đã bị hủy rồi.” Trương Dân hỏi: “Đi kiểu gì?”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi cảm thấy vẫn còn người sống sót, mọi người có phát hiện ra không? Lúc mới phát hiện lũ thây ma cũng chẳng đông lắm.”

Mông Phong nheo mắt ngẫm nghĩ một lúc, đoạn gật đầu đồng tình.

“Tính sơ sơ.” Mông Phong nói: “Đợt trước chúng ta đến doanh trại, bên trong có gần một vạn thây ma, không thể nào chỉ còn số lượng ít như thế.”

Trương Dân lên tiếng: “Chỉ có một khả năng duy nhất, đó là bọn chúng vẫn chưa tới hết, rạng sáng nay gặp phải chỉ là đợt đầu tiên, số này cũng gần như bị diệt sạch rồi, bây giờ quay về xem xét còn kịp, biết đâu vẫn có người còn sống.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Vậy thì, các cậu trở về cứu người...”

Mọi người quay đầu nhìn chăm chăm vào Lâm Mộc Sâm.

“Ai là ‘các cậu’?” Mông Phong lạnh lùng hỏi.

Lâm Mộc Sâm chỉ từng người: “Cậu, cậu, và cậu, ba người các cậu mang theo năm người trở lại, ai tự nguyện quay lại thám thính thì bước ra.”

Lưu Nghiễn biết ngay sẽ thế này, nhưng cũng đúng ý cậu, bèn đánh mắt ra hiệu cho Mông Phong.

Mông Phong hiểu ý, mở miệng nói: “Không cần thêm năm người nào nữa, bọn tôi là đủ rồi.”

Lâm Mộc Sâm tán thành: “Được, anh tin vào khả năng của các cậu, có thể cứu được thì cứu, tìm xem trong nhà máy còn gì sử dụng được không, anh mang theo người lên đường cao tốc tìm xe, khi nào tìm được sẽ quay lại đón các cậu ngay.”

Mông Phong hỏi: “Trên đường cao tốc có xe sao?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Lúc mới chuyển đến nhà máy, anh phát hiện trên giao lộ đường cao tốc đậu ba chiếc container, có điều không biết có xăng không, khi đó anh có cho mấy đứa đi kiểm tra rồi, đều bình thường cả.”

Mông Phong gật đầu, Trương Dân nhìn sang Quyết Minh, rồi lại nhìn Lâm Mộc Sâm, Lưu Nghiễn lập tức thay anh ra quyết định: “Quyết Minh cũng đi theo chúng tôi.”

Trương Dân công Quyết Minh lên, anh đưa khẩu AK cho cậu bé. Mông Phong dùng một tay cặp súng máy, giống hệt như một chiến sĩ người máy, tay còn lại nắm lấy Lưu Nghiễn, bốn người cùng bước thấp bước cao trên đường quốc lộ.

“Còn bao nhiêu phát?” Trương Dân hỏi.

Mông Phong: “Bốn trăm sáu chục phát, số đạn đều ở trong nhà máy, phải quay về nạp.”

Trương Dân: “Vậy chúng ta đi luôn thế này à? Không đợi họ nữa hả? Nếu họ không đến thì sao?”

Mông Phong: “Lưu Nghiễn?”

Suốt dọc đường đi Lưu Nghiễn đều không nói chuyện, mãi lúc này mới sực tỉnh, lơ ngơ hỏi: “Sao?”

Nước từ trên núi chảy xuống cuốn theo bùn đất, Mông Phong kéo cậu nhích sang mép đường để tránh bị trượt chân, rồi hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy? Người khổng lồ à?”

Lưu Nghiễn gật gù đầu, nói: “Lâm Mộc Sâm sẽ đi tìm chúng ta thôi, toàn bộ tài sản của gã vẫn còn trong nhà máy mà.”

Quyết Minh hắt hơi một cái, chùi chùi nước mũi lên cổ Trương Dân.

Trương Dân lên tiếng: “Tôi phải về tìm hộp thuốc, loại bệnh vặt như cảm cúm nếu để sốt cao thì cũng mệt đấy.”

Bọn họ xuôi theo đường quốc lộ đi gần một tiếng, trên người Quyết Minh đắp chiếc áo khoác của Trương Dân, cậu bé mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lưu Nghiễn và Mông Phong tay nắm tay đứng trước đồng hồ nát của nhà máy, trời đã sáng hẳn, mặt đất đầy xác thây ma cháy đen, nhà xưởng bị lựu đạn oanh tạc tan tành, dây ký túc xá cũng đổ sụp.

Trương Dân thả Quyết Minh xuống, để cậu bé đứng dưới tòa nhà tránh mưa, sau đó lại đi xung quanh tuần tra một vòng, xác định chắc chắn không còn nguy hiểm nào.

“Có ai ở đây không?” Lưu Nghiễn gọi to.

Bất chợt tiếng súng vang lên, Mông Phong nhắm sau lưng Lưu Nghiễn nổ súng, bắn một thây ma nát bét.

Lưu Nghiễn gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, hướng về phía sân trong.

Mông Phong: “Em đi đâu thế?”

Lưu Nghiễn nói: “Đi lấy đồ của em, anh không cần lên đâu.”

Mông Phong vẫn để trần nửa thân trên lấm lem bùn đất, đứng ở sân trong, một lúc sau, Lưu Nghiễn từ trên lầu ném xuống một chiếc áo khoác cho Mông Phong mặc vào, gom số tay và thùng dụng cụ đi xuống lầu.

“Tôi ra bờ sông coi thử.” Mông Phong bảo: “Trương Dân, anh trông chừng chỗ này nhé.”

Lưu Nghiễn cầm theo thùng dụng cụ vội vàng qua nhà ăn, bỗng nhiên đứng sững lại.

“Trời ơi...” Hai mắt cậu đỏ lên, sống mũi cay xè.

Thôi Tiểu Khôn bị một cây thép cắm xuyên qua ngực, mắt trợn trừng, cơ thể treo giữa không trung, từ đầu gối trở xuống đã bị thây ma gặm nhấm nhở.

Lưu Nghiễn kìm nén những giọt nước mắt chực rơi, bước tới vuốt lại đôi mắt còn mở lớn của Thôi Tiểu Khôn.

Trương Dân hỏi: “Là bạn của cậu à?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Bạn cùng phòng, chạy nạn cùng nhau từ hồi đầu.”

Trương Dân thở dài.

Lưu Nghiễn phân công: “Anh đi về phía đông, tôi theo phía tây tìm kiếm, năm phút nữa gặp nhau ở đây.”

Trương Dân gật đầu đáp: “Được.”

Lưu Nghiễn đặt thùng dụng cụ bên chân Quyết Minh, dặn dò cậu bé đừng chạy lung tung, đoạn xoay người vòng qua đồng hồ nát bắt đầu tìm kiếm người sống sót.

“Có ai không?!” Lưu Nghiễn kêu lên.

Một tiếng thét chói tai vang lên, Lưu Nghiễn vội vàng chạy về dãy nhà phía nam, một thân ma đang áp vào cửa, với tay vào trong phòng bếp khu loạn xạ, bên trong văng ra tiếng mắng chửi của thím Vu: “Cút đi! Cút đi!”

Lưu Nghiễn hô to: “Nấp ra phía sau!” Dứt lời tức khắc nổ súng, một phát bắn chệch, con thân ma kia liền nhào về phía cậu, Lưu Nghiễn cũng không tránh né, “pằng pằng pằng pằng” liên tiếp bốn phát súng, một phát cuối cùng bắn nát đầu của nó, cái xác không đầu ngã sấp trước mặt Lưu Nghiễn.

Cậu tiến tới đẩy cửa: “Thím Vu? Còn ai trong đó không? An toàn rồi, có thể ra ngoài rồi.”

Bên trong lại vang lên tiếng hét chói tai.

“Coi chừng!”

Lưu Nghiễn quay phắt lại, một thân ma xông ra khỏi hành lang bổ nhào vào cậu. Lưu Nghiễn vội vàng tựa lưng vào cửa bóp cò, trong lúc nước sôi lửa bỏng, từ trên tầng rơi xuống một cái tủ sắt, “rầm” một tiếng nện thẳng lên người thân ma.

Lưu Nghiễn toát mồ hôi, cầm súng nhìn lên trên, trên tầng ba xuất hiện một chậu hoa.

Lưu Nghiễn vội hô: “Dừng!”

Quyết Minh ló đầu ra, hỏi: “Đã chết chưa?”

Lưu Nghiễn: “...”

“Con chạy lên trên làm gì vậy hả?” Trương Dân nghe tiếng súng liền vội vàng lao tới, gọi vọng lên.

“Tìm đồ.” Quyết Minh đáp, cậu bé vừa tìm được đồ của mình định đi xuống.

Cửa phòng bếp mở ra, hiện ra thím Vu hùng hổ như gà mẹ bảo vệ con và hai cô gái đứng trốn bên trong chính là Tạ Phong Hoa và Đinh Lan, cùng với ba người đàn ông bị thương.

“Ra hết đi.” Trương Dân nói, tiện thể bắn nát đầu con thây ma bị đè dưới tủ quần áo, anh giang rộng hai tay đón Quyết Minh nhảy xuống, đặt cậu bé ngồi yên một chỗ.

Lưu Nghiễn: “Còn ai sống sót không?”

Trương Dân: “Không, vật tư ở hai dãy nhà phía nam và bắc gần như còn nguyên, còn dãy phía đông, nhà xưởng và nhà xe đã bị phá hủy hết rồi. Đợi Mông Phong quay về tập hợp.”

Mông Phong dừng lại ở bờ sông rửa mặt, nước sông hòa cùng với dòng nước từ đỉnh núi cuộn cuộn đổ xuống, mang theo cành cây gãy và lá vụn trôi đi. Bỗng nhiên cảm nhận được điều gì, Mông Phong ngẩng phắt đầu.

Giữa cánh đồng phía xa, có hai thân hình ướt đẫm, một đang nằm, một trong tư thế quỳ.

Mông Phong ngẩng đầu hô lên: “Ai?”

Anh nhanh chóng khoác khẩu súng máy lên, lội qua bên kia sông.

Mây đen giăng kín, đất trời xám xịt một màu, Phương Tiểu Lô lặng lẽ nằm giữa cánh đồng rộng lớn, mở to đôi mắt trống rỗng, một thây ma đè lên thân thể cô, không hề nhúc nhích.

Mông Phong ghen lời: “Phương Tiểu Lô?!”

Mông Phong cầm súng khế đẩy thây ma trên người cô lật ngửa ra, đó là Tiêu Vũ đã bị gãy hai chân, một cây dao găm cắm từ cổ xuyên vào đầu anh ta.

Trên cổ, trên vai Phương Tiểu Lô bê vết máu, cô nằm đó không ngừng co giật.

Đôi môi mấp má, đưa một tay lên, đặt vào bàn tay to lớn của Mông Phong hai chiếc nhẫn, nắm lấy họng súng của anh, thều thào.

“Nổ... nổ súng...”

Một tiếng súng vang lên từ đằng xa.

Trong dãy ký túc xá, Trương Dân nâng súng bắn một phát đạn tín hiệu, dưới bầu trời xám ngắt nhấp nháy những tia sáng màu xanh lục.

Quyết Minh đang ở bên cạnh uống thuốc, Lưu Nghiễn bèn hỏi: “Em về lấy gì vậy nhóc?”

Quyết Minh móc trong áo khoác ra cho cậu xem một chiếc huy chương, rồi một cái nắp chai, vài tấm vải in hình logo game Plants vs zombies.

Bên ngoài đậu bốn chiếc container, đúng như Lưu Nghiễn dự đoán, Lâm Mộc Sâm đã quay lại.

“Sao rồi?” Lâm Mộc Sâm mang theo người bước xuống.

Lưu Nghiễn nói: “An toàn, các anh có thể chuyển đồ đạc rồi.”

“Chúng ta sẽ rút về hướng nào?” Mông Phong mặc quân phục không cài nút, cứ để phanh ngực, anh hạ súng máy xuống, quay quay cánh tay nhưc môi.

Lâm Mộc Sâm không đáp, hỏi ngược lại: “Chỗ này là tất cả những người còn sống?”

Lưu Nghiễn bèn đáp: “Tính thêm mấy người sau lưng anh nữa, tất cả là hai mươi ba người.”

Lâm Mộc Sâm để cho người đi vận chuyển đồ đạc, đưa mắt nhìn ra xung quanh, rồi ngồi xuống cái chiếu trong sân, trải bản đồ ra.

“Phía đông có thành phố S, thành phố Z và tỉnh F.” Lâm Mộc Sâm nói: “Nghe nói chỗ đó là nơi bùng nổ dịch thủy ma đầu tiên trên cả nước, chắc chắn các cậu không muốn về đó rồi.”

“Miễn đi.” Mông Phong khó chịu nói.

Chẳng có ai mong muốn quay về đối mặt với thành phố địa ngục ấy cả.

“Không đi những khu vực dịch bệnh trọng điểm.” Trương Dân lên tiếng: “Tôi đề nghị đi về phía bắc.”

Lâm Mộc Sâm lại nói: “Đi lên đường cao tốc phía bắc là ra khỏi tỉnh rồi, nửa tháng trước toàn bộ tuyến đường tới đó đã bị phong tỏa, vừa này anh cũng cho người đi xem xét, toàn là thầy ma.”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Lâm Mộc Sâm tiếp: “Anh quyết định đi về phía tây, rời khỏi dãy Nam Lĩnh thì rẽ về hướng tây bắc.”

Mông Phong: “Nhưng cái con quái vật kia là từ phía tây tới.”

Lâm Mộc Sâm: “Nó đi về phía đông, mục tiêu không phải chúng ta, hơn nữa đã rời khỏi rồi.”

Lưu Nghiễn từ đầu đến cuối vẫn chưa nói gì, Trương Dân bảo: “Nếu đi về phía tây, dọc đường nhất định còn gặp phải thầy ma.”

“Đi bất cứ hướng nào cũng có thầy ma thôi.” Lâm Mộc Sâm nói: “Chỗ nào mà chẳng là mạo hiểm?”

Lưu Nghiễn cất tiếng: “Tôi đồng ý đi về phía tây bắc, nếu có thể, tôi muốn đến doanh trại lính lấy lại một thứ.”

Mông Phong gật đầu, Lâm Mộc Sâm nói: “Lát nữa sáu người một đội, lần lượt canh giữ trên nóc container, mang theo cả súng, nếu có thầy ma nhảy ra chặn đường thì vừa đi vừa diệt, chỉ cần xe chạy được là được. Bây giờ tất cả đi chuyển đồ, kể cả đàn bà con gái! Đúng nửa tiếng sau xuất phát!”

Mọi người tản ra, sáu chiếc xe container nối đuôi nhau đậu dọc đường quốc lộ, họ khuân tất cả những thứ có thể dùng được lên xe, Lưu Nghiễn nhắm tính sơ sơ số xăng dự trữ, đủ cho cả đoàn xe đi được gần năm ngàn cây số.

Đám đàn em ôm bột mì, gạo và đồ hộp bỏ lên xe, nhét vào sâu bên trong thùng container, thêm cả những thùng thuốc lá và dược phẩm, Lưu Nghiễn lúc này mới phát hiện Lâm Mộc Sâm tích trữ nhiều đồ đến vậy.

Nửa tiếng sau, đồ đạc đã chuyển gần xong, một tay đàn em vô ý va phải thanh thép gãy nên bị trầy da, miệng vết thương có màu tím đen.

Lâm Mộc Sâm không nói gì, xem như chưa phát hiện, vẫn để mặc cho tay đàn em kia làm việc bình thường, mãi đến lúc gần đi mới bảo cậu ta xuống xe, cầm ba bịch bánh quy và ba chai nước khoáng đặt ở ven đường, rồi ra lệnh: “Đi thôi.”

Tay đàn em bị vứt bỏ ngơ ngác đứng đực giữa đường, nhìn theo đoàn container khởi hành, rời khỏi nhà máy hóa chất giờ đây đã là một đồng hoang tàn.

Tính toán chi li bunn xin như Lâm Mộc Sâm, cuối cùng cũng phải lãng phí đồ ăn, có điều trước mặt nhiều người như vậy, tay đàn em kia lại tất tả vận chuyển đồ đạc cả ngày trời, không thể nào một phát súng tiễn cậu ta về Tây Thiên được, vẫn là làm thế mới thỏa đáng.

Bốn người Mông Phong ngồi vào chiếc container sau cùng, trên đường ổ gà lổn nhổn khiến chiếc xe hơi xóc.

Lưu Nghiễn hướng về cuối thùng xe hỏi: “Triết gia, cô còn đó không?”

Tạ Phong Hoa nhỏ giọng an ủi Đinh Lan đang nức nở không thôi, vuốt lại mái tóc rối, từ trong thùng xe nhìn ra chỗ Lưu Nghiễn.

“Cậu nhà văn kia sao rồi?” Lưu Nghiễn hỏi tiếp: “Bỗng dưng tôi muốn nghe kể chuyện, cậu ta còn sống không?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Từ mười hôm trước đã rời đi rồi, trong hành lý của cậu ta có một tập thơ, một cái gối đầu. Dọc đường đi bất cứ lúc nào cũng có thể ngã lưng mơ mộng rồi.”

Lưu Nghiễn nói: “Đúng đấy, lần sau nếu có gặp được người nào biết kể chuyện, nên mời người đó ở lại.”

Ngày 26 tháng 8 năm 2012.

Chúng tôi gặp đợt tấn công đầu tiên của lũ thầy ma sau khi ổn định. Xuất hiện một con quái vật cực to chẳng ai hay biết chui ra từ xó nào, tôi và Mông Phong gọi nó là người thịt khổng lồ, Quyết Minh thì gọi những thầy ma kia là “Quân đoàn tai họa”. Bởi vì nó, chúng tôi lại một lần nữa phải bước vào cuộc hành trình trốn chạy.

Tôi cần có một người cố vấn chuyên về sinh vật học, nhưng chị Phương đã chết rồi, người nhà, họ hàng thân thích, bạn bè của chị tất cả đều đã bỏ mạng trong cơn đại nạn này. Có lẽ mong muốn được gặp lại anh Tiêu Vũ là niềm tin duy nhất giúp chị tiếp tục sống sót. Mông Phong bảo rằng anh ấy vẫn nhớ chị, có lẽ đó là bến đỗ mà chị cam lòng đón nhận.

Hy vọng kiếp sau cả hai vẫn có thể bên nhau.

Lũ thầy ma đã phá hủy nhà máy ở Dụ Trấn, chúng tôi cùng với những người ít ỏi còn sót lại tiến về phía tây bắc, suốt dọc đường Trương Dân và Mông Phong dựng súng trên nóc container, giải quyết những nhóm thầy ma nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện bên đường.

Bọn chúng vượt qua ngọn núi, phần lớn đều tản mát trên những cánh đồng, không đi lên quốc lộ, đó thật sự là cái may trong cái rủi.

Buổi chiều cùng ngày, tôi đến mé tây bắc của doanh trại khép kín thuộc quân khu số 2 Hoa Nam, lấy lại chiếc camera số ba đã bỏ sót trong đợt hành động trước.

Lúc đầu khi thiết kế máy giám thị hồng ngoại, Thôi Tiểu Khôn với chuyên ngành tự động hóa đã thêm vào một con chip có pin độc lập với máy, bây giờ dù Thôi Tiểu Khôn đã rời xa chúng tôi, nhưng phát minh của cậu ấy vẫn còn phát huy tác dụng. Trong con chip này lưu lại những sự việc trong vòng năm tiếng sau khi chúng tôi rời khỏi doanh trại. Nói không chừng nó có thể cho chúng tôi biết được chân tướng sự việc.

Mong rằng trên trời Thôi Tiểu Khôn linh thiêng có thể yên nghỉ.

Mông Phong quay sang nói với Lưu Nghiễn đang cầm cúi viết nhật ký: “Chị Phương Tiểu Lôi trước khi chết có gửi cho anh một thứ cần chuyển cho em, lưu lại làm kỷ niệm.”

Anh chìa tay ra trước mặt Lưu Nghiễn, hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh sáng.

Lưu Nghiễn lặng lẽ cầm lấy chiếc nhỏ hơn, để chiếc to hơn lại trong bàn tay Mông Phong.

CHƯƠNG 16

TÌM KIẾM CỨU NẠN

Trời đã tạnh ráo, hơn chục người ngồi trên nóc container phóng tầm mắt về doanh trại lính nằm ở ven quốc lộ, sáu chiếc xe chậm rãi đi qua, bỏ lại cảnh vật ở phía sau xa xôi.

Cả doanh trại nhuộm màu tan hoang, tường bao bị phá một lỗ hổng lớn, bên trong trống huếch trống hoác, tất cả cây ma đều đã chạy ra ngoài.

Mông Phong dẫn theo vài người gom nốt số vũ khí còn sót lại trong doanh trại khuôn về xe, nhét hơn nửa thùng container.

Lưu Nghiễn cầm một hộp nhỏ trong tay, xoay tới xoay lui ngắm nghía, chỗ này không có đủ điều kiện, trời mưa to đã làm ướt mạch điện bên trong, phải có vật liệu để sửa chữa mới có thể chép được những hình ảnh đã ghi lại trong đó ra.

Xế chiều, đoàn xe lại tiếp tục lên đường, xuôi theo quốc lộ, xuyên qua dãy Nam Lĩnh ra khỏi địa phận tỉnh, một mạch hướng về phía bắc.

“Ba ơi, con chết mất.” Giọng của Quyết Minh vang lên trong đêm tối.

“Không đâu.” Trương Dân nhẹ nhàng vỗ về: “Bảo Bối, chỉ là thuốc hạ sốt có chút tác dụng phụ thôi.”

Quyết Minh nói: “Con khó chịu quá...”

Trương Dân dựa lưng vào một cái thùng các tông, chỗ họ ngồi rất chật chội, xung quanh hầu hết chất đầy bột mì, gạo, thực phẩm đóng hộp và mấy thứ linh tinh, trong không gian nhỏ hẹp cách cái thùng các tông là gần nửa đám thuộc hạ của Lâm Mộc Sâm, phía đối diện là Mông Phong và Lưu Nghiễn, còn chỗ khuất gió ở sâu bên trong thì dành cho chị em phụ nữ.

Quyết Minh dầm mưa suốt một đêm, bắt đầu cảm và sốt cao, hạ sốt xong thì người bơ phờ uể oải, chẳng ăn uống gì được, cứ ở trong lòng Trương Dân khó chịu qua cơn mưa.

“Uống thêm chút nước nhé.” Trương Dân hỏi: “Có nóng không?” Anh xoa xoa đầu đứa con nuôi, muốn phân tán sự chú ý của thằng bé nên bảo: “Con xem vật trong tay Lưu Nghiễn kia, đó là cái gì thế nhỉ?”

Quyết Minh lắc đầu, nhìn Lưu Nghiễn ở phía đối diện: “Đồng hồ báo thức ạ?”

Lưu Nghiễn ngồi lắp ráp một cái máy nhỏ hình tròn dưới ánh sáng từ mù của cây đèn pin.

“Là máy dò tìm sự sống.” Lưu Nghiễn đáp: “Mông Phong tìm được bên trong doanh trại đấy, anh điều chỉnh một chút, dựa vào chênh lệch nhiệt độ để dò tìm tín hiệu của sự sống ở cự ly xa.”

“Có thể tìm được thầy ma không?” Mông Phong hỏi.

Lưu Nghiễn lắc đầu: “Kỹ thuật của nó khác với camera hồng ngoại, chỉ có thể tìm được người thôi, bán kính tầm ba cây số.”

Trương Dân gật đầu nói: “Hay đấy.”

Quyết Minh lại không nói năng gì nữa, toàn thân ướt đẫm mồ hôi nhưng vẫn ôm chặt lấy thắt lưng của Trương Dân không chịu buông tay.

Bọn họ có ba hướng đi.

Một, dọc theo quốc lộ Tứ Xuyên Vân Nam vào đồng bằng Tứ Xuyên, rồi rời khỏi vùng phía nam, tiến vào cao nguyên Thanh Hải, cuối cùng đến Tây Tạng.

Hai, rẽ vào tuyến đường quốc lộ Cam Túc, hướng về Tân Cương nơi có thời tiết khô hanh.

Ba, sau khi rời khỏi tỉnh H thì cứ thế đi về hướng bắc, bỏ qua các khu vực dân cư đông đúc ở Trung Nguyên, đi qua Ninh Hạ tiến tới Nội Mông Cổ, tìm kiếm điểm dừng chân xung quanh khu vực Hồi Hột.

Những nơi càng hoang vắng thì càng an toàn, bão cát khốc liệt có thể nhanh chóng hong khô lũ thầy ma, mô liên kết trong cơ bắp dần dần mất đi

hoạt tính, dịch tế bào bị bốc hơi mất nước, mất đi khả năng hoạt động; còn thời tiết rét lạnh sẽ giúp đỡ con người, đóng băng bọn thầy ma, phá hủy khả năng hoạt động của chúng.

Đây là đề nghị của Phương Tiểu Lô khi còn sống, cũng là quy tắc được đề cập tới trong Sổ tay sinh tồn trong đại dịch thầy ma. Lưu Nghiễn, Mông Phong và mọi người thảo luận rất lâu, đều cảm thấy tiến vào Tây Tạng là an toàn nhất.

Trong khi Lâm Mộc Sâm vẫn một mình một ý, gạt bỏ tất cả mọi đề nghị, quyết định càn quét hết mọi trấn nhỏ ở ven đường, tích trữ hàng hóa tiến về phía bắc, thành lập căn cứ lưu vong của riêng gã.

Nhưng cả một quốc gia trong chớp mắt đã trống không, từng thành phố chết nối tiếp nhau hiện ra trước mắt họ, thậm chí không tìm thấy một chút tín hiệu cầu cứu nào.

Cuộc hành trình dài đằng đẵng và cô đơn, mấy tiếng trôi qua, cả buổi, suốt một ngày, rồi hai ngày, trên đường đi không may mắn xuất hiện một bóng người, máy dò tìm sự sống trong tay của Lưu Nghiễn chưa từng kêu lên một lần. Thịnh thoảng, phía ngoài rào chắn trên đường cao tốc hoang vu có thể trông thấy lẻ tẻ vài thầy ma vươn tay quơ cào, ngoại trừ điều đó thì chỉ có bầu trời xanh đến nhức mắt và nắng như thiêu như đốt.

Bên trong thùng xe vô cùng oi bức, khi cả bọn dừng chân dọc đường, Trương Dân đưa ra đề nghị, nhất định phải mở một cửa sổ trên nóc xe.

Không ít thành viên trong đoàn đã bị bệnh, hôm đó sau khi dầm mưa lại tiếp tục bốn ba đường xa, thể lực mọi người bị giảm sút, ngay cả Lâm Mộc Sâm cũng húng hắng ho.

Sau khi bắt mạch cho những người bị ốm, Trương Dân nói: “Không khí trong thùng xe không tốt, dễ dàng lây bệnh cho nhau, anh cần phải tìm chỗ nào dừng tạm, quét dọn sạch sẽ rồi khử trùng đã, để mấy người đang ốm nghỉ ngơi một chút.”

Lâm Mộc Sâm nóng nảy gạt đi: “Bệnh vặt không có vấn đề gì đâu, chịu được tất.”

Trương Dân nói: “Đột dịch bệnh này bùng phát cũng bắt đầu từ mấy bệnh vật thể này đây, nguồn gốc của nó tận bây giờ còn chưa ai biết, làm sao anh biết được nó không phải là đột biến từ virus cảm cúm chứ?”

Lâm Mộc Sâm bị thuyết phục, cho đoàn xe dừng lại ở một trạm xăng ven đường, Mông Phong dẫn đầu xuống trước, dẫn theo vài người đi xem xét xung quanh.

“Con nghe thấy người ngoài hành tinh đang nói chuyện với mình.” Quyết Minh nói.

Lưu Nghiễn vừa mới bước xuống xe, nghe cậu bé nói thế thì chau mày hỏi: “Người ngoài hành tinh nói gì với em thế?”

Quyết Minh: “Nghe chẳng hiểu gì cả, cứ u u u u thôi...”

Trương Dân cười bảo: “Bảo Bối, đó là bởi cảm cúm nên bị ù tai thôi.”

Lưu Nghiễn dờ cười dờ khóc, cậu đỡ Tạ Phong Hoa xuống xe, mọi người tự do đi lại gần đó, Lâm Mộc Sâm thì bịt kín khẩu trang, lớn giọng chỉ đạo bọn đàn em phun thuốc khử trùng.

“Sắc mặt không được tốt lắm nhì.” Lưu Nghiễn nhận xét.

“Cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng.” Trương Dân ngồi trên một cái thùng, ôm Quyết Minh trong lòng. Quyết Minh bám người vô cùng, mà Trương Dân cũng làm như dù chỉ một phút một giây cũng không rời cậu bé được, chỉ cần hai người không có việc gì là y như rằng bám dính lấy nhau như vậy. Hồi đầu thì thấy sến súa đến nổi cả da gà, nhưng nhìn mãi rồi cũng thành quen.

Có điều Lưu Nghiễn lại có chút mong muốn bắt chước Quyết Minh, lúc rảnh rỗi cũng để cho Mông Phong lăn tới, ôm lấy cậu giống họ vậy. Nhưng hành động như thế thì quả thật cậu không thể nào làm nổi.

Từ xa vẳng lại mấy tiếng súng nổ, Mông Phong sau khi bắn chết ba thầy ma liền xách súng bước tới.

Trương Dân cúi đầu nghiên cứu bản đồ: “Tôi muốn đến thành phố lân cận xem thử, tìm thêm ít thuốc, trong đoàn xe nào là bị ho khan, bị nhiệt, rồi phong hàn...”

Mông Phong phán: “Mấy thứ này chỉ là bệnh vặt, chưa chết đã là mạng lớn lắm rồi.”

Trương Dân ngẩng đầu nói: “Bệnh nhỏ nếu không trị tận gốc rất dễ phát triển thành bệnh nặng như phong thấp, viêm phổi... Đừng coi thường những bệnh ấy, còn cả viêm khớp nữa chứ. Huống hồ trên người Lâm Mộc Sâm vốn dĩ cũng đã có bệnh.”

“Nhưng muốn vào thành phố thì hơi nguy hiểm, chúng ta cũng không có xe.” Mông Phong nói.

“Kia không phải xe hay sao?” Lưu Nghiễn ra hiệu cho mọi người nhìn, đằng xa đậu một chiếc xe hàng cỡ nhỏ đã sập mất kính, cạnh đó còn có hai chiếc mô tô.

Mông Phong nói: “Không chạy được, không có xăng, cũng chẳng có chìa khóa xe.”

Lưu Nghiễn bèn bảo: “Mò trên xác mấy con thây ma anh vừa giết ấy, biết đâu tìm được chìa khóa xe đó.”

Mông Phong: “Em tưởng mình đang chơi game RPG đấy à, anh đã tìm rồi, không có. Hay là tới giết mấy thây ma kia thêm một lần nữa, xem có rơi ra cái gì không?”

Lưu Nghiễn bật cười, ra khỏi container, bước đến xem xét một chiếc Jeep đang đậu bên trạm xăng, cậu đổ xăng đầy bình rồi khom người chui vào ghế lái, rút ra một cái tuốc nơ vít vặn mở ổ khóa trước, rút ra hai sợi dây điện, bật lửa đốt cháy lớp vỏ nhựa bên ngoài, rồi chập hai sợi dây vào nhau.

Brùm brùm, chiếc xe bắt đầu nổ máy.

“Chúng tôi đi lòng vòng quanh đây xem thử! Tìm thêm ít thuốc! Số thuốc men dự trữ thiếu nhiều quá.” Mông Phong quay đầu hướng về phía Lâm Mộc Sâm hô to trong lúc đánh xe vòng lên đường lớn.

Lâm Mộc Sâm ngờ vực vút điếu thuốc trong tay xuống, Mông Phong lại nói: “Sẽ về nhanh thôi.”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Muốn đi cũng được, nhưng tôi chỉ có thể chờ các cậu mười tiếng. Tất cả trách nhiệm các cậu tự gánh vác lấy.”

Mông Phong nghe thấy thế hơi bất mãn, anh chau mày nói: “Mọi người đều cần thuốc cả, không phải là chuyện của riêng ai, anh...”

“Đừng nhiều lời nữa.” Lưu Nghiễn ngắt lời.

“Đi thôi.” Trương Dân lên tiếng.

Mông Phong quay đầu xe, chạy lên đường cao tốc.

Trời thu mát mẻ, thoát khỏi thùng container cả người cảm thấy khoan khoái dễ chịu hơn nhiều, bốn bên đều rộng rãi thoáng mát, cảm giác hóng gió thật là tuyệt vời, Lưu Nghiễn lấy ra một băng nhạc bỏ vào máy cassette, tiếng hát của Trương Học Hữu ngân vang suốt chặng đường.

Thành phố Thanh Dương, nơi tận cùng phía Nam của tỉnh H.

Chiếc xe chậm rãi chạy vào nội thành, gió cuốn giấy vụn rải khắp mặt đường, những thùng rác tông bị mưa dầm ướt nhẹp rồi lại bị nắng hong cong queo nằm ngổn ngang, có chiếc xe con đâm vào cột điện cháy đen thui.

Lưu Nghiễn mở chiếc máy dò tìm sự sống trong tay, vẫn không hề có dấu hiệu phản ứng của người sống.

Mông Phong cẩn thận đánh xe vòng quanh rìa nội thành, đây là thành phố lớn nhất nhì khu vực giáp ranh của hai tỉnh Nam Lĩnh, vị trí hiện tại của họ là khu phát triển công nghệ cao ở phía tây.

Chỉ cần là người khôn ngoan một chút thì sẽ không đại gì ở lại thành phố, mà bản thân Lưu Nghiễn cũng không có suy nghĩ gì khác, chỉ là trước khi rời khỏi phương Nam cậu muốn tìm kiếm những thiết bị cần thiết.

Mông Phong cho xe dừng lại bên đường, hình như lũ thây ma đều đã rời bỏ chỗ này đi tìm thức ăn nơi khác.

Anh cùng với Trương Dân xuống xe trước, đi dọc theo con phố mua sắm thám thính tình hình, sau cùng xác nhận không có sự xuất hiện của quần thể thây ma lớn, bèn huýt sáo ra hiệu cho Lưu Nghiễn và Quyết Minh có thể xuống xe.

Quyết Minh đẩy cửa, tiếng chuông vang lên, bên trong tiệm thức ăn nhanh, Trương Dân cầm một chiếc khăn vải chà lau cái quầy dính đầy vết máu khô, nhét một cánh tay đứt lìa vào dưới gầm, giả vờ bật mở máy thu ngân, hai tay chống trước quầy: “Xin chào quý khách, chàng đẹp trai muốn ăn món gì nào?”

Quyết Minh cười vui vẻ, ngửa đầu ngắm bảng menu bên trên.

“Cho một phần gà cung bảo⁸ đi.” Quyết Minh cũng đáp như thật.

⁸ Gà cung bảo: Gà xào cay, món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên.

“Ấy không được rồi.” Trương Dân nghiêm túc đáp: “Chúng tôi dùng dầu ăn kém chất lượng, hơn nữa xem chừng bệnh cảm của cậu còn chưa khỏi, ăn đồ nhiều dầu mỡ không tốt đâu.”

Quyết Minh lại nói: “Coca thì sao?”

Trương Dân: “Nước có ga không tốt cho sức khỏe.”

Quyết Minh: “Ba tôi cũng hay bảo vậy đó, ha ha, trà xanh Khang Sư Phụ⁹ thì được chứ? Hay của Thống Nhất³ cũng được.”

⁹ Khang Sư Phụ và Thống Nhất: Tên hai hãng nước giải khát lớn của Trung Quốc.

Trương Dân: “Đừng nhắc đến mấy thứ đó nữa, cậu có biết bên trong chứa thứ gì không?”

Quyết Minh: “?”

Trương Dân bày ra bộ mặt hung dữ: “Đều là chất bảo quản và chất tạo mùi! Ba cậu chưa nói cho cậu biết sao?!”

Quyết Minh: “...”

Trương Dân lại chuyển sang bộ mặt thân thiện: “Mì trứng sốt cà chua được chứ?”

Quyết Minh: “Ừm... thử một chút cũng được, đừng làm chua quá, bao nhiêu tiền?”

Trương Dân lịch sự đáp: “Hôm nay là ngày thầy ma đại hạ giá, không cần trả tiền, mời ngồi chờ trong chốc lát, tôi sẽ phục vụ cho quý khách ngay lập tức.”

Trương Dân bước vào bếp, Quyết Minh gãi gãi đầu, ngồi lên ghế xem tờ rơi giết thời gian.

Lát sau trong bếp bay ra mùi thơm nức mũi, Mông Phong trở mắt.

“Còn dùng được cơ à?”

“Ga còn trong bình, trứng gà có sẵn trong tủ lạnh, tuy mất điện nhưng vẫn chưa hỏng, mới để nửa tháng thôi, sốt cà chua với khoai tây vẫn còn dùng tốt.” Trương Dân giơ chân đẩy cửa phòng bếp, hai tay bưng đĩa, mặc tạp dề bước ra.

“Cái này thì sao?” Quyết Minh chọc chọc mấy cọng mì.

Trương Dân: “Là mì khô, cho vào nồi nấu là được, còn cái này...”

Trương Dân như làm ảo thuật biến ra từ sau quầy ba cốc cà phê, một cốc sữa nóng, nước đun bằng bếp cồn, đường, sữa bột, bột cà phê đều đủ cả.

Quyết Minh hạnh phúc dùng bữa.

Nguyên một chậu mì trứng sốt cà chua to ự, bốn người ngồi vây quanh cái bàn, Mông Phong tháo găng tay ra, hào hứng nói: “Kệ đi, ăn trước tính sau.”

“Tay nghề còn xịn hơn cả thím Vu nữa.” Lưu Nghiễn gật gù khen.

Quyết Minh tự hào rằng: “Ba em cái gì cũng biết, còn biết chất tạo mùi chất bảo quản rồi nhiều thứ nữa kia.”

“Đã thấy rồi.” Mông Phong cười bảo.

Bốn người ăn no xong ngồi nhấm nháp cà phê, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Mông Phong vác khẩu súng máy cồng kênh đảo qua khu phố mua sắm, hỏi: “Em muốn tìm thứ gì?”

Lưu Nghiễn đáp: “Cứ đi dọc đường coi thử... Cửa hàng đằng kia không thấy bị khoảng, bán cái gì vậy nhỉ?”

Cửa hàng linh kiện ô tô, linh kiện điện tử, tiệm kim khí, thứ nào lấy được Lưu Nghiễn đều vét hết, hết thùng này đến thùng khác chất lên xe, xong xuôi thì dùng một tấm ván gỗ chặn kín.

Trương Dân đẩy cánh cửa của một cửa hàng, lên tiếng: “Đây là một nhà sách của Tân Hoa Xã, biển hiệu chẳng biết rớt đâu mất rồi, vẫn chưa bị phá

hủy, còn rất nguyên vẹn.”

“Tốt quá!” Lưu Nghiễn phấn khởi: “Cho em hai mươi phút.”

Cậu tìm được không ít sách cần thiết trong tiệm sách hai tầng này, Quyết Minh thì ngồi một góc ở tầng hai đọc truyện tranh.

Mông Phong khuân một chồng tạp chí mới bước ra ngoài.

Quyết Minh hô lên: “Ê này, chú chưa trả tiền.”

Mông Phong ra vẻ: “Bạn nhỏ, trộm sách không thể coi là ăn trộm, trộm sách sao gọi là ăn trộm được?”

Lưu Nghiễn lật một quyển sách về công nghệ cơ khí động lực gián đoạn xuất bản năm 2011, thấy trên phần tác giả đề tên thầy chủ nhiệm khoa, không khỏi thở dài.

Trương Dân gom toàn bộ các sách về lý luận cơ thể người trong Y học và sách về các bài thuốc Đông y, đóng vào thùng bỏ lên xe.

“Còn gì nữa không?” Lưu Nghiễn hỏi: “Đi được rồi.”

Trương Dân đáp: “Tìm hiệu thuốc đã.”

Những hiệu thuốc lớn quanh đây đều đã bị quét sạch, kim tiêm, cồn, bông băng đều chẳng còn.

Trương Dân không để ý đến những kệ thuốc trống trơ, anh băng qua quầy thuốc, mở ngăn kéo tìm kiếm thảo dược, thở phào nhẹ nhõm: “May quá, thuốc Đông y vẫn còn nguyên.”

Anh phân loại thuốc rồi bỏ hết vào vào túi ni lông, cuối cùng khuân bốn bao thuốc trông cồng kềnh nhưng rất nhẹ lên xe, còn tìm ra không ít thuốc quý như nhân sâm... Trương Dân tiện tay đút vào miệng Quyết Minh một miếng sâm, rồi nắm tay cậu bé đi ra ngoài.

“Lưu Nghiễn!” Quyết Minh từ xa kêu lên.

Lưu Nghiễn đang tháo gỡ bản mạch trong cột đèn đường, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Cái gì?”

Quyết Minh: “Đồng hồ báo thức của anh kêu kìa!”

Lưu Nghiễn: “Tắt đi!” Đột nhiên nhận ra cái gì đó không đúng, quay phắt người lao lên xe. Đèn xanh của chiếc máy dò tìm sự sống sáng lên,

không ngừng kêu tí tí tí.

Lưu Nghiễn chau mày chăm chú, cậu cầm chiếc máy dò tìm hình đĩa lên xem hướng chuyển động, chỉ về phía đông.

Con số trên màn hình tinh thể lỏng bắt đầu nhảy, biểu thị thông số khoảng cách, chừng 2,5 cây số bên ngoài có dấu hiệu của sự sống.

“Có đi cứu không?” Mông Phong hỏi.

Trương Dân: “Đạn dược còn bao nhiêu?”

Mông Phong kiểm tra khẩu tiểu liên sáu nòng trong tay: “Còn đầy, trước khi đi tôi đã nạp đầy đạn vào rồi.”

Lưu Nghiễn: “Tôi nghĩ mình nên quay về gọi người tới trợ giúp.”

Trương Dân: “Tôi thì thấy mấy người đó chẳng có ích gì đâu, hơn nữa Lâm Mộc Sâm có chịu đi cứu người hay không còn không chắc.”

Mông Phong: “Gã cần nhân lực, em có chắc thuyết phục được gã không, Lưu Nghiễn?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, chuyện này có vẻ hơi mạo hiểm, lẽ Lâm Mộc Sâm không chờ nổi, hoặc là gã căn bản chẳng muốn chờ thì sao? Khi bị tấn công ở nhà máy hóa chất đường như Lâm Mộc Sâm đã bị dọa đến mất mật, có thể nhận ra điều đó qua chuyện cả đường đi gã không hề muốn dừng xe, cứ liên tục chạy trốn chết. Nội tâm của gã ngập tràn sự sợ hãi, gần như bị ám ảnh.

“Gã sẽ bảo.” Quyết Minh chen vào: “Đồng hồ báo thức của cậu hỏng rồi, vứt nó đi.”

Một câu của Quyết Minh đã nói toạc ra sự thật, câu nói ấy khiến Lưu Nghiễn từ bỏ hoàn toàn ý định trở về tìm cứu viện, cậu quyết đoán nói: “Chúng ta đổi sang một chiếc xe khác gọn nhẹ hơn, đi trước xem xét thế nào rồi hẵng tính.”

Vừa dứt lời, đằng xa vọng đến một tiếng nổ lớn.

Lưu Nghiễn liền bảo: “Trương Dân, anh khuân mấy thùng đã được đánh dấu trên xe xuống, tôi đi tìm xe.”

Lưu Nghiễn tìm được một chiếc Jeep của Mitsubishi, Mông Phong bắn một phát phá khóa, Lưu Nghiễn ghé nửa người trên ghế lái, gỡ dây điện ra.

“Em biết anh đang nghĩ gì không?” Mông Phong đứng canh bên ngoài, mặt không chút cảm xúc hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Anh... bỏ cái ý định ấy đi cho lành, muốn được thỏa mãn cái thú lái xe xịn hả? Chỉ có xe đời cũ em mới dùng chiêu này được, còn cỡ như Chevrolet, Cadillac hay mấy con xe xịn như Mercedes-Benz có chức năng chống trộm ấy, thì không phải cứ lấy hai cọng dây điện chạm một cái là có thể...”

Mông Phong: “Anh không nghĩ về chuyện đó.”

Anh lấy súng chọc chọc vào eo ở bên ngoài xe của Lưu Nghiễn, nói: “Cưng à, lúc em nằm sấp như vậy, anh muốn cái mông của em hết sức.”

Lưu Nghiễn: “...”

Rùm một tiếng, chiếc Jeep đã nổ máy, Lưu Nghiễn chỉ đạo: “Anh và Trương Dân ngồi đằng trước, Quyết Minh lại đây giúp anh lắp ráp mấy thứ, lên xe!”

Chiếc xe chậm rãi hướng về khu vực mở rộng phía đông nam, sau tiếng nổ hồi nãy thì không thấy động tĩnh gì nữa. Máy dò tìm sự sống vẫn còn sáng đèn, Lưu Nghiễn gắn nó lên lưng ghế trước, ngả ghế sau xuống, mở thùng, rào rào đổ ra một đồng linh kiện.

“Đưa cho em một quả lựu đạn.” Lưu Nghiễn nói.

“Em định tháo lựu đạn trên xe đấy à?! Nổ bay cả đám bây giờ!” Mông Phong hét lên.

Lưu Nghiễn thuyết phục: “Em đảm bảo sẽ không sao đâu, mau nào, ngoan.”

Quyết Minh: “Nổ bay thôi mà, có chết đâu.”

Mông Phong: “Cái đó chỉ có trên phim thôi...” Nói thì nói thế nhưng cũng vẫn đưa lựu đạn ra.

Lưu Nghiễn cầm dao găm cạy lớp vỏ ngoài, miệng cắn băng dính, nhanh chóng quấn vài vòng xung quanh, ú ớ ra hiệu cho Quyết Minh lấy một hộp

đồ ăn lại.

Cậu mở nắp hộp ra, chỗ thịt bên trong để Quyết Minh ăn một ít, còn thừa thì đổ hết, lại lấy một hộp đinh sắt lớn dốc vào trong, dưới đáy hộp dùng cái mở nắp hộp khoét thành sáu cánh hoa xòe ra, nắn theo góc nghiêng.

Quả lựu đạn được đặt vào giữa, cậu kéo đầu kíp nổ ra, rồi cẩn thận buộc vào thân của một cái cây lau nhà.

Mông Phong từ từ giảm tốc, Trương Dân hít sâu một hơi: “Trời đất.”

Phía cuối đường là một công trình cao hai tầng, bên ngoài vây cả trăm cây ma, cánh cửa sắt bị tông bang bang, đã sập đến gần nửa.

Trên cửa tầng một của công trình treo hình huy hiệu cảnh sát. Đó là một đồn công an.

CHƯƠNG 17

LY BIỆT

"**Đ**ây là... năm... tám... lỗ 10 sao?" Quyết Minh hỏi.

10 Năm tám lỗ và năm hủy diệt: Hai loại cây trong game Plants vs Zombies.

Lưu Nghiễn: "Em nghĩ thế cũng được, thực ra anh thích năm hủy diệt hơn."

Ngoài cửa đồn, chiếc Jeep tăng tốc lao vút tới, trong nháy mắt xoay ngang, Mông Phong bẻ ngoặt tay lái, đánh thành một vòng cung tuyệt đẹp, anh hô to: "Người bên trong năm xuống!"

Lưu Nghiễn ném quả bom làm bằng vỏ đồ hộp ra, "bình" một tiếng găm vào bên ngoài cửa đồn cảnh sát, Mông Phong sang số, bánh xe quay tít, cuốn một thân ma vừa nhào tới xuống gầm xe nghiễn nát.

"**Ầm**", quả bom phát nổ, hàng trăm cây đinh bên trong phóng ra bốn phương tám hướng, theo hình cánh hoa bay vút đi, đinh sắt bị luồng sóng nhiệt nung tới nóng đỏ tựa như những lưỡi dao sắc lẹm, bắn ra trong phạm vi gần chục mét, cắm vào đầu lũ thân ma.

Trong phút chốc, thân ma đổ như ngã rạ trước đồn cảnh sát.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Mông Phong đạp chân ga, xoẹt một tiếng lao vào cánh cửa sắt, chiếc xe chồm lên hàng rào bị đổ nghiêng, nghiễn nát mấy con thân ma trên đó, rồi lao năm mét trên không, cuối cùng rầm một tiếng tiếp đất.

Cửa xe được mở ra, hất văng một thân ma bám trên đó, Mông Phong và Trương Dân đồng thời nhào ra khỏi xe, lộn vòng trong sân trước, nâng cao

họng súng, bắt đầu càn quét!

Lưu Nghiễn leo sang ghế lái tiếp tục nhấn ga, chiếc xe âm âm xông vào bên trong đồn, Lưu Nghiễn đẩy cửa xe thét lên: “Đi mau!”

Dứt lời thì lập tức sững sờ.

Trong tiền sảnh tụ tập cả trăm người.

Nhiều người đến vậy thì không thể đưa đi nổi, Lưu Nghiễn chỉ nhìn một cái rồi lên tiếng: “Ai đứng đầu chỗ này?”

Mông Phong và Trương Dân vác súng vừa xả đạn vừa lui vào trong, Trương Dân thuận theo nền đất ném ra một quả lựu đạn, sau đó cùng Mông Phong đồng loạt xoay người lao vào đại sảnh, Lưu Nghiễn tức khắc ôm đầu nằm sấp xuống.

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, sóng nhiệt cuộn cả vào trong sảnh, hơn trăm người kinh hoàng hét lên, cuống quýt tìm gầm bàn gầm ghế để tránh.

Mông Phong hỏi: “Nhiều người thế này?!”

Lưu Nghiễn lại tung một hộp bom, Mông Phong một tay nhấc cánh cửa đổ xuống ban nãy, miệng hét to lật nó dựng đứng lên, phía ngoài đỉnh sắt bay tứ tung, “uỳnh” một tiếng cánh cửa bị đầu đỉnh nóng đỏ găm vào, nóng đến mức Mông Phong không kìm được phải kêu lên.

Bên ngoài đã yên ắng.

Dân thường núp trong đại sảnh lần lượt đứng dậy, còn chưa kịp hoàn hồn nhìn những người mới tới dò xét.

“Ai đứng đầu ở đây?” Lưu Nghiễn lặp lại lần nữa.

“Các anh từ đâu tới?” Một thanh niên trẻ mặc đồng phục cảnh sát chui ra từ dưới quầy, cậu ta thả bé gái đang ôm trong lòng ra, cô bé lập tức bật khóc chạy băng qua sảnh, đi tìm cha mẹ của mình.

Mông Phong đáp: “Từ phía nam tới, vừa vượt qua quốc lộ tỉnh, tôi là Mông Phong.”

“Trương Dân.” Trương Dân bắt tay với cậu ta.

“Đặng Trường Hà.” Người cảnh sát kia nói: “Chỉ còn các anh sống sót thôi sao? Từ đâu có được số vũ khí này?”

Mông Phong giải thích qua lai lịch của họ, rồi lại nói: “Lưu Nghiễn tập hợp mọi người lại đi. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.”

Đặng Trường Hà nhìn chỉ trạc hai mươi tuổi, còn trẻ hơn Mông Phong và Lưu Nghiễn, cậu ta nghe vậy liền cắt lời: “Không được, chúng tôi không thể đi, đã liên lạc bên quân đội rồi, vài ngày nữa sẽ có người đến cứu viện.”

Mông Phong không khỏi chau mày: “Quân đội sẽ tới chỗ này sao?”

Lưu Nghiễn kiểm tra một vòng đại sảnh, đồn cảnh sát này chỉ có hai tầng, tầng trệt là chỗ làm các thủ tục hành chính như cấp giấy chứng nhận, bằng lái... tầng trên là văn phòng.

Những người ở đây nam nữ già trẻ đủ cả. Trên mặt đất vương vãi đầy rác rưởi và những chiếc bàn được ghép lại với nhau, tấm đệm trải ra ở góc tường, ba lô túi xách ngổn ngang, họ đã ở đây trong khoảng thời gian khá dài.

Đặng Trường Hà dẫn Mông Phong và Trương Dân lên trên, ở đó có một cảnh sát lớn tuổi bị thương, và hai cái xác.

Trương Dân bước tới kiểm tra vết thương của viên cảnh sát kia, dùng đèn pin rọi qua đồng tử, đoạn anh buông ngón tay đang đặt trên động mạch của ông ra, đứng dậy lắc lắc đầu.

“Họ sẽ không tới đâu.” Mông Phong nói: “Dịch thủy ma đã bạo phát gần một tháng, bên quân đội thì ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy đâu, không còn thời gian nữa, phải thu dọn đồ đạc lập tức rời khỏi đây.”

Đặng Trường Hà thở ra một hơi, vẻ như cực kỳ khó xử, Trương Dân lên tiếng: “Này anh bạn.”

Đặng Trường Hà ngược mắt lên, Trương Dân nói: “Đoàn xe của chúng tôi đang đậu trên đường cao tốc sẽ không chờ quá mười tiếng, chiều tối là họ sẽ đi rồi, nếu cậu vẫn muốn cố thủ tại chỗ này, chúng tôi cũng không giúp gì được.”

Đặng Trường Hà trầm ngâm hồi lâu, hỏi: “Tất cả mọi người đều đi chứ?”

Mông Phong kiểm tra bốn phía, đứng từ cửa sổ nhìn xuống, bên dưới toàn là xác chết, ban nãy dùng lựu đạn và bom tự chế của Lưu Nghiễn đã

xử hết chín phần, mấy thầy ma còn sót lại đang cố bò qua tường rào chui vào, Mông Phong lia súng bắn chết bọn chúng, không quay đầu lại, đáp: “Phải.”

Đặng Trường Hà lặp lại: “Tất cả mọi người, không thể bỏ lại ai cả?”

Trương Dân nói: “Tất cả những người chưa bị lây nhiễm.”

“Đi đi.” Viên cảnh sát già nằm trên ghế xoay nhắm hai mắt bình thản, chậm rãi nói: “Tiểu Đặng, dẫn mọi người đi đi, nhờ vả người khác không bằng tự cứu lấy mình.”

Đặng Trường Hà thốt lên: “Chú Vương!”

Hốc mắt viên cảnh sát già lõm sâu, sắc mặt xám ngoét, băng vải trên vai thấm ra vết máu tím đen, ông run rẩy nói: “Phải bảo vệ tốt những người còn sống.”

Trương Dân vội vã xuống lầu, Lưu Nghiễn hỏi: “Ở đây có ai là bác sĩ không?”

Không một ai trả lời, họ chỉ giương ánh mắt lạ lẫm nhưng tràn ngập hy vọng nhìn cậu.

Một người mặc quần tây và áo sơ mi lem luốc bước ra nói: “Có thể giúp được gì cậu không?”

Lưu Nghiễn hỏi: “Chú là bác sĩ?”

Người kia đáp: “Không, nhưng biết một chút về chữa bệnh.”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng bàn bạc với Trương Dân vài câu, rồi nói tiếp: “Mọi người xếp thành hàng trước cửa.”

Dáng người Trương Dân cao to, một cây đèn pin nhỏ cặp ngược giữa những ngón tay, khoe mắt hơi đỏ, Lưu Nghiễn nói: “Từng người lần lượt bước tới, đừng lộn xộn. Mông Phong?”

Mông Phong cùng với cậu cảnh sát kia bước xuống lầu. Đặng Trường Hà đội ngay ngăn chiếc mũ cảnh sát lên đầu, đôi mắt sưng đỏ, rõ ràng là vừa mới khóc.

Lưu Nghiễn nói: “Mông Phong anh canh cửa đi, đề phòng thầy ma lọt vào, người nào đã kiểm tra xong rồi thì vào trong tiền sảnh.”

Trương Dân ngân ngấn nước mắt, lần lượt kiểm tra đồng tử của những người chạy nạn, dùng ngón tay bắt mạch cho họ.

“Anh qua bên kia đứng.” Trương Dân phân phó “Còn anh, bước ra phía cửa.”

Lưu Nghiễn đánh mắt ra hiệu, Mông Phong hiểu ý, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Mọi người bước ra phía sau tôi.”

Những người bị lây nhiễm đi tới sau lưng Mông Phong, Lưu Nghiễn chưa nói tiếp theo sẽ phải làm thế nào, những người khác cũng không lên tiếng hỏi.

Quyết Minh đang ở một bên của phòng cấp giấy chứng nhận, giúp một bé gái chỉnh lại váy áo.

Cô bé ngây ngô hỏi: “Anh ơi, anh tới cứu bọn em phải không?”

Quyết Minh khẽ khàng đáp: “Đúng vậy, người kia là ba anh, bọn anh sẽ mang em đi.”

Cô bé gật đầu, đưa con thú bông trong tay cho Quyết Minh, Quyết Minh nhận lấy, lật qua lật lại ngắm.

“Đây là gấu Amazon à?” Quyết Minh hỏi.

Cô bé chớp chớp mắt, Quyết Minh lại nói: “Cũng có thể là hóa thạch của một loại sinh vật cổ.”

“Có loại sinh vật đó nữa sao, Bảo Bối?” Trương Dân đã sớm quen với những câu nói kỳ lạ của Quyết Minh. “Bé sang bên cửa đứng đi nhé... Bảo Bối, con lại đây.”

Quyết Minh nói: “Trả lại cho em này, ba anh không cho anh tùy tiện nhận quà của người khác đâu. Ba em đâu rồi?”

Cô bé con chỉ chỉ về đoàn người bên trong.

Ba mẹ cô bé đều đang đứng trong hàng, nhìn cô bé và Quyết Minh.

Trương Dân nhìn lướt qua vết đốm bên cổ cô bé, lại nói: “Quyết Minh, lại đây nào.”

Cô bé nhét con thú bông vào túi áo khoác của Quyết Minh, Quyết Minh móc ra, cô bé lại nói: “Cho anh đó.”

Quyết Minh đáp: “Ừm, cảm ơn.”

Trong túi áo khoác lính của cậu bé nhét một con gấu bông, cái đầu nhỏ nhỏ lấp ló theo nhịp bước chân.

Trương Dân hỏi: “Đây là... gì của anh?”

Một người đàn ông nửa ôm nửa dìu một bà lão đang bị hôn mê bước tới, Trương Dân không cần xem cũng biết bà đã bị cắn rồi. Vết thương ở ngay trên cổ tay.

“Có chữa được không.” Người đàn ông tầm bốn mươi tuổi hỏi: “Bà ấy là mẹ tôi, tối qua, thầy ma... từ cửa sổ chui vào... mẹ vì cứu tôi nên mới bị cắn...”

Trương Dân chỉ nói: “Đi ra phía sau người cao to đằng kia đi, chúng tôi sẽ nghĩ cách sau. Còn anh thì sao?”

Cha mẹ của bé gái ôm lấy cô bé, hướng về phía Trương Dân đáp: “Cháu tên Nhu Nhu.”

Trương Dân hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Anh soi đồng tử của cô bé, đã giãn nhẹ, nhưng trên thân thể bé lại không tìm thấy vết thương.

Mẹ của bé Nhu nói: “Tối hôm qua...”

Ba bé Nhu lập tức liếc mắt ra hiệu.

Trương Dân sờ dọc xuống chân cô bé, trong lòng bàn chân của bé có một vết thủy tinh cứa, đã bắt đầu hoại tử. Mẹ bé Nhu biết là không giấu được nữa, đành phải nói: “Lúc con bé đi tiểu đập trúng thủy tinh, đã đỡ nhiều rồi.”

Trương Dân nói: “Sang bên kia đi.” Rồi anh không nói thêm gì nữa.

Từng người lục tục rời khỏi phòng cấp giấy chứng nhận, Trương Dân nắm tay Quyết Minh dắt lên xe, quay đầu, cho xe chạy ra sân ngoài, Lưu Nghiễn đứng bên cửa cất tiếng: “Bây giờ người nào biết lái xe thì đứng ra, bước tới trước một bước.”

Hầu hết đàn ông đều đứng dậy, Lưu Nghiễn nói: “Đặng Trường Hà, cậu dẫn đầu nhé, mọi người theo sau, cùng chúng tôi rời đi, giữ trật tự đừng lộn

xộn.”

Trương Dân đánh xe lên đường cái rồi nhảy lên nóc xe phụ trách việc canh gác.

Gần trăm người chia làm hai nhóm, Mông Phong chặn những người bị lây nhiễm lại phía sau, sau đó xoay người đứng ra ngoài cửa sắt, bước qua xác lũ thây ma, nâng súng làm bộ như vô tình chĩa về phía họ, nói: “Mọi người đứng đợi chỗ này.”

Lưu Nghiễn dẫn người đi lái xe, lựa ra tám chiếc xe đời cũ, lần lượt kiểm tra bình xăng, ắc quy, miễn cưỡng còn dùng được thì phá ổ khóa, thẳng tay dùng biện pháp mạnh để khởi động ô tô.

Có những người lái xe tới đây tránh nạn vẫn còn giữ chìa khóa, Lưu Nghiễn có được tất cả số xe đó, cho họ nối đuôi nhau đậu ở ven đường.

Lưu Nghiễn hô: “Mọi người lên xe trước đi.”

Trương Dân nói: “Những người ở phía sau Mông Phong đều bị lây nhiễm rồi, riêng người đàn ông trung niên và đôi vợ chồng kia là không bị, nhưng người thân của họ thì... Tôi không dám tách họ ra, cậu bảo nên làm sao? Nói ra bây giờ à?”

Lưu Nghiễn đứng lặng hồi lâu, đoạn hít một hơi thật sâu.

“Sau khi tôi chết chắc chắn sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục.” Lưu Nghiễn nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

Cậu đi về phía Mông Phong, nhìn những người bị lây nhiễm, đều là những gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Lưu Nghiễn nói: “Mọi người đã bị lây nhiễm, có thể sẽ biến thành thây ma.”

Lời vừa thốt ra, đám người lập tức kích động, Mông Phong lùi lại, bảo vệ Lưu Nghiễn sau lưng, giương họng súng chĩa vào những người đó để phòng biến cố. Trong phút chốc có người hét lên, cũng có người bỏ chạy vào trong đồn cảnh sát.

“Không không!” Lưu Nghiễn vội trấn an: “Anh ấy không định nổ súng đâu, đừng sợ.”

Đám người ổn định lại một chút, một người hô lên: “Chúng tôi phải làm sao bây giờ?!”

Lưu Nghiễn chỉ đáp: “Tôi cũng bất lực, không thể mang mọi người đi cùng, rất xin lỗi.”

Trong phút chốc, tiếng khóc lóc, tiếng cầu xin vang lên không ngớt, Mông Phong vác súng che cho Lưu Nghiễn chậm rãi lùi ra sau, đôi vợ chồng kia lao tới, khóc rống nói: “Chúng tôi không bị lây nhiễm! Đừng bỏ chúng tôi lại!”

Trương Dân nói: “Họ có thể đi theo, nhưng cô bé... thì không được.”

Lưu Nghiễn khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói: “Hai người lên xe đi, nhưng con của hai người thì không được.”

Trương Dân nâng súng chỉ về phía một người đàn ông trung niên: “Anh cũng có thể đi.”

Người đàn ông trung niên kia ôm lấy mẹ của mình, từ chối: “Tôi không đi, tôi phải ở với mẹ.”

Trong khoảnh khắc nước mắt Lưu Nghiễn trào ra, Mông Phong ôm lấy bờ vai cậu, thì thầm an ủi, rồi xoay người lên xe.

“Đừng để bọn họ đi!” Có người điên cuồng hét lên “Không thể để họ đi được!”

Tiếng hét kia như một viên đá ném xuống mặt hồ tạo lên muôn ngàn đợt sóng, nhưng chỉ trong chốc lát ngán ngủ, ngay tại cửa lớn đồn cảnh sát vang lên một phát súng chỉ thiên.

Viên cảnh sát già dựa người vào khung cửa, mệt mỏi nói: “Hãy dành cơ hội cho những người còn sống, tôi sẽ ở lại đây chăm sóc mọi người.”

Đám người yên lặng, Mông Phong vẫn hướng họng súng máy vào họ, hộ tống cho Lưu Nghiễn lên xe.

Viên cảnh sát già lại nói: “Tiền Hoài Nhân, cậu không bị lây nhiễm đúng không, tôi nghe Tiểu Đặng bảo thế.”

Người đàn ông trung niên đang ôm mẹ rưng rưng gật đầu, viên cảnh sát cầm súng xua xua, bảo: “Cậu đi theo bọn họ đi, tôi sẽ chăm sóc cho bà ấy.”

Ông bước xuống bậc thang, đón lấy bà lão trong lòng Tiền Hoài Nhân, giục: “Đi đi, mẹ của cậu cũng hy vọng cậu sống sót mà. Đừng phụ lòng bà ấy.”

“Đi thôi.” Mông Phong lên tiếng.

Người đàn ông trung niên kia bước tới xe bọn họ, nấn ná quay đầu lại nhìn, Mông Phong liền đẩy anh ta lên xe.

“Bác tên gì ạ?” Mông Phong hỏi.

Viên cảnh sát già mỉm cười: “Tôi chỉ là một tay cảnh sát quèn thôi, đi đi, chàng trai, chúc các cậu lên đường bình an.”

Mông Phong khép hai ngón tay đặt trước chân mày, hướng về phía ông làm động tác chào rồi lên xe.

Cha mẹ của Nhu Nhu đặt cô bé xuống ven đường, mẹ bé Nhu khóc ngất, bị đẩy vào trong xe.

“Mẹ ơi...” Nhu Nhu đứng ở lề đường, không hiểu gì gọi.

“Nhu Nhu!” Viên cảnh sát già đứng ở cửa đồn gọi: “Ba mẹ cháu chỉ đi một lúc thôi, lại đây ông bố.”

“Nhu Nhu là bé ngoan, nghe lời ông cảnh sát nào.”

Đoàn xe chạy ra đường cái, Quyết Minh cầm chú gấu nhỏ trong tay, hướng mắt ra phía sau xe nhìn ngóng, cô bé con đứng đờ độc giữa đường, òa khóc.

Bọn họ men theo con đường rời đi, những nhóm thầy ma nhỏ tan xác dưới họng tiểu liên của Mông Phong. Tới khu vực tiến vào nội thành mà họ dừng chân ban nãy, Lưu Nghiễn và Mông Phong chuyển sang chiếc xe lúc trước, chất theo rất nhiều đồ đạc ở phía sau, Trương Dân lại tiếp tục lái xe dẫn đầu. 3 giờ chiều, bọn họ an toàn quay lại đường cao tốc, nguyên một đoàn xe rỗng rảnh làm kinh động đám người còn lại.

Lâm Mộc Sâm chau mày hỏi: “Sao dẫn về nhiều người như thế?”

Lưu Nghiễn xuống xe, chỉ huy mọi người bốc dỡ hàng, cậu đáp: “Đều là những người chưa bị lây nhiễm, đây là đại ca của chúng tôi.”

“Xin chào!”

“Xưng hô thế nào ạ?”

Lập tức có người rời xe, tiến lên mời Lâm Mộc Sâm điếu thuốc, Lâm Mộc Sâm nóng nảy gắt: “Sang bên kia hết đi! Lưu Nghiễn, tốt nhất cậu hãy giải thích rõ ràng cho anh, cái đám người này có tích sự gì? Bảo bọn nó yên phận chút đi! Đừng có loạn lên!”

Lâm Mộc Sâm vừa dứt lời, bọn đàn em liền vác súng sấn tới, tạo thành một vòng vây, bấy giờ có người cầm phẫn thét to, tiếng phụ nữ cao giọng chỉ trích, cảnh tượng nháo nhào hỗn loạn.

Trương Dân và Mông Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý, ai nấy tì tay lên cò súng.

“Tôi lĩnh năm đứa bên trái.” Trương Dân chia: “Cậu giải quyết tám đứa bên phải.”

Mông Phong thấp giọng nói: “Từ từ đã, cứ chờ Lưu Nghiễn xem sao, nếu không ổn thì xử bọn này sau.”

Ngay từ lúc họ vừa chạm mặt Lâm Mộc Sâm, mâu thuẫn về quan điểm đã đâm chồi sâu thẳm trong lòng mỗi người, đây là suy nghĩ cố hữu của Lưu Nghiễn và Mông Phong, họ và Trương Dân, Quyết Minh cùng là một loại người.

Trong khi đó, Lâm Mộc Sâm lại là loại người hoàn toàn trái ngược, có lẽ mâu thuẫn này trước sau gì cũng bị bộc phát, khó lòng tránh khỏi.

Lưu Nghiễn hô: “Mọi người trật tự đi! Vị này là thủ lĩnh của chúng ta, Lâm Mộc Sâm, anh Sâm. Anh ấy không có ác ý, chỉ muốn làm rõ xem mọi người có bị truyền nhiễm hay không mà thôi.”

Nói xong Lưu Nghiễn quay sang Lâm Mộc Sâm: “Tôi tin rằng những người này đều sẽ có ích. Anh đang cần thêm nhân lực cơ mà. Anh Sâm, Mông Phong và Trương Dân không có đủ trợ thủ, hoàn toàn không thể xây dựng lên một tiểu đội vũ trang được. Anh cần người, càng nhiều người thì lực lượng càng mạnh, có người mới có thể bảo họ cầm súng chiến đấu với thầy ma, mới có thể bảo vệ chính bản thân chúng ta.”

Lâm Mộc Sâm không bị Lưu Nghiễn thôi miên, hỏi vặn lại: “Đây là lý do của cậu à?”

Lưu Nghiễn tiếp: “Thật ra chúng tôi cũng không cứu được nhiều, trong lúc gấp gáp cũng chưa kịp xét duyệt gì, nhưng bây giờ chỉ mới hơn ba giờ, vẫn còn dư thời gian, có thể xét luôn tại đây cũng được.”

Lâm Mộc Sâm hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, cậu phụ trách đi, tất cả những người lưu lại phải cho anh một lý do.”

Lưu Nghiễn thấy bước đầu thắng lợi, bèn vui vẻ nói: “Cứ để tôi lo, anh đi nghỉ ngơi đi, chúng tôi còn mang về không ít thứ, biết đâu anh cũng thích sốt cà chua và hoa quả đóng hộp đấy. Quyết Minh, đưa hộp dưa đóng hộp của em ra đây nào... Đừng nhìn anh thù hận thế, nhanh nào, có đồ tốt phải chia sẻ với bạn hiền chứ.”

Hai tay đàn em khuân tới một cái bàn, Lưu Nghiễn ngồi trên một thùng các tông nhồi cứng sách vở, lôi ra một xấp giấy: “Lại đây đăng ký một chút, đừng sợ, từ giờ trở đi mọi người đã an toàn rồi.”

Đám người bắt đầu xếp hàng, Mông Phong giống như một vị thần hộ mệnh vĩnh cửu đứng phía sau Lưu Nghiễn, làn da màu đồng khỏe khoắn, ánh mắt sắc bén kiên định cùng với khẩu súng trong tay, đây chính là thứ quan trọng nhất.

Tất thấy những chuyện trước mắt đều chứng tỏ một điều, Lưu Nghiễn là người không động vào được.

“Anh tên gì?” Lưu Nghiễn nghiêm túc hỏi: “Trước kia làm nghề gì?”

“Kinh doanh tự do.” Người nọ đáp.

Lưu Nghiễn: “Biết tính toán sổ sách, đúng không? Anh có thể làm gì cho chúng tôi nhỉ? Ừm... được rồi. Sau này sẽ huấn luyện cho anh dùng súng, cầm tờ giấy này đi tìm Lâm Mộc Sâm báo cáo, lễ phép một chút, nhớ kêu gã là đại ca đấy.”

Lâm Mộc Sâm ngồi trên container, mở cửa xe thương thức trái cây đóng hộp, cứ một chốc lại có người bước tới bày tỏ sự trung thành. Gã nheo nheo mắt, khinh thường nhận lễ, sau đó uy hiếp phủ đầu: “Làm cho tốt, đừng có gây chuyện.”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

“Anh đã bảo mọi người đều...” Giọng Đặng Trường Hà mang theo cả sự giận dữ bị kìm nén.

“Tôi sẽ làm như thế.” Lưu Nghiễn lạnh lùng: “Tôi xưa nay nói lời là giữ lời.”

Đặng Trường Hà hít sâu một hơi, rõ ràng là đã nhẫn nhịn lâu lắm, Lưu Nghiễn đưa tay: “Xin chào, tự giới thiệu chút nhé, tôi là Lưu Nghiễn.”

Đặng Trường Hà nói: “Tôi chỉ là cảnh sát thực tập, một cảnh sát quèn, tôi chưa chắc đã là đối thủ của các người, nhưng Lưu Nghiễn... nghĩa vụ của chúng tôi là phục vụ nhân dân, chú Vương đã nói phải bảo vệ mọi người như bảo vệ cha mẹ của chúng tôi vậy. Nếu anh...”

Mông Phong cắt ngang: “Cậu còn lắm chuyện hơn cả Lưu Nghiễn nữa, lượn qua một bên đi, về sau cậu sẽ hiểu rõ thôi, chú em.”

Lưu Nghiễn mỉm cười chịu thua, ra hiệu cho Đặng Trường Hà đi báo danh với thủ lĩnh đám xã hội đen Lâm Mộc Sâm.

Trương Dân đang dùng nhiên liệu thể rắn để nhóm bếp lò, anh vẫy tay bảo Đặng Trường Hà bước lại, dặn dò vài câu.

“Chà, đồng chí cảnh sát!” Lâm Mộc Sâm khệnh khạng ngồi bên mép cửa, thòng một chân xuống vắt vẻo.

Đặng Trường Hà liếc mắt nhìn gã một cái, không hé răng.

Đôi mắt Lâm Mộc Sâm lập tức nheo lại, lộ ra tia hung ác, Đặng Trường Hà nói: “Chào anh Sâm, tôi không giỏi nói chuyện.”

Cậu lấy một khẩu súng từ sau thắt lưng ra, quay nòng súng về phía mình, báng súng thì hướng về phía Lâm Mộc Sâm, nghiêm túc đưa cho gã.

Một chiêu Trương Dân vừa dạy thu được hiệu quả mỹ mãn, Lâm Mộc Sâm nhận lấy khẩu súng, gã rất vừa lòng với hành động này.

“Rất tốt, cậu nhóc.” Lâm Mộc Sâm nói vậy.

Lưu Nghiễn: “Chú tên gì? Làm nghề gì?”

Cậu ngược đầu lên, người đàn ông trước mặt đáp: “Ngô Vĩ Quang, tôi là một mục sư, lại gặp mặt rồi, chào cậu.”

Lưu Nghiễn nhận ra đây chính là người lúc ở phòng cấp giấy chứng nhận, biết một ít về chữa bệnh, chủ động đứng ra giúp đỡ cho Trương Dân.

“Xin chào.” Lưu Nghiễn bắt tay với ông ta: “Mục sư... trong nước có nghề này nữa sao?”

“Vẫn luôn có mà.” Ngô Vĩ Quang đáp: “Cậu cũng là người theo đạo à? Tôi tốt nghiệp trường dòng Kim Lăng ở Nam Kinh.”

“Tôi không theo đạo, nhưng bà ngoại của tôi đã từng.” Lưu Nghiễn biết “mục sư” là một chức vị trong đạo Tin Lành thuộc Cơ Đốc giáo, nhưng khác với linh mục, nhiệm vụ của mục sư chủ yếu là quản lý giáo hội và truyền bá giáo lý, đôi khi họ cũng đảm đương trách nhiệm của sứ đồ.

Ngô Vĩ Quang nắm lấy tay của Lưu Nghiễn không buông, lại hỏi: “Sau này thì bà ấy thế nào?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đã qua đời.”

Ngô Vĩ Quang nhẹ nhàng nói: “Vậy thì, tôi nghĩ là bà vẫn luôn là một con chiên của Chúa, vì bà ấy đã về với Người.”

Lưu Nghiễn gật đầu mỉm cười.

Ngô Vĩ Quang lại siết tay Lưu Nghiễn, chân thành nói: “Hãy kiên cường lên, con trai.”

Mông Phong nhìn bàn tay của vị mục sư, lập tức thấy khó chịu.

Anh chen vào: “Chú là mục sư à? Hệ thần thánh hay hệ giới luật vậy? Bên quản giáo hay bên truyền đạo? Biết thuật trị liệu hay vòng trị liệu gì đấy không? Buff trạng thái cho cả đội được cũng tốt.”¹¹

¹¹ Những gì Mông Phong nói là về mục sư - một dòng nhân vật trong game Word of Warcraft, đây là dòng nhân vật có khả năng trị liệu.

Lưu Nghiễn cũng biết về đạo Tin Lành, xưa nay vẫn có thiện cảm với đạo này và cũng hiểu một chút về giáo lý, nhưng nếu nói ra thì rất dông dài, cũng không thể giải thích cặn kẽ với Mông Phong được, chỉ đành bảo: “Đừng nói linh tinh, Mông Phong.”

“Không sao cả.” Ngô Vĩ Quang rút tay lại: “Chúa khoan dung với mọi con chiên không hiểu Ngài.”

Lưu Nghiễn nói: “Có thể chú không được phép... truyền giáo trong đoàn, cũng xin tạm thời đừng nói rõ thân phận của chú với Lâm Mộc Sâm.”

Ngô Vĩ Quang đáp: “Tôi sẽ chú ý.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Chú biết chữa những bệnh đơn giản, coi như là Tây y đi... Không có giấy phép, giúp đỡ cho Trương Dân nhé, được không?” Cậu nhìn vào mắt Ngô Vĩ Quang hỏi ý kiến.

Ngô Vĩ Quang gật đầu đồng ý: “Cậu là một người có lòng nhân từ, Chúa sẽ phù hộ cho cậu.”

Ông ta nhận lấy tờ giấy rồi đi tìm Lâm Mộc Sâm, Lưu Nghiễn nhỏ giọng: “Ông ấy không có ý gì đâu, chỉ muốn giúp tâm trạng chúng ta thoải mái hơn thôi, đều là ý tốt cả.”

Cậu tiếp tục: “Người kế tiếp.”

Một người đàn ông nói: “Tôi là Hồ Giác, rất vui được gặp mặt.” Anh ta xưng tên một công ty có thương hiệu vô cùng nổi tiếng trên thế giới, lấy danh thiếp ra đưa cho Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn sững sốt: “Anh là giám đốc phụ trách khu vực Châu Á Thái Bình Dương sao?!”

Hồ Giác đáp: “Đúng vậy, vợ con và cha mẹ của tôi đều ở nước ngoài, đợt này bay về bàn một hợp đồng, nào ngờ... cậu có biết cách nào để...”

Lưu Nghiễn liền tiếp: “Tha lỗi cho tôi nói thẳng, anh thấy chúng tôi giống như có trục thăng hay bán vé máy bay sao?”

Hồ Giác thở dài: “Bây giờ phải làm sao? Tôi không biết tình hình bên Mỹ thế nào, họ đều ở New York cả, có phải chỉ mỗi Trung Quốc mới xảy ra chuyện này hay không... tôi chỉ sợ...”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi nghĩ là anh cũng tự xác định được rồi, nếu không cũng chẳng sống tiếp tới tận bây giờ.”

Gần nửa phút trôi qua trong trầm lặng, sau đó Hồ Giác gật đầu, nói: “Đúng đấy, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.”

“Anh học chuyên ngành gì? Tôi phải sắp xếp một lý do để anh có thể lưu lại mà không lãng phí lương thực.”

“Tôi học bên quản trị, tốt nghiệp đại học Harvard, tôi tin rằng các cậu đang cần một trợ thủ có thể quản lý được từng này người, dẹp yên những phiền phức và khích lệ tinh thần đoàn đội, hơn nữa tôi nhớ là cậu vừa nói, thủ lĩnh ở đây là người khác, người này có phải...”

“Gã là một tay xã hội đen, anh... Nhìn anh có vẻ là người thông minh, có điều tôi phải nhắc nhở anh một điều, không nên nói quá nhiều với gã về cách quản lý.”

“Cậu yên tâm, loại người như vậy tôi đã gặp nhiều rồi, biết phải đối phó thế nào mà.”

Lưu Nghiễn giao cho anh ta một tờ giấy, Hồ Giác liền rời đi.

“Người tiếp theo.”

“Tôi biết nấu cơm.” Người phụ nữ kia nói.

Cô chính là mẹ của bé Nhu.

“Đã có người nấu cơm rồi.” Lưu Nghiễn nói: “Chị... lát nữa có thể đi tìm người tên Ngô Vĩ Quang, ông ấy sẽ giúp chị cảm thấy đỡ hơn một chút.”

Mẹ bé Nhu gật gật đầu, tựa ngực chồng, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Nhưng trước mắt chị phải tìm... lý do khác, để tôi nghĩ xem.”

“Tôi sẽ giúp các cậu quét dọn vệ sinh, chăm sóc trẻ em.” Cô nước nỡ.

Lưu Nghiễn hỏi: “Còn anh?”

Cha bé Nhu đáp: “Tôi chăm sóc cô ấy, cậu bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi làm cái đó.”

Lưu Nghiễn viết hai chữ “Hậu cần” và “Quân dự bị” lên giấy, giao cho cha bé Nhu, ra hiệu cho cho anh ta đi tìm Lâm Mộc Sâm bày tỏ lòng trung thành.

Lần này chỉ có bảy mươi ba người, nhưng Lưu Nghiễn phải bỏ thời gian nhiều hơn cả lần trước, cậu cũng cố gắng nhớ kỹ tên của tất cả mọi người.

Mất cả hai tiếng đồng hồ, khi mặt trời lặn về phía tây, Trương Dân đã nấu xong thuốc, đi phân phát cho mỗi thành viên cũ của đoàn một bát.

Lâm Mộc Sâm uống hết bát thuốc lớn, đặng đến độ nhắm mặt, Trương Dân lại nói: “Phải mở thêm cửa trên thùng xe, tránh oi bức rồi bị cảm.”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, giao cho anh mang người đi đục cửa sổ.

Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, con đường quốc lộ trải dài tít tắp đến tận chân trời, Lưu Nghiễn thu dọn đồ đạc, cho người chuyển lên xe, cậu chỉnh lại đồng giấy tờ trong tay rồi bước lại chỗ gã báo cáo: “Đã xong.”

Lâm Mộc Sâm: “Lần này nhận bao nhiêu người?”

Lưu Nghiễn: “Bảy ba.”

Lâm Mộc Sâm: “Bỏ lại bao nhiêu?”

Lưu Nghiễn: “Không ai cả.”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng: “Cậu còn nợ tôi một lời giải thích đấy, lúc này chỉ là làm điệu làm bộ à?”

Lưu Nghiễn nói: “Giấy tờ đều nằm trong tay anh hết, anh cảm thấy người nào không nên giữ lại cứ việc nói, tôi lập tức cho họ biến ngay.”

Lâm Mộc Sâm hít một hơi thật sâu: “Ban này tôi không để ý, cậu nhận nhiều đàn bà như vậy làm gì? Còn có cả đám con nít nữa.”

Lưu Nghiễn giải thích: “Trẻ con cũng có thể tham gia huấn luyện, chúng nó đều hơn mười tuổi rồi, biết chạy biết nhảy, đã có thể sống sót được đến giờ thì sẽ không gây cản trở đâu.”

Lâm Mộc Sâm: “Đàn bà thì sao?”

Lưu Nghiễn tiếp: “Phụ nữ và trẻ em đều là người nhà của những người đàn ông kia. Nói thật nhé, anh Sâm, tôi thấy sau khi chúng ta rời khỏi chỗ này chắc chắn sẽ phải định cư ở một nơi nào đó, không thể nào cứ lái xe rong ruổi mãi được, đúng không?”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, Lưu Nghiễn bồi thêm: “Một khi xảy ra sự cố, phụ nữ thường điềm tĩnh hơn so với đàn ông, khi khó khăn đến mức cực hạn, họ luôn là người có thể bình tĩnh đối phó với tình huống xảy ra. Không ít phụ nữ cũng giống như đàn ông, có tư cách cầm súng, nhưng điều kiện trước tiên là, anh đồng ý huấn luyện họ. Lùi một bước mà nói, họ là một

phần tạo thành của gia đình một người đàn ông... Anh nghĩ xem, anh Sâm?”

Lâm Mộc Sâm đánh mắt nhìn ra xa, thím Vu đang bắc bếp nấu cơm ở ven đường, mấy chị em vây quanh chỗ thím Vu, tự động phụ giúp bà nấu nướng.

“Nếu anh muốn cánh đàn ông ra sức bảo vệ ngôi nhà của mình,” Lưu Nghiễn tiếp tục thuyết phục: “Thì phía sau lưng họ phải có gì đó vững bền. Vững bền ấy đủ khiến cho họ hy sinh bản thân, dốc lòng bảo vệ vợ con.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Thế đằng kia thì sao? Đằng kia lại là thế nào? Cậu thu nhận cho tôi một thằng làm tà đạo nữa hả?!”

Ngô Vĩ Quang đang cầm quyển kinh thánh, đứng ở cách đó không xa, giảng đạo cho ba mẹ của bé Nhu nghe.

“Chúa thương xót cho cô bé, nên đã cho triệu hồi cô bé về với ngài, nguyện cho cô bé được yên nghỉ trên thiên đường...”

“Khoan đã, anh Sâm.” Lưu Nghiễn can: “Đừng tới quấy rầy họ.”

Vẻ mặt Lâm Mộc Sâm như nhìn thấy quái vật, gã giơ tay chỉ chỉ trước người Lưu Nghiễn, Mông Phong vừa mới uống thuốc xong thấy tình hình bất ổn, lập tức sầm mặt lao về phía họ.

Lưu Nghiễn dùng một tay phẩy phẩy, bí mật ra hiệu cho Mông Phong đừng tới.

“Vị mục sư này!” Lưu Nghiễn nói: “Hiện giờ tôi không cách nào giải thích cho anh được, anh Sâm. Nhưng tôi lấy nhân cách mình ra đảm bảo, sau này anh nhất định thấy rằng ông ấy ở đây là rất quan trọng.”

Lâm Mộc Sâm gắt: “Đảm bảo của cậu là cái đếch gì?! Lưu Nghiễn! Tôi thực sự là quá tin tưởng cậu rồi, cậu không nói không rằng vác về cả đám người như vậy! Giờ cậu nghe rõ cho tôi...”

“Tôi cảm thấy cậu Lưu nói khá có lý.” Hồ Giác bất chợt chen vào: “Anh Sâm, lúc đầu anh xuất phát trong tay có bao nhiêu người, có thể cho thằng em biết được không ạ?”

Lâm Mộc Sâm không thèm đáp, Hồ Giác lại nói: “Người nhiều hơn chút nào thì an toàn hơn chút ấy. Đi qua hành trình này, không biết cuối cùng có thể sống sót được bao nhiêu. Mong anh Sâm bớt giận, quả thật Lưu Nghiễn cũng hơi tự ý làm việc.”

Lưu Nghiễn đánh mắt qua, Hồ Giác tiếp lời: “Bây giờ còn sống, không đồng nghĩa là sau này đều có thể sống sót.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Ý cậu là, cứ giữ lại quan sát trước đã?”

Hồ Giác đáp: “Vâng, thêm vài người có thể sàng lọc được, huấn luyện cho bọn họ, những người trụ được sau cùng chính là tinh anh. Có thể sống sót hay không, phải dựa vào biểu hiện của chính họ... bao gồm cả em. Em nghiêm túc đấy, hy vọng có thể cống hiến gì đó cho tập thể, mong anh cho em cơ hội này.”

“Ừm.” Lâm Mộc Sâm tạm thời bị thuyết phục, trong lòng gã nghĩ gì Lưu Nghiễn và Hồ Giác cũng đều hiểu rõ. Lần sau nếu đụng phải thầy ma, Lâm Mộc Sâm nhất định ném người nào gã cảm thấy vướng tay vướng chân ra làm đệm thịt.

“Bảo cái đám đó đừng có gây chuyện.” Lâm Mộc Sâm thấp giọng: “Lưu Nghiễn, trong đám người này, bất kỳ ai gây chuyện thì cậu đều phải chịu trách nhiệm hết đấy.”

Lưu Nghiễn đáp: “Rõ, nếu họ gây ra chuyện thì không cần anh phải ra tay, tôi sẽ phụ trách giải quyết.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Biết thế thì tốt.” Dứt lời gã xoay người lên xe, hướng ra đằng xa hô lên: “7 giờ khởi hành! Xe của các người không theo được, không đủ xăng! Tất cả thu gom đồ đạc, mỗi người chỉ được mang 2 cân, lên container!”

Lưu Nghiễn thở phào nhẹ nhõm, Hồ Giác uống cạn thuốc trong chiếc cốc giấy, nhỏ giọng hỏi: “Lương thực của gã đủ để ăn chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh có thấy lúc gã mở miệng hỏi, tôi bảo cho gã biết là có bảy mươi ba người, ban đầu gã chẳng tỏ vẻ gì cả... Chứng tỏ số lương thực dự trữ chắc chắn đủ sức cung cấp cho số người này. Tôi có quen một

cô gái làm thủ kho cho gã, cô ấy nói cho tôi biết, lương thực dự trữ của Lâm Mộc Sâm đủ cho cả ngàn người ăn trong hai năm...”

Hồ Giác gật gật đầu.

“Ở đây chỉ có trăm người.” Hồ Giác nhảm tính: “Một người tiêu thụ một cân lương thực mỗi ngày, tính ra mỗi ngày chỉ cần một trăm cân... Cậu có biết khi nào chúng ta sẽ bị đuổi đi hay không?”

Lưu Nghiễn: “Những thứ này đều nhờ vào Mông Phong và Trương Dân vào sinh ra tử giúp gã cướp ra trong đợt tấn công của lũ thầy ma, không thì cũng lấy từ những cửa hàng suốt dọc đường đi, dùng tính mạng ra mạo hiểm mới đánh đổi được... Anh nhìn mấy chiếc container kia đi, chỉ riêng bột mì đã có ít nhất mấy chục tấn, chưa kể gạo và mì, thêm cả những thứ cướp đoạt ven đường nữa... Giờ tách ra đi, đừng nói chuyện với tôi quá nhiều, gã bắt đầu không ưa tôi rồi đấy.”

Ngày 30 tháng 8 năm 2012.

Sau khi dừng lại một ngày ở nơi tận cùng phía nam tỉnh Hồ Nam, chúng tôi lại tiếp tục khởi hành. Thu nhận thêm được bảy mươi ba người còn sống sót, bỏ lại ba mươi sáu người đã bị lây nhiễm. Máy dò tìm sự sống cũng không báo động thêm lần nào nữa.

Lâm Mộc Sâm hạ lệnh đi đường vòng tránh qua tất cả những thành phố lớn, chỉ dừng chân tại những thôn trấn nhỏ.

Một mục sư tên là Ngô Vĩ Quang dắt theo sáu học sinh trung học gia nhập với đoàn chúng tôi, mấy đứa bé đó cùng độ tuổi với Quyết Minh, khiến đoàn người náo nhiệt hẳn lên. Trong lúc bùng nổ dịch thầy ma, vị mục sư đã cứu được mười cậu nhóc học sinh chỉ biết gây phiền toái, tận mắt dõi theo bốn đứa trẻ trong số đó là đời, vừa chúc phúc cho chúng có thể yên nghỉ trên thiên đường, vừa cố gắng thuyết phục những đứa trẻ còn lại hãy lạc quan sống tiếp.

Đây có lẽ giống như quyết định hiện tại của tôi, giữ lại toàn bộ bảy mươi ba người còn sống.

Không biết quyết định của tôi là đúng hay sai, chỉ có thời gian mới chứng minh được tất cả, số mệnh hư ảo và xa xôi, giống như chàng trai lên

đường độc hành ấy, chỉ mang theo tập thơ và chiếc gối - chàng trai nằm mơ.

CHƯƠNG 18

DI CHUYỂN

Cứ thế xuôi đường về hướng bắc, đã sang tháng 9, thời tiết cuối cùng cũng thực sự mát mẻ, nhiệt độ không khí chỉ còn 170C. Sau mấy trận mưa thu, tâm trạng của những người còn sống cũng đã bình tĩnh trở lại.

Dưới sự kiên trì của Trương Dân, hằng ngày cứ chạng vạng tối họ đều được dùng chân nghỉ ngơi ở ven đường. Buổi tối lại tiếp tục lên xe, ngày đêm không nghỉ hướng về miền Bắc. Không ai biết được đến khi nào mới thực sự dừng lại.

Cơn gió lay động bờ cỏ vàng úa ven đường, trời thu cao vời vợi, từ những vùng lớn như thị trấn hay thành phố đến những điểm nhỏ như trạm xăng hay điểm dừng xe, chỉ cần đoàn xe dừng lại thì những gì nhìn thấy đều là lũ thầy ma.

Chúng hoặc lang thang không mục đích, hoặc lừ đừ đi xuống từ một tòa nhà nào đó, chậm chạp lần theo tiếng xe âm âm chạy qua, vĩnh viễn không cách nào đuổi kịp đoàn xe đang chuyển động.

Có đôi lần máy dò tìm sự sống vang lên, đều ở trong thành phố lớn cách quốc lộ mấy cây số, Lâm Mộc Sâm lấy lý do thiếu an toàn và không đủ lương thực, gạt bỏ hết các đề nghị đi cứu hộ.

Trong lòng những người ban đầu cùng gã trốn thoát khỏi nhà máy hóa chất đều hiểu rõ số lương thực dự trữ dư sức cung cấp cho tất cả.

Hướng hồ dọc đường đi Lâm Mộc Sâm chỉ cần thấy có trạm xăng hay thị trấn nhỏ thì lập tức cho dừng xe, vét sạch bách những gì còn sót lại. Những ngày này, thức ăn của bọn họ chẳng những không hề ít đi mà ngày càng nhiều hơn.

Mẹ bé Nhu lúc trước là một nhà thiết kế thời trang, chị nhận lấy tất cả công việc may vá, bắt đầu chỉnh sửa quần áo.

Chị thường hay ngẩn người nhìn theo đầu chú gấu nhỏ ló ra ngoài túi áo khoác của Quyết Minh, đôi mắt đỏ hoe. Quyết Minh trao gấu nhỏ lại cho chị, nhưng chị không nhận, sau đó mang tới mấy bộ quần phục, đo theo vóc người của Mông Phong và Trương Dân bắt đầu may sửa.

Vài hôm sau, lô quần áo đầu tiên đã sửa xong, hầu hết cánh đàn ông đều được mặc lên người những bộ quần trang vừa khít đã được sửa lại từ số quần phục may sẵn tìm được trong doanh trại.

Mẹ bé Nhu cười hỏi: “Có vừa không, Quyết Minh?”

Quyết Minh ngồi trên một chiếc ghế đá ở lề đường, ngẩng đầu nhìn chị một cái, chẳng nói năng gì.

Trương Dân giục: “Bảo Bối, con phải nói gì nào?”

Mẹ bé Nhu vội nói: “Không sao đâu, cậu bé mặc vào nhìn khỏe khoắn lắm.” Sau đó xoay người rời đi.

Quyết Minh đang vận một bộ quần phục màu vàng đất, đội chiếc mũ của lính dã chiến, trước mặt là sáu cậu bé học sinh trung học ngồi chồm hổm.

Một cậu bé béo tròn nhỏ hơn Quyết Minh hai tuổi, mới vừa lên lớp bảy, khều vai cậu nhìn nhìn một lúc, rồi hỏi: “Đây là đồng phục của đội tụi mình á?”

“Ừ, chú Mông Phong nói, từ nay sáu đứa sẽ do anh quản, phải nghe lời anh đấy.”

“Được.” Một cậu bé khác cao hơn Quyết Minh nửa cái đầu, hỏi: “Nếu nhận anh làm đại ca, anh sẽ dẫn bọn này đi đánh thầy ma phải không? Vậy đội của chúng ta gọi là gì?”

Quyết Minh kéo logo trên tay áo cho mấy đứa xem, bọn nhóc đứa cao đứa thấp, quần phục đã được chính tay mẹ bé Nhu sửa sang lại, cái nào cũng đều có logo kiểu hoạt hình một đầu nắm màu tím và một gạch ngang mảnh.

Quyết Minh nói: “Chúng ta là đội ‘Năm nhút nhát¹²’, không cần xông lên giết thầy ma, chỉ cần núp sau lưng bọn họ là được rồi, nếu có nhiệm vụ gì chú Mông Phong sẽ nói cho anh biết.”

12 Tên các loại cây và nhân vật trong game Plants vs Zombies.

Cả đám gật đầu đã hiểu, một cậu chọt hỏi: “Đội chú Mông thì sao?”

Quyết Minh đáp: “Bên chú ấy là ‘Bí mật xự’, cũng có Hoa ăn thịt và Gai đất, phụ trách tuyến đầu; bên đội ba anh thì biết bắn súng, gồm có Đậ bắn súng, Đậ hai nòng và Đậ súng máy.”

“Người kia thì sao?” Nhóc béo ngỏng cổ nhìn qua, dưới ánh chiều tà, Lưu Nghiễn đang ngồi ở đuôi container, một chân thòng xuống lắc lư, cầm cú lắp ráp một cái máy gì đó.

“Anh ấy là Lưu Nghiễn, làm bên kỹ thuật.” Quyết Minh đáp: “Anh ấy lợi hại cực, giống như mèo máy Doraemon vậy, có rất nhiều đồ mới lạ. Hôm đó nhờ đồng hồ báo thức của anh ấy mới cứu mấy đứa ra được đấy.”

Nhóc béo lại hỏi: “Vậy thì anh ấy là Hoa hướng dương hai đầu rồi đúng hông?”

Trên ngực áo quân phục của Lưu Nghiễn thêu một cái đầu với đôi mắt to tròn, Quyết Minh giải thích: “Không, anh ấy là Crazy Dave, ông chú có cái xe bán hàng hóa ấy.”

Cả đám trẻ cười phá lên.

Quyết Minh học theo những gì Trương Dân dạy, nói: “Kể chuyện của mấy đứa nghe đi.”

Quyết Minh lấy chú gấu nhỏ trong túi áo ra, lắc qua lắc lại, ra ý bảo đội viên tự kể chuyện của mình, giao lưu qua lại để hiểu nhau hơn.

Trương Dân chỉ đứng ở đằng xa, thích thú nhìn Quyết Minh và đồng đội trau dồi tình cảm với nhau.

“Lưu Nghiễn.” Trương Dân gọi.

Lưu Nghiễn không ngẩng đầu lên, đáp: “Sao vậy?”

Trương Dân nói: “Quyết Minh cười mở hăn ra, hồi trước ở trường học nó không hề có bạn bè gì cả.”

Lưu Nghiễn “ừ” một tiếng, đáp: “Đừng khách sáo, anh có thể để nó kết bạn nhiều hơn.”

Tạ Phong Hoa ngồi trong xe, giúp Lưu Nghiễn ghi lại thông số kỹ thuật của linh kiện, bỗng nhiên cô mở miệng nói: “Cảm giác Quyết Minh còn nhỏ quá.”

Trương Dân: “Vốn dĩ nó đâu có lớn.”

Tạ Phong Hoa cười cười, giải thích: “Không phải, ý của tôi là, tâm lý của cậu bé không giống như một học sinh trung học, một cậu bé mười lăm tuổi lại có tư tưởng và tình cảm như đứa bé tầm mười hay mười một tuổi... Tôi có nghe cậu bé kể, khi các anh gặp nhau thì nó mới mười một tuổi phải không? Có lẽ bởi vì trong những năm này, anh bao bọc nó quá kĩ, khiến cho năng lực giao tiếp và kết bạn của nó dừng lại.”

Trương Dân đáp: “Chẳng có cách nào hết, lúc nó đi học không chịu nói chuyện với người lạ, cho rằng bạn học đều... không có thiện ý với nó, khi thằng bé mười một tuổi từng bị chấn thương ở đâu, sự thực là bạn học cũng hay cười nhạo nó, tôi đã tìm giáo viên chủ nhiệm nói chuyện nhiều lần, cũng chuyển trường mấy lần nữa...”

“Không đâu.” Tạ Phong Hoa nói: “Nguyên nhân này xuất phát là ở anh. Anh tựa như một cản tránh gió vậy, cái này trong tâm lý học gọi là hiệu ứng tường chắn, sự bảo vệ quá kĩ càng khiến cậu bé không muốn chủ động trao đổi với người khác, cũng như không có ý thức gánh vác trách nhiệm.”

“Vậy tôi phải làm sao?”

“Nên cho cậu bé cơ hội thích hợp để rèn luyện.”

“Không được, như thế nguy hiểm quá.”

Tạ Phong Hoa mỉm cười: “Đúng thế, nhưng cứ để nó nấp sau lưng anh mãi thế cũng không thỏa đáng.”

“Triết gia.” Lưu Nghiễn chen vào: “Tôi thấy như vậy có gì không thỏa đáng đâu, hai người họ có cách chung sống cùng nhau rất riêng. Đôi bên đều tự nguyện, còn gì phải nói? Cô thấy trí lực của thằng bé có bình thường không?”

Tạ Phong Hoa chống bút vào cằm ngẫm nghĩ, rồi gật đầu: “Trí lực vẫn bình thường, thậm chí còn được coi là thông minh nữa cơ. Có điều tư duy thì phân tán quá. Trương Dân, anh thực sự định bảo vệ thằng bé cả đời? Việc này rất phi thực tế.”

“Chuyện này có gì mà phi thực tế. Vì sao lại phi thực tế chứ?” Giọng điệu của Trương Dân hơi có vẻ không vui, có điều Tạ Phong Hoa cũng không định tiếp tục tranh cãi thêm nữa, hiểu chuyện gật đầu.

Trương Dân dường như muốn phân bua điều gì, trong giọng nói có cả sự gấp gáp hiềm thấy: “Cả đời thì cả đời, năm mươi năm, sáu mươi năm, cho đến một năm một tháng một ngày một giờ một giây cuối cùng, làm sao phi thực tế?”

“Là tôi lỡ lời.” Tạ Phong Hoa nhún nhường: “Xin lỗi.”

“Không có gì.” Trương Dân vẫn luôn rất đúng mực: “Giáo viên chủ nhiệm của thằng bé cũng từng nói như thế. Cô còn dịu dàng hơn cô ấy nhiều, cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Trương Dân xoay người bước đi, Lưu Nghiễn cười phá lên, trong ánh mắt toát ra vẻ đắc ý chí khi rốt cuộc Tạ Phong Hoa cũng dính phải quả tịt.

“Triết gia.” Lưu Nghiễn thở dài.

Tạ Phong Hoa dờ khóc dờ cười lắc đầu bó tay.

“Ba em và mẹ dì ghẻ đó...” Nhóc béo cắn hận kể: “Vứt thằng em ở đó rồi bỏ trốn một mình.”

Quyết Minh chỉ lẳng lặng nghe, không nói một câu.

Có đứa hỏi: “Sau đó thì sao?”

Nhóc béo quay sang cả đám: “Sau đó em lên đi theo lên gác, lúc ba em trở về lấy đồ, bà nội em từ trong phòng nhào ra cắn chết bà dì ghẻ ở phòng khách, rồi còn cắn ba em một phát nữa, đáng đời bọn họ.”

Quyết Minh lúc này mới hỏi: “Ba em không dắt em theo à?”

Nhóc béo có chút tàn nhẫn nói: “Em trộm chìa khóa rồi khóa trái ba ở trong nhà, ai bảo ông ta ngày nào cũng đánh đập bà nội. Em ném chìa khóa

vào cổng thoát nước, lúc chạy xuống lầu thì gặp phải mục sư Ngô, từ đó đi chung với họ luôn.”

Quyết Minh gật gật đầu, trong ánh mắt có chút phức tạp.

Lâm Mộc Sâm hạ lệnh, Mông Phong đứng từ xa hô vang: “Đội Hoa hướng dương và đội Năm nhút nhát lên xe trước! Những người còn lại canh gác, chuẩn bị xuất phát!”

“Mấy đứa nhìn lên bầu trời kia.” Quyết Minh nói.

Mặt trời đã lặn về tây, trên nền trời thu đã xuất hiện những ngôi sao lấp lánh sáng, long lanh và rực rỡ.

“Sẽ có người ngoài hành tinh tới cứu địa cầu, cứu nhân loại.” Quyết Minh tổng kết lại cuộc trò chuyện của mình, cho đội viên leo lên xe.

Lưu Nghiễn vừa nghe thấy thế thì khoe miệng giật giật, Trương Dân cười: “Luận điệu của Quyết Minh... thật ra không khác mấy so với mục sư, đều cảm thấy nếu tin tưởng những thứ ở trên trời kia thì sẽ được cứu vớt.”

Lưu Nghiễn bày ra vẻ mặt méo xệch, đón lấy mấy tờ giấy báo cáo kiểm tra bảo trì của đội xe, nhắc nhở mọi người lên xe.

Xăng còn đủ chạy thêm 3.000 cây số, nhưng lớp xe thì đã không chịu nổi nữa, đi dọc đường sẽ phải tìm nơi để đổi, tốt nhất là ở thành phố, còn không, chí ít thì cũng phải là ở tiệm cơ khí ven đường.

Có điều loại lớp đặc thù của xe container lại không có nhiều, hôm sau đoàn người cẩn thận vòng qua Vũ Hán, băng qua cây cầu lớn trên sông Trường Giang. Nước sông cuồn cuộn mênh mông, xác chết trôi dập dềnh hai bờ sông.

Năm ngày sau khi vượt sông, họ vòng qua Hà Nam, khi tiến vào địa giới tỉnh Thiểm Tây, đoàn xe container nổ chiếc lốp đầu tiên. 4 giờ sáng, chiếc xe ở sau cùng hú vang còi, đầu xe xoay ngang, sáu chiếc xe lần lượt dừng lại ven đường.

May mà Lưu Nghiễn đã sớm dự liệu được và cho điều chỉnh thứ tự của đoàn xe, nếu không thì khó tránh khỏi một vụ tai nạn giao thông liên hoàn.

Giữa đêm, tất cả mọi người đều giật mình tỉnh giấc, ồn ào nhộn nhạo.

Mông Phong hô lên: “Cứ ở lại trên xe hết!” Đoạn nhảy xuống từ chiếc xe ở giữa, ra phía sau kiểm tra, ba cái đèn pin soi vào lốp xe.

Lưu Nghiễn nhận xét: “Là do quá tải, anh chất nhiều thứ quá, cộng thêm ma sát bào mòn quá mức dẫn đến hư hỏng tự nhiên, theo tính toán thì cũng là trong mấy ngày này thôi.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Không có lốp dự phòng, phải làm sao đây?”

Lưu Nghiễn đã sớm nghĩ tới vấn đề này, chỉ hy vọng dọc đường có thể tìm được lốp dự phòng, nào ngờ suốt dọc đường đi các tiệm phụ tùng ô tô đều không có lốp xe.

“Chờ tới sáng đi.” CEO Hồ Giác bước xuống xe, đề nghị: “Nếu không muốn vứt xe thì chỉ có cách chờ sớm mai đi xung quanh xem thử thôi.”

Lâm Mộc Sâm chấp nhận đề nghị này, Mông Phong đi sắp xếp người tuần tra, Lưu Nghiễn leo lên nóc xe gắn máy thăm dò.

Sau khi trời sáng, Mông Phong và Trương Dân mỗi người dẫn theo một đội men theo những con đường nhỏ cắt ngang quốc lộ thám thính, sắc mặt Lâm Mộc Sâm thay đổi không ngừng, gã vô cùng sốt ruột.

Chập tối, cả hai đội người gần như trở về cùng lúc.

“Đằng trước có một khu dân cư.” Trương Dân tháo găng tay, thở ra một hơi rồi tiếp: “Ở đó có mấy tiệm tạp hóa, nhưng đã bị khoãng sạch bách, hình như là một thôn rất nhỏ, có vài nhóm thầy ma lượn lờ, tầm khoảng ngàn con, bọn tôi chưa đối phó trực diện với chúng.”

Mông Phong nói: “Dọc theo hướng chúng ta đang đi, đi bộ khoảng bốn tiếng, phát hiện một trường tiểu học Hy Vọng, ở phía tây quốc lộ, ngay ngã ba đường, nhìn qua thì không phát hiện có gì khác thường, có một chiếc máy xúc, đường sá còn chưa làm xong.”

Lâm Mộc Sâm im lặng một lúc sau đó lên tiếng: “Đi về phía tây, vòng qua đám thầy ma kia, cho hai chiếc xe đi trước xem sao.”

Buổi sáng ngày thứ ba, hai chiếc container đi tới một công trình kiến trúc đơn độc tọa lạc ở một nơi hoang vắng.

Nơi đây đã nằm trong vành đai địa chất cao nguyên Hoàng Thổ, mùa thu bão cát nghiêm trọng, phóng mắt dôi ra xa, cả bình nguyên mênh mông chỉ có mỗi chỗ này là xây được một ngôi trường.

Cách nơi hoang vu này chừng hai mươi dặm, nằm bên kia núi chính là thôn nhỏ mà Trương Dân đã kể.

Bốn phía đều là đất vàng, giữa cánh đồng bao la bằng phẳng, ở nơi ngút tầm mắt, chính là dãy Tần Lĩnh đứng ngăn chia đất trời.

Có một con sông nhỏ từ nơi xa ào ào chảy qua, xem dòng chảy thì có lẽ là đổ ra Hoàng Hà.

Đường sá ở đây không dễ đi, cách Tây An những hai ngày chạy xe, là một nơi khi ho cò gáy, đất đai cằn cỗi bạc màu. Lưu Nghiễn dò xét sắc mặt của Lâm Mộc Sâm, lại sầm sì cái kính.

Mông Phong và Trương Dân dẫn người vào kiểm tra trường học đang xây dở, Lưu Nghiễn đút tay vào túi đứng bên ngoài nhìn. Từ khi Hồ Giác đến đây, Lâm Mộc Sâm bắt đầu nhờ anh ta cố vấn ý kiến. Hồ Giác ăn nói rất khôn khéo, ý kiến đưa ra cũng rất chừng mực, so với sự thẳng tính của Lưu Nghiễn, rõ ràng là Hồ Giác biết làm vui lòng Lâm Mộc Sâm hơn.

Điều này thì lại đúng ý Lưu Nghiễn, cậu không muốn phải hết lần này đến lần khác giải thích với Lâm Mộc Sâm, dù sao thì chuyên môn của cậu là kỹ thuật cơ khí chứ không phải là nhân viên quan hệ xã hội.

“Cậu thấy chỗ này sao, Lưu Nghiễn?” Sau khi Lâm Mộc Sâm bàn bạc với “cố vấn”, gã nhìn Lưu Nghiễn trông đợi, đây là lần đầu tiên gã hỏi ý kiến cậu trong mấy ngày gần đây.

Lưu Nghiễn chỉ gật gật đầu, không nói gì.

“Chúng ta sẽ định cư ở đây sao?” Một cậu bé lên tiếng hỏi.

Mấy đứa trẻ con lăn một cái vòng sắt qua chỗ họ đứng, Lâm Mộc Sâm bực bội quát: “Quyết Minh! Dắt đội nhi đồng của cháu qua chỗ khác! Đừng có nghịch ở đây!”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi muốn vào trong xem một chút.”

“Đi đi.” Lâm Mộc Sâm vui vẻ: “Mông Phong sẽ bảo vệ cậu.”

Lưu Nghiễn vào bên trong trường học, ở đây vẫn chưa xây xong, những bao xi măng chất đầy ở sân thể dục đằng sau, những thứ như cầu trượt, vòng treo, xích đu, cả xà đơn đều đã được dựng xong, nhưng sân bóng rổ còn chưa đổ xi măng, trên đường chạy thì chất đầy than đá.

Bờ tường đã được trát vôi, ở một góc của tầng một, trên tường loang lổ những vết máu rợn người và dấu tay đen thẫm.

“Hừ...” Một thầy ma đẩy cửa nhào ra, Lưu Nghiễn nhảy lùi về sau, tiếng súng vang lên, Mông Phong xuất hiện trên cầu thang, nã đạn bắn chết thầy ma kia.

“Em vào đây làm gì?” Mông Phong hỏi.

“Xem xét tình hình.” Lưu Nghiễn đáp.

“Theo sau anh.”

Các thành viên trong đội chia nhau đi vào ngôi trường hai tầng này, Mông Phong dắt Lưu Nghiễn men theo cầu thang leo lên tầng hai, giày lính giẫm lên nền đất vang lên những tiếng trầm ổn mà kiên định.

Lưu Nghiễn vịn vào lan can ngẩng đầu nhìn quanh, Mông Phong trêu: “Nếu có sự cố bất ngờ, cậu cứ việc hét to rồi ôm lấy lưng của trung sĩ Mông Phong.”

“Hừm?” Lưu Nghiễn đáp: “Tìm được mấy thầy ma rồi?”

Bầu trời tối đen trùm xuống, Mông Phong tuần tra một vòng quanh hành lang, nói: “Rất ít, cộng thêm cả con ban này nữa chỉ có ba thôi, có một con đội nón bảo hộ, chắc là công nhân. Lâm Mộc Sâm tính định cư ở đây à?”

Lưu Nghiễn: “Ai mà biết?”

Cậu bước vào một phòng học, đẩy cánh cửa sổ khung nhôm ra nhìn xuống sân trường, bên kia sân bóng rổ có một dãy ký túc xá.

Trương Dân tuần tra xong mé phía đông thì mang người tới tập hợp với Mông Phong.

“Báo cáo thương vong đi.” Mông Phong nói: “Tôi nghe có tiếng người kêu, bị cào trúng rồi?”

“Là bị cắn trúng, tôi bảo cậu ta đi tìm Lâm Mộc Sâm rồi.”

“Là người kia phải không?” Lưu Nghiễn hất đầu bảo họ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên sân bóng rổ, Hồ Giác mặc bộ đồ tây dẫn một người bước tới dưới bóng rổ, nói gì đó.

Mông Phong nheo mắt.

Người kia đột nhiên xoay lưng bỏ chạy, Hồ Giác rút súng ra, bóp cò, bắn gục người kia ngay tại chỗ.

Ba người đứng trầm mặc một lúc, Hồ Giác lại rút súng vào túi quần, quay lưng bỏ đi.

Lưu Nghiễn nói: “Tôi không thích chỗ này lắm, cũng không thích cách làm việc của gã...”

Cửa bị đẩy ra, Hồ Giác đứng ngoài gọi: “Lưu Nghiễn, anh Sâm tìm cậu đây.”

Cả bọn rời khỏi phòng học, Hồ Giác lại nhỏ giọng: “Tốt nhất cậu nên cho gã một vài lời khuyên, tôi thấy chỗ này không mấy thích hợp, địa hình quá mức trống trải, giống như một ốc đảo vậy.”

Lưu Nghiễn cũng thấp giọng đáp: “Anh chưa phát hiện à, gã rất muốn ở lại trường học này phát triển lâu dài, nếu không cũng chẳng bảo Mông Phong kiểm tra cẩn thận làm gì.”

Hồ Giác gật đầu, Lưu Nghiễn lại hỏi: “Cảm giác giết người thế nào?”

Hồ Giác lặng đi một lúc, sau đó trả lời: “Thành thật mà nói, rất tệ. Cậu cũng từng phải làm thủ tục nhập đạo rồi đúng không? Giết bao nhiêu người?”

“Không, gã làm đủ cách buộc tôi phải giết người, nhưng tôi vẫn không thèm nghe lời gã.”

“Nhưng đồ ăn thức uống của chúng ta đa số đều do gã phát cho cơ mà.”

“Đúng vậy.” Lưu Nghiễn thuận miệng đáp: “Nếu xảy ra chuyện Mông Phong có thể bảo vệ chúng ta, hy vọng là gã an phận một chút.”

“Đừng lo, tôi sẽ phụ trách trông chặt gã. Mà mãi vẫn chưa có cơ hội để nói, cảm ơn các cậu đã cứu tôi.”

Lưu Nghiễn mỉm cười: “Chuyện nhỏ thôi.”

Mông Phong vỗ vỗ vai Hồ Giác: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được đâu, anh bạn.”

Bốn người cùng bước xuống lầu.

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Lưu Nghiễn, cậu thấy chỗ này ở lại được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Cũng được, phòng học đầy đủ, khu ký túc xá cũng còn phòng, tôi có thể làm thêm mấy cái máy phát điện chạy bằng sức gió, tạm thời có thể ở được.”

Lâm Mộc Sâm hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, anh cũng nghĩ vậy đấy.”

Lưu Nghiễn nói tiếp: “Có lẽ chúng ta có thể ở đây trú đông, nhưng hết mùa đông thì...”

Lâm Mộc Sâm mỉm cười, chìa ra một điếu thuốc, Lưu Nghiễn liếm liếm môi đón lấy. Nghĩ một lát, Lâm Mộc Sâm tự tay đốt thuốc cho Lưu Nghiễn, một tay khoác lên vai cậu, nói: “Cậu phải hiểu cho anh chứ, anh cũng vì muốn tốt cho mọi người thôi.”

Lưu Nghiễn nói: “Sao lại nói thế...”

“Không cần phải nói gì cả.” Lâm Mộc Sâm cắt lời: “Cứ làm việc cho tốt là được.”

Gã khoác vai Lưu Nghiễn, kéo cậu đi qua sân bóng rổ trong gió trời lồng lộng, Lưu Nghiễn ra sức kiềm chế bản thân không nhìn tới cái xác đang nằm trong vũng máu kia.

“Cậu và cả Hồ Giác nữa,” Lâm Mộc Sâm nói: “Sau này chính là tay phải tay trái của anh. Cậu không biết xã giao với người khác, chuyện này anh hiểu, những nhà nghiên cứu như các cậu đều không thích xã giao, nghe đâu Tiền Học Sâm¹³ cũng chưa bao giờ tham gia mấy buổi tiệc xã giao cả...”

“Là Tiền Chung Thư¹⁴.” Lưu Nghiễn sửa.

¹³ Tiền Học Sâm: Nhà khoa học nổi tiếng Trung Quốc, tính cách cởi mở ồn ào.

¹⁴ Tiền Chung Thư: Nhà nghiên cứu văn học nổi tiếng của Trung Quốc, tính cách khép kín, ít xã giao.

Nụ cười của Lâm Mộc Sâm vô cùng thân thiện, gã tiếp: “Thì cũng là họ Tiền cả, anh Sâm hiểu chứng tự kỷ của... mấy nhà nghiên cứu các cậu. Bởi vậy anh cũng hiểu ra rằng, tính cách của cậu thực sự không phù hợp với việc điều tiết quan hệ, rất dễ đắc tội với người khác. Sau này để cho Hồ Giác phụ trách nhân sự, cậu phụ trách kiến thiết, ngôi nhà của chúng ta giao cả cho cậu đấy, anh tuyệt đối không can thiệp gì hết. Cần bao nhiêu người giúp thì cậu nói một tiếng với Hồ Giác, bọn nó đều nghe lời cậu.”

“Được.” Lưu Nghiễn gật đầu đồng ý.

Lâm Mộc Sâm dùng tay kẹp điều thuốc, chỉ về chiếc máy xúc ở phía xa, lại nói: “Cậu có thể chế cái máy kia thành cần cẩu được không? Trước tiên phải dỡ hàng xuống, nào, anh phụ cậu một tay.”

Lưu Nghiễn nhìn cái máy xúc to đùng kia, khóc không ra nước mắt.

Tất nhiên Lâm Mộc Sâm sẽ không đòi nào thực sự giúp, gã làm chưa được bao lâu thì bọn đàn em kiếm có kêu gã đi mất. Trong khi Lưu Nghiễn và mấy người khác còng lưng bận rộn tới hơn 10 giờ đêm, mệt tới không thể mệt hơn được nữa, còn phải dùng máy xúc thay thế cần cẩu dỡ từng thùng container xuống.

Ba ngày sau, Trương Dân bắt đầu cho huấn luyện những người còn sống, quy trình vẫn như hồi còn ở nhà máy hóa chất.

Mông Phong và Lưu Nghiễn thì mang người ra ngoài, Mông Phong từ từ cẩn thận, lần lượt càn quét kỹ càng các thôn nhỏ trong bán kính hai mươi dặm quanh đó. Lưu Nghiễn phá ổ khóa trước của xe hơi, đấu dây điện, khởi động ô tô, lái từng chiếc từng chiếc một trở về.

Xe hơi đời cũ, xe máy, rồi xe kéo, trong những thôn nhỏ lân cận chỉ có mấy thiết bị này, bởi khu vực này thường xuyên mất điện nên bình ắc quy và máy phát điện nhiều đến không ngờ.

Lưu Nghiễn như vớ được kho báu, nhặt về cả mớ đồ còn dùng được lẫn đồ phế thải, những máy phát điện bỏ đi chỉ cần sửa chữa đôi chút là hầu như đều hoạt động được.

Trải qua cả nửa tháng bôn ba không ngừng, đi qua những vùng giao nhau của Thiểm Tây, Hà Nam và Hồ Bắc, cuối cùng tất cả đều đã đi vào quỹ

đạo, có thể coi đây là điểm đặt chân mới rồi.

Lưu Nghiễn vẫn cảm thấy chỗ này không ổn lắm, đó là một loại trực giác không thể diễn tả bằng lời, có điều Lâm Mộc Sâm cứ một mình một ý, chẳng ai muốn thò đầu ra gánh đạ, giống như Mông Phong từng bảo: “Em định thuyết phục gã kiểu gì đây? Chẳng lẽ lại bảo phong thủy chỗ này có vấn đề à?”

Lưu Nghiễn đành phải đi đến đâu hay đến đó, cậu đỡ ba cây cột cờ trong trường tiểu học xuống rồi ghép cánh quạt của hơn chục cái quạt điện lại, bắt đầu thử chế tạo ba cái cối xay gió cao tầm mười mét. Quá trình này ngốn hết cả tháng trời của cậu, lực lượng lao động bị Lâm Mộc Sâm điều đi huấn luyện hết, cả một ngày tập luyện xong là đã mệt đến phờ rầu, Lưu Nghiễn cũng không dám gọi ai tới giúp.

Chỉ có mỗi Mông Phong sau khi tuần tra đêm xong thì đến giúp, trong sân thể dục trống trải, hai người lúc này mới mở chiếc máy phát điện loại nhỏ, bắt đầu cưa cưa cắt cắt, bận bịu tới tận hai giờ đêm.

Cuối cùng, đến tận hôm lắp đặt máy phát điện, Lâm Mộc Sâm mới bớt được chút thời gian tới quan sát, gã đứng rất xa, chỉ sợ mấy thứ máy móc này đột nhiên phát nổ.

“Những thứ này dùng được không?” Lâm Mộc Sâm đứng từ xa hỏi, gã cảm thấy Lưu Nghiễn lúc này giống hệt như đang chơi thủ công.

Lưu Nghiễn tháo găng tay ra, lòng bàn tay toàn là mụn nước, đánh mắt nhìn gã một cái rồi đáp: “Không chắc lắm! Hy vọng là được!”

“Hồi trước cậu đã từng làm cái này rồi?”

“Chưa từng, lần đầu tiên làm, còn cần phải cải tiến.”

“Cố lên, anh ủng hộ những phát minh và sáng tạo của cậu.”

“Môi trên đập vào môi dưới là ‘ủng hộ’ ngay.” Mông Phong bất mãn lắm bầm: “Ông đây nai lưng ra làm không công hai tháng thì tính thế nào?”

Mông Phong lấy xi măng đúc quanh các cột, giữ cho chúng đứng vững trên sườn dốc. Cuộn dây nhiều vòng được kéo ra, lượt đầu tiên máy phát điện diesel nạp đầy điện cho cuộn từ, từ tính rất mạnh.

“Với anh đó là sức mạnh tình yêu, gã thì đâu có thương em. Anh không phát hiện ra à, ánh mắt gã nhìn chúng ta và Trương Dân ấy, chỉ ít đề phòng hơn so với lũ thầy ma một xíu xiu thôi...” Lưu Nghiễn nói nhỏ.

“Tại sao?”

“Thì sợ bọn mình bị AIDS.”

“...”

“Chuẩn bị bắt đầu rồi, bạn hiền, cầu nguyện đi nào.”

“Cầu nguyện cái gì, bạn hiền, cầu nguyện với ai đây? Có cần phải khấu đầu với em không?”

“Cầu cho đừng thất bại chứ cầu gì, em thật sự rất muốn nhờ mục sư lại đây cầu nguyện hộ em mấy câu...”

Mông Phong không đồng ý: “Không sao đâu, khoa học không phải đều như vậy cả à? Nếu thất bại thì coi như rèn luyện thể lực đi. Có gì mất mặt đâu...” Dứt lời hướng về Lâm Mộc Sâm bĩu môi: “Dù sao gã đó cũng chẳng biết chúng ta làm gì.”

Lâm Mộc Sâm đứng trên sườn đất thờ ơ hút thuốc, gió từng hồi xốc tới khiến áo khoác của gã bay phần phật.

Trong tiếng gió gào điên cuồng và tiếng máy phát điện ù ù kêu, Lưu Nghiễn hét lên giải thích với Lâm Mộc Sâm: “Đây là vòng cung cấp điện thứ nhất! Cần phải dùng máy phát điện diesel tạo từ trường cho cuộn dây, sau khi sức gió kéo cuộn dây xoay tròn tự nó sẽ phát ra điện năng truyền về...”

Lâm Mộc Sâm nói: “Không cần giải thích! Khởi động máy đi!”

Những cơn gió điên cuồng vùng Tây Bắc thổi tới khiến cột cờ lung lay như muốn đổ, Mông Phong rút thanh thép khóa trục bánh đà ra, Lưu Nghiễn đóng máy phát điện, đổi chiều dòng điện.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời và mặt đất đều rơi vào tĩnh lặng, ba mươi cánh quạt vù một tiếng, biến thành hư ảnh trong cơn cuồng phong, giống như những đóa hoa lộng lẫy nở bung dưới ánh hoàng hôn rực đỏ, cuộn dây

điện từ quay tròn với tốc độ cao, chuyển hóa từ trường thành điện năng, ba bóng đèn hiển thị sáng lên.

Trong lòng những đường dây điện nằm rải rác trên mặt đất, dòng điện chớp nhoáng truyền về phía xa, cả trường học lóe lên một cái, tiếp đó là thông điện thành công.

Trong chớp mắt ngôi trường được thắp sáng bởi những bóng đèn, bầy trẻ con sung sướng hét to, tiếng hoan hô của mọi người vang cả một vùng.

Lâm Mộc Sâm gật gật đầu, lái xe điện trở về trường học.

Lưu Nghiễn và Mông Phong tay nắm tay, bàn tay của cả hai đều phồng rộp những mụn nước, họ đi xuống đồi đất, giữa những cơn gió huyền bí của ngàn vạn năm khai thiên lập địa, cùng nhau quay về ngôi nhà ấm áp kia.

Ngày 1 tháng 10 năm 2012.

Ngày Quốc khánh không tổ chức ăn mừng, chúng tôi chào đón tia sáng đầu tiên trong tiếng hoan hô vang dội.

Tia sáng khai thiên lập địa ấy của Edison đã chiếu sáng cho đêm dài thăm thẳm của loài người, vào ngày thứ bốn mươi bảy sau khi dịch thủy ma bùng phát, điện lại trở về với cuộc sống của chúng tôi.

Hiện tại nguồn điện cung cấp chỉ đơn giản là chiếu sáng, hầu hết điện năng đều được tích vào những bình ắc quy, máy phát điện bằng sức gió cần phải được bảo dưỡng và tra dầu định kỳ. Kế hoạch tiếp theo là chuẩn bị những cuộn dây cao thế tesla để làm thiết bị phòng ngự, hy vọng chúng có thể phát huy tác dụng đối kháng với lũ thủy ma.

Có điện là có ánh sáng, có hy vọng, con chip cải tiến của Thôi Tiểu Khôn lưu lại rốt cuộc đã phát huy tác dụng. Câu đố ở doanh trại một tháng trước đã có lời giải đáp.

Tôi bật camera lên, những thủy ma mà Mông Phong và Trương Dân giết chết hôm đó đa phần đều nằm rải rác, nhưng giữa đồng xác dường như đã diễn ra sự biến đổi nào đó. Những cái xác đã chết lần hai bắt đầu lơ lửng như không trọng lượng, là là bay hướng về một điểm nào đó ở giữa, rồi bị hút lại với nhau.

Càng lúc càng có nhiều cái xác tụ về khu trung tâm, hết lớp này tới lớp khác, mấy ngàn cái xác mất đi khả năng hoạt động, não bộ bị phá hủy dính liền máu thịt với nhau, kết hợp thành một con quái vật sừng sững cao chục mét.

Ban đầu nó không có hành động gì, giống như đang hoàn thành sự dung hợp và biến đổi nào đó, thời gian trên camera biểu thị năm tiếng sau, người thịt khổng lồ vẫn đứng như thế, lượng điện cũng cạn hết, không còn hình ảnh.

Chuyện này có nghĩa là sao? Tôi xem đi xem lại những gì ghi lại trong camera, trong suốt năm tiếng tẻ nhạt ấy không hề bỏ sót một giây nào, cũng đã đưa cho tất cả những người có thể góp ý xem thử, nhưng không một ai giải thích được đoạn ghi hình đó, tất cả đều không thể đưa ra ý kiến gì có ích.

Mọi người đều tặc lưỡi kỳ lạ, ngạc nhiên trước chuyện thầy ma đã chết hoàn toàn lại có thể đột biến một lần nữa.

Vẫn còn một điểm nghi hoặc nữa: Người thịt khổng lồ này bốn ba đường dài, là muốn đi về hướng nào?

Quyết Minh sau khi xem xong đoạn ghi hình, lại bảo rằng có cảm giác giống như có một đĩa bay trên trời bắn xuống một chùm sáng, khiến cho rất nhiều thi thể chậm rãi bay tới hút chặt vào nhau.

Ý tưởng của cậu bé khá độc đáo, nhưng góc quay trong hoàn cảnh đó là cố định, không có cách nào chuyển hướng ra phía không trung, chúng tôi không thể nhìn thấy trên trời lúc đó có thứ gì. Có điều, tôi cảm thấy, ở nơi mà camera hồng ngoại không thể quay được, có thể có một “hạt nhân”.

Nói không chừng hạt nhân này không thể nhìn thấy bằng mắt thường? Liệu có phải nó đã tụ hợp tất cả thi thể lại? Giả thiết về sinh mệnh ngoài trái đất quả thực rất khó tưởng tượng, khả năng không cao. Manh mối bị cắt đứt như vậy, trước mắt chỉ đành bỏ qua một bên.

Mông Phong tìm thấy không ít hạt giống lương thực ở thôn bên, tôi và Hồ Giác đã cẩn thận bàn bạc, đầu xuân năm sau có thể gieo hạt trồng thử, tuy rằng mọi người đều không biết gì về chuyện trồng trọt, hoàn toàn chẳng

có kinh nghiệm, nhưng ít nhất số lương thực dự trữ của Lâm Mộc Sâm còn ăn được rất lâu.

Mọi chuyện chỉ có thể làm thử trước rồi mới tính, tôi tin là trước khi lương lương thực đủ dùng cho mười năm của gã cạn kiệt, sẽ có thể trông ra được thứ gì đó.

Mông Phong bảo tuy rằng địa hình nơi này đơn giản và bất lợi, nhưng không phải hoàn toàn không thể phòng thủ, chúng tôi và Trương Dân dựa vào địa hình và nhà cửa ở đây, lập ra kế hoạch chu đáo. Trong đó tham khảo hầu hết ý kiến của mọi người, kể cả Lâm Mộc Sâm, mặc dù ngoại trừ việc nói “làm cho tốt” và “ủng hộ cậu”, căn bản gã chẳng thể góp được ý gì cho ra hồn.

Ngược lại thì cậu cảnh sát trẻ Đặng Trường Hà lại nhắc đến việc dòng điện tác động thế nào tới cây ma.

Cậu ta từng dùng dùi cui điện 2000V chích bay vài cây ma. Dựa vào điều đó, nếu có điện thì tất cả sẽ dễ dàng rất nhiều. Mông Phong phân tích mật độ cây ma, nêu ra chỉ cần có một hàng rào điện bao quanh trường học là đủ chống lại cả ngàn cây ma tấn công cùng một lúc.

Tôi thử thiết kế một cuộn tesla đặc biệt, dùng mấy cây ma lang thang ngang qua làm thí nghiệm, hiệu quả rất tốt.

Kết hợp giữa bom đinh sắt, hàng rào điện và cuộn tesla, muốn bảo vệ chỗ này không quá khó, hy vọng lần này có thể gây dựng được một ngôi nhà thực sự, tôi không muốn tiếp tục lưu vong nữa.

Không biết trên mảnh đất rộng lớn này có bao nhiêu người còn sống?

Không biết cùng dưới một bầu trời kia, có phải còn rất nhiều người cũng giống như chúng tôi, trong thời khắc đại nạn của ngày tận thế vẫn cố gắng sinh tồn, chờ đợi hy vọng xuất hiện?

CHƯƠNG 19

ĐỊNH CỤ

Trương Dân rút một cây kim ra, hơ qua đèn cồn để sát trùng, rồi chích vào bả vai một đàn em.

“Cảm ơn anh Dân.” Người nọ tên Vương Thuật, đi theo Trương Dân tiếp nhận huấn luyện, sau vài buổi vắc súng tập bắn thì bả vai tê buốt không nhắc nổi, Trương Dân đành phải tới kiểm tra cho cậu ta.

Thân là đội trưởng, còn phải phụ trách sức khỏe của đội viên, Trương Dân vốn rất thân thiện nên mấy cậu đàn em đều mến anh, nếu so với Mông Phong mặt mày hăm hăm suốt ngày thì nhiều người thích gần gũi với vị đội trưởng thiện xạ này hơn.

Vương Thuật nằm sấp trên giường, Trương Dân lại lấy cây kim khác cắm vào.

“Đừng khách sáo.” Trương Dân nói: “Có bạn gái chưa?”

Vương Thuật nằm nãy giờ hai mươi, khuôn mặt còn non choẹt mà đã có nét ngang ngược của mấy tên du côn, cậu ta thuận miệng cười bảo: “Anh Dân đừng có chọc em, lúc này còn bạn gái gì chứ?”

Trương Dân cười nói: “Tạ Phong Hoa cũng xinh lắm, nghe nói trong anh em mình có mấy người thích cô ấy đấy?”

Vương Thuật đỏ mặt, bảo: “Văn Đệ thích Tạ Phong Hoa đấy, nó đẹp trai nhất đám, bọn em làm gì có cửa.”

Trương Dân tò mò: “Văn Đệ? Văn Thư Ca hả?”

Vương Thuật gật đầu: “Thằng đấy có nhiều gái thích lắm nhé, có điều cái mặt nó cứ đơ ra.”

Trương Dân lại hỏi: “Còn anh Sâm? Cũng không bồ bịch gì à?”

“Có chứ.” Vương Thuật nói: “Vợ của anh Sâm họ Kiều, hồi trước tụi em gọi chị ấy là Tiểu Kiều, vì chị ấy không cho gọi là đại tẩu, bảo là xa cách quá.”

Trương Dân hờ hững hỏi: “Tiểu Kiều à, về sau thì sao?”

Vương Thuật nói: “Vì người quá đông, xe không ngồi hết được, đàn bà con gái đều không mang theo được, chị Tiểu Kiều làm gương dẫn đầu bước xuống xe. Mấy cô Tiểu Quỳnh trốn dưới tấm bạt nên mới theo được... Ối! Anh nhẹ tay chút! Đau!”

Trương Dân ngừng tay, trầm giọng: “Đúng là... Đúng là cái loại...”

Trương Dân thờ hắt ra, lần lượt gom kim tiêm cất vào, dặn dò: “Ngủ một giấc thật ngon vào, tháng sau có nhiệm vụ rồi, đừng có hở ra là nghĩ tới đàn bà mà ‘bắn súng’, anh nghi chú mày ‘quay tay’ nhiều quá nên tay phải mới liệt đấy.”

Vương Thuật phá lên cười ha hả, Trương Dân thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Gần cuối tháng 10, thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, gió Tây Bắc đang lúc quét mạnh nhất, điện lực đầy đủ là việc tốt, nhưng cho dù có điện chẳng nữa thì những người tị nạn ở đây cũng chẳng dùng được vào việc gì khác.

Phần lớn công dụng của điện năng chỉ là cung cấp chiếu sáng, còn lại đều nạp thẳng vào ắc quy, tivi thì không cách nào thu sóng được, Lưu Nghiễn tìm đủ mọi cách mắc ăng ten, chỉnh hết lần này tới lần khác, tất cả các kênh đều là ruồi muỗi.

Không riêng gì tivi, ngay cả radio cũng rơi vào tình trạng đứt sóng hoàn toàn, không có một tần số nào truyền ra chút âm thanh.

Nhiệm vụ mỗi ngày của Quyết Minh là ngồi vặn kim dò sóng của radio, hệt như bệnh nhân mắc bệnh thần kinh vậy, hết vặn kim kịch sang bên trái rồi lại vặn ngược kịch sang bên phải. Nếu Trương Dân không tìm cậu bé trò chuyện, Quyết Minh có thể ngồi dò radio như thế cả ngày.

Người nào việc này, Lưu Nghiễn không thể không phục, người từng học quản trị quả đúng là chuyên nghiệp. Hồ Giác gần như phát huy hết khả

năng của từng người, mục sư và Tạ Phong Hoa dạy bọn trẻ học hành, phụ nữ may vá giặt giũ, sắp xếp phòng ở. Buổi sáng thì huấn luyện bắn súng và rèn thể lực, buổi chiều tập bóng rổ, chập tối có thể hoạt động tự do, thường xuyên chuẩn bị các thể loại đề tài diễn thuyết cho Lâm Mộc Sâm, cứ cách tầm ba đến năm ngày, trước buổi cơm chiều lại để Lâm Mộc Sâm đứng ra “trò chuyện” một lần.

Cảm xúc mãnh liệt, mở đầu bằng tình cảm, kết thúc bằng lý lẽ, không ngừng khích lệ những thành viên trong đội tị nạn của gã.

Tuần đầu của tháng 11, lần hành động chính thức đầu tiên được phát động. Để nghiệm thu thành quả, Mông Phong và Trương Dân mỗi người mang theo một đội, mỗi đội gồm mười tám người đàn ông, tới thôn nhỏ cách đó hai mươi dặm tìm kiếm vật tư.

Hồ Giác cũng theo xe xuất phát, Lâm Mộc Sâm muốn anh ta tới giám sát, cũng là để hỗ trợ mọi việc.

Hồ Giác vừa lên xe là há mồm kinh ngạc trước bản lĩnh của Lưu Nghiễn. Cậu chế lại tất cả những thứ có thể, dùng bốn chiếc xe tải mini và đầu chiếc máy xúc cùng với nửa thùng container tạo thành xe bọc thép tiên phong chuyên dùng để vận chuyển binh lính, chở cả bọn hiên ngang nghiền bẹp lối vào ở phía tây bắc thôn, âm âm ủi sập từng mảng tường.

“Go go go!” Mông Phong dẫn đầu nhảy xuống, trợ thủ của anh là chàng cảnh sát Đặng Trường Hà.

“Cá nữa không?” Trương Dân hô lên, trợ thủ của anh chính là tay đàn em xã hội đen từng tuyên bố muốn giết Lưu Nghiễn, Văn Thư Ca.

“Cá!” Mông Phong đáp: “Một gói thuốc lá! Xem bên nào giết được nhiều hơn! Kết thúc rồi đếm!”

Đảm nhận làm đội phó là một chức vụ nặng nề và tuyệt vọng. Lâm Mộc Sâm đã đặt ra một quy định, nếu đội trưởng hy sinh thì đội phó có thể lên thay, mà muốn Mông Phong và Trương Dân hy sinh, khả năng duy nhất chỉ có thể chờ cho hai gã quái vật đó chết già mà thôi.

Đội quân hỗn tạp trải qua gần ba tháng tập luyện, cuối cùng đã có thể triển khai đợt hành động đầu tiên, mục tiêu của bọn họ là xâm nhập cái

thôn nhỏ chưa tới năm hecta này, giết chết tất cả bọn thầy ma trong thôn, hốt về tất tần tật những gì có thể ăn được, bất kể thứ còn sống hay đã chết.

“Có gì còn sống không?” Quyết Minh ngồi ở ghế phụ lái, rất tò mò.

Hồ Giác nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có, ví dụ như trâu, dê gì đó, những loại gia súc này có thể tự ra ngoài tìm cỏ ăn.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Hồ Giác, trước khi xuất phát Lâm Mộc Sâm nói gì vậy?”

Hồ Giác đáp: “Gã bảo tôi phụ trách giải quyết gọn ghẽ những hậu quả phát sinh, nếu có người bị lây nhiễm phải xử tại chỗ. Quyết Minh, nhóc có muốn thử lái xe không?”

Nửa tiếng sau khi tiểu đội rời khỏi, cái xe to lớn được chính tay Lưu Nghiễn chế lại giống như xe thiết giáp vươn cao cần cầu trước, âm âm húc sập hai nhà dân, lũ thầy ma núp bên trong cũng cùng với ngôi nhà bị cán thẳng băng.

“Véo!” Quyết Minh xoay vô lăng tông loạn xạ, vừa tông vừa lờng tiếng, chiếc xe này là thành quả tụ hợp công lực cả đời của Lưu Nghiễn, mình đồng da sắt, đánh đâu thắng đó, nó đã nghiền nát hơn nửa phía nam cái thôn.

“Được rồi được rồi, trả tay lái cho anh.” Lưu Nghiễn cười bảo “Suýt chút nữa là cán chết một con trâu rồi... Nhìn xem, con chó kia đang sủa em kìa.”

Quyết Minh cho dừng xe, hỏi: “Có nuôi được không anh?”

Lưu Nghiễn chau mày, lẩm bẩm: “Tốt nhất không nên... hoặc có thể đưa cho Lâm Mộc Sâm nuôi một thời gian, anh chỉ sợ trên người động vật cũng có virus, lỡ đâu bị lây thì chết dở. Hồ Giác, mong là đợt này không có ai bị lây nhiễm, bằng không anh lại phải nổ súng đấy.”

“Tôi sẽ không giết người nữa.” Hồ Giác nói: “Buổi tối hôm đó nổ súng... tôi... đêm đến cứ nhắm mắt lại, trước mặt hiện ra ngay khuôn mặt của người đó, tôi thậm chí còn không biết tên cậu ta là gì... Lúc đó tôi chẳng suy nghĩ gì cả, nhưng bắn xong rồi mới hối hận... Người kia nắm bắt

động trên đất, máu dần dần tuôn ra, tôi... nguyên cả buổi tối, trong đầu cứ lặp đi lặp lại mỗi hình ảnh đó...”

Lưu Nghiễn chỉ lẳng lặng nhìn anh ta, không nói lời nào.

“Cậu ta là Dương Thanh Hòa.” Lưu Nghiễn bảo.

Hồ Giác gật đầu, đáp: “Tôi sẽ ghi nhớ cái tên này. Nhưng cậu không sợ rằng... bọn Mông Phong, cũng sẽ biến thành như vậy hay sao?”

Lưu Nghiễn nói: “Anh đang sợ là, một khi đã có lần đầu, giết một người, rồi sẽ giết người tiếp theo, càng ngày càng nhiều, đúng không? Sợ rằng cuối cùng sẽ biến thành một kẻ coi thường máu và mạng sống của người khác, vài mạng người, vài chục mạng người, thậm chí vài trăm mạng người, đều không mảy may động lòng. Khi Lâm Mộc Sâm bảo tôi giết người đồng đội đầu tiên bị lây nhiễm, tôi cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng tôi đã không xuống tay, Mông Phong cũng không. Giết một người hoặc vài người, chỉ cần bóp cò là xong việc, quan trọng là, sau việc này anh có còn là con người nữa không? Có lẽ so với lũ thây ma vì sinh tồn mà ăn thịt người kia cũng chẳng khác mấy.”

Hồ Giác gật đầu, thở dài: “Mạng sống đều bình đẳng, không ai có quyền định đoạt sự sống chết của người khác, Lưu Nghiễn, nếu tôi bị nhiễm bệnh ở đây, cậu sẽ cho tôi một phát súng chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tất nhiên là không. Có điều anh không có người thân ở đây, anh muốn trở về tạm biệt với ai nào?”

Hồ Giác nghĩ một hồi rồi nói: “Cũng phải, cho tôi ít thức ăn, tôi sẽ tự mình rời đi.”

Gió rét căm căm xốc tới từng hồi, Lưu Nghiễn và Quyết Minh ở trong xe đã nghịch chán, mệt rồi thì Lưu Nghiễn rúc vào trong chiếc áo khoác, trùm mũ lên mặt lăn ra ngủ. Quyết Minh lấy ra một quyển vở nhỏ, bắt chước Lưu Nghiễn viết nhật ký.

Không biết đã bao lâu, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, phía trước chiếc xe bị phủ lên một lớp sương mỏng, Mông Phong đứng ngoài vỗ vỗ lên cửa sổ xe. Quyết Minh lơ mơ nhìn ra một lúc rồi mở cửa sổ xe, đánh thức Lưu Nghiễn.

“Bạn nhỏ, cậu dám dùng hàng Hàn Quốc cơ đấy, bọn tớ không chơi với cậu nữa, phải cô lập cậu thôi.” Mông Phong chọc chọc vào đầu Quyết Minh, cậu bé lập tức thu ngay quyển nhật ký có hình hoạt hình Hàn Quốc vào.

Lưu Nghiễn thấy tội nghiệp bèn bênh vực: “Cô lập người khác là không tốt nhé, chỉ cần trong quyển nhật ký không có ảnh chụp nhóm nhạc quái dị nào đó thì nên cho cậu ấy một cơ hội hối cải làm người đi.”

Quyết Minh âm ức: “Đừng có bắt nạt tôi! Ba tôi sẽ đập mấy người đấy!”

Cậu bé vừa dứt lời thì Trương Dân đã trở lại, tiếng thét phẫn nộ truyền tới trước xe, ba người im bật ngóng ra ngoài.

“Cậu làm gì vậy hả?!” Trương Dân quát: “Ai cho cậu nổ súng?!”

Hồ Giác nghe vậy liền chau mày, đẩy cửa xe ra định đi xuống nhưng bị Lưu Nghiễn ghì lại.

Văn Thư Ca đang cầm súng, đứng một bên chịu mắng, đằng sau là hai đội viên, trên người đều mang thương tích, không có ai gục xuống, cũng không có ai bỏ mạng, tuy nhiên những vết thương trên cổ, trên tay đã chỉ ra số phận của họ.

Người bị thương vẫn chưa chết, nhưng ai cũng hiểu rõ một điều, rằng bọn họ rồi cũng không thể sống được.

Vẻ mặt Văn Thư Ca rất điềm tĩnh, Trương Dân phẫn nộ quát: “Tôi cho phép cậu nổ súng à?! Trước khi xuất phát không phải đã bảo rồi sao! Có đồng đội bị thương trước tiên phải dẫn người ta về kiểm tra! Ai cho cậu nổ súng giết người tại chỗ hả?! Cậu ấy chưa chắc đã bị thầy ma cào trúng cơ mà!”

Trương Dân càng nói càng điên, cầm báng súng phang Văn Thư Ca một phát khiến cậu ta ngã lăn ra tuyệt.

Trương Dân xoay nòng AK, nhắm vào Văn Thư Ca, Mông Phong vội lên tiếng: “Trương Dân.”

Trương Dân như một con báo bị chọc điên, Mông Phong phải dùng tay giữ lấy nòng súng, anh mới thở hồng hộc thu súng lại, quay về phía Lưu

Nghiễn, nhìn cậu với ánh mắt van xin.

“Có ba người bị thương, tôi còn chưa làm rõ tình hình thì tên khốn này đã nổ súng bắn chết một người.” Trương Dân nói.

Trương Dân kiểm tra cho hai người còn lại, cất đèn pin đi rồi nói: “Cậu không sao hết.”

Người nọ như mới được tái sinh, đứng đó bật khóc.

“Còn tôi?” Một người khác hỏi: “Huấn luyện viên Trương, tôi bị nhiễm bệnh rồi sao?”

Trương Dân đáp: “Anh bị cắn, hiện giờ còn chưa rõ lắm...”

Người đó nài nỉ: “Hãy để tôi về từ biệt bà xã, được không, tôi xin anh.”

Trương Dân đáp: “Đương nhiên... Anh lên xe đi.”

“Chỗ này kiểm tra hết chưa?” Hồ Giác hỏi.

“Xong rồi, có trâu, cũng có heo sống chuồng. Còn có cả lương thực dự trữ, bột mì, mì sợi, trong kho còn có không ít gạo.” Mông Phong liệt kê: “Những người bị thương chú ý đừng đụng tới gia súc. Thế này đi, Trương Dân mang đội của anh chở chỗ thức ăn đầu tiên này về trước, đưa cả người bị thương về luôn, lát nữa quay lại chở nốt số còn lại. Hồ Giác, anh có ý kiến gì không?”

Hồ Giác liền đáp: “Không, dẫn cậu ta đến sân bóng rổ đứng chờ, tôi sẽ về dàn xếp.”

Trương Dân chờ dẫn gậy đầu, mệt mỏi nói: “Lên xe đi.”

Trương Dân lái xe ra khỏi thôn, Mông Phong dẫn Lưu Nghiễn và những đội viên khác đi nhóm lửa, trói Văn Thư Ca lại rồi bỏ cậu ta ở một góc.

Tuyết đổ mỗi lúc một dày, chiếc xe thiết giáp thô sơ đi ra khỏi thôn, dừng lại giữa cánh đồng bát ngát, trận tuyết lớn dịu dàng phủ lên cao nguyên Hoàng Thổ, phóng mắt nhìn ra, cả trời và đất miên man một màu trắng xóa.

Trương Dân không thực hiện chỉ thị của Lâm Mộc Sâm, anh chở cả hai người bị thương quay về căn cứ, để người bị lây nhiễm đứng chờ ở sân bóng rổ.

Lúc này đã là mười một giờ đêm, Hồ Giác đi tìm Lâm Mộc Sâm báo cáo, Lưu Nghiễn thì lục tục kiểm tra thiết bị.

Đêm đến, bên ngoài gió tuyết sàn sạt thổi, tiếng khóc vẫn thi thoảng truyền đến, hai mắt Mông Phong vẫn thao láo, bỗng dừng lại nghĩ ngợi linh tinh.

Anh cúi đầu nhìn Lưu Nghiễn đang trong vòng tay, hôn khẽ lên mặt cậu.

“Gì vậy?” Lưu Nghiễn hỏi: “Hồ Giác xử lý sao rồi?”

Mông Phong liền đáp: “Anh ta để cho người bị thương ở lại khu nhà phía sau sân bóng rổ.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Mông Phong lại nói: “Trương Dân bị giáng chức rồi, Vương Thuật lên làm đội trưởng. Em có biết anh đang nghĩ gì không?”

“Anh đang nghĩ.” Lưu Nghiễn trả lời: “Nếu người bị lây nhiễm là anh, em sẽ làm thế nào, đúng không?”

Mông Phong “ừm” một tiếng, Lưu Nghiễn tiếp: “Anh cứ hay thích nghĩ mấy chuyện ‘nếu’ như thế.”

Mông Phong nói: “Thật ra anh rất muốn thấy cảnh em đau lòng, đứng bên ngoài với tay vào, cố gắng nắm lấy bàn tay anh lúc đó đã bị biến thành thây ma.”

Lưu Nghiễn phán: “Nếu có một ngày như vậy, anh chẳng cần phải khách sáo gì đâu, cứ tha hồ cào em vài nhát, thế là chúng ta sẽ được nhất cùng nhau luôn.”

“Anh sẽ không làm thế đâu.” Mông Phong trêu chọc: “Anh sẽ không để em dễ chịu vậy đâu, anh sẽ nói là, ‘em phải ráng sống sót, sống cho cả phần của anh nữa, em yêu’. Chẳng phải trên phim đều nói như thế sao?”

“...”

Mông Phong sụt sùi: “Lưu Nghiễn, em hãy sống thật tốt. Yêu một người khác, hưởng thụ cuộc sống của chính mình...”

“Đủ rồi đấy!”

Mông Phong vỗ vỗ Lưu Nghiễn, bị cậu hất ra, anh nhận ra cậu đã thật sự tức giận nên không dám đùa thêm, vội dí mặt lại nhìn mặt cậu.

Vẻ mặt của Lưu Nghiễn rất không ổn, Mông Phong ngay lập tức cuống lên, rồi rít đồ dành nhưng Lưu Nghiễn không thèm hé răng. Mông Phong đồ được vài câu thì buồn ngủ không đồ được, thế là lăn ra ngáy o o.

Lưu Nghiễn: “...”

Hôm sau, khi Lưu Nghiễn xuống dưới thì bắt gặp Ngô Vĩ Quang đang giảng đạo cho một người đàn ông, một ông lão và một người phụ nữ.

Lưu Nghiễn đi nhận phần ăn sáng, ngồi xuống đối diện với Quyết Minh trong căng tin dùng bữa.

“Gãy thức ăn không phải là thói quen tốt đâu nhé.” Lưu Nghiễn nói: “Quyết Minh, em có oán hận gì với thím Vu hay sao vậy, chê không ngon à?”

Quyết Minh phụng phịu: “Em ghét khoai tây, muốn nôn đến nơi rồi. Anh không cảm thấy cháo hầm khoai tây rất kỳ cục à?”

Bên tai họ vọng tới tiếng nói của Ngô Vĩ Quang: “Thêm mấy chục năm nữa, các bạn có thể gặp lại họ trên thiên đường, nên đừng quá đau buồn...”

Thím Vu phát cơm xong, nghe kể về chuyện tối qua bà thở dài một tiếng, chùi chùi tay lên tạp dề, ngồi xuống bên một chiếc bàn, hỏi thăm một cậu trẻ tuổi: “Anh trai cháu đồ chưa?”

Cậu trẻ tuổi hai mắt đỏ au: “Anh cháu bị thương khá nặng, làm cháu sợ gần chết luôn, cùng nhau bỏ trốn tới đây, giờ chỉ còn lại mình cháu, cháu thật không biết phải làm gì nữa...”

“Sống tiếp thôi.” Thím Vu chân thành khuyên nhủ: “Con trai này, khi bác còn trẻ thì ông nhà bị bệnh rồi mất, bác không có con cái, càng chẳng có mong muốn dự định gì, cháu trai cháu gái, chị em họ hàng đều ở rất xa. Khó khăn lắm mới tìm được việc nấu cơm trong căng tin, nếu theo cách nói của cháu thì không lẽ bác đã nên chết từ sớm rồi sao?”

“Được sống thật tốt biết bao.” Thím Vu khẽ xoa đầu người trẻ tuổi: “Phải sống cho bản thân mình, anh của cháu cũng nghĩ như vậy đấy. Đi nói chuyện cùng anh cháu đi, lại đây, bác cho hai củ khoai tây nướng cầm theo, vẫn còn nóng nguyên đấy.”

Lưu Nghiễn nói nhỏ: “Thím Vu mới giống người truyền đạo ấy.”

Quyết Minh đồng tình: “Ừm, thím ấy có thể đổi chỗ cho ông chú kia...”

Từ sáng sớm tới giờ Lưu Nghiễn vẫn luôn trầm mặc, ngẫm nghĩ không ít chuyện, cậu vẫn nghi ở đây có gì không ổn.

“Đứng lại đã!” Lưu Nghiễn gọi với theo một cậu nhóc béo tròn đang cầm đầu chạy trong hành lang: “Em thuộc đội Năm nhút nhát phải không? Có nhiệm vụ cho em này.”

Cậu nhóc béo thở hồng hộc, đi ngược trở về, hỏi cậu: “Crazy Dave, có chuyện gì ạ? Anh muốn đem bọn em ra thử nghiệm phát minh mới của mình à? Thật thất đức quá đấy! Em không muốn giẫm bồ cào đâu!”

Lưu Nghiễn nhận ra huy hiệu trên áo cậu nhóc, vẫy cậu ta lại, nhỏ giọng: “Không phải đâu, cầm tờ giấy này đưa cho đội trưởng Quyết Minh nhé.”

Lát sau, một cô bé học sinh cấp hai đi tới, khẽ khàng nói: “Văn Thư Ca đang ở sau sân thể dục, ăn sáng xong là ra đó luôn.”

Lưu Nghiễn trầm ngâm một lát, đi xuống dưới, đội tuyết băng qua sân thể dục phía sau. Bên ngoài bờ rào giam giữ người bị bệnh, Văn Thư Ca đang lẳng lặng đứng đó, không phát ra một tiếng động.

Lưu Nghiễn dõi mắt nhìn một hồi, sau đó lùi vào dãy phòng học.

Tuyết rơi nhiều nên việc huấn luyện tạm dừng một hôm, mọi người đều chẳng có việc gì làm, Ngô Vĩ Quang và Tạ Phong Hoa đang ngồi cạnh nhau trên bậc cầu thang.

“Mục sư.” Lưu Nghiễn lên tiếng “Cháu cần nhờ chú giúp một chuyện, chuyện này rất quan trọng.”

Ngô Vĩ Quang đứng dậy, Lưu Nghiễn nhỏ giọng bàn bạc với ông vài câu, mặt Ngô Vĩ Quang biến sắc.

“Việc này...” Ngô Vĩ Quang thở dài, hỏi lại: “Cậu chắc chắn mọi chuyện đều là thật?”

Lưu Nghiễn nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngô Vĩ Quang, cậu nói: “Chú có đồng ý đi không?”

Ngô Vĩ Quang trầm ngâm một lúc, sau đó rời khỏi dãy phòng học, đi về phía sân thể dục đằng sau.

Lưu Nghiễn lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Tạ Phong Hoa.

Tạ Phong Hoa hỏi dò: “Xảy ra chuyện gì rồi? Sao hôm qua Trương Dân lại tức giận như thế?”

Lưu Nghiễn mím môi, gật đầu đáp: “Cậu ta là nguyên nhân của tất cả đấy.”

Tạ Phong Hoa tiếp: “Văn Thư Ca?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Cô có biết trước đây cậu ta làm những gì không?”

Tạ Phong Hoa nghĩ một lúc rồi nói: “Vương Huy đã từng kể tôi nghe rồi, hồi trước Văn Thư Ca học hành rất tậ, thậm chí còn... bỏ học. Cậu ấy chỉ như một đứa trẻ thôi, bởi vì giáo viên cấp ba không ưa cậu ta, thường xuyên móc máy... khiến cho thành tích của cậu ấy càng tậ, cuối cùng trốn học đi theo Vương Huy lông bông, thật ra cậu ấy học văn cũng khá tốt.”

Lưu Nghiễn đồng tình: “Ừm, một người rất trầm, những người ít nói thường thường học văn rất khá, bọn họ dành rất nhiều thời gian để... chiêm nghiệm một số quan điểm của văn học và triết học.”

Tạ Phong Hoa nói tiếp: “Tiếc là giáo viên của cậu ta... rõ ràng không thích những bài văn đó, cậu ta chưa từng làm chuyện gì xấu cả. Chúng tôi thỉnh thoảng cũng nói chuyện với nhau về văn học, lịch sử hay nghệ thuật, đôi khi cũng nói về những chuyện lúc Vương Huy còn sống. Lưu Nghiễn, chắc cậu ấy... trong lòng cũng rất áy náy. Người như vậy vẫn còn cứu được.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi cũng biết là cậu ta còn thay đổi được, tôi định dựa vào Văn Thư Ca làm bước đột phá, nghĩ cách tách ra khỏi Lâm Mộc Sâm... Gã không hiểu rằng kẻ địch lớn nhất của chúng ta bây giờ là lũ thầy ma chứ không phải đồng loại với nhau. Mông Phong và Trương Dân đang đi tuần tra, không biết bao giờ mới về. Chờ cho họ quay về thì chuẩn bị hành động thôi.”

Tạ Phong Hoa hỏi: “Tách ra kiểu gì đây?”

Lưu Nghiễn: “Đợi Mông Phong và Trương Dân về rồi để hai người họ dẫn chúng ta đi, thôn kế bên có thể ở lại được.”

Tạ Phong Hoa dẫn đo: “Liệu có phát sinh bạo loạn hay không? Tôi thấy ở đây có không ít người trung thành với gã... nhất là mấy tay đàn em đều là những kẻ liều mạng, như vậy hơi nguy hiểm, lỡ đâu chúng bắt người làm con tin thì sao?”

Lưu Nghiễn thở dài: “Trước đây phải hết sức tránh xung đột với gã cũng vì lẽ đó. Mọi người không thể đem hết trách nhiệm đặt lên người tôi được, chẳng lẽ không có người nào từng có suy nghĩ này hay sao?”

Tạ Phong Hoa lắc đầu: “Xin lỗi, thật ngại, tôi chưa từng tiếp xúc với xã hội đen bao giờ.”

Vừa nghĩ đến chuyện tranh chấp đổ máu, không biết phải chết bao nhiêu người, cô không khỏi rùng mình: “Anh cũng chẳng thể giết sạch những người theo phe gã được...”

Lưu Nghiễn: “Việc này cực kỳ đau đầu, tôi không dám tin tưởng Hồ Giác hoàn toàn, cũng không dám tìm anh ta bàn bạc. Giả như sự việc phát triển theo chiều hướng xấu nhất, buộc phải sống mái với Lâm Mộc Sâm, gã thua rồi, chết rồi, bỏ lại hơn chục tên đàn em, làm sao chắc chắn được trong số đó lại không có kẻ bằng mặt mà không bằng lòng, ôm hận sau này đi giết những người khác trả thù? Hay là giết hết một lần cho gọn? Gom cả lũ vào một chỗ, lần lượt cho mỗi thằng một phát đạn à...?”

Tạ Phong Hoa mím môi, sự việc vô cùng khó xử.

“Một nhóm lưu vong nhỏ như chúng ta mà bây giờ cũng phân ra làm mấy tầng giai cấp.” Tạ Phong Hoa nói: “Ở đỉnh kim tự tháp lấy Lâm Mộc Sâm là trung tâm, bao gồm đám đàn em của gã. Bọn họ ngoài tiếp nhận huấn luyện thì gần như không phải ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng chẳng cần phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm, chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Một khi Lâm Mộc Sâm mất đi vị trí thủ lĩnh, bọn chúng buộc phải lao động giống như người khác, không còn đặc quyền, tất nhiên sẽ ôm hận trong lòng. Chúng ta không thể dí súng vào đầu bắt chúng làm việc, cũng chẳng có cách nào khuyên nhủ được. Thứ mằm độc đó cứ

chôn trong lòng, sớm muộn gì cũng bùng phát. Giết bọn chúng sao? Nhất hết vào một căn phòng, những người khác đứng ngoài cầm súng nã vào? Tôi không làm được chuyện như thế... Còn đuổi chúng đi? Nếu có kẻ muốn báo thù, nhất định sẽ mò về gây rối.”

Tạ Phong Hoa trầm mặc, lúc sau mới nói: “Quả thực rất khó xử lý, tầng lớp thứ hai là những người lao động các anh, số này thì không có gì để nói; tầng lớp thứ ba chính là chị em tụi tôi, chỉ có thể giúp được gì thì giúp nấy thôi.”

Lưu Nghiễn phân vân: “Có cách nào vừa khiến Lâm Mộc Sâm yên phận một chút, mà những người còn lại cũng không phải đụng đao đụng búa?”

“Chia rẽ ly gián.” Tạ Phong Hoa nói nhẹ nhàng: “Khiến bọn chúng lục đục nội bộ với nhau, Lâm Mộc Sâm sẽ không còn thời gian mà đi lo chuyện khác. Hồ Giác nói không chừng sẽ có cách đấy, nhưng trước tiên anh phải chắc chắn rằng anh ta sẽ không bán đứng chúng ta đã. Tôi sẽ đi tìm Văn Thư Ca nói chuyện, cậu ta không phải người xấu.”

Lưu Nghiễn gật đầu, bắt đầu suy nghĩ về những tình huống có thể xảy ra sau khi mâu thuẫn bùng nổ.

Tạ Phong Hoa ngẩng đầu nhìn ra, bảo: “Văn Thư Ca đi theo mục sư rồi.”

Lưu Nghiễn lập tức men theo sân thể dục đi tới, Ngô Vĩ Quang đang mở quyển kinh thánh, xoa lên đầu Văn Thư Ca, nhỏ giọng nói mấy câu gì đó. Hai mắt Văn Thư Ca đỏ quạch, bả vai rung lên, dường như đang khóc.

“Công lực tẩy não của tôn giáo quả thật kinh người.” Lưu Nghiễn nói, cậu và Tạ Phong Hoa đang đứng trong hành lang.

Tạ Phong Hoa mỉm cười, cô nói: “Triết học nằm ở ‘tư duy’, tôn giáo nằm trong chữ ‘tín’, khi ‘tư duy’ đi vào bế tắc, con người sẽ chuyển sang ‘tín’. Tất cả thật ra bản chất đều là thảo luận về sự sống và cái chết mà thôi.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Nhưng người như Văn Thư Ca, cô cảm thấy cậu ta sẽ bị mục sư cảm hóa sao?”

Tạ Phong Hoa mỉm cười đáp: “Không nhất định, mỗi người đều có tư duy triết học của riêng mình, anh bắt gặp cậu ấy đứng giữa trời tuyết buổi

sớm, không phải là đang ‘tư duy’ hay sao? Đối với những người đang áy náy, đang sợ hãi, đang rơi vào đau khổ, những người mà ‘tư duy’ không thể cứu rỗi được, thì tôn giáo chính là một liều thuốc hiệu quả. Nhưng với loại người có ý chí kiên định, tâm hồn tĩnh lặng, sẽ không bao giờ bị nó ảnh hưởng.”

Lưu Nghiễn cười: “Thật ra tôi cũng có tín ngưỡng đấy, trong lòng tôi có một vị thần khác, có lẽ so với Chúa cứu thế còn mạnh mẽ hơn.”

Tạ Phong Hoa lại hỏi: “Anh Hồ thì sao? Anh ta có suy sụp không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi thấy anh ta có vẻ sắp không trụ nổi rồi... làm trợ lý cố vấn gì đó, đúng là thằng nào làm thằng đấy xúi quẩy.”

Phía xa, Văn Thư Ca ngẩng đầu lên, gương đôi mắt sưng đỏ nhìn về Lưu Nghiễn.

Ngô Vĩ Quang nói: “Người cũng đã chết, cậu Văn này, cậu có tâm sám hối, Chúa sẽ tha thứ cho cậu. Từ nay trở đi dòng máu của Chúa Jesus sẽ chảy trong người cậu, xua đi lũ ma quỷ trong nội tâm cậu.”

Lưu Nghiễn sai bước về chỗ họ, mục sư khép kinh thánh lại, ông nói: “Cậu Lưu bảo tôi tới đây, lúc này chúng tôi đều tha thiết mong rằng, khi cậu phải đối mặt với tà ác và sự mê hoặc, xin hãy dũng cảm đoạt lại linh hồn của mình.”

Tạ Phong Hoa gọi: “Văn Thư Ca.”

Lưu Nghiễn cũng nói: “Văn Thư Ca, cậu không phải là người xấu.”

Văn Thư Ca nhắm đôi mắt lại, gật đầu.

“Cảm ơn.” Giọng nói của Văn Thư Ca trầm thấp, khàn khàn.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Bây giờ mong cậu cho tôi biết, trước khi xuất phát, Lâm Mộc Sâm đã dặn cậu thế nào? Còn gì khác nữa không?”

Văn Thư Ca nhìn Lưu Nghiễn, đôi môi run rẩy.

Lưu Nghiễn: “Là Lâm Mộc Sâm bảo cậu giết họ đúng không? Cậu hiểu ý tôi mà, Văn Thư Ca.”

Văn Thư Ca đứng đó rất lâu, mãi sau đó mới nói: “Không phải, là tự tôi làm thế.”

Lưu Nghiễn gật đầu, cậu không nhận được đáp án tốt nhất như mong đợi, nhưng cũng thấy rõ Văn Thư Ca đang nói thật.

Tạ Phong Hoa bèn hỏi: “Văn Thư Ca, tại sao lại làm như vậy?”

Văn Thư Ca: “Tôi... không biết nữa, hôm đó sau khi Hồ Giác nổ súng, gã khen Hồ Giác, bảo rằng ‘làm rất tốt, trong lúc thế này, chúng ta đang cần nhân tài như cậu vậy’ ... tôi mới nghĩ... phải đứng đầu, phải nâng cao vị trí của bản thân. Tôi thật sự là... mất trí rồi, Lưu Nghiễn, anh... anh...”

Giọng của Văn Thư Ca run rẩy.

Lưu Nghiễn nhìn thẳng vào đôi mắt cậu ta chờ đợi.

Tưởng như cả thế kỷ đã trôi qua, Văn Thư Ca nói: “Anh giết tôi đi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi không có tư cách định tội và xét xử cậu, Văn Thư Ca, cậu đã phán xét và định tội cho chính mình, nhưng xin cậu hãy giữ lại tính mạng của mình, cậu còn chuyện khác phải làm nữa.”

“Các cậu đang làm gì thế?” Đẳng xa vang lên tiếng một người.

Ba người lập tức cảnh giác không nói gì nữa.

Hồ Giác đang đứng trong hành lang nhìn bọn họ, sau đó nói: “Lưu Nghiễn, anh Sâm muốn tìm cậu bàn công chuyện.”

Lưu Nghiễn nói: “Tạm thời giữ bí mật nhé.” Rồi xoay người chạy lên tầng hai.

CHƯƠNG 20

MŨI NHỌN

Lưu Nghiễn đành phải chình đốn lại y phục, theo chân Hồ Giác lên trên, Hồ Giác nhỏ giọng dặn: “Cậu gặp rắc rối đấy, nguyên nhân cụ thể thì tôi không rõ lắm, nhưng phải cẩn thận vào, đừng để lỡ lời.”

Lưu Nghiễn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Hồ Giác đẩy cửa phòng của Lâm Mộc Sâm ra, những người khác lập tức rời đi.

“Tìm cậu cả ngày trời, đang làm gì vậy?” Lâm Mộc Sâm ngồi trên một cái ghế xoay, đưa lưng về phía Lưu Nghiễn, hướng mặt ra ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng trời, trong tay nghịch một khẩu súng.

Lưu Nghiễn đáp: “Đang ngồi tán chuyện thôi, hôm nay không phải được nghỉ sao?”

Cậu nghiêng người ngồi lên chiếc bàn làm việc sau lưng Lâm Mộc Sâm, quét mắt nhìn qua hai vật đang bày ra trên mép bàn, là nhật ký của Quyết Minh và nhật ký của cậu.

Trong nhật ký của Lưu Nghiễn có ghi những lời không hay lắm về Lâm Mộc Sâm, nhưng như thế vẫn chưa đáng để bị hỏi tội, có điều nhật ký của Quyết Minh thì khó nói.

Lưu Nghiễn tính toán rất nhanh trong đầu, Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Vậy sao? Tán chuyện với ai, về những cái gì? Anh thấy cậu có vẻ thân thiết với những người bạn mới tới nhỉ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Cùng với mục sư và nhà triết học ngấm trắng sao, bàn chuyện thi từ ca phú, lý tưởng nhân sinh... Chúng tôi đã rủ anh rồi mà, nếu anh thích thì lúc nào cũng có thể nhập bọn.”

Chiếc ghế xoay một vòng, Lâm Mộc Sâm quay mặt đối diện Lưu Nghiễn, cười nói: “Anh Sâm kém văn hóa, mấy người trình độ cao như các cậu nói chuyện, anh nghe không hiểu. Hôm nay có người nhật được hai quyển nhật ký ở hành lang, anh không dám tự tiện mở ra xem, tôn trọng quyền riêng tư của lớp trẻ các cậu, cậu cầm lấy đi hỏi xem là của ai.”

“Được.” Lưu Nghiễn đáp: “Cứ để tôi lo.”

Cậu lấy lại nhật ký, anh Sâm lại bảo: “Mấy bữa nay anh suy nghĩ mãi, cũng nhờ cậu Hồ cố vấn ý kiến, đưa ra hai quyết định.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm,” Lưu Nghiễn nói: “Hồ Giác là do tôi đề cử cho anh.”

Lâm Mộc Sâm vui vẻ gật đầu: “Người cậu đề cử rất được.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Phải rồi, Mông Phong đâu?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Đây chính là vấn đề mà quyết định thứ nhất đề cập tới, lương thực của chúng ta sắp hết rồi.”

Lưu Nghiễn nghĩ bụng “vớ vẩn”, hôm qua vừa mới chở về bao nhiêu là gạo, mì, trâu, heo... lương thực đều đếm theo tấn cả, tính nhiều lắm thì số lương thực cho một trăm người ăn, mỗi ngày ăn hết một trăm cân, thì một tấn lương thực cũng đủ cho tất cả ăn những hai mươi ngày, thêm khoai tây vào thì ăn tới cả tháng. Số lương thực Lâm Mộc Sâm cướp đoạt thu gom được dọc đường chỉ sợ đã lên tới gần trăm tấn, làm sao chỉ vón vện một tháng đã ăn hết được? Sợ còn chưa hết nổi 20% nữa là.

Lưu Nghiễn thừa hiểu Lâm Mộc Sâm thiếu cảm giác an toàn.

Lâm Mộc Sâm liều mạng cắt giảm khẩu phần, đứng ngồi không yên, sợ một ngày nào đó nếu không còn kiếm được nguồn cung cấp, lương thực sớm muộn gì cũng cạn hết, cho dù có tích trữ đủ cho cả mười năm cũng không thể xua đi cái ý nghĩ kỳ quái này trong đầu gã.

Thậm chí, nguồn lương thực thu vào có dồi dào không ngừng thì cũng không thể khiến gã mất đi cảm giác lo sợ ấy. Nếu muốn giải quyết tận gốc, chỉ có duy nhất một cách: Chứng minh cho gã rằng họ có khả năng tự sản xuất lương thực, hơn nữa số lương thực đó đủ để đáp ứng gần hết nhu cầu của mọi người.

Lưu Nghiễn nói: “Trước đây tôi đã bàn bạc rất kỹ vấn đề này với Hồ Giác.”

Chân mày Lâm Mộc Sâm khẽ giật, dường như có chút ngạc nhiên, gã hỏi: “Vậy ra chủ ý của Hồ Giác là do cậu nói với cậu ta? Hai người thường nói chuyện riêng với nhau như vậy à?”

Lưu Nghiễn than thầm lờ miệng, tính đánh trống lảng, vờ ra vẻ không vui: “Anh ta không nói với anh sao? Lấy ý tưởng của người khác đi tranh công không phải là thói quen tốt đâu.”

Lâm Mộc Sâm nở nụ cười giảo hoạt như hồ ly, lắc đầu nói: “Lưu Nghiễn, cậu còn quá non trẻ, chỉ cần đưa ra những đề nghị và ý tưởng tốt cho tập thể chúng ta, việc ai là người đề xuất thì cần gì phải tính toán chi li chứ?”

Lưu Nghiễn nhàn nhạt đáp: “Được rồi, anh Sâm dạy phải.”

Lâm Mộc Sâm nghiêng người dụi tắt điều thuốc, ngả mạnh người vào ghế, hai bàn tay đan chéo đặt trước bụng, hờ hững nói: “Không thể ngồi không miệng ăn núi lở thế này được, Hồ Giác cho rằng, chúng ta cần phải tích cực phát triển những kênh mới.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, dường như hơi lơ đãng.

Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Xung quanh có không ít tài nguyên sử dụng được, không giống như hồi chúng ta còn ở Dụ Trấn. Có thể săn bắn ở ngọn núi phía đông, có thể câu cá ngoài sông, anh cho Trương Dân và Mông Phong mỗi đứa mang theo một đội người, đi về hai hướng đông và tây xem xét địa hình, tiện thể tìm kiếm hồ nước và ruộng đồng.”

Lưu Nghiễn nói: “Thật ra đề nghị này là do tôi nêu ra trước, chúng tôi đã mang về một bao tải, trong đó chứa đầy hạt giống, chờ đến đầu xuân là có thể sang thôn bên khai khẩn trồng trọt, mọi người cùng nhau dời sang đó. Tôi đã xem qua, đất đai chỗ đó dùng để trồng trọt tuyệt đối không vấn đề gì. Tôi nhớ trong số người tuyển chọn đợt trước, có một cậu sinh viên năm thứ tư của trường đại học Nông nghiệp Hoa Trung...”

“Rất tốt.” Lâm Mộc Sâm nói: “Kế hoạch có hơi khác so với ý của anh, nhưng về căn bản thì thống nhất.”

“Có điều gì khác?” Lưu Nghiễn hỏi.

Lâm Mộc Sâm: “Căn cứ vẫn đặt tại đây, phân ra một nhóm người đi khai khẩn, không cần phải đi hết cả bọn.”

Lưu Nghiễn vừa nghe đã hiểu, cậu nói: “Nhưng địa hình và quần thể kiến trúc bên ấy không có lợi trong việc phòng thủ lũ thầy ma, tôi cần sử dụng hầu hết những thiết bị phòng ngự bên này.”

Lâm Mộc Sâm: “Bởi vậy đây là quyết định thứ hai của anh, rào chắn phòng ngự sao có thể dỡ bỏ được? Vất vả lắm mới dựng xong. Cậu phải tự xây lại từ đầu, tự mình giải quyết vấn đề này đi, có thể cậu cần phải tìm mấy người bạn của mình, xây dựng trước kế hoạch. Mùa đông này cậu cứ việc thoải mái nhờ Mông Phong ra ngoài tìm kiếm vật tư, đến lúc làm đỡ phải cật rập. Đến đầu xuân anh muốn thấy được kết quả.”

Lâm Mộc Sâm tính toán thật là hay, gã định cắm rễ ở cái trường tiểu học này, hết như một vị Hoàng đế chẳng phải làm gì, dắt theo một đám người hầu ngồi mát ăn bát vàng.

Những người còn lại thì bị đuổi hết sang cái thôn rách nát kia, làm ruộng, chăn gia súc, dâng cơm ngày ba bữa cho gã, nếu thêm được ít rượu gạo và thuốc lá thì đúng là hết ý.

Lưu Nghiễn đã có sơ kế hoạch trong đầu, trước mắt thì đây là kết quả tốt nhất rồi, chỉ cần tách ra khỏi gã là có thể giải quyết phần lớn mâu thuẫn.

Còn về cái chủ ý để mọi người lao động nuôi sống Lâm Mộc Sâm, Mông Phong quay về mà nghe được chắc chắn sẽ cho gã một đạp.

“Được, không vấn đề gì.” Lưu Nghiễn đáp: “Tôi sẽ đi làm ngay.”

“Phòng của cậu vẫn ở bên này.” Lâm Mộc Sâm gật đầu nói: “Cậu đối với anh rất quan trọng, phải tự bảo vệ mình cho tốt. Mông Phong rất có năng lực, cậu ta đủ sức bảo vệ những người đến sống trong thôn.”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Tôi về đây, anh bảo Mông Phong và Trương Dân đi tìm trong phạm vi bao xa? Phương tiện đi lại là gì?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Khoảng một trăm tám mươi cây số, dùng xe Jeep, phạm vi do anh tự khoanh vùng trên bản đồ, thì sao?”

Lưu Nghiễn tính nhăm trong bụng, cả đi cả về, cộng thêm thời gian xem xét xung quanh, ít nhất là mất hai ngày.

“Không sao cả.” Lưu Nghiễn cười: “Chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.”

Khi cậu xoay người toan rời khỏi, Lâm Mộc Sâm đột nhiên gọi: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Lâm Mộc Sâm.

“Anh cứ luôn cảm thấy cậu hình như không thích anh lắm, có phải không?”

“Anh Sâm nói quá rồi.” Lưu Nghiễn nhếch khóe môi, cậu thật không ngờ rằng bản thân Lâm Mộc Sâm không kiềm được, lại đi nói ra câu này trước như thế. Gã đã nói thẳng ra như thế thì cậu và Quyết Minh tạm thời còn yên ổn.

Lâm Mộc Sâm nhàn nhạt: “Cậu là nhân tài có thể đào tạo, phải nghe lời, biết chưa?”

“Anh Sâm, thành thật mà nói, đôi khi tôi quả thật có chút không thoải mái trong lòng.”

“Không thoải mái cậu có thể nói, bằng của anh trước giờ thích gì nói nấy. Chỗ này anh lớn tuổi nhất, ngay từ lúc đầu các cậu tìm tới chỗ anh nương tựa, anh đã xem các cậu như em út trong nhà rồi.”

Lưu Nghiễn thở dài, nói: “Anh Sâm, anh tạo điều kiện để chúng tôi có thể tiếp tục sinh tồn, từ lần đầu lưu vong đã tiếp nhận chúng tôi, cho chúng tôi thức ăn nước uống, về điều này, tôi và Mông Phong đều rất biết ơn anh.”

“Nhưng tôi luôn cho rằng con người bình đẳng với nhau, anh là đại ca của chúng tôi chứ không phải Hoàng đế. Anh cho chúng tôi ăn, cho chúng tôi uống, tôi tin bởi vì trong anh có lòng thương người, trong lúc mọi người không có khả năng tự bảo vệ mình sẵn sàng đứng ra bảo vệ chúng tôi. Chúng tôi cũng cố gắng hết sức, chấp nhận hy sinh cả tính mạng khi anh cần, bảo vệ sự bình yên và hạnh phúc cho anh và cả những người khác nữa, để đền ơn.”

“Mông Phong cũng luôn nghĩ như vậy, tuy rằng anh ấy rất mạnh, nhưng ai có thể nói trước được chứ? Đây là tình nghĩa chứ không phải phục tùng, là sự tin tưởng lẫn nhau chứ không phải... là thứ mà trước kia những phần tử ‘tinh anh’ vẫn hay thích nói, cái gọi là ‘máu nô bộc’ của người Trung Quốc. Tôi tin là trong số chúng ta không ai có ‘máu nô bộc’ cả.”

“Thế nên nếu một ngày nào đó, trong số chúng tôi có người bị thương, tôi mong là anh có thể cho ít thức ăn nước uống, cho chúng tôi một cơ hội để chào từ biệt cũng như chúc phúc anh, rồi dỗi theo tôi rời đi, cùng nói với nhau câu ‘vĩnh biệt nhé người anh em, chúc cậu may mắn’, chứ không phải chĩa súng vào đầu tôi, thẳng tay nã ngay một phát.”

Lâm Mộc Sâm im lặng lắng nghe, không bình phẩm câu nào, sau đó mở miệng: “Anh sẽ tự kiểm điểm lại mình, có câu nói thế nào ấy nhỉ? Nhất nhật tam tỉnh ngô thân¹⁵, phải thế không?”

15 Nhất nhật tam tỉnh ngô thân: Chính xác là “ngô nhật tam tỉnh ngô thân”, có nghĩa là “một ngày tôi tự kiểm điểm lại mình ba lần”, câu nói nổi tiếng của Tăng Tử, học trò Khổng Minh.

Lưu Nghiễn đáp: “Đúng thế.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Sau này có bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ hỏi ý cậu, phải rồi, cậu nhắc tới chuyện anh bảo vệ cho các cậu, anh bỗng dưng nhớ tới một vấn đề rất quan trọng, là về mục sư Ngô, suýt nữa thì quên.”

“Mục sư làm sao?”

Lâm Mộc Sâm liền tiếp: “Ông ta có một số hành vi anh không hài lòng lắm, ví dụ như lúc nhận suất ăn, ông ta luôn nói ‘tạ ơn Chúa’, rồi cũng xúi những người khác phải ‘tạ ơn Chúa’. Lúc ăn cơm thì nói ‘tạ ơn Chúa đã ban thức ăn cho chúng con’, trước khi ngủ lại ‘tạ ơn Chúa đã ban cho chúng con một chốn ở yên ổn’... Mấy câu kiểu như thế còn nhiều nữa.”

“...”

“Ông ta hoàn toàn không biết, cho ông ta ăn uống, cho ông ta chỗ ở, chính là anh. Người bảo vệ ông ta là đàn em của anh, vậy mà ông ta lại nói với những người khác rằng Chúa cứu thế bảo vệ tất cả những người ở đây, bao gồm cả anh.”

“Đây là thái độ bình thường của các giáo sĩ thôi mà... Nói thế nào nhỉ, anh Sâm, anh có thể cho rằng ‘Chúa’ mà ông ấy nhắc tới là mình...”

“Anh chắc chắn ông ta không nói về anh.”

Lưu Nghiễn thấy thật đau đầu, căn bản không thể nào giải thích cho Lâm Mộc Sâm vấn đề này được, đang định hòa giải mâu thuẫn thì Lâm Mộc Sâm lạnh lùng tiếp: “Nếu ông ta thấy ‘Chúa’ đang bảo vệ mình, lát nữa cho ông ta đi luôn, cho ông ta thức ăn trong ba ngày, để ông ta biến khỏi chỗ này mà đi tìm ‘Chúa’.”

Lưu Nghiễn chau mày, chăm chú quan sát Lâm Mộc Sâm để xác nhận xem có phải gã đang nói thật hay không.

Lâm Mộc Sâm dùng một tay xoay xoay khẩu súng, thờ ơ nói: “Cậu cảm thấy xử lý vậy được chưa? Cậu thấy đấy, anh tự kiểm điểm lại mình rồi, bắt đầu hỏi ý kiến của cậu rồi.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, cậu nói: “Anh Sâm, tôi thay ông ấy xin anh.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Hoặc là cậu phải khiến cho ông ta đổi ‘tạ ơn Chúa’ thành ‘tạ ơn anh Sâm’, như vậy cũng được, như vậy thì những chuyện trước đây không cần truy cứu nữa.”

“Chuyện này... có vẻ khó.” Lưu Nghiễn ngập ngừng.

Lâm Mộc Sâm: “Không thì đi bảo với Hồ Giác, bảo cậu ta làm cho tay mục sư kia câm miệng luôn đi.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Được.”

Lâm Mộc Sâm lười nhác tiếp: “Nếu để anh nghe thêm lần nào nữa, thì ông ta sẽ được đi gặp Chúa thật đấy. Thực ra anh từng nghĩ tới cách khác, đó là tặng một phát đạn tiễn ông ta đi luôn.”

Lưu Nghiễn gật đầu, không phí lời thêm, trước khi cậu rời đi thì tiếng gõ cửa lại vang lên.

Hồ Giác đẩy cửa bước vào, Lưu Nghiễn định rời đi thì Hồ Giác nói: “Lưu Nghiễn, khoan đi đã.”

Lưu Nghiễn đứng lại, Lâm Mộc Sâm ngược mắt chăm chú nhìn Hồ Giác, anh ta nói: “Ngoài kia có một chiếc xe mới đến, trên xe có hai người trốn từ Tây An tới.”

Lưu Nghiễn: “Người tị nạn tới đây à?”

Lâm Mộc Sâm nói: “Hồ Giác cậu giải quyết đi, xem mấy người đó có tư cách lưu lại không?”

Hồ Giác tiếp lời: “Là một nam một nữ, tôi thấy anh nên trực tiếp đi gặp họ, vì họ mang tới một tin rất xấu.”

“Thây ma?” Lưu Nghiễn lập tức lờ mờ đoán ra vấn đề.

Hồ Giác gật đầu khẳng định phán đoán của Lưu Nghiễn: “Vào đông rồi, tất cả thây ma đều di chuyển xuống phía nam, một đợt sóng thây ma chừng mười vạn con đang đi về hướng chúng ta. Dựa theo nguồn tin của họ, chỉ chưa đầy một ngày nữa là chúng sẽ tới nơi này rồi.”

Cả căn phòng chìm trong im lặng.

Lưu Nghiễn: “Mười vạn thây ma???”

Hồ Giác: “Mười vạn thây ma.”

Lâm Mộc Sâm chỉ đạo: “Lưu Nghiễn, cậu đi chuẩn bị đi, anh biết cậu hiểu, cậu là người thông minh mà. Hồ Giác, dẫn hai người mới tới kia lại đây, anh hỏi xem tình hình thế nào.”

CHƯƠNG 21

TRỜI PHẠT

"**L**ập tức thông báo cho mọi người hành động!" Lưu Nghiễn vội vàng xuống lầu: "Chuyển tất cả các thiết bị trong nhà kho ra đây, mau lên!"

Hồ Giác chạy sau lưng Lưu Nghiễn, băng qua cả cái sân thể dục: "Có tác dụng không?"

Lưu Nghiễn đáp: "Nhất định là được! Hồ Giác! Anh cho người ra ngoài tìm cách gọi Mông Phong và Trương Dân trở về! Nhanh! Những người còn lại theo tôi! Khuân đồ ra! Tạ Phong Hoa, kêu Đinh Lan tới đây! Mở cửa nhà kho!"

Trong giây phút ấy, tất cả mọi người trong trường đều vô cùng hốt hoảng, nhiều người túa ra khỏi ký túc xá và phòng học, đứng sau dãy phòng học, nhìn Lưu Nghiễn từ xa.

Bàn tay Đinh Lan run lẩy bẩy, mấy lần suýt đánh rơi chùm chìa khóa xuống đất, Tạ Phong Hoa đón lấy, mở ổ khóa lớn ra.

Lưu Nghiễn xoay người hô: "Tất cả... mọi người đều ở đây hết rồi à?"

Hơn trăm người ngơ ngác nhìn Lưu Nghiễn, một người cất tiếng hỏi: "Thầy ma sắp tới rồi sao? Mông Phong đâu?"

Trong màn gió tuyết lạnh lẽo, đám người lại trở nên bình tĩnh hiếm thấy.

Lưu Nghiễn nói: "Mông Phong đã ra ngoài trinh sát, sẽ về ngay lập tức, phía tây bắc có một đàn thầy ma rất lớn đang tới gần, bọn chúng đi tránh rét, rất nhanh sẽ tràn qua chỗ chúng ta. Trước đó tôi đã dựng xong rào phòng ngự rồi, bây giờ nhờ mọi người phụ giúp một tay, hoàn thành các thiết bị ứng phó khẩn cấp."

Hồ Giác tiếp: “Đàn thầy ma chỉ đi qua chỗ này thôi, khả năng có một phần sẽ xâm nhập vào, nhưng chỉ cần nghe theo Lưu Nghiễn, đảm bảo mọi người sẽ không sao hết.”

Lưu Nghiễn cam đoan: “Tôi sẽ ở cùng với các bạn, chờ đợi Mông Phong trở về, hãy tin tôi, tất cả mọi người đều sẽ sống sót. Nhanh! Bắt đầu chuyển đồ! Chuyển toàn bộ máy phát điện lên mái nhà đi!”

Đám người lập tức tản ra, nghe theo chỉ đạo đi vận chuyển thiết bị.

“Lâm Mộc Sâm đâu?” Ngô Vĩ Quang tiến tới hỏi.

Lưu Nghiễn: “Vẫn còn ở trên lầu, đang nói chuyện với hai người mới đến... Mục sư, chú hãy dắt mấy đứa nhỏ lên sân thượng, ném hết số dây điện trên đó xuống. Anh là Tiền Hoài Nhân đúng không, tôi nhớ tên anh, giờ anh kiểm thêm ba người nữa, móc hết đầu dây điện vào lưới sắt.”

Lưu Nghiễn tất tả chạy đi chạy lại khắp dãy phòng học, trong phút chốc tất cả đều hối hả vội vàng, mọi người ai ai cũng guồng chân chạy việc. Cánh đàn ông khuôn máy phát điện đặt chính giữa sân thượng, ở chỗ đó đã đúc sẵn mười ba ụ xi măng cách đây một tháng.

Đứng trên sân thượng gió lạnh thấu xương, cuồng phong bạt tới như muốn cửa đứt hai tai, Lưu Nghiễn cho người đem những cột phát điện bằng gió cao ba mét cắm vào giữa ụ xi măng, hơn trăm cánh quạt điên cuồng xoay tít, phía sau kéo thành những vệt lốc tuyết thật dài, cảnh tượng ấy quả thật vô cùng hoành tráng.

“Lưu Nghiễn, đây là thiết bị phòng ngự của anh đấy à?” Vương Thuật trèo lên hỏi.

Lưu Nghiễn quay đầu, thấy là một tên đàn em của Lâm Mộc Sâm bèn hỏi: “Anh Sâm đâu rồi?”

“Anh ấy bảo anh mở kho chuẩn bị vật tư, ý là bảo anh kiểm tra sửa sang lại ô tô, lôi hết xe trong nhà kho ra, vậy mà anh lại đi lắp ráp cái quái quỷ gì đây? Lưu Nghiễn, anh giả ngu hay là ngu thật thế hả?!” Vương Thuật gằn giọng.

Lời vừa thốt ra, gần chục người đang có mặt trên sân thượng lập tức cảnh giác, Tiền Hoài Nhân hỏi: “Thế là thế nào? Anh ta định vứt chúng tôi

lại mà chạy trốn?”

Vương Thuật đáp: “Mười vạn thầy ma đấy! Không chạy thì còn đợi gì nữa? Lưu Nghiễn! Anh điên rồi à?!”

Bỗng chốc tất cả kinh hoàng nhốn nháo, Lưu Nghiễn trấn an: “Đừng sợ, tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Vương Thuật cản lại: “Anh ấy bây giờ không có thời gian gặp anh đâu.”

Lưu Nghiễn gần như không nhin nổi nữa, nhưng đại địch đang ở ngay trước mặt, Mông Phong và Trương Dân đều không có bên cạnh, không thể tiếp tục sinh sự được, Hồ Giác chen vào: “Anh Sâm đang làm gì vậy?”

Vương Thuật ngập ngừng: “Anh ấy đang... thôi đi, Lưu Nghiễn, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Lại có một người khác từ tầng ba leo lên sân thượng, đó là một người đàn ông lạ mặt.

“Chị của tôi đang nói chuyện với anh ta.” Người đàn ông kia lên tiếng.

Lưu Nghiễn chỉ cần nghĩ là hiểu ngay, anh ta chính là người mới tới.

“Trật tự!” Hồ Giác hô lên: “Lưu Nghiễn sẽ không dám đầu chịu chết, càng không để chúng ta phải đi chết, hãy tin tưởng cậu ấy!”

Lưu Nghiễn nói: “Mang tất cả ổ điện và dây điện tới đây, mọi người có thể xuống được rồi. Vương Thuật, đừng ở đó làm nhảm nữa, coi chừng tôi bảo Quyết Minh đi mách Trương Dân đập chết cậu đấy!”

Hồ Giác liếc nhìn đồng hồ, giờ đã là giữa trưa, Lưu Nghiễn quay sang những người còn lại nói: “Cơm vẫn cần phải ăn chứ, cứ yên tâm về ăn cơm đi, lát nữa tôi sẽ giải thích cho mọi người hiểu.”

Hồ Giác hiểu ý đưa mọi người xuống ăn trưa, người đàn ông kia chìa tay ra nói: “Xin chào, tôi tên Đường Dật Xuyên, cậu là Lưu Nghiễn phải không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Phải, khi nào Lâm Mộc Sâm mới rảnh để nói chuyện được?”

Đường Dật Xuyên lắc đầu, hướng mắt nhìn lên những cột máy phát điện bằng sức gió ở xung quanh, nói: “Không rõ nữa, cậu chuẩn bị cuộn tesla hồ

quang đôi à?”

Lưu Nghiễn hơi bất ngờ: “Đúng vậy, anh biết những thứ này sao?”

Đường Dật Xuyên đáp: “Tôi làm bên mảng vật lý năng lượng mà, thiết kế này được đấy, có điều còn cần phải tăng cường thêm chút nữa, nếu tuyến cảm ứng vận hành không ổn định thì rất dễ chập nổ trong phạm vi nhỏ.”

Lưu Nghiễn thở phào một hơi: “Anh tới đúng lúc lắm, chúng ta đi xuống rồi bàn tiếp.”

Thây ma vẫn chưa tràn tới, với sự nỗ lực của Hồ Giác và Ngô Vĩ Quang, sự lo lắng sợ hãi của mọi người đã dần được trấn an, tất nhiên, người ghi điểm sau cùng vẫn là thím Vu.

Thím Vu vừa phân phát đồ ăn vừa rằng: “Mọi người thấy đấy, bữa ăn này vẫn bình thường như mọi ngày thôi, chúng ta đều sẽ sống sót cả thôi, bằng không thì sao vẫn không lôi thịt ra xơi cơ chứ?”

Những lời này hoàn toàn xoa dịu được lòng người, mọi người chia nhau ra ngồi xuống các bàn trong căng tin, bắt đầu ăn trưa.

Lưu Nghiễn trải bản vẽ ra trước mặt, Đường Dật Xuyên ngồi phía trước mặt nhào người ra bàn, cầm bút máy sửa lại đường điện ở vài chỗ, xong xuôi thì đóng nắp bút lại rồi nói: “Như thế này có thể duy trì lâu hơn, vì tuyết rơi nên trong không khí có nhiều hơi nước, cuộn dây nhất định có thể phát huy tác dụng rất lớn.”

Lưu Nghiễn mồm đầy cơm nhồm nhoàm: “Anh nghĩ điện có tác dụng tới lũ thây ma không?”

Đường Dật Xuyên ngược mắt nhìn Lưu Nghiễn một cái, sau đó gật đầu nói: “Có, tác dụng của điện năng vô cùng lớn, dòng điện cao áp đột ngột được sinh ra có thể phá hủy hệ thống trung khu thần kinh, triệt để hủy khả năng hoạt động của chúng.”

Lưu Nghiễn như trút được gánh nặng trong lòng, đây cũng là vấn đề mà cậu và Phương Tiểu Lôi đã bàn luận từ rất lâu rồi.

Thật ra thây ma và con người không mấy khác biệt, bọn chúng không phải hoàn toàn bất tử, hạt nhân trung ương đều nằm trong đại não, đại não

hoạt động nhờ điện tích vi lượng, thông qua trung khu thần kinh phát lệnh chỉ huy đến toàn bộ cơ thể, chỉ huy cơ thể hoạt động.

Một khi luồng điện phá hủy hệ thần kinh trung ương, còn lại chỉ là mỗi cái đầu biết há mồm thì vấn đề có thể được giải quyết hoàn toàn.

Cuộn tesla là thiết bị dùng máy biến áp để tăng điện áp lên hàng triệu vôn trong thời gian cực ngắn, ngắt nối đại dịch thầy ma bùng nổ, hầu hết mọi nơi đều bị mất điện nên dường như chưa có ai dùng thử chiêu này.

“Chị của anh làm nghề gì?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Chị ấy là diễn viên.” Đường Dật Xuyên đáp: “Chuyện này kể ra dài dòng lắm... Ở chỗ các cậu, cái người gọi là anh Sâm gì đó chính là đại ca à?”

Lưu Nghiễn tiếp: “Tình hình cũng hơi phức tạp, tôi phải đi sửa lại đường dây ngay đã, sau khi sống sót an toàn qua trận này chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy.”

Đường Dật Xuyên sáng khoái gật đầu nói: “Được, để tôi giúp cậu.”

Lưu Nghiễn: “Có thể nhờ chị anh giữ chân Lâm Mộc Sâm không?”

Đường Dật Xuyên vừa nghe đã hiểu ngay, anh ta lặng im một lúc, sau đó nói: “Cũng được, nhưng gã ta đã...”

Lưu Nghiễn liền tiếp: “Anh nói chuyện với chị ấy đi, để chị ấy thuyết phục Lâm Mộc Sâm ở lại.”

Lưu Nghiễn quay về lấy thêm mấy cái ổ chia nguồn, đa số đèn đã tắt ngóm, trừ mấy bóng ở đại sảnh bên dãy phòng học

Cậu tháo tung một cái máy biến áp ở cầu thang cạnh đài sảnh tầng hai ra, đối chiếu với những chỗ Đường Dật Xuyên vừa đánh dấu, bắt đầu chỉnh sửa lại.

“Tôi có giúp được gì không?” Tạ Phong Hoa bưng hộp cơm tới ngồi xuống bên cạnh.

Lưu Nghiễn nhìn hộp cơm của cô một cái rồi nói: “Không, cô chỉ ăn có chút xiu này thôi á? Sao lại khác với của chúng tôi vậy?”

Tạ Phong Hoa nhún vai, cầm thìa khuấy khuấy chỗ cơm chan canh. “Giờ anh mới phát hiện ra à?”

Lưu Nghiễn bảo: “Cô đi nói với Hồ Giác rằng, nếu anh ta còn dám phân biệt đối xử, không cho các cô ăn no, tôi sẽ lôi anh ta ra để thử cuộn tesla.”

Tạ Phong Hoa bật cười: “Nhiều khả năng là anh ta chẳng biết đó là thứ gì đâu.”

Lưu Nghiễn đáp: “Chỉ cần anh ta biết đó là thứ rất đáng sợ là được rồi... giúp tôi cố định cái này.”

Tạ Phong Hoa giúp Lưu Nghiễn giữ một cái lò xo, lại nói: “Anh đã gặp cô nàng mới tới chưa?”

Lưu Nghiễn: “Vẫn chưa, cô ta làm sao? Bị lây nhiễm rồi à?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Không, cô ấy rất khỏe, cậu thử đoán xem cô ấy là ai nào?”

Lưu Nghiễn nhú mày, cầm tuốc nơ vít cẩn thận vặn một cái đinh ốc ra.

Tạ Phong Hoa vừa thốt ra một cái tên như sét đánh ngang tai, Lưu Nghiễn suýt chút nữa thì đánh rơi cái đinh ốc vào trong máy biến thế.

“Thật hả?” Lưu Nghiễn ngạc nhiên hỏi.

Tạ Phong Hoa cười nói: “Anh thích cô ấy sao?”

Lưu Nghiễn: “Không ghét, cũng không hẳn là thích. Cô ấy đóng rất nhiều phim, lại còn là ảnh hậu nữa... Trời ơi, tôi chưa từng nghĩ tới việc được ở chung một tòa nhà với cô ấy.”

Tạ Phong Hoa tiếp: “Tôi nghe cô ấy bảo, tên thật của cô ấy là Đường Dật Hiếu, tên kia là nghệ danh thôi.”

Lưu Nghiễn nghĩ ngợi một lúc, rồi nói: “Thật ra tôi không hứng thú mấy với diễn viên hay ngôi sao gì cả, chỉ thấy kinh ngạc thôi, Mông Phong và Trương Dân thì đều thích lắm đấy, tôi nhớ Trương Dân từng nói... hồi trung học rất thần tượng cô ấy. Cô xác định chính là cô ấy chứ?”

Tạ Phong Hoa ngược mắt nhìn lên phía trên tìm kiếm, bảo: “Ây, anh nhìn đi, cô ấy bước ra rồi kìa.”

Nữ minh tinh đang vuốt lại mớ tóc rối, đóng cánh cửa phòng Lâm Mộc Sâm lại rồi đi ra, xách theo một cái túi hàng hiệu, trên cổ vẫn còn lưu lại vết đỏ rõ rệt.

Trong lòng Tạ Phong Hoa và Lưu Nghiễn thừa hiểu đã xảy ra chuyện gì, một chiếc giày cao gót của Đường Dật Hiếu đã mất gót, hiển nhiên là trong lúc chạy trốn đã bị gãy mất. Lúc đi đường vẫn kiễng chân trong vô thức, tựa như gót giày kia vẫn còn đó.

Cô nâng túi xách tao nhã bước xuống, từ trên cao nhìn xuống, liếc qua Tạ Phong Hoa và Lưu Nghiễn một cái, cất giọng hỏi: “Em trai tôi đâu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chắc đang ở ngoài kia, chị có thể ra ngoài xem thử.”

Đường Dật Hiếu không nói thêm gì, rời đi ngay.

Lưu Nghiễn đặt máy biến áp xuống bậc thang, nhanh chóng đi lên, gõ cửa hai tiếng rồi cứ thế đẩy cửa, đi vào văn phòng của Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm để cúc áo mở phanh, bộ dạng vô cùng thỏa mãn ngồi hút thuốc trên ghế xoay.

“Chuẩn bị xong chưa?” Lâm Mộc Sâm cười nói: “Ba giờ xuất phát.”

“Không.” Lưu Nghiễn đáp: “Không ai được đi đâu hết.”

Nụ cười của Lâm Mộc Sâm tức khắc tắt ngóm.

Lưu Nghiễn tiếp: “Bây giờ đi, chắc chắn sẽ chết. Tôi cuối cùng cũng tìm được cơ hội giải thích với anh chuyện này. Lũ thầy ma đang kéo nhau xuống phía nam theo quy mô lớn, anh định chạy về đâu?”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng hỏi: “Lưu Nghiễn, cậu nghiêm túc chứ?”

Lưu Nghiễn: “Tôi lấy mạng mình ra đảm bảo, sẽ không có ai phải chết. Từ một tháng trước, tôi và Mông Phong đã dựa vào địa hình nơi này để bố trí cẩn thận chặt chẽ...”

Lâm Mộc Sâm không chờ Lưu Nghiễn nói hết đã tức giận gầm lên: “Cậu điên chắc rồi! Lưu Nghiễn! Mười vạn thầy ma đấy! Cậu có biết mười vạn con có nghĩa là gì không hả?!”

Lưu Nghiễn không hề tức giận, cậu biết rằng lúc này có gào lên cũng không giải quyết được vấn đề, nghiêm túc giải thích: “Anh Sâm, cho dù

anh có chạy đến chỗ nào thì cũng là chết. Chỉ khác là chết sớm hay muộn thôi, thành phố Tây An gần bảy triệu dân, số dân của tỉnh Hà Nam là gần một trăm triệu, những người này sau khi biến thành thây ma đã bắt đầu di chuyển xuống phía nam. Cho dù chỉ là một phần mười trong số đó thì cũng là hai mươi triệu rồi.”

“Bây giờ anh rời khỏi chỗ này, chỉ có một kết quả duy nhất là bị thây ma đuổi theo. Anh muốn quay lại phía nam à? Trở về nơi chúng ta đã bỏ đi sao? Lúc trước Mông Phong từng đề nghị đi theo tuyến đường băng qua Tứ Xuyên để tiến tới Tây Tạng, anh lại không chịu nghe. Hiện tại đường sống duy nhất đã bị cắt đứt, giữa lúc làn sóng thây ma đang tràn xuống càn quét, anh không thể nào di chuyển song song với chúng mà trốn vào được đến Tứ Xuyên.”

Lâm Mộc Sâm không hé răng, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Mười vạn thây ma chỉ là đợt sóng thứ nhất, lũ thây ma này không thể tụ tập thành đoàn, nhất định là đi rải rác thôi. Mà số lượng đến chỗ chúng ta đầu tiên sẽ rất nhỏ, dự tính chỉ khoảng năm ngàn tới một vạn con. Chia nhỏ ra diệt là hoàn toàn có thể.”

“Cậu cho là nếu ‘chia nhỏ’ ra, cậu có thể giết hết mười vạn con?!” Lâm Mộc Sâm như thể nghe thấy một chuyện nực cười nhất trên đời.

“Có thể thử xem.” Lưu Nghiễn nói: “Theo chiến thuật bố trí phòng ngự của Mông Phong, tối thiểu có thể tranh thủ cầm cự được ba ngày. Chúng ta ở đây chờ thời cơ thích hợp, đến khi Mông Phong và Trương Dân trở về thì mấy đợt thây ma quy mô lớn đã đi qua rồi, lúc này chúng ta có thể phát động toàn lực phá vây, đi ngược với bày thây ma tiến lên phía bắc. Như thế thì áp lực phải đối mặt sẽ giảm bớt gấp trăm lần.”

“Trương Dân là cao thủ chỉ huy đánh du kích, chúng ta nếu du kích được thì du kích, không đánh du kích được thì tiến hành xả súng bắn phá, càn quét để đi qua. Anh nghĩ mà xem, mười vạn thây ma đang ngáng đường trước mắt đáng sợ, hay vài ba vạn con phân bố rải rác ở bên ngoài đáng sợ hơn?”

Lâm Mộc Sâm trầm mặc.

Lưu Nghiễn lại nói: “Chúng ta phải lợi dụng thiết bị phòng ngự nơi đây giết chết một phần, rồi vượt qua đợt sóng thầy ma tiếp theo, một khi bắc tiến thành công, lúc đó mới là an toàn thật sự. Ít nhất trong mùa đông này, giá lạnh sẽ là lực cản lớn nhất ngăn chặn bọn thầy ma di chuyển, không cần phải nơm nớp lo lắng về tính mạng nữa. Là như vậy đấy.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Cậu thực sự khẳng định làm như vậy là được? Tính mạng của tất cả mọi người chúng tôi đều nằm trong tay cậu đấy.”

Lưu Nghiễn thở dài, suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng: “Anh Sâm, Mông Phong chưa trở về, tôi sẽ không đi đâu hết. Tôi tin rằng có thể trụ được. Có điều, bây giờ vẫn còn cơ hội để lựa chọn.”

“Một là, anh muốn đi thì đi ngay lúc này, muốn dẫn theo bao nhiêu người, bao nhiêu đồ đạc thì tranh thủ thời gian thông báo di tản. Hỏi ý kiến những người khác, họ đồng ý đi theo anh là được, tất cả là tự nguyện, muốn đi đâu thì tùy anh, là sống hay chết, ai thử vận may của người nấy. Ngoại trừ tổ hợp ắc quy ở trên kia, tôi chẳng cần gì khác. Dù sao máy phát điện và bình ắc quy anh cũng không mang theo được, coi như là chút đồ chia cho tôi sau quãng thời gian dài đi theo anh vậy. Quen biết nhau chính là duyên phận, chúc anh luôn may mắn, mong là sau này còn cơ hội gặp lại.”

“Hai là, tham gia với chúng tôi, ở lại cùng nhau chống chọi cường địch, chỉ cần cầm cự đến lúc Mông Phong và Trương Dân quay về là chúng ta an toàn rồi.”

Lưu Nghiễn ngược mắt lên nhìn Lâm Mộc Sâm chăm chú.

“Chọn đi, anh Sâm.”

Lâm Mộc Sâm nhìn thấy trong mắt Lưu Nghiễn một sự tự tin gần như điên cuồng, hai người đứng yên mặt đối mặt thật lâu, cuối cùng Lâm Mộc Sâm nói: “Được rồi, anh tin cậu, đừng khiến anh thất vọng. Cần anh làm gì nào?”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh chỉ cần ngồi đây chỉ huy, ổn định sĩ khí là được.”

Hoàng hôn, ngày 17 tháng 11 năm 2012.

Mọi người như thể sắp sửa đối đầu với đại địch, hoặc đứng ở hành lang đôi mắt ra ngoài cửa sổ, hoặc trốn vào phòng học cầu nguyện. Lưu Nghiễn

leo lên sân thượng, vẫn cảm thấy hơi không yên tâm, quay sang Tạ Phong Hoa bảo: “Gọi Văn Thư Ca tới đây đi.”

Văn Thư Ca đi tới, vẻ mặt vô cùng u uất, tựa như một cái cây sắp khô héo tới nơi.

Lưu Nghiễn nói: “Văn Đệ, tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

Văn Thư Ca ngược mắt nhìn Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn nói: “Cậu có thể giúp tôi trông chừng Lâm Mộc Sâm không?”

Văn Thư Ca gật đầu, Lưu Nghiễn tiếp: “Lỡ như gã định bỏ trốn, cậu phải dùng mọi thủ đoạn níu chân gã lại.”

Văn Thư Ca: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Lưu Nghiễn: “Tôi cần một đáp án chắc chắn.”

Văn Thư Ca: “Tôi nhất định làm được.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Cậu không phải dùng đến vũ lực đâu, chỉ cần bám theo gã, đợi đến thời cơ thích hợp tôi sẽ nhờ người thông báo với cậu, lúc đó cậu không cần theo dõi gã nữa.”

Hồ Giác chau mày hỏi: “Cậu muốn thả gã chạy à?”

Lưu Nghiễn và Hồ Giác nhìn nhau một lúc lâu, sau đó cậu nói: “Đợi đến lúc đợt thâm ma cuối cùng tới gần, nói không chừng gã sẽ bỏ chạy, như vậy chúng ta có thể tự rút quân hoặc tổ chức lại phòng tuyến bảo vệ, gã muốn đem ai theo thì mặc gã, không quan tâm tới gã làm gì nữa.”

Hồ Giác: “Nếu gã không chạy trốn thì sao?”

Lưu Nghiễn đáp: “Vậy thì vẫn gọi gã một tiếng ‘anh Sâm’ như cũ, mọi chuyện cứ để sau hẵng tính, mạng sống là do chính gã tự quyết định thôi.”

Hồ Giác gật đầu, Văn Thư Ca lập tức đi xuống tìm Lâm Mộc Sâm.

Lưới được dựng cao ba mét, vây kín xung quanh trường học, dưới lớp tuyết bên ngoài còn chôn rải rác hơn trăm quả mìn làm bằng vỏ lon, tựa như một trận địa mìn khổng lồ, bao phủ lên phạm vi một dặm bên ngoài trường học.

Người cuối cùng đi chôn mìn vừa trở về, bọn họ liền kéo lưới sắt, rào lại chắc chắn. Mười ba cây cột kim loại cao tới bốn mét dựng lên sừng sững,

bao hết toàn bộ khu tị nạn. Đó là vũ khí phòng ngự cuối cùng của Lưu Nghiễn - cuộn tesla.

Trời nhá nhem tối, đỉnh cột kim loại bản điện lẹt xẹt, tựa như những tinh linh màu xanh đang nghịch ngợm nhảy múa.

Luồng điện thỉnh thoảng lại lượn trong lòng lưới sắt, mỗi một bông tuyết rơi xuống, khi đập vào lưới sắt đều phát ra tiếng nổ khe khẽ.

Những người đã được huấn luyện qua thì cầm chắc súng trong tay, cứ hai mươi mét một người, thủ phía sau rào sắt.

Lưu Nghiễn đứng trên nóc sân thượng, cầm ống nhòm quan sát phía xa.

“Chú ý! Chú ý! Một đợt sóng thần ma lớn đang tiếp cận!” Cậu nhóc béo của đội Năm nhút nhát đang đứng bên cạnh hô lên.

Quyết Minh bảo: “Để anh xem nào.”

Cậu bé đón lấy ống nhòm, hướng ra phía xa, hơn một trăm cây ma đang men theo quốc lộ xuôi từ bắc xuống nam.

Quyết Minh: “Sao không giương cờ nhỉ?”

Lưu Nghiễn: “Cờ gì?”

Quyết Minh: “Lá cờ màu đỏ tượng trưng cho ‘một đợt sóng thần ma’ ấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Gió giật điên cuồng, trời đã tối hẳn, chỉ có vài bạt trên sân thượng tung mình phần phật bay múa theo gió. Trong màn đêm, mơ hồ vọng tới những âm thanh rền rĩ, không phân biệt được đâu là tiếng kêu của bầy cây ma, đâu là tiếng rít của những cơn gió tới từ vùng đất Tây Bắc bao la.

Lưu Nghiễn hô: “Chiếu sáng.”

Một bóng đèn sợi đốt khổng lồ ở chính giữa sáng lên, ánh đèn pha ở bốn góc sân thượng chiếu vào những tấm gương phía dưới, đem luồng sáng mạnh chiếu thẳng ra xa bên ngoài rào sắt, rọi vào khuôn mặt thối rữa của lũ cây ma.

Đồng tử đục ngầu của chúng hơi co rút, trên mặt kết một lớp sương trắng mờ, từ mặt phía bắc chậm chạp tiến lại gần mép trận địa mình.

“Đồng loạt nổ súng!” Lưu Nghiễn hô to.

Loạt súng thứ nhất vang lên, tiếng súng “pằng pằng” liên tiếp, ba đội người thay phiên nhau nổ súng, bắn nát đầu lũ thầy ma rải rác ở vòng ngoài!

“Tiếp tục! Đừng để bọn chúng tới gần phòng tuyến mình!” Lưu Nghiễn hô lên.

Thầy ma mỗi lúc một nhiều, tiếng súng cũng ngày một dày hơn, đến khi có hơn một ngàn thầy ma xông tới, Lưu Nghiễn giơ ống nhòm nhìn ra xa, dưới màn đêm u ám, bầy thầy ma như nước triều dâng tập hợp dưới trận cuồng phong, càng ngày càng nhiều.

Súng trường không thể tiếp tục giữ vững phòng tuyến, thầy ma đầu tiên xâm nhập vào trận địa mình. “Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên!

Những tiếng nổ đình tai nhức óc liên tiếp vang lên, đội xạ thủ thu súng lại. Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, tiếng nổ càng lúc càng dữ dội, tựa như sấm sét đang vằn vũ giữa đất trời, như có ngàn vạn con ngựa đang cuộn vó, ngọn lửa cuộn trong màu vàng của những cú nổ chiếu sáng cả bầu trời đêm, ngay cả Lâm Mộc Sâm cũng không kiềm nổi đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Trận công phá diện tích lớn ấy có sức chấn động khủng khiếp, không ai còn có thể nói chuyện được nữa. Tất cả tiếng hét, tiếng kêu la đều bị vùi đi trong tiếng nổ điên cuồng, vô số chân tay bị xé vụn bay tung tóe, văng qua rào phòng ngự, khiến mọi người vừa nhảy tránh vừa hét lên kinh hoàng.

Đến tận mười phút sau, mình đã nổ sạch, bên ngoài mới dần yên tĩnh.

Tai của Lưu Nghiễn vẫn còn ong ong kêu, bị chấn động đến váng đầu hoa mắt.

“Chuẩn bị...” Lưu Nghiễn thở hổn hển “Ném bom đợt hai!”

“Vẫn còn! Chưa diệt sạch!” Bên dưới có người kêu lên “Đến còn nhiều hơn nữa!”

Dưới ánh đèn pha, xác chết la liệt, càng có nhiều thầy ma chậm rãi đạp qua xác đồng loại tiến tới, cuối cùng cũng đến gần hàng rào sắt. Loài người

cuối cùng cũng một lần nữa được nhìn thấy rõ gương mặt của lũ quái vật đó ở khoảng cách gần.

Con nào con nấy thủng bụng lòi ruột, toàn thân lở loét, trên những đẻ sườn mọc ruồng găm đầy đinh sắt. Khuôn mặt dữ tợn với hàm răng chĩa ra trắng bệch dưới ánh đèn.

“Chạy... chạy mau!” Có người bắt đầu sợ hãi.

Đặng Trường Hà bóp cò súng, bắn toác đầu thầy ma lại gần lưới sắt, quát lên: “Không ai được phép lùi bước! Sợ cái quái gì chứ! Bọn chúng không qua được đâu!”

Khi thầy ma đầu tiên chạm vào lưới sắt, trong dãy phòng học vang lên tiếng hét tuyệt vọng. Thế nhưng, sau một luồng điện ngoằn ngoèo lóe lên, thầy ma kia bị điện giật cho không ngừng co giật, dính chặt vào lưới sắt.

Tiếng hét tuyệt vọng nín bặt, lại có người khẽ reo lên vui sướng, tiếp theo là tiếng hoan hô dậy trời.

Trái tim Lưu Nghiễn cứ đập thình thình, đây chỉ mới là bắt đầu. Đường Dật Xuyên đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt cũng rất căng thẳng.

“Sẽ bị đè sập mất.” Lưu Nghiễn chầm chầm thốt: “Quá nhiều.”

Đường Dật Xuyên: “Đúng, khi lưới sắt bắt đầu biến dạng, cậu phải bật cuộn tesla lên.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, lúc này trong lòng cậu vô cùng căng thẳng. Hàng rào điện ngay từ lúc mới thiết kế đã nghiêng ra bên ngoài một góc rõ rệt, tránh việc lũ thầy ma lớp sau đè lớp trước, dùng sức nặng xô sập.

Bầy thầy ma nhưng nhúc mỗi lúc một đông hơn, may là đang giữa trời tuyết băng giá khiến cho động tác của bọn chúng chậm chạp hẳn đi. Hàng rào sắt bắt đầu bắn ra những tia sáng xanh kèm theo tiếng nổ chói tai, giật ngã hết lớp thầy ma này đến lớp thầy ma khác. Mỗi lần một làn sóng thầy ma ngã xuống là một lần tiếng hoan hô nhiệt liệt vang lên khắp sân trường.

Mọi người đã không còn thấy sợ nữa, họ hoặc ngồi trên bệ cửa sổ phòng học, hoặc là chạy lên sân thượng, đôi mắt ra xa, tựa như đang thưởng thức một bộ phim điện ảnh hoành tráng.

“Xuống hết đi!” Lưu Nghiễn thúc giục “Đây chỉ là bắt đầu thôi! Quay về trong phòng học đi!”

Con người chính là như vậy, một khi nỗi sợ trong lòng lắng xuống là khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác phấn khích nào đó. Thế nhưng trong lòng Lưu Nghiễn và Đường Dật Xuyên điều hiểu rõ, số thầy ma trước mặt còn chưa đến một vạn con.

Tiếp theo, số thầy ma nhiều hơn gấp chục lần sẽ tràn tới hòn đảo cô độc giữa mênh mông đồng vắng này.

Những đợt sóng thầy ma kéo dài bất tận tưởng như không có điểm kết, bọn chúng kéo đến hết lớp này đến lớp khác, xác chết chất chồng bên ngoài hàng rào, lớp thầy ma đến sau đạp lên xác của lớp thầy ma đã đổ xuống trước, dần dần xô lưới sắt ngả vào phía trong sân trường.

Càng ngày càng có nhiều thầy ma vòng qua phòng tuyến phía bắc, tựa như những con sóng triều dâng cuộn cuộn, tạo thành một vòng vây hình lưới liềm vây xung quanh trường học. Xác chết chất đầy cả ngôi trường, đắp thành đống cao tới hai mét. Nửa tiếng sau, hàng rào bị ép đến mức vỡ vào trong, khi thầy ma thứ nhất thò tay vào qua hàng rào điện bị Đặng Trường Hà bắn gục, mọi người lại bắt đầu nhấp nhồm không yên.

“Mở máy phát điện lên, nối với tổ ắc quy!” Cuối cùng Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn lũ thầy ma một lượt rồi ra lệnh.

Lưới sắt bị nghiêng khoảng bốn lăm độ. Mọi người lại bắt đầu hoảng loạn, hét to: “Làm sao đây! Bọn chúng sắp vào được rồi! Mau nổ súng đi!”

Lâm Mộc Sâm cả người run rẩy, chầm chậm lùi lại phía sau, nắm lấy khẩu súng.

Trên sân thượng, “oành” một tiếng, tổ hợp bình ắc quy đồng loạt khởi động, mười hai chiếc máy phát điện phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, máy phát điện chạy bằng sức gió điên cuồng xoay tròn, bóng đèn ở hành lang và đại sảnh vụt tắt.

Đèn pha trên sân thượng trong nháy mắt bị lấy mất toàn bộ năng lượng, thế giới chìm trong bóng tối.

Bóng tối đột ngột bao trùm làm dấy lên những tiếng thét sợ hãi cùng với tiếng kêu gào tuyệt vọng như vừa bị rơi xuống địa ngục.

Giữa những tiếng kêu khóc và gào thét ấy, vang lên tiếng cầu nguyện của vị mục sư.

“Chúa Jesus, xin người hãy ban cho con ánh rạng đông cứu thế, ban cho con chiên của ngài hy vọng giữa đêm dài...”

“Đốt lên ngọn đèn trong lòng con, ở những nơi tối tăm ngập tràn, gieo ánh sáng cho con...”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu, một tay đặt trên công tắc không tìm được run rẩy, cuối cùng chầm chậm ấn xuống.

Tại vị trí trung tâm của cuộn tesla, quả cầu ở đỉnh của trục phóng điện phát ra một thứ ánh sáng màu xanh nhức mắt, tựa như tia chớp phá vỡ màn đêm, tần suất dòng điện tăng dần lên, tiếng kêu phát ra từ các máy phát điện càng lúc càng lớn.

Sau một tiếng nổ đình tai, luồng điện sáng lòa dữ dội tỏa ra như những chân nhện.

Những tia lửa điện phóng đi khắp các hướng, mười ba cây cột kim loại tiếp đất bao bọc xung quanh trường học phát ra ánh xanh sáng lòa trong đêm, tiếp đó đồng loạt phát ra tiếng nổ lớn!

Trong đêm đen bất tận, giữa vùng đất mênh mông, kỳ tích đang xảy ra.

Hàng ngàn hàng vạn thân ma đang vây lấy hòn đảo đơn độc, giữa trung tâm hòn đảo bỗng lóe lên một tia chớp, vòng điện khép kín từ trên cao tủa ra với tốc độ chóng mặt, ngay sau đó hóa thành một vòng tròn khổng lồ chói mắt tàn nhẫn lao đi, luồng điện áp lên đến hàng triệu vôn rít gào trong đêm như cuồng phong phẫn nộ, hất cả bầu thân ma đang lớp sau đè lớp trước bay văng ra ngoài!

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, tốc độ của vòng tròn sét càng ngày càng lớn, bao trùm phạm vi cả mười dặm! Tất cả lũ thân ma đều bị giật tê liệt trong khoảnh khắc đó!

Tựa như tia sét phán quyết trong thần thoại phương Tây giáng xuống, khoa học - thứ khiến người ta cảm thấy kinh ngạc và chấn động nhất - đang dùng dáng vẻ thần bí nhất của mình bày ra trước mặt loài người luồng sáng rực rỡ và lộng lẫy.

Bàn tay thần linh chỉ đường cho hàng ngàn hàng vạn tia cuồng lôi hủy diệt giáng xuống, hất phăng lũ thầy ma đi như vũ bão!

Cuối cùng sau một tiếng nổ lớn, thế giới lại rơi vào tĩnh lặng, ánh sáng chói mắt đã biến mất, đêm dài một lần nữa chìm trong màu đen.

Tiếng âm âm lại vang lên, cuộn tesla lại bắt đầu tích tụ năng lượng.

Ba giây sau, hơn trăm người hét lên tiếng hoan hô điên cuồng, dường như muốn lật tung cả dãy phòng học.

“Chúc mừng, cậu đã thành công rồi.” Đường Dật Xuyên lên tiếng.

Lưu Nghiễn như muốn lả đi gật gật đầu, cả người toát đầy mồ hôi lạnh, hệt như vừa mới vớt từ dưới nước lên, cả lưng, cả cổ, cả đầu tóc... tất cả đều ướt nhẹp.

Cậu gạt công tắc điện, bóng đèn lại được bật sáng, từ bên dưới truyền đến tiếng reo hò gần như điên loạn. Lưu Nghiễn chạy xuống sân thượng, không ngừng có người ào tới đòi ôm lấy cậu, Lâm Mộc Sâm đứng trên cao cất tiếng: “Làm rất tốt! Lưu Nghiễn!”

Lưu Nghiễn nói lớn: “Vẫn chưa xong đâu. Mọi người đều quay lại đi, về vị trí của mình. Thay phiên nhau nghỉ ngơi. Thống kê thương vong đi! Tập hợp! Tất cả tập hợp!”

Đêm khuya, Lưu Nghiễn để một mình Hồ Giác lại trên sân thượng trình sát rồi cho mở lưới sắt, phát động toàn bộ xe chạy ra. Cậu đã lắp thêm gàu xúc vào các đầu xe, mười chiếc xe phân ra hoạt động, chầm chậm xúc đồng thi thể của thầy ma đến nơi cuối gió.

Mất đến bốn giờ đồng hồ cuối cùng thống kê được rằng, họ đã xử lý xong gần ba vạn xác chết.

Con số này còn lớn hơn nhiều so với dự tính của Lưu Nghiễn, nếu thầy ma thật sự chỉ có mười vạn thì có thể sẽ không cần phải di dời nữa.

“Nhanh lên!” Lưu Nghiễn thò đầu ra khỏi xe Jeep hô lên “Quyết Minh đừng chơi nữa! Mau xúc bọn nó cho xong đi!”

Quyết Minh đang điều khiển một chiếc thiết giáp, ủi tới ủi lui đồng xác thành vòng, sau khi bị mắng mới chịu đẩy chúng vào một đồng.

Trong lúc đó lại có một bầy thầy ma nhỏ tiến đến, Hồ Giác đứng trên sân thượng bật đèn báo hiệu, Lưu Nghiễn chỉ dùng một lượng điện năng rất nhỏ để phát động cuộn dây, lợi dụng một vài tia điện bắn ra là xử lý xong bọn chúng.

Trước khi trời sáng, gió lốc vẫn điên cuồng gào thét, họ rướn xăng lên núi xác, bật lửa hỏa thiêu đồng thi thể, tiếp đó đẩy lưới sắt về vị trí cũ, hàn kín lại những chỗ bị thủng.

Tất cả đều đang tranh thủ từng giây từng phút, hai đội người thay phiên nhau nghỉ ngơi, chưa được ba tiếng đã bị gọi dậy tiếp tục lao động với cường độ cao.

Lưu Nghiễn thỉnh thoảng lại cầm ống nhòm dõi về phía tây.

Mông Phong vẫn chưa trở về... Đứng ra thì phải đến tận chiều tối anh mới về đến nơi.

Chỉ mong là người phái đi có thể mau chóng tìm được Mông Phong, càng mong rằng họ sẽ không đụng phải nhóm thầy ma quá đông... Lưu Nghiễn lắc lắc đầu, xua đi những suy nghĩ đáng sợ này.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên xuất hiện từ đằng sau dãy núi đối diện, một chiếc xe Jeep ngược gió từ phía đông tiến về.

Đó chính là đội của Trương Dân, tạ ơn trời đất.

Cửa xe mở ra, một đội viên bị khói đen tỏa ra từ đồng xác thiêu xông đỏ lừ hai mắt, nước mắt không kèm được cứ thế rơi.

Lưu Nghiễn dừng bước chân.

“Trương Dân chết rồi!” Người kia gào từ xa, giọng nói như muốn khóc “Không tìm thấy xác! Vì thế chúng tôi mới về sớm thế này! Ở đây bị làm sao vậy!”

Ầm một tiếng, Lưu Nghiễn tưởng như bị giáng một nhát búa tạ vào đầu, trời đất cuồng quay.

Quyết Minh đi tới, dường như còn chưa nghe rõ, nhóc ngơ ngác hỏi: “Cái gì cơ? Ba tôi đâu?”

Không một ai trả lời.

Quyết Minh tiếp tục: “Lưu Nghiễn, anh ta nói gì vậy?”

Cậu bé định đi đến chỗ chiếc Jeep nhưng bị Lưu Nghiễn giữ lại.

“Trương Dân... đã chết?” Hồ Giác bàng hoàng: “Cậu nói gì thế?! Nói lại xem nào!”

Người đội viên kia đưa ra một chiếc mũ lính dã chiến, chính là của Trương Dân, còn có một khẩu súng.

“Ở trên núi, cách đây mười dặm, cách thời điểm xuất phát không bao lâu! Điểm khảo sát đầu tiên, lúc mọi người xuống xe đi bộ, bất chợt trong hang núi... có một bầy thây ma bổ nhào ra, Trương Dân nổ súng dụ bọn nó rời đi, để cho chúng tôi chạy trốn.”

“Anh ấy... vừa rút lui vừa xả súng, nào ngờ... chỗ đó có rất nhiều hang núi... Hình như là hầm trú ẩn, có cả mấy cái phòng ở... bên trong... chỗ nào cũng có thây ma... chắc là đã trốn vào lánh nạn...”

“Khi chúng tôi trốn tới sườn núi thì ở trên đã không còn nghe thấy tiếng súng nữa.” Người đội viên kia kể “Tôi... không dám bỏ anh ấy lại, không thể bỏ anh ấy lại được, cho nên chúng tôi mới... leo ngược lên núi tìm anh ấy, nhưng tìm không thấy... chỉ sót lại khẩu súng... hết sạch đạn. Thây ma cũng chết.”

“Đã tìm cẩn thận chưa?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Chúng tôi giết không ít thây ma.” Người kia nói: “Tôi không hề bỏ mặc anh ấy! Chỗ nào cũng tìm hết rồi! Hầm trú ẩn bị anh ấy cho nổ sập rồi! Lũ thây ma bị vùi ở bên trong! Có thể anh ấy cũng vùi chính mình trong đó luôn rồi!”

Quyết Minh chỉ lẳng lặng nghe, không nói một lời.

Người kia lại nói: “Khi chúng tôi leo lên... chỉ nghe thấy một tiếng thét của anh ấy, rồi chẳng có âm thanh gì nữa... còn nhìn thấy trên đường... mấy vũng máu, và cả... mẫu xương không biết là xương gì, chỗ nào cũng toàn là máu, có thể đã bị... ăn thịt rồi...”

Sau sự yên lặng dài đằng dặc, Quyết Minh lên tiếng: “Tôi đi tìm ba.”

“Cậu điên à!” Người kia hét lên: “Lúc anh Dân giúp bọn tôi trốn thoát, anh ấy dặn ‘Giúp tôi chăm sóc Quyết Minh, đừng để thằng bé đi tìm cái chết’, làm sao mà để cậu đi được chứ!”

Quyết Minh không khóc, cũng không ngắt xiu, chỉ bình tĩnh nói: “Tôi không cần anh chăm sóc.”

“Cậu không được đi.” Người kia cương quyết: “Anh Dân vì cứu bọn này nên mới chết, cậu lại là người thân duy nhất của anh ấy.”

Lưu Nghiễn đề nghị: “Quyết Minh, giờ chỗ nào cũng đầy thầy ma, em đợi Mông Phong quay về rồi đi được không?”

“Không được.” Quyết Minh khẳng định: “Em phải đi ngay bây giờ.”

Lưu Nghiễn hỏi lại: “Em nghĩ kỹ chưa? Đừng quá kích động, Quyết Minh.”

Quyết Minh đáp: “Không phải kích động, em nhất định phải đi. Em phải đi đến đó xem thế nào.”

Khóe mắt Lưu Nghiễn hoe đỏ, cậu nói: “Anh sẽ chuẩn bị cho em ít đồ. Em không biết lái xe, đúng không? Để anh gọi người đi cùng.”

Quyết Minh từ chối: “Em biết một chút, lần trước anh đã dạy em rồi mà, em có thể tự lái xe được.”

Lưu Nghiễn: “Vậy cho em một chiếc xe.”

Quyết Minh: “Cảm ơn.”

Lưu Nghiễn xoay người đi lấy một khẩu súng, sau đó nạp đầy đạn vào khẩu AK của Trương Dân, bắt đầu chuẩn bị đồ đạc. Trong bụng thầm phán đoán tình hình, lũ thầy ma ủa tới từ mé tây bắc, trong khi Quyết Minh lại đi về hướng đông. Chỉ cần nơi này giữ vững phòng thủ thì cậu bé sẽ không gặp nguy hiểm đến từ phía sau.

Trương Dân và Quyết Minh đều đã đề kháng được một lần bị lây nhiễm, nên có lẽ Trương Dân vẫn còn sống.

Đầu óc Lưu Nghiễn lúc này rối như mớ bòng bong, cậu giao súng cho Quyết Minh, lại đưa thêm một khẩu súng báo hiệu kèm theo ba viên pháo sáng, chỉ cho cậu bé cách nạp đạn, dặn đi dặn lại phải vô cùng cẩn thận.

“Nếu tìm được anh ấy,” Lưu Nghiễn dặn: “Thì bắn lên trời một phát súng, trong túi có máy dò tìm sự sống, một con dao nhíp quân dụng Thụy Sĩ anh đã sửa lại, còn cả một quả bom cỡ nhỏ nữa, quả bom này cực kỳ nguy hiểm, chưa tới lúc nguy cấp tuyệt đối không được dùng. Trên bản đồ đã đánh dấu rõ ràng, em dựa theo đó mà đi sẽ tìm được chỗ cuối cùng khi Trương Dân bị tách khỏi họ.

Quyết Minh nhận lấy súng, gật gật đầu, hỏi: “Nếu ba bị cắn, sắp chết rồi thì sao?”

Lưu Nghiễn đáp: “Như vậy cũng phải bắn đạn báo hiệu.”

“Để làm gì?” Quyết Minh ngẩng đầu hỏi.

Lưu Nghiễn: “Nếu như... giả sử như, Mông Phong quay về rồi, và bọn anh đi được, bọn anh sẽ lập tức đến tiếp ứng hai người.”

Quyết Minh cúi đầu đón lấy khẩu súng, không hề biểu thị ý kiến gì với giả thiết có xác suất cực nhỏ này.

Cậu nhét hết đồ đạc vào trong ba lô, Lưu Nghiễn lại nói: “Cho em thức ăn nước uống trong vòng năm ngày, dây thừng, và cả thuốc men nữa, xăng cũng đổ đầy bình rồi.”

Quyết Minh khẽ khàng lên tiếng: “Tạm biệt, Lưu Nghiễn, anh vẫn chưa chúc em may mắn đấy.”

“Tạm biệt.” Lưu Nghiễn đáp: “Chúc em may mắn, Quyết Minh yêu quý.”

Quyết Minh nhận lấy tấm bản đồ, thân hình bé nhỏ leo lên xe Jeep, đánh xe ra khỏi vòng tuyến phòng ngự.

“Đội trưởng ơi!” Cậu nhóc béo của đội Năm nhút nhát lao xuống dưới.

“Đội trưởng! Chúc anh may mắn!” Đội viên trong đội Năm nhút nhát nhao nhao chào tạm biệt Quyết Minh.

“Đội trưởng! Cố lên nhé!” Đám trẻ không ngừng hô vang.

Quyết Minh lái xe ra khỏi trường học, mất hút giữa trời gió tuyết.

CHƯƠNG 22

CỨU CHUỘC

Không phải bạn trẻ nào liêu mình đơn thương độc mã xông vào trận địa địch cũng đều gặp thuận lợi, ít nhất thì Quyết Minh không được như vậy.

Cậu bé mới vừa đi được hơn nửa đường, còn thiếu chút xíu nữa là tới được chân núi thì chiếc xe Jeep lại lộn hố, bánh trước nghiêng về một bên, chết máy. Quả nhiên chứng thực chân lý đào hố không chịu lấp hại chết người.

Quyết Minh kéo, đạp, nhấn tất tần tật những thứ có thể trong xe hết một lượt, ngay cả radio và cần gạt nước cũng không bỏ sót, nhưng tất cả đều bãi công.

Cậu bé ngồi thừ trong xe một hồi lâu, khẽ thốt lên: “Ba ơi.”

Nhoài người gục trên vô lăng, đôi mắt đỏ lựng nhìn trân trân ra màn trời tuyết bên ngoài cửa xe.

Mười phút sau, cậu ôm lấy khẩu súng, đẩy cửa xe ra, đứng giữa lớp tuyết dày tới đầu gối, mở tấm bản đồ nhìn qua, sau đó đi về hướng quốc lộ.

Đến sáng sớm thì cậu men theo con đường, dựa theo ký hiệu ghi lại trên bản đồ bắt đầu leo lên núi. Không biết nhờ vào lời cầu nguyện của mục sư hay do người ngoài hành tinh giúp đỡ cậu bé mà tuyết đã ngừng rơi như có kỳ tích, cả gió cũng dịu đi rất nhiều.

Một hàng dấu chân xiên xiên vẹo vẹo hướng về mé tây của dãy Tần Lĩnh.

Leo núi nhìn thì tưởng gần nhưng thực tế lại rất xa, Quyết Minh rờn rã đi hết cả một buổi sáng, giữa đường phải nghỉ hai lần, ăn một chút bánh

quy, nước thì quá nặng nên để lại trong thùng xe không đem theo.

Cậu bé nuốt ít tuyết cho đỡ khát, chợt trông thấy một mảnh vải lẫn trong tuyết, tính tò mò nổi lên, cứ thế là lần theo dấu đào tuyết lên, hì hục đào một hồi thì moi ra được cái chân đông cứng của thây ma.

Cậu nhóc mặt không biến sắc lấp tuyết vùi lại, đứng dậy lão đảo đi tiếp.

Quyết Minh không biết bắn súng, ôm theo một khẩu AK47 nặng tới 4,79 cân thì có ích gì? Vác một thứ nặng gần năm cân thật sự là có hơi quá sức, cuối cùng cậu bé nghĩ ra một cách, buộc khẩu súng lên cái ba lô, lại dùng dây thừng buộc túm ba lô lại, thả xuống tuyết kéo đi. Lực cản trên bề mặt băng tuyết rất nhỏ, Quyết Minh cuối cùng đã giải quyết được vấn đề quan trọng nhất.

Khi ngọn núi hiện ra trước mắt, Quyết Minh phát hiện ra dấu xe hằn lại trên tuyết, vội vàng lần theo vết bánh xe đi thẳng lên trên, biết là đã sắp tới gần mục tiêu rồi.

“Ba ơi!” Quyết Minh vừa đi vừa gọi.

“Ba!!!” Tiếng từ trong khe núi vọng lại.

Hơn chục thây ma nghe thấy tiếng động, lắc la lắc lư mò lên khe núi, tới chỗ cậu.

Quyết Minh còn chưa phát hiện, cậu bé đi qua con đường núi quanh co, nã một phát súng chỉ thiên.

“Pằng!” Tiếng súng nổ trong khoảng cách gần khiến chính cậu nhóc cũng bị dọa mất vía.

Phía trên cao sườn núi cách đó năm trăm mét xuất hiện tuyết lở, cả ngàn tấn tuyết ầm ầm lăn từ trên cao xuống, đè dí mười thây ma kia xuống tận đáy cốc.

Quyết Minh chẳng hề biết gì, chân đạp trên tuyết trơn trượt, chập chạp dò dẫm trên con đường núi.

“Ba ơi!” Quyết Minh tuyệt vọng gọi, giọng đã nhỏ đi nhiều.

Trước mặt có một vũng máu đóng băng tím đen, cậu cúi người xuống sờ sờ, tựa như đang xác định xem có phải là của Trương Dân không, lát sau lại

tiếp tục đứng dậy bước đi.

Cứ thế đi hết cả buổi chiều, Quyết Minh vừa đói vừa mệt, ngã vùi xuống tuyết.

“Ba.” Quyết Minh lẩm bẩm trong miệng.

Cậu bé mở quyển nhật ký ra, ở trang đầu tiên có hình Trương Dân vẽ. Người cái gì cũng biết như Trương Dân đến ngay cả vẽ cũng rất đẹp, một con chó cười tít mắt giơ chân đặt lên đầu một chú gà con, gà con thì cúi mặt, cảm cúi xem quyển vở đặt ở trước mặt.

Bên dưới có một hàng chữ: ”Mỗi ngày phải kiên trì viết nhật ký, ba sẽ giám sát con đấy.”

Quyết Minh cất quyển nhật ký đi, ăn một ít bánh quy và nuốt thêm chút tuyết, lại tiếp tục đứng dậy.

“Ba!” Quyết Minh bất lực kêu lên: “Mau ra đây đi, ba không chết mà!”

Cậu đã đi tới cuối con đường, ở đó là một vách núi sâu hun hút.

Quyết Minh quỳ xuống, nhòm xuống dưới vực xem xét nhưng chẳng thể nhìn thấy bất cứ cái gì, lại ngồi ngẩn người bên vách núi một lúc lâu, sau đó xoay người xuống núi.

Đang không biết phải đi về đâu nữa thì phát hiện đằng xa có một cái động trú ẩn bị sập, cậu bé thử đẩy tảng đá đi, phải gồng hết sức bình sinh mới lăn được một tảng đi.

Bên trong đột nhiên thò ra một bàn tay thối nát!

Quyết Minh nhìn một lúc, xác định đó không phải tay của Trương Dân liền vớ lấy hòn đá đập vài nhát, xương tay nát bét, cậu cầm báng súng đẩy nó vào lại bên trong, lấp hòn đá lại, rồi tiếp tục đi lên.

Trời đã bắt đầu tối, con đường núi gập ghềnh ngoằn ngoèo và những dãy núi trập trùng bất tận dường như biến thành một gương mặt khác, giống như những con ác quỷ lẩn khuất trong đêm dài đang trừng trừng đôi mắt rình rập cậu. Giọng Quyết Minh đã khản đặc, cậu bé cũng không gọi nữa, chỉ hét như một kẻ điên cố chấp, tay cầm đèn pin, soi đi soi lại vào những

bụi cỏ ngập tuyết, sau đó còn phủ tuyết trên đó xuống, đương nhiên, chẳng tìm được cái gì.

Xử lý xong bụi cỏ này, cậu tiếp tục leo lên tìm bụi khác.

Cứ đi mãi như thế, tuyết đọng dưới gốc cây sụt xuống, Quyết Minh lập tức bị lọt hố, cành cây gãy vang lên một tiếng rắc rất khê, khuỷu tay cậu bé va phải tảng đá bên miệng hố trầy cả da.

“A!” Quyết Minh lọt thỏm một phát xuống động, cái ba lô có buộc khẩu AK mà cậu bé kéo theo bằng sợi dây thừng trượt dài trên mặt băng, Quyết Minh hét to không ngừng, cuối cùng ba lô bị rơi vào trong hang, khẩu AK vắng tới, “cạch” một tiếng kẹt ngang miệng hang.

Quyết Minh bị treo lơ lửng, hai tay túm chặt lấy dây thừng, chân giãy loạn xạ. Đèn pin rơi vụt xuống, nện trúng ngay đầu Trương Dân khiến anh choàng tỉnh.

Trương Dân vội ngẩng đầu kêu to: “Có người không? Ai vậy?!”

Anh rập mình nhặt đèn lấy pin, soi lên phía trên, run giọng hỏi: “Quyết Minh?”

Quyết Minh đang túm dây thừng, đu mình trên không lắc tới lắc lui, vừa nghe thấy giọng Trương Dân là khóc òa lên.

Quyết Minh khóc, Trương Dân thì lại bật cười, lát sau mới hô lên: “Ai đang ở trên ấy vậy? Mau kéo thẳng bé lên đi! Sắp rơi tới nơi rồi!”

Quyết Minh cứ bù lu bù loa khóc, Trương Dân gọi liên tục mấy lần vẫn không có ai đáp lời, Quyết Minh vừa khóc vừa nói linh tinh gì đó không rõ, dừng lại một lúc, rồi lại khóc rống lên.

“Đừng khóc! Bảo Bối! Nghe ba hỏi này! Con đang nói gì vậy?!” Trương Dân ngồi dưới đất, khó khăn ngẩng đầu hỏi vọng lên.

“Đừng khóc nữa! Quyết Minh! Trương Quyết Minh!” Trương Dân hét lên: “Trương Quyết Minh! Con nghe ba nói này! Nước mắt của con rơi xuống đây rồi đấy! Nước mũi cũng tong tong nhỏ xuống luôn rồi!”

Tiếng khóc của Quyết Minh nhỏ đi một chút, tay nắm chặt dây thừng không ngừng run rẩy.

“Ba!” Quyết Minh lại khóc.

Trương Dân đột nhiên hiểu ra, khóe mắt trong phút chốc cay xè, anh nghẹn giọng: “Bảo Bối, một mình con đi tìm ba có phải không?”

Quyết Minh gật gật đầu, Trương Dân vuốt vuốt cánh mũi, không kiềm nổi cũng bật khóc.

Trương Dân nghẹn ngào hỏi: “Ngoài kia không có ai sao?”

“Dạ.” Quyết Minh ngân ngấn nước mắt nhìn xuống dưới: “Con không giữ được nữa, có nhảy xuống được không?”

Trương Dân vội ngăn: “Đừng nhảy! Tuyệt đối không được nhảy! Con trèo lên được không?”

Quyết Minh thử giãy vài cái, Trương Dân chỉ: “Tảng đá phía bên phải con có thể đạp lên được đấy, thấy chưa?”

Anh cầm đèn pin rọi sang bên trái, Quyết Minh giơ chân lên thử vài lần, cuối cùng đạp lên được tảng đá, vất vả cố gắng bò lên trên, chỗ da bị trầy xước chảy máu, rơi xuống cổ Trương Dân.

Trương Dân ra sức kìm nén nước mắt, nói: “Con thử leo lên trên nữa xem, có ra ngoài được không, nếu không được thì nhảy xuống, ba ôm con cùng chết.”

“Được.” Quyết Minh ngừng khóc, cậu bé siết lấy dây thừng, không biết sức lực ở đâu ra, vươn được nửa người ra khỏi miệng hang nhỏ hẹp rồi leo ra ngoài.

Trương Dân thở phào một hơi, mệt mỏi tựa người vào vách đá, nhắm mắt lặng đi một lát.

Quyết Minh ở ngoài cuống cuồng gọi, Trương Dân vội đáp to: “Không sao, ba không sao đâu!”

Quyết Minh hỏi lại: “Cái gì? Con không nghe rõ!”

Cậu bé ghé tai vào miệng hang, cuối cùng cũng nghe được tiếng Trương Dân, lúc này mới yên lòng.

Trương Dân hỏi: “Sao con đến đây được? Có quay về tìm người tới cứu được không?”

Quyết Minh: “Xe không chạy được nữa, có người đào hố mà chẳng chịu lấp, xe lọt xuống hố rồi.”

Trương Dân: “...”

Trương Dân lại kêu to: “Ở ngoài đó không nghe thấy tiếng ba đúng không?”

Quyết Minh thò đầu vào hẻm trong hang: “Dạ, giờ thì nghe được rồi!”

Trương Dân: “Thảo nào bọn họ không nghe thấy tiếng kêu cứu của ba. Bảo Bối, có gì ăn được không con?”

Quyết Minh đáp: “Có! Ba muốn ăn gì? Có mì tôm, bánh quy, kẹo cao su với cả lạc nữa...”

Trương Dân: “Gì cũng được! Ba đói gần chết rồi đây!”

Một gói mì tôm được thả xuống, rơi trúng đầu Trương Dân, anh xé bao ra, ngẫu nhiên ăn như hổ đói, Quyết Minh lại ném thêm một nắm tuyết xuống dưới, miệng Trương Dân còn đang nhồm nhoàm đầy mì tôm đã lại chụp lấy nắm tuyết nhét vào miệng, ăn ngon lành hơn nửa gói mì rồi mới hỏi tiếp: “Là Lưu Nghiễn cho con à?!”

Quyết Minh: “Dạ!”

Trương Dân: “Thằng nhóc ấy thật chẳng trượng nghĩa gì cả, bên trong gói mì không có gói gia vị nào hết! Mông Phong đâu rồi?”

Quyết Minh: “Có một đợt sóng thần ma giương cờ tấn công! Anh ấy không thể bỏ đi được! Bảo con phóng...”

Quyết Minh sức nhớ ra, vội vàng phóng đạn tín hiệu lên trời.

Trước đó hơn mười hai tiếng.

9 giờ 25 phút, ngày 18 tháng 11 năm 2012, tại chỗ tránh nạn.

Lại có một đợt thần ma mới tiếp cận, lần này số lượng còn kinh khủng hơn, những người đi chôn mìn còn chưa thấy trở về, Lưu Nghiễn bèn bật đèn báo hiệu, thúc giục họ lùi về sau phòng tuyến.

“Mông Phong vẫn chưa về nữa sao?!” Đặng Trường Hà sốt ruột gào lên.

“Chưa!” Lưu Nghiễn hét to về phía cậu ta giữa tiếng súng đinh tai nhức óc: “Nhất định là không gặp được những người ra ngoài tìm anh ấy rồi!”

Đặng Trường Hà tiếp: “Sẽ không gặp chuyện gì chứ!”

Lưu Nghiễn lặng đi.

Hồ Giác vội vàng quát Đặng Trường Hà: “Sẽ không có chuyện gì hết! Đừng nói nhảm! Làm tốt nhiệm vụ của cậu đi, nhất định phải phòng thủ cho chắc!”

Lưu Nghiễn nhắm hai mắt lại, tựa lưng bên ngoài đại sảnh, Trương Dân không rõ sống chết ra sao, Quyết Minh có khi đã tự tử giữa biển gió tuyết mịt mờ ngoài kia rồi, Mông Phong lẽ đâu không về được thật... thế thì những gì cậu đang cố gắng ở đây còn có nghĩa lý gì đâu?

“Lưu Nghiễn, nghe này.” Đường Dật Xuyên thấy tâm trạng của cậu không ổn, vội tiến lên khuyên nhủ: “Đừng gục ngã, chúng ta đang dần thắng lợi rồi, Lưu Nghiễn, ở đây có sinh mạng của hơn trăm người phụ thuộc vào cậu, vững vàng lên.”

Lưu Nghiễn gật đầu, thở dốc một hồi, đoạn hô lên: “Đống mìn vẫn chưa được chôn đâu? Đem lên sân thượng hết đi, chuẩn bị dùng kiểu ném lao ném chúng ra ngoài!”

Lời còn chưa dứt, Tạ Phong Hoa đã xộc lên, hốt hải kêu lên: “Đường Dật Xuyên! Chị của anh bị làm sao kìa!”

Đường Dật Xuyên hoảng hốt, vội vã chạy xuống. Trong đại sảnh nháo nhào hỗn loạn, Lưu Nghiễn nghe ngóng một lát, phát hiện có tiếng kêu không bình thường, dường như có người kêu lên kinh hoàng “truyền nhiễm” hay “chết rồi” gì đó, cậu vội rút súng ra, sải bước chạy vội xuống.

Đường Dật Xuyên gào lớn: “Đừng nổ súng! Đừng nổ súng! Chị ấy không phải bị lây nhiễm, chị ấy vẫn bình thường! Chỉ lên cơn nghiện thôi!”

Bên ngoài, những tiếng nổ vang lên liên tiếp, chẳng còn nghe được tiếng nói bình thường nữa, vài ba người đeo súng xua những người khác tránh đi, định bắn Đường Dật Hiếu lúc này đang tót tai bù xù lăn lộn trên đất.

Lưu Nghiễn hét lên: “Đừng bắn! Không phải bị lây nhiễm!”

Cô ta khó chịu đến mức tự xé rách quần áo của mình, đập đầu xuống đất, nước mắt nước mũi tèm lem, gào thét điên cuồng, trông chẳng khác gì một

thây ma. Đường Dật Xuyên thấy không khuyển được, đành phải nhào vào người chị, ngẩng đầu khẩn thiết cầu xin.

Tiếng nổ ngoài kia quá lớn, không ai nghe rõ anh ta nói gì, Lưu Nghiễn gầm lên: “Đừng có bắn!”

Vừa đúng lúc đó chỗ mình nổ dứt, tiếng của Lưu Nghiễn rõ ràng truyền ra, những người còn lại mới chịu thu súng, Lưu Nghiễn lại hô: “Ra ngoài phòng thủ đi, cứ yên tâm! Chỗ này không có việc của các anh đâu!”

Đường Dật Xuyên không kịp được run rẩy, ôm chặt lấy chị của mình, run giọng thốt: “Cảm ơn...”

Vốn đang trong lúc cấp bách, Lưu Nghiễn bị phen hỗn loạn này dọa đến suýt chút nữa thì phát bệnh tim, lúc quay lên trên thì bắt gặp tay sai của Lâm Mộc Sâm đang vội vàng lao xuống dưới, cầm theo kim tiêm chích vào người cô ta.

Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn qua, không thềm nói năng gì, trở lại sân thượng.

10 giờ 20 phút sáng, tuyết ngừng rơi, gió cũng đã nhỏ đi, gần chục cái máy phát điện chạy bằng sức gió quay chậm dần rồi dừng hẳn.

Lưu Nghiễn thầm nghĩ không ổn, điện năng của rào lưới sắt chỉ có thể duy trì bằng máy phát điện chạy dầu diesel, tổ hợp ắc quy thì không thể dùng lãng phí, nguồn điện yếu dần, trong khi số thây ma ép lên rào sắt đợt này còn nhiều hơn đợt trước.

“Mục sư đâu rồi!” Lưu Nghiễn gọi to: “Nhờ chú ấy cầu nguyện đi!”

12 giờ trưa.

Lưu Nghiễn cầm trong tay máy điều khiển của cuộn tesla, gió lại điên cuồng xốc tới.

Có thể bắt đầu chuẩn bị cho di tản, cứ theo đà này, số thây ma trên đường còn chưa tới hai ba vạn, phần lớn bọn chúng đều lang bạt ở những nơi hoang vắng, muốn lái xe phá vòng vây là hoàn toàn có thể.

Thế nhưng Mông Phong vẫn chưa quay lại, Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, nên cho mọi người chuẩn bị lên xe di tản, hay là tiếp tục cố thủ?

“Gọi Văn Thư Ca về đi.” Lưu Nghiễn nói với Hồ Giác: “Không cần để ý Lâm Mộc Sâm nữa.”

Nếu tiếp tục thủ vững thì có thể ngăn được bày thầy ma, tuy có hơi nguy hiểm nhưng vẫn đang nằm trong khả năng đối phó được.

Cho di tản thì chắc chắn an toàn.

Lúc trước Lưu Nghiễn đã cho người kiểm tra bảo dưỡng lại đội container đầu vào đây, đồ đạc đã được cho lên xe, chỉ cần cho đội xạ thủ leo lên nóc xe gác súng bắn tỉa, như vậy cũng đủ xử sạch bọn thầy ma bên đường rồi.

Nhưng Mông Phong và Quyết Minh phải tính sao đây?

Hồ Giác đi xuống phát tín hiệu thì Văn Thư Ca theo lên đến nơi, cậu ta liền nói: “Anh Sâm sợ mất mật, đang tính chạy trốn rồi, anh ta định lái xe thiết giáp bỏ chạy đấy.”

Lưu Nghiễn nói: “Được rồi, bảo người khác cứ mặc kệ gã... Văn Thư Ca, cậu thì sao?”

Văn Thư Ca đáp: “Tôi ở lại, tôi sẽ bọc hậu cho các anh, chỉ cho tôi cách dùng những thiết bị của anh đi.”

“Không, cậu phụ trách bảo vệ họ.” Lưu Nghiễn dặn: “Cậu lên chiếc xe đầu tiên xả súng mở đường, tôi sẽ bọc hậu, lên chiếc cuối cùng, tiện thể chờ... Mông Phong về.”

Hồ Giác lên tiếng hỏi: “Khi nào Mông Phong mới về?”

Lưu Nghiễn chậm rãi lắc đầu, đáp: “Tình hình hiện tại vẫn còn thủ được, nhưng cũng không dám chắc, nên bắt đầu tranh thủ thời gian chuẩn bị di dời đi, Mông Phong còn chưa về, có nên đi luôn không? Anh thấy sao?”

Hồ Giác cũng không có chủ ý gì, không dám tùy ý đưa ra quyết định.

“Nghe theo ông trời đi.” Hồ Giác lấy một đồng xu ra: “Mặt phải là ở lại cố thủ, mặt trái thì phá vây.”

Hồ Giác tung đồng xu lên không trung, còn chưa rơi xuống đất thì bên dưới đã truyền tới tiếng động cơ ầm ầm, ngay sau đó là loạt súng nổ vang, Đặng Trường Hà lao lên sân thượng hét to: “Lưu Nghiễn! Lâm Mộc Sâm bỏ chạy rồi! Gã định chạy về phía tây bắc!”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi biết rồi! Lập tức cho người theo sau hướng xe chạy, bảo vệ chắc chỗ hổng!”

Lâm Mộc Sâm đã có kế hoạch chu đáo từ sớm, gã mang theo đàn em thân tín của mình trèo lên xe thiết giáp mà Lưu Nghiễn đã chế lại, đánh một vòng quanh sân thể dục trước để tăng tốc chiếc xe đến mức cao nhất, ầm một tiếng tông sập hàng rào phía tây, chạy băng qua!

Chỗ hổng nằm ngay ở phía tây bắc, xe thiết giáp cán qua số cây ma ít ỏi, nghiền thành một con đường máu thịt be bét, xông ra đường quốc lộ.

Đường Dật Xuyên lúc này chạy ào lên sân thượng, gào lên: “Gã đem chị tôi theo rồi!”

Phải làm sao đây?

Lưu Nghiễn đẩy Đường Dật Xuyên ra, hô to: “Tập hợp! Tất cả xạ thủ tập hợp về phía tây bắc! Bảo vệ lỗ hổng! Tranh thủ thời gian chuẩn bị di tản!”

“Lưu Nghiễn!” Đinh Lan kinh hãi thét lên.

Lưu Nghiễn lao gấp xuống lầu, chộp lấy hai quả lựu đạn, kéo dây dẫn nhét vào một cái túi, lao về chỗ hổng phía tây bắc.

Lũ cây ma như sóng triều dâng đổ về lỗ hổng của lưới sắt, mọi người chỉ biết mở mắt trân trân nhìn Lưu Nghiễn lao tới như gió, đón đầu lũ cây ma rồi dùng sức liệng cái túi ra ngoài. Chiếc túi vẽ thành một đường cong trên không trung rồi rơi vào chính giữa bầy cây ma, Lưu Nghiễn tức khắc xoay người bổ sập xuống.

“Ầm” một tiếng đình tai nhức óc, xác cây ma bay tứ tung văng cả vào trong sân thể dục, những xạ thủ nhanh chóng ập tới, nhắm vào chỗ hổng xả súng như mưa.

Lưu Nghiễn bị sóng xung kích dội vào phun ra một búng máu, khó khăn bò dậy, nghe thấy tiếng Hồ Giác hét lên: “Mau đóng công tắc nguồn, quây kín lưới sắt lại!”

Trong chớp mắt, Lưu Nghiễn theo bản năng lạnh toát cả người, nhưng rất nhanh sau đó, cậu lấy lại bình tĩnh, vội hét lên: “Không được! Giờ mà đóng công tắc là tất cả lũ cây ma sẽ tràn vào hết.”

Hồ Giác ý thức ra rằng mình suýt nữa thì đã ra một sách lược sai lầm, đột nhiên thấy gai hết cả người, Lưu Nghiễn ra hiệu cho anh ta định thần lại, miễn cưỡng nói: “Tôi hiểu anh... biết là anh không phải do lũ thầy ma phái tới làm gián điệp mà, ném móc câu xuống, kéo dựng lưới sắt lên. Đội xạ thủ yểm trợ.”

Hai người tìm niềm vui giữa nỗi khổ, cùng nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Lưu Nghiễn ho khan không ngừng, cậu trèo lên sân thượng, cầm lấy máy khởi động, nhìn xuống phía dưới xem xét.

Hồ Giác mở đồng xu kia ra là mặt trái, chỉ về phía nam nơi có đoàn xe đang đậu.

Lưu Nghiễn ấn nút khởi động, cuộn tesla lại bổ sung năng lượng, lần này tia lửa điện còn sáng chói hơn so với ban đêm, cảnh tượng cũng càng thêm tráng lệ.

Màn trời xám xịt không khỏi bị chấn động trước luồng sáng trắng hội tụ trên mặt đất, tầng mây dường như cũng chịu tác động hình thành một vòng xoáy ốc, vòng điện lôi gầm rít lao đi.

Tất cả mọi người đều nhận được mệnh lệnh, tự giác tập hợp về sân bóng rổ, xe container phân công nhau chạy đi, những người còn lại cũng bắt đầu rút lui.

Một dòng điện quang với dạng tròn không ổn định cuốn theo hàng vạn thầy ma rồi tan biến ở rất xa bên ngoài, năng lượng vẫn chưa hao hết, những tia lửa điện vẫn chằng chịt cuốn giữa đám thầy ma.

Vòng ngoài lại có đợt thầy ma mới tràn vào.

Hồ Giác đứng phía dưới hô vang: “Ném hết lựu đạn ra đi! Cố thủ! Lưu Nghiễn! Quân tiên phong đã rời khỏi rồi! Đến lúc rút thôi!”

Lưu Nghiễn đứng một mình trên góc tây bắc sân thượng, đôi mắt về phương xa, Mông Phong vẫn chưa quay về... Trong lòng cậu dâng lên một xúc cảm phức tạp khó tả, cậu đã từng tưởng tượng ra vô số cảnh phải sinh ly tử biệt với Mông Phong, có thể là anh dũng ném bom, rồi cùng chết với nhau; hoặc có thể là bị tầng tầng lớp lớp thầy ma vây lấy... Bất kể thế nào

đi nữa, chưa bao giờ cậu nghĩ tới trường hợp như hôm nay, chia tay mà không hề có điềm gì báo trước.

Anh ấy sẽ trở về chứ?

Hôm trước hai người vừa cãi vã vì một chuyện chẳng ra đâu vào đâu, cuối cùng Lưu Nghiễn giận dữ, xoay lưng quay mặt vào tường, Mông Phong nằm sau lưng dỗ dành vài câu, Lưu Nghiễn chẳng thềm để ý.

Mông Phong lúc ấy rất buồn ngủ, chưa dỗ xong đã lăn ra ngáy như sấm.

Thế là Lưu Nghiễn lại càng giận, quyết định không thềm để ý tới anh nữa.

Buổi sáng sau Mông Phong thức dậy trước, bên ngoài có người đứng nhắc chuyện đi trình sát, anh liền thay quần áo, khoác trên người cả bộ quân phục trông lại càng đẹp trai. Anh ngồi xuống bên giường, chủ động cúi người về phía trước, hôn khẽ lên môi cậu.

Lúc ấy Lưu Nghiễn cũng đã tỉnh giấc, nhưng lại nhắm chặt mắt giả bộ ngủ, cậu lén ngắm bộ quân phục thẳng thớm trên người anh, nhìn anh đội mũ, đeo giày lính bước ra ngoài, rồi xoay người ngủ tiếp.

Đến tận bây giờ Lưu Nghiễn vẫn cảm thấy rằng Mông Phong sẽ trở về ngay đây thôi, thế nhưng, trên đời này làm gì có người nào cảm nhận được rằng mình sắp phải trải qua sinh ly tử biệt đâu cơ chứ?

Cậu thở dài, tiếp tục khởi động cuộn tesla, bỗng nhiên động cơ vang lên tiếng đõ gãy.

Lưu Nghiễn lập tức ôm đầu thụp người xuống tránh sau bờ tường, một vòng điện lôi phóng xẹt qua đỉnh đầu, trực chính vang lên tiếng đõ vỡ, động cơ bốc khói đen xì, không ngờ vẫn chưa phát nổ!

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn mũi phóng điện của trực chính, một đoạn mạch bị hỏng, điện tích tích tụ lại đảo ngược dòng, mùi nhựa khét bốc lên, có mạch điện bị cháy rồi.

Lưu Nghiễn nhìn ra phía ngoài rào chắn, lũ thầy ma bị điện giật lăn quay một mảng, nếu thêm một lần nữa, chỉ sợ là cuộn dây sẽ phát nổ hoàn toàn.

Nhưng vào chính thời khắc vừa nhìn ra ấy, Lưu Nghiễn sững người.

Cậu ngờ ngẩn chằm chằm đứng dậy, dưới màn trời xanh xám phía tây, có một chiếc Jeep đang phóng như bay tới.

“Mông Phong.” Lưu Nghiễn lẩm bẩm, rồi gần như lấy hết sức bình sinh, diên cuồng gào lên: “Mông Phong!”

Xe Jeep lao tới nơi thì đánh một vòng cung đẹp mắt, hai bên cửa kính đã bị bắn nát, khẩu tiêu liên sáu nòng xả đạn như sấm nổ quét vụn lũ thầy ma chặn đường, tiếp ngay sau đó một quả lựu đạn được ném ra, trong tiếng nổ ầm vang một mảng lớn lại bị san bằng.

“Mông Phong!” Lưu Nghiễn vừa ra sức gào vừa lao như diên xuống.

Chiếc Jeep sang số, hiên ngang xông qua lưới sắt, nhắm vào chỗ có thầy ma ít nhất ở phía đông phi thẳng vào, tiếp đất “rầm” một cái.

Mông Phong đập cửa xe xông tới, hét lớn: “Lưu Nghiễn! Mẹ kiếp em chơi trò gọi phép cấm tấn công diện rộng à! Gan cũng to thật đấy nhỉ! Đến cả một người giúp dụ quái cũng chẳng thèm có nữa!”

Lưu Nghiễn lao xuống dưới, Mông Phong tay vừa xả súng, miệng vừa lớn tiếng quát tháo, tiếng súng máy “pằng pằng pằng pằng” quét ra, bắn văng những thầy ma muốn xông tới trước. Ngay sau đó vươn tay trái đón lấy Lưu Nghiễn đang nhào vào lòng, ôm chặt phía trước.

Mông Phong hỏi dồn: “Trương Dân đâu?! Thế này là thế nào?! Cái cột điện kia dùng được cơ à?! Mẹ nó, ngon thật đấy! Chơi thêm phát nữa được không!”

Lưu Nghiễn định thần lại, lũ thầy ma lại ào đến, Mông Phong cùng với vài tay đội viên mang theo không ngừng bắn phá.

“Chơi thêm phát nữa là sẽ nướng chín anh luôn đấy! Không còn thời gian giải thích đâu!” Lưu Nghiễn hỏi gấp: “Ở phía bắc có thầy ma không?”

Mông Phong vừa bắn thầy ma vừa lớn tiếng đáp: “Không nhiều! Lại sắp chạy nữa à? Em còn đòi là nhân viên kỹ thuật cơ đấy! Đừng có mà chém gió nhé!”

Lưu Nghiễn: “Dựa theo kế hoạch lập ra từ đầu! Em chuẩn bị hết rồi! Lâm Mộc Sâm bỏ trốn trước rồi... Làm em còn tưởng cái bộ mặt thầy chết

không sờn của gã là thật chứ! Đặng Trường Hà! Hồ Giác! Nhóm người cuối cùng lên xe mau! Dẫn mọi người rời đi!”

Mông Phong: “Lời thách cha đó mà cũng tin được à! Lên xe hết đi! Bọn anh yểm trợ rút lui!”

Lưu Nghiễn: “Em suýt chút đã tin là thật! Lần sau còn gặp lại gã thì...”

Mông Phong tức giận gầm lên: “Ông đây cho gã một nã vào đầu nát bét! Mẹ kiếp! Dám lừa ông chạy tới cái hồ lượn tới lượn lui hết nửa ngày, nếu không vì nhớ bà xã bỏ về sớm, bây giờ ngay cả xác cũng chín rục rồi! Mấy cậu rút quân mau lên! Đồ đạc không cần nữa! Sau này quay lại tìm sau!”

Chiếc xe container cuối cùng phi ra vòng vây, mỗi bên đều có một xạ thủ, liên tục xả súng vào thân ma để mở đường, Hồ Giác đứng trong thùng xe giục to: “Lưu Nghiễn, mau lên xe!”

“Mông Phong! Lưu Nghiễn!” Mọi người thi nhau hét lên: “Lên xe!”

Khẩu súng máy trên tay Mông Phong vẫn không ngừng lên đạn, quay đầu điên tiết mắng: “Cậu ta không đi đâu hết! Ở lại phụ ông đây bọc hậu cho các người! Mấy người lượn nhanh đi!”

Lưu Nghiễn phá lên cười, đoàn xe rút đi, lũ thân ma bị tách ra một phần, bám theo đoàn xe chạy, số thân ma còn lại trong trường bắn đi rất nhiều, nhưng lại đang dần dần hình thành một vòng vây.

Mông Phong thấy tất cả mọi người đã rút lui bèn hô to: “Em lái xe!”

Lưu Nghiễn chui vào trong xe, quay đầu, cuốn một thân ma nghiền nát dưới bánh xe, đẩy cửa xe ra, Mông Phong sau khi nã đạn điên cuồng liền thu súng về, nhảy tọt vào xe, gác khẩu súng lên cửa xe đã vỡ nát kính, tiếp tục xả súng như điên.

Lưu Nghiễn bẻ ngoặt vô lăng, lao ra khỏi vòng vây.

Phía xa đoàn xe đang chạy, đàn thân ma lại vây kín tới, tách rời hai người họ và đoàn xe.

“Hông bét.” Lưu Nghiễn cất tiếng: “Cứ thế xông lên được không?”

“Đạn không còn nhiều lắm!” Mông Phong đáp: “Ế, không hay rồi! Chúng bu lại chỗ bọn mình! Chạy mau!”

Lưu Nghiễn quay đầu xe lao xuống quốc lộ, hỏi: “Chạy hướng nào?!”

Mông Phong: “Hướng nam... không được! Hướng tây đi... Không, nhắm hướng đông!”

Xe Jeep trên đồng bằng hết quẹo bên trái, rồi lại quẹo sang phải, lạng đi lạng lại mấy lượt, trong xe truyền ra tiếng thét giận dữ của Lưu Nghiễn: “Rốt cuộc là hướng nào! Có cần dừng lại ném đồng xu không đây!”

Mông Phong: “Đồng xu chỉ có hai mặt thôi! Em đọc nhiều sách quá ngu người rồi à! Đi hướng đông! Lúc này còn muốn cãi nhau nữa à?!”

Chiếc Jeep tăng lên tốc độ cao nhất, lướt như gió trên mặt đường quốc lộ, nhắm thẳng hướng đông phóng đi.

CHƯƠNG 23

TUYẾT LỎ

Chập tối, chiếc xe dừng lại ven đường.

Lưu Nghiễn mắt liếc nhìn kim xăng, tay cũng không ngừng lại, cẩn thận bôi thuốc cho Mông Phong.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Mông Phong có một vết xước, trong tay Lưu Nghiễn lại không có thùng y tế, đành phải dùng vạt áo nhúng vào rượu Hennessy X.O rồi lau lên vết thương của Mông Phong để khử trùng.

Mông Phong đau đến mức không ngừng xuýt xoa, Lưu Nghiễn kể lại cho anh nghe những gì đã xảy ra khi anh không có mặt.

“Ờ.” Mông Phong lơ đãng nói: “Đời còn dài, lần sau mà bắt được ông cho một phát nát sọ gã.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Sao anh về sớm vậy? Nếu theo đúng lịch trình thì phải tới tận giờ này anh mới về tới căn cứ mà.”

Mông Phong đáp: “Thì tại anh nhớ em rồi, tối hôm trước em đổi, anh định tranh thủ trốn về sớm để dành em, đỡ phải cãi nhau nữa. Mà thế này chẳng phải đúng lúc sao?”

Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười gật đầu. Cơn gió ùa vào trong xe qua cái cửa mất kính, sau khi thoát hiểm thì cả thân thể và tinh thần đều thả lỏng hoàn toàn, cậu chỉ cảm thấy cả đất trời ngập tuyết này dường như khiến cơ thể đông cứng lại.

Mông Phong treo áo khoác lên cửa xe miễn cưỡng chặn gió, Lưu Nghiễn ngồi vào hàng ghế sau, hỏi: “Giờ đi đâu đây? Đi cứu Trương Dân à?”

“Chưa biết nữa, trước tiên cứ đi về phía đông xem sao, mong là Quyết Minh còn sống, chỉ còn chút xương này thôi... Giữa trời tuyết mênh mông thế này, phải làm sao đây?”

“VẬY mà anh còn đập bể cửa kính...”

“Anh không đập bể cửa kính thì sao cứu em được hả! Chẳng nhẽ tung chưởng cách sơn đả người à?!”

“Anh có thể mở cửa sổ mái ra mà...”

“Ai mà nghĩ được nhiều đến thế chứ.”

“Thừa nhận đi, anh chỉ là muốn ra vẻ cho oai thôi, giờ thì chết cồng trong xe rồi... Đừng có lại gần! Giờ em không muốn làm! Mệt muốn chết rồi!”

“Chỉ hôn một cái thôi, anh lại vừa cứu em lần nữa, không cho làm thì ít nhất cũng phải có phần thưởng khích lệ chứ?”

Hôn nhau xong là Lưu Nghiễn ngả lưng xuống dãy ghế sau nằm ngủ, lạnh đến run cầm cập, lát sau Mông Phong lên tiếng: “Ê, bé yêu, dậy đi, đằng kia sao lại có chiếc xe kia!”

Lưu Nghiễn choàng tỉnh, vội vàng xuống xe, tuyết rơi dày đã vùi đến gần nửa xe, Lưu Nghiễn bảo: “Là của Quyết Minh! Mau cầm xẻng lại đây!”

Mông Phong tìm được cái xẻng quân dụng ở đằng sau xe, Lưu Nghiễn xúc tuyết hất đi, bên trong không có người.

“Sao lại như vậy?” Mông Phong hỏi.

Lưu Nghiễn kéo cửa xe, nhìn kim xăng thở phào: “Còn xăng, may quá, chúng ta đổi sang chiếc này đi, Quyết Minh chắc đã xuống xe rồi.”

Mông Phong xúc sạch mớ tuyết sau đuôi xe, phát hiện bánh xe lọt vào trong hố.

“Thằng khốn nào đào hố không chịu lấp thế này...” Mông Phong bắt đầu nghiến răng đẩy xe “Ê! Lưu Nghiễn!”

“Gì thế?”

“Anh đang đẩy xe đây này.”

“Em biết mà, cố lên.”

“Em không đến giúp một tay hả?”

“Em là dân kỹ thuật mà, làm sao có thể để kỹ sư đi đẩy xe được chứ?”

Mông Phong uất ức gào: “Em không phụ thì thôi, ít nhất cảm phiền ra khỏi xe hộ cái được không?!”

Cùng lúc đó, trên sườn núi cao.

Nửa tiếng sau khi Quyết Minh bắn đạn tín hiệu.

Trương Dân nói: “Bảo Bối, chúng ta phải quay về cứu họ, chờ người cứu không bằng tự cứu mình, đừng chờ nữa, để ba nghĩ xem phải làm thế nào.”

Quyết Minh thò cả đầu vào trong hang, hỏi: “Sao ba không đứng lên?”

Trương Dân đáp: “Chân của ba bị gãy rồi. Đừng khóc! Đã tạm liền rồi!”

Quyết Minh nói: “Con không khóc, phải chờ bao lâu ba mới trèo lên được?”

“Gãy xương thì mất cả trăm ngày, chờ đến khi ba có thể tự trèo lên chắc chúng ta đã chết đói rồi, con xem xung quanh có thầy ma không?”

“Trong cái hang bên kia có, nhưng đã sập rồi.”

“Thấy chưa, ba thật là sáng suốt, may mà đã cho nổ hang trước.”

“Đúng đấy.”

“Lưu Nghiễn có cho con dây leo núi không?”

“Không có.”

“Thế thì phải làm sao bây giờ... Thử nói xem con có những gì? Chúng ta chơi trò giải đố đi, giải câu đố nhanh ‘Làm cách nào để giải cứu ông chú đẹp trai bị nhốt trong hang’, con thấy thế nào?”

Quyết Minh lục lọi ba lô, nói: “Có súng, một cái chai... Hay là hất tuyết xuống lấp hang, sâu bao nhiêu?”

Trương Dân: “Ấy không, hang này sâu lắm, tuyết xung quanh không đủ lấp đâu, hơn nữa chắc chắn ba cũng bị lấp luôn mất.”

Quyết Minh: “Có súng báo hiệu, dao Thụy Sĩ, đây là cái gì? Đồng hồ báo thức?”

Quyết Minh giơ cái máy dò tìm sự sống vào trong hang, tiếng “tít tít tít” vang lên: “Thế mà con lại quên mất là có thứ này.”

“Nhờ vào sức mạnh tình yêu, con đã tìm được ba rồi mà, không sao hết! Còn gì nữa nào?”

“Nhật ký, mũ, áo khoác, băng cá nhân, a! Dây thừng.”

Trương Dân: “...”

Trương Dân: “Dây thừng loại gì?”

Quyết Minh: “Dây leo núi, may quá!”

Trương Dân: “Ừ! May thật! Con ném dây thừng xuống đây đi! Không không, đừng ném cả cuộn dây xuống, con buộc một đầu dây vào thân cây, ném đầu còn lại xuống. Buộc chặt vào nhé.”

Quyết Minh cầm một đầu dây ném xuống dưới, Trương Dân với tay vài lần mới bắt được, anh dùng miệng giữ đèn pin, gồng sức leo lên trong hang động u tối.

Mất đến mười phút sau, Trương Dân cuối cùng cũng trở lại mặt đất, phút chốc ngồi phịch xuống, ngẩn người nhìn Quyết Minh, cả hai đều tưởng như đã trải qua cả một kiếp.

“Bảo Bối, không uổng công ba thương yêu con.” Trương Dân khẽ thốt lên.

Anh ôm Quyết Minh ngồi vào lòng mình, cùng nhau ngắm nhìn những bông tuyết đang dịu dàng rơi xuống trong màn trời mông lung xám.

Một tiếng trôi qua, cảm xúc biệt ly đã qua, thề non hẹn biển đã nói xong, ôm nhau khóc mừng cũng đã kết thúc.

Quyết Minh ngồi nghịch chiếc dao nhíp Thụy Sĩ đã được chế lại kia, suýt tý nữa thì bị lưỡi dao hoa quả bắn ra cắt đứt ngón tay, Trương Dân hết cả hồn: “Đừng nghịch nữa, đưa ba xem nào.”

Anh mở ra mười tám kiểu vũ khí mà Lưu Nghiễn giấu trong con dao, đưa Quyết Minh lưỡi cưa, Quyết Minh cưa xuống hai nhánh cây, làm thành cái nẹp, dùng dây thừng cố định chân trái của Trương Dân.

“Được rồi.” Trương Dân cầm khẩu AK, tựa người vào thân cây, lại nói: “Giờ cần thêm cái nạng nữa, con đi xung quanh kiểm thử xem, nhớ đừng đi xa quá, ba sẽ phụ trách yểm trợ cho con, Bảo Bối.”

Quyết Minh tìm tòi quanh đây rồi leo lên phía trên, Trương Dân đứng từ xa nói vọng tới: “Ba nhớ trong game RPG thường hay giấu đồ vật trong bụi cây đấy.”

Quyết Minh liền đáp: “Chỉ có ván cửa thôi, đằng kia có cả nhà ở nữa, có vào trong xem thử không ba?”

Trương Dân bảo: “Tốt lắm! Ba có ý này rất hay! Đem lại đây cho ba xem. Nhà thì đừng đi vào trong làm gì, nguy hiểm lắm. Cứ để đó chờ khi nào phá đảo xong rồi hãy quay lại chơi.”

Mười phút sau, Quyết Minh mặt không chút cảm xúc kéo cánh cửa đi, Trương Dân thì nằm trên đó, cả hai bắt đầu xuống núi.

Mười giờ tối, họ xuống tới chân núi, vòng qua trạm kiểm soát không có lấy một bóng người, đi lên quốc lộ.

Trương Dân ôm khẩu AK, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn, Quyết Minh hỏi: “Tiếng gì thế ba?”

Trương Dân bảo: “Đừng lên tiếng.” Rồi áp tai xuống cánh cửa, cách tấm ván gỗ nghe thấy mặt đất truyền đến âm thanh trầm đục, mặt lập tức biến sắc.

“Mau tìm một chỗ nào đó để nấp... đằng kia.” Trương Dân giục “Nhanh lên, chỗ có hai tầng đá ấy!”

Quyết Minh túm ván cửa kéo xuống cánh đồng, trong đêm tuyết bốn bề mờ mờ sáng, giữa không trung xuất hiện một vùng xám kỳ dị, Trương Dân tắt đèn pin đi.

Núi đồi trùng điệp trong đêm, lại qua một lúc nữa, mặt đất khê rung lên.

“Người khổng lồ phải không?” Quyết Minh nhỏ giọng hỏi.

“Suyt...” Trương Dân ra hiệu im lặng, hai người ôm chặt lấy nhau giữa khe đá nhỏ hẹp, Trương Dân dùng ngón tay thon dài của mình che kín đôi mắt Quyết Minh, không thể tin nổi ngẩng đầu nhìn lên.

Quyết Minh kéo ngón trỏ của Trương Dân ra, từ khe hở hé nhìn ra ngoài.

Mặt đất lại rung lên, lần này đã rõ rệt hơn hẳn, một gã khổng lồ tụ lại từ vô số thi thể đang đi trên đồng bằng, chậm rãi tiến về phía họ.

Chiếc Jeep dừng lại bên đường, Mông Phong và Lưu Nghiễn nhìn ra ngoài qua cửa trước, nín thở.

Mông Phong: “Quay đầu xe không?”

Lưu Nghiễn: “Đừng nhúc nhích, tắt hết đèn đi.”

Trong bóng tối, một gã khổng lồ nện bước xuống đất bằng, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, chậm rãi di chuyển theo hướng từ tây bắc đến đông nam.

“Nó tới từ chỗ chúng ta vừa rời đi đấy.”

“Đừng quay về đó, anh chẳng có tí hứng thú nào với chuyện nó từ đâu tới, đạn sắp hết tới nơi rồi.”

“Con này với con hồi trước không phải là một.”

“Anh biết, nó cũng không chú ý tới người sống, rốt cuộc là thứ gì vậy?”
Mông Phong thì thào.

“Bọn chúng đều đi về hướng đông nam, là muốn đi đâu nhỉ?”

“Sao anh biết được? Biết đâu là đi khai giảng hay xem mắt gì đó...”

Trương Dân nín thở, ôm chặt lấy Quyết Minh, ngược đầu nhìn.

Bóng đen khổng lồ kia mỗi lần giáng bước xuống đều khiến mặt đất rung chuyển, nó băng qua cánh đồng phủ đầy tuyết, sải bước về phía quốc lộ, mỗi bước để lại một dấu chân sâu hoắm. Nâng chân lên một lần nữa, bóng tối bao trùm hai người đang núp trong khe đá.

“Waaaaa!” Trương Dân run rẩy hét to.

“Suyt!” Quyết Minh ra dấu im lặng.

Hai người ngược đầu lên, trân trân nhìn bàn chân người khổng lồ máu thịt giáng xuống. Ầm một tiếng, bàn chân kết băng mới thi thể hạ xuống, giẫm lên mặt đất cách khe đá họ đang ẩn nấp hơn một mét, một cánh tay cháy đen rơi xuống.

Cái chân kia lại tiếp tục nâng lên, người khổng lồ rời đi.

“Nó đánh rơi một cái tay trái rồi.” Quyết Minh nói.

Trương Dân: “Không cần nhắc nó, ba nghĩ nó không thèm để ý đâu. Nhanh lên, mau chạy khỏi chỗ này, đừng bận tâm tới cái tay đó nữa.”

Quyết Minh kéo cánh cửa ló ra khỏi tảng đá, Trương Dân nói: “Tìm chỗ nào đó khuất gió, đốt lửa lên chuẩn bị đi ngủ... Không ổn, lần này lại là tiếng gì đây?”

Quyết Minh chau mày, mặt đất lại bắt đầu rung chuyển, còn chấn động mạnh hơn cả khi người khổng lồ đi qua, lần này là những tiếng ầm ầm như sấm liên tục không dứt.

Quyết Minh quay đầu lại nhìn, giữa đêm đen, một vệt xám như sóng triều dâng từ trên đỉnh núi cuộn xuống. Tuyết lở!

“Chạy mau!” Trương Dân hô lên “Không! Bảo Bối! Con chạy trước đi!”

Quyết Minh tăng tốc kéo cánh cửa trượt nhanh hơn, Trương Dân nhìn sóng tuyết cuộn ào tới, hét lên: “Con mau chạy trước! Chạy được rồi thì trở về đào ba lên sau! Ba sẽ nổ súng đánh dấu cho con biết chỗ...”

“Chạy kịp mà!”

“Vậ nhanh lên! Cố lên con!”

Quyết Minh sai chân, kéo cánh cửa chạy thực mạng, có điều thể lực không đủ, chạy được hơn 50 mét thì tốc độ mỗi lúc một chậm dần. Tuyết lở tựa như thiên binh vạn mã, kinh thiên động địa cuộn tới, đôi mắt sâu thẳm của Trương Dân ánh lên một vệt trắng xóa, lời nói cũng không thể thốt ra.

Tuyết lở gào thét nuốt chửng tảng đá mà họ vừa ẩn nấp khi nãy. Quyết Minh thở hồng hộc, càng lúc càng chậm, cuối cùng gập người thờ dốc. Cậu bé quay đầu nhìn lại, tuyết cuốn đến chỗ cách họ hơn năm mét, dừng lại.

Trương Dân gật đầu, thở ra một hơi: “Nghỉ một lát, hôm nay nhiều chuyện căng thẳng nguy hiểm quá rồi.”

Quyết Minh nói: “Ba ơi, con đi không nổi nữa rồi.”

Trương Dân thờ dốc đáp: “Qua đêm tại chỗ này luôn vậy.”

Vừa nói dứt lời, có ánh đèn xe bật lên, chiếu sáng cả một đoạn đường dài, còi xe kêu lên hai tiếng, sau đó chiếc Jeep dừng lại.

Mông Phong xuống xe bước tới, nhòm đồng tuyết, lại nhòm sang Trương Dân và Quyết Minh.

Mông Phong: “Bạn thân mến ơi, bạn đúng là thánh bình tinh đấy.”

CHƯƠNG 24

ĐÔNG LẠNH

Mông Phong cho xe đậu trong rừng bạch dương ngập tràn gió tuyết, cả bốn người trên xe đã bốn mươi tám tiếng liên tục chưa được chớp mắt, rốt cuộc không gượng nổi nữa.

Mông Phong và Lưu Nghiễn ngồi ở hàng ghế trước dựa sát vào nhau, đắp chung một chiếc áo khoác. Trương Dân thì nằm duỗi người trên hàng ghế sau, gối lên đùi Quyết Minh, Quyết Minh tựa người vào cửa xe. Toàn bộ cửa kính đều kéo kín mít, điều hòa được bật lên, bốn người mê man thiếp đi.

Chẳng ai còn hơi sức đâu để trực nữa, ngủ một mạch mười tiếng đồng hồ, Quyết Minh tỉnh dậy đầu tiên, phát hiện ở bên ngoài có một cây ma.

Trời đã sáng bảnh, cây ma áp lên cửa xe, đã bị đông cứng, hai tròng mắt trợn trừng nhìn chăm chăm người trong xe, cứ duy trì tư thế bám cửa như vậy.

Quyết Minh giơ một ngón tay ra, nhích sang trái.

Thây ma há miệng, con người đục ngầu đảo về bên trái.

Ngón tay Quyết Minh lại nhích sang phải.

Con người thây ma lại đảo theo về bên phải.

Ngón tay Quyết Minh dừng ở giữa.

Hai con mắt thây ma lác xệch vào trong.

Quyết Minh giơ hai ngón tay song song với nhau lên, đang định tách hai ngón ra thì Mông Phong cũng thức dậy.

“Bạn nhỏ, trêu chọc thầy ma là không tốt đâu nhé.” Mông Phong vừa ngáp vừa nói.

Mọi người trong xe đều đã tỉnh giấc.

Lưu Nghiễn uể oải ngồi thẳng dậy, cậu quay đầu ngắm nghía thầy ma kia một lúc rồi nói: “Cả cơ thể nó đã bị đông cứng rồi, chỉ có đầu óc là còn tỉnh táo thôi.”

“Ừm.” Trương Dân khó khăn nâng chân ngồi thẳng dậy, thở ra một hơi, anh chau mày nói: “Vẫn có trí lực cơ bản, cậu nói xem trong đầu bọn nó đang nghĩ cái gì?”

Mông Phong nhún vai: “Ai mà biết được, lòng thầy ma như kim đáy biển mà.”

Anh khởi động ô tô, chẹt thầy ma kia vào cành cây gây lên những tiếng rất buồn cười, sau đó đánh xe vòng lên quốc lộ, đi mất.

Lưu Nghiễn chia đồ ăn, mở một hộp thịt bò lạnh ngắt ra, dùng tạm với mìn thầu mà thím Vu đã hấp ba ngày trước đó, thêm ít tương ớt vào, bắt đầu bữa sáng.

Đó là đồ dự trữ Mông Phong đem theo trước khi đi tuần tra, Trương Dân hỏi: “Thức ăn có bao nhiêu?”

Lưu Nghiễn: “Đủ cho bốn ngày nữa.”

Trương Dân lập tức tự giác: “Tôi có thể ăn ít một chút.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thời đưa mắt nhìn Trương Dân một cái, có vẻ rất hài lòng với biểu hiện của anh.

“Tôi không định đuổi anh xuống xe đâu.” Lưu Nghiễn nói chân thành: “Nhưng anh thật là biết điều đấy.”

Mông Phong giữ vô lăng, huýt một điệu sáo, bắt chước y xì giọng điệu của Lâm Mộc Sâm: “Anh đây thích nhất là kẻ biết điều, chú em, làm cho tốt vào! Anh Sâm sẽ cất nhắc chú!”

Người trong xe đều phá lên cười ha hả.

“Giờ chạy hướng nào đây? Hay quay về xem thử?” Mông Phong cho dừng xe ở một lối rẽ, thầy ma quét qua, không còn bóng ngọn cỏ nào, chỗ

nào cũng chẳng chịt dấu chân, dọc đường còn có vài cây ma bị đóng băng cứng ngắc giữa đồng.

Lưu Nghiễn dẫn đo: “Không an toàn lắm, có lẽ còn một số vẫn chưa bỏ đi... Huống hồ thức ăn đều đã được đoàn xe khuân đi hết rồi, chúng ta về đó làm cái gì?”

Mông Phong nói: “Biết đâu có thể tìm thấy cái gì còn sót lại... Mà thôi.”

Anh cũng tự thấy không được an toàn, nhất là trong tình trạng hết đạn cạn lương như lúc này đây, thật sự là hết đạn cạn lương đúng nghĩa.

Trương Dân: “Có liên lạc được với anh em trong đoàn xe không?”

Lưu Nghiễn lắc đầu: “Không có máy bộ đàm, mà cho dù có, khoảng cách quá xa cũng chẳng thể liên lạc được.”

Trương Dân mở bản đồ ra, đề nghị: “Vậy thì... Ờ, chúng ta chơi trò giải đố nhanh ‘Mọi người đã đi đâu’ nhé...”

Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thanh kêu lên: “Bọn này không phải con anh đâu! Đi mà chơi với Quyết Minh ấy!”

Trương Dân bật cười, Lưu Nghiễn nói: “Đi vào thị trấn tiếp tế đi, tôi có ý này.”

Cậu lấy một băng cát sét ra lật mặt lại, nhét vào cái radio đời cũ trước xe, bản “Yellow submarine” của The Beatles du dương cất lên, sau đó đánh xe chạy vào ngã rẽ, tiến về đường phía tây, cách đó hai mươi dặm có một thôn nhỏ, là chỗ mà cả bọn đã từng càn quét qua.

Chẳng mấy chốc đã tới nơi, đập vào mắt là một đồng ruộng nát, cảnh vật vẫn y hệt như lúc họ rời đi, Mông Phong đổi sang khẩu AK đi xuống tuần tra một lần nữa, Lưu Nghiễn dẫn theo: “Tìm trong những cái ruộng ở nhà dân xem có gì không.”

Trên nóc nhà đậu vài con quạ đen, lũ chuột lủi đi lủi lại trên mặt đất lạnh lẽo.

Một con chuột con vục vào cái xác cây ma nát đầu, lục lọi chút thức ăn sót lại trong mớ đổ nát.

“Anh nhìn kia.” Lưu Nghiễn nói: “Chuột cũng không đụng tới xác chết.”

Trương Dân xuống xe, tay trái khoác lên người Quyết Minh, tay còn lại kéo khóa quần “xả nước”: “Đúng vậy, bọn quạ cũng chẳng có hứng thú gì với chúng, không phải động vật ăn xác chuyên ăn những xác chết kiểu này sao? Bảo Bối giúp ba chút nào, nắm tí là được... không cần xi dậu, ba đi được mà.”

Lưu Nghiễn ở lại trên xe, khó hiểu lắc đầu: “Không biết nữa, có lẽ chúng biết những thứ này không ăn được? Trực giác của động vật rất nhạy bén, khả năng nhận biết nguy hiểm của chúng cao hơn loài người rất nhiều.”

Trương Dân chậm chậm gật đầu: “Vây cũng tốt, ít ra bạn bè của loài người sẽ không bị lây nhiễm. Bảo Bối, được rồi đừng nghịch nữa, đừng có nắm mãi không chịu thả ra như thế... Ba mà kéo khóa quần lên sẽ bị kẹt mất! Đi thôi! Nhóc con nghịch ngợm!”

Sự thật là cho tới tận hôm nay, giống loài duy nhất trên trái đất bị nhiễm virus chỉ có con người.

Mông Phong ra ngoài mười phút, cuối cùng xách về một thùng đồ ăn to đùng.

“Bạn nhỏ, lại ăn chất bảo quản này.” Mông Phong vứt cho Quyết Minh một túi chân gà.

“A, cái này ngon.” Quyết Minh hớn hờ.

“Lần trước tới đây em có giấu lại một ít mà.” Lưu Nghiễn cười bảo.

“Lúc đó mà cậu đã tính được rồi sao?” Trương Dân hỏi.

Lưu Nghiễn nhún vai đáp: “Đâu có, chỉ là cảm thấy nếu chẳng may vào một ngày đẹp trời nào đó lật mặt với Lâm Mộc Sâm thì ít nhất cũng có thêm một con đường lui, có thể chống chọi thêm vài ngày với gió tuyết giá lạnh.”

“Thánh bình tĩnh, giờ thì em có thể chơi trò giải đố nhanh rồi đấy.” Mông Phong ra vẻ như thật nói với Quyết Minh.

Quyết Minh nghĩ một lát rồi nói: “Đi tới... chỗ này đi.” Vừa nói vừa chỉ tay lên bản đồ.

“Chỗ đó là địa phận biên quốc tế rồi.” Lưu Nghiễn nói: “Rốt cuộc thì em làm thế nào mà sống sót được thế? Thôi, để đây cho anh...”

Quyết Minh: “Em chỉ là lật nhào trang thôi mà... Ừm tìm thấy rồi, chỗ này thì sao?”

Mông Phong đưa mắt nhìn một cái: “Được, xuôi theo đường tiến về phía bắc, hy vọng mọi thứ suôn sẻ.”

“Xăng của chúng ta còn đủ chạy chín trăm cây số.” Lưu Nghiễn nói: “Tốt nhất trước khi cạn sạch phải tìm được mọi người, nếu không chí ít cũng phải tìm được chút xăng.”

Hai tiếng sau.

Trương Dân một tay khoác lên vai Quyết Minh, lẩm nhẩm hát theo bài hát phát ra từ chiếc radio cũ kỹ, lắc la lắc lư người.

“Đúng rồi.” Lưu Nghiễn sực nhớ đến cô nàng diễn viên nghiệp dư phiện kia, kể “Trương Dân, mấy hôm trước thần tượng của anh tới đây.”

Trương Dân: “Cái gì?!”

Lưu Nghiễn đem chuyện của Đường Dật Xuyên kể lại, cả Mông Phong và Trương Dân đều tròn mắt.

Mông Phong thốt lên: “Cô ấy cũng là thần tượng của anh!”

Lưu Nghiễn ném cho Mông Phong một cái nhìn thờ ơ đầy khinh bỉ: “Ờ.”

Trương Dân nói: “Sao cậu không nhờ cô ấy ký tên hộ tôi với? Trời ơi! Sớm biết vậy tôi đã không đi tuần tra rồi!”

Mông Phong bi thương và phẫn nộ hòa theo: “Anh cũng thế! Lưu Nghiễn! Sao em không tìm cô ấy ký tên!”

“Ờ nhỉ.” Mặt Lưu Nghiễn đầy vẻ bó tay và chán nản.

Trương Dân: “Cô ấy trông thế nào? Ngoài đời có giống trong phim không?”

Quyết Minh ngơ ngác hỏi: “Mọi người đang nói về cái gì thế?”

Mông Phong kích động: “Lưu Nghiễn em thật là không tử tế! Hai anh đây đều thích cô ấy, thế mà em lại để cô ấy đi như thế à?!”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Cô ấy cao bao nhiêu? Có giống như trên mạng nói không?”

Trương Dân: “Lâm Mộc Sâm làm gì cô ấy thế? Cô ấy có nói tới chuyện ly hôn không?”

Rốt cuộc Lưu Nghiễn không thể nhịn được nữa: “Cô ta bị Lâm Mộc Sâm đem đi rồi, giờ chắc đang bị một bầy thầy ma đuổi theo đấy, hay là chúng ta đi cứu nhá?!”

Mông Phong ngay lập tức: “Thôi, anh còn có cả gia đình đi theo nữa, nguy hiểm lắm. Anh Sâm sẽ bảo vệ tốt cô ấy thôi.”

Trương Dân: “Ừ, không bỏ, tôi chỉ muốn có cái chữ ký thôi, đâu thể liêu mạng đánh đổi chứ. Mông Phong nói đúng đấy, anh Sâm sẽ bảo vệ cô ấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh: “???”

Lưu Nghiễn: “Cô ta là thần tượng của hai người mà! Thần tượng bị thầy ma truy đuổi mà mặc kệ được sao?! Có cái loại fan như vậy à?!”

Mông Phong: “Ầy... cảm giác này em không hiểu được đâu...”

Trương Dân: “Đúng thế đấy, khi tôi còn đi lính, nguyên cả liên đội đều thích cô ấy hết...”

Lưu Nghiễn chỉ muốn giơ khẩu AK lên nã cho mỗi tên một phát.

Suốt cả tiếng đồng hồ tiếp theo, Mông Phong và Trương Dân bắt đầu chém gió về cô nàng diễn viên điện ảnh kia, từ bộ phim thành danh đến tác phẩm đoạt giải thưởng ở Liên hoan phim Berlin, thậm chí cả ảnh nude lúc mới vào nghề cũng không bỏ sót, bàn tán cực kỳ sôi nổi, hồ hởi cứ gọi là phải biết.

Cuối cùng cả bọn đang đi giữa đường thì dừng lại trước một chiếc xe thiết giáp đã hư hỏng nặng.

Cuộc truyện trò về nữ diễn viên kia của Mông Phong và Trương Dân bỗng chốc im bặt.

Một dấu chân thật lớn hằn sâu giữa đường, biến nửa đầu chiếc thiết giáp thành mảnh sắt phẳng.

Súng ống rơi vãi đầy đất, xung quanh còn có không ít cây ma bị giẫm bẹp lép. Hai bánh sau của chiếc xe bọc thép bênh lên, gần nửa thùng xe vẫn còn nguyên vẹn. Lưu Nghiễn bước xuống kiểm tra thùng xe và các mảnh vỏ nát, lên tiếng: “Lâm Mộc Sâm đã ngồi lên chính cái xe này bỏ chạy.”

“Loại người khổng lồ đó không chỉ có một con.” Trương Dân phán đoán: “Lâm Mộc Sâm đúng là xui xẻo.”

Lưu Nghiễn mở nắp ở phía dưới thùng xe ra nhòm vào trong, cười mỉa mai: “Không những xui xẻo mà còn rất ngu ngốc nữa, gã căn bản không biết sử dụng chiếc xe này... Các anh nhìn chỗ này này.”

Trong thùng xe có một hòm sắt, trên đó có hai cái nắp hình tròn.

Mông Phong nói: “Nguyên cả đầu xe và động cơ đều bị giẫm bẹp, thế mà không bị phát nổ.”

Lưu Nghiễn nói: “Vì em đã đặc biệt cho thiết kế bình xăng dự phòng nằm ở phía sau thùng xe, một khi bị cây ma đuổi theo, người trên xe có thể vặn mở bình xăng, xăng sẽ được rưới xuống mặt đường, cứ thế vừa chạy vừa rưới, khi thấy đã đổ đi một phần xăng vừa đủ, cuối cùng... cho một mồi lửa, thế là có thể xử lý lũ cây ma trên đường một cách nhẹ nhàng.”

Lưu Nghiễn vòng ra đầu xe, nói: “Ngay cả súng phun lửa cũng không dùng tới, tiếc thật.”

Trương Dân từ trong xe thò đầu ngó ra ngoài, Mông Phong đứng bên cạnh cái đầu xe bẹp nhẹp, trên mặt đất còn vớt lại một chiếc giày cao gót của Đường Dật Hiếu.

Mông Phong: “...”

Trương Dân: “...”

Lưu Nghiễn: “Các anh có thể nhặt về làm kỷ niệm, cái này còn có giá hơn chữ ký cơ. Nhưng chỉ có một chiếc thôi, các anh phải chia kiểu gì đây? Hay là đi tìm thêm nhé?”

Mông Phong tự giác đổi đề tài: “Lâm Mộc Sâm đâu rồi? Lại chạy được rồi? Mạng lớn thật đấy!”

Trương Dân nhìn một lúc, dùng một chân điều khiển chân ga và phanh cho xe vòng lại, lấy đầu xe Jeep đẩy mớ sắt vụn của chiếc thiết giáp ra.

Mông Phong nhắc miếng sắt lên, tìm được hai cái chân máu thịt bầy nhầy, không nhận ra là của ai.

Họ gỡ bình xăng trên chiếc thiết giáp xuống, buộc vào lốp dự phòng ở phía sau xe Jeep, lái xe rời đi.

Ngày 22 tháng 11 năm 2012.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi chỗ tránh nạn bị lũ thủy ma phá hủy. Quyền nhật ký của tôi đã mất rồi, tạm thời mượn đồ Hàn Quốc của Quyết Minh để ghi chép lại. Hình minh họa là do cậu nhóc vẽ.

Đồ ăn trong một tháng và số xăng đủ để chạy hai ngàn cây số, một lốp dự phòng, ba người rưỡi, chúng tôi lên đường bắc tiến.

Không hề có tin tức gì của đồng bạn đã di tản, tôi bắt đầu hơi nhớ họ rồi.

Mùa đông năm nay về sớm hơn mọi năm, cũng lạnh hơn mọi năm, đây chính là trời băng đất tuyết thực sự, thế giới hoang vu không có lấy một bóng người, tất cả thôn xóm, nhà cửa... đều bị phủ một lớp tuyết dày. Điều này khiến tôi nhớ tới cuối kỷ Băng Hà - cái thời mà loài người còn chưa xuất hiện.

Giữa đất trời trắng xóa, thỉnh thoảng xuất hiện một vài con chim sẻ đang đi kiếm ăn, khi xuống xe nghỉ ngơi Quyết Minh sẽ cho chúng ăn vụn bánh quy.

Chúng tôi nhìn thấy một biển chỉ đường, trên đó có một mũi tên, có lẽ là hướng sơ tán của chính phủ. Sau khi bàn bạc qua, mọi người (trừ Quyết Minh) nhất trí đi theo hướng mũi tên chỉ lên phía bắc.

Trong mấy ngày này, chúng tôi rong ruổi trên quốc lộ 108, máy dò tìm sự sống vẫn không có phản ứng, chỉ có đám thủy ma bị đông cứng như những pho tượng tạc bằng băng đứng giữa đồng trống. Radio không thu được sóng, biển báo hiệu trên đường bị phủ lên một lớp băng dày.

Trên thế giới này, ngoại trừ chúng tôi liệu có còn người nào sống sót không? Trời đất trắng xóa, con đường không có điểm cuối, chỗ nào cũng

yên ắng như côi chết, cuộn băng của The Beatles bị Mông Phong lật tới lật lui nghe đến cả trăm lần, sau cùng quả nhiên là bị rối.

Mười lăm ngày liên tục đã qua, chúng tôi tiến vào Tây An, cả thành phố bị bao phủ dưới lớp băng, đường Đông Trường An đã bị càn quét chẳng còn lại gì. May mà trong thành phố còn tìm được đồ ăn, chúng tôi đổi sang một chiếc xe lớn hơn, tìm được đủ nguyên vật liệu ở nhà kho của các cửa hàng tiện lợi, cửa hàng hóa chất, cửa hàng kim khí, hiệu thuốc, cả nhà kho của Wal-Mart và Carrefour nữa.

Chúng tôi không nhìn thấy biển báo hiệu có dấu mũi tên nào nữa, có lẽ điểm cuối là Tây An cũng đã bị nhiễm dịch.

Mông Phong đề nghị chúng tôi ở lại thành phố một thời gian, cuối cùng đề nghị này bị chính anh ấy bác bỏ. Vì dưới cống thoát nước còn có hàng ngàn vạn thây ma đang ẩn nấp, không ngờ bọn chúng lại biết chui xuống dưới đất chống rét.

Tại huyện Lâm Đồng, lăng mộ Tần Thủy Hoàng rộng hàng ngàn dặm cũng đã bị đóng băng.

Chuyện này không đúng.

Đây không giống với mùa đông phương Bắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thời tiết thế này thật sự rất bất thường.

Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng tất cả mọi người trên trái đất đều đã chết rồi, giữa không trung bao la, giữa mặt đất hoang vắng, giữa đồng bằng bát ngát... chỉ có bốn người chúng tôi chạy xe lượn lờ giữa đất với trời.

Chúng tôi rời khỏi Lâm Đồng, tiếp tục đi lên phía bắc.

Ngày 7 tháng 12, cuối cùng cũng thấy được một chiếc máy bay lượn qua bầu trời.

“Máy bay!” Mông Phong gào lên.

Vội vàng đạp phanh, Mông Phong rất nhanh nhảy lên nóc xe, hai tay ra sức vẫy, hét lớn: “Ê!”

Mông Phong cởi áo khoác hướng lên trời điên cuồng vẫy, Lưu Nghiễn nhét đạn tín hiệu vào, bắn một phát lên trời, tia sáng màu xanh lục xùy xùy

phóng lên cao, sau đó vẽ thành một hình vòng cung, rơi xuống lớp tuyết.

Ngày 8 tháng 12, chúng tôi đợi ở nơi có máy bay xuất hiện một ngày, Mông Phong giẫm lên tuyết chữ SOS, ở giữa nhóm một đồng lửa.

Không có một dấu hiệu cứu hộ nào xuất hiện nữa.

Là máy bay trinh sát? Máy bay ném bom? Hay là máy bay chở lính nhảy dù hoặc vận chuyển vật tư?

Cho dù thế nào, còn người sống là tốt, mọi thứ còn có hy vọng.

Gió tuyết lớn dần, dường như không khí lạnh đang dồn xuống phía nam, không có dự báo thời tiết, giữ mạng sống mới là vấn đề quan trọng nhất.

Chúng tôi tránh hướng gió men theo chân núi phía nam của dãy Lục Bàn Sơn mà đi, bắt gặp một mũi tên trên biển báo bị đông cứng.

Khi đang định tiến tới để xem xét cẩn thận thì ô tô bị kẹt trong tuyết, gió thực sự quá mạnh, quét bay cả biển báo, chúng tôi đành phải bỏ xe cuốc bộ.

Trương Dân khởi rất nhanh, đã có thể chống gậy đi lại được, Mông Phong làm ký hiệu chỗ xe dừng lại rồi dắt chúng tôi đi lên phía trên cao, tìm hang động tránh gió.

Ngày 21 tháng 12, lại một đợt khí lạnh di chuyển xuống phía nam nữa đi qua, trời quang đãng dần, chúng tôi rời khỏi hang núi, sắp xếp lại hành trang, tiếp tục lái xe về phía bắc. Lương thực còn đủ cho gần hai tháng nữa, nếu tiết kiệm một chút thì có thể cầm cự được đến khi xuân về. Có điều không hiểu vì sao, tôi có cảm giác rằng, không chừng mùa xuân sẽ không bao giờ về nữa.

Đó chỉ là một dự cảm mà thôi.

Cho đến tận khi chúng tôi nhìn thấy tòa tháp tín hiệu cao tới ba chục mét trên đỉnh ngọn núi bị băng tuyết bao phủ ấy.

“Lưu Nghiễn! Nhìn xem này!” Mông Phong hô lên.

Anh xúc lớp tuyết đi, bên dưới tháp có dấu vết nhóm lửa. Lưu Nghiễn nhíu mày, ngồi xuống dùng tay phủi tuyết ra, cả bọn gần như đã lật tung một lượt lớp tuyết xung quanh lên, phát hiện ra một đầu lọc thuốc lá ẩm ướt, một nhánh tùng đã cháy hết một nửa và một đoạn dây thừng.

“Dây thừng của lính nhảy dù.” Trương Dân nói: “Sao lại có lính nhảy dù ở đâu ra?”

Bọn họ đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, mây và núi trập trùng, rắng đỏ hoàng hôn đang rực sáng.

“Đây là một tháp sóng phát thanh.” Lưu Nghiễn gọi: “Quyết Minh! Lôi radio ra đây!”

Quyết Minh đang đội một cái mũ len dày cộp, tai đeo tai nghe, đứng dưới tháp tín hiệu, kéo cần ăng ten ra hết cỡ hướng về phía tháp, vặn nút dò sóng từ phải sang trái, rồi lại chuyển từ trái sang phải.

Từ đầu đến cuối đều lặng thinh.

“Trèo lên thử xem?” Mông Phong đề nghị: “Để đầu ăng ten lại gần một chút, anh thấy nếu để cho nó chạm vào đỉnh nhọn của tháp thì...”

“Em không chịu nổi nhất là điểm này ở anh đấy, Mông Phong.” Lưu Nghiễn ngán ngẩm “Xem hướng dẫn sử dụng trước khi dùng đồ lãng phí thời gian của anh lắm à?”

Mông Phong: “Ba anh vẫn hay làm vậy mà, lúc đi bộ thì cần ăng ten phải...”

Lưu Nghiễn: “Trong trường hợp này suy nghĩ của anh và ba anh sai bét, chúng ta đã đứng dưới tháp sóng rồi. Nó không có tín hiệu nghĩa là không có tín hiệu! Anh có hướng tới chỗ nào cũng vậy thôi! Cho dù anh có treo Quyết Minh lên đỉnh tháp thì cũng chẳng thu được tín hiệu gì hết!”

Mông Phong máu nóng nổi lên: “Bà ngoại của em thì cũng chẳng hơn gì, Lưu Nghiễn! Hồi trước tới nhà em, bà ngoại em đến điều khiển từ xa của tivi cũng không biết dùng, cứ thế vỗ thẳng lên tivi! Vỗ lên tivi thì chuyển được kênh à?! Em vỗ thử cho anh xem?!”

Lưu Nghiễn: “Đủ rồi!”

Trương Dân cười bò ra đất, Quyết Minh thì căn bản chẳng nghe thấy hai người kia nói gì, cậu bé còn đang chìm đắm trong những tín hiệu của người ngoài hành tinh, ôm radio đi theo sau Lưu Nghiễn.

Mông Phong trở về đánh xe lại, hỏi: “Giờ đi đâu đây?”

Lưu Nghiễn: “Không biết, hỏi cái radio của ba cậu ấy, bạn thân mến ạ.”

Mông Phong lái xe nói: “VẬY thì... cứ men theo chân núi tìm kiếm, ê, nhìn kia bé yêu, bên đó có hai người tuyết.”

Lưu Nghiễn không thèm nhìn, Mông Phong vỗ vỗ mặt cậu, giục: “Quay đầu lại, nhìn bên kia kia.”

Giữa đồng có hai ụ tuyết.

Trương Dân nói: “Là tự nhiên thôi.”

Mông Phong: “Ừm, đây là nguyên lý vật lý gì thế? Bé yêu, giải thích xem nào.”

Xe dừng lại, Quyết Minh tò mò ngó quanh, sau đó nhảy xuống xe xiêu xiêu vẹo vẹo bước qua. Dưới lớp tuyết dường như còn có gì đó, Quyết Minh gạt lớp tuyết đọng phía trên đi, sờ phải một thứ gì đó vừa dài vừa cứng, bèn túm lấy lôi lên.

Lôi lên được một củ cà rốt.

Quyết Minh: “?”

Mông Phong tròn mắt.

Ba giây sau, Lưu Nghiễn dường như ý thức ra được điều gì đó, lao vội về xe, cậu đề lên tay Mông Phong mà ấn còi xe, mấy hồi còi liên tục truyền đi rất xa giữa đồng tuyết mênh mông.

Mông Phong lục tìm được một cái còi trong thùng để đồ linh tinh, hít một hơi đầy rồi ngậm còi thổi một hơi dài.

Dưới chân núi có một đũa trẻ đạp tuyết chạy tới.

“Đội... đội trưởng!” Cậu nhóc béo kia nhìn thấy Quyết Minh, lập tức la lên “Đội trưởng Quyết Minh!”

Mông Phong hít sâu một hơi, nắm tay Lưu Nghiễn xuống xe, cậu béo đột nhiên hét lên một tiếng như gặp ma, xoay người bỏ chạy.

“Chờ đã!” Lưu Nghiễn vội gọi: “Chạy đâu?! Dừng lại!”

Cậu bé ngã lộn mào trên tuyết một cái, rồi bò dậy vắt chân lên cổ chạy mất dạng. Cả bọn lập tức lên xe đuổi theo, cuốn theo bụi tuyết mù mịt. Vượt qua chân núi gồ ghề như rễ cây xiên xẹo ngang dọc trên tuyết, cảnh

vật trước mắt đột nhiên trở nên thoáng đãng, ở phía xa là một nông trường tọa lạc ngay dưới chân núi.

Cậu nhóc béo dắt theo một đám người lao ra, người nào người nấy đều hét lớn, Lưu Nghiễn dừng xe lao xuống, chạy ào tới trước, hò hét mừng vui, cùng đám người sống sót ôm chầm lấy nhau.

Ngày 22 tháng 12 năm 2012.

Cuối cùng chúng tôi đã tìm được những đồng bạn bị thất lạc, trên đường rút khỏi chỗ tránh nạn cũ họ đã để lại mũi tên và ký hiệu dọc đường - hóa ra đây chính là chủ ý của Hồ Giác.

Sau đó Văn Thư Ca đã dắt mọi người vòng qua Tây An tiến lên phía bắc, đi vào khu vực phía nam tỉnh Ninh Hạ, tại điểm giao nhau của hai tỉnh nhìn thấy một cái tháp tín hiệu cao lớn, cũng giống như chúng tôi men theo chân núi tránh hướng gió đi về hướng đông, rồi lại ngoặt sang hướng bắc.

Ở đây có một con đường quốc lộ, phía cuối là một nông trường, trên biển hiệu ghi dòng chữ “Nông Gia Lạc.”

Hồ Giác dẫn đầu những người có sức chiến đấu xử lý mùi thây ma bên trong, chôn bộn chúng ở phía tây nông trường.

Nơi này không quá lớn, nhưng so với “khuôn viên” trú thân của chúng tôi trước đây thì đã tốt hơn nhiều.

Nông trường này tựa vào núi lại nằm cạnh sông, con sông phía đông đã đóng băng hoàn toàn, nghe đâu vốn dĩ còn có suối nước nóng nhân tạo, nhưng vì năng lượng không đủ nên cũng đã bị đóng băng rồi.

Làng du lịch Nông Gia Lạc ở vùng ngoại ô... giống như là thiên ngoại đào viên vậy.

Trong những ngày chúng tôi không có mặt, bảy mươi chín người coi Hồ Giác là đại ca, Văn Thư Ca là đội trưởng phụ trách bảo vệ mọi người, khi Hồ Giác trả lại quyển nhật ký cho tôi, anh ta quay sang Mông Phong nói một câu.

“Thật tốt quá, đại ca của chúng ta cuối cùng cũng đã trở về.”

CHƯƠNG 25

CUỘC SỐNG MỚI

Lưu Nghiễn bước vào nông trường, nơi đây có bốn tòa nhà cao ba tầng, trên nóc mỗi tòa nhà có dựng một cái máy phát điện bằng sức gió khá đơn giản. Chập tối, thím Vu bắt đầu nấu cơm, khói bếp lượn lờ. Trong suốt những ngày này, mấy người họ gần như không được ăn một bữa thức ăn chín nào.

Bên trong căng tin, thím Vu đang xới cơm, Lưu Nghiễn nhìn xung quanh một lượt, phát hiện có thêm gần trăm người, nam có nữ có, nữ có vẻ đông hơn nam.

“Tôi còn sợ ký hiệu không phát huy tác dụng chứ.” Hồ Giác nói: “Không có hôm nào yên giấc, may mà các cậu tìm tới đây được.”

Mông Phong phụt ra một mồm cơm: “Ký hiệu?!”

Đặng Trường Hà hỏi: “Không phải các anh dựa vào ký hiệu tìm tới đây à?”

Trương Dân ngờ ngàng đáp: “Không... có phải bị tuyết vùi lấp rồi không? Các anh để ký hiệu lại ở chỗ nào?”

Hồ Giác dở khóc dở cười: “Đọc đường chúng tôi đi qua Hán Trung, tới Bửu Khê, trên tất cả các biển báo giao thông đều vẽ chữ “Mông” và mũi tên, để các cậu đi theo hướng tây bắc...”

“Đúng là hại nhau!” Mông Phong phẫn nộ hét lên “Bọn tôi đi theo hướng đông Tây An cơ! Quốc lộ 108! Quyết Minh! Cái chiêu ‘tiên nhân chỉ lộ’ của em không thể tin được!”

Mọi người cười ồ lên, Lưu Nghiễn lắc đầu bó tay.

“Cảm ơn sự chỉ dẫn của Chúa Jesus.” Ngô Vĩ Quang lên tiếng: “Cuối cùng cũng vẫn tìm được đến nơi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Hồ Giác nói: “Rốt cuộc có thể bỏ gánh nặng xuống rồi, giao lại cho các cậu đấy.”

Lưu Nghiễn cũng không nhường qua nhường lại, đáp: “Sau này có rất nhiều thứ cần anh giúp đỡ.”

Hồ Giác gật đầu cười: “Tôi sẽ không từ chối đâu.”

Những người mà Mông Phong và Lưu Nghiễn đã cứu ra từ chỗ tránh nạn đương nhiên đều đã rất thân thuộc, hôm đó đã lần lượt tay bắt mặt mừng với nhau. Còn một trăm mười bảy người khác được Hồ Giác giải cứu dọc đường hoàn toàn xa lạ với họ.

Mông Phong và Trương Dân ăn xong bữa tối, lần lượt đi giao lưu với những người tị nạn mới tới, kiểm tra và xếp đội cho họ.

Lưu Nghiễn thì tiếp nhận toàn bộ tài nguyên và bản vẽ phân bố của nông trường cùng với danh sách thành viên, cậu triệu tập mọi người mở một cuộc họp. Đương nhiên tất cả đều đầu vào đấy, không còn những toan tính và chuyên quyền như lúc có Lâm Mộc Sâm, cũng không có bất kỳ xung đột nào về quan điểm.

Chiến lược xây dựng mô hình nông trại mới được triển khai, trò chơi chính thức bắt đầu.

Bọn họ họp xong tại tầng hai của khu nhà chính của nông trường. Lưu Nghiễn tổng hợp ý kiến của tất cả mọi người lại, ghi chép tỉ mỉ sở trường của từng người, bắt đầu kế hoạch kiến thiết lần thứ hai.

Lúc này đây rốt cuộc đã hoàn toàn an toàn, cả về thiên thời, địa lợi lẫn nhân hòa.

Không có gì phải nghi ngờ về việc “thiên thời” chính là yếu tố quan trọng nhất: Giá rét sẽ còn kéo dài rất lâu.

Địa lợi: Nông Gia Lạc nằm ở nơi thâm sơn cùng cốc của dãy Thái Hành Sơn, lại không phải là con đường giao thông huyết mạch nối liền Bắc Nam

Đông Tây. Trừ phi lũ thầy ma biết trèo đèo lội suối, còn không thì khả năng nơi đây bị tập kích là rất nhỏ.

Lưu Nghiễn hiện vẫn chưa rõ hướng đi của bầy thầy ma, nhưng dù có xuôi về Nam hay ngược lên Bắc như chim di trú thì bọn chúng đều sẽ không cố ý ghé thăm nơi này.

Cách nông trường ba trăm cây số về phía đông là Tây An, về phía tây là Thiên Thủy, đi tiếp về hướng tây bắc chính là Lan Châu. Đi ra ngoài tầm mười cây số có một trạm xăng, xung quanh có không ít thôn trấn, có điều đó đều là những thôn nhỏ có quy mô chưa tới trăm người.

Nhân hòa: Hình thức quản lý kiểu băng nhóm xã hội đen của Lâm Mộc Sâm cuối cùng cũng đã chấm dứt, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù chưa biết đại địch thầy ma này đến bao giờ mới kết thúc, có thể là ngày mai, cũng có thể là ba mươi năm sau, con đường phía trước nói không chừng sẽ dài đằng đẵng và đầy cam go đau khổ, nhưng chỉ cần giữ vững lòng tin với nhau, tất cả mọi thứ sẽ dần dần tốt đẹp hơn.

Xế chiều, Lưu Nghiễn sắp xếp đồng giấy tờ đưa cho Hồ Giác, nói: “Mảng nhân sự vẫn giao cho anh. Tôi không thích hợp với việc quản lý, chỉ biết chế tạo mấy thứ ‘đồ chơi’ nho nhỏ thôi, vất vả cho anh rồi.”

Hồ Giác lớn hơn Lưu Nghiễn mười tuổi, giống như một người anh phong nhã lịch sự nhưng chưa bao giờ ỷ vào tuổi tác để lấy vai vế, nghe cậu nói vậy liền mỉm cười, nhận lấy danh sách đi phân công sắp xếp. Lưu Nghiễn kéo tấm rèm của phòng đọc sách ra, bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, Quyết Minh và mấy đứa nhỏ đang chơi ném tuyết, Trương Dân và Mông Phong thì đang cùng trò chuyện với đội viên của mình.

Bắt đầu từ ngày mai cậu sẽ ở lại chỗ này, hai căn phòng trên tầng ba đã dọn dẹp sạch sẽ, là để dành riêng cho bốn người họ.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lưu Nghiễn xoay người, Ngô Vĩ Quang đẩy cửa bước vào.

Lưu Nghiễn hỏi: “Mục sư, nhiệm vụ truyền giáo của chú tiến hành đến đâu rồi?”

Ngô Vĩ Quang đáp: “Tôi không định tới để truyền đạo cho cậu, có điều nếu cậu có mong muốn được đi theo Chúa, tôi rất vui lòng được dẫn dắt.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Thôi ạ, trước mắt cháu chưa có ý định đó. Có chuyện gì thế ạ?”

Ngô Vĩ Quang dường như có vẻ khó mở lời, ông ngẫm nghĩ đến một phút sau mới lên tiếng: “Qua vài hôm nữa là lễ Giáng Sinh rồi.”

Lưu Nghiễn nghĩ một lúc, trêu ông: “Mông Phong rất là... không ưa ngày lễ này. Có điều cháu đảm bảo là anh ấy sẽ không cản trở gì mọi người đâu.”

Ngô Vĩ Quang xoa xoa mũi, bật cười, lại tiếp: “Cậu nên đi xung quanh một chút, tôi nghĩ họ có rất nhiều điều muốn nói với cậu đấy.”

Lưu Nghiễn vui vẻ đáp: “Vâng, cháu cũng đang định thế.”

Hoàng hôn, tất cả mọi người đều quay trở về, hôm nay là một ngày bận rộn nhưng tràn đầy năng lượng. Mông Phong đeo đôi găng tay hở ngón, đóng nguyên bộ đồ lính, đang đứng trong nhà ăn giải thích sự bố trí phòng ngự ở nơi này với khoảng chục người đàn ông. Những người này là tiểu đội trưởng do anh tạm thời chọn ra.

Trương Dân ôm Quyết Minh ngồi một bên, đôi chân dài bắt chéo vào nhau, thi thoảng lại chen lời phát biểu.

“Tạm thời là như thế.” Mông Phong chốt lại: “Kế hoạch của chúng ta còn cần phải kết hợp với ‘đồ chơi’ mà Lưu Nghiễn chế ra mới có thể bắt đầu bố trí kỹ càng, trong đầu mọi người chỉ cần chuẩn bị trước một chút về ý tưởng thế là đủ rồi...” Nhạc thấy Lưu Nghiễn bước xuống lầu bèn dặn dò qua loa: “Giải tán thôi, chuẩn bị ăn tối.”

Bên cạnh nhà ăn có một hành lang xiêu vẹo dẫn tới phòng sinh hoạt chung, cạnh đó là phòng chơi cờ, bốn dãy nhà dài vây quanh một hồ nước nhỏ ở giữa, có vườn hoa và núi giả.

“Chủ nhân cũ của nơi này quả là một người tao nhã.” Lưu Nghiễn nắm lấy ngón tay út của Mông Phong, lười nhác lắc tới lắc lui, cười nói: “Một bức tranh sơn thủy, còn có cả trúc, anh nhìn mà xem.”

Trương Dân và Quyết Minh tay nắm tay, dung dăng dung dẻ đi phía sau, Trương Dân nói: “Ừm, có cả rừng trúc.”

Mông Phong bảo: “Sau này có thể nuôi mấy con gấu trúc ở đây, trước kia Lưu Nghiễn thích gấu trúc lắm.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trương Dân cười nói: “Vừa đúng ý tôi, Quyết Minh cũng rất thích gấu trúc đấy.”

Quyết Minh: “Mấy hôm nữa là Giáng Sinh đúng không? Có quà gì không? Gấu trúc là quà hả ba?”

Mông Phong: “Thôi quên đi, thứ ngày lễ ăn theo phương Tây đó có gì hay ho chứ, đừng quên nguồn cội dân tộc...”

Lưu Nghiễn: “Mùng lễ Giáng Sinh và nguồn cội dân tộc thì liên quan gì nhau? Anh đừng có mà bóp méo quan niệm.”

Quyết Minh: “Đúng đó đúng đó...”

Mông Phong: “Dù sao anh cũng chẳng có tí hứng thú nào với ba cái thứ của đám tây mũi lõ ấy. Anh không quen biết Jesus, cũng chẳng biết mẹ Jesus là ai, thế nhá?”

Trương Dân: “Thế nhá thế nhá?”

Lưu Nghiễn: “Anh chỉ là vì hồi đó hẹn đi chơi lễ với em mà tới muộn rồi bị mắng, nên mới giận cá chém thớt lên Jesus thì có...”

Mông Phong: “Đã nói với em bao nhiêu lần là hôm đó tàu đến muộn rồi! Tưởng anh xin nghỉ phép dễ lắm đấy à? Lặn lội cả ngàn cây số về chơi cái lễ quý quái ấy với em, bất chấp cả nguy cơ bị lật tàu, bị trật đường ray, bị cái đám nhân viên tàu lửa phi tang xác, ngồi tàu đến tận sáu giờ chiều mới được gặp em, mười giờ tối đã lại phải lên tàu quay về, vồn vện có bốn tiếng đồng hồ thôi, thế mà còn phải nhìn sắc mặt của em nữa...”

Quyết Minh: “Méo méo méo...”

Trương Dân: “Gâu gâu gâu!”

Lưu Nghiễn: “Trung sĩ Mông Phong! Đừng ép em vạch cái bản mặt anh ra nhé! Em hứng gió lạnh trong nhà ga đợi anh những mười tiếng đồng hồ,

rõ ràng là tại anh ngủ gật đi quá trạm...”

Mông Phong: “A! Đèn ở đây sáng quá! Có máy chụp hình không vậy?”

Trương Dân: “Chúng ta qua bên kia ngắm đi.”

Quyết Minh: “Con phải đi tìm máy chụp hình.”

Trương Dân và Quyết Minh làm ra vẻ hi hi ha ha nhảy chân sáo mấy cái rồi lượn mất.

Nguồn điện tuy không mấy dồi dào, nhưng cũng đủ cung cấp cho nhu cầu chiếu sáng và sinh hoạt cơ bản, chủ nhân trước kia của Nông Gia Lạc đã xây dựng nơi này rất cẩn thận, có cả ắc quy phòng khi mất điện.

Hôm nay là ngày nhóm Lưu Nghiễn trở về, trong đại sảnh đèn đóm từng bừng, bản “Hey Jude” của Elvis nhẹ nhàng truyền đến từ phòng bên, trong giai điệu ẩn chứa sự lãng mạn không diễn tả được bằng lời.

“Anh chỉ là... đã quá hưng phấn trong suốt hai ngày trước đó.” Mông Phong tiếc nuối giải thích: “Nghĩ đến việc có thể về gặp em, suốt bốn mươi tám tiếng không tài nào ngủ được... cho nên trên tàu mới...”

Lưu Nghiễn: “Anh chịu nói sớm thì có phải đã chẳng sao rồi không? Cố sống cố chết giữ sĩ diện làm cái gì? Thừa nhận là anh yêu em khó lắm sao? Cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm, lại chẳng mất miếng thịt nào, tại sao lại không làm chứ?”

Mông Phong tức đến ngứa hết cả răng, chỉ muốn đê Lưu Nghiễn ra đánh cho một trận.

Văn Thư Ca lặng lẽ đứng bên ngoài phòng đánh cờ. Dáng người cao to, bộ quân phục đã chiến thắng thớm trên người, nét mặt nghiêm nghị.

Lưu Nghiễn liếc mắt thấy Văn Thư Ca, hình như cậu ta đang đứng đó chờ người, ánh mắt cậu ta vừa chạm phải Lưu Nghiễn và Mông Phong thì đã lập tức dời đi. Mông Phong nhận xét: “Tên nhóc này rất khá. Mọi người kể là dọc đường cậu ta đã giết không ít thầy ma, để cho Đặng Trường Hà ở trên xe bảo vệ những người khác, bản thân thì đơn thương độc mã xông lên mở đường... Hơn trăm người ở Duyên An và Tây An cũng là cậu ta dẫn người cứu ra đấy.”

Lưu Nghiễn thấp giọng: “Em đi nói chuyện với cậu ta nhé?”

Văn Thư Ca lên tiếng: “Lưu Nghiễn, các anh đã về rồi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, nhìn sang bên cạnh thấy Mông Phong đã tháo mũ xuống, ngồi hút thuốc trên sô pha, Lưu Nghiễn nói: “Nghe nói cậu đã làm rất tốt.”

Văn Thư Ca hỏi: “Người bị nhốt đó... anh ta sao rồi? Trước lúc rời đi anh có qua xem không?”

Lưu Nghiễn ngó người trong chốc lát rồi mới nhớ ra, đó là người đã gián tiếp chết trong tay Văn Thư Ca ở chỗ tránh nạn.

“Rồi.” Lưu Nghiễn quyết định nói dối: “Trước khi chúng tôi đi, Mông Phong đã mở khóa thả cậu ta ra, cậu ta đã cùng với những người bạn mới là đám thầy ma gia nhập đoàn quân xuôi nam rồi.”

Biểu cảm trên khuôn mặt của Văn Thư Ca hơi giãn ra, nhưng nét bi thương vẫn nhuộm nơi chân mày.

Cuối cùng Lưu Nghiễn cũng hiểu ra, người mà Văn Thư Ca chờ ở đây chính là hai người bạn cậu.

Văn Thư Ca lại tiếp: “Tôi muốn cho các anh xem cái này, tôi không biết phải quyết định thế nào...”

Lưu Nghiễn quay đầu gọi: “Ông xã!”

Mông Phong cười cười đứng dậy, choàng tay lên vai Lưu Nghiễn, Văn Thư Ca nhìn họ một cái rồi nói: “Ở bên này.”

Vẻ mặt của cậu ta dường như không biết nên lựa chọn thế nào, suốt dọc đường không nói năng gì. Cậu ta dẫn hai người lên tầng hai, hành lang tận cùng phía đông của khu nhà rất âm thấp, sàn và vách tường lổm đổm mốc, lạnh lẽo mà hoang vắng.

Mông Phong nhìn qua phía cuối hành lang, tất cả mọi người đều ở dãy nhà phía tây, dãy phía đông không hề có người ở.

Văn Thư Ca rút ra một chùm chìa khóa, mở cửa phòng 217, dẫn bọn họ bước vào.

Trong căn phòng không có điện tối tăm ẩm ướt, người nằm trên giường là Lâm Mộc Sâm, phần thân dưới đắp một cái chăn mỏng, hai chân bị cụt từ phần đầu gối xuống, trên nệm còn vương vết máu.

Trong phòng rất hôi thối nhưng nhìn qua thì dường như có người thường xuyên đến dọn dẹp, trong chiếc lọ thủy tinh trên tủ đầu giường còn cắm mấy cành hoa dại.

Lâm Mộc Sâm sắp chết, gã nằm trên giường thoi thóp thở, lồng ngực lên xuống như cái bơm thổi lửa.

Văn Thư Ca nói: “Lúc chúng tôi tìm thấy anh ta, hai chân của anh ta bị chẹt dưới xe thiết giáp.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Tôi vẫn nghĩ, khi nào các cậu mới định nói với tôi chuyện này.”

Mông Phong chau mày hỏi: “Sao em biết gã còn sống?”

Lưu Nghiễn cười đáp: “Máy phát điện chạy bằng sức gió là do Đường Dật Xuyên thiết kế. Mà anh ta lại không hề hỏi chúng ta về dấu vết của chị mình, chứng tỏ là đã tìm được rồi, và Lâm Mộc Sâm nhiều khả năng là cũng...”

“Gọi Trương Dân tới đây đi.” Mông Phong nói: “Để anh ấy xem bệnh thử.”

Văn Thư Ca như trút được gánh nặng, bước vội ra ngoài tìm người.

Lát sau Trương Dân đã tới, anh vạch tấm chăn đắp Lâm Mộc Sâm ra xem xét.

“Thuốc rất khan hiếm.” Ngô Vĩ Quang nói: “Tôi chỉ còn cách cắt bỏ chân anh ta.”

Trương Dân nói: “Cho dù cắt chân rồi, chắc cũng không sống được bao lâu nữa đâu, phần dưới này đã hoàn toàn hoại tử, các tổ chức cơ đã mưng mủ... may mà không bị nhiễm virus.”

Ngô Vĩ Quang đề nghị: “Cậu Trương, cậu có thể dùng phương pháp châm cứu của Đông y kết hợp với thuốc bôi ngoài da chữa trị cho anh ta được không?”

Trương Dân đáp: “Cứ cố hết sức thôi, có điều rất khó nói trước.”

Mọi người trong phòng đều lặng thinh, Lâm Mộc Sâm mở mắt ra.

“Lưu Nghiễn.” Lâm Mộc Sâm gọi.

“Anh Sâm.” Giọng của Lưu Nghiễn rất bình tĩnh.

Lâm Mộc Sâm thều thào: “Anh... cất một gói đồ... dưới xe container, chỗ trục xe... Đưa nó cho... Dật Hiếu.”

Không ai đáp lời gã, Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Văn Đệ, anh em chúng ta... đến bây giờ, còn bao nhiêu người sống sót?”

Văn Thư Ca đáp: “Sáu người.”

Lâm Mộc Sâm cười bất lực, hỏi: “Vương Thuật thì sao?”

Văn Thư Ca đáp: “Trên chiếc xe đó, ngoại trừ anh và Đường Dật Hiếu, còn lại đều chết hết rồi.”

Lâm Mộc Sâm chậm rãi gật đầu, bảo: “Sau này, bảo chúng nó nghe lời cậu...”

“... Cậu, phải nghe lời Mông Phong, để cậu ta làm đại ca.” Lâm Mộc Sâm thở ra một hơi, hết như vị thủ lĩnh đang nhắm nhủ hậu sự, gã nhắm hai mắt lại, nói tiếp: “Cửa sổ có gió lọt vào rồi, giúp... anh sửa lại một chút.”

Họ rời khỏi căn phòng giữ Lâm Mộc Sâm, Văn Thư Ca khóa cửa lại, thở dài.

Mông Phong nán lại, chờ cậu ta cùng đi xuống, anh hỏi: “Cậu đi theo gã, làm đàn em gã bao lâu rồi?”

Văn Thư Ca đáp lời: “Năm năm.”

Mông Phong biết là Văn Thư Ca dù sao vẫn có chút tình cảm với tay lão đại này, khi đi tới chỗ ngoặt, anh xoay người lại, cả hai đứng đối mặt với nhau, Mông Phong nói: “Nghe này, tôi không phải đại ca của cậu, cũng không cần thiết việc gì cũng phải nghe lời tôi.”

Văn Thư Ca gật đầu, Mông Phong tiếp: “Mọi người đều bình đẳng, cậu chỉ cần chịu trách nhiệm với lương tâm của mình là được rồi.”

Ngô Vĩ Quang lên kế hoạch tổ chức một buổi tiệc mừng Giáng Sinh, Lưu Nghiễn đã tặng đồ do chính cậu làm cho không ít những thành viên

mới gia nhập, trong đó có dao quân dụng đa năng và cả cần câu cá, chờ đến đầu xuân là có thể đi câu.

Ngoài ra, mọi người còn được phát huy hiệu, Mông Phong lại một lần nữa mở rộng biên chế, ngoại trừ những đội đã có từ trước bao gồm đội Bí mặt xụ, đội Mìn khoai tây (quân công chôn mìn), đội Năm nhút nhát, đội Hoa hương dương (hậu cần), đội Đậu bắn súng (xạ thủ), đội Dưa ném mìn (ném lựu đạn), thì còn có thêm đội Năm hủy diệt lĩnh trách nhiệm tấn công liều chết, đội viên chỉ có một người kiêm luôn chức đội trưởng: Văn Thư Ca.

Mông Phong giao cho Văn Thư Ca một huy hiệu hình Năm hủy diệt. Trong những ngày này, Văn Thư Ca trước sau vẫn không hề hòa nhập với mọi người, không cười, không nói, giống như một tội phạm tự cô lập bản thân mình vậy.

Lúc ăn cơm cậu ta ngồi một mình một góc, có đánh bài cũng không bao giờ tham gia, suốt ngày nhìn ra bầu trời ngập tuyết nghĩ ngợi gì đó. Có điều, hễ nhìn thấy việc là cậu ta chủ động đi làm, cái chết của hai người kia vẫn để lại bóng đen trong lòng Văn Thư Ca. Cậu ta làm việc trong thời tiết giá rét, dậy từ sáng sớm hùng hục làm đến tận khi tối mịt.

Văn Thư Ca dắt theo năm tên đàn em xã hội đen cuối cùng mà Lâm Mộc Sâm để lại đi sửa sang lại khu nhà kính phía sau vườn.

Trong kho hàng tích trữ một lượng lớn hạt giống, những túi hạt giống rau củ, hoa quả là do người chủ trước của nông trường đã chuẩn bị sẵn, chuyên để cung cấp cho những vị khách đến Nông Gia Lạc nghỉ mát gieo trồng giải trí. Những người ở đây trước kia đều đã biến thành thầy ma, gia súc bị bỏ đói nên đã chạy mất hết. Cả đàn gà trốn trong nhà kính để tránh rét và kiếm ăn bằng cách mổ rau và tìm giun đất, rau cải và cà chua chẳng có ai bón phân vẫn mọc vống lên mạnh mẽ, hình thành một vòng tuần hoàn sinh thái tự cung tự cấp. Đàn vịt ban ngày ra ngoài chạy nhảy, chiều tối lại quay về nhà kính kiếm ăn, Lưu Nghiễn quả thật thán phục trước sức sống mãnh liệt của tự nhiên, những con gia súc gia cầm này không có người chăm sóc, vậy mà hầu hết vẫn sống sót được.

Phân bón, thuốc trừ sâu đều có đầy đủ. Lương thực cũng có rất nhiều, lúa mì và gạo đóng thành bao lớn chất trong kho đủ cho họ ăn cả một năm. Hệ thống thoát nước thông với đường cống ngầm bên dưới sớm đã được sửa chữa lại, rác sinh hoạt được thải ra một nhánh sông, đổ vào con sông nước thải ở ngoại thành Tây An.

Ở nông trường tự cung tự cấp này, rác sinh hoạt vốn dĩ đã rất ít, phân bón thì hầu hết đều là phân chuồng từ heo và gà, gần như không gây ra ô nhiễm đối với tự nhiên.

Phía sau nông trường là diện tích đất trồng trọt rộng lớn, trải dài đến tận bờ sông. Còn có vài thứ máy móc phục vụ làm đất và gieo trồng bị hỏng hóc, sau khi qua tay Lưu Nghiễn sửa chữa thì toàn bộ đều đã có thể sử dụng.

Trương Dân dắt theo người men theo bờ sông phía đông tuần tra một vòng, tìm được mấy con bò và heo sống chuồng, trong một hang núi còn phát hiện ba con heo cái gãy trơ xương và mấy chú heo con đang run lẩy bẩy.

Trương Dân ôm chúng về hết, Lưu Nghiễn đùa rằng: “Chỉ cần tìm thêm mấy con chó và trồng trọt gì đó nữa thôi là đầy đủ rồi.”

“Em biết trồng trọt à?” Mông Phong hỏi.

“Không biết thì có thể học mà.” Lưu Nghiễn đang đọc một quyển sách về kỹ thuật trồng trọt. Không ngờ số sách này còn được giữ lại mà không bị vứt trong tuyết khi Đặng Trường Hà phải dẫn mọi người chạy trốn suốt cả chặng đường dài, Lưu Nghiễn thật không biết nên chê chàng cảnh sát này khờ khạo hay nên khen cậu ta khôn ngoan nữa.

Đầu xuân năm sau họ sẽ bắt đầu khai khẩn ruộng đồng, gieo trồng đợt lúa mì đầu tiên. Nhờ có thêm sự gia nhập của hai sinh viên, một đến từ trường đại học Nông nghiệp Nam Kinh và một đến từ đại học Nông nghiệp Hoa Tây, nên mọi chuyện đều rất ổn thỏa.

Có một hạt giống mang tên hy vọng, đang cắm rễ, nảy mầm, đâm chồi, nở hoa trên mảnh đất tách biệt với thế giới bên ngoài này.

Mông Phong: “Đi nào, ra ngoài đập người tuyết.”

Lưu Nghiễn: “Không rảnh.”

“Giải lao một chút đi, em xem, đây, bên kia kia, bạn nhỏ Trương Quyết Minh chơi đùa vui vẻ chưa.”

“Không, anh đi mà chơi với cậu nhóc đi, ‘học, học nữa, học mãi’, sao chẳng bỏ bê học hành là không tốt đâu bạn hiền.”

“Em đừng có ép anh dùng vũ lực đấy nhé.”

“Đến đi! Anh Phong, anh bây giờ làm đại ca nên gan cũng to ra rồi đúng không...”

Mông Phong không nói thêm lời nào, xông tới ôm bồng Lưu Nghiễn lên, hét một tiếng hùng dũng, nhảy một phát từ trên tầng hai xuống.

Trong chớp mắt, bóng tuyết từ bốn phương tám hướng bay đến tới tấp, Lưu Nghiễn lồm cồm bò ra từ bên dưới người Mông Phong lúc này đang bẹp dí dưới đất, rồi vội vàng trốn chạy trong tiếng cười vang của những người xung quanh. Quyết Minh cầm đầu tiểu đội của mình hăng máu vây chặn hai đầu xông vào, Lưu Nghiễn vừa rớt xin tha vừa bỏ trốn, Mông Phong guồng chân đuổi theo, bám riết không chịu buông.

Lưu Nghiễn bị vấp, ngã dúi trên nền tuyết, Mông Phong bắt được, ôm lấy hôn, bị Lưu Nghiễn đẩy ra, lại vồ tới.

“Bảo Bối!” Trương Dân cất tiếng gọi: “Về thôi nào!”

“Ba cậu gọi về ăn cơm rồi kìa bạn nhỏ!” Mông Phong quay đầu về phía Quyết Minh đang còn hừng hực say sưa hét: “Phá chuyện hay của người khác sẽ bị lừa đá đấy!” Vừa dứt lời thì một bên mặt đã lại ăn ngay một quả bóng tuyết của Quyết Minh, bổ nhào trên tuyết cùng Lưu Nghiễn.

Mông Phong cõng Lưu Nghiễn, để lại trên tuyết một hàng dấu chân xiêu xiêu vẹo vẹo, kéo dài đến tận nơi xa.

“Chủ cũ của chỗ này.” Mông Phong ngẩng đầu nhìn rừng bạch dương và ngôi nhà gỗ: “Là một người giàu có.”

Lưu Nghiễn vùi đầu trên vai Mông Phong, người lắc lư theo từng bước chân anh. Bờ vai Mông Phong rộng lớn, tấm lưng vững chắc và đáng tin cậy.

“Ừm.” Lưu Nghiễn thuận miệng đáp: “Nhìn là biết, có lẽ là người độc thân?”

Mông Phong nói: “Em chưa xem đồng hồ linh tinh trong phòng đọc sách à? Lần trước anh sắp xếp lại thì thấy một xấp thư tình, là thư ông ấy viết cho vợ lúc còn trẻ đấy.”

“Ông ấy vốn là thanh niên tham gia phong trào ‘Trí thức về nông thôn’ 16 của những năm sáu mươi thế kỉ trước, so với ba mẹ chúng ta thì còn lớn tuổi hơn một chút.” Mông Phong cảm khái: “Sau khi quay lại thành phố thì tay không lập nghiệp, đến những năm chín mươi bắt đầu tham gia kinh doanh buôn bán, xây dựng cơ nghiệp. Ông ấy kết hôn với cô gái trong thư, không có con cái. Sau khi kiếm được gia tài bạc triệu thì bán công ty lại cho một doanh nghiệp lớn rồi dẫn bà xã tới đây, lập nên Nông Gia Lạc.”

16 Phong trào “Trí thức về nông thôn” hay phong trào “Tri Thanh”, một phong trào của cách mạng văn hóa, là phong trào đưa thanh niên trí thức về các vùng nông thôn tham gia làm nông nghiệp trong những năm 60 thế kỷ 20 của Trung Quốc.

Lưu Nghiễn mỉm cười dịu dàng: “Quả là một cuộc sống rất thú vị, những người dám từ bỏ sự nghiệp trong lúc đang ở đỉnh cao không nhiều đâu.”

Mông Phong gật đầu tiếp: “Anh đọc qua những lá thư tình đó rồi, ông ấy vẫn luôn vô cùng hoài niệm những ngày tháng sống ở nông thôn trong phong trào ‘Trí thức về nông thôn’ trước kia. Vợ ông thì là người con gái thôn quê, vẫn luôn ủng hộ ông ấy gây dựng sự nghiệp. Chẳng thể ngờ là sau khi nông trường được thành lập mới được vài năm thì bà chủ của nó đã qua đời, để lại ông một mình chăm sóc nơi này, thế là lại thuê thêm vài người. Em nhìn phía trước kia.”

Họ đi đến rừng bạch dương phía sau căn nhà gỗ, dừng lại trước hai tấm bia mộ.

Một tấm bia được đúc từ đá cẩm thạch màu trắng, bóng loáng nhưng chưa khắc tên, tấm còn lại có khắc “Mộ của vợ tôi Nhuế Uyển Uyển.”

“Có lẽ virus là do dân thành phố về đây tị nạn mang theo.” Mông Phong nói: “Ông chủ cũng bị biến thành thầy ma, sau khi Hồ Giác xử lý ông ấy, đi

quan sát xung quanh thì phát hiện ra chỗ này. Em xem, ông ấy đã chôn vợ mình trước, còn chuẩn bị sẵn một ngôi mộ để sau này chết đi nằm xuống bên cạnh.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Thi thể đâu rồi?”

Mông Phong đáp: “Mấy hôm trước anh kêu người đưa đến đây chôn rồi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, nắm tay Mông Phong đứng trước hai tấm bia mộ một lúc, sau đó lên tiếng: “Cảm ơn ông đã để lại nông trường này, chúc hai người có thể gặp nhau ở thiên đường.”

“Đến giờ ăn rồi!” Đặng Trường Hà cao giọng gọi: “Mông Phong! Lưu Nghiễn! Hôm nay có tiệc mừng năm mới đấy! Về mau lên!”

Mông Phong: “Lúc tới đây anh công em rồi, giờ tới phiên em công anh đi.”

Nói xong không chờ phản ứng đã đu lên người Lưu Nghiễn, cậu phải gồng hết sức mới nhấc nổi một bước, loạng choạng khó khăn tiến về phía trước. Giống như cậu nhóc Quyết Minh phải cõng một con báo nhồi bông nghịch ngợm khổng lồ trên lưng, hai chân Mông Phong kéo lê trên đất, Lưu Nghiễn cõng anh đi được năm chục mét thì ngã dập mặt vào tuyết, thế là cứ như vậy nằm ngay đơ giả chết.

Ngày 31 tháng 12 năm 2012, đêm Giao thừa.

Mông Phong cho mở đến bốn mươi bình rượu đế, hai trăm người tụ tập trong đại sảnh ăn uống linh đình, oản tù tì đấu rượu, cơm xong thì rủ nhau đánh bài hút thuốc, nhấm nháp đồ ăn vặt cho vui miệng. Còn cùng chơi: “Đánh trống chuyen hoa”¹⁷, kể chuyện cười và hát hò.

17 Đánh trống chuyen hoa: Một trò chơi tập thể, nhiều người ngồi quây thành vòng tròn. Một người lãnh trách nhiệm đánh trống, khi tiếng trống bắt đầu thì mọi người chuyen hoa (hoặc vật nhỏ gì đó tượng trưng), tiếng trống dừng lại mà hoa rơi vào tay ai thì người đó phải chịu phạt.

Trương Dân vì bình thường có quan hệ rất tốt với mọi người nên lúc uống rượu bị cả nhà thay phiên nhau mời, chúc cho say khướt, nằm vật ra ghế sô pha.

“Ba...” Quyết Minh gọi.

Mông Phong trêu: “Bạn nhỏ! Ba cậu gục rồi! Còn sắp nôn nữa cơ! Cậu đi chơi với cái radio đi! Lát nữa quay lại! Tối nay phải phạt anh ta quỳ lên bản giặt quần áo cho chừa!”

Cánh đàn ông lại nhao nhao khiêng Trương Dân qua một bên.

11 giờ 40 phút tối, bài hát tiếng Anh của Hồ Giác cất lên du dương sâu lắng, Đặng Trường Hà thì biểu diễn đánh ghi-ta, tiếng hoan hô và vỗ tay nhiệt liệt khiến Trương Dân cũng bị đánh thức.

“Anh Dân biết đàn không? Làm một bài đi nào!” Chàng cảnh sát đưa cho anh cây ghi-ta.

Đầu óc Trương Dân vẫn đang kêu ong ong, đón lấy cây đàn, vừa cười vừa dạo một khúc nhạc, chị em ngồi bên dưới lại hò reo ầm ĩ, vỗ tay yêu cầu anh chơi thêm một bản nữa.

“Đợi chút nhé, để tôi xem nên đánh bài gì nữa.” Trương Dân lúc này đã tỉnh rượu, nở một nụ cười thật đẹp, ôm cây ghi-ta cũ tìm được trong đồng di vật, đưa tay lật sang trang khác của tập nhạc phổ mà chủ nhân cũ để lại.

“Sắp tới giờ đếm ngược rồi.” Trương Dân nói: “Còn có năm phút nữa thôi, không đàn nữa nhé.”

“Một bài nữa thôi mà...” Mọi người cùng kêu lên.

“Quyết Minh đâu rồi?” Lưu Nghiễn quay đầu tìm người.

Mông Phong lúc này cũng đã uống khá nhiều, lên tiếng: “Sắp đếm ngược rồi, em đi gọi Quyết Minh đi.”

“Gọi Văn Thư Ca xuống làm ảo thuật đi!” Tạ Phong Hoa gõ gõ vào thân chai rượu, cười nói: “Văn Thư Ca biết làm ảo thuật đấy.”

Lưu Nghiễn quay người đi lên gác, Văn Thư Ca trên tầng hai vừa khép cửa bước ra, không khóa cửa phòng, chỉ đứng lạng lẽ trong hành lang, đưa mắt nhìn bầu trời đang ngập tuyết bên ngoài cửa sổ.

Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi: “Lâm Mộc Sâm đã ăn gì chưa?”

Mấy hôm nay bệnh tình của Lâm Mộc Sâm càng ngày càng tệ, mỗi ngày chỉ ăn rất ít, hôm nay là Giao thừa, trong khi mọi người tụ tập dưới sảnh

tiệc tùng thì Lưu Nghiễn dặn Văn Thư Ca mang một ít thức ăn lên.

Văn Thư Ca nói: “Anh ta chết rồi.”

Lưu Nghiễn thờ dài, nói: “Chết rồi... Coi như đã trả xong những nợ nần trước kia, mong anh ta ra đi thanh thản.”

Văn Thư Ca nói: “Mục sư đã cầu nguyện cho anh ta rồi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, bảo: “Sắp đếm ngược rồi, cậu xuống đi, Phong Hoa nói cậu làm ảo thuật đấy. Sáng sớm mai Mông Phong sẽ cho người mang anh ta đi hạ táng.”

Văn Thư Ca đáp: “Được, Lưu Nghiễn, để tôi biểu diễn một màn ảo thuật cho anh xem nhé.”

Văn Thư Ca lấy ra một đồng xu, tay trái búng lên, tay phải bắt lấy, khi bàn tay mở ra, bên trong là một quả cầu tuyết.

Lưu Nghiễn bật cười.

Văn Thư Ca nói: “Lưu Nghiễn, chúc mừng năm mới.” Nói xong chỉnh lại cổ áo, đi xuống cầu thang.

Lưu Nghiễn đứng bên ngoài cánh cửa đó rất lâu, cuối cùng cũng không đẩy cửa bước vào.

“Anh Sâm, vĩnh biệt.” Cậu đứng bên ngoài nói, sau đó xoay người đi lên tầng ba.

Một cơn gió lạnh ùa vào hành lang tầng ba, Quyết Minh đội mũ lông và đeo găng tay kín mít, khoác trên mình chiếc áo khoác to sụ, hai má đỏ hồng, tay ôm dài ngồi trên thành cửa sổ, cần ăng ten thu sóng được kéo ra rõ dài, hướng ra màn đêm mịt mù bên ngoài.

Những bông tuyết lạng lẽ rơi, Quyết Minh hết vịn thanh dò sang bên trái lại vịn sang bên phải.

Lưu Nghiễn: “Hóa ra em ngồi đây chơi với cái radio thật à?”

Quyết Minh đáp: “A? Em không uống rượu mà. Ba em đã nôn chưa?”

Lưu Nghiễn bảo: “Em xuống đi, đang đếm ngược rồi đấy, sắp sang năm 2013 ngay rồi.”

“10 9 8 7 ...”

Xa xa phía dưới vọng đến tiếng đếm ngược, Lưu Nghiễn cũng không bước tiếp nữa, cứ vậy đứng sau lưng Quyết Minh, lặng lẽ đưa mắt nhìn trời đêm tĩnh mịch bên ngoài.

“Bảo Bối...” Trương Dân từ dưới nhà chạy lên.

“6 5 4 ...”

Vào thời khắc ấy, cả nông trường đèn đóm sáng trưng, tất cả mọi ngọn đèn đều được sáng lên, trên tấm biển gỗ treo ở cổng nông trường là ba chữ: “Vĩnh Vọng Trấn”18.

18 Vĩnh Vọng Trấn: Thị trấn của niềm hy vọng không bao giờ tắt.

Những bóng đèn màu trang trí xung quanh tấm biển đang không ngừng nhấp nháy, cây thông Noel sáng rực rỡ đứng trong gió tuyết.

Mông Phong cũng theo cầu thang xoắn ốc đi lên.

“3 2 ...”

“1!”

Tiếng hoan hô truyền vọng trong tuyết, vào giây tiếp theo, giọng nói trầm tĩnh và đáng tin cậy của một người đàn ông vang lên.

“Đây là đội cứu hộ Trung Quốc, thuộc tổ chức Liên minh cứu hộ quốc tế, bây giờ là 0 giờ 0 phút ngày 1 tháng 1 năm 2013, tôi thay mặt cho Quân đội Trung Quốc, chính phủ kêu gọi tất cả những người may mắn còn sống sót...”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh chẳng hiểu gì, cúi đầu nhìn chiếc radio.

“Trong suốt năm tháng vừa qua, loài người đã gặp phải tai họa khủng khiếp nhất trong lịch sử, các đài phát thanh bị gián đoạn, tất cả các tỉnh thành trên toàn quốc bị một loại bệnh dịch...”

“Mông Phong!” Lưu Nghiễn nắm lấy tay Quyết Minh lao xuống cầu thang, Trương Dân lúc này đang đi lên vội vàng bế thốc cậu bé lên, xông xuống dưới.

“Yên lặng! Yên lặng! Nghe này!” Mông Phong gào lên.

Hai trăm người trong đại sảnh lập tức yên lặng, thậm chí còn không nghe thấy tiếng thở, chỉ có âm thanh duy nhất phát ra từ chiếc radio trên tay Quyết Minh. Lưu Nghiễm run rẩy chỉnh âm lượng đến mức to nhất.

“Trong suốt năm tháng vừa qua, chúng ta gần như không nhìn thấy tia hy vọng nào, những người bị nhiễm bệnh đã hủy hoại nơi sinh sống của chúng ta. Đây là đả kích mang tính hủy diệt, nhưng tai họa mãi mãi không bao giờ có thể dập tắt được ý chí sinh tồn quật cường của loài người.”

“Trong suốt năm tháng vừa qua, chúng tôi đã xây dựng lên Căn cứ địa cứu hộ Thái Bình Dương trên lãnh hải quốc tế, chính phủ Trung Quốc đã thành lập tổ chức cứu hộ của mình, đồng thời gia nhập Liên minh quân đội quốc tế, một số lượng lớn nhân viên cứu hộ đã được cử đi khắp tất cả các nơi trên thế giới. Cho dù tình hình của các bạn bây giờ có khó khăn đến thế nào, cũng xin đừng từ bỏ hy vọng...”

“Hôm nay là ngày đầu tiên của năm 2013, cho đến hôm nay, dưới sự đánh đổi bằng cả tính mạng của quân đội, các tháp phát tín hiệu trên toàn quốc đều đã được khôi phục sửa chữa, đồng thời được khởi động lại vào lúc 0 giờ 0 phút ngày 1 tháng 1 năm 2013, hệ thống tín hiệu bước đầu được xác lập, phủ rộng đa số các địa phương trên cả nước.”

“Nếu như bạn nghe thấy đoạn phát thanh này, xin hãy thông báo cho những người còn sống khác biết, tránh xa đợt sóng của những người nhiễm bệnh đang di chuyển xuống phía nam, chuẩn bị thuốc men cũng như vật dụng để duy trì cuộc sống và chống rét, tiến vào các tỉnh thành thuộc vùng phía bắc, đặc biệt phải tránh xa các tỉnh thành ven biển Đông Nam cũng như khu vực Trung Nguyên. Đội cứu hộ đang lần lượt đi qua tất cả các tỉnh để tìm kiếm người còn sống...”

Vào giây phút ấy, tất cả mọi người đều bật khóc. Cuối cùng, sau năm tháng bị cách ly với thế giới bên ngoài, họ cũng nghe được lời kêu gọi đầu tiên của những người còn sống. Tâm trạng ấy không gì có thể diễn tả được.

“Những người nghe được đoạn phát thanh này xin hãy thông báo cho nhau, xin hãy đi tới tháp phát thanh gần nhất, buộc lên tháp một dải băng màu trắng biểu thị khu vực xung quanh an toàn, hoặc một dải băng màu

đen biểu thị gần đó vẫn còn những người nhiễm bệnh đi lang thang, không hoàn toàn an toàn.”

“Xin hãy để lại ký hiệu chỉ phương hướng xung quanh tháp phát thanh, sau khi hoàn thành xin hãy rời đi, tìm chỗ trú ẩn trong phạm vi năm mươi cây số quanh đó. Khi đội cứu hộ tới nơi, nhân viên cứu hộ sẽ tiến hành tìm kiếm trong phạm vi bán kính năm mươi cây số tính từ tháp phát thanh...”

“Nếu như hiện tại bạn an toàn, xin hãy hết sức giúp đỡ tất cả những người may mắn còn chưa bị truyền nhiễm, mọi người động viên lẫn nhau, kiên cường sống tiếp. Nếu như bạn đang dùng vũ khí để đối phó với những đồng bào còn sống, nhân lúc tai họa để tiến hành cướp bóc, tàn sát, xin hãy thu tay lại, hãy giúp đỡ tất cả những người cần giúp đỡ. Đây không phải ngày tận thế, mà là một thử thách đối với Trung Quốc, với loài người, và với cả địa cầu.”

“Xin hãy đừng từ bỏ hy vọng, đồng thời khắc ghi trong lòng đạo đức và tình thương yêu của con người chúng ta, nhân dân toàn quốc tất cả đồng lòng đoàn kết lại, giúp đỡ lẫn nhau. Mảnh đất bạn đang đứng trên đó là Trung Quốc, chỉ cần các bạn không từ bỏ bản thân, đất nước sẽ không bao giờ từ bỏ các bạn.”

“Hành trình tìm kiếm sau này rất cần sự kiên nhẫn chờ đợi của các bạn. Lập trường và nguyên tắc của chúng tôi là: Không từ bỏ bất kỳ một người còn sống sót nào. Bản tin này sẽ được phát đi mỗi ba mươi phút một lần. Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!” Lưu Nghiễn khẽ nói: “Chú Mông.”

NGOẠI TRUYỆN

Cầm Nang Nuôi Dưỡng Cường Thi Của Bạn Nhỏ Quyết Minh

Cường thi là một loài sinh vật bất tử, chúng nằm giữa người và động vật, là một loài vật thần kỳ. Tôi rất có hứng thú đối với chúng.

Ngoài việc nuôi một con gấu trúc thì việc nuôi một cường thi có vẻ cũng không tệ.

Cường thi có trí lực của một đứa trẻ ba tuổi, theo tình hình trước mắt thì không biết chúng có trở nên thông minh hơn không, nhưng theo như phát hiện của nghiên cứu gần đây thì: Khi bạn chìa ngón tay ra trước mặt chúng, con người của chúng sẽ di chuyển sang trái, sang phải theo hướng chuyển động của ngón tay bạn. Điều này chứng minh rằng, chúng ngoài việc ăn ra thì còn quan tâm đến thế giới bên ngoài. Lưu Nghiễm gọi loại hành động này là “phản xạ có điều kiện”.

Ba thì nói rằng chẳng qua là nó xem ngón tay tôi như cái bánh mà thôi, bảo tôi đừng quá quan tâm đến vấn đề trí lực của cường thi làm gì.

Nhưng nghiên cứu cho thấy, chỉ cần cắt móng tay, đánh răng, tắm rửa cho cường thi thì có lẽ có thể nuôi được. Chó hoang cũng hay cắn người, nhưng đem về nhà nuôi thì lại không cắn nữa, quan trọng là phải giao lưu bằng mắt.

Nuôi một cường thi thì cần chú ý những điều gì nhỉ? Sau đây là những bí quyết mà chú Mông Phong cung cấp, tôi quyết định ghi lại để sau này tham khảo:

Điều 1: Để nuôi được một cường thi tốt phải có một cái ổ dễ chịu, gợi ý là nên dùng quan tài bằng gỗ lim, quan tài bằng sắt hiển nhiên là không tốt. Bên dưới quan tài có thể lót một ít vải bông, nhưng không nên nhiều quá, vì cường thi không ra mồ hôi.

Điều 2: Phải cho chúng ăn thịt tươi sống, thử thuyết phục chúng, không để chúng ăn thịt người nữa. Nếu biểu hiện của cương thi quá nóng nảy, phải nhốt vào quan tài cho đến khi nào đói mới thôi. Như vậy có thể thay đổi được thói quen ăn uống của chúng.

Điều 3: Ánh mặt trời phải vừa phải, độ ẩm của môi trường xung quanh phải duy trì ở mức thích hợp, không được quá nóng, nếu không cương thi sẽ bị mất nước, biến thành xác khô.

Điều 4: Môi trường sống không được quá ẩm ướt, nếu không cương thi sẽ bị mốc, biến thành quỳ nước.

Điều 5: Phải bật nhạc nhẹ thích hợp, tiết tấu không được quá nhanh, cũng không được quá ồn ào, đặc biệt nghiêm cấm sử dụng Metallica Rock, nếu không sẽ khiến tâm trạng của cương thi trở nên bức dọc cáu kỉnh, dẫn đến tự cào bụng mình biến thành thây ma.

Những điều sau cần bổ sung...

PHẦN 2

Đêm Dài Tro Bụi

CHƯƠNG 26

LẠC ĐỘI

Ngày 22 tháng 3 năm 2013.

Ngay khi tôi cho rằng mùa đông đặng đặng này mãi sẽ không chấm dứt, Quyết Minh lại tạo ra một kỳ tích khiến mọi người phải há mồm kinh ngạc.

Tính thêm lần thăng bé dùng một cánh cửa cửa kéo Trương Dân từ trên núi xuống, rồi lần vặn radio thu được được giọng nói của ba Mông Phong vào đêm giao thừa, thì đây đã là lần thứ ba.

Chiều hôm trước Quyết Minh ra ngoài bờ sông chơi, đang lượn vòng trên mặt băng thì thế nào lại giẫm vỡ một miếng, lọt tòm xuống sông.

Trương Dân đương nhiên đã ngay lập tức vớt cậu nhóc lên, lao về nhà nào là cho uống nước gừng, nào là đun thuốc bắc đẩy phong hàn, nào là ủ trong chăn...

Có điều cái hố ấy của Quyết Minh đã dẫn đến rạn nứt quy mô lớn, toàn bộ lớp băng trên mặt sông rặng rắc vỡ, con sông tĩnh lặng đã gần năm tháng giờ bỗng ào ào chảy, cuốn phăng những khối băng vụn xuống hạ lưu.

Đêm hôm ấy, Mông Phong nhất quyết cho rằng anh ấy đã nghe thấy tiếng chim cu gáy.

Hôm nay tuyết đã tan hết, tôi nghĩ mãi không hiểu tại sao mùa đông năm nay lại lạnh thế, đã vào tiết xuân mà nhiệt độ bên ngoài còn xuống đến âm 27oC.

Đêm mùa đông dài lê thê, vào những đêm lạnh nhất, tôi và Mông Phong cùng đốt lò sưởi, anh ôm tôi trong lòng, chúng tôi cứ thế ngồi ngắm ngọn lửa bập bùng cháy, hàn huyên lại chuyện yêu đương hồi trung học.

Anh nói rất nhiều và tôi cũng nói rất nhiều. Anh vẫn luôn canh cánh việc bản thân không có khả năng đem lại cho tôi một cuộc sống tốt, để tôi có thể hưởng thụ một cuộc sống thoải mái... Anh muốn chứng minh giá trị của mình, sau khi xuất ngũ thì mở công ty riêng giống như Trương Dân, hoặc gây dựng một sự nghiệp gì đó to lớn. Mông Phong không muốn trở thành một nhân viên làm công ăn lương tầm thường, càng không muốn trở thành loại đàn ông chỉ biết ở nhà chợ búa cơm nước.

Thực ra tôi chưa bao giờ bận tâm đến những chuyện như vậy, cũng chưa bao giờ chê bai anh. Hơn nữa, con người không trải qua thử thách rèn luyện thì làm sao có thể tỏa sáng được? Viên gạch đầu tiên của một đế quốc kinh tế hùng mạnh thường luôn bắt đầu bằng những công việc như bán bảo hiểm hay làm tiếp thị.

Đương nhiên, tôi không nói cho anh nghe về suy nghĩ ấy của mình, Mông Phong sẽ chỉ nói rằng anh ấy “hoàn toàn không thích hợp với công việc bán bảo hiểm hay nhân viên tiếp thị” mà thôi.

Tất cả những điều này đã chẳng còn quan trọng nữa, tai họa của cả thế giới đã tác hợp cho tình yêu của chúng tôi, nhưng bây giờ tình hình đã có thay đổi, đợi đến lúc đại dịch lây ma qua đi thì sao? Mông Phong có lẽ vẫn phải quay về bán bảo hiểm...

Hồ Giác có lần kể rằng, anh ta đã từng đại diện công ty đi tham dự một hội thảo về môi trường của khu vực Châu Á Thái Bình Dương.

Nội dung hội nghị xoay quanh vấn đề lượng khí thải carbonic và ảnh hưởng của hiệu ứng nhà kính đối với toàn cầu. Từ đó anh ta cho rằng, số lượng lớn cá thể loài người bị diệt vong vào năm 2012 và sự hoang phế của các công xưởng đã trực tiếp tác động, khiến cho tháng 11 của mùa đông năm nay trở nên rét buốt và dài đằng đằng như vậy.

Đây là một phản ứng của cơ chế tự làm sạch của hệ thống khí tượng đối với những tình huống đột ngột xảy ra. Mùa đông năm sau có lẽ sẽ rất ngắn, cứ lập đi lập lại như thế cho đến mười hoặc hai mươi năm sau thì ổn định. Nếu như nước và khí thải công nghiệp không còn bị thải vào không khí hay đại dương thì môi trường của trái đất cuối cùng sẽ hồi phục lại giống như

cuối kỷ Băng Hà, sẽ có bốn mùa xuân hạ thu đông luân phiên nhau, chứ không phải là sự luân phiên của hai thái cực nóng bức và giá rét thế này.

Có lẽ điều này khá có lý.

Đội cứu hộ còn chưa tới mà mùa xuân đã tới rồi. Lũ thây ma liệu có tiến lên phía bắc một lần nữa không? Hy vọng là không. Phải chú ý cẩn thận mới được.

Rèm cửa bay phất phơ trong gió xuân, hai cánh cửa sổ rộng mở, ánh nắng soi vào bàn làm việc của Lưu Nghiễn. Vì chê ngày nào cũng phải tới phòng đọc sách phiên hà nên cậu cứ thế đóng đô luôn trong phòng ngủ.

Bên trái kê một chiếc giường lớn, bên phải đặt bàn làm việc, trên đó bày la liệt toàn những linh kiện và công cụ.

Nắng xuân rực rỡ, đã sắp sang tháng 4, thời tiết cũng dần nóng hơn, khí hậu nơi đây quả thực dễ chịu đến không thể dễ chịu hơn, ban ngày thì ấm áp còn ban đêm lại mát mẻ.

Hoa cải nở vàng trên khắp núi đồi, cảm xúc không thể giải tỏa của không biết bao nhiêu người cũng đang nhộn nhạo trong lòng.

Mông Phong kêu nóng, chỉ mặc mỗi chiếc áo ba lỗ và cái quần cộc thể thao, để lộ cặp đùi săn chắc, nằm bò ra giường xem tạp chí. Đường cong hoàn mỹ của cặp mông dưới lớp vải mỏng nhìn càng thêm săn chắc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Lưu Nghiễn: “Vào đi.”

Mông Phong: “Đợi đã.”

Quyết Minh nghe thấy tiếng “vào đi” của Lưu Nghiễn thế là tự động lờ tịt đi tiếng “đợi đã” của Mông Phong, đẩy cửa bước vào. Mông Phong lập tức luống cuống chỉnh lại cái quần, giấu “cậu nhỏ” đang dựng đứng vào trong đũng quần, mặt mũi đỏ bừng nằm úp lại trên giường.

Quyết Minh: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Không phải em đi câu cá với ba rồi sao? Có chuyện gì thế?”

Quyết Minh đáp: “Em cảm thấy ba em dạo này rất lạ.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Sao thế? Nói vậy không giống với em chút nào, Quyết Minh.”

Mông Phong: “Em nên nói thế này này: ‘u hu hu hu, ba người ta có gì đó kỳ lạ lắm à’...”

Lời còn chưa dứt, đầu Mông Phong đã lãnh một quả lựu đạn bằng từ điển, Lưu Nghiễn hỏi: “Lạ như thế nào?”

Quyết Minh: “Ba cứ ôm cái cô kia mãi...”

Mông Phong: “Cô nào? Bạn nhỏ lại đây, em cũng thích con gái đúng không? Tới đây năm ngắm hình gái đẹp, cho em mượn một quyển này, trong sách có người đẹp đấy.”

Lưu Nghiễn: “Chấm dứt đề tài này ngay! Quyết Minh, là cô nào vậy?”

Quyết Minh cau mày đáp: “Chính là cái cô cứ suốt ngày chảy nước mũi ấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong đột nhiên nói: “Lưu Nghiễn, Trương Dân đang giúp cô nàng tên Đường Dật Hiếu kia cai nghiện mà, em nhớ không?”

Lưu Nghiễn lập tức hiểu ngay ra vấn đề. Mười hôm trước, số thuốc phiện mà Lâm Mộc Sâm để lại đã bị Đường Dật Hiếu dùng hết, morphine thì bị mục sư thu mất để làm dự phòng thay thuốc giảm đau. Năm hết Tết đến bận rộn đủ thứ chuyện, thêm một người không thấy nhiều, ít đi một người cũng không thấy ít, lại thêm cô ta có địa vị đặc biệt là thần tượng của Mông Phong và Trương Dân thế nên càng được hưởng đãi ngộ khác biệt.

Lưu Nghiễn không quản cô ta thì cũng chẳng có ai thèm quản hết.

Có điều khi đã dùng hết thuốc, Đường Dật Hiếu buộc phải cai nghiện. Mục sư Ngô Vĩ Quang và em trai của cô ta là Đường Dật Xuyên đều không thể xử lý được, vậy là Trương Dân phải qua giúp Đường Dật Xuyên một tay. Ngày nào cô ta cũng nước mắt nước mũi tèm lem, hết đập đầu lại la hét

âm ỉ. Vì Trương Dân khỏe, hầu hết những lúc như thế đều là do anh ghìm hoặc trói cô ta lại.

Quyết Minh không hề biết gì, hôm qua đi qua hành lang, vô tình nhìn thấy Trương Dân ôm Đường Dật Hiếu đang nằm khóc vật vã dưới đất lên, bế về giường. Hôm nay Đường Dật Hiếu đã đỡ hơn nhiều, tự mình đi ra ngoài hóng gió, Trương Dân thì dắt Quyết Minh ra bờ sông câu cá, Đường Dật Hiếu thấy vậy cũng ngồi xuống theo, trò chuyện với Trương Dân và cảm ơn anh.

“Cô ấy đang cai nghiện thôi mà.” Lưu Nghiễn lôi từ trong ngăn kéo ra một cái ống nhòm, nhòm về phía bờ sông. “Quyết Minh, em không biết cai nghiện là gì sao? Chưa tiếp xúc với thuốc phiện bao giờ à?”

Quyết Minh ngơ ngác lắc đầu.

Mông Phong: “Ba em đúng là coi em như trẻ thiếu năng trí tuệ ấy... Chắc từ khi em mười một tuổi tới khi em đã mười lăm tuổi, những gì ba em dạy cũng chẳng có gì thay đổi hết. Thế này không được đâu bạn nhỏ ạ.”

Quyết Minh nói: “Đó là vì ba thương em mà. Nhưng bây giờ là sao? Ba hết thương em rồi à?”

Mông Phong trân trân nhìn Quyết Minh, vẻ mặt ngơ ngác: “?”

Quyết Minh: “???”

Mông Phong và Quyết Minh nhìn nhau rất lâu, cuối cùng thì đầu óc cậu bé hoàn toàn rối mù, không phân biệt nổi câu nào của anh là đùa, câu nào là thật.

“Ba em sẽ không bao giờ hết thương em đâu, bạn nhỏ.” Mông Phong hờ hững lật mấy trang tạp chí: “Bạn tâm chuyện này thì thà rằng bạn tâm tới bé gấu trúc của em còn hơn, sao chủ quán còn chưa giao hàng nhỉ...”

“Không có chuyện đó đâu.” Lưu Nghiễn lên tiếng: “Em nhìn kia.” Vừa nói vừa đưa ống nhòm cho Quyết Minh, cậu nhóc cầm lấy nhìn ra bên ngoài.

Đường Dật Hiếu ngồi xuống bên bờ sông, Trương Dân cũng đang mặc một chiếc quần đùi thể thao rất ngắn, bên trên là một chiếc áo gilê, để trần

bờ ngực cường tráng, cơ thể Trương Dân vô cùng cân đối, cơ bụng săn chắc khỏe mạnh, dưới chân đung đưa đôi dép xỏ ngón, đây chính là bộ đồ gợi cảm mà Quyết Minh rất thích.

Trương Dân thường có thói quen mở rộng đôi chân, ôm Quyết Minh đằng trước khi câu cá, thỉnh thoảng lại trò chuyện gì đó hoặc cúi xuống hôn cậu bé một cái. Ban nãy khi Đường Dật Hiếu tới thì hai người cũng đang ôm ấp như vậy, có điều Đường Dật Hiếu vẫn nghe Quyết Minh gọi Trương Dân là “ba”, nên cứ nghĩ họ là cha con ruột. Con cái bám cha mẹ một chút cũng là chuyện bình thường, thêm nữa, hầu hết thời gian của cô ta nếu không là hít thuốc thì cũng là nước mũi nước miếng tèm lem cai nghiện, chẳng mấy khi để ý đến xung quanh đồn đại gì, thế nên hoàn toàn chẳng hề hay biết.

Vừa trông thấy Đường Dật Hiếu bước đến là Quyết Minh rời đi.

“Mấy hôm nay may mà nhờ có anh.” Đường Dật Hiếu thở dài, cười nói.

“Không đâu.” Trương Dân lịch sự đáp: “Em trai của cô là người tận tâm hơn hết, tôi chỉ hoàn thành trách nhiệm của một bác sĩ mà thôi.”

Đường Dật Hiếu nói: “Không ngờ Đông y cũng có tác dụng đến thế.”

Trương Dân khiêm tốn mỉm cười.

“Rất nhiều người cho rằng Đông y chỉ là chủ nghĩa kinh nghiệm.” Trương Dân nói.

Đường Dật Hiếu tiếp lời: “Thật ra không đúng. Hồi trước có lần chúng tôi đi quay phim cũng mời người tới cạo gió, lúc đó bị cảm nắng ở Cửu Trại Câu, mấy vị bác sĩ địa phương giỏi lắm.”

Trương Dân: “A, là ở Cửu Trại Câu quay bộ phim... vào đầu năm 2012 đúng không?”

Trong mắt Đường Dật Hiếu ánh lên sự vui mừng, cười nói: “Anh xem rồi à?”

Trương Dân đáp: “Tôi và Quyết Minh đi xem ở rạp đấy. Tôi vẫn luôn... ừm... thích xem phim của cô đóng, vai diễn đó thật sự rất đạt.”

Đường Dật Hiếu cười cười, nói: “Mọi người nói khả năng bắn súng của anh cực kỳ chính xác, là thủ lĩnh của đội bắn tỉa.”

Trương Dân chỉ cười bảo: “Trước kia từng đi lính.”

Gió xuân vượt qua mặt, Đường Dật Hiếu cảm thấy thật khoan khoái, hai người cùng nhìn về chiếc phao câu dập dềnh trên mặt nước, Đường Dật Hiếu tự cười mĩa mai: “Tôi... bộ dạng nhếch nhác nhất đều bị anh chứng kiến rồi, chắc là bị sụp đổ hình tượng mất.”

Trương Dân mỉm cười: “Làm gì có, ai mà chẳng có lúc rơi vào cảnh khó khăn chứ, không có gì khác đâu.”

Đường Dật Hiếu nhắm mắt lại, mím môi khẽ cười: “Cảm ơn anh, Trương Dân.”

Trương Dân: “?”

Đường Dật Hiếu đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài, nói: “Từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên gặp được một người xa lạ thật lòng... đưa tay giúp đỡ tôi mà không hề có mục đích gì khác... Tôi... rất cảm động. Không biết phải báo đáp anh như thế nào, mấy hôm nay tôi vẫn luôn nghĩ, có thể làm gì cho anh...”

Trương Dân chợt ý thức được điều gì, vội vàng đứng dậy: “Cái này, cô Đường à, sinh ra là con người, khác biệt cơ bản nhất với loài vật chính là tình thương yêu, biết giúp đỡ lẫn nhau, đây là chuyện tôi nên làm mà thôi.”

Đường Dật Hiếu hiểu ý, cười bảo: “Là tôi lỡ lời rồi, nhưng đây là lời thật lòng của tôi.”

Trương Dân vô cùng khó xử, cuối cùng không nói thêm gì, xách thùng nước lên gọi to: “Bảo Bối, con đi đâu rồi!” Rồi đi mất luôn.

Lưu Nghiễn bảo: “Thấy chưa?”

Trong đầu Quyết Minh toàn là dấu hỏi, Mông Phong chen vào: “Thấy cái gì?”

Lưu Nghiễn giải thích một lượt rồi ngồi về bàn làm việc.

Lưu Nghiễn nói: “Đó chỉ là sự quan tâm của bác sĩ dành cho người bệnh thôi, hơn nữa Đường Dật Hiếu còn là thần tượng thời trai trẻ của anh ấy.”

Trương Dân là một người vô cùng... vô cùng tốt. Quyết Minh, hai người phải quý trọng lẫn nhau đấy.”

Mông Phong: “Ồ, với cách tư duy của cậu nhóc này, anh cá là nó chẳng hiểu như thế có nghĩa là gì đâu.”

Quyết Minh: “?”

Mông Phong không thèm quay đầu lại, tiếp tục lật cuốn tạp chí: “Em phải nói thế này này: Quyết Minh, chí ít thì em còn biết vặn radio và viết nhật ký, còn kéo được cả ván gỗ nữa, cô nàng kia thì làm được cái gì?”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh im lặng, Mông Phong đưa tay làm điệu bộ “chẳng có gì”, rồi tự nói một mình: “Em có thể thử trốn dưới gầm giường để ba em đi tìm, thử chơi trò giải đố nhanh ‘bà xã bảo bối ở đâu’ xem... Anh đây dám đảm bảo rằng, nếu cô nàng kia mà trốn dưới gầm giường, thì cuối cùng cũng chỉ có nước thối rục ở đó, ba em tuyệt đối không nhớ gì tới cô ta đâu.”

Quyết Minh có chút không hiểu, đột nhiên trong đầu lóe lên một cái, dường như hiểu ra điều gì đó, thế là đi mất.

Mông Phong tiếp tục việc xem tạp chí, Lưu Nghiễn tiếp tục vẽ bản thiết kế của cậu, cứ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Nửa tiếng sau, Lưu Nghiễn bỗng hỏi: “Anh xem mấy loại tạp chí này làm gì, anh có thích phụ nữ đâu?”

“Anh thích mà.” Mông Phong lý lẽ hùng hồn: “Gái đẹp sao lại không thích chứ?”

Lưu Nghiễn: “Thế ra anh là bi à?”

Mông Phong: “Anh vốn dĩ thích phụ nữ mà, chẳng qua là xui xẻo gặp phải em lại đúng là đàn ông thôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong ném cho Lưu Nghiễn một nụ cười gợt đòn.

Lưu Nghiễn mặt không chút cảm xúc: “Anh biết em đang nghĩ gì không?”

“Em đang nghĩ, nếu anh mà yêu luôn thần tượng, thì những tháng ngày của em sẽ...”

“Không, em không nghĩ đến chuyện đó. Chỉ là em cảm thấy, anh nằm úp thế này, làm em đột nhiên rất muốn ‘thịt’ cái mông của anh.”

“...”

Mông Phong ném phắt cuốn tạp chí đi, gầm lên: “Tới đi!”

Lưu Nghiễn vồ tới, chỉ sau hai phút chống cự ngăn ngừi “tới đi”, “tới đi”... thì Lưu Nghiễn đã bắt đầu năn nỉ xin tha. Sao một tiếng đồng hồ thờ dốt thì câu gì cậu cũng đã thốt ra hết, lúc này Mông Phong mới hài lòng nói: “Phải ngoan, biết chưa?”

Xế chiều hôm đó, Trương Dân thực sự sắp phát điên lên rồi.

“Quyết Minh đâu?!” Trương Dân điên cuồng gào lên: “Quyết Minh đi đâu mất rồi?! Hồi chiều còn đang yên đang lành như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Lưu Nghiễn!”

Anh túm lấy Lưu Nghiễn: “Các cậu có thấy Quyết Minh đâu không? Mau dẫn tôi đi tìm!”

Mông Phong nói với vẻ vừa thương hại vừa đáng tiếc: “Cậu ta bây giờ thân mình còn lo chưa xong, đến bước đi cũng còn không vững nữa là.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong ra ý: “Anh không thấy chân cậu ấy à? Thật sự là nhũn như con chi chi rồi.”

Lưu Nghiễn: “Anh có thôi đi không? Cần thận tối về em cầm ống vào chỗ đó bây giờ ...”

Trương Dân: “Các cậu...”

Cuối cùng Trương Dân cũng phát hiện ra, nói: “Các cậu hòa nhau trêu tôi đúng không? Đừng đùa nữa, mau giao con tôi ra đây.” Anh thở dài một hơi, cúi kính ngài xuống sô pha.

Mông Phong: “Thử tìm trong gầm giường anh xem.”

Trương Dân tức khắc phi như bay lên trên, chạy vào phòng, vén ga trải giường lên, quả nhiên, Quyết Minh đang nằm bò bên dưới, trước mặt còn

bày cuốn nhật ký, ngủ say sưa tự bao giờ.

Trương Dân: “...”

“Bảo Bối?” Trương Dân thở phào một hơi, dở khóc dở cười: “Dậy nào.”

Quyết Minh tỉnh lại, chẳng vui khi bị Trương Dân kéo ra tẹo nào.

“Gấu trúc của con đâu?” Cậu bé hỏi.

Trương Dân nhớ lại lời nói của mình năm ngoái, há mồm.

3 giờ đêm.

Một tiếng vang như sấm rền ầm nập trong mặt đất cuộn cuộn vọng tới, tiếng ngáy của Mông Phong nín bật, mở bừng mắt.

Lưu Nghiễn trở mình, Mông Phong ôm cậu ngồi dậy, lay lay.

Lưu Nghiễn choàng tỉnh, Mông Phong nói: “Nghe đi.”

Lại tiếp tục vang lên tiếng ầm ầm, đến khung cửa kính cũng lạch cạch kêu.

Lưu Nghiễn xoay người xuống giường, đứng trên sàn, nghiêng tai lắng nghe âm thanh từ phương xa truyền tới, Mông Phong cầm lấy ống nhòm nhìn ra, có tiếng gõ cửa vang lên.

Trương Dân chân trần chạy qua, hỏi: “Sét đánh à? Hay là động đất?”

“Không.” Lưu Nghiễn đáp: “Là âm thanh từ hướng Tây An truyền tới.”

Lưu Nghiễn mặc quần áo vào rồi chạy lên sân thượng, ở cuối màn trời tối đen kia là chòm sao Orion đang nhấp nháy, phía xa có ánh sáng lóe lên nhuộm đỏ cả một góc trời.

Ánh sáng chói mắt chỉ lóe lên một cái rồi tắt lịm, tựa như chẳng hề có gì xảy ra.

“Trong thành phố đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Nghiễn nhíu mày lắm bẫm: “Liệu có phải là bị ném bom không?”

“Không có máy bay ném bom.” Mông Phong ngờ vực “Có lẽ không phải đâu, có khi nào là người của đội cứu hộ tới rồi?”

Hôm sau, sau khi bàn bạc xong, Lưu Nghiễn và Mông Phong hai người quyết định đi Tây An thám thính tình hình. Trương Dân và Quyết Minh cũng đề nghị tham gia, tiện thể đi tìm gấu trúc của họ.

Ngày 25 tháng 3 năm 2013.

Sau khi nhận được tín hiệu phát thanh đầu năm mới, mọi người đều có cảm giác uể oải. Họ nghĩ quân đội đã bắt đầu tìm kiếm cứu viện, sớm muộn gì cũng tới chỗ này, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.

Với tâm lý như thế, những người ở Vĩnh Vọng Trấn đã buông lỏng cảnh giác. Tôi cho rằng chuyện này hết sức nguy hiểm.

Mùa xuân đã về, nếu như lại xảy ra biến cố mới thì sao? Ai có thể đảm bảo rằng thầy ma sẽ không di chuyển lên phía bắc một lần nữa? Trên lý thuyết, giá rét sẽ khiến đại não của bọn chúng bị tổn thương vĩnh viễn, nhưng điều đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Chỉ trông chờ vào quân đội thôi thì không ổn, phải đảm bảo rằng Vĩnh Vọng Trấn sẽ không bị cuốn đi bởi làn sóng thầy ma trước khi đội cứu hộ của quân đội kịp tới.

Cho dù khả năng chỉ là rất nhỏ.

Chúng tôi chạy tới Tây An bằng chiếc xe chở khách loại nhỏ đã được cải tạo lại.

Bức tường thành cổ chôn mình trong gió cát của mùa xuân trở nên vô cùng hoang tàn. Chân tường bị tích một lớp bùn đen rất dày, vừa giống gạch vụn, lại vừa giống như đồng rác, xương trắng lờm chớm chìa ra từ đó.

Đó là những thi thể bị vùi dưới tuyết sau khi băng tuyết tan rã. Xem ra sau khi đại dịch bùng nổ vào mùa hè năm ngoái, thành phố này đã chững cựa được một thời gian.

Chỉ là không biết những người may mắn còn sống sót bây giờ đã đi về đâu.

Giờ đây từ trong đồng bùn đen đang nảy ra những mầm xuân mới, tất cả đều bừng bừng sức sống. Chúng tôi đã vào Tây An ba lần, lần đầu tiên là ngược dòng khí lạnh tiến lên phía bắc, băng qua vùng Bi Lâm, hướng về phía tây bắc của Liên Hồ để ra khỏi thành phố.

Lần thứ hai là Mông Phong dẫn đội vào tiếp tế, điều tra khu vực phía tây Trường An.

“Chỗ này đã có người đến.” Mông Phong lên tiếng: “Anh nhìn tòa nhà bị nổ sập kia.”

“Ừm.” Trương Dân đồng tình: “Là dấu vết bị nổ.”

Càng đi vào khu vực trung tâm, các tòa nhà lớn lại càng có vẻ hỗn độn, Mông Phong nhận xét: “Tối qua chỗ này bị đánh ít nhất là ba trăm ký thuốc nổ TNT.”

Sắc mặt của Trương Dân rất nghiêm trọng, chiếc xe dừng lại ở gần khu trung tâm.

Mông Phong xuống xe nói: “Lưu Nghiễn ở lại chỉ huy, tôi đi xung quanh xem sao.”

Lưu Nghiễn mở bản đồ và bật thiết bị liên lạc trong xe lên: “Anh định đi đâu?”

Mông Phong: “Không biết trạm tàu điện ngầm sao rồi.”

Lưu Nghiễn: “Nhớ xem mấy cái máy bán hàng tự động nhé, nếu được thì tháo hộ em thiết bị chỉ đường của tàu điện xuống, nó ở ngay đầu tàu ấy.”

Quyết Minh lên tiếng: “Có thể xuống xe đi dạo một chút được không?”

Lưu Nghiễn nhìn Trương Dân một cái, anh nhận lấy máy bộ đàm: “Tôi đi với thằng bé.”

Lưu Nghiễn mở bản đồ ra, tỉ mỉ xem xét, chiếc xe này đã được cậu đặc biệt cải tạo lại, phía ngoài lớp xe gắn thêm bốn vòng răng cưa rất nhọn, ở đầu xe là tấm úi sắc lẹm, đuôi xe thì là bình xăng tự điều khiển, lúc nào cũng có thể nghiêng ra đổ chỗ xăng đã được pha thêm chất làm trơn xuống.

Trên nóc xe còn gắn một cuộn tesla cỡ nhỏ, mặc dù điện năng không mạnh, nhưng tuyệt đối đủ để đối phó từ mấy chục cho đến cả trăm thân ma.

Gió lùa qua thành phố hoang tàn, cuốn bay lá vàng xơ xác trên những con phố dài không một bóng người.

Quyết Minh dừng bước trước cửa một trung tâm thương mại, tòa nhà này đã bị đánh sập đến hơn nửa, trơ lại mặt cắt giữa không trung, lõi bê tông cốt thép nhìn tựa như một con quái thú gớm ghiếc, từ sâu bên trong vọng ra những tiếng gầm gào giận dữ.

Quyết Minh ngó nghiêng xung quanh, Trương Dân nắm chắc khẩu súng, hỏi: “Bảo Bối, con muốn tìm thứ gì vậy? Quay lại thôi.”

Quyết Minh cầm lấy một lốc pin, đáp: “Lưu Nghiễn cần cái này.”

“Đi thôi.” Trương Dân giục.

Quyết Minh chau mày như nhìn thấy thứ gì đó, hơn mười cây ma túm tụm lại bao vây một góc ở sâu bên trong trung tâm thương mại, không ngừng kêu gào.

Trương Dân và Quyết Minh đứng bên ngoài, cứ có cảm giác dường như bên trong có gì đó kỳ lạ, Quyết Minh chú ý thấy có một con khi đánh trống đồ chơi ở dưới quây, bèn nhét pin vào sau lưng nó.

“Bảo Bối, con muốn làm gì thế?” Trương Dân hỏi.

Quyết Minh đặt con khi xuống đất, bật công tắc lên, ngay lập tức Trương Dân vội kéo Quyết Minh ra sau cây cột, núp kín.

“Tùng tùng tùng chèn chèn chèn...”

Con khi bắt đầu gõ lên trống, xoay tại chỗ một vòng, rồi dưới sức đẩy của bánh xe bên dưới, hùng dũng tiến về phía đám cây ma. Bầy cây ma đang vây quanh thứ gì đó đồng loạt quay đầu lại, con khi đánh trống bị lật trên mặt đất gõ ghề, lộn một vòng rồi ngoặt sang hướng khác.

Lũ cây ma thấy thế liền đuổi theo.

Trương Dân và Quyết Minh ló đầu ra khỏi cây cột.

Quyết Minh đi sâu vào bên trong, Trương Dân ôm chắc súng đi theo sau quan sát, đề phòng bất trắc. Quyết Minh quỳ một đầu gối xuống chỗ bọn cây ma vừa xúm lại, lật một tấm nhựa ra, bên trong là một cái thang máy đã bị bung một khe hở.

Trong thang máy là một người đàn ông toàn thân máu me be bét đang nằm thở hồng hộc.

Trên người anh ta gần như trần trụi, thân dưới là một chiếc quần lính rằn ri đã nát bươm, trên ngực và hông chằng chịt vết thương. Dựa vào chiếc quần và đôi giày lính có thể biết được rằng anh ta là một người lính, hoặc đã từng là lính.

“Lưu Nghiễn.” Trương Dân gọi: “Lái xe tới đây, chúng tôi phát hiện một người còn sống.”

Trương Dân hỏi: “Anh ổn chứ?”

Người đàn ông đáp: “Miễn cưỡng ổn... Làm sao các anh tìm tới chỗ này được? Là do nghe thấy tiếng nổ à?”

Quyết Minh chau mày hỏi: “Chú làm gì trong đó thế?”

Người kia đáp: “Chú từ trên cao chục mét... ngã xuống trong thang máy, giờ đang nằm nghỉ.”

Trương Dân nghiến răng gồng mình mở cửa thang máy, người đàn ông khó khăn chui ra, anh ta hỏi: “Có nước không? Tôi hơi mất nước.”

Quyết Minh lấy bình nước từ trong túi ra, anh ta đón lấy làm một ngụm, nói: “Cảm ơn nhé.”

Lưu Nghiễn quay đầu xe, người đàn ông buông thõng cánh tay bị thương chạy ra khỏi trung tâm thương mại, cất tiếng hỏi: “Có gì ăn được không? Cho tôi một ít.”

Lưu Nghiễn bóc một gói bánh quy, lại khui thêm một lon nước tăng lực đưa cho anh ta. Người đàn ông ngẫu nhiên như hổ đói, lon nước cũng làm một hơi hết sạch, rồi nói: “Mấy người phải rời khỏi chỗ này ngay lập tức, cho mượn một khẩu súng đi.”

Lưu Nghiễn cảnh giác nhíu mày, hỏi: “Anh là người trong đội cứu hộ sao? Anh định làm gì?”

Người đàn ông đã hồi phục một chút thể lực, lau khước miệng gật đầu.

“Có một quả bom không nổ.” Anh ta nói: “Nhiệm vụ suýt nữa thì thất bại rồi, bây giờ tôi phải đi khởi động nốt phần cuối.”

Lưu Nghiễn nhìn qua Trương Dân, anh khẽ gật đầu, ý là có thể cho mượn súng, anh có thể khống chế được.

Lưu Nghiễn lấy một khẩu súng đưa ra, người đàn ông nhận lấy rồi vỗ vỗ vai Lưu Nghiễn, mệm mội nói: “Cảm ơn.”

Nói xong xoay người chạy đi luôn, Lưu Nghiễn gọi với theo: “Này!”

Người đàn ông hô to: “Mau rời đi ngay! Đừng ở lại đây!” Anh ta đưa tay làm một động tác rời lảo đảo chạy tới một đám phế tích ở khu phố trung tâm.

“Mông Phong, anh có nghe thấy không?” Lưu Nghiễn nói: “Em phát hiện một người hình như trong đội cứu hộ, anh ta đang hướng về chỗ anh đây.”

Mông Phong đáp: “Anh men theo trạm tàu điện ngầm, đã xuống tới cổng thoát nước bên dưới rồi, ở đây không có nhiều cây ma lắm.”

Lưu Nghiễn: “Vậy à, sao em cứ cảm thấy ở đây chỗ nào cũng có nguy hiểm... tốt nhất anh nên ra ngoài trước đi...”

Mông Phong: “Người của đội cứu hộ muốn làm gì?”

Lưu Nghiễn: “Anh ta muốn phát nổ một quả bom bị tịt ngòi.”

Mông Phong: “Anh nghĩ anh nhìn thấy quả bom mà em nói rồi.”

Mông Phong đứng ở cuối đường hầm, nơi đó có một cửa cống nổi.

Bảy miệng ống thoát nước giống nhau cùng nằm ở đỉnh của vòm cống, ở chính giữa là một miệng cống lớn, từng dòng nước nhỏ chảy từ trên mặt đất xuống, rơi vào cống thoát nước, rồi nương theo vách vòm chảy vào con mương ngầm phía dưới.

Trong vòm cống có hơn một ngàn cây ma, bọn chúng đang dật dờ đi lại trong không gian rộng lớn bên dưới lòng đất, không hề phát hiện Mông Phong đang thò ra đến nửa người ở phía trên.

Ngay chính giữa vòm cống là một máy bơm cao ba mét.

Trên đỉnh máy bơm có một quả bom hình chùy nhọn, chốt chống nổ đã rời ra, một sợi dây điện bị cây ma cắn đứt vương hờ trên cáp.

Trên đỉnh quả bom, đèn đỏ không ngừng chớp.

Mông Phong đeo kính ngắm bắn từ xa vào, lẩm bẩm rủa: “Mẹ nó chứ, đây là bom hạt nhân mini mà.”

CHƯƠNG 27

QUÂN ĐỘI ĐỒNG MINH

"Giúp tôi một tay!" Người đàn ông lao ra từ cổng thoát nước, Mông Phong nghiêng người nhường chỗ, người kia nhảy xuống chính giữa vòm cổng, giương súng bắt đầu bắn xả!

Mông Phong: "Anh định làm gì!"

Người đàn ông hô: "Yểm trợ cho tôi! Tôi phải nối dây lại, cho nổ tan xác lũ thầy ma ở đây!"

Mông Phong cũng nhảy theo xuống dưới, cả hai làm cho cả bầy thầy ma bị kinh động, Mông Phong nhảy xuống từ độ cao ba mét quả thật va đập không nhẹ, thở dốc mấy cái khó nhọc đứng dậy, một thầy ma vồ tới ngay trước mặt.

Tiếng súng vang lên liên tiếp, đạn bắn ra như bão, Mông Phong ngang tàng lia khẩu súng máy trong tay, xoay người vãi đạn, lưng hướng về phía máy bơm từ từ lùi ra sau.

Người đàn ông lập tức nhảy lên bệ máy bơm, chụp lấy dây điện nhanh tay nối lại rồi hô lớn: "Đi thôi, nhanh!"

Mông Phong giương súng xả đạn, tiếng súng đình tai nhưc óc, chẳng thèm quay đầu lại, hỏi: "Cái gì?!"

"Hết đạn rồi! Cho tôi một khẩu súng!" Người kia hét lớn: "Chạy theo tôi!"

Mông Phong rút khẩu súng ngắn giắt sau thắt lưng ném xuống đất, người đàn ông kia vội nhặt lên, "pằng" một phát bắt đầu bắn. Chỗ sát miệng cổng, đầu một thầy ma nổ tung, bi thép bắn ra đốn ngã hơn chục thầy ma gần đấy.

“Được cái tiến rồi à?!” Người đàn ông hỏi: “Cậu là ai? Thuộc đơn vị nào! Mau báo số hiệu!”

Mông Phong hét lên: “Không phải lính tại ngũ! Đừng có nói nhiều nữa! Đi thôi! Hướng nào?”

Tiếng tít tít tít vang lên, hộp điện tử đã phóng tín hiệu, từ xa dội tới tiếng nổ mạnh, một luồng lửa dữ dội xộc ra từ trong đường ống thoát nước nối từ máy bơm tới đại sảnh trung tâm, cả vòm cổng bắt đầu chấn động từng hồi, đồng thời sục dần. Bê tông, gạch đá vỡ nát, âm âm trút xuống, một đường ống thoát nước to cỡ ba vòng tay người ôm bị gãy đôi, nước thải công nghiệp đen ngòm ào ào dội xuống!

“Anh ở đây làm gì?!” Mông Phong men theo đường hầm cứ thế tiến vào trong, dẫn cả người đàn ông kia rút lui, Mông Phong nâng súng mở đường phía trước, anh ta thì bắn bọc hậu.

“Mẹ nó, khẩu súng này ai thiết kế ra vậy! Bá đạo!” Người đàn ông kia hét lớn: “Tôi là Lại Kiệt! Cậu tên gì?!”

“Mông Phong!” Mông Phong hét to, tiếp ngay sau đó móc một quả lựu đạn quăng ra, người kia một tay chống đất, biểu diễn một màn lộn vòng về phía trước tuyệt đẹp, gót chân vung lên đập tiếp lực cho quả lựu đạn đang bay giữa không trung, khiến nó lao đi như đạn pháo trong đường cống.

Quả lựu đạn phát nổ giữa không trung, “ầm” một tiếng, cả không gian phía trong cống ngậm như muốn đảo lộn, màng nhĩ bị tiếng nổ đình tai kích cho đau đớn đến muốn toạc ra, cả hai bị sóng xung kích hất bay đến một mét, ngã sầm xuống đất.

“Mông Phong!” Lưu Nghiễn lo lắng gọi: “Anh có sao không?!”

“Không sao...” Mông Phong cố gắng đạp đạp chân, khó khăn đứng dậy. “Anh dẫn tên kia ra ngoài rồi. Lưu Nghiễn, để ý không gian xung quanh, lún...”

“Cẩn thận!” Lại Kiệt xoay người xô Mông Phong tránh đi, phía trên lại có một tảng đá lớn sụp xuống.

“Mông Phong!” Tiếng Lưu Nghiễn truyền tới qua tai nghe, đầy lo lắng: “Chạy về hướng đông!”

Trong tai nghe lại vọng tới một tiếng nổ vang, tiếp ngay sau đó là giọng Trương Dân hét to: “Lưu Nghiễn, Quyết Minh! Bám chắc vào... tôi xông qua bên kia đây...”

“Là bạn của cậu à?” Người đàn ông hỏi.

Mông Phong đáp: “Ở trên kia tiếp ứng, phải tìm một đường thoát ra mới được...”

Lại Kiệt giục: “Bảo họ lập tức rời khỏi khu thương mại ngay! Toàn bộ chỗ đó sắp phát nổ rồi!”

Mặt Mông Phong biến sắc, hét lên: “Lưu Nghiễn! Cấp tốc rời đi ngay! Họ đặt bom ở chỗ đó đấy!”

Mông Phong và Lại Kiệt bắt đầu rút chạy dọc theo cống thoát nước, khắp nơi toàn là những vết nứt và gạch đá rơi rớt, khi tránh né gạch rơi lại có thầy ma rít gào lao ra từ trong góc.

Cùng lúc đó, kíp nổ điện tử đã hoạt động trở lại, dưới lòng đất bom nổ liên hoàn, đội quân thầy ma núp dưới đó cả một mùa đông bị đường nhựa sụp xuống đè bẹp, Trương Dân hô lên: “Hai người bám chắc vào!”

Lưu Nghiễn bị va đập đến xây xẩm mặt mày, chiếc xe đánh ngoặt sang một bên, bề mặt cả con phố chính kéo dài tới tận quảng trường trung tâm phát ra tiếng nổ dữ dội, dưới lòng đất liên tiếp vang lên tiếng bom nổ. Mặt đường trong bán kính 2-3 cây số kinh hoàng sụp xuống, lún sâu.

Lưu Nghiễn khó khăn bắt lấy tay vịn, hét lớn: “Mông Phong! Nằm xuống! Em cho phát nổ Tiểu tinh linh19 đấy!”

19 Tiểu tinh linh: Một loại vũ khí Lưu Nghiễn chế tạo ra.

Chiếc xe bay lên, Quyết Minh bị hất văng lên không, Lưu Nghiễn vội túm áo cậu bé, rồi đẩy về phía nút điều khiển.

Quyết Minh hét lên một tiếng, cặp mông giáng phịch xuống một cái nút.

Bên trong cống thoát nước, Mông Phong hô lên: “Nằm xuống!” Tiếp đó phi người nằm xuống.

Quả cầu kim loại nhỏ vẫn luôn bay theo phía sau Mông Phong nhận được lệnh điều khiển, trong nháy mắt “vù” một tiếng, bắt đầu xoay tròn với

tốc độ cao, bay lên giữa không trung, sau đó phát ra tiếng vang nhỏ, hệt như pháo hoa bắn ra hàng triệu miếng sắt mỏng, bật vào vách tường bay ra ngoài, găm ngập vào đầu lũ thầy ma!

Trên mặt đất, Trương Dân đạp mạnh chân ga, tăng tốc chiếc xe lên mức cao nhất, cả chiếc xe phi như bay trên mặt đường nứt toác lún nghiêng, bay trong không một khoảng xa năm mét, băng qua cái rãnh lớn nằm giữa bắc nam Tây An, rồi nện cái rầm xuống mặt đất phẳng.

Liền sau đó bánh xe quay vùn vụt, cuộn tung cả đất đá vụn vỡ, lao về phía cuối con đường. Diện tích sụt lún mỗi lúc một lớn, mặt đất hoàn toàn bị xẻ làm đôi, một tòa cao ốc đổ sụp xuống phát ra âm thanh kinh thiên động địa.

Tĩnh lặng.

Lưu Nghiễn như trở về từ cõi chết, đẩy cái thùng dụng cụ đang đè trên người ra, vồ lấy micro gọi: “Gọi Mông Phong... Gọi Mông Phong...”

Mông Phong đáp: “Còn sống.”

Lưu Nghiễn thở phào nhẹ nhõm, ô tô đậu lại ven đường, chỗ mà họ vừa dừng chân ban nãy đã biến thành một cái hố sâu hun hút rộng hàng chục ngàn mét vuông, cả tòa thị chính của thành phố và những cao ốc xung quanh quảng trường đều đã vùi mình trong đó.

Lại Kiệt lôi Mông Phong ra khỏi đống đổ nát, hét lên: “Bom hạt nhân còn chưa nổ đâu! Chỉ còn năm phút thôi! Chạy mau!”

Đợt nổ đầu tiên đã chôn vùi gần chục ngàn thầy ma xuống lòng đất, nhưng lại càng có nhiều thầy ma bò ra từ hố sâu hơn, bắt đầu tìm kiếm con mồi.

Ban đầu chỉ có từng nhóm nhỏ lẻ, về sau càng lúc càng đông, Trương Dân xuống xe xả súng ra xung quanh, Mông Phong và Lại Kiệt cầm đầu chạy đến chỗ xe đậu, Lưu Nghiễn giục: “Mau lên xe! Hai người không sao chứ?”

Lại Kiệt đưa mắt nhìn Lưu Nghiễn một cái, Mông Phong nói: “Đây đều là bạn tôi, căn cứ của chúng tôi ở cách đây ba trăm cây số về hướng tây bắc, lên xe đi.”

Trương Dân chú ý thấy vết thương của anh ta, liền ra hiệu cho Quyết Minh lên dãy ghế trước ngồi, không nói gì thêm.

“Xin chào, anh bạn.” Trương Dân mở lời.

Lại Kiệt nhìn Trương Dân một cái, không đáp lời, cũng không bắt tay với anh.

Mọi người lên xe, Mông Phong đóng cửa lại, Lưu Nghiễn bật đèn ở dãy ghế sau lên, trong chiếc xe vốn đã ngổn ngang đồ đạc, nay có thêm một người lại càng chật chội.

Trương Dân khởi động ô tô quay đầu xe, thầy ma vây tới từ bốn phương tám hướng, ở hướng khác của thành phố lại vang lên tiếng nổ mạnh.

Mông Phong giục: “Lập tức rời khỏi đây.”

Lưu Nghiễn khởi động camera gắn trên xe lên, thu hết toàn cảnh trong vòng năm cây số lên màn hình, thầy ma từ khắp mọi phía đang dần dần vây tới.

“Cậu tên gì?” Khóe miệng Lại Kiệt thoáng hiện nụ cười: “Những thứ này đều do cậu phát minh ra à?”

Lưu Nghiễn không trả lời, chỉ bảo: “Đi về phía tây, khởi động toàn bộ hệ thống phòng ngự. Mông Phong lên lái xe đi, Trương Dân lại đây kiểm tra cho anh ta.”

Mông Phong đón lấy tay lái, Lưu Nghiễn khởi động cuộn tesla trên nóc xe, điện năng bị lấy đi, bình ắc quy kêu bùm một tiếng, đồng hồ chỉ điện trong nháy mắt giảm xuống hai nấc, lũ thầy ma gần đó bị quét sạch một cách dễ dàng.

Tiếng “pằng pằng” vang lên không ngớt, Lưu Nghiễn mở súng phun lửa ở đầu xe ra, chiếc xe chậm chậm quay đầu, đốt cả bầy thầy ma ra than, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, sau đó xông lên đường quốc lộ, tăng tốc tối đa, phóng như bay ra khỏi Tây An.

Một phút sau, đầu đạn hạt nhân phát nổ, cùng với tiếng nổ lớn là ánh sáng trắng phát ra chói lòa muôn trượng.

Tất cả ôm đầu cúi rạp người, ở phía xa có một cột khói hình nấm bốc lên ngùn ngụt, tiếng nổ phát ra long trời lở đất, cửa kính thủy tinh của các tòa nhà ở trung tâm thương mại trong chớp mắt vỡ vụn thành hàng vạn mảnh, bị luồng sóng nổ bắn vung ra xa tít tắp.

“Không sao rồi.” Lại Kiệt lên tiếng: “Loại bom hạt nhân mới này phóng xạ không mạnh lắm... Đi thôi.”

“Anh bị thương rồi.” Trương Dân lấy ra một cái đèn pin, ngoắc tay bảo “Anh bạn, để tôi kiểm tra cho anh một chút.”

“Cậu là bác sĩ à?” Lại Kiệt nói: “Chào mọi người, tôi là Lại Kiệt.”

Trương Dân gật đầu, Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt vẻ ngờ vực.

Lại Kiệt để trần nửa người trên, cả người lấm lem bẩn thỉu, anh ta đón lấy cuộn giấy Quyết Minh đưa cho, lau chùi vết thương trên toàn thân và bùn đất vương lên khi lăn lộn trong cống thoát nước, cơ thể có vẻ rất cân đối rắn chắc.

Lại Kiệt mặc một cái quần lính dài tới đầu gối, đôi giày lính dính be bét máu thịt thối rữa, lúc giẫm lên sàn xe để lại một dấu đen thui.

Trương Dân quan sát đồng tử của anh ta, bắt mạch, rồi bảo anh ta nghiêng người kiểm tra miệng vết thương.

“Không bị lây nhiễm.” Trương Dân ấn một miếng băng gạc lên miệng vết thương ở bụng anh ta.

Sao thế được? Lưu Nghiễn không tìm được nghĩ, những vết thương này vừa nhìn đã biết là do bị thầy ma cào rồi.

Lại Kiệt cười cười, đáp: “Đương nhiên là không bị lây nhiễm rồi, vì tôi đã được tiêm ngừa vắc xin.”

Câu kia vừa thốt ra, ngay cả Mông Phong cũng không tìm được quay đầu nhìn anh ta.

Trong xe lặng đi một lúc, lát sau Lại Kiệt tiếp nói: “Trước tiên tôi xin giới thiệu chút nhé: Lại Kiệt, lính cứu hộ chi đội 16 thuộc Tổ chức cứu trợ quốc tế, phân đội Trung Quốc, đội trưởng đội Cơ Lốc, quân hàm trung úy. Tôi phụ trách tất cả các tháp tín hiệu ở khu vực tây bắc, tìm kiếm người

sống sót, đồng thời bổ sung lính tráng và thông báo tín hiệu về khu trú ẩn thứ 3 trên vùng biển quốc tế.

“Ơn trời, các anh rốt cuộc cũng đến.” Trương Dân nói: “Chúng tôi chờ đợi đã bốn tháng rồi.”

Lại Kiệt nói: “Thế này là rất nhanh rồi, trong vòng bốn tháng chúng tôi đã cứu ra hơn 17.000 người, tiêu diệt 150.000 thây ma...”

Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi: “Đội viên của anh đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Chắc chết sạch rồi, cũng không rõ lắm.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “Trong quá trình tìm kiếm cứu hộ ở Tây An, chúng tôi đã rà soát hơn nửa thành phố, khu Vị Ương và Bi Lâm cũng đã tìm hết, không có người sống sót. Nhưng tháp tín hiệu ở phía đông nam của Tây An có ký hiệu, trong thành phố còn có người sống... Thây ma ẩn núp dưới lòng đất nhiều quá, chúng tôi phải từ từ dọn sạch. Ba hôm trước tôi phụ trách dẫn dụ một bầy thây ma lớn...”

Lưu Nghiễn: “Kết quả là anh bị tóm đi luôn.”

Lại Kiệt nhướng mày, rồi gật gật đầu.

Quyết Minh: “Chú bị bỏ rơi ạ? Thật tội nghiệp.”

Lưu Nghiễn: “Em đừng nói toẹt ra như thế, chú ấy sẽ tủi thân đấy.”

Lại Kiệt cười bảo: “Việc này không thể trách họ được, đến tôi ở đâu họ cũng không rõ thì làm sao có thể quay lại cứu được?”

Lưu Nghiễn: “Thế thì, có phải là anh nên nói gì đó không nhỉ?”

Lại Kiệt nghĩ một lúc, đoạn lịch sự nói: “Cảm ơn các bạn đã cứu tôi, nhưng loại vắc xin này cực kỳ quý hiếm, tôi không thể đưa cho các bạn được, tôi chỉ mang theo ba ống, để chuẩn bị...”

Lưu Nghiễn: “Trung úy, anh nghĩ quá nhiều rồi, căn bản là chẳng ai thèm thứ của nợ đó đâu.”

Lại Kiệt gật đầu: “Thế thì tốt, hồi nãy tôi thực sự lo là bốn người các cậu vì tranh giành ba ống vắc xin mà nổ súng bắn chết người nhà. Trong quá

trình cứu hộ tôi đã gặp phải mấy tình huống như vậy rồi.”

Mông Phong lên tiếng: “Được rồi, Lưu Nghiễn, nói thế nào thì đây cũng là chuyện tốt. Trung úy Lại, bây giờ chúng tôi sẽ dẫn anh về căn cứ của chúng tôi, sau đó nghĩ cách tìm đồng đội thất lạc của anh.”

Lại Kiệt gật gật đầu, cầm lấy miếng băng Trương Dân đưa cho, hỏi: “Đây cái là gì?”

“Một loại thuốc bột.” Trương Dân giải thích: “Có thể giúp anh cầm máu.”

Lại Kiệt ngờ vực nhìn Trương Dân, trên miếng băng đó tẩm đầy thuốc, có mùi trộn giữa thuốc Đông y và cồn sát trùng, cuối cùng anh ta cũng phủ miếng băng lên miệng vết thương trước ngực, rồi nghiêng người chuẩn bị đánh một giấc.

Suốt dọc đường không ai nói gì, tất cả đều nghĩ về chuyện tìm kiếm cứu hộ. Quyết Minh đắp cho Lại Kiệt một tấm chăn, anh ta tức khắc mở tròng đôi mắt cảnh giác, ngay sau đó nở một nụ cười tươi rói với Quyết Minh, thể hiện một loại thân thiện đầy gian xảo.

Buổi chiều hôm sau, bọn họ về tới Vĩnh Vọng Trấn.

Vừa về đến nhà Lưu Nghiễn đã cảm thấy có chuyện không hay, một đám người tùm tùm bên ngoài nông trường, phía xa đậu ba chiếc xe lớn, Hồ Giác dẫn đầu hơn trăm người đứng ngoài rào sắt, đang tranh cãi gay gắt với một cô gái mặc quân phục.

Mông Phong ngay lập tức dừng xe, cầm súng lên, nhưng bị Lưu Nghiễn ghì tay lại.

Nữ sĩ quan: “Dựa theo lệnh điều động khẩn cấp của quốc gia...”

Hồ Giác: “Thưa cô, bây giờ đã là thời đại không có pháp luật với chính sách gì rồi.”

Nữ sĩ quan không mảy may lay chuyển: “Ai bảo anh là không có pháp luật? Đây chính là pháp luật, thưa quý anh.” Cô ta lôi ra một tờ công văn.

Hồ Giác đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn: “Vậy thì dựa theo điều luật về nhân quyền quốc tế năm 2012, trong mọi trường hợp, quân đội đồng minh

được tổ chức và thành lập cũng không được dùng bất cứ lý do nào để cưỡng chế, thu đoạt đất đai của người dân, càng không thể hy sinh mạng sống của nhóm dân cư nhỏ để...”

“Sếp!” Trên xe có người phát hiện ra Lại Kiệt, vội vàng lao xuống.

“Lưu Nghiễn!” Hồ Giác gọi lớn.

Tất cả xuống xe, Hồ Giác thấy họ đã trở về, hét lên phần nộ: “Mông Phong!”

“Có chuyện gì thế?” Mông Phong đứng từ xa hỏi.

“Họ tự nhận là đội cứu hộ, muốn trưng thu tất cả vật tư ở chỗ này!” Hồ Giác tiếp: “Bắt chúng ta dọn ra ngoài chờ người của quân đội tới!”

Sự xuất hiện của Lại Kiệt lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, anh ta vẫn để trần, thân dưới mặc cái quần lính dài đến đầu gối đã rách toạt, đi về phía người phụ nữ kia, cất tiếng gọi từ xa: “Này! Tôi về rồi đây! Còn sống cả chứ?”

Người phụ nữ kia đáp: “Lại Tiểu Kiệt! Anh còn chưa ngòm à? Người ở chỗ này còn khó nhằn hơn những người trước kia chúng ta gặp nhiều, tới đây xử lý đi!”

CHƯƠNG 28

KÊU GỌI

Lại Kiệt cười bảo: “Ít ra cũng phải tìm bộ đồ cho tôi thay cái đã chứ.”

Đội viên của đội Cơ Lốc đều bước xuống, Lưu Nghiễn quét mắt nhìn qua, Lại Kiệt, nữ sĩ quan và một cậu thanh niên nhìn có vẻ không giống lính chiến.

Chỉ vồn vện có ba người như thế.

Bên trong Vĩnh Vọng Trấn, mọi người thấy bọn Lưu Nghiễn đã về, mỗi người một miệng nhao nhao nói, mãi sau mới dần yên tĩnh lại.

“Mở hàng rào ra đi.” Lưu Nghiễn lên tiếng: “Họ tới cứu chúng ta đấy, tất cả vào trong nào, Mông Phong sẽ nói chuyện với họ.”

Đặng Trường Hà dẫn người hạ hàng rào sắt phòng ngự xuống. Lại Kiệt trông lên người chiếc áo ba lỗ màu trắng, đón lấy đôi bao tay hở ngón đeo vào, miệng ngậm điếu thuốc, cậu thanh niên kia bước tới châm lửa cho anh ta.

“Giới thiệu một chút nhé.” Lại Kiệt đứng ở lối vào của Vĩnh Vọng Trấn, ngậm thuốc cười nói: “Quý cô xinh đẹp này là Ngô Song Song, cậu kia là Lý Nham lính thực tập... Thằng út và tên chơi thuốc lắc đâu rồi?”

Ngô Song Song cười đáp: “Thằng út đã chết từ lâu rồi mà? Còn tên chơi thuốc lắc thì ra trận cũng không trụ nổi, bọn tôi đã chôn cậu ấy bên đường rồi. Không có ai lái xe, phải lôi đi đấy.”

Trong mắt Lại Kiệt thoáng qua một tia buồn bã, sau đó hờ hững nói: “Ờ, cứ vậy đi.”

Anh ta đón lấy văn kiện trong tay nữ sĩ quan, hết đưa mắt nhìn Mông Phong lại nhìn Lưu Nghiễm, dường như đang phán đoán xem lời nói của ai có trọng lượng hơn, cuối cùng mở văn kiện ra trước mặt Mông Phong, lên tiếng: “Căn cứ vào pháp lệnh số 371 về việc triệu tập thời chiến của quốc gia, tôi tạm thời phải trưng thu chỗ trú ẩn của các bạn, tập trung tất cả vật tư để tiến hành phân phối lại...”

Mông Phong không tiếp nhận văn kiện, nhìn Lại Kiệt bằng đôi mắt lộ rõ sự thù địch.

Lại Kiệt lại tiếp: “Còn nữa, căn cứ vào điều thứ tư của lệnh triệu tập, tất cả quân nhân đang tại ngũ và quân nhân đã xuất ngũ, công an, cảnh sát vũ trang đều phải đến gặp tôi báo danh. Nhờ cậu đi thông báo một chút, xem xem có bao nhiêu người. Kể cả trai tráng đủ độ tuổi cũng dẫn đến đây cho tôi xem, để tiện tuyển chọn... Tôi cần người, cần cả lương thực dự trữ nữa.”

Lưu Nghiễm lên tiếng: “Giao cho anh hết rồi thì sao? Chúng tôi thực hiện nghĩa vụ của mình xong thì sẽ thu được quyền lợi gì?”

Lại Kiệt tránh né câu hỏi của Lưu Nghiễm, chỉ ngó quanh rồi ngẩng đầu nhìn trời.

Trước khi bọn họ trở về thì lũ trẻ đang chơi diều, Quyết Minh ngay lập tức quên bém em gấu trúc của mình, ào tới nhập bọn. Cậu bé cùng Trương Dân kéo một con diều bay cao trong gió xuân, vừa cười đùa trò chuyện vừa chậm rãi đi về phía trong.

Những con diều đủ mọi sắc màu bay lượn giữa bầu trời.

Lại Kiệt nói: “Đồ dự trữ của các cậu ở đây nhiều quá nhỉ? Có bao nhiêu người tất cả? Dẫn tôi đi xem một chút nhé.” Anh ta mỉm cười vỗ vai Mông Phong, Mông Phong lập tức vươn tay gạt đi, nhưng không từ chối lời đề nghị của Lại Kiệt.

Anh xoay người đi vào nông trường, phía sau tấm biển Vĩnh Vọng Trấn là một vườn hoa rộng lớn tươi tốt, hoa lá bừng bừng sức sống. Lại Kiệt hỏi: “Các cậu tốn bao nhiêu thời gian mới phát triển được thế này? Đây là một nơi lánh nạn tuyệt vời đấy chứ.”

Lưu Nghiễn khẽ chau mày, Mông Phong vẫn không nổi cáu, chỉ giải thích: “Tới đây từ mùa đông năm ngoái.”

Lại Kiệt dừng chân giữa vườn, nghiêm túc nói: “Chúng tôi phải vào Tây An cứu người, triệt để tìm kiếm một lần, cứu hết những người còn sống sót ra, thu xếp cho họ ở lại chỗ này. Sau đó đi dọn sạch lũ thầy ma, cuối cùng dùng tháp tín hiệu phát sóng cầu cứu. Tầm mười ngày sau, Trung đoàn cứu viện quốc gia sẽ tới, đưa toàn bộ người tị nạn đến căn cứ ngầm ở vùng biển quốc tế.”

Lưu Nghiễn ngồi trên bờ rào, Mông Phong châm một điếu thuốc, cả hai đều không nói gì.

Lại Kiệt tiếp: “Bây giờ tôi phải tiếp quản nơi này, hãy gọi tất cả mọi người ra đây.”

“Không được.” Lưu Nghiễn dứt khoát từ chối đề nghị của Lại Kiệt: “Anh phát tín hiệu trước đi đã, tôi phải chắc chắn rằng tất cả mọi người được an toàn, hơn nữa anh sẽ không dụ bọn thầy ma ở Tây An đến đây, mới có thể giao vật tư và địa điểm lại cho anh.”

Lại Kiệt nói: “Tôi không làm được, mỗi một nơi đội cứu hộ quốc gia chỉ có thể đến được một lần, đến rồi là đi. Cậu cứ ngang như vậy thì chúng tôi sẽ rất khó xử đấy, cậu nhỏ.”

Lưu Nghiễn nói: “Vả lại, anh lấy gì chứng minh những điều anh nói là thật? Nhỡ đâu anh là dân cướp bóc thì sao?”

Lại Kiệt phì cười, không hề vì thế mà tức giận, chỉ hỏi ngược lại rằng: “Nếu là cướp thì liệu tôi có lãng phí thời gian chui xuống dưới cống đánh bom lũ thầy ma không?”

Mông Phong lên tiếng: “Vĩnh Vọng Trấn là nhà của chúng tôi, không thể giao cho anh được, tuy nhiên anh có thể mang người tị nạn về đây.”

Lại Kiệt bảo: “Vậy thì mỗi bên lùi một bước, các cậu hãy gọi lính xuất ngũ và trai tráng có thể chiến đấu với thầy ma ra đây. Nói thật một câu nhé, sau này quân đội sẽ đánh bom cả đại lục để đảm bảo tiêu diệt sạch thầy ma, các cậu sớm muộn gì cũng phải rời khỏi chỗ này, nếu không sẽ vô cùng nguy hiểm, tôi rất lấy làm tiếc.”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi cũng rất lấy làm tiếc, chỗ này không có lính mà anh cần đâu.”

Lại Kiệt nhìn Lưu Nghiễn, liếm liếm môi, vẻ đột ngột buông lỏng, bước tới hàng rào ngồi xuống bên cạnh cậu, ra vẻ như một người bạn quen biết lâu năm bỏ ngay chiến tuyến ban nãy của mình, anh ta bày ra một nụ cười bí hiểm: “Chí ít cũng có một.” Nói xong chỉ tay vào Mông Phong, rồi lại quay sang Lưu Nghiễn tiếp tục cười bí hiểm: “Cậu là chuyên gia máy móc, còn cậu ta là lính đặc chủng xuất ngũ... Nếu tôi đoán không nhầm thì, cái anh chàng cao cao gầy gầy ban nãy... chính là một tay thiện xạ?”

“Anh nhìn nhầm rồi.” Mặt Lưu Nghiễn không chút cảm xúc.

Lại Kiệt nghiêng đầu quan sát Lưu Nghiễn, đoạn cười như một tên lưu manh: “Thêm nữa, các cậu còn là gay?”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “Thực ra mới gặp là tôi đã biết rồi, nói thật nhé, tôi đây cũng là gay.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Vớ lại, ngay lần đầu gặp mặt, tôi đã thấy thích cậu rồi.” Anh ta vươn tay choàng lên vai Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn tức khắc nhảy khỏi bờ rào chạy qua chỗ Mông Phong, Mông Phong thì đã nổi điên quát lên: “Mẹ kiếp! Mồm miệng cần thận lại cho tao!”

Mông Phong thình lình sấn tới lôi Lại Kiệt xuống, gầm lên một tiếng, cả hai bắt đầu lao vào đánh nhau, Lưu Nghiễn bừng tỉnh hét lớn cổ vũ: ”Mông Phong! Cố lên! Đánh cho hấn bẹp dí đi!”

Sự ồn ào đó phút chốc đã gây náo động cả nông trường, đám người mới tản ra chưa bao lâu lại lao tới xem, Lưu Nghiễn mở đầu, mọi người hò hét vang dội cổ vũ cho Mông Phong. Chẳng ai biết đầu cua tai nheo ra sao, nhưng đội người xa lạ kia đến đây vênh vang, mọi người hiển nhiên phải ủng hộ người nhà rồi.

Lại Kiệt cũng là một tay đánh đấm không tề, anh ta túm lấy cổ áo Mông Phong, hai người điên cuồng vật lộn làm sập hơn nửa giàn hoa, chậu hoa cũng bị vỡ hết. Anh ta lại bị Mông Phong giáng cho một đấm ngã bổ chông, đè gãy hết mấy cây hoa khác, ngay sau đó Lại Kiệt phản đòn vung chân quệt ngang, gạt Mông Phong ngã nhào.

Trận chiến vừa bắt đầu, tiếng la hét xung quanh càng lúc càng lớn, nữ sĩ quan và cậu thanh niên thủ hạ của Lại Kiệt thì chạy đến bên ngoài bờ rào, đều chỉ đứng đó vẻ bó tay.

Cuối cùng Mông Phong hết sức bình sinh tung ra một đấm khiến Lại Kiệt nằm thẳng cẳng.

“Được rồi.” Lại Kiệt chống khuỷu tay lùi ra sau, gật đầu bảo: “Cậu có thể chất rất tốt để đánh cận chiến, là lính K3 ra đúng không...” Lời còn chưa dứt đã lại lãnh thêm một đấm của Mông Phong vào mặt, thế là im hẳn.

“Đủ rồi, Mông Phong.” Lưu Nghiễn nghe được tiếng năm đấm động vào xương hốc mắt lúc này, không ngờ chỉ vậy mà lại có tiếng gãy nứt rất nhỏ. Cậu lo sẽ xảy ra chuyện thật nên ngăn Mông Phong lại.

Mông Phong cũng gặp phải đúng đối thủ, bị đánh đến bầm dập mặt mày, gượng đứng dậy, đi tới chân cầu thang ngồi phịch xuống.

“Anh tên là Lại Kiệt chứ gì.” Lưu Nghiễn nói: “Ừm, giờ chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng rồi.”

“Thứ nhất, trước mắt không thể giao Vĩnh Vọng Trấn cho anh được.” Lưu Nghiễn nói: “Có điều anh cứ thoải mái tiến hành kế hoạch đi cứu người ở Tây An, tôi sẽ xem tình hình mà cung cấp vật tư, nhưng chỉ trong giới hạn tôi có thể đảm nhận được thôi.”

“Thứ hai, chỗ này tôi đã bố trí thiết bị phòng ngự và uy lực của chúng là cực kỳ mạnh, các anh có thể cho xe chạy vào trong. Tính từ chỗ tôi đang đứng cho tới bờ sông đối diện, các anh được tự do hoạt động. Chỉ cần ở trong phạm vi Vĩnh Vọng Trấn, anh sẽ không phải lo sợ bị thầy ma cào chết.”

“Thứ ba, những người sống sót anh dẫn về tôi sẽ thu xếp ổn thỏa, có bao nhiêu tôi nhận bấy nhiêu.”

“Cuối cùng.” Lưu Nghiễn nói: “Tôi chẳng có tí hứng thú gì với anh hết. Anh có thể thử đi nói chuyện với người khác, xem có ai bằng lòng gia nhập đội của anh không, nhưng tuyệt đối không được ép người nhập ngũ, nếu không tôi sẽ dùng những cuộn dây cao áp này tiễn các anh sang Tây Thiên đấy.”

Xế chiều hôm đó, Lưu Nghiễn ngồi bôi thuốc cho Mông Phong, anh cầm chiếc gương ngó qua ngó lại, thỉnh thoảng lại xuýt xoa.

“Anh ta không đủ người.” Mông Phong nói.

“Đó là chuyện của anh ta.” Lưu Nghiễn đáp: “Nếu anh ta có thể thuyết phục được người nào, em sẽ không cản trở.”

Mông Phong chột hỏi: “Em sẽ đi lính chứ?”

Lưu Nghiễn lặng đi một lát, sau đó nói: “Có lẽ... không.”

“Thật à?” Mông Phong hỏi.

Cuối cùng Lưu Nghiễn bảo: “Nếu anh đi em sẽ đi, nhưng em tin là anh sẽ không theo hẳn, quá nguy hiểm, không phải sao?”

Mông Phong không nói gì, Lưu Nghiễn thu dọn bản vẽ trên bàn, cầm lấy khay cơm của cậu và Mông Phong xuống căng tin ăn tối.

Lại Kiệt và hai thuộc hạ đứng lẫn với dân cư của Vĩnh Vọng Trấn, xếp hàng lĩnh cơm, khi Lưu Nghiễn đứng vào cuối hàng, Ngô Song Song quay đầu liếc nhìn cậu một cái, trong mắt đượm ý cười.

“Anh ấy rất tốt tính, chẳng qua miệng mồm ghê gớm chút thôi. Giống hệt một gã thần kinh. Đến chúng tôi đôi khi cũng chịu không nổi.” Cậu thanh niên quay đầu lại nói với Lưu Nghiễn: “Đội trưởng chỉ muốn kiểm tra thực lực của bạn anh thôi, cho nên mới nghĩ cách chọc cho anh ta tung hết sức lực, anh đừng để bụng nhé.”

Lưu Nghiễn gật đầu, bắt tay Lý Nham: “Cậu là Lý Nham đúng không? Đã cho xe chạy vào chưa?”

Lại Kiệt cầm cặp lồng cơm quân dụng của mình, đã đến lượt anh ta bước lên đầu hàng, thốt lên: “A! Lâu lắm rồi mới được ăn món ăn quê nhà.”

Thím Vu đưa mắt nhìn anh ta, hỏi: “Cậu là dân miền Nam à?”

Lại Kiệt đáp: “Ngày nào cũng phải gặm bánh quy, uống nước lọc... Thím xinh đẹp ơi, cho cháu thêm ít nữa đi.”

Thím Vu bèn múc cho anh ta một muống khoai tây hầm thật lớn, Lại Kiệt thỏa mãn bưng cơm đi.

Lưu Nghiễn liếc anh ta một cái, Lại Kiệt chen vào giữa mấy người đàn ông, ngồi hóng chuyện của họ, tiện thể thực hiện ý định lôi kéo thuyết phục.

Anh ta vừa đặt mông ngồi xuống, mọi người lập tức im bật.

Lại Kiệt mở lời: “Chúc mừng các bạn, rất nhanh thôi mọi người sẽ được rời khỏi đây.”

Một người hỏi: “Thật sao?”

Lại Kiệt vừa ăn vừa nói: “Đợi sau khi nhiệm vụ hoàn thành, tôi sẽ phát tín hiệu cầu cứu về căn cứ, lúc đó quân đội sẽ cho người tới đón các bạn đi.”

Người kia tức khắc hỏi: “Đi đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Tới vùng biên quốc tế, có điều khi đó cần phải xác nhận, đội ba người chúng tôi ít nhất có một người còn sống.”

Những người khác bắt đầu hỏi han, Lưu Nghiễn không nghe thêm nữa, cậu lĩnh cơm xong thì đi lên lầu, đến đầu cầu thang thì bắt gặp Ngô Song Song đang cúi đầu xúc cơm, cô ngẩng lên cười nói: “Chàng đẹp trai?”

“Sao?” Lưu Nghiễn đáp.

Ngô Song Song: “Chỗ này của cậu rất tuyệt, và cậu cũng rất tuyệt.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Tại sao?”

Ngô Song Song đáp: “Bởi vì cậu ăn những món ăn giống họ, khi lĩnh cơm cũng xếp hàng như họ.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Cảm ơn.”

9 giờ tối hôm đó có người tới gõ cửa.

Giọng Văn Thư Ca từ bên ngoài vọng vào: “Trung úy Lại muốn nói chuyện với anh, Mông Phong.”

“Lại nữa rồi.” Lưu Nghiễn ngán ngẫm.

Mông Phong buông quyển tạp chí đứng dậy, mặc quần lính vào, đánh nguyên ngực trần, xỏ dép đi xuống lầu, hờ hững nói: “Đi một lát rồi về.”

Dưới ánh trăng, Mông Phong bước ra ngoài vườn hoa, chỗ đó đậu ba chiếc xe của đội Lại Kiệt, Lưu Nghiễn đứng nhìn từ xa, Mông Phong và Lại Kiệt đứng trong vườn hoa nói chuyện, cậu không nghe thấy họ nói gì.

Lại Kiệt nói: “Mông Phong, tôi quen một người trông rất giống cậu.”

Mông Phong hỏi: “Anh chỉ muốn nói với tôi chuyện đó thôi sao? Nếu anh phun ra ba chữ kia, nói không chừng sẽ lại ăn đập đấy, tin không?”

Lại Kiệt cười cười, quan sát Mông Phong một lúc rồi tiếp: “Các cậu làm thế nào sống sót được thế? Ba cậu vẫn tưởng là cậu đã chết rồi cơ.”

“Đừng giờ cái bộ mặt cha chú ấy ra.” Mông Phong lạnh lùng: “Anh chẳng lớn hơn tôi bao nhiêu đâu.”

“Tôi hai chín, sắp ba mươi rồi.” Lại Kiệt nói: “Lớn hơn cậu bốn tuổi. Trong suốt chặng đường đó, cậu sống sót kiểu gì? Dắt theo bà xã vừa giết thầy ma vừa trốn chạy à? Lại đây trò chuyện chút nào. Ngồi đi.”

Mông Phong ngồi xuống, một chân nhịp nhịp giẫm lên tấm bọt biển, không khí buổi đêm rất trong lành dễ chịu.

Anh vẫn tắt thuật lại những chuyện xảy ra suốt dọc đường.

Lại Kiệt lắng nghe hồi lâu, sau cùng chen vào: “Đệt, các cậu thật ích kỷ.”

“Tôi ích kỷ?” Mông Phong lập tức bị chọc giận.

Lại Kiệt phả ra một hơi, vứt tàn thuốc đi, hỏi: “Còn thuốc không? Đến phiên cậu mời tôi đấy.”

Mông Phong: “Còn, nhưng việc quái gì tôi phải cho anh?”

Lại Kiệt: “Vì cái điều cậu đang ngậm trên miệng là điều dự trữ cuối cùng của tôi đấy.”

Mông Phong móc một bao thuốc lá liệng qua, Lại Kiệt bắt lấy, tiếp: “Tại sao các cậu không chủ động đi tiêu diệt thầy ma?”

Mông Phong: “Tại sao tôi phải đi giết chúng nó? Tôi phải quý cái mạng mình chứ, mạng sống của bao nhiêu người phụ thuộc vào tôi như thế...”

Lại Kiệt: “Đây chính là ích kỷ! Mỗi một thầy ma bị giết là có thêm một người tránh được bị truyền nhiễm, đó có thể là người nhà, người thân hay bạn bè cậu. Như thế thầy ma sẽ càng ngày càng ít đi. Còn cậu dẫn một đám người trốn vào đây làm rùa rụt cổ thế này thì giải quyết được gì?! Đợi mọi người trên thế giới này đều chết sạch rồi, bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ tìm được các cậu thôi. Cậu không cứu người, sau này sẽ chẳng còn ai cứu cậu nữa. Cậu có hiểu được cảm giác tuyệt vọng khi cả thế giới này chỉ có vài người các cậu sống sót không? Cô độc, không có đồng bạn, muốn tìm một người để nói chuyện cũng không có, cả mặt đất bao la bất tận này, chỉ có vồn vện mấy người các cậu còn sống...”

Mông Phong hít sâu một hơi, đang định phản bác lại Lại Kiệt thì anh ta đã cười chế giễu: “Hay là cậu sợ thầy ma đấy? Xuất thân từ K3 mà đi sợ cái lũ đần độn không có não ấy à? Trong tay cậu có nhiều người như thế, tại sao không thành lập một nhóm dân quân tự vệ đi săn lùng, quét sạch lũ thầy ma ở khu vực xung quanh?”

Mông Phong đáp: “Tôi hoàn toàn chẳng có hứng thú.”

Lại Kiệt lạnh lùng nói: “Rốt cuộc cậu học được những gì từ huấn luyện viên của mình hả?”

Trong giọng nói của anh ta toát lên sự lạnh lùng và nghiêm khắc, so với hồi chiều thì dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác.

“Huấn luyện viên của cậu phải bị đem đi xử bắn.” Lại Kiệt nói: “Quốc gia để ông ta bồi dưỡng quân nhân, thế mà lại dạy ra loại học trò như cậu. Trung Quốc có hàng chục triệu thậm chí là hàng tỷ người đang chờ cậu tới cứu, vậy mà cậu lại ru rú trong cái ổ ấm cúng này, tham sống sợ chết...”

“Tôi đã xuất ngũ rồi!” Mông Phong phẫn nộ hét lên: “Khi tôi giải ngũ đổi ngành thì quốc gia ở nơi nào! Đã nói sẽ sắp xếp công tác, vậy mà không hề thu xếp cho tôi nổi một công việc gì! Tôi phải chạy rông dưới cái nắng 400C chỉ để tìm một công việc có thể tạm thời nuôi sống bản thân. Tôi chỉ muốn có thể nuôi được bà xã của mình, không đến nỗi không ngóc đầu nổi

trước mặt người khác! Tổ quốc muốn tôi đợi, mãi mãi chỉ là thứ chờ đợi không có điểm kết! Những điều này sao anh không nói đi?!”

Lại Kiệt cũng gầm lên: “Vậy thì sao?! Thế nên cậu ghi hận với Tổ quốc à?! Tổ quốc này sinh thành và nuôi dưỡng cậu! Chỉ vì không cho cậu một công việc ngon lành để cậu ăn không ngồi rồi, không để cậu được nở mày nở mặt với bà xã, còn để cậu bôn ba dưới nắng gắt vài tháng! Thế là khi thảm họa xảy ra, cậu chỉ trơ mắt ngồi nhìn hàng triệu đồng bào giã giụa giữa lằn ranh của sự sống và cái chết! Chẳng thèm bận tâm! Cậu là nỗi nhục của K3! Khi cậu nhập ngũ đã tuyên thệ cái gì hả! Cậu là nỗi nhục của Thiếu tướng Mông Kiến Quốc!”

“Muốn có sĩ diện thì tự mình phải giành lấy! Làm người phải tự biết thực hiện mong muốn mơ ước của mình! Mẹ kiếp, cậu đừng có chỉ biết so sánh mình với người khác như thế, so ra cái đếch gì! Lý tưởng của cậu đâu rồi?! Thiếu tướng Mông gửi cậu vào K3, năm năm huấn luyện không mài giũa cậu thành vàng, mà mài thành thứ rác rưởi nhu nhược tham sống sợ chết!”

“Cậu còn mặt mũi đi hỏi tôi Tổ quốc ở nơi nào sao? Tôi thì muốn hỏi cậu, lòng tự tôn của một quân nhân đặc chủng như cậu vứt đi xó nào rồi!”

Tiếng gào giận dữ như sấm làm kinh động cả nông trường, không ít phòng lục tục bật sáng đèn.

Mông Phong hít sâu một hơi.

Lại Kiệt khẽ nhẹ đầu thuốc, những đốm tàn đỏ bay giữa đêm đen, anh ta hờ hững: “Xin lỗi, không nên quát cậu, là do tôi quá xúc động. Vài ngày nữa sẽ đưa cậu và bà xã tới nơi an toàn. Đảm bảo cả đời này các cậu có thể dính lấy nhau, không bao giờ phải xa cách nữa.”

Mông Phong lặng lẽ đứng dậy bỏ đi.

“Tổ quốc ở nơi nào? Đó không phải là một danh từ hư ảo.” Lại Kiệt thần nhiên tiếp: “Trung sĩ Mông Phong, đó là nông trường này, là mọi người ở nơi đây, bao gồm cả cậu và bà xã của cậu nữa.”

“Trái dài từ điểm cực nam tới điểm cực bắc của Tổ quốc, nơi mà cậu đang đứng, mỗi tấc đất mà cậu đặt chân qua trên đường lưu vong, mỗi vùng

quê bị tàn phá tiêu điều, mỗi thành phố bị biến thành đồng hoang tàn đổ nát, đó chính là Tổ quốc của cậu.”

Ngày 1 tháng 4 năm 2013.

Đây giống như trò đùa của ngày Cá tháng 4, Lại Kiệt và tiểu đội của anh ta mang theo tin tức bên ngoài tiến vào nơi ở của chúng tôi. Tôi có dự cảm rằng, có lẽ ngày chia ly của tôi và Mông Phong sẽ không còn xa nữa.

Ba của Mông Phong đúng là chẳng tốt đẹp gì... Nếu Mông Phong đọc trộm nhật ký của tôi, chắc chắn anh ấy sẽ nổi khùng cho coi.

Mẹ tôi từng kể, Mông Kiến Quốc là một tay lãng tử, mẹ của Mông Phong bỏ đi cũng chính là vì thế. Làm hàng xóm bao nhiêu năm như vậy, mẹ biết rất nhiều chuyện về ba của Mông Phong.

Người có cuộc sống riêng không đứng đắn vẫn có thể làm thiếu tướng à? Có lẽ được.

Tôi còn nhớ rõ mùa hè sau kỳ thi vào đại học năm đó, trong ba năm phổ thông, Mông Phong chỉ gọi cho ba mình một cú điện thoại.

Nghe nói đó là cuộc gọi điện nói chuyện duy nhất của Mông Phong và cha trong suốt ba năm, cuộc gọi diễn ra ngắn ngủi, nội dung cũng rất đơn giản. Anh bảo là sau khi so đáp án đề thi đại học, cảm thấy không mấy khả quan, hỏi ba anh có thể nhờ vào quan hệ, tìm cho anh vào một trường đại học nào đó ở thành phố S, bởi vì anh muốn ở gần tôi một chút.

Nếu có thể chui lọt vào trường mà tôi điền nguyện vọng 1 thì không còn gì bằng.

Anh ngồi xồm ven đường gọi điện thoại, đầu dây bên kia có lẽ chỉ nói được một câu duy nhất rồi cúp máy. Sau khi tắt máy, Mông Phong dắt tôi băng qua đường, đến tiệm TCBY20 cạnh cổng công viên ăn uống.

20 TCBY: The Country's Best Yogurt.

Tôi cứ nghĩ rằng ba của anh sẽ giúp anh tìm trường, vì cuộc trò chuyện ngắn ngủi như vậy, chẳng lẽ không phải là nói “Được” hay sao?

Mà cho dù ông ấy bảo “Không được”, tôi cũng hiểu thành: Ba của Mông Phong chẳng qua chỉ muốn quở trách anh thôi, cho anh nếm thử chút mùi

khổ sở, nhưng tìm thì sẽ vẫn tìm cách cho anh.

Mãi đến khi anh cầm giấy báo nhập ngũ đến tìm tôi. Một buổi tối giữa tháng 8, chúng tôi đứng dưới nhà cãi nhau om tỏi, làm kinh động hết cả hàng xóm xung quanh. Cãi nhau xong tôi bỏ phứt lên lầu, anh thì ngồi nguyên một đêm bên dưới, hút hết hai bao thuốc, hôm sau lên tàu.

Mông Phong sẽ cùng tôi tới khu tị nạn ở vùng biển quốc tế chứ?

CHƯƠNG 29

MANH MỐI

Ngày hôm sau.

“Bên trong Trung tâm tị nạn có gì?” Cậu bé béo tò mò hỏi.

Lại Kiệt cười đáp: “Cái gì cũng có hết, là do quốc gia thành lập mà, vào đó rồi các cháu sẽ được an toàn tuyệt đối. Cho đến khi bọn chú xác nhận bên ngoài không còn thầy ma và virus nữa thì mọi người mới cùng đi ra, xây dựng lại quê nhà, bắt đầu cuộc sống mới.”

Mẹ bé Nhu hỏi: “Có cần chúng tôi đóng góp gì không?”

Lại Kiệt đáp: “Không cần đâu, hiện giờ hầu hết những người sống ở đó không phải làm gì nhiều, có rất nhiều ngành nghề trong xã hội giờ không có đất dụng võ. Vào thời điểm đặc thù thì không cần lao động, nhưng sau khi tới đó, tổ chức sẽ sắp xếp cho các bạn học tập... để sử dụng thời gian một cách hợp lý. Sinh viên sẽ được chia làm hai chuyên ngành là khoa học tự nhiên và khoa học xã hội, sinh viên khối tự nhiên sẽ bận hơn sinh viên khối xã hội một chút, có thể sẽ bị điều động đi làm công tác nghiên cứu, đặc biệt là những ai học sinh vật học. Các bạn ở đây không có ai thuộc chuyên ngành sinh học đúng không? Người thuộc ngành này giờ như gấu trúc quý hiếm ấy, cần phải bảo vệ chặt chẽ.”

“Không có ai đâu, điều kiện sống ở đó thế nào?” Lại có người khác hỏi.

Lại Kiệt liền nói: “Quản lý theo cơ chế quân sự hóa, hai chục người chung một phòng, một ngày ăn ba bữa, không thể lên đất liền, ra vào phải báo cáo, đúng 9 giờ tối tắt đèn.”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lưu Nghiễn từ trên lầu bước xuống, đánh mắt nhìn Lại Kiệt một cái.

Đặng Trường Hà hỏi: “Tôi trước đây là cảnh sát, tôi thì sao?”

Lại Kiệt đáp: “Cảnh sát... sẽ được huấn luyện thêm để phụ trách phòng vệ. Cụ thể thế nào tôi không rõ, phải chờ xem bên đó sắp xếp thế nào đã.”

“Anh có thể nhờ người giúp đỡ chúng tôi một chút chứ?” Đinh Lan hỏi.

Lại Kiệt cười lớn: “Tôi không mấy quan hệ với bên Trung ương, chúng tôi thuộc quyền quản lý của quân đội, không thể giúp cô được đâu.”

“Có thể sống được là mừng lắm rồi.” Có người chen vào: “Cô còn muốn có phòng đơn với phòng tắm riêng nữa á?”

Mọi người đều phá lên cười, Lại Kiệt tiếp tục nói kỹ hơn về một số việc ở Trung tâm tị nạn cho mọi người nghe.

“Trung úy Lại, anh định khi nào mới đi cứu người đây?” Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi.

Lưu Nghiễn vừa xuất hiện, những người đang vây quanh Lại Kiệt liền tự giác tản đi hết.

Lại Kiệt đáp: “Tôi cần thêm người.”

Lưu Nghiễn gật đầu, lịch sự nói một câu: “Cố lên.”

Lại Kiệt tự cười mĩa mai, ngồi trầm tư ở nhà ăn suốt cả buổi trưa.

Buổi chiều, khi Lưu Nghiễn bước ra vườn hoa thì bắt gặp Văn Thư Ca đứng đó, cửa xe của đội Cơ Lốc mở rộng, Lại Kiệt đang mở một cái thùng có khóa mật mã. Anh ta nói với Văn Thư Ca: “Đã nghĩ kỹ chưa? Nếu cậu thay đổi ý định, tôi sẽ giết cậu đấy.”

Văn Thư Ca kiên định: “Nghĩ kỹ rồi.”

Lại Kiệt gật gật đầu, mở thùng sắt ra, Lưu Nghiễn tiến lại gần, phát hiện trong thùng tỏa ra một lớp hơi nước trắng xóa, đó là một thùng giữ lạnh.

Anh ta lấy từ trong thùng ra một ống thuốc và một kim tiêm, xé bao bì rồi bảo: “Cánh tay.”

Văn Thư Ca xắn tay áo lên, để anh ta tiêm vào.

“Đây là vắc xin của các anh à?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Phải.” Lại Kiệt cũng không giấu cậu “Tổ chức cứu trợ quốc tế đã nghiên cứu ra đây, vô cùng quý hiếm.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Có thể ngăn ngừa virus hoàn toàn chứ?”

Lại Kiệt đáp: “Không.”

“Loại vắc xin này nghe nói là được cải tiến từ vắc xin cũ hồi đầu. Ngay từ lúc dịch thủy ma mới bùng nổ thì vắc xin phòng bệnh đã được nghiên cứu rồi...” Lại Kiệt đẩy xi lanh một cách vô cùng chậm rãi, Văn Thư Ca khẽ thở dốc, mồ hôi rịn ra đầm đìa.

“Trụ vững, người anh em.” Lại Kiệt động viên: “Tôi tin cậu sẽ làm được mà.”

Lưu Nghiễn nheo mắt nhìn ống thuốc màu lam kia, Lại Kiệt tiêm thuốc vào rất chậm, rất chậm, nói mà không hề ngước đầu lên: “Những người được tiêm vắc xin trước đây, có người chết, có người chống lại được một lần lây nhiễm, nhưng cơ thể không sản sinh ra kháng thể...”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi cũng có hai người bạn như thế, sau khi tiêm vắc xin thì bị cắn, nhưng vẫn sống sót.”

Lại Kiệt cảm thán: “Tốt số thật nhỉ, hàng vạn người mới có một người... Nhưng chỉ có thể chống được một lần lây nhiễm thôi, bảo họ phải biết quý cái mạng của mình đây.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Chúng lây lan theo cơ chế nào?”

Lại Kiệt hờ hững: “Người của Trung tâm sẽ giải thích cho cậu... Nghe nói có hai giai đoạn khác nhau. Giai đoạn thứ nhất là virus xâm nhập vào cơ thể cậu, cậu vẫn còn sống. Giai đoạn thứ hai là sau khi cậu biến thành thủy ma, hình thái của virus cũng theo đó mà biến đổi.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, Lại Kiệt tiếp: “Ở đây có sổ tay do Trung tâm tặng phát miễn phí, cậu có thể lấy một cuốn về coi thử.”

“Giai đoạn thứ hai và giai đoạn thứ nhất có gì khác nhau?” Lưu Nghiễn nói.

Lại Kiệt đáp: “Virus ban đầu cũng chỉ như các loại bình thường khác, giống như virus cảm cúm vậy, nhưng sau khi con người biến thành thủy

ma, virus lập tức khác hẳn. Họ gọi virus trong cơ thể những người chưa phát bệnh là ‘bào tử’, còn ở những người đã biến thành thây ma là ‘mẫu thể’, rất hình tượng, đúng không?”

Lưu Nghiễn trầm ngâm không lên tiếng, quả thực rất hình tượng, bào tử rời đi, sau khi xâm nhập vào cơ thể thì cảm rễ sinh trưởng thành mẫu thể.

“Rất kỳ lạ.” Lưu Nghiễn nhận xét: “Bản thân virus có khả năng tự sao chép, đồng thời còn có thể sản sinh ra nhiều cá thể virus nữa? Cấu trúc đối xứng thế nào? Dạng xoắn ốc hay là khối hai mươi mặt đều?”

Lại Kiệt bảo: “Cậu tự về xem tài liệu đi.”

“Có lẽ cả hai đều không phải, đây là một loại sinh vật kỳ lạ nằm ở giữa virus và tế bào sinh sản... Như thế còn là virus sao?” Lưu Nghiễn lẩm bẩm.

Lại Kiệt nói: “Tôi nghe họ bảo, đây là loại virus con người chưa từng gặp bao giờ, có thể là một loại sinh vật hoàn toàn mới, chẳng qua cấu tạo khá giống với virus thôi.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gật đầu: “Văn Thư Ca sau này sẽ hoàn toàn không sợ bị lây nhiễm nữa?”

Lại Kiệt liếc mắt nhìn Lưu Nghiễn, dường như hiểu ra thắc mắc của cậu bắt nguồn từ đâu, đáp: “Không, đây là vắc xin đã cải tiến lần hai từ rất nhiều mẫu huyết thanh thí nghiệm. Sau khi tiêm vào, ngay khi tiếp xúc với virus, cơ thể sẽ sản sinh ra kháng thể trong một thời gian ngắn, ngoài ra còn kèm theo những phản ứng khác nữa... Tổng cộng chỉ có ba lần. Khá giống với việc hai thứ hoàn toàn khác nhau giằng co đánh nhau trong cơ thể cậu: Một là kháng thể do vắc xin sản sinh ra, hai là virus gây bệnh mà cậu nhiễm phải”

Lưu Nghiễn: “Hết ba lần rồi thì sao? Lại tiêm thêm vắc xin?”

“Cả đời chỉ có ba lần.” Lại Kiệt đáp: “Cộng thêm chính cậu, cả thầy có bốn mạng. Dùng hết bốn mạng rồi thì game over.”

Lưu Nghiễn gật gù đầu.

“Virus Oaks, bên Tây đặt tên cho nó cái tên đó.” Lại Kiệt đẩy xi lanh đến cuối ống tiêm, Văn Thư Ca bật lên một tiếng gào thét đau đớn rồi gục

xuống, Lưu Nghiễn vội vàng định tiến đến đỡ nhưng Lại Kiệt đã nhanh hơn một bước ôm lấy cậu ta.

“Xong rồi, kết thúc rồi.” Lại Kiệt thấp giọng: “Nghỉ một lát đi.”

Anh ta đặt Văn Thư Ca nằm ở phía sau xe, thu dọn dụng cụ xong nhìn sang Lưu Nghiễn.

“Tác dụng phụ cũng lớn thật đấy.” Lưu Nghiễn nói: “Sẽ không có đột biến chứ?”

“Có đấy.” Lại Kiệt cười nói: “Cơ thể sinh ra kháng thể, không chỉ chống lại Oaks, nó còn giúp vết thương của cậu ta lành lại trong thời gian ngắn với tốc độ nhanh hơn gấp ngàn lần nữa.”

“Giống như thầy ma sao?” Lưu Nghiễn chú ý thấy rằng vết thương hôm qua của Lại Kiệt đã biến mất.

“Ừ.” Lại Kiệt gật đầu tiếp: “Khá giống, nhưng không hoàn toàn, khi tiêm vắc xin vào thì những thể mạnh của người đó sẽ được tăng lên gấp trăm lần, ví dụ như Văn Thư Ca hồi nãy, cậu ta có một đôi tay rất khéo léo, theo cậu ta kể thì trước kia từng là một tên... trộm vặt. Thế nên tôi cho rằng cậu ta có tố chất nhất định.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Nó sẽ khiến cậu ấy càng thêm linh hoạt?”

Lại Kiệt đáp: “Khi gánh chịu vết thương chí mạng, cơ thể sẽ bắt đầu tự động chữa lành, trừ phi bị thương quá nặng hoặc ăn một phát đạn toác đầu, còn nếu bị chặt đứt tay, chân, thì đều sẽ... có lẽ là có thể tái tạo lại. Dù sao thì tôi cũng chưa thử bao giờ.”

“Manborg21.” Lưu Nghiễn thốt.

21 Manborg: Xuất phát từ một bộ phim khoa học viễn tưởng Manborg của đạo diễn Steven Kostanski, manborg là người có tích hợp công nghệ người máy.

“Chiến binh Manborg.” Lại Kiệt gật gật đầu: “Và người bị nhiễm virus cũng không cần phải sợ hãi nữa, ở Trung tâm tị nạn đã sử dụng một loại virus khác... tiêm vào người bị nhiễm, có thể khiến toàn bộ chức năng cơ thể của họ vận hành cực chậm, rơi vào trạng thái hôn mê.”

Lưu Nghiễn lâm bẫm: “Chờ đến khi tìm ra cách chữa thì sẽ chữa trị cho họ.”

Lại Kiệt vui vẻ gật đầu: “Cũng coi như một cách giải quyết tạm thời, có điều nghe nói sẽ gây ra tổn hại nhất định cho não bộ, đến mức độ nào thì không rõ.”

Lưu Nghiễn nói: “Không ngờ anh lại am hiểu về virus đến vậy.”

Lại Kiệt cười khiêm tốn: “Phải vậy thôi, nếu không lúc tiêm vắc xin cho lính mới, cậu bảo tôi phải giải thích cho họ thế nào đây?”

Lưu Nghiễn chuyển sang đề tài khác: “Trong quá trình chạy nạn chúng tôi phát hiện một loại người khổng lồ, được tổ hợp từ xác thây ma.”

Nụ cười của Lại Kiệt lập tức tắt ngấm: “Hợp thể của Oaks, các cậu đã gặp mấy con?”

Lưu Nghiễn giật mình, Lại Kiệt đang có đáp án mà cậu muốn. Tuy nhiên cậu không hỏi: “Nghĩa là sao?”, mà nói luôn: “Bên trong nó, có một thứ gì đó rất quái lạ, nó khiến tất cả thây ma đã chết tụ hợp lại một chỗ...”

Vẻ mặt Lại Kiệt trở nên nghiêm trọng, hỏi: “Cậu đã thấy Huyền?”

“Cái gì?” Lưu Nghiễn hỏi lại: “Thứ đó gọi là Huyền?”

“Không thể nào.” Lại Kiệt nói.

Lưu Nghiễn bảo: “Tôi dùng tia hồng ngoại thăm dò được nó.” Để dễ dàng moi tin, cậu bắt đầu bịa “Mông Phong rươi xăng đốt, cùng hợp sức với mọi người dùng móc câu giật hết lũ thây ma xuống...”

Lại Kiệt tức khắc chụp tay Lưu Nghiễn, đẩy cậu đến bên cạnh cửa xe, nói: “Đứng yên! Các cậu tháo dỡ hợp thể của Oaks là chuyện từ khi nào hả?!”

Anh ta cuống quýt lôi ra một tờ giấy thử, ngậm giữa hai môi cho ướt rồi ép Lưu Nghiễn mở miệng.

Lưu Nghiễn: “!”

Lại Kiệt: “Để tôi xem cậu có kháng thể không, đứng yên nào!”

Lưu Nghiễn không ngừng kêu khổ trong bụng, sức của Lại Kiệt không hề thua kém Mông Phong, ghì cậu chặt đến nỗi gần như không thể phản

kháng, chỉ còn cách ngậm lấy tờ giấy thử đã dính nước bọt của Lại Kiệt.

Lát sau Lại Kiệt mới chịu buông cậu ra, lấy tờ giấy khỏi miệng Lưu Nghiễn, lôi một bảng so màu ra rồi cẩn thận đối chiếu.

“Không có.” Lại Kiệt thất vọng nói: “Cậu không bị ảnh hưởng, không phải là người mà họ muốn tìm...”

Huyền, Huyền của địa cầu.

Lưu Nghiễn thu được hai từ khóa cực kỳ quan trọng.

Lại Kiệt khép bảng so màu lại, tiện tay bỏ tọt tờ giấy thử vào miệng nhai, nói: “Kể lại tỉ mỉ xem, các cậu sao lại chọc phải người khổng lồ kia?”

“Sao anh lại nuốt giấy thử?” Lưu Nghiễn hỏi.

Lại Kiệt ngạc nhiên: “Lần đầu tiên gặp mặt tôi đã kết cậu rồi, không phải tôi đã nói từ sớm rồi à?”

Tên này đúng là đồ biến thái - Lưu Nghiễn nghĩ thầm trong bụng.

“Bọn tôi...” Lưu Nghiễn quan sát ánh mắt của Lại Kiệt, lùi ra sau một chút để tránh anh ta lại có hành động gì đó quá khích, đoạn đề phòng nói: “Đang gỡ con kia ra thì lại xuất hiện thêm một con khác, nó bắt đầu tấn công chúng tôi...”

Lại Kiệt phá lên cười ha hả.

“Cậu đang nói dối.” Lại Kiệt cười xong thì đổi ngay nét mặt, lạnh giọng: “Suýt chút nữa thì bị cậu lừa rồi.”

Lưu Nghiễn bị lật tẩy, thế là chẳng thèm vờ vịt thêm nữa, hỏi thẳng: “Huyền của địa cầu là gì?”

Đôi mày Lại Kiệt giật giật, hỏi: “Muốn biết không?”

Lưu Nghiễn: “...”

“Gia nhập chúng tôi đi.” Lại Kiệt nói: “Kỹ sư cơ khí của đội Cơn Lốc mới chết không lâu.”

Lưu Nghiễn khẽ lắc đầu: “Không.”

Một bên khóe miệng Lại Kiệt nhếch lên ranh mãnh: “Thế nên tôi đây cũng ‘không’, tuy lần đầu tiên gặp mặt tôi đã kết cậu rồi, nhưng vẫn không thể tiết lộ cho cậu được đâu.”

Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt không nói gì, bỗng nhiên lại đổi đề tài: “Bọn thầy ma có trí lực.”

Lại Kiệt thờ ơ nói: “Ờ, vậy thì sao?”

Lại Kiệt gục gặc đầu, cầm xấp giấy thử trong tay lật qua lật lại nghịch, xem ra có vẻ còn muốn ăn thêm tờ nữa.

Lưu Nghiễn chau mày tiếp: “Chúng đã bị đột biến? Hay là đã tiến hóa? Có chỉ số thông minh nhất định? Tương đương với chỉ số thông minh của con người ở độ tuổi nào?”

Lại Kiệt: “Cậu không gia nhập chúng tôi, không thể nói cho cậu biết được, tổ chức đã hạ lệnh tuyệt mật, tuy lần đầu tiên gặp mặt tôi đã...”

Lưu Nghiễn không thềm nể nang ngắt lời: “Bọn họ cũng biết chuyện này rồi và cảm thấy rất lo sợ, có phải thế không? Anh có từng nghĩ qua, nếu bọn thầy ma cứ tiến hóa theo chiều hướng này thì cuối cùng sẽ như thế nào không?”

Lại Kiệt: “Không thể trả lời.”

Lưu Nghiễn lùi ra sau vài bước đề phòng Lại Kiệt tức giận động thủ, rồi nói về tiếc nuối: “Anh căn bản chẳng biết gì cả, cùng lắm chỉ thuộc hết quyển tài liệu bé xíu kia là hết. Virus gì đó cũng là do anh học thuộc lòng chứ gì.”

Lại Kiệt: “...”

Lại Kiệt định đứng dậy thì Lưu Nghiễn đã co chân chạy mất dạng.

Giây phút đó, Lại Kiệt có cảm tưởng rằng mình vừa bị chơi một ván.

“Cho dù cậu muốn gia nhập cũng chẳng được đâu nhé, tổ chức đã ra lệnh, không được tiếp nhận bất kỳ thành viên nào không thuộc thành phần chiến đấu. Sinh viên các cậu cuối cùng cũng bị ép đưa đến Trung tâm tị nạn thôi!” Lại Kiệt đứng từ xa hô với theo.

Đêm đến, Lưu Nghiễn trần trọc trở mình, Mông Phong cũng chưa ngủ được.

“Anh sẽ đi với em chứ? Đến chỗ tránh nạn ấy, Mông Phong?” Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi trong bóng tối.

Mông Phong không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Lưu Nghiễn chỉ cần nghe thấy mấy câu nói của Lại Kiệt là có thể đoán chính xác nội dung cả buổi nói chuyện của hai người họ, cậu nói: “Góp sức cho Tổ quốc, cứu trợ người dân, máu chốt nằm ở trái tim và tấm lòng của anh, chứ không nằm ở anh ở chỗ nào.”

Mông Phong xoay lưng đối mặt với vách tường, giọng nói nặng nề truyền tới trong đêm dài thăm thẳm:

“Đến căn cứ thì làm được gì chứ?” Mông Phong nói: “Giúp ba anh canh gác, nhận vài đồng tiền lương, làm một tên lính chạy tạp vụ cho ông ấy? Nghe có vẻ oai thật.”

CHƯƠNG 30

CHIA TAY

Lại Kiệt vẫn còn thiếu người, mặc dù anh ta gần như đã vận động tất cả những người có thể. Buổi chiều hôm đó, có người đến gõ cửa phòng làm việc của Lưu Nghiễn.

“Có chuyện gì vậy?” Lưu Nghiễn ngược mắt hỏi.

Vẻ mặt của Đặng Trường Hà có chút băn khoăn, một lát sau mới nói: “Mọi người bảo tôi tới hỏi ý của anh.”

“Ngồi đi.” Lưu Nghiễn ra hiệu: “Lại Kiệt đã nói gì với các cậu?”

Đặng Trường Hà do dự không nói, mãi đến khi Lưu Nghiễn bảo: “Cậu biết tính của tôi rồi đấy, không nói thì về đi, đừng làm mất thời gian của nhau.”

Lúc này Đặng Trường Hà mới nói: “Lại Kiệt nói với rất nhiều người rằng... Nếu chúng ta không giúp họ đi cứu người, anh ta sẽ... không thể gửi điện báo xin trợ giúp. Như vậy thì... đội cứu viện sẽ không bao giờ đến, cho tới khi anh ta xác nhận nội thành Tây An và khu vực lân cận không còn người sống sót mới thôi. Tạ Phong Hoa còn bảo cô ấy nghe thấy anh ta nghiêm túc nói với Mông Phong rằng...”

“Nói gì?” Lưu Nghiễn kinh ngạc, khẽ hỏi.

“Nói: ‘Tôi thay mặt quân đội và nhân dân thỉnh cầu cậu’.” Đặng Trường Hà thở dài.

Cậu ta ngược mắt nhìn Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn hỏi: “Không phải Văn Thư Ca đã gia nhập rồi sao? Anh ta còn cần thêm bao nhiêu người nữa?”

Đặng Trường Hà lắc đầu: “Hay là để tôi, thêm cả anh và Mông Phong, Trương Dân, Văn Thư Ca, mọi người cùng theo anh ta...”

“Không cần.” Lưu Nghiễn nói: “Để tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Lưu Nghiễn thu dọn lại đồ đạc của mình rồi đi xuống dưới. Tại vườn hoa, Lại Kiệt đang nghịch một ống tiêm rỗng, cầm xấp giấy thử trong tay thần thờ.

Lại vừa tiêm thêm một ống vắc xin nữa, Lưu Nghiễn khẽ cau mày, là ai?

Lại Kiệt vô cùng bất lịch sự thò tay định vuốt mặt Lưu Nghiễn, hỏi: “Thay đổi ý định rồi à?”

Lưu Nghiễn né ngay qua một bên: “Cần tôi làm gì, nói đi, anh mới tiêm vắc xin cho ai đấy? Lại dụ thêm được một người nữa à?”

Cậu định bước ra phía đuôi xe, Lại Kiệt vội vàng giơ một chân lên ngăn lại: “Đừng vào đó, có người đang nghỉ ngơi.”

Lưu Nghiễn: “Đó là ai? Tôi nghĩ mình có quyền được biết.”

Lại Kiệt khẽ mỉm cười, không giống như Trương Dân và Mông Phong, từ anh ta toát ra sức hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành. Làn da ngăm đen, dáng người cân đối, gầy mà không yếu, tựa như một tay lính lão làng quanh năm suốt tháng phơi mình dưới nắng trời gay gắt. Anh ta chỉ lớn hơn Lưu Nghiễn bốn tuổi, nhưng cách ăn nói và hành xử lại giống như đã rất từng trải.

Mái tóc cắt ngắn và rất hay cười, nhưng so với một Trương Dân lịch sự, vui vẻ và lạc quan thì lại có thêm phong độ của lãng tử.

“Là một người hùng.” Lại Kiệt đáp: “Nếu một ngày tôi chết, cậu ấy sẽ là đội trưởng mới của đội Cơn Lốc, chỉ cần có đội trưởng thì đội tuyệt đối sẽ không bao giờ bị cắt biên chế.”

Lưu Nghiễn lặng im rất lâu, sau đó lên tiếng: “Tiêm vắc xin cho tôi đi, anh thẳng rồi.”

Lại Kiệt từ chối: “Không được. Cậu bắt buộc phải đến vùng biển quốc tế, Thiếu tướng Mông Kiến Quốc đã ra tử lệnh, tất cả sinh viên, học giả, các

nhà khoa học và nhân tài thuộc mọi chuyên ngành, bất kể lĩnh vực xã hội, kinh tế hay khoa học tự nhiên, đều phải về tập trung ở đó.”

“Các cậu là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ. Chúng tôi tồn tại để bảo vệ các cậu, bởi các cậu chính là tương lai của Tổ quốc.”

Lưu Nghiễn cau mày hỏi: “Tôi không thể gia nhập cùng các anh?”

Lại Kiệt cười cười, nụ cười chứa đầy ẩn ý, lắc đầu nói: “Cậu có thể nghĩ thông, tôi rất cảm động, mấy lời lúc trước chỉ là trêu cậu cho vui thôi, có Mông Phong là đủ rồi, cậu ta sẽ cố gắng cả phần của cậu nữa.”

Gió xuân ngập tràn trên các cánh đồng, trăm hoa đang thi nhau đua nở, Lưu Nghiễn đứng giữa vườn hoa rực rỡ, thở ra một hơi dài.

Ngày 4 tháng 4 năm 2013.

Chúng tôi tổ chức một cuộc đột kích thần tốc, rà soát toàn bộ Tây An.

Mông Phong không hề nhắc đến chuyện anh đã tiêm vắc xin, tôi cũng không hỏi. Các thành viên tham chiến bao gồm tôi, Trương Dân, Quyết Minh, Mông Phong, Văn Thư Ca, Đặng Trường Hà, Lại Kiệt và hai đội viên của anh ta.

Lại Kiệt rất lợi hại, vì đã trải qua vô vàn trận đánh, anh ta lập ra con đường tiến công tỉ mỉ. Hơn nữa trong tay anh ta có số đạn dược và thuốc nổ dự trữ rất đầy đủ, thậm chí còn có cả bom hạt nhân mini.

Những thứ này trong tay anh ta chỉ phát huy được một phần công lực, nhưng đã giao vào tay tôi thì làm sao có thể phí phạm thế được?

Tôi sửa lại một vài chi tiết phát nổ, đồng thời cải tiến đi cải tiến lại mấy quả bom, để cho robot hình cầu bằng kim loại đi trước bố trí dây dẫn, tránh xảy ra tình huống Lại Kiệt bị thây ma tóm đi thêm một lần nữa.

Chúng tôi đã cho nổ tung hàng trăm tòa nhà cao tầng, bố trí một trận địa mìn bao phủ gần 50.000m² ở trung tâm Tây An, tiêu diệt hơn một triệu thây ma, sau cùng phóng lửa hỏa thiêu, cỗ đô hoang phế của sáu triệu đại đã chìm trong biển lửa ngút trời, khói đen theo gió bắc cuốn bay về phía nam.

Lại Kiệt dùng máy dò tìm sự sống phủ sóng lên toàn thành phố, tiến hành tìm kiếm một cách toàn diện, loại thiết bị hiện đại mà quân đội giao cho anh ta này có thể tiếp nhận tín hiệu từ vệ tinh một cách hiệu quả, sau đó dùng công nghệ truyền thông thời gian thực, hình thành một mạng lưới bản đồ phức tạp. Mông Phong và Trương Dân dùng tàu lượn từ trên cao nhắm tới những nơi có mật độ cây ma tập trung dày đặc mà thả bom xuống oanh tạc. Chúng tôi dẫn theo cả đoàn người vô cùng lớn băng ra quốc lộ giữa cơn mưa tầm tã.

Toàn bộ khu vực Tây An và Duyên An, hai bờ sông Vị Hà, thậm chí cả Hàm Dương, không ngờ lại có đến hơn ba ngàn người còn sống sót.

Những người này hoặc là núp dưới hầm, hoặc là trốn lên những vùng núi non hẻo lánh cách biệt với thế giới bên ngoài. Hầu hết đều bằng lòng đi theo chúng tôi, chỉ có một số ít nông dân là cư dân bản địa thì nhất định đòi ở lại.

Lại Kiệt dùng hết lời lẽ để thuyết phục họ, nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ lại một số người không chịu rời đi.

Đoàn người kéo dài tới mức nhìn không thấy điểm cuối, tất cả đều đang khóc than, Lại Kiệt xuống xe cùng đi bộ với họ, vừa an ủi vừa động viên rằng: “Quốc gia sẽ không vứt bỏ mọi người.”

Họ tập trung lại bên ngoài Vĩnh Vọng Trấn, người từ bốn phương tám hướng đã đổ về đây. Hồ Giác cho mở kho phân phát toàn bộ lương thực, dỡ cả những tấm bạt của nhà kính xuống để đưa cho người tị nạn che mưa.

Họ tạm thời định cư trên những cánh đồng, trên những bãi hoang, trong rừng cây và bên bờ sông... Tất cả những nơi chúng tôi có thể nhìn thấy đều có người ở. Tất cả đều đang khóc...

Nhất là vào thời khắc khi Lại Kiệt leo lên đỉnh tháp tín hiệu, gắn chiếc máy phát tín hiệu lên đó.

Mưa xuân không ngớt, cả người Lại Kiệt đã ướt sũng khi leo tới đỉnh tháp, bên dưới tất cả đều ngước mắt lên nhìn.

Lại Kiệt gắn một thiết bị có từ tính lên đỉnh tháp, tiếng “tít tít tít” dù vang lên rất nhỏ nhưng xuyên qua cả tiếng mưa truyền xuống rất rõ ràng.

“Đội Cơn Lốc gọi Tổng bộ, đội Cơn Lốc gọi Tổng bộ...” Lại Kiệt đứng giữa cơn mưa, cầm máy bộ đàm nói.

“Tổng bộ đã nhận được tín hiệu, Tiểu Kiệt phải không?” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên “Anh vẫn còn sống, chúc mừng nhé.”

Lại Kiệt mệt mỏi cười nói: “Mẹ kiếp, tôi sắp ngòm tới nơi rồi đây, báo cáo công tác, nhiệm vụ ở khu vực Tây An đã hoàn thành, tổng cộng có tất cả 3.375 người còn sống, trong đó có 69 nhà nghiên cứu khoa học, xin Tổng bộ phái đội cứu viện tới đây.”

Giọng nữ trả lời: “Vất vả rồi, đội trưởng Lại. Đợt đạn dược và vật tư tiếp tế sẽ được đưa đến cùng với đội cứu viện. Anh hãy viết một bản báo cáo chi tiết quá trình, giao cho Ngô Song Song đem về. Trong quá trình cứu viện ở tỉnh Hà Nam, toàn đội Phi Long đã hy sinh, Ngô Song Song sẽ được điều động về Tổng bộ để thành lập một đội mới. Bốn mươi tám tiếng sau đội cứu viện sẽ đến nơi, chúc anh may mắn, đội trưởng Lại Kiệt.”

Đầu bên kia đã ngắt, Lại Kiệt gật gật đầu rồi nằm vật ra đất, mái tóc ướt đầm dính bết trước trán, giương mắt nhìn bầu trời xám mờ u ám.

Tối hôm đó, giữa đồng cỏ mọc lên hơn ngàn cụm lửa trại, cư dân của Vĩnh Vọng Trấn tự động đem chia sẻ nước ấm và thức ăn cho những người bên ngoài. Vị mục sư đi lại giữa những nhóm người, lần lượt khuyên giải và an ủi những người còn sống sót.

Không một ai chớp mắt, chẳng biết đã qua bao lâu, trời đã sáng; rồi lại qua rất lâu, màn đêm kéo xuống.

Lưu Nghiễn không động vào bất cứ linh kiện hay thiết bị nào, những thứ này đều không thể mang đi được, cậu ngồi ngẩn ra trước chiếc bàn. Mông Phong vẫn chưa về, anh phụ trách dẫn người đi tuần tra lần cuối, tránh việc bất trắc xảy ra trong những ngày chờ đợi đội cứu hộ tới.

Trời hết tối lại sáng, hết sáng rồi lại tối, trận mưa này tầm tã suốt mấy ngày trời, tưởng như vĩnh viễn không bao giờ dứt.

Ban đêm Mông Phong cũng không về ngủ, anh kê một chiếc ghế dựa ở dưới nhà, cứ thế ngồi hút thuốc. Cũng giống như cái đêm của nhiều năm về trước, trước khi anh chia tay Lưu Nghiễn lên đường nhập ngũ.

Ngày thứ ba.

“Lưu Nghiễn.” Mông Phong nói: “Anh có mấy lời muốn nói với em.”

Lưu Nghiễn gật đầu, theo chân anh bước ra vườn hoa.

Bọn họ băng qua cánh đồng ướt lép nhép, xuyên qua những người đang dầm mình trong mưa đợi chờ hy vọng. Bầu trời như đang sụp xuống, chỉ cách mặt đất mênh mông một khoảng rất gần, tưởng chừng như ngay sau đó sẽ nặng nề sụp xuống vậy.

Tấm biển gỗ của Vĩnh Vọng Trấn dần bạc màu trong mưa, không ngừng tí tách nhỏ nước xuống mặt đất.

“Phong Hoa.” Văn Thư Ca toàn thân trong bộ quân phục bước đến.

Tạ Phong Hoa đang ngồi trong vườn hoa, xới tơi thửa đất.

“Cậu muốn gia nhập đội Cơ Lốc à?” Tạ Phong Hoa đứng dậy: “Cố lên, Văn Đệ, cậu nhất định sẽ sống sót mà.”

Văn Thư Ca gật gù đầu, nói: “Cảm ơn chị, để tôi biểu diễn một màn ảo thuật cho chị xem nhé.”

Tạ Phong Hoa bật cười, Văn Thư Ca vươn tay trái nhặt lấy một cánh hoa vẫy vẫy, hai bàn tay khép vào nhau xoa nhẹ, sau khi tách ra, vô số cánh hoa tung bay lên cao rồi đáp mình xuống mặt đất.

Trương Dân cầm ô đứng dưới mưa, Quyết Minh mặc một chiếc áo len màu đen và quần lửng, trên cổ quấn một chiếc khăn màu trắng, cậu bé nhìn lên bầu trời, đôi mắt trong suốt phản chiếu hình ảnh của đội máy bay trực thăng ở phía chân trời.

“Vù vù vù vù”, tiếng cánh quạt trực thăng vang lên, những con người đang mòn mỏi đợi chờ dưới mặt đất bắt đầu nhốn nháo.

Trong màu xanh xám của màn mưa, hơn trăm chiếc trực thăng đáp xuống cánh đồng trống bên ngoài Vĩnh Vọng Trấn. Lại Kiệt hô lớn: “Đừng chen lấn! Mọi người xếp hàng để được kiểm dịch! Cứ theo thứ tự mà lên, ai chưa được điểm danh thì cứ đứng yên đó! Khi đến lượt sẽ được gọi tên! Bây giờ bắt đầu điểm danh! Từng người lên một! Tất cả đều có thể sống hết! Chúng tôi sẽ không bỏ lại bất cứ một ai!”

Mông Phong dừng lại, Lại Kiệt ở đằng xa xua tay, ra hiệu cho anh không cần tới giúp.

Anh cúi đầu, nhìn xuống mặt cỏ bị hằn lên những vết giày lính, men theo bờ sông chậm rãi bước đi, tiến vào khu rừng bạch dương.

“Lưu Nghiễn, mình chia tay đi.” Mông Phong cất tiếng.

Lưu Nghiễn không đáp.

“Em sẽ tiếp tục sống.” Mông Phong tiếp lời.

“Còn anh thì sao?” Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Phong nói: “Anh đã tiêm vắc xin rồi, phải đi theo Lại Kiệt, trạm kế tiếp là khu vực Trung Nguyên.”

Lưu Nghiễn: “Em biết, lúc anh đang nghỉ ở phía sau xe, em đứng ở đầu xe nói chuyện với Lại Kiệt.”

Mông Phong: “Anh cũng nghe hết rồi, em cứ luôn như thế, đôi khi giả ngốc không phải càng tốt hay sao?”

Lưu Nghiễn không nói gì, những giọt mưa thấm vào người cậu, Lưu Nghiễn đột nhiên cảm thấy rất lạnh, rất lạnh.

Mông Phong: “Em nhìn bia mộ ở đây kìa.”

Lưu Nghiễn: “Anh muốn nói gì với em?”

“Hôm trước anh dẫn em tới đây, là muốn nói với em...” Giọng nói trầm thấp của Mông Phong vẫn hệt như mọi ngày, nhưng lại mang trong đó mệnh lệnh không thể kháng cự và một ý chí kiên định: “Trên đời này, vốn chẳng hề có chuyện ai rời khỏi ai là không thể sống nổi.”

Lưu Nghiễn mệt mỏi nhắm mắt lại, vươn tay ra phía trước, nhưng Mông Phong lùi lại nửa bước, không để cậu chạm tới.

“Em còn tưởng anh sẽ ôm em một cái chứ.” Lưu Nghiễn mở đôi mắt.

“Không.” Mông Phong nói: “Anh không dám chạm vào em nữa.”

Mông Phong nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, anh không dám ôm cậu, thậm chí còn không dám nắm lấy tay cậu, nếu không niềm tin mà anh khó khăn lắm mới có thể gây dựng được sẽ tan thành mây khói, chỉ bởi một cái chạm rất khẽ.

Lưu Nghiễn quay đầu nhìn hai tấm bia mộ kia, Mông Phong tiếp: “Sau khi vợ mất, ông ấy vẫn tiếp tục sống rất nhiều năm.”

“Em hiểu mà.” Lưu Nghiễn gật đầu: “Em hiểu hết mà.”

“Chúng ta đều hãy vì bản thân mà sống tiếp, nhé? Chúc em hạnh phúc, thực hiện được lý tưởng của mình.”

Lưu Nghiễn nhìn Mông Phong, phát hiện đôi mắt của anh đỏ quạch. Trong căn phòng trọ nhỏ hẹp chật chội trước kia, Mông Phong cũng đã từng nói như thế.

“Em cũng chúc anh hạnh phúc, thực hiện được lý tưởng của mình.” Lưu Nghiễn khẽ thốt lên, rồi xoay người đi.

Khoảnh khắc ấy họ như quay lại thời điểm một năm trước, chỉ là khoảng cách trong gang tấc nhưng lại bị ngăn cách bởi một cánh cửa mãi mãi không có cách nào mở ra.

Mông Phong quay người rời đi.

Khi Lưu Nghiễn bước ra khỏi rừng bạch dương, cậu bắt gặp những người dân của Vĩnh Vọng Trấn đang lần lượt tiến tới kiểm dịch, mỗi chiếc trực thăng quân dụng cỡ lớn có thể chở gần hai trăm người, ở khoang sau đều có bác sĩ dùng dụng cụ đo lường điện tử kiểm tra những người lưu vong, đồng thời tiêm thêm cho họ huyết thanh kháng thể.

Những đồng đội cùng nhau trốn chạy gần nửa năm trời lần lượt ôm Mông Phong chào từ biệt.

“Anh vẫn yêu em, Lưu Nghiễn.” Mông Phong nói: “Nhưng em đừng chờ đợi anh, dù gì chúng ta cũng đã chia tay rồi.”

“Em sẽ không chờ anh đâu.” Lưu Nghiễn quay người đi, đáp.

Mông Phong thở dài, nhìn chăm chăm xuống mặt đất, khuôn mặt nghiêng của anh vốn rất đẹp, nhưng so với rất lâu trước đây, dường như còn có thêm một thứ khí chất khác: Khí chất của một quân nhân, trời sinh ra ta ắt có đất dụng võ, ôm ấp mong muốn theo đuổi ước mơ và thể hiện chính mình.

“Lưu Nghiễn!” Hồ Giác gọi.

“Cậu ấy sẽ đi cùng với các anh.” Mông Phong nói: “Hồ Giác, cố lên.”

Hồ Giác gật gật đầu, tiến lên phía trước tiêm huyết thanh. Trương Dân bước tới ôm chặt lấy Mông Phong, hai người ôm nhau dưới mưa.

“Em thì sao, bạn nhỏ?” Mông Phong cười, đưa ngón tay đeo găng hở ngón xoa xoa gương mặt Quyết Minh. “Phải nghe lời ba nhé, thế mới có gấu trúc.”

“Ờ.” Quyết Minh đáp: “Tạm biệt.”

“Cậu sẽ sống sót trở về thôi.” Trương Dân nói: “Mông Phong, phải chăm sóc cho mình thật tốt nhé.”

“Hai người cũng thế.” Mông Phong chào: “Tạm biệt nhé.”

Lưu Nghiễn đứng rất xa, trong tầm mắt là Mông Phong và bè bạn chào từ biệt, mãi đến khi chỉ còn mình anh giữa cơn mưa.

Mông Phong cúi đầu nhìn xuống mặt đất, dáng vẻ cô độc và vô cùng xa lạ.

“Đi nào!” Lại Kiệt lên tiếng: “Nhóm đầu tiên xuất phát, nhóm thứ hai vào vị trí!”

“Trực thăng số 1 cất cánh...” Tiếng loa phóng thanh vang lên, những cánh quạt lần lượt chuyển động, hơn hai chục chiếc trực thăng quân dụng cùng khởi động, luồng khí như gió lốc thổi bạt biển cỏ, tiếng ồn phát ra đinh tai nhức óc, Lưu Nghiễn đứng giữa cuồng phong đưa một tay che trán.

“Đến lượt mọi người rồi!” Lại Kiệt hô lớn.

Những người cuối cùng của Vĩnh Vọng Trấn đã lên trực thăng, Mông Phong rút từ trong túi áo ra một phong thư, giao cho Ngô Song Song phải theo đội cứu viện trở về. Ngô Song Song nhận lấy rồi cất kỹ, lúc đi ngang qua Lưu Nghiễn, cô nói: “Đi thôi, đến kiểm dịch.”

Chiếc trực thăng cuối cùng vẫn chưa đầy người, Trương Dân buộc dây an toàn cho Quyết Minh, ở khoang sau nhân viên phân ra ngồi hai bên, tất cả thành viên của đội Cơ Lốc đều lên trước tiễn biệt.

“Lưu Nghiễn!” Lại Kiệt cất tiếng: “Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu! Tôi thay mặt tất cả những người được cứu ở đây, chân thành cảm ơn cậu!”

Lưu Nghiễn đáp: “Không có gì, chuyện tôi nên làm thôi.” Khi cậu bước lên trực thăng, Lý Nham và Văn Thư Ca cùng bước tới giơ tay chào theo kiểu nhà binh.

Phút giây đó Tạ Phong Hoa đột nhiên hét lên một tiếng, tháo dây an toàn lao xuống, gọi to: “Lý Nham!”

Lý Nham cũng đột ngột hét lớn: “Phong Hoa! Sao em lại ở đây?!”

Tạ Phong Hoa òa khóc, nhào vào lòng anh ta, hai người ôm nhau khóc rònng giữa trận cuồng phong.

“Đừng nói nhiều nữa!” Phi công trong khoang trước hô lên: “Mau lên đi, lại chuyện gì nữa thế?!”

Lưu Nghiễn lập tức hiểu vấn đề, vội quát: “Chờ chút nữa thôi! Để họ nói thêm mấy câu đã!”

Ngô Song Song hỏi: “Cô gái đó... là bạn gái của Tiểu Nham à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, ngờ ngàng đáp: “Tôi cũng không rõ... cậu ta đến mấy hôm rồi, vậy mà không hề chạm mặt Phong Hoa lần nào. Trời ạ... Thế này thật tàn nhẫn...”

Tạ Phong Hoa và Lý Nham ôm chặt lấy nhau, hết khóc lại gọi tên.

Lại Kiệt lên tiếng át cơn cuồng phong: “Được rồi, phải xuất phát thôi! Tiểu Nham! Buông cô ấy ra! Nếu không trực thăng sẽ bay mất!”

Tạ Phong Hoa nức nở: “Anh nhất định phải sống trở về... Lý Nham... Em đợi anh...”

Lý Nham khóc lớn: “Anh biết ngay là em còn sống mà! Anh biết mà! Em cũng phải sống thật tốt nhé!”

“Lên đi!” Lại Kiệt gào lên: “Trực thăng cất cánh rồi! Ngô Song Song, kéo cô ấy lên!”

Ngô Song Song tháo dây an toàn, nửa ôm nửa kéo Tạ Phong Hoa lên ván cầu, Tạ Phong Hoa khóc đến chết đi sống lại, hét với ra phía ngoài: “Lý Nham! Anh nhất định phải trở về!”

“Anh sẽ về!” Lý Nham đứng trong gió gào to: “Phong Hoa, anh yêu em!”

Chiếc trực thăng cuối cùng ù ù nhắc mình khỏi mặt đất, Lưu Nghiễn áp người vào cửa sổ khoang sau nhìn ra ngoài, Lý Nham trâm mình đứng giữa trời mưa gió, phía xa là Mông Phong quay lưng về phía cậu.

Anh thậm chí còn không hề quay đầu lại, nhưng Lưu Nghiễn hiểu rõ cảm xúc của anh, cũng hết như tâm trạng của cậu lúc này vậy.

Cánh cửa khoang sau chậm chậm khép lại, trực thăng bay về phía đông, băng qua mặt đất bao la hoang tàn, nhắm thẳng về đại dương thăm thẳm.

Tạ Phong Hoa khe khẽ thút thít, cô tựa vào lòng Đinh Lan, thẫn thờ nói: “Có thể gặp lại anh ấy một lần, thế là đủ rồi... Tiếc rằng mình còn muốn có một đứa nhỏ... giống như Lý Nham vậy...”

Lưu Nghiễn bảo: “Cô định đả kích những người không có tử cung như chúng tôi đấy à?”

Câu nói kia vừa thốt ra lập tức khiến mọi người trong khoang cười ồ lên, Tạ Phong Hoa cũng nín khóc bật cười, bầu không khí nặng nề đã dịu đi không ít.

“Rồi sẽ có một ngày chúng ta được gặp lại họ.” Lưu Nghiễn nói: “Triết gia, cố lên.”

Bên ngoài Vĩnh Vọng Trấn, Mông Phong vẫn đứng đó, nước mắt lăn dài trên mặt, anh giơ tay lên, nhìn vào chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón áp út.

Trên trực thăng, Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn ánh hoàng hôn đỏ ối và mặt trời rực lửa đang lặn bên ngoài cửa sổ.

“Gọi Tổng bộ, gọi Tổng bộ.” Ngô Song Song nói vào bộ đàm.

“Tổng bộ đã nhận được tín hiệu.” Một giọng nữ vang lên.

“Đây là đội viên chi viện Ngô Song Song của đội Cơ Lốc.”

“Trung úy Ngô Song Song, xin mời báo cáo.” Giọng nữ đáp.

“Trong quá trình tìm kiếm cứu hộ, chúng tôi đã gặp Mông Phong, con trai của Thiếu tướng Mông Kiến Quốc, thành viên xuất ngũ từ K3. Trung sĩ Mông Phong tình nguyện ra chiến trường, do Lại Kiệt tiếp nhận, gia nhập

vào đội Cơ Lốc, đồng thời có một phong thư nhờ tôi chuyển cho Thiếu tướng Mông.” Ngô Song Song báo cáo.

Giọng nữ nói: “Xin hãy chờ một chút, hiện đang xin chỉ thị từ Bộ tổng chỉ huy.”

Sau một hồi lâu tĩnh lặng, giọng nữ lại vang lên: “Đã được lệnh từ cấp trên, chiếc trực thăng vận tải số 16 của các bạn sẽ thay đổi lộ tuyến, hướng về Bộ tổng chỉ huy khu 6, xin hãy giữ thư kiện thật cẩn thận, trung úy.”

“Đổi chỗ à?” Trương Dân cất tiếng hỏi: “Mông Phong là con của vị thiếu tướng đó à?”

“Hồ phụ sinh hổ tử.” Trong mắt Ngô Song Song đượm ý cười: “Trước khi xuất phát Tiểu Kiệt đã nhắn nhủ, để các bạn đến khu 6, điều kiện ở đó tốt hơn ở các Trung tâm tị nạn khác.”

Ngày 7 tháng 4 năm 2013.

Tôi nhớ Mông Phong đến phát điên, không thể để mặc anh ấy một mình đi đối mặt với nguy hiểm khôn lường như thế.

Lại Kiệt đã nói, Mông Kiến Quốc đã hạ tử lệnh, tất cả nhân viên kỹ thuật đều phải đến trung tâm cứu viện ở vùng biển quốc tế báo danh. Nhưng tôi cảm thấy chuyện này có thể thuyết phục được, bọn họ cũng đang thiếu kỹ sư cơ khí mà.

Nếu không có một kỹ sư cơ khí ở đó, thiết bị của họ sẽ không thể phát huy được tối đa hiệu quả.

Tôi nhất định phải quay về, quay về bên cạnh Mông Phong. Tôi phải tìm ba của anh để nói chuyện.

Mông Kiến Quốc chắc chắn rất yêu con trai của mình, chỉ cần có thể ngồi xuống nói chuyện đôi câu với ông ấy thì mọi chuyện đều sẽ trở nên dễ dàng.

Em sẽ không chờ đợi anh đâu, Mông Phong, bởi vì rất nhanh thôi, em sẽ về bên anh.

CHƯƠNG 31

ĐÀO NGUYÊN

Trà m chỉ huy số 6 ở vùng biển quốc tế.

Đây là một quần đảo san hô không được đánh dấu trên bản đồ thế giới. Nó nằm ở một phía rìa Thái Bình Dương. Từ tháng 4 năm 1984, sau vụ nổ nhà máy điện hạt nhân Chernobyl ở Ukraina thuộc Liên Xô cũ, tổ chức Liên hợp quốc đã bắt đầu xây dựng những khu trú ẩn để tránh thảm họa hạt nhân cho con người.

Giả thiết có một ngày nào đó, nguồn năng lượng hạt nhân tương đương với năm chục triệu tấn thuốc nổ TNT phát nổ thì bầu khí quyển và các đại dương sẽ bị ô nhiễm trầm trọng, trái đất sẽ rơi vào một mùa đông dài bất tận, ngày tận thế của nhân loại đã đến. Khi đó, những quần đảo không được đánh dấu trên bản đồ kia sẽ trở thành chỗ lánh nạn tạm thời.

Tháng 5 năm 2011, nhà máy điện hạt nhân Fukushima của Nhật Bản bị phá hủy hoàn toàn trong thảm họa sóng thần, khiến cho các quốc gia bắt đầu lo lắng và đưa ra văn kiện xanh, cho tu sửa lại khu trú nạn. Một khi các hạt phóng xạ do nổ hạt nhân gây ra lan lên đến tầng bình lưu sẽ gây ra hậu quả cực kỳ khủng khiếp, sẽ không còn mưa, những hạt phóng xạ bao phủ che lấp ánh mặt trời, nhiệt độ của trái đất sẽ đột ngột giảm mạnh, mười năm, hai mươi năm, hoặc có thể kéo dài đến vô tận.

Sự thật đã chứng minh, loài người không bị diệt vong bởi năng lượng nguyên tử, nhưng lại phải đón nhận một thảm họa tận thế khác.

Tàu sân bay Varyag22 và sáu chiếc tàu chiến khác chia nhau đóng ở một hòn đảo, làm nhiệm vụ bảo vệ cho căn cứ tị nạn khổng lồ này. Trạm chỉ huy số 6 nằm ở trung tâm quần đảo và giữ liên lạc từ xa với năm Trung tâm

tị nạn còn lại. Mỗi trung tâm có thể tiếp nhận đến năm triệu người, thế nhưng hiện giờ phần lớn không gian đều bỏ trống bởi người sống sót chỉ còn rất ít, hầu hết đều tập trung ở trung tâm số 1 và số 2.

22 Varyag: Tàu sân bay nổi tiếng được sản xuất bởi Liên Xô cũ và được Trung Quốc mua lại vào năm 1999.

Cách đó 300 hải lý, tàu thăm dò hải dương tiến hành khoan thăm dò đồng thời khai thác mỏ dầu.

Máy phát điện chạy bằng sức gió và năng lượng mặt trời được bố trí trên khắp quần đảo, dưới đáy biển thì có tàu ngầm chạy bằng năng lượng hạt nhân thường xuyên tuần tra. Trung Quốc đã chuyển tất cả các thiết bị khoa học kỹ thuật và sinh lực về đây, chính phủ cho xây dựng trên mặt biển một mặt sàn rộng lớn, trên đó phân chia thành các tầng để gieo trồng và sản xuất, còn có một nhà máy điện nguyên tử cỡ nhỏ được xây dựng tạm thời để cung ứng điện năng.

Đây là nơi có nguồn tài nguyên cá phong phú nhất trong dòng hải lưu, dưới mặt nước là không gian rộng lớn bao la, con người đã xây dựng khu tị nạn và một trung tâm công nghiệp mới hình quạt, hết như một thủy cung khổng lồ.

Đại dương đã cung cấp cho họ gần như tất cả tài nguyên, đồng thời cũng tiếp nhận lượng chất thải sinh hoạt và công nghiệp của 90 triệu người.

Khu vực này vô cùng rộng lớn, khi đội cứu viện về đến mép ngoài quần đảo san hô, mười lăm chiếc trực thăng quay đầu về phía tàu sân bay, riêng chiếc số 16 vẫn một mình bay trên mặt biển.

Trời quang mây đặng, nắng chiếu rực rỡ, đại dương tựa như một dải lụa màu xanh thắm trải ra đến vô tận.

“Rất đẹp nhé.” Ngô Song Song chủ động giới thiệu với họ: “Điều kiện sống thật sự rất tốt, còn có thể thưởng thức không ít hải sản tươi ngon nữa.”

Mọi người cùng cười ồ lên còn Lưu Nghiễn thì lại nghĩ đến vấn đề khác. Nếu virus bùng phát ở đây... Cậu không dám nghĩ nhiều hơn.

Dường như Ngô Song Song đọc được suy nghĩ của Lưu Nghiễn, cười bảo: “Đồng thời cũng an toàn tuyệt đối, vắc xin được tiêm cho mọi người trước khi lên trực thăng là một loại huyết thanh, loại huyết thanh này có thể ngăn ngừa dịch bệnh phát tán một cách hữu hiệu, sau khi vào trong phải qua một lượt kiểm tra sức khỏe nghiêm ngặt, sau đó mỗi ngày sẽ kiểm tra định kỳ một lần.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, đoạn hỏi: “Kia là gì thế?”

Gió biển mang theo vị tanh ủa vào khoang sau trực thăng, Lưu Nghiễn ra hiệu cho mọi người nhìn về phía một tòa tháp rất cao ở trung tâm quần đảo.

“Là khu số 7.” Ngô Song Song nói.

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Không phải chỉ có sáu trung tâm cứu viện thôi sao?”

Ngô Song Song gật đầu đáp: “Hiện nay bên dưới quần đảo san hô có một khu vực hình quạt, chính là trung tâm công nghiệp. Hình dạng bên ngoài tựa như các cánh hoa tỏa ra, chia thành sáu phân khu. Khu số 1 là nơi kiểm dịch và chữa bệnh; khu số 2 và số 3 là chỗ ở dành cho những người tị nạn; khu số 4 là trụ sở của chính phủ Trung Quốc và các ban ngành phụ trách điều tiết tài nguyên và nhân lực; khu số 5 chỉ có một phần rất nhỏ là trạm tị nạn của Đài Loan, phần lớn không gian còn lại vẫn để trống; khu số 6 là Bộ tổng chỉ huy, cũng chính là Trạm chỉ huy số 6 mà mọi người vẫn nói. Khu số 7 chính là...”

“Tòa tháp cao mà mọi người thấy đấy.” Ngô Song Song ra hiệu cho mọi người cùng nhìn, máy bay trực thăng lại bay gần hơn một chút, lúc này đã có thể nhìn được bao quát toàn bộ tòa tháp cao chọc trời đó, trên đỉnh tháp có một cột thu lôi, bốn cái máy phát điện chạy bằng sức gió khổng lồ bao quanh đỉnh tháp đang chậm chậm xoay.

“Nó có tác dụng cực kỳ quan trọng, là khu vực của nhân viên nghiên cứu khoa học.” Ngô Song Song nói: “Kết cấu rất phức tạp, còn cụ thể để làm gì thì tôi cũng không rõ lắm.”

“Thăm dò vành đai địa chấn.” Lưu Nghiễn nói: “Trung tâm bảo dưỡng, tháp hải đăng của bên hàng hải, đầu thu và phát sóng tín hiệu mạnh, trạm

điều khiển vũ khí hạt nhân từ xa... Còn là cuộn tesla khổng lồ, chao ôi... loại này mà khởi động thì không biết sẽ hoành tráng đến thế nào. Máy phân tán sức bão, trung khu can thiệp hải lưu... Đúng là rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Có thứ này ở đây, thì cơ bản là có gặp phải quân đội ngoài hành tinh cũng chẳng cần phải sợ.”

Lưu Nghiễn bắn ra như pháo hàng loạt các tác dụng của đồng thiết bị trên đỉnh tháp, Ngô Song Song gật gật đầu: “Có rất nhiều thứ ngay cả tôi cũng không biết.”

“Máy phân tán sức bão...” Quyết Minh cất tiếng hỏi: “Là cái gì vậy?”

Đường Dật Xuyên cũng ở trên cùng một chiếc trực thăng với họ, lúc này lên tiếng giải thích: “Dùng nguồn điện cao áp hàng trăm tỷ vôn để tiến hành điện ly không khí xung quanh trong chớp mắt, như thế có thể triệt tiêu được một cơn bão trong phạm vi hàng chục ngàn kilômét vuông.”

Ai nấy nghe xong đều tặc lưỡi kinh ngạc.

“Có thăm dò được người ngoài hành tinh không?” Quyết Minh hỏi.

Lưu Nghiễn quan sát Quyết Minh một lúc rồi nói: “Người ngoài hành tinh không thích mấy thứ này đâu, họ sẽ dùng súng đui gà bắn nát cả khu số 7 đấy.”

Quyết Minh: “???”

Chiếc trực thăng lượn lờ bay trên mặt biển đến ba tiếng, sau đó mới hạ cánh xuống một tàu sân bay gần đó.

Ngay lập tức có nhân viên y tế đến kiểm tra cho những người mới tới, sau khi xong xuôi các thủ tục lại có một chiếc trực thăng khác chở họ rời khỏi tàu sân bay, tiến về phía quần đảo san hô. Khi đến nơi bọn họ lại được kiểm tra lần thứ ba rồi đi vào một cửa xuống dưới lòng đất.

Bảng hiển thị số tầng trong thang máy không ngừng sáng lên, cuối cùng con số dừng lại ở tầng thứ bảy, có một giọng nữ cất lên: “Chào mừng các bạn đến với Bộ tổng chỉ huy ở khu số 6, căn cứ lục quân, trung tâm chỉ huy của Sư đoàn Trung Quốc thuộc Quân đội Liên minh.”

Cửa thang máy mở ra, trước mắt họ là một không gian rộng rãi thoáng đãng và vô cùng sạch sẽ.

Trên tường là một tấm bản đồ của Trung Quốc cực lớn, bên cạnh là bản đồ Thế giới, trên đó chia ra năm gam màu đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh dương, biểu thị tình hình dịch bệnh ở các khu vực.

Ngô Song Song cất tiếng: “Xong rồi, dẫn mọi người đến đây là hết việc của tôi rồi.”

“Trung úy!” Một vị trung tá dẫn theo không ít người bước tới, Ngô Song Song giậm mạnh gót chân, hướng về phía ông ta làm động tác chào.

“Nghĩ.” Vị trung tá hô: “Về chuyện của đội Phi Long, tôi rất đau lòng. Nhưng mong đồng chí có thể đứng dậy từ nỗi mất mát đó, bởi có nhiệm vụ cấp bách hơn đang chờ đồng chí ở phía trước.”

Ngô Song Song đáp: “Tôi sẽ tuân theo tất cả mệnh lệnh của tổ chức.”

Vị trung tá nói: “Xin hãy theo tôi, Thiếu tướng Mông và Thượng tướng Chu muốn gặp đồng chí đây.”

Ông ta dẫn Ngô Song Song rời đi, vị trợ lý đứng sau tiến lên bảo: “Chào các bạn, trước tiên điểm danh đã nhé, tôi phụ trách đưa mọi người đến đăng ký với cơ quan hành chính của trạm tị nạn.”

Lưu Nghiễn biết, việc để cho trợ lý của một trung tá tiếp đón họ chứng tỏ rằng phía quân đội rất coi trọng đoàn người mới đến này.

Vị trợ lý đứng một bên điểm danh, Lưu Nghiễn tiến lên vài bước, ngừng đầu quan sát màu sắc trên tấm bản đồ Trung Quốc.

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, những nơi bị đánh dấu bằng màu đỏ nhức mắt là những nơi dịch thủy ma hoành hành nghiêm trọng nhất, ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm và Hắc Long Giang đã biến thành màu xanh, những vùng gần Vlapostok²³ và lưu vực sông Hắc Long Giang vẫn được biểu thị bằng màu vàng “nguy hiểm”.

23 Vlapostok: Vùng giáp ranh giữa Trung Quốc và Nga, được chuyển cho Nga theo thỏa hiệp Bắc Kinh năm 1860, đến hiện tại gần như không có khả năng được trả về cho Trung Quốc.

Phần lớn khu vực màu xanh đều là đảo, vùng ven biển và khu Nội Mông, ở phần giấy trắng có số liệu được ghi lại rõ ràng: 36%, góc phải phía dưới còn có các biểu đồ thống kê số lượng các thành phố cấp 1, cấp 2 và những vùng làng mạc.

Ngay cả Tân Cương cũng có không ít nơi bị đánh dấu bằng màu đỏ nguy cấp, vùng duyên hải Đông Nam kéo dài đến tận Trung Nguyên, trung tâm bồn địa Tứ Xuyên thì càng dày đặc những điểm đỏ, riêng Đài Loan đã nhuộm đỏ hoàn toàn.

“Nơi có mật độ dân số đông nhất.” Lưu Nghiễn lẩm bẩm: “Và vùng duyên hải Đông Nam... suốt dọc đường ven biển đều là màu đỏ, ăn dần về phía trong đất liền, điều này có nghĩa là gì?”

Trương Dân cũng không kìm được ngẩng đầu lên, nhận xét: “Các vùng duyên hải đều là khu vực dịch bệnh nghiêm trọng, có thể do vấn đề dân cư.”

“Trương Dân, nói không chừng, virus của đợt dịch bệnh này là do nước biển đưa vào?” Lưu Nghiễn nghĩ đến việc cậu, Mông Phong và bọn Trương Dân đều trốn thoát ra từ các thành phố ven biển.

“Cậu rất thông minh.” Vị trợ lý nhìn Lưu Nghiễn một cái: “Nhưng mong cậu hãy giữ miệng. Thiếu tướng Mông đã có chỉ thị đặc biệt, nếu cậu lỡ nói ra những điều không nên, chúng tôi sẽ khó xử lắm.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, vị trợ lý đã điểm danh xong, gập danh sách lại, hướng về phía Quyết Minh cười thân thiện.

“Cậu bé đã học xong chín năm phổ cập chưa?” Vị trợ lý hỏi: “Vẫn thiếu một năm đúng không?”

Trương Dân đáp: “Cháu đã tốt nghiệp cấp hai, ở đây có trường học chứ? Nó vẫn cần phải học tiếp.”

Vị trợ lý nói: “Mười sáu tuổi đã có không ít thiếu niên nhập ngũ rồi. Ở đây không phổ cập cấp ba, nhưng đến tháng 9 có thể tham gia thi tuyển sinh, theo tôi nào.”

“Ở mỗi tầng, có rất nhiều chỗ cần phải ngồi xe mới đi tới được.” Vị trợ lý lên xe quét thẻ cho họ, trong các phương tiện giao thông đặc biệt của

quân đội có hệ thống nhận dạng danh tính vô cùng nghiêm ngặt.

Cấp độ an toàn của vị trợ lý này rất cao.

Chiếc xe điện từ giống xe buýt công cộng chậm rãi chạy trên lối đi thoáng đãng, đây chính là trạm cung cấp vật tư chuyên dụng của quân đội. Lưu Nghiễn lên tiếng hỏi: “Chỗ này diện tích bao nhiêu?”

Vị trợ lý đáp: “Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Chỉ có một thang máy thôi sao?”

Vị trợ lý trả lời: “Không, chiếc thang máy mà các bạn xuống vừa rồi chỉ là cửa vào, cả khu số 6 có tất cả ba mươi chiếc thang máy cỡ nhỏ và có sáu chiếc thang máy cỡ lớn. Nhưng các bạn không qua được hệ thống nhận diện danh tính đâu, cho nên xin đừng tùy tiện đi lại.”

“Căn cứ ngầm hình lục giác.” Lưu Nghiễn phán đoán: “Được chia làm sáu khu nhỏ đúng không?”

Vị trợ lý gật đầu tán thưởng, đoạn nói: “Những tầng khác cũng phân chia như vậy.”

Chừng một tiếng sau, vị trợ lý dẫn mọi người tới trung tâm đăng ký, bắt đầu kiểm dịch theo quy định, đây đã là lần thứ tư họ phải qua kiểm dịch, Lưu Nghiễn tiếp tục xếp hàng đón nhận cuộc hành xác, sau cùng lần lượt đi đăng ký kê khai sở trường và nghề nghiệp.

Nhóm Trương Dân và Lưu Nghiễn lúc này đã bị tách ra.

Đường Dật Xuyên và Lưu Nghiễn còn ở lại, bên Tạ Phong Hoa và những người khác thì được dẫn đi. Lúc chia tay Trương Dân chào tạm biệt Lưu Nghiễn, nói: “Nhớ thường xuyên liên lạc nhé!”

Lưu Nghiễn gật đầu đáp: “Tôi sẽ tới tìm mọi người!”

“Hai người các anh.” Một phụ nữ đeo kính xem xét tỉ mỉ bản đăng ký của hai người, rồi nói: “Tiến sĩ Đường Dật Xuyên, anh là người có tên trong danh sách nhân tài đặc biệt của trung tâm cứu viện lần này, anh vẫn còn sống, quả thật là vô cùng may mắn.”

Đường Dật Xuyên bắt tay với cô ta, người phụ nữ tiếp: “Có điều tôi không ngờ anh lại trẻ đến thế.”

Đường Dật Xuyên cười bảo: “Tôi sắp bốn chục đến nơi rồi.”

Người phụ nữ nói: “Có lẽ anh cần tới khu số 7 báo danh ngay lập tức, không thể chậm trễ dù chỉ một phút nào nữa. Tạ ơn trời đất, viện trưởng Viện nghiên cứu Năng lượng Tây An chắc chắn sẽ kích động tới khóc thét mất thôi.”

Đường Dật Xuyên bật cười, người phụ nữ kia giao cho anh một thẻ mã vạch, bảo: “Dùng thẻ này để đi xe, mã số U7031, xuống xe trước cửa trụ sở văn phòng đóng ở khu số 7 của Bộ tổng chỉ huy, Chủ nhiệm Lâm sẽ đưa anh đi đăng ký nhận dạng danh tính và quét đồng tử, tôi đã lưu thông tin cá nhân của anh vào hệ thống rồi.”

Đường Dật Xuyên nói: “Cho tôi xin một ly cà phê trước đi đã... Uống cà phê chỗ này có cần trả tiền không nhỉ?”

Người phụ nữ bật cười, lấy từ trong ngăn kéo ra cho anh một chiếc ly giấy, Đường Dật Xuyên giới thiệu: “Anh bạn này là... Lưu Nghiễn, chính cậu ấy đã cứu mạng chị em tôi, là một anh chàng rất dũng cảm...”

Người phụ nữ ngắt lời: “Tiến sĩ Đường, nếu anh còn chần chừ ở đây nữa thì tôi sẽ bị phạt mất.”

Đường Dật Xuyên cười to, ôm siết lấy Lưu Nghiễn, rồi nói: “Người anh em, chúc cậu may mắn. Tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ quãng thời gian ở Vĩnh Vọng Trấn.”

“Tôi cũng vậy.” Lưu Nghiễn đáp lại cái ôm.

Đường Dật Xuyên băng qua hành lang thuần một màu trắng rất đẹp để rót ly cà phê, vượt qua cánh cửa cảm ứng bằng thủy tinh trong suốt, có một binh sĩ dẫn anh đi đến văn phòng.

“Bây giờ nói về cậu nào.” Người phụ nữ kia xoay người mời Lưu Nghiễn vào ngồi.

Bốn phía văn phòng đều là vách tường màu trắng ngà, các mặt tường đều tự phát sáng, trần nhà sáng sủa và sạch sẽ, bên ngoài cửa sổ, một con sứa biển trong suốt phát ra thứ ánh sáng màu xanh lạnh lẽo lượn qua rặng san hô trong vùng nước nông.

Ánh mắt Lưu Nghiễn tràn ngập vẻ hiếu kỳ, tất cả những thứ cậu được tiếp xúc ở đây đều xa lạ và mới mẻ, tựa như đang ở trong thế giới tương lai vậy.

Giống như một công viên giải trí, lại vừa giống như một bến cảng tránh bão, cảnh tượng lũ cây ma càn quét tàn phá trên mặt đất kia cứ như một giấc mơ không thực, cách cậu rất xa, rất xa.

“Trung Quốc đã mất bao lâu để xây dựng căn cứ này?” Lưu Nghiễn ôm ly cà phê trong tay, hỏi đầy cảm khái.

“Hơn hai mươi năm.” Người phụ nữ đáp: “Khu số 6 và số 7 là mới nhất, vì thế những gì cậu thấy ở đây đều rất đẹp.”

Lưu Nghiễn gật đầu, người phụ nữ nói: “Hồ sơ điện tử của cậu tới rồi, để tôi xem nào, tốt nghiệp ở trường trung học trọng điểm của thành phố Z, học đại học ở một trường đại học khoa học tự nhiên nổi tiếng của Quảng Châu, sinh viên trao đổi với đại học Bauhaus, sau khi về nước tiếp tục học lên thạc sĩ, mẹ của cậu là một liệt sĩ...”

Lưu Nghiễn nói: “Mẹ tôi qua đời rồi sao? Tôi vẫn còn chưa biết.”

Người phụ nữ nhận ra mình nhất thời đã lỡ lời, chỉ còn cách an ủi rằng: “Cậu... vẫn còn có những việc quan trọng hơn phải làm.”

Lưu Nghiễn mỉm cười, nói: “Không sao đâu, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi mà. Cô thấy đấy, tôi... không sao. Bây giờ cô sẽ sắp xếp công việc cho tôi đúng không?”

Người phụ nữ gật đầu: “Đúng vậy, cậu có kế hoạch gì không? Cậu định tiếp tục học cho xong thạc sĩ hay có dự định gì khác?”

Lưu Nghiễn im lặng.

Người phụ nữ thấy vậy bèn nói: “Cậu có ba sự lựa chọn, thứ nhất là tham gia vào hệ thống liên hợp các trường đại học khoa học tự nhiên của toàn quốc, đảm nhận vai trò trợ giảng, đồng thời tiếp tục học cho xong thạc sĩ.”

“Còn lựa chọn gì nữa?” Lưu Nghiễn hỏi.

Người phụ nữ đáp: “Liên minh châu Âu vừa thành lập tổng bộ các trường đại học ở Đại Tây Dương, giảng dạy các chuyên ngành như: Thiết

kế cơ khí, tự động hóa và kiến trúc, có cả chế tạo vũ khí chống thây ma nữa.”

Lưu Nghiễn: “Còn nữa thì sao?”

Người phụ nữ: “Bộ tổng chỉ huy còn có một trung tâm nghiên cứu độc lập, khá dễ dãi. Được cung ứng thoải mái nguyên vật liệu, miễn không phải là vật liệu nguy hiểm thì chỉ cần điền vào một cái đơn là có thể tùy ý lĩnh. Hoặc cậu cũng có thể đi tìm Tiến sĩ Ngụy, ông ấy đang thiếu người đấy. Có điều như thế tôi thấy hơi lãng phí, tôi khuyên cậu nên tới căn cứ Đại Tây Dương để học một cái gì đó rồi quay về. Đây là một cuộc chiến lâu dài, hơn nữa sau này khi cuộc chiến kết thúc thì sẽ cần đến rất nhiều nhân tài kiến thiết, cậu thấy có đúng không?”

Lưu Nghiễn lặng thinh.

“Tôi muốn gặp Thiếu tướng Mông Kiến Quốc.” Cậu đột nhiên nói.

Người phụ nữ: “Sao cơ?”

Cô ta có chút ngỡ ngàng, sau đó định thần lại, cười bảo: “Cậu không gặp ông ấy được đâu, ông ấy rất bận. Sao thế? Muốn cảm ơn ông ấy thì sau này còn nhiều cơ hội mà.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Đội viên của những đội đặc nhiệm chịu trách nhiệm cứu người ngoài kia, họ không phải là đang thiếu kỹ sư cơ khí sao? Trước khi đến đây tôi có nghe một người đội trưởng nói, kỹ sư cơ khí của đội anh ta chết rồi.”

Người phụ nữ nói: “Kỹ sư cơ khí là do bên quân đội thống nhất điều phối, họ chỉ cần những sinh viên quốc phòng đã tuyên thệ hoặc sinh viên trong các trường quân đội thôi. Năng lực và kinh nghiệm của cậu thì đã vượt quá xa mức đó rồi, nguyên tắc của tổ chức là coi trọng nhân tài, nhất định sẽ không lãng phí cậu trên tiền tuyến đâu. Như thế là một tổn thất rất lớn.”

Lưu Nghiễn trầm ngâm một lúc lâu, sau đó hỏi: “Trung tâm nghiên cứu của quân đội ở chỗ nào? Tôi muốn đi báo danh ngay bây giờ.”

Người phụ nữ: “Cậu nghĩ xong rồi?”

Lưu Nghiễn được phân về phòng ký túc xá hai người, quả đúng như Ngô Song Song đã nói, điều kiện ở đây rất tốt.

Cậu dùng mã vạch đổi được một tấm thẻ từ. Ra vào cửa, ăn cơm, báo danh... tất cả đều dùng tấm thẻ này.

Quẹt thẻ một cái, rồi ghé mắt vào để quét đồng tử, vậy là giải quyết xong vấn đề nhận dạng danh tính.

Bạn cùng phòng của Lưu Nghiễn là một nam sinh tầm hai mươi tuổi, có vẻ là một sinh viên vừa tốt nghiệp không lâu. Nơi họ ở thuộc tầng thứ mười lăm, chỗ này đa số là dành cho gia quyến của quân nhân và các quan chức chính phủ. Sở nghiên cứu thì nằm ở tầng mười tám, đám nam sinh thường đùa với nhau rằng, mỗi ngày tỉnh dậy đều phải xuống mười tám tầng địa ngục.

Tầng mười chín là Trung tâm nghiên cứu kỹ thuật sinh hóa của bên quân đội, tồn tại độc lập với khu số 7, thuộc khu vực căn cứ tối mật.

Phía quân đội và khu số 7 ở một mức độ nhất định nào đó cùng hưởng thụ và sử dụng các thành quả nghiên cứu và kỹ thuật, nhưng lại tồn tại một số quan điểm khác nhau.

Tầng bảy, tám, chín thì lần lượt là khu văn phòng làm việc của lục quân, hải quân và không quân, chỗ này dựa theo quân hàm để phân thành các khu vực khác nhau. Tầng mười là thao trường huấn luyện của đặc chủng binh từ K1 đến K3. Thang máy ở đây nghiêm cấm tùy tiện sử dụng, mỗi lần vào là phải quẹt một lần thẻ. Đèn báo sẽ hiển thị số tầng cần đến, sau khi đến nơi, ra tới hành lang còn có một lớp cửa nữa phải quẹt thẻ mới qua được.

Những người không có phận sự sẽ bị chặn ở bên ngoài, đây là kết quả mà Lưu Nghiễn có được sau mấy lần thử, cậu đã dùng mọi biện pháp mà vẫn không thể nào đột nhập được vào tầng bảy, vậy là đành phải xuống mười tám tầng địa ngục làm việc.

Môi trường làm việc thoải mái đến không ngờ, mỗi người có một chiếc máy tiện cỡ lớn, bao gồm cả máy điều khiển số. Chỉ cần scan bản vẽ lên máy tính chỉnh sửa rồi ấn nút là máy có thể cho ra sản phẩm mẫu, vô cùng tiện lợi.

Nguyên vật liệu chỉ cần điền vào một tờ đơn là có thể lĩnh, trên bảng có dán danh sách các nhiệm vụ mà quân đội cần họ thực hiện. Đa số là dành cho cá nhân hoàn thành, bao gồm điều chỉnh, nâng cấp và chế tạo linh kiện vũ khí hoặc trang thiết bị. Sau khi báo danh, Lưu Nghiễn đi làm quen với công việc, xem xét tất cả một lượt, có rất nhiều thứ cậu không hiểu lắm về nguyên lý hoạt động. Những nhiệm vụ dành cho nhóm thì phải đăng ký trước những thành viên tham gia để đợi xét duyệt.

Tại công xưởng này, cho dù không làm việc thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Sự thực là đa số mọi người ở đây đều không làm gì, bọn họ suốt ngày chỉ ngồi thừ ra ngắm màn hình vi tính, hoặc không thì là khua môi múa mép chém gió.

Nhân viên kỹ thuật muốn thành thạo về một linh kiện nào đó thì phải loay hoay đến cả ngày trời. Vị Tiến sĩ họ Ngụy là kỹ sư trưởng ở đây, ông thường xuyên phải dùng cái loa phóng thanh tự chế để gào vào đám học sinh của mình, đốc thúc họ làm việc.

Lưu Nghiễn chẳng quen biết ai, đến nơi bèn xé tấm bản vẽ linh kiện của trực bánh đà xuống, bắt đầu tiến hành cải tiến và chế tạo vật mẫu, trong lòng tính đi tính lại, phải làm thế nào để rời khỏi chỗ này một cách danh chính ngôn thuận.

Sớm biết thế này thì cứ cương quyết đòi ở lại... Có điều làm như thế, thái độ của Lại Kiệt và Mông Phong có khi còn cứng rắn hơn, thẳng tay nhét thẳng cậu vào trực thăng cũng nên.

Suốt chặng đường từ Vĩnh Vọng Trấn đến khu số 6, Lưu Nghiễn đã không ngừng tìm cơ hội để bỏ trốn, nhưng tất cả chỉ là phí công vô ích.

CHƯƠNG 32

VƯỢT NGỤC

Linh kiện của Lưu Nghiễn đã làm xong, trong lúc chờ tới giờ cơm, cậu lơ đãng nhét đồ vào một cái vỏ hình cầu. Cậu tách rời phần mũ và thân của những chiếc đinh ghim giấy ra, phần mũ đinh đem đập bằng rìi mài sắc mép ngoài, sau đó cứ thế nhét bừa chúng vào trong vỏ.

“Cậu đang làm gì thế?” Khi Tiến sĩ Ngụy đi ngang qua, ông ngạc nhiên nhìn cậu: “Mới tới à?”

“Em là Lưu Nghiễn.” Lưu Nghiễn đứng dậy: “Chào thầy ạ.”

Tiến sĩ Ngụy gật đầu ra hiệu bảo cậu ngồi xuống: “Xin chào, mô hình linh kiện xong rồi à? Để tôi xem thiết bị của em nào, nó có tác dụng gì thế?”

“Đây là một robot trái phá đa chức năng.” Lưu Nghiễn cầm quả cầu kim loại to bằng bàn tay kia: “Nó được chia làm hai lớp, lớp ngoài được nhét đầy các lá thép nhỏ, lớp trong đặt một phiến pin dung lượng cao cùng với bảng điện cảm ứng nhiệt độ và một camera hồng ngoại. Ở chỗ này khoét một cái khe...”

“A!” Tiến sĩ Ngụy thốt lên: “Rất hay, em làm thế nào để xác định... Tôi hiểu rồi, lợi dụng bánh đà trọng lực, có thể đảm bảo được camera hồng ngoại luôn nghiêng về phía trước. Không tồi, năng lượng tiêu hao rất ít.”

Lưu Nghiễn gật đầu nói: “Dưới đáy đặt một ống chứa bột kim loại hoạt tính, trộn thêm một chút nitroglycerin... Vì không xin được nguyên liệu nguy hiểm nên... Em đã thử bịt kín lại, sau đó cho phát nổ bằng một nút điều khiển từ xa, phía dưới sẽ giải phóng ra một lượng khí lớn, phản lực sinh ra sẽ khiến robot hình cầu bay lên đồng thời xoay tròn với tốc độ cao,

khi vận tốc góc đạt đến 6000rad/giây thì vỏ ngoài sẽ bị tung ra, bắn văng những lá thép bên trong...”

Tiến sĩ Ngụy: “...”

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn ông một cái rồi tiếp: “Lực đẩy và lực xoay sẽ đạt mức cân bằng khi robot bay lên cách mặt đất khoảng một trăm sáu mươi phân, lúc này những lá thép bắn ra sẽ giống như những viên đạn, có thể xuyên vào đầu lũ thầy ma, tiêu diệt được một lượng lớn mục tiêu xung quanh.”

“Rất tốt.” Tiến sĩ Ngụy nói: “Thứ này cho tôi mượn chơi vài bữa! Để đổi lại, tôi sẽ cho em xem một thứ.”

Lưu Nghiễn vội nói: “Khoan đã, em muốn đem nó đến cho Thiếu tướng Mông xem thử, thầy thấy thế nào?”

Tiến sĩ Ngụy đáp: “Tôi không phụ trách việc này, em theo tôi đã.”

Lưu Nghiễn thầm nhủ có hy vọng rồi, đứng dậy đi theo Tiến sĩ Ngụy vào bên trong, thứ nhìn thấy là một cỗ máy đánh bắt lớn có hai cánh tay.

Lưu Nghiễn lập tức ỉu xiu, Tiến sĩ Ngụy thấy vậy bèn nói: “Em thấy cái này thế nào? Đừng có làm bộ mặt như thế chứ, anh bạn trẻ, phát biểu chút ý kiến đi nào?”

Lưu Nghiễn lơ đễnh đáp: “Ừm... Cánh tay máy rất thú vị...” Cậu ra vẻ làm một động tác bọ ngựa quỳ, mặt không chút biểu cảm: “Thật là một phát minh vĩ đại.”

“Xem lại đi.” Tiến sĩ Ngụy ra hiệu cho cậu bước lên phía trước: “Lại gần mà xem này.”

Lưu Nghiễn chau mày nhìn một lúc, đột nhiên nói: “Cái này để dùng dưới nước sâu?”

Tiến sĩ Ngụy tức giận quát: “Đương nhiên, em chỉ phát hiện ra mỗi thế thôi sao?”

Lưu Nghiễn nói: “Lớp vỏ kim loại dùng phương pháp đúc tiên tiến nhất... Súng lazer, cánh tay tự động có thể chịu được lực tác dụng lên tới

gần hai trăm tấn? Chỉ số chịu ép là bao nhiêu? Thầy ơi, cái này là do thầy thiết kế ạ? Nó dùng để làm gì?”

Tiến sĩ Ngụy đáp: “Bắt mấy thứ ở dưới hải vực.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Thứ gì?”

Tiến sĩ Ngụy: “Hợp thể của Oaks”

Lưu Nghiễn: “Oaks...”

“Thầy muốn bắt loại người khổng lồ đó sao?” Lưu Nghiễn giật mình hỏi: “Để làm gì?”

Tiến sĩ Ngụy trả lời: “Khu số 7 yêu cầu đấy, tôi cũng không rõ lắm. Em từng gặp thứ đó rồi?”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Chúng không chống cự sao?”

Tiến sĩ Ngụy khoát tay nói: “Chỉ biết đại khái trọng lượng của chúng thôi, khó nói lắm. Em thấy có chỗ nào cần phải hoàn thiện nữa?”

Người khổng lồ bằng máu thịt ở dưới hải vực? Chúng đi tới hải vực để làm gì? Lưu Nghiễn mơ hồ nhớ lại mấy tên khổng lồ vượt đường xa đi về phía đông nam đó... Chúng định rời khỏi lục địa, hướng về phía đường bờ biển rồi xuống hải vực sao? Nơi đó có gì?

Lần này Lưu Nghiễn không qua quét nữa, cậu đi quanh chiếc máy đánh bắt một vòng, chậm rãi nói: “Em không thấy có gì cần phải hoàn thiện nữa cả.”

“Ờ...” Tiến sĩ Ngụy nói: “Tôi đưa cho em bản vẽ của cánh tay tự động, tối nay về nhà thử nghĩ xem, thêm vào cho nó vài thứ để đề phòng bất trắc.”

Lưu Nghiễn: “Em cần thông số vận hành để dựng lại chính xác mô hình.”

“Không thành vấn đề!” Tiến sĩ Ngụy nhanh gọn: “Em cứ chọn một cái laptop ở xưởng mang đi, tôi sẽ đi mở thông tin mật mã cho, sau khi vào là có thể download được từ kho dữ liệu cơ sở của bên quân đội.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Tiến sĩ Ngụy gấp một bản vẽ photo nhét vào cổ áo cậu, nói: “Rất tốt, chàng thanh niên năng nổ, giờ thì đi ăn cơm đi.”

Lưu Nghiễn rời tầng mười tám, đi về căng tin của khu dành cho quân đội ở tầng mười bảy gọi cơm. Thức ăn ở đây rất phong phú: Cá hồi, tôm he, sò biển, hào sồng, cá muối, cua bể, cá hổ chiên dầu, canh ốc biển, canh nhím biển... Đồ biển thì cái gì cũng có, nhưng rau xanh thì chỉ độc mỗi rong biển và giá đỗ.

Mỗi người được gọi tối đa bốn suất, đồ tráng miệng là bánh gato tảo xoắn. Lưu Nghiễn giống như một tên tù nhân đang âm mưu vượt ngục, đầu óc còn mãi mê nghĩ đến kế hoạch của mình nên rất lơ đãng. Ăn xong là thu dọn đồ đạc về phòng, bắt đầu xem xét bản vẽ.

Cậu bạn cùng phòng đã về.

Bạn cùng phòng của Lưu Nghiễn tên Liêu Hưng Nghiêu, là kỹ sư sửa chữa máy tính ở một cơ xưởng khác, cậu ta vớt đồ đạc sang một bên là bỏ ra giường gõ code. Lưu Nghiễn đã ở đây gần một tháng mà vẫn chưa gặp lại nhóm Trương Dân lần nào, có điều cậu với Liêu Hưng Nghiêu đã trở nên thân thuộc.

Ở cùng với cậu ta làm Lưu Nghiễn nhớ lại những ngày tháng ở cùng Thôi Tiểu Khôn, nhớ lại chiếc xe trên đường về nhà, nhớ lại chiếc PSP khi quay lại trường và dọc đường trốn chạy... Không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Ê tên họ Liêu kia.” Lưu Nghiễn gọi.

“Gì?” Liêu Hưng Nghiêu phàn nàn: “Tớ vừa bị ăn mắng xong đấy, mấy tay lính đó quả thật khốn nạn, tên nào tên nấy cứ như ông nội người ta vậy, suốt ngày lôi kỉ luật quân đội ra đe người...”

“Đừng nói như vậy.” Lưu Nghiễn bảo: “Cậu có thể giúp tớ hack hệ thống nhận dạng danh tính của tầng bảy không?”

Liêu Hưng Nghiêu giật bản mình: “Cậu định làm gì?”

Lưu Nghiễn trả lời: “Tớ phải vào đó tìm một người, nhưng không qua được kiểm duyệt, tớ thử hết cách rồi.”

Liêu Hưng Nghiêu từ chối: “Không được, có sự tỷ thiên tài của tớ canh chừng, nghĩ cũng đừng có nghĩ tới chuyện ấy, bà ấy sẽ bóp chết cậu đấy.”

Lưu Nghiễn thở dài.

Liêu Hưng Nghiêu hỏi: “Cậu tìm ai thế?”

Lưu Nghiễn đáp: “Có nhờ người chuyển lời giúp được không? Tớ muốn tìm Thiếu tướng Mông Kiến Quốc.”

Lưu Nghiễn ngược mắt lên, cách cái bàn nhìn nhau với Liêu Hưng Nghiêu ở giường đối diện.

Liêu Hưng Nghiêu: “Oa! Cậu quen ông ấy à? Tìm ông ấy làm gì?”

Lưu Nghiễn nói: “Tớ muốn xin rời khỏi đây, lên tiền tuyến để chi viện cho một người bạn.”

“Đừng có ngốc thế!” Liêu Hưng Nghiêu ngay lập tức nói: “Bên ngoài nguy hiểm lắm, cậu muốn đi tìm cái chết à? Chỗ nào cũng có thầy ma. Vứt lạt đây tớ ăn với.”

Lưu Nghiễn ném túi lạt qua, nói: “Cậu tới khu số 6 từ bao giờ?”

Liêu Hưng Nghiêu nghĩ một lúc rồi đáp: “Nói thực, lúc ấy tớ cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, đang đêm nằm ngủ thì có người gõ cửa đánh thức mẹ con tớ dậy, bảo lên máy bay, cứ thế là bay đến đây thôi.”

Lưu Nghiễn: “Thế nên cậu không hiểu những ngày tháng bên ngoài kia là thế nào đâu.”

Liêu Hưng Nghiêu: “Cậu muốn ra tiền tuyến à? Tại sao?”

Lưu Nghiễn lại tiếp tục cúi đầu xem bản vẽ, thuận miệng đáp: “Bạn tớ thiếu một kỹ sư cơ khí, tớ muốn đi giúp.”

“Cậu có biết không?” Liêu Hưng Nghiêu nói vẻ thương hại: “ Binh lính ra ngoài đó cứu người thì có bốn cái mạng, nhưng nhân viên hậu cần thì chỉ có một thôi.”

“Tại sao?” Lưu Nghiễn chau mày hỏi.

“Vì vắc xin rất đắt.” Liêu Hưng Nghiêu nói: “Họ sẽ không tiêm cho cậu đâu. Tớ nghe nói, lúc bệnh dịch mới bùng phát đã chết rất nhiều quân nhân nên bây giờ không có đủ người nữa. Họ phái một phần đi đến những vùng ven biển để dọn sạch thầy ma, một phần rất nhiều khác được cử đi bảo vệ các nhà khoa học hoặc tới châu Nam Cực khảo sát, số còn lại đều là đi cứu người. Lính tráng vừa phải cứu người, vừa phải bảo vệ nhân viên kỹ thuật

hậu cần, thế nên lo không xuể, chết mất không ít. Mỗi một ống vắc xin có giá tới sáu triệu đô Mỹ, đều là do tổ chức Liên hợp quốc cung cấp, làm sao mà cung cho đủ?”

“Đặt vậy sao?” Lưu Nghiễn nghe mà giật mình.

“Cậu biết đội Cơ Lốc không?” Liêu Hưng Nghiêu hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Chính đội Cơ Lốc đưa tới đây đấy.”

Liêu Hưng Nghiêu chậm rãi gật đầu rồi tiếp: “Kỹ sư cơ khí của họ ở lại đợi trong một gara trong thành phố, đội trưởng thì dẫn mọi người đi làm nhiệm vụ. Lúc đó có rất nhiều thầy ma bò vào qua cửa thông gió, cậu ta cầu cứu khắp nơi, thậm chí còn phát tín hiệu cầu cứu về căn cứ. Kêu gọi như thế suốt bốn tiếng đồng hồ, không chạy thoát được, khi đội trưởng quay lại thì cậu ta đã bị đám thầy ma xơi hết chỉ còn cái đầu be bét máu thôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Liêu Hưng Nghiêu khuyên: “Cứ ở lại đây đi, sinh mạng là do cha mẹ cho, làm gì mà không tốt chứ? Bây giờ chẳng có kỹ sư cơ khí nào muốn lên tiền tuyến cả. Cho dù bên quân đội có ép thì họ cũng không chịu đi. Ai mà muốn đi chứ? Chẳng ai cả.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Quân đội đã yêu cầu mà họ lại có thể không đi sao?”

Liêu Hưng Nghiêu cười mỉa: “Có đi thì cũng là lính đào ngũ thôi, đã trốn mất mấy người rồi, đằng nào mà chẳng chết chứ. Đám kỹ sư cơ khí các cậu tên nào tên nấy đều lợi hại, leo lên xe chạy thẳng mất, xong tìm chỗ nào đó trốn tạm dăm bữa nửa tháng.”

“Công cuộc giáo dục về lòng yêu nước...” Lưu Nghiễn ra vẻ thõn thức: “Thật chẳng ra làm sao cả.”

“Mạng sống là của cậu.” Liêu Hưng Nghiêu nói: “Những thứ khác đều là giả hết, hiểu chưa? Giờ quân đội cũng chẳng dám ép người đầu quân nữa, sau khi kỹ sư cơ khí mà họ đào tạo chết hết thì cũng chỉ dám kêu gọi thường dân thôi, nếu không thì mấy tay lính đặc chủng kia phải tự tìm cách giải quyết lấy, ai bảo họ trong lúc thực hiện nhiệm vụ không bảo vệ tốt hậu cần?”

“Bây giờ khắp thế giới thiếu nhất là kỹ sư cơ khí, tính mạng của lính đặc chủng không đáng tiền, chính phủ nuôi họ là để cho đi bán mạng mà. Quốc gia vừa muốn tiết kiệm tiền, lại vừa muốn người ta đi chịu chết...”

Lưu Nghiễn nói: “Kỹ sư hậu cần chỉ cần trốn trong xe là được rồi, không cần phải đánh nhau với thầy ma, không tiêm vắc xin cũng được mà.”

“Đúng thế đấy.” Liêu Hưng Nghiêu gật đầu, “Nhưng ai mà chẳng sợ chứ? Ngồi trong xe mà bên ngoài lại toàn thầy ma, là tớ tớ cũng sợ. Cho dù có được tiêm vắc xin thì cũng có ai nói rằng, sau khi dùng hết ba mạng thì cậu được trở về đâu? Vẫn cứ phải chờ chết thôi, chẳng liên quan gì đến việc cậu có mấy cái mạng cả.”

Lưu Nghiễn thở dài, Liêu Hưng Nghiêu lại nói: “Bây giờ mấy tay đội trưởng tay nào tay nấy tìm kỹ sư cơ khí cứ như tìm sinh vật quý ấy, chẳng ai chịu đi cả. Lên tiền tuyến là chết, thế thì ai chịu đi? Hiểu chưa?”

“Hiểu.” Trong lòng Lưu Nghiễn dấy lên cảm giác bi ai.

Công cuộc giáo dục tư tưởng đã kết thúc, tắt đèn, đi ngủ.

Lưu Nghiễn nói trong bóng đêm: “Cậu không hiểu được mỗi ngày của họ là thế nào đâu, lúc nào cũng như đang đi thăng bằng trên dây qua vực thăm sâu hun hút ấy... Mãi không tới bờ bên kia.”

Ngày 25 tháng 4 năm 2013.

Tôi không thể không thừa nhận, khi người nhân viên kia nói sẽ gửi tôi đi học ở Liên minh Châu Âu, tôi đã dao động trong khoảnh khắc.

Nơi này và bên ngoài kia rõ ràng là hai thế giới khác hẳn nhau. Thầy ma, trốn chạy... trong những ngày này với tôi dường như vô cùng xa xôi, trở thành ký ức của kiếp trước.

Chỉ có hình bóng của Mông Phong là vẫn rõ nét như thế.

Sau cuộc chiến, tôi sẽ cùng mọi người ra ngoài xây dựng lại quê hương, sống cuộc sống mà tôi nên sống.

Mông Phong thì sao? Không chừng chưa kịp đợi cuộc chiến giữa loài người và thầy ma kết thúc, anh ấy và Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Lý Nham... Xác của họ đã bị vùi dưới lòng đất.

Nếu như không đi, đợi đến ngày một lần nữa đặt chân lên mặt đất ấy, tôi chỉ còn nước nhớ thương anh ấy mà giày vò cả đời.

Ngày hôm sau, có người tìm đến, là bạn cũ của Lưu Nghiễn, Hồ Giác.

“Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.” Hồ Giác bó tay nói.

“Nhìn anh ngon lành đấy chứ.” Lưu Nghiễn trêu.

Lưu Nghiễn mặc một bộ đồ lính màu kaki, còn Hồ Giác lại khoác trên người bộ vest trắng thơm, râu đã cạo, tóc cũng được vuốt keo bóng loáng, trên áo còn kẹp một cái kẹp cravat hàng hiệu đắt đỏ, nhìn rất hăng hái.

Anh ta ngấm qua phòng Lưu Nghiễn một lượt, hỏi thăm vài câu rồi lôi từ trong áo ra một tập gì đó lấp lánh, đặt lên bàn: “Anh cảm ơn sự quan tâm của cậu trong những ngày đó, hôm nay anh đến để báo đáp đây.”

“Có gì đâu chứ.” Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười: “Đây là cái gì?”

Cậu cầm một tấm lên nhìn kỹ dưới ánh đèn, đó là một lá vàng được bọc keo, không lớn lắm, chỉ dài bằng nửa ngón tay và rất mỏng.

Hồ Giác ngạc nhiên bảo: “Cậu không biết à? Đây là loại tiền mới, dùng được trên toàn cầu.”

Lưu Nghiễn hiểu ra, hỏi: “Các anh vẫn làm ăn kinh doanh được?”

Hồ Giác cười đáp: “Ở đâu có con người là ở đó có trao đổi buôn bán, cậu không xem quảng cáo trong thang máy à?”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật, gật đầu liên tục. Hồ Giác tiếp: “Bây giờ vàng dự trữ trở thành đồng tiền duy nhất được lưu thông, mỗi lá này tương đương với hơn 1.700 tệ. Cậu giữ lấy, muốn mua gì có thể dùng.”

Lưu Nghiễn nói: “Em không dùng tới đâu. Chi tiêu ở đây toàn bộ đều do quân đội bao hết.”

Hồ Giác vẫn một mực kiên trì, Lưu Nghiễn đành phải cất tập vàng lá đã được bọc nhựa đó đi. Hồ Giác lại nói: “Cậu có thể giúp anh một việc không?”

Lưu Nghiễn biết ngay là anh ta có việc cần nhờ: “Việc gì? Anh nói đi.”

Hồ Giác bảo: “Giúp anh làm cái máy nghe lén. Toàn bộ tài sản của công ty hiện nay đã được chuyển nhượng rồi. Nhóm phát triển dưới danh nghĩa

công ty cũng tương đối, ngoại trừ ở khu số 7 và công xưởng của bên quân đội thì gần như không tìm được thứ mà anh muốn tìm.”

Lưu Nghiễn: “Anh cần máy nghe lén để làm gì?”

Hồ Giác đáp: “Trong tuần này Thượng tướng Châu Duy Hạp sẽ mở một cuộc họp, cụ thể thì nói ra rất phức tạp, tổng giám đốc muốn hạ gục đối thủ cạnh tranh. Bọn Baidu chết tiệt ấy, suốt ngày chỉ toàn là bản lậu, thật đúng là một lũ ăn cướp. Bọn anh phải nghe trộm báo cáo dự thầu của chúng. Lần này chia ra tranh thầu, chẳng bên nào nghe được nội dung của bên nào, bọn anh muốn dựa vào bản báo cáo của đối thủ để điều chỉnh nội dung bên mình, hiểu chưa?”

“Họp ở đâu?”

“Ngay khu này thôi, Bộ tổng chỉ huy Lục quân ở tầng bảy. Cậu làm được không?”

Lưu Nghiễn thầm nhủ, đúng là cơ hội dăng đến tận miệng rồi, vội đáp: “Làm được. Máy nghe lén là sở trường của em, bảo đảm sẽ không bị phía quân đội phát hiện. Nhưng anh có thể dẫn em vào tầng bảy không? Em phải tìm gặp ông bố chết tiệt của Mông Phong.”

Hồ Giác chỉ hơi khựng lại rồi lơ mờ đoán ra được nội tình, đáp: “Không thành vấn đề, cứ bảo cậu là trợ lý của anh. Nhưng phải nhanh nhé, chiều nay đã họp rồi, người bên công ty anh vừa tới, đang đợi ở khu dành cho khách tầng ba.”

“Được, anh đợi ở đây nhé.” Lưu Nghiễn nói.

Lưu Nghiễn lao như bay tới công xưởng, nộp bản vẽ đã chỉnh sửa rồi lôi linh kiện ra làm một cái máy nghe lén đơn giản, buổi trưa cũng chẳng kịp ăn, về đến phòng Hồ Giác vẫn đợi ở đó.

“Nghe được không?” Lưu Nghiễn đứng ngoài hỏi.

“Không rõ lắm.” Hồ Giác vui mừng đáp: “Nhưng như thế này là đủ rồi! Đi thôi!”

Hồ Giác bảo Lưu Nghiễn thay áo sơ mi và quần âu vào rồi dẫn cậu tới tầng ba để điền vào đơn, đăng ký lại chức vụ, nhận được một chiếc thẻ

thông hành tạm thời, đi quét đồng tử xong thì đợi ở bên ngoài.

Tổng giám đốc của công ty quốc tế đó là một ông già, ông thậm chí còn bắt tay Lưu Nghiễn, khiến cậu có chút cảm giác giật mình vì được coi trọng. Nên biết ông lão này là người đã từng đối đầu với Warren Buffett, cũng đã từng chọi nhau với Bill Gates cơ mà.

Mọi người chỉnh đốn lại trang phục, theo sau tổng giám đốc tiến vào tầng bảy.

Tim Lưu Nghiễn đập như đánh trống, lưng rịn đầy mồ hôi. Cây cầu hình cung từ bên cạnh thang máy bắc qua cả khu số 6, nối tới tòa tháp trung tâm.

Mọi người ngồi chờ trong phòng nghỉ ở một bên cầu, bên ngoài có hai người lính đứng canh.

Hồ Giác nghiêng người thì thầm với tổng giám đốc, lôi từ trong túi áo vest ra chiếc máy nghe lén, lấy thân mình chắn tầm nhìn, đưa tai nghe ra, vị giám đốc già vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, nhét tai nghe vào tai trái, dùng mái tóc bạc che đi.

Đầu kia của chiếc máy nghe lén được gắn vào tường.

“Tôi ra ngoài một lát.” Lưu Nghiễn nói.

Hồ Giác dặn: “Đừng đi xa quá, về sớm chút nhé.”

Lưu Nghiễn rời khỏi phòng nghỉ, phía bên kia chiếc cầu là biển xanh bao la không nhìn thấy điểm cuối. Bên ngoài lớp thủy tinh trong suốt, hàng ngàn hàng vạn con cá đang khúc xạ lại ánh nắng mặt trời, hình thành nên một cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Phía cuối chiếc cầu là đường dẫn tới khu số 7, phía bên tay phải là một dãy phòng liên nhau, trên cửa có gắn phù hiệu quân hàm.

Phòng làm việc của mười một vị tướng lục quân đều ở đây cả, tim Lưu Nghiễn đập bình bình càng lúc càng nhanh hơn. Chỉ cần tùy tiện mở bất kỳ cánh cửa nào, bên trong cũng là một vị quân nhân cấp tướng. Mông Kiến Quốc ở phòng nào?

Một bông lúa một sao, Lưu Nghiễn quyết định thử vận may, cùng lắm là lôi ra một vị tướng, chỉ cần kinh động đến mọi người là tất cả sẽ dễ dàng.

Lưu Nghiễn tiến tới trước một cánh cửa, người lính cảnh vệ bên ngoài lập tức hỏi: “Cậu là ai?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi tới tìm Thiếu tướng Mông Kiến Quốc.”

Người lính cảnh vệ: “Thiếu tướng Mông không có thời gian. Không có hẹn trước tức là không được tiếp đón, về chỗ của cậu đi.”

Lưu Nghiễn biết mình đã đoán trúng, đúng là gặp may, sau cánh cửa này chính là phòng làm việc của Mông Kiến Quốc.

Vừa đúng lúc đó một vị trợ lý đẩy cửa bước ra, đang định đi về phía phòng nghỉ thì nhìn thấy Lưu Nghiễn đứng đó bèn dừng lại.

“Có việc gì thế?” Vị trợ lý kia hỏi.

“Việc nhà.” Lưu Nghiễn đáp: “Tôi tìm Thiếu tướng Mông Kiến Quốc, việc có liên quan đến con trai ông ấy.”

Vị trợ lý chau mày: “Cậu là gì của ông ấy?”

Lưu Nghiễn biết rằng mình đã thắng lợi, cậu giơ bàn tay trái lên, chìa ra chiếc nhẫn kim cương của mình, cười nói:

“Tôi là con dâu ông ấy.”

CHƯƠNG 33

TRỞ VỀ

Bên trong phòng trải thảm màu đỏ sẫm, bốn bên tường là những giá sách bày đầy mô hình vũ khí tí hon và rất nhiều huân huy chương, kỉ niệm chương. Bao quanh chiếc bàn làm việc hình cung dài gần hai mét là bức tường thủy tinh sáng bóng.

Phía bên ngoài tường là bể cá đang bơi lượn, ánh mặt trời xuyên qua mặt biển sóng sánh lấp lánh chiếu xuống, hình thành nên một kỳ quan thiên nhiên lộng lẫy.

Trên bàn bày một khung hình, trong đó là tấm hình chụp chung của Mông Kiến Quốc cùng mẹ Mông Phong và Mông Phong lúc nhỏ. Cậu bé Mông Phong mặt đầy cau có khó chịu, rõ ràng là không thích bị chụp hình tí nào.

Lưu Nghiễn ngồi xuống, nhìn Mông Kiến Quốc ở phía sau bàn làm việc.

Ông cực kỳ giống Mông Phong, hai cha con nhà này dường như được đúc ra từ một khuôn, cùng một đôi lông mày, cùng một sống mũi, cùng là đôi môi và khuôn mặt cương nghị giống nhau. Chỉ có một điểm phân biệt duy nhất, đó là Mông Phong thừa hưởng đôi mắt dịu dàng của người mẹ đã bỏ nhà ra đi, còn mắt của Mông Kiến Quốc thì lại có sự sắc bén của chim ưng săn mồi.

Nếu như không có điểm khác biệt này, Lưu Nghiễn gần như cho rằng Mông Phong được nhân bản vô tính từ tế bào của Mông Kiến Quốc.

Lúc này, cảm giác mà người đàn ông này cho cậu đó là giống như đang đối mặt với một Mông Phong trưởng thành và chững chạc. Mặc dù đã ngót ngũ tuần nhưng ông hoàn toàn không hề có dấu hiệu của tuổi già, phong

thái anh tuấn cương nghị của Mông Phong có thể thấp thoáng thấy được ở chính cốt cách của cha anh, nó hóa thành sự dũng mãnh trên ngàn trận sa trường, thành sự từng trải lão luyện, thành thái độ kiên quyết trước sau như một, thành phong độ của một quân nhân.

Mông Kiến Quốc.

Lưu Nghiễn trước kia thường nghe nói, khi ông mới chỉ là một trung tá và Mông Phong còn chưa được xếp vào hàng “con nhà quan” cần được bảo vệ, thì bà nội Mông Phong đã rất không hài lòng về người con trai này, thậm chí còn chuyển ra khỏi khu khuôn viên dành cho cán bộ quân nhân, tới sống tại khu dành cho thường dân.

Lưu Nghiễn có lúc rất nghi ngờ rằng Mông Phong là con rơi của Mông Kiến Quốc. Cậu từng thấy ông mấy lần, đương nhiên, Mông Kiến Quốc cũng biết cậu.

Bây giờ ngồi trước mặt người đàn ông giống hệt Mông Phong này, những lời đã chuẩn bị sẵn trong đầu bỗng nhiên đều không thể thốt ra được.

“Cậu chỉ có ba phút.” Mông Kiến Quốc mặc một bộ quân phục trắng thơm, nghiêng người ấn chiếc đồng hồ bấm giờ trên bàn.

Tích tắc, kim giây bắt đầu chạy.

Lưu Nghiễn: “Thiếu tướng Mông nói chuyện với người nhà cũng giới hạn thời gian thế này sao?”

Mông Kiến Quốc lạnh lùng: “Không phải cậu nghĩ rằng chỉ cần đeo một chiếc nhẫn kim cương vào là thực sự có thể trở thành con dâu của tôi đấy chứ?”

“Đương nhiên là không.” Lưu Nghiễn đáp: “Nếu chú thích thì cháu có thể tháo ra tặng chú ngay bây giờ. Một cái nhẫn thì chứng minh được gì chứ?”

“Cậu đến là để nói với tôi chuyện này à?” Mông Kiến Quốc nói: “Còn hai phút ba mươi giây.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Khi chúng cháu phải trốn chạy trong cơn đại dịch này ma thì chú đang làm gì?”

“Tôi đang bảo vệ các cậu.”

“Sự bảo vệ của chú rõ ràng là không hiệu quả, chúng cháu đều đã suýt chết.”

“Tôi không chỉ bảo vệ mỗi hai người các cậu, nếu trong tình huống đó mà bỏ lại Tổ quốc và nhân dân để đi tìm con của mình thì mới chính là tội nhân. Còn hai phút mười lăm giây.”

“Bây giờ chú tách bọn cháu ra, anh ấy đang ở tiền tuyến, không có kỹ sư cơ khí, trong khi còn có hàng ngàn hàng vạn người đang chờ anh ấy đi cứu. Anh ấy phải thâm nhập vào vùng nhiễm bệnh nghiêm trọng nhất, thế mà lại chỉ có ba chiếc xe và bốn đồng đội. Lại Kiệt thậm chí còn không biết dùng hầu hết các thiết bị ở đó. Xin chú hãy cử cháu đi giúp họ.”

“Cậu là nhân tài, bắt buộc phải ở lại đây, có nhiều người cần cậu hơn thế. Mỗi người đều có đất dụng võ của mình. Còn hai phút.”

“Nhân tài? Hai mươi năm trước khi chú hạ lệnh bắn vào những nhân tài không một tấc sắt trong tay ấy, tác dụng của họ là gì? Con trai chú đối với chú lại có tác dụng gì?!”

Mông Kiến Quốc cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn tiếp: “Nếu có ngày nào đó con trai chú hy sinh, thì cũng là để tác thành cho cái hư danh ‘hỗ phụ sinh hổ tử’ của chú. Mông Phong vì không muốn trở thành sự sỉ nhục của chú mà đang cố sống cố chết nơi tiền tuyến, chú thì ngồi ở xó an toàn này chờ điện báo tử. Để cháu nghĩ thử nhé, điều văn khóc thương chú cũng soạn sẵn rồi đúng không? Chú vì Tổ quốc mà hy sinh con trai, vinh quang đây mình, hào quang lấp lánh. Cháu đoán đến lúc ấy, chính phủ sẽ lại phong tặng cho chú một huân chương nữa ấy nhỉ?”

“Cậu đừng có không biết điều như thế, Lưu Nghiễn! Xuất thân từ K3 có nghĩa là lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh vì Tổ quốc! Việc đầu quân vào đội đặc chủng là do nó tự nguyện!”

“Anh ấy căn bản không hề tự nguyện!” Lưu Nghiễn tức giận hét lên: “Giọng anh ấy hôm thi đại học xong chú còn nhớ chứ? Anh ấy cầu xin chú! Xin chú giúp anh ấy tìm một trường đại học! Thế mà chú lại bắt anh ấy đi

lính! Đến khi xuất ngũ mong chú tìm cho công việc gì đó! Vậy mà giờ đến một kỹ sư cơ khí chú cũng không chịu đi giúp anh ấy! Chú chia rẽ bọn cháu những ba lần! Lẽ nào chú nhẫn tâm nhìn con trai mình đi chết thế à?!”

Mông Kiến Quốc cũng gầm lên: “Sự thực chứng minh nếu hồi đó tôi không đưa nó vào K3 thì bây giờ nó còn sống được không?! Cậu cũng có còn sống không? Cực kỳ ngu xuẩn! Đến lý tưởng của bản thân cũng không biết tìm ở đâu, làm sao đáng mặt một thằng đàn ông? Nó lại đi thích loại người như cậu, chỉ biết đắm chìm trong tình yêu nhỏ bé của bản thân, thật đúng là một sự sỉ nhục đối với tôi!”

“Anh ấy không phải là sự sỉ nhục của chú!” Lưu Nghiễn chẳng hề nể nang đập lại: “Chú mới là sự sỉ nhục với anh ấy!”

“Đợi sau khi anh ấy chết...” Ngữ điệu của Lưu Nghiễn chậm lại: “Mẹ cháu và mẹ Mông Phong sẽ ở trên kia nhìn chú. Người ta nói ‘tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ’. Một người đến con trai mình cũng chẳng yêu thương gì, cháu không rõ liệu ông ta có yêu nhân dân được không, chú Mông ạ.”

“Tinh” một tiếng báo hiệu, đồng hồ bấm giờ dừng lại, ba phút đã hết.

Mông Kiến Quốc nói: “Việc tôi yêu nó hay không không cần phải báo cáo với cậu. Cậu có thể biến được rồi.”

“Cháu không cần chú báo cáo, cơ hội thể hiện đang ở ngay trước mắt chú. Hãy cho cháu lên tiền tuyến, cháu biết các chú đang thiếu kỹ sư cơ khí.”

Mông Kiến Quốc chậm rãi lắc đầu, Lưu Nghiễn cuối cùng tung ra độc chiêu: “Chú mà không cử cháu đi, cẩn thận cháu làm loạn.”

Mông Kiến Quốc bỗng nhiên bật cười, mỉa mai: “Cứ tự nhiên!”

“Đừng coi thường cháu, nếu chú không muốn một đám robot nhỏ như cái khay áo suốt ngày từ tầng mười tám mò lên đây phát nổ linh tinh, hoặc là hệ thống đường dây của công xưởng trung ương bị biến thành mớ bòng bong, cũng có thể là loại vũ khí mới của các chú đột nhiên xuất hiện những bộ phận kỳ quái... Đúng rồi, Tiến sĩ Ngụy rất thích cháu, ông ấy cho cháu tham gia thiết kế máy đánh bắt hợp thể của Oaks đấy. Chỉ cần cháu động

vào vài chỗ nhỏ nhỏ thôi là cũng đủ để các người khốn đốn rồi. Nếu Mông Phong mà chết, cháu sẽ đem cả cái khu 6 này chôn cùng, chú tin không?”

Mông Kiến Quốc trầm giọng: “Thế thì tôi sẽ nã một phát súng xử cậu trước.”

“Cứ tự nhiên.” Lưu Nghiễn nói: “Chú nên cho cháu một phát ngay bây giờ đi, để chuyện xong rồi mới nói hay thì không sáng suốt lắm đâu.”

“Cậu tưởng là tôi không dám ư, Lưu Nghiễn?” Mông Kiến Quốc rút ra một khẩu súng ngắn, không thèm nhìn cậu, chăm chú nạp đạn.

“Tới đi.” Lưu Nghiễn cười nói: “Mông Phong sẽ báo thù cho cháu. Trong khi anh ấy hùng hục liều mạng trên tiền tuyến thì chú ở hậu phương cho cháu sang Tây Phương bằng một viên đạn. Sau khi anh ấy quay về, cháu nghĩ cảnh phụ tử tương tàn nhất định là sẽ rất náo nhiệt.”

“...”

Cậu lại tiếp: “Hoặc chú cũng có thể nhốt cháu lại, đợi sau khi cháu đập đầu vào tường tự sát thì Mông Phong cũng sẽ báo thù cho cháu.”

Chuyện Mông Kiến Quốc đang suy tính trong lòng lại bị Lưu Nghiễn đoán trúng.

“Cho cháu một tờ đơn điều quân.” Lưu Nghiễn nói: “Chuyện sau này sẽ không cần chú phải lo nữa, mẹ cháu đã mất, trên đời này chẳng còn ai thân thích nữa. Chú và Mông Phong là người thân duy nhất của cháu. Cháu sẽ chịu trách nhiệm về tính mạng của mình, có điều cháu nghĩ, chú hẳn sẽ không chịu thừa nhận có người thân như cháu đâu.”

Mông Kiến Quốc nói: “Kỹ sư cơ khí muốn có vắc xin phải tự bỏ tiền, cậu không thể trả nổi đâu. Đi thì cầm chắc cái chết, những kỹ sư cơ khí kia chẳng có ai sống sót trở về được.”

Lưu Nghiễn: “Không cần vắc xin, chỉ cần được chết cùng Mông Phong là cháu mãn nguyện rồi.”

Mông Kiến Quốc lặng đi rất lâu, cho đến tận khi viên trợ lý gõ cửa, Lưu Nghiễn mới nói: “Ba, ba có từng yêu những người đàn bà đó không? Mẹ hiện giờ còn sống không? Ba lẽ nào chưa từng nhớ mẹ?”

Tiếng xưng hô lâu lắm rồi không được nghe ấy đã chạm vào lòng Mông Kiến Quốc, ông thuận miệng đáp: “Tôi chưa thừa nhận cậu là gì của Mông Phong, cậu chỉ có thể gọi tôi là chú.”

Lưu Nghiễn phản bác: “Đây là truyền thống gia đình, là lễ phép. Cháu còn chẳng muốn gọi như thế cơ. Chúng ta cứ chờ đấy mà xem.”

Mông Kiến Quốc: “...”

“Tôi không cho rằng cậu có một chút gì đó gọi là lễ phép cả, cũng chưa bao giờ có ý định thừa nhận cậu là một thành viên của gia đình tôi.” Mông Kiến Quốc mở ngăn kéo, lấy ra một tờ đơn, đóng dấu vào, ký tên vào phía dưới cùng rồi vứt cho Lưu Nghiễn, chịu thua.

“Thế nào cũng có ngày chú có ý định ấy thôi.” Lưu Nghiễn đốp lại: “Thế nên cháu mới bảo chờ đấy mà xem.”

Viên trợ lý lại một lần nữa gõ cửa, công việc của Mông Kiến Quốc quá thực rất nhiều, Lưu Nghiễn nhận lấy tờ đơn gấp lại, không nói gì thêm, xoay người đi ra ngoài.

“Mang cho nó ít sôcôla.” Mông Kiến Quốc nói sau lưng Lưu Nghiễn: “Hồi nhỏ nó rất thích ăn thứ đó.”

Lưu Nghiễn nói: “Biết rồi, cháu còn muốn tới khu số 7 một chuyến.”

“Cái này không giúp được cậu đâu.” Mông Kiến Quốc bảo: “Cậu nuốt vàng24 đi nghe còn thực tế hơn, đừng có lôi mấy cái chiêu trò vợ vẫn ra để uy hiếp tôi nữa, khu số 7 đến tôi cũng không vào được.”

24 Nuốt vàng: Một cách tự sát.

Lưu Nghiễn chỉ còn cách nói: “Được rồi, tạm biệt. Mông Phong thực ra vẫn rất yêu ba, vì thế con cũng yêu ba, ba ạ.”

“Đừng có sến súa như thế!” Mông Kiến Quốc gầm lên. Tâm trạng Lưu Nghiễn rất tốt, cậu không nhìn được bật cười, khoái chí khi đạt được mục đích.

Lưu Nghiễn khép cửa đi ra, về đợi ở phòng nghỉ cho đến khi Hồ Giác và ban lãnh đạo công ty họp xong.

“Cậu muốn lên tiền tuyến?” Hồ Giác nhỏ giọng hỏi.

Lưu Nghiễn đón lấy điều thuốc, cả hai dừng lại bên bức tường thủy tinh lớn bên dưới lớp nước biển của cây cầu.

“Em đi giúp Mông Phong.” Lưu Nghiễn nói.

“Anh nghe nói có một loại vắc xin chống được virus Oaks, nhưng số lượng rất ít. Quan hệ của cậu với Mông Kiến Quốc rất tốt đúng không? Giúp anh lấy một ít được không?”

Lưu Nghiễn nhìn vào mắt Hồ Giác.

Hồ Giác: “Cần tiền đúng không? Bao nhiêu một lô?”

Lưu Nghiễn: “Sáu triệu đô la Mỹ một ‘ống’, chỉ kháng được ba lần lây nhiễm, anh cần bao nhiêu ‘ống’?”

Hồ Giác không thể tin nổi: “Trời đất! Sáu triệu đô?!”

“Ừ.” Lưu Nghiễn chậm rãi gật đầu, nhìn Hồ Giác.

“Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu!” Hồ Giác mừng quýnh: “Có thể mua được bao nhiêu? Cậu hỏi hộ anh...”

Lưu Nghiễn ngã chổng vó.

“Em sai rồi anh Hồ...”

“Không không, cậu đợi chút, sếp bọn anh đã hạ lệnh, chỉ cần nói cho anh biết cần tìm ai để mua là được...”

“Mông Kiến Quốc chỉ hận không giết được em ấy! Vừa nãy còn lôi súng ra rồi...”

Lưu Nghiễn và Hồ Giác vừa cự nự ầm ĩ vừa rời khỏi tầng bảy. Lưu Nghiễn đi nộp đơn, ngay sau đó xé toàn bộ bản vẽ linh kiện ở công xưởng xuống, đem đi photo, chọn những mẫu tốt gấp lại, tiện thể thó luôn một cái máy tính bảng, kết nối vào mạng, down về một đồng tư liệu cảm thấy có ích. Cuối cùng đem tất cả đi, quay về phòng thu dọn đồ đạc.

Đêm đó Lưu Nghiễn mệt đến không tả nổi, chỗ này không còn gì phải quá lưu luyến nữa, cậu nằm trên giường, mơ thấy mẹ của mình.

Lưu Nghiễn mơ thấy bệnh viện không một bóng người, bỗng nhiên thầy ma ập tới, xé nát cả cơ thể, xương cốt lẫn linh hồn cậu thành những mảnh vụn.

Một luồng ánh sáng xanh mở ra trước mắt, giống như đại dương xanh thăm bao la không bờ không bến, cuốn cơ thể tàn tạ của cậu xuống đáy biển sâu.

“Lưu Nghiễn.” Giọng nói xa lạ của một người đàn ông vang lên, có bàn tay khẽ xoa đầu cậu: “Dậy thôi, 9 giờ rồi.”

Trong mơ, được xoa đầu làm Lưu Nghiễn rất dễ chịu, bàn tay ấm áp khiến cậu có cảm giác như đang được cha mình gọi dậy. Lưu Nghiễn mơ mơ màng màng mở mắt ra, toàn thân đau nhức, mồ hôi vã ra ướt đầm cả chiếc ga giường, một người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt ngồi bên giường cậu.

“Anh là ai?”

“Huấn luyện viên K3.” Người đàn ông tự giới thiệu: “Trịnh Phi Hồ.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gật đầu, Trịnh Phi Hồ nói: “9 giờ rồi.”

Lưu Nghiễn lập tức định thần lại, vội vàng định tìm quần áo. Trịnh Phi Hồ lên tiếng: “Không phải vội, chúng ta còn nhiều thời gian.”

“Anh cũng đi sao?” Lưu Nghiễn hỏi.

Trịnh Phi Hồ nhìn khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, nét mặt nghiêm nghị, cả người từ trên xuống dưới đều rất gọn gàng, anh ta đáp: “Tôi phụ trách đưa cậu lên đất liền.”

Anh ta đưa cho Lưu Nghiễn một bộ đồ được gấp rất gọn gàng, đó là bộ quân phục màu vàng đất, trên đó có quân hàm tạm thời của Lưu Nghiễn. Theo quy định của nhà nước, tất cả những nhân viên tình nguyện trở về đất liền đều được phong vượt cấp, như vậy gia quyến ở lại hậu phương sẽ được nhận thêm trợ cấp.

Lưu Nghiễn được phong quân hàm thượng sĩ, đương nhiên quân hàm này chẳng hề quan trọng đối với cậu. Bộ quân phục rất vừa vặn, đó là trang phục chuyên dành cho kỹ sư cơ khí. Lưu Nghiễn cúi xuống đi giày thì phát hiện trên tay áo còn có một biểu tượng nhỏ nữa.

Trịnh Phi Hồ bình thường rõ ràng là một người rất nghiêm túc và kiệm lời, nhưng bây giờ lại nói với Lưu Nghiễn: “Mông Phong và Lại Kiệt đều là

học sinh do tôi hướng dẫn, trong quá trình hành động, đội Cơ Lốc đã lập được công lao to lớn. Lần này vô cùng cảm ơn cậu đã tình nguyện lên tiên tuyến để giúp chúng nó.”

“Anh là...” Lưu Nghiễn há hốc mồm: “Thầy là thầy của Mông Phong?”

Trịnh Phi Hồ gật đầu.

Lưu Nghiễn quan sát kỹ anh ta, nhận xét: “Không giống.”

Trịnh Phi Hồ bình thản: “Mặc xong rồi thì đi thôi.”

Ba lô Lưu Nghiễn đã sắp xếp xong từ tối qua, lúc đứng dậy cánh tay lại lên cơn đau nhức nhối, cả cánh tay trái cứng đờ tê buốt, giống như lúc truyền dịch mà vận tốc độ lên đến mức cao nhất, hoa mắt chóng mặt, đến lục phủ ngũ tạng cũng âm ỉ đau.

Trịnh Phi Hồ nói: “Đây là phản ứng bình thường, một ngày sau sẽ tự động hết thôi, đừng lo lắng.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Cái gì mà phản ứng bình thường?”

Trịnh Phi Hồ không nói gì nữa, chân Lưu Nghiễn như giẫm trên bông lún, đến đi cũng không vững, cậu hỏi: “Rốt cuộc là làm sao thế này? Em nghĩ là em bị sốt rồi.”

“Tôi cũng cậu?” Trịnh Phi Hồ nói.

Lưu Nghiễn vội vàng từ chối, thế nhưng liêu xiêu vào được đến thang máy thì thực sự không gượng được nữa, cuối cùng Trịnh Phi Hồ cũng cậu trên lưng, xách theo một hòm linh kiện, đi lên mặt đất.

Ánh mặt trời chói chang rót xuống, gió biển ù ù ập tới, Lưu Nghiễn vừa thấy nắng là lập tức dễ chịu hơn, cũng không cảm thấy chóng mặt buồn nôn nữa.

“Thầy chính là vị huấn luyện viên ác ma ấy hả?” Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi.

Trịnh Phi Hồ hỏi lại: “Chúng đều nói tôi như thế à?”

Lưu Nghiễn cười đáp: “Mông Phong có kể qua, hóa ra thầy còn là thầy của Lại Kiệt nữa.”

Trịnh Phi Hồ gật đầu nói: “Tên nó vốn là Lại Hiếu Kiệt, sau đó đổi thành Lại Kiệt, nó vào trước Mông Phong một khóa, coi như là đàn anh của Mông Phong. Cả hai đều là học sinh của tôi.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, Trịnh Phi Hồ không giỏi nói năng lắm, Lưu Nghiễn cũng không hỏi thêm nữa. Trịnh Phi Hồ đưa Lưu Nghiễn lên đài bay của tàu sân bay Varyag, nói: “Đây là tàu sân bay lâu năm nhất của Trung Quốc, tên gốc của nó là Varyag.”

Lưu Nghiễn nói: “Đúng vậy, hạ thủy vào năm 1988, đến nay đã được hai mươi lăm năm rồi.”

Trịnh Phi Hồ gật gật đầu nói: “Lên máy bay đi, chúc cậu bình an, bảo vệ chúng nó thật tốt nhé.”

Lưu Nghiễn lên khoang sau của máy bay, Trịnh Phi Hồ tự tay thắt dây an toàn cho cậu, nói: “Con trai, bảo trọng nhé.”

Lưu Nghiễn: “... Thầy cũng cố lên nhé.”

Đôi mắt Trịnh Phi Hồ đỏ lên, khẽ gật đầu. Bấy giờ Lưu Nghiễn mới chú ý rằng anh ta mang quân hàm trung tá.

Trịnh Phi Hồ nhảy ra khỏi máy bay, hô lên: “Xuất phát!”

Động cơ phản lực của máy bay bắt đầu hoạt động, đó là một chiếc chiến đấu cơ F5 đời cũ được cải tạo lại, hành khách chỉ có duy nhất Lưu Nghiễn, phi công ở khoang trước hô lớn: “Nhóc con, bám chặt nhé!”

Cuồng phong quét qua đường băng, đàn hải âu bị kinh động bay lên nháo nhác. Hồ Giác, Trương Dân, Quyết Minh lao lên tàu sân bay, những người bạn tới tiễn vậy là đã chậm mất một bước.

Lưu Nghiễn hét lên trong gió lớn: “Tôi sẽ trở về...!”

Trịnh Phi Hồ hướng về phía cậu làm động tác chào kiểu nhà binh, máy bay chạy trên đường băng với tốc độ càng lúc càng nhanh, cho đến khi chạm tới điểm cuối thì vút lên. Trời xanh, biển xanh, mây trắng, tất cả cảnh vật trong nháy mắt bị bỏ lại phía cuối chân trời, biến thành những đốm đen nhỏ bé.

Lưu Nghiễn chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, thiếu chút nữa thì nôn hết ra, tiếng viên phi công trên khoang trước vang lên: “Không sao chứ?”

Lưu Nghiễn mặt mũi trắng bệch, ra sức gạt đầu, dựa vào ghế thở dốc.

Viên phi công: “Ba tiếng sau sẽ tới địa điểm chỉ định, cậu nhảy dù bao giờ chưa?”

“Chưa!” Lưu Nghiễn đáp: “Chúng ta sẽ hạ cánh chỗ nào?”

“Không hạ cánh!” Viên phi công nói: “Cứ thế nhảy dù! Vượt cậu xuống xong là tôi lượn!”

Lưu Nghiễn: “...”

“Tôi chưa nhảy dù bao giờ!” Lưu Nghiễn hét lên: “Sẽ rơi chết mất!”

Viên phi công: “Không sao đâu! Bây giờ sử dụng điều khiển điện tử rồi! Nhìn thấy dây an toàn của cậu không? Trên đó có hiện độ cao đấy!”

Lưu Nghiễn nhìn xuống, họ đang ở độ cao 20.000 mét, viên phi công tiếp: “Đợi sau khi tôi hạ thấp độ cao rồi hất cậu ra ngoài, dù sẽ tự động bung ra...”

Lưu Nghiễn như vừa nghe thấy câu chuyện hài hước nhất trên đời: “Anh bắt tôi nhảy dù vào giữa bầy thây ma á?”

“Có người phụ trách đón mà, cậu cứ yên tâm đi!” Viên phi công an ủi: “Những thứ như hướng gió, thời tiết, độ cao... máy tính sẽ tự động tính toán, cậu không cần lo! Địa điểm đáp đất sẽ không sai lệch quá 50 mét đâu!”

Lưu Nghiễn hét lên thảm thiết: “Chẳng may thiết bị trục trặc thì sao?! Dù mà không bung thì sao? Không có dù dự phòng à?!”

Viên phi công đáp: “Chẳng phải cậu làm trong ngành à? Sợ gì chứ? Cậu không qua huấn luyện thì có dù dự phòng cậu cũng có biết dùng đâu? Đừng lo lắng nữa! Hệ số an toàn cao lắm đấy!”

Lưu Nghiễn tuyệt vọng kêu lên: “Chính vì làm trong ngành nên tôi mới biết không tin được vào hệ số an toàn đấy!”

“Ôi dào!” Viên phi công bực mình: “Sao cậu lắm chuyện thế? Sẽ không sao đâu! Tất cả đều do các thiết bị điện tử tính toán, vô cùng khoa học! Tôi

phải thả cậu ở trung tâm thành phố Đặng Phong, tất cả thành viên của đội Cơn Lốc đều đang chờ đón cậu...”

Lưu Nghiễn: “Máy móc thì cũng có tỉ lệ sai sót chứ, hơn nữa sai số còn là 50 mét! Nhỡ đâu ngoài năm mươi mét ấy là bầy thầy ma thì làm thế nào?!”

“Đã bảo không sao đâu mà!” Viên phi công hét “Đừng có lo lắng nữa! Tôi đã chờ hơn ba ngàn nhân viên kỹ thuật hậu cần...”

Câu này vừa khiến Lưu Nghiễn yên tâm một chút thì viên phi công đã tiếp: “... Tổng cộng mới rơi chết chưa đến mười người!”

Lưu Nghiễn: “...”

Viên phi công: “Đùa đấy! Cậu ăn sáng chưa vậy?”

Lưu Nghiễn chịu thua anh ta luôn.

Viên phi công lại nói: “Ăn nhiều vào! Có đi thì cũng dễ chịu!”

Lưu Nghiễn: “...”

Máy bay xuyên qua bạt ngàn mây trắng, từ căn cứ tại vùng biển quốc tế tới chỗ đội Cơn Lốc làm nhiệm vụ mất ba tiếng đồng hồ, viên phi công bắt đầu hạ độ cao, anh ta gọi vào bộ đàm: “Đây là phi cơ Ngân Ưng, gọi Lại Tiểu Kiệt, gọi Lại Tiểu Kiệt...”

Giọng Lại Kiệt từ máy bộ đàm truyền tới cùng với tiếng súng nổ đình tai nhức óc, anh gào lên: “Chuyện gì? Nói mau! Ông đây đang ở giữa bầy thầy ma đấy! Chuẩn bị cho phát nổ, tất cả mau tránh ra!”

Lưu Nghiễn: “...”

Viên phi công: “Tôi phải thả nhân viên hậu cần xuống vị trí của các anh bây giờ!”

Lại Kiệt gầm lên: “Mẹ kiếp! Lại đến vào lúc này! Thả đi, chúc tên nhóc xui xẻo đó gặp may, đừng có rơi vào giữa năm mươi ngàn thầy ma!”

Mặt Lưu Nghiễn bỗng chốc trắng bệch, cậu gào lớn: “Ê đợi đã! Bọn họ đang thực hiện nhiệm vụ à? Tôi sẽ chết mẹ nó mất!”

Viên phi công: “Thả đây!”

Lưu Nghiễn còn chưa dứt lời, “binh” một tiếng, cửa khoang mở ra, hất văng cậu ra ngoài.

“Chúc cậu may mắn...” Giọng viên phi công vọng theo, chiếc Ngân Ưng nghiêng một đường đẹp mắt trong khi vẫn bay với tốc độ cao, vù một cái lượn mất.

Lưu Nghiễn chẳng còn nghe thấy gì nữa, cuồng phong ù ù thổi khiến hai mắt cậu đỏ nhòe, cảm giác mất trọng lực trong phút chốc bao trùm lấy cậu, trời đất đảo lộn, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây và sương, cảnh vật dưới mặt đất dần dần rõ nét.

Những ngôi nhà như những bao diêm, những con đường rộng bằng ngón tay, cả thành phố Đãng Phong khói lửa ngút trời, khói đen theo gió Tây bay đi xa tít, chiến trường hóa thành luyện ngục Tu La.

Mặt đất quay cuồng lao về phía cậu, Lưu Nghiễn rơi xuống như một trái bom, nỗi sợ hãi khiến đồng tử bất giác hơi co lại.

Dù vẫn chưa bung ra... Nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng Lưu Nghiễn.

Dù không bung! Lưu Nghiễn đưa tay ra sau mò mẫm, chiếc ba lô vẫn bình thường, máy đo độ cao kêu tí tí không ngừng, đèn đỏ sáng lên.

Bỗng phía sau lưng “soạt” một tiếng, chiếc dù bung ra.

Lưu Nghiễn vừa lo lắng vô ích lúc này thở phào, cảnh tượng càng ngày càng rõ nét, cậu nhìn thấy một tòa nhà cao gần mười tầng, bên dưới thân ma đang vây dày đặc.

Trên đỉnh tòa nhà, có bốn người đang cầm súng, không ngừng nã vào những thân ma đang định leo lên.

Không phải chứ... Lưu Nghiễn đang từ từ rơi xuống lại một lần nữa cảm thấy lo lắng, nếu như sai số lớn hơn năm mươi mét... rơi xuống bên dưới... Máy chục ngàn thân ma có thể xơi tái cậu trong nháy mắt.

Khoảng cách càng lúc càng gần, cậu nhìn thấy Mông Phong lôi một quả bom ra găm vào căn phòng nhỏ trên sân thượng, tất cả xoay người nằm úp xuống, bom nổ ầm vang, một luồng lửa đỏ rực lan rộng ra, đánh sập hoàn toàn cửa ra vào.

Lưu Nghiễn liệng về phía chính giữa sân thượng, đầu óc chỉ toàn tiếng ù ù, tầm nhìn toàn một màu đen, một cánh tay mạnh mẽ đưa ra ôm lấy cậu.

Những gì cuối cùng nghe được là loạt âm thanh mơ hồ.

“Hội chứng nhảy dù thôi... Thả lỏng nào anh bạn nhỏ...”

“Lưu Nghiễn, sao lại là em?!”

CHƯƠNG 34

HỒN CHIẾN

Mông Phong: “Chắc chắn là cậu ta đã bỏ trốn ra đấy, không biết đã mạo danh ai, nhất định phải liên lạc với trung tâm đưa cậu ta về...”

Lại Kiệt: “Không, tôi thà tin rằng tổ chức đã gửi cậu ấy đến. Hơn nữa nhiệm vụ của chúng ta ở đây còn chưa hoàn thành, căn bản không thể liên lạc với trung tâm để họ tới đón người, đợi cậu ấy tỉnh lại rồi tính.”

Mông Phong: “Không được! Tôi đã gửi thư cho ông ấy rồi mà...”

“Chúng ta đã chia tay rồi, Mông Phong.” Lưu Nghiễn chống tay ngồi dậy.

Lưu Nghiễn nhìn bàn tay trái của Mông Phong, chiếc nhẫn kim cương đã không còn ở đó nữa.

Cậu cũng thuận tay tháo luôn chiếc nhẫn trên tay mình xuống, lạnh lùng nói: “Em chỉ là xin gia nhập đội Cơ Lốc, đến để giúp Lại Kiệt thôi.”

Dưới bầu trời nhợt nhạt, những tòa nhà cao thấp khác nhau đang nghi ngút khói, cả thành phố chìm trong những tiếng kêu gào không dứt. Lưu Nghiễn từ từ mở mắt ra, giọng Mông Phong khựng lại, anh đi tới mép sân thượng nhìn xuống dưới.

Lại Kiệt, Mông Phong, Văn Thư Ca, Lý Nham, mặt mũi cả bốn đều bị khói hun đen sì, toàn thân lấm lem bẩn thỉu. Mông Phong mặc một chiếc ba lỗ, để trần cánh tay vạm vỡ, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Phút khó xử qua đi, vẫn là Lại Kiệt lên tiếng.

“Mùi vị của việc nhảy dù thế nào?” Lại Kiệt cười gian: “Xuất rồi à?”

Lưu Nghiễn lập tức ý thức ra gì đó, nhấc nhấc cặp quần, phía dưới ướt đầm một khoảng.

“Tôi tưởng bị rơi xuống phía dưới chứ.” Lưu Nghiễn nhìn quanh, nói: “Kỹ sư cơ khí Lưu Nghiễn báo cáo, đây là văn kiện có chữ ký của khu số 6. Đây, có đóng dấu của Thiếu tướng Mông Kiến Quốc nữa.”

“Ông ấy để em tới?!” Mông Phong tức giận gầm lên.

“Anh được đấy.” Lý Nham cười bảo: “Có mang vũ khí bí mật gì không?”

“Không.” Lưu Nghiễn ngồi hẳn dậy, đội mũ vào: “Chỉ có mấy robot nhỏ thôi, bắt đầu làm việc đi, tôi cần làm gì? Văn Đệ, lâu rồi không gặp. Cậu có muốn biểu diễn ảo thuật cho tôi xem không?”

Lưu Nghiễn cười cười, Văn Thư Ca giơ tay trái có đeo găng tay hở ngón lên đập tay với cậu, kéo cậu đứng dậy.

“Thôi.” Văn Thư Ca mỉm cười: “Sau này còn nhiều thời gian. Chào mừng anh, Mèo Má.”

Lưu Nghiễn: “Bây giờ làm thế nào?”

Lại Kiệt: “Trước tiên phải tìm cách thoát ra, kết cấu của tòa nhà này tôi không chú ý lắm, bên dưới vẫn còn không ít cây ma. Chúng dường như có thể giao lưu với nhau, có một con phát hiện ra Mông Phong thế là tất cả cùng lao tới, bọn này chỉ còn cách leo cầu thang chạy lên sân thượng.”

Lưu Nghiễn nhìn xuống dưới một cái, lại nói: “Biết giao lưu với nhau?”

Văn Thư Ca đứng trong gió nhìn ra phía xa: “Hiện giờ cây ma trên khắp thành phố đều đang đổ về chỗ chúng ta.”

Mông Phong móc máy: “Không phải em giỏi lắm sao? Lấy vài cái chong chóng tre ra, có cửa thần kỳ thì càng tốt.”

Lưu Nghiễn liếc Mông Phong một cái, đáp: “Không đủ thiết bị, thiếu máy phát trường lực lỗ đen và máy gia tốc hạt, anh tới Geneva đem mấy thứ đó về đây, sau đó gỡ bừa một cánh cửa nào đó ra là em sẽ làm cho anh ngay một cái.”

Cả bọn: “...”

Đồng hồ trên tay Lại Kiệt không ngừng tí tí kêu.

Lưu Nghiễn nhìn qua hỏi: “Đó là cái gì thế?”

Lại Kiệt: “Đồng hồ đếm ngược cho bom hẹn giờ.”

Lưu Nghiễn: “Còn bao nhiêu thời gian?”

Lại Kiệt: “Mười bảy phút hai hai giây.”

Lưu Nghiễn: “Sao anh không nói sớm?!”

Lại Kiệt: “Bây giờ nói với cậu cũng không muộn mà! Nghĩ cách gì đi, chúng ta phải rời khỏi đây sang tòa nhà đối diện trong vòng mười bảy phút.”

Mười phút sau.

“Tới đi.” Lưu Nghiễn cầm trên tay chiếc tàu lượn được chế từ chỗ vải còn sót lại của chiếc dù và mấy thanh sắt mảnh, ra hiệu cho một người tới.

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Lưu Nghiễn: “Không nhất thiết là thiết kế nào cũng phải có công nghệ cao đâu, mọi người nên quen dần đi. Những thiết kế đỉnh cao thường lại được tạo nên từ chính đồng phế liệu, cái này mà đem trưng bày ở triển lãm Berlin thì có thể bán được mấy trăm triệu đấy.”

Văn Thư Ca nhận xét: “Còn đắt hơn cả xe Rolls Royce nữa, đã mua bảo hiểm chưa thế? Để tôi thử cho, hy vọng là không đâm hỏng nó...”

Mông Phong nói: “Hỏng là cậu không đền được đâu, tôi đi cho, các cậu đợi ở đây.”

Mông Phong nắm lấy tay cầm của chiếc tàu lượn, chạy mấy bước về phía trước lấy đà rồi nhảy xuống, mang theo sợi dây thép lao khỏi đỉnh tòa nhà cao hơn năm chục mét, liệng trong không trung về phía tòa nhà đối diện, dưới chân là lũ thầy ma đông như kiến.

Mông Phong từ từ tiếp cận đỉnh tòa nhà đối diện, bỗng bị va một cái vào mép trần.

Lưu Nghiễn cầm ống nhòm theo dõi từ xa, trái tim như muốn vọt khỏi lồng ngực. Mông Phong một tay bám được vào lan can sân thượng, nhanh chóng leo lên.

Lại Kiệt giục: “Còn bảy phút nữa, chuẩn bị...”

Từ đỉnh tòa nhà đối diện bắn lên một quả pháo sáng, báo hiệu dây thép đã được buộc chặt. Lại Kiệt ra dáng đồng dục: “Rút quân!”

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Lưu Nghiễn và Lý Nham lần lượt bám vào dây thép, đập mạnh vào mép sân thượng, nắm chặt tay vịn trượt sang tòa nhà phía xa. Từ phía đối diện tiếng súng liên tiếp vang lên, Mông Phong đứng từ tòa nhà bên kia bắn sang yểm trợ, xử lý những thân ma vừa lao lên.

Lý Nham vừa sang tới nơi là tháo súng xuống cùng bắn với Mông Phong, đẩy Lưu Nghiễn về phía sau bảo vệ. Chỉ ngay sau đó Lại Kiệt và Văn Thư Ca cũng lần lượt sang đến nơi.

Lại Kiệt: “Chúng ta còn năm phút, phải rời khỏi đây ngay lập tức!”

Trong tiếng súng đình tai nhức óc, Mông Phong dẫn đầu tung ra móc câu, bám vào liệng thành một hình vòng cung, thân thể còn lơ lửng trên không vẫn nổ súng càn quét, diệt sạch đám thân ma trong hành lang. Những người khác bắn vỡ ổ khóa của cửa ra vào sân thượng.

“Nhanh nhanh!” Lại Kiệt thúc giục mọi người lao xuống cầu thang.

“Cái thứ của em sao lờm thế!” Mông Phong tức giận hét: “Suýt chút nữa thì hại ông đây rơi xuống rồi!”

Lưu Nghiễn đang xông xuống cầu thang vẫn không quên độp lại: “Là do anh quá nặng! Nếu là Văn Đệ thì vừa đẹp! Ai bảo anh tự mình đòi chơi tàu lượn!”

Trong cầu thang tầng ba, một thân ma bất ngờ đẩy cửa ra, gào rít xông tới.

“Cẩn thận!” Lý Nham nghiêng vai đẩy Lưu Nghiễn ra, nã một phát chính xác bắn vỡ đầu nó.

Lưu Nghiễn: “Đưa tôi một khẩu súng!”

“Em sẽ bắn nhầm vào quân ta mất.” Mông Phong châm chọc: “Vì mấy cái mạng nhỏ của bọn này, nghiêm cấm em đụng vào súng.”

Lại Kiệt lao xuống tầng hai, lôi ra một quả bom hẹn giờ gắn vào tay vịn cầu thang rồi hét lên: “Rút!”

Mông Phong thu súng lại, hét lên một tiếng oanh liệt, một tay ôm lấy Lưu Nghiễn lao lên vài bước, giơ cùi chỏ đập vỡ kính cửa sổ.

Tiếng kính loảng xoảng vỡ vụn, Mông Phong và Lưu Nghiễn bay ra ngoài trước tiên, rơi xuống khoảng đất trống phía sau tòa nhà.

Ba tiếng “tít tít tít” vang lên, quả bom được kích nổ, Lại Kiệt dẫn hai người còn lại nhảy ra.

Tiếng nổ lớn vang lên, một luồng lửa đỏ phun ra qua cửa sổ, toàn bộ cửa kính tầng hai đồng loạt vỡ vụn bắn văng ra ngoài, thủy tinh bay khắp trời.

Mông Phong lo bảo vệ Lưu Nghiễn nên bị rơi xuống khá đau, còn đang hoa mắt chóng mặt thì Lưu Nghiễn đã lộn một vòng đứng dậy, vợ ngay lấy khẩu AK của anh, chẳng thèm nhìn ngắm “pằng pằng” hai phát, bắn trúng một thân ma đang định xông tới, lực đẩy của đạn khiến nó ngã vật về phía sau.

Lại Kiệt xông lên giải quyết thân ma đang co giật ấy, hét lên: “Còn ba phút nữa! Chạy!”

Cả bọn bắt đầu chạy thực mạng, lao ra khuôn viên đằng sau tòa nhà năm tầng. Lưu Nghiễn hỏi: “Rốt cuộc anh đã đặt bao nhiêu thuốc nổ thế?! Chỗ này đã là phạm vi an toàn rồi!”

“Vẫn chưa đâu!” Lại Kiệt vừa guồng chân chạy vừa gào: “Tất cả lên xe đi! Thứ đó ghê gớm lắm!”

Xe được đỗ cách đó 200 mét, Mông Phong ném ra một quả lựu đạn mở đường, Lại Kiệt hô to: “Lăn nào!”

Nói xong lao lên từ phía sau, xoay người đưa một chân gạt qua, Lưu Nghiễn ngã dúm về phía trước, tiếp ngay đó là Văn Thư Ca từ sau lưng túm lấy cổ áo, ấn cậu nằm úp xuống đất, phối hợp vô cùng nhịp nhàng ăn ý.

Cùng lúc với khi Lưu Nghiễn lộn mào, động tác của mọi người nhất quán như thể đã hẹn trước, tất cả cùng bay người về phía trước, lộn một vòng trên đất.

Vào đúng lúc đó lựu đạn phát nổ, hất cả đám thầy ma văng ra tứ phía, khi sóng xung kích của vụ nổ quét qua mình họ vừa đúng một giây thì cú lộn vòng cũng kết thúc. Lại Kiệt túm cổ áo Lưu Nghiễn lôi dậy, cười nói: “Đẹp! Chạy tiếp nào!”

Cả bọn lại tiếp tục co chân chạy.

Lưu Nghiễn tưởng chừng như trời đất quay cuồng, đến đang làm gì cũng chẳng hề biết, bên tai khắp nơi đều là tiếng súng và bom mìn nổ, cuối cùng cậu được Lại Kiệt ném lên thùng sau của xe.

Tất cả thành viên của đội Cơ Lốc đều lao lên xe, không ngừng thở dốc. Văn Thư Ca nã hai phát súng, bắn vỡ đầu hai thầy ma đuổi theo, nhanh như chớp kéo cửa xe lại.

Thùng xe phía sau cũng giống như khoang máy bay, hai bên đều có chỗ ngồi. Vừa vào đến bên trong là chẳng ai nói gì nữa, tất cả tự tìm chỗ ngồi xuống, nắm lấy tay vịn.

“12, 11, 10...” Lại Kiệt hét như một nhân viên ngồi tàu điện ngầm đi làm, một tay nắm lấy cái móc vịn đầu tiên, tay còn lại giơ đồng hồ lên đếm ngược, ngược mắt lên nói: “Thượng sĩ Lưu Nghiễn, cậu không tìm cái gì đó bám vào à? Đừng trách tôi không nhắc nhé.”

Lưu Nghiễn: “?”

“3, 2, 1...”

Quả bom chôn phía dưới tòa nhà mười tầng kích hoạt.

Lưu Nghiễn quay đầu lại, nhìn ra cảnh tượng bên ngoài qua cửa trước của xe.

“Ầm” một tiếng, sóng âm khuếch tán, một cột khói hình nấm cuộn lên, toàn bộ cửa kính của tòa nhà bị xé thành ngàn vạn mảnh vụn bay văng khắp nơi. Tiếp ngay sau đó, xung lực dữ dội khiến cả tòa nhà bị bốc lên, từ tầng một đến tận sân thượng, bê tông cốt thép nát vụn thành hồ nước.

Hàng ngàn hàng vạn thầy ma biến thành hơi nước trong vụ nổ.

Ánh sáng chói mắt lóe lên, hệ thống cảm ứng của kính xe được khởi động, lập tức chuyển sang màu tối. Lưu Nghiễn vội vàng nhắm mắt quay

mặt đi, mặt đất âm âm rung chuyển, sóng xung kích lan đi từ tâm vụ nổ, tựa như luồng khí vô hình lao vút tới, chiếc xe của đội Cơ Lốc bị hất lộn nhào.

Lưu Nghiễn rất nhanh hiểu ra vấn đề, theo phản xạ đưa tay lên đầu tìm chỗ nắm thì cánh tay mạnh mẽ của Mông Phong đã ôm lấy cậu.

Chiếc xe bị hất văng một vòng trong không trung rồi rơi mạnh xuống đất. “Bình” một tiếng, thế giới trở lại yên tĩnh.

“Hộc... Hộc...” Lưu Nghiễn không tìm được thở dốc.

Lại Kiệt: “Xe của chúng ta chống được phóng xạ đấy.”

Lưu Nghiễn đổ gục sang một bên, đến sức để nói cũng không còn nữa.

Nửa tiếng sau, Lưu Nghiễn uống một ly cà phê, bắt đầu làm quen với máy móc trên xe.

Mông Phong: “Tôi đi lái chiếc xe còn lại.”

“Mặc đồ chống phóng xạ vào.” Lưu Nghiễn lôi ra một chiếc máy đo cường độ phóng xạ “Trong vòng hai mươi cây số vẫn còn bụi phóng xạ, nhưng cường độ không cao.”

Mông Phong không nói gì, chỉ mặc bộ đồ bảo hộ vào rồi xuống xe.

Một chiếc xe của đội Cơ Lốc đã bị phá hủy nửa tháng trước, trong tay Lại Kiệt còn lại hai chiếc. Những chiếc xe vận chuyển kiêm căn cứ di động đa năng này đã được thiết kế dành riêng cho họ ngay từ đầu, khi tàu sân bay mới đưa họ lên đất liền để làm nhiệm vụ. Trực thăng chuyên dụng của quân đội đã chuyển chúng lên bờ, trao tới tay đội trưởng của mỗi đội, vì thế, không có cách nào bổ sung thêm.

Vốn dĩ có một chiếc dùng để chở vật tư, một chiếc dùng làm chỗ nghỉ cho các thành viên, chiếc cuối cùng dành cho kỹ sư cơ khí lắp đặt các thiết bị đo lường, giám sát dùng làm xe chỉ huy. Hiện giờ chỉ còn lại hai chiếc, Lại Kiệt bèn đem một đồng màn hình tinh thể lỏng không có nguồn, thập cẩm hầm bà lằng các thứ máy móc điện tử, các hòm dụng cụ và đủ thứ linh kiện khác chất hết lên chiếc xe vốn được dùng làm chỗ nghỉ, khiến cho thùng xe trở nên vô cùng chật chội.

Lưu Nghiễn phát hiện trên màn hình hiển thị hăng còn vết máu đen thẫm, cậu không nói gì, tự mình lấy kìm và cờ lê làm mấy cái giá treo, lần lượt cố định chúng lên thành xe, xịt nước sát trùng lên lau sạch.

“Có một cái hộp sắt.” Lưu Nghiễn hỏi: “Nó đâu rồi?”

“Nhiều hộp sắt thế này...” Lại Kiệt bảo: “Đây, mấy cái này, mấy cái này nữa, cậu cứ lấy mà dùng.”

Lưu Nghiễn: “Tôi không hỏi loại hộp này, lúc trước các anh có tháo các thứ trên chiếc xe hỏng xuống đúng không? Nó hình thang... Lý Nham, trước khi tôi đến đây thì ai là kỹ sư cơ khí?”

Lý Nham lập tức đáp: “Tôi không biết, tôi chỉ chịu trách nhiệm trông cho chúng không phát nổ thôi, những thứ đó tôi không biết dùng.”

Lưu Nghiễn: “Tất cả đồ đạc đều ở đây rồi đúng không? Ạ nhỉ, sao lại thiếu nhiều bộ phận như thế...”

“A!” Lại Kiệt chợt nhớ ra: “Có mấy thứ hết chỗ để, bị tôi vứt đi rồi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Để tôi nhớ xem nào... Nhớ ra rồi, cái hộp mà cậu nói quá chiếm diện tích nên cũng bị tôi vứt rồi, là cái hộp gỡ ra từ trên nóc xe, đúng không?”

Lưu Nghiễn: “Đúng vậy, anh vứt nó ở chỗ nào?”

Lại Kiệt: “Có lẽ là vứt ở Ninh Hạ rồi, nếu không thì là Cam Túc hoặc Thiểm Tây, chỉ có thể là ba nơi đó thôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lý Nham: “Thứ đó quan trọng lắm à?”

Lưu Nghiễn thật rất muốn dùng cuộn tesla phóng điện giết chết Lại Kiệt.

“Đó là cái hộp tín hiệu kết nối với ăng ten bên ngoài xe đấy! Anh giữ ăng ten lại còn cái hộp thì vứt đi...” Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười.

Lại Kiệt lên phía trước lái xe, Lưu Nghiễn sắp xếp treo sáu cái màn hình lên rồi tháo đồng huy hiệu điện tử của cả bọn ra. Nguyên lý cơ bản của loại huy hiệu này là dùng pin để phát sóng điện vô tuyến về xe chỉ huy, nhờ đó

hiển thị được vị trí trên màn hình theo dõi, đồng thời nó cũng tích hợp loa và mic mini để các thành viên có thể liên lạc với nhau.

Sau thời gian dài sử dụng, chúng đã hỏng gần hết nhưng vẫn được Lại Kiệt giữ lại cất đi.

Mấy thiết bị này không tinh vi lắm, Lưu Nghiễn chỉ cần chưa tới bốn mươi phút đã sửa xong hết.

Khi huy hiệu được giao lại, tất cả đều có cảm giác như vừa trút được gánh nặng trên vai.

Các thiết bị gần như bị Lại Kiệt vứt đi đến một nửa, may mà Lưu Nghiễn có mang theo hòm dụng cụ và một số bản vẽ từ công xưởng khu số 6. Cậu bắt đầu tháo cái này gỡ cái kia, tiến hành lắp ráp lại.

Lưu Nghiễn cảm đầu làm việc, lòng nghĩ may mà mình đã đến đây, kỹ sư cơ khí bình thường chỉ biết sửa chữa hoặc bảo dưỡng, còn đối với mớ thiết bị không hoàn chỉnh thế này thì cũng chẳng biết phải làm thế nào.

“Các cậu đã chôn bom nguyên tử ở bên dưới rồi thì còn chạy lên trên làm gì?” Lưu Nghiễn bắt đầu lắp ráp hộp tín hiệu.

Văn Thư Ca đáp: “Bị đám thầy ma bao vây tấn công, không phải đã nói với anh rồi sao?”

Lưu Nghiễn thờ ơ nói: “Văn Đệ, tôi không tin là các cậu lại ngốc đến thế, nói thật đi.”

“Được rồi.” Lý Nham nằm trên ghế lật một cuốn kinh Phật lượm được, cười nói: “Bởi vì phi cơ Ngân Ưng phải thả kỹ sư xuống, nếu không xác định được vị trí thì sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm.”

Lại Kiệt chen vào: “Đừng có nói linh tinh, chẳng liên quan gì đến việc đó cả.”

Lưu Nghiễn lập tức hiểu ra, nói: “Là vì tôi... Không, vì người kỹ sư mới đến mà mọi người mới mạo hiểm tính mạng của mình, leo lên đỉnh tòa nhà để đợi, đúng không? Nếu như người đến không biết làm tàu lượn thì sao? Chẳng phải tất cả đã mất mạng rồi à?”

Lại Kiệt chăm chú lái xe, không nói gì.

Lý Nham cười nói: “Chiến hữu là những người phải biết hy sinh vì nhau mà.”

Văn Thư Ca cúi người lau giày, thuận miệng bảo: “Sếp thế nào cũng có cách thoát mà, yên tâm đi, không thể nào để chúng tôi đi chết đâu.”

Lại Kiệt thở dài: “Cái này thì quả thật là không có cách gì đâu.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt lái xe tiến vào khu chân núi Thiếu Thất để tìm những người may mắn còn sống sót trong các thôn làng. Mông Phong dường như cố ý tránh mặt Lưu Nghiễn, chủ động nhận trách nhiệm lái chiếc xe vật tư, Lưu Nghiễn cũng chẳng thèm ngó ngang gì đến anh, đằng nào thì giường chiếu ở bên xe này hết, đến tối đi ngủ thì kiếu gì cũng phải quay lại thôi.

Nhất định phải quấy rối làm khó Mông Phong mới được, nhất định, Lưu Nghiễn sớm đã có chuẩn bị rồi.

Ngày 29 tháng 4 năm 2013.

Đã thuận lợi đến được tiền tuyến. Tay tôi sắp không viết nổi chữ nữa rồi, các đầu ngón tay toàn là những bọng nước phồng rộp.

Cuối cùng cũng điều chỉnh xong những thiết bị cơ bản. Những thiết bị này của đội Cơn Lốc có lẽ là những thiết bị có công nghệ hiện đại nhất Trung Quốc. Tính sơ sơ thì giá trị của hai chiếc xe này cũng phải gần năm triệu đô la Mỹ.

Lại Kiệt nói rằng, khi Cơn Lốc mới được thành lập thì anh ta vẫn chưa là đội trưởng.

Kỹ sư cơ khí đầu tiên được phân cho họ là một nhân viên kỹ thuật cao cấp của quân đội, anh ta đã không may tử vong do bị truyền nhiễm trong một đợt tìm kiếm cứu hộ hồi tháng 10 năm ngoái, sau đó lần lượt thay đến mấy người, cho đến khi tôi tới.

Tôi đã là kỹ sư cơ khí thứ sáu của Cơn Lốc.

Đối diện với đồng thiết bị hỏng hóc này, những người được cử đến trước đây có lẽ cũng chẳng ai biết dùng. Phải phục hồi toàn bộ lại nguyên dạng

để chúng phát huy được hiệu quả tối đa thì tôi quả thực lực bất tòng tâm. Chỉ có thể làm quen và học tập dần dần.

Hôm nay tôi trở thành đội viên chính thức, Lại Kiệt đã kể rất nhiều, bao gồm cả những chuyện trước khi Lý Nham gia nhập.

Trận chiến của họ với thầy ma quá khốc liệt, các đội viên cứ lần lượt nối tiếp nhau hy sinh. Trong trận chiến kéo dài tới mười tháng này, chết nhiều nhất chính là quân nhân. Trước khi vắc xin được nghiên cứu ra, 73 tiểu đội của K3 đúng là đem tính mạng mình ra để chiến đấu với thầy ma. Lực lượng còn sống càng ngày càng ít, cho đến bây giờ thì đội viên cứu hộ phải được bổ sung từ những dân thường may mắn sống sót.

Anh ta nói với tôi, đừng thấy rằng mọi chuyện trước mắt đều thuận lợi, tình thế đang rất tốt, thực ra đây chính là thời khắc đen tối nhất trước khi bình minh đến, bởi gần như chẳng còn mấy người có khả năng chiến đấu nữa.

Quá trình tìm kiếm cứu hộ đã hoàn thành được 37%, đợi đến khi đạt được 100%, tàu sân bay của quân đội sẽ ghé sát bờ biển, các phi đội sẽ được cử đi tiến hành rải bom phá hủy, toàn bộ các vùng đất liền đều sẽ bị xói tung, triệt để tiêu diệt toàn bộ thầy ma.

Phía khu số 7 thì kiên quyết cho rằng họ đã tìm ra nguyên nhân bùng phát dịch, chỉ cần cho họ thời gian, nhất định sẽ có một ngày họ tìm ra vắc xin, tìm ra cách tiêu diệt hoàn toàn virus.

Trong khi hai bên nhất định giữ ý kiến của mình thì Bộ tổng chỉ huy phát hiện ra rằng thầy ma bắt đầu phát sinh biến dị, không thể chờ đợi thêm được nữa. Thái độ của khu số 7 lại vô cùng kiên quyết, ném bom trải thảm trên toàn quốc sẽ chỉ triệt để phá hủy môi trường sống của chúng ta, gây nên một thảm họa hủy diệt tự nhiên khác mà thôi. Họ nhờ Liên hợp quốc ra mặt can thiệp, nhất định không được dùng phương thức vườn không nhà trống để giải quyết trận đại dịch này.

Cùng lúc ấy báo cáo của ban kỹ thuật độc lập của phía quân đội đã chỉ ra, cho dù thảm thực vật trên đất liền bị chết trên quy mô lớn thì rong biển và các sinh vật xanh dưới biển cũng có thể cung cấp đủ lượng oxy cho con

người tồn tại. Thái độ của họ cũng rất kiên quyết: Việc ném bom trái thảm phá hủy nhất định phải được thực hiện, nếu không, khi thầy ma tiến hóa thành sinh vật trí năng cao, có tư tưởng độc lập và chiến lược hoàn thiện, thì thảm họa thực sự sẽ theo đó mà tới.

Chuyện này rất khó phân định, ba của Mông Phong gần như đã làm mích lòng tất cả các viện sĩ viện hàn lâm, vì thế họ tìm cách khống chế tiến độ của quá trình tìm kiếm, khiến cho thời gian thực hiện “Kế Hoạch Đêm Dài” phải lùi lại.

Bộ tổng chỉ huy thì vô cùng phần nộ, cho rằng khu số 7 đang lấy tính mạng của người dân ra làm trò đùa, bởi mục đích chính của đội tìm kiếm cứu hộ vẫn là cứu người.

Khu số 7 cho rằng, một khi khởi động kế hoạch “Đêm Dài” thì cho dù quân đội có cứu ra bao nhiêu người, cuối cùng việc ném bom trái thảm cũng sẽ đem cả trái đất này cùng với toàn bộ sinh vật trên đó chôn chung với loài người mà thôi.

Đây không chỉ là vấn đề của riêng Trung Quốc, đến ngay nội bộ quân Đồng minh cũng xảy ra tranh cãi. Trong ngày tận thế, xung đột giữa tư tưởng lấy con người làm đầu và chủ nghĩa bảo vệ môi trường cuối cùng cũng đã công khai.

Cuộc hỗn chiến giữa hai phe này đã khiến quân nhân của tất cả các phân đội tìm kiếm cứu nạn thuộc Quân đội Đồng minh quốc tế trên toàn cầu bao gồm K3 của Trung Quốc rơi vào một tình thế vô cùng khó xử: Cứu người càng nhanh thì kế hoạch ném bom trái thảm “Đêm Dài” sẽ đến càng nhanh, thế nhưng việc cứu người thì không thể chậm trễ, hàng ngàn hàng vạn người dân lưu vong đang chờ chúng tôi... Hơn nữa, chẳng ai nói chắc được virus sẽ tiến hóa theo chiều hướng nào.

CHƯƠNG 35

TRỜI SAO

Trong núi hần có không ít thôn làng, tất cả người lưu vong rời đi từ những vùng như Đăng Phong, Trịnh Châu... đa phần đều trốn vào trong núi. Phán đoán của Lại Kiệt rất chính xác, trên đường đi họ phát hiện được mấy tháp tín hiệu ở dọc sườn dãy Thiếu Thất, tất cả đều có buộc khăn trắng.

Trời đã sắp tối, Lại Kiệt đối chiếu lại bản đồ kế hoạch, chuẩn bị cho cuộc tìm kiếm ngày hôm sau.

Hoàng hôn hôm đó, họ dừng xe bên ngoài một thôn nhỏ trên lưng núi. Chỗ này có chưa đến chục nhà dân, Mông Phong xách súng xuống xe, giải quyết sạch đám thầy ma ở đó. Bọn chúng đa số đã vào trong núi, chỉ sót lại khoảng chục con lang thang trên đồng.

Lưu Nghiễn đến bên một cái giếng, múc một thùng nước lên rồi dùng máy kiểm tra an toàn.

Cậu lẳng lặng giặt quần áo, lát sau đột nhiên quay đầu lại, phát hiện một thầy ma rất nhỏ.

Đó là một đứa bé đầu đã thối rữa, lộ cả sọ trắng. Nó đứng sau lan can nhìn Lưu Nghiễn, không xông tới, cũng không kêu gào.

Lưu Nghiễn nheo mắt cảnh giác, cậu rút súng ra, con thầy ma nhỏ lùi lại một bước.

“Trời ơi...” Lưu Nghiễn không tìm được dựng cả tóc gáy, lẩm bẫm: “Nó có trí lực sao? Rốt cuộc là thứ gì?”

“Pằng pằng pằng”, đầu con thầy ma nhỏ bị bắn nát văng tứ tung. Lưu Nghiễn ngược mắt lên, thấy Mông Phong đang giương súng phía xa.

“Em còn muốn ôm nó một cái à?” Mông Phong quát: “Lần sau thấy thầy ma thì nhớ phải hô lên.”

Lưu Nghiễn chẳng nói chẳng rằng, Mông Phong tiếp: “Nghe nói mấy tiểu đội cũng vì thế này mà chết hết cả đội đấy. Nhất định phải cảnh giác, biết chưa?”

Lưu Nghiễn đáp: “Biết rồi. Lại đây, giúp em giặt quần áo đi.”

Mông Phong cau có tiến lại nhưng không đón lấy cái thùng của Lưu Nghiễn, lạnh lùng bảo: “Chúng ta đã chia tay rồi, chính em tự nói thế, sao anh phải giúp em giặt đồ, lại còn là quần lót nữa?”

Lưu Nghiễn: “Là anh nói mới đúng! Chính miệng anh nói lúc bên ngoài Vĩnh Vọng Trấn, đừng có quên một cách có chọn lọc như thế.”

Lưu Nghiễn nhanh nhanh chóng chóng vắt khô đồng hồ, trong đầu vẫn toàn là động tác của thầy ma nhỏ lúc nãy. Chúng có trí lực, đã biết phán đoán kẻ địch rồi, không mù quáng xông vào nữa.

Lý do mà chúng không mù quáng xông lên là gì? Lưu Nghiễn bỗng thấy khó hiểu, thầy ma đã chết rồi, vậy mà vẫn sợ chết? Sự sợ hãi đối với cái chết lần thứ hai nói lên điều gì? Chúng đã tiến hóa tới mức có bản năng sinh tồn rồi sao? Như thế thì rốt cuộc đây là người chết hay người sống?

Mông Phong tìm khắp thôn cũng chỉ tập trung được rất ít vật tư. Cả bọn đốt một đồng lửa bên ngoài thôn, bắt đầu ăn tối.

Mấy hộp thịt hộp, một đồng lương khô, thịt trong hộp dùng chính lương khô để múc.

Lưu Nghiễn đáp xuống Đãng Phong lúc mười giờ sáng, tham quan trung tâm thành phố xong được ngắm bom hạt nhân nổ, tiếp đó ngồi xe lên núi ngắm cảnh. Bữa trưa trên xe là lương khô và đồ hộp, cậu cứ tưởng đó chỉ là tạm thời ăn linh tinh lót dạ thôi.

Thế nhưng đến tối cũng lại là lương khô và thịt hộp, Lưu Nghiễn có chút bó tay. Nếu như không lên tiếng kháng nghị thì nhiều khả năng sáng mai,

trưa mai, tối mai, sáng ngày kia, trưa ngày kia... sẽ toàn là hai món giống nhau.

Lưu Nghiễn ăn được một nửa thì đi qua mở cửa chiếc xe còn lại, phát hiện trên đó nhét đầy một đồng thịt kho tàu đóng hộp và lương khô.

“Các người...” Lưu Nghiễn nói: “Không một ai biết nấu ăn hay sao?”

Cả bọn lắc đầu.

“Cậu thì sao? Cậu là nhân viên hậu cần mà.” Lại Kiệt hỏi: “Tôi nhớ toàn là nhân viên hậu cần phụ trách nấu cơm thôi.”

“Thôi.” Lưu Nghiễn nói: “Coi như tôi chưa nói gì.”

Ánh lửa bập bùng hắt lên mặt Lưu Nghiễn, Mông Phong ngồi rõ xa, cắm mặt vào ăn. Văn Thư Ca nói: “Anh mới ăn ngày đầu tiên, tôi thì đã ăn gần tháng nay rồi. Đồ ăn của thím Vu quả nhiên ngon hơn.”

Lưu Nghiễn bật cười, rót chỗ nước vừa sôi ra chiếc cốc giấy, cho một ít cà phê vào.

Lý Nham hỏi: “Bên trong Trung tâm tị nạn thế nào? Phong Hoa ăn uống có được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Cũng được. Cậu chưa từng đến đó à? Đồ ăn rất ngon.”

Lý Nham: “Chưa đến bao giờ, nghe người bên Tổng bộ cứu nạn nói trong đó điều kiện rất tốt. Họ có sắp xếp công việc cho cô ấy không?”

Lưu Nghiễn nghĩ một lúc, quyết định nói dối, cười đáp: “Có, họ để cô ấy dạy môn đạo đức cho lũ trẻ, lên lớp cũng nhàn lắm.”

Lý Nham: “Thế thì tốt, nói không chừng sẽ dạy ra một đám bụng dạ ma mãnh ấy chứ. Ở mấy người một phòng? Có ở cùng với Đinh Lan không?”

Lưu Nghiễn kiên trì đáp: “Có, bọn họ ở một phòng riêng, rộng khoảng mười mét vuông.”

Lý Nham thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng yên tâm được rồi.”

Văn Thư Ca nói: “Phòng rộng như thế, xem ra điều kiện sống rất tốt.”

Lưu Nghiễn nhớ ra Văn Thư Ca cũng chưa đến trung tâm tị nạn bao giờ, cậu ta vốn cũng có thể đến đó, nhưng lại tự nguyện từ bỏ cơ hội để gia nhập

đội Cơ Lốc cứu người. Xem ra trong vốn vẹn có hơn nửa tháng này, Lại Kiệt đã huấn luyện cậu ta rất tốt.

Văn Thư Ca lại hỏi: “Ở đó ăn gì? Công việc hằng ngày thì sao? Miêu tả cụ thể chút đi. Anh Dân và Quyết Minh sống thế nào?”

Lưu Nghiễn: “Ồ... Tôi không ở cùng họ, có điều phòng rất rộng rãi, đại sảnh rất đẹp, có thể nhìn thấy nước biển bên ngoài qua lớp tường kính, ban ngày khi ánh mặt trời chiếu xuống... Ừ, đẹp vô cùng. Trương Dân và con anh ấy có lẽ được phân một phòng riêng, suốt ngày được dính lấy nhau rồi.” Nói xong quay sang nhìn Lại Kiệt.

Lại Kiệt nhún vai bảo: “Đừng có nhìn tôi, tôi đã đến đó bao giờ đâu.”

Lưu Nghiễn: “Lúc đó anh còn nói là hai mươi người một phòng, quản lý theo kiểu quân đội...”

Lại Kiệt: “Đều là nghe họ nói thế, tôi vừa rời khỏi quân khu Thành Đô thì đã bị gọi tới vịnh Đại Bàng tập hợp rồi. Chưa tới vùng biển quốc tế bao giờ.”

Lưu Nghiễn nói: “Được rồi, đại khái là... Làm việc theo giờ hành chính, cơm thì căng tin lo, thức ăn có cá, tôm, mực viên, tôm hùm, cá hổ, bào ngư, canh nhím biển, rong biển, bánh ngọt tảo xoắn, sashimi, sò biển, hàu, cua bể...”

Cả bọn: “...”

Biểu cảm trên mặt Văn Thư Ca vô cùng phong phú, vừa nghe Lưu Nghiễn kể, vừa nhìn hộp thịt trong tay.

Lưu Nghiễn: “Những loại hải sản mà mọi người có thể nghĩ ra đều có cả... Là mọi người tự tìm kích thích đấy nhé, không trách tôi được đâu.”

Lý Nham cười nói: “Phong Hoa thích ăn hải sản nhất, phen này thì được ăn thoải mái rồi.”

Đến cả Lại Kiệt cũng không chịu nổi nữa, tay cầm lương khô quẹt quẹt hộp thịt kho tàu, cái vẻ mặt ấy, rõ ràng là muốn ném luôn hộp thịt đi mà chửi thề.

Lưu Nghiễn nói vẻ thương hại: “Anh có thể tưởng tượng những thứ này là hải sản. Ăn xong nhớ nộp lại vỏ hộp đấy, tôi cần để chế bom.”

Văn Thư Ca: “Điều kiện tốt như thế mà anh còn quay lại đây?”

Lưu Nghiễn chỉ cười cười, Lại Kiệt đấm cho Văn Thư Ca một nhát, ra vẻ nghiêm túc nói: “Cái này mà cũng phải hỏi? Chẳng phải rõ ràng rành ra đây còn gì?”

Lưu Nghiễn không bình luận gì, liếc sang Mông Phong đang ngồi phía xa.

Anh ngồi quay lưng lại phía cậu, giống hệt một con gấu to cô độc giữa màn đêm, cúi đầu cạy cái hộp, không hé lấy một lời.

Lại Kiệt nói rõ to: “Lưu Nghiễn quay lại đều là vì tình yêu! Thế mà cậu cũng không hiểu?!”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Cậu ấy yêu tôi! Vì thế đã chấp nhận từ bỏ tất cả để cùng tôi vào sinh ra tử.”

Lưu Nghiễn điên tiết quát: “Anh ngậm mồm vào cho tôi! Tôi chẳng có chút hứng thú gì với loại lính già càn quấy cợt nhả như anh cả!”

Tất cả cùng cười ồ.

Mông Phong cuối cùng cũng đứng dậy, ném vỏ hộp đã ăn xong xuống bên chân Lưu Nghiễn, nói: “Nộp đấy.”

Trên tay anh dính đầy dầu mỡ, rõ ràng là vừa cạy nắp cái hộp ra, tránh cho Lưu Nghiễn bị cửa đứt tay lúc chế tạo bom.

Mông Phong đi tìm nước rửa tay, Lại Kiệt khích: “Đội phó Mông, cậu nói có đúng không?”

Mông Phong ừ một tiếng, đáp: “Chúng tôi đã chia tay rồi, anh cứ việc thoải mái theo đuổi cậu ta.”

Lưu Nghiễn đột nhiên nhớ ra một chuyện, lên tiếng bảo: “Tôi chính thức cảnh cáo anh nhé, đội trưởng Lại Kiệt, nếu anh dám lợi dụng việc công để quấy rối tôi, tôi sẽ...”

Nói đến đây bèn giơ tay lên, chìa ra cái huy hiệu nhỏ trên tay áo.

Lại Kiệt ngay lập tức đứng vụt dậy, theo phản xạ quay đầu bỏ chạy, được vài bước mới định thần lại, lắp bắp: “Cậu... Người đó, cậu biết người đó?”

Lưu Nghiễn: “Đương nhiên, bộ đồ này là do thầy ấy tặng tôi. Chúng tôi nói chuyện hợp lắm đấy.”

“Ai?” Mông Phong lập tức cảnh giác quay người lại, mặt mũi hằm hằm tra hỏi: “Cho em ra trung tâm tị nạn, em lại đi cấu kết với thằng nào ở đó hả?”

Lưu Nghiễn: “Trịnh Phi Hồ.”

Mặt Mông Phong tức khắc trắng bệch, hét lên một tiếng thiếu chút nữa thì ngã lăn ra đất, Lưu Nghiễn chìa cánh tay áo về phía Mông Phong vẫy vẫy.

“Hai người làm sao... lại biết nhau vậy?” Mông Phong cố lấy lại bình tĩnh: “Em quen huấn luyện viên?”

“Không thể nào.” Lại Kiệt nói: “Ông ấy...”

Lưu Nghiễn miêu tả lại Trịnh Phi Hồ: “Rất ngẫu, rất chững chạc chín chắn, đẹp trai khác thường.”

Mông Phong dùng hai ngón tay chỉ chỉ về phía Lưu Nghiễn, trầm giọng nói: “Ông ấy có vợ rồi, ông ấy chỉ coi em như con trai thôi... Ừm... Vợ thầy tốt lắm.”

Lại Kiệt hỏi: “Ông ấy đã nói gì với cậu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chẳng nói gì cả, ờ, tôi ngủ quên mất, trước lúc xuất phát thầy xoa đầu tôi, còn đưa cho tôi quần áo, nói rằng bộ đồ này là may riêng cho tôi...”

Lại Kiệt không thể tin nổi: “Ông ấy xoa đầu cậu?”

“Ừ.” Lưu Nghiễn bắt đầu gom đống vỏ hộp lại, đem rửa sạch sẽ, nói tiếp: “Với cả một mạch công tôi ra đến tận máy bay...”

“Em nói gì?!” Mông Phong điên cuồng hét lên: “Ông ấy còn công em?!”

“Khi đưa lên máy bay còn nói...” Lưu Nghiễn bịa: “Nếu hai thằng nhóc láo toét Lại Kiệt và Mông Phong dám bắt nạt em, nhớ nói với thầy. Cuối cùng còn chào tôi theo kiểu nhà binh nữa.”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Lưu Nghiễn rửa xong đồng vỏ hộp bèn lên xe, chỉ về phía Lại Kiệt và Mông Phong hống hách đe dọa: “Tôi cảnh cáo hai người, đừng có ép tôi đi kể tội đấy.”

“Không thể nào.” Lại Kiệt lắc đầu nghi ngờ.

Mông Phong mặt trắng nhợt, run như cầy sấy, mất sạch hình tượng anh hùng hảo hán. Trên đời này đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, những ký ức hãi hùng không muốn nhớ lại của năm năm trong K3 bị Trịnh Phi Hồ uốn nắn dạy dỗ đã khiến cho anh đến giờ chỉ cần nghe thấy tên cũng như sét đánh ngang tai.

So với Mông Phong thì Lại Kiệt có khá hơn chút ít, nhưng cũng không kìm được thềm run trong lòng.

“Nói không chừng... Lưu Nghiễn thực ra là con ruột của huấn luyện viên?” Lại Kiệt đột nhiên nói.

“Làm sao có thể chứ!” Mông Phong gào lên thảm thiết: “Thầy ấy mới ba mươi lăm, Lưu Nghiễn hai năm. Anh thấy ai mười tuổi có con bao giờ chưa?!”

Lại Kiệt nói: “Thế thì phải giải thích thế nào?”

Mông Phong: “Không thể nào! Cậu ta không thể quen huấn luyện viên được! Nhất định chỉ là gặp qua thôi!”

Lưu Nghiễn không thèm đếm xỉa đến hai người họ, lên xe tháo đồng lựu đạn ra chế lại thành bom. Sau khi làm được một đồng thì quay qua kiểm đất nhét vào hai cái vỏ hộp rỗng, nhổ bừa mấy cây cỏ dại bên ngoài trồng vào, đặt lên chỗ làm việc coi như cây cảnh.

Tám giờ tối, hai chiếc xe đậu bên ngoài thôn, gió ù ù thổi, xuyên qua sườn núi thăm thẳm tối tăm, giữa trập trùng đồi núi vẫn nghe văng vẳng tiếng thầy ma kêu gào, tựa như tiếng cô hồn dã quỷ.

Mọi người thay nhau canh gác chiếc xe chở vật tư, Lý Nham qua buồng lái ngủ, Lưu Nghiễn mở hết màn hình theo dõi lên, tất cả những gì diễn ra

trong phạm vi mười dặm đều hiện lên rõ ràng.

“An toàn.” Lưu Nghiễn nói: “Có thể nghỉ ngơi rồi.”

Đời lính chẳng có mấy thú vui tiêu khiển, tám giờ tối tự do hoạt động, mười giờ tắt đèn, Mông Phong kéo chiếc ghế dài ra thành một cái giường tầng kiểu giống như trên tàu.

Trên chiếc xe đối diện, Lý Nham ngồi trong buồng lái ngắm ảnh người yêu.

Ở chiếc xe bên này, Lại Kiệt nằm giường dưới chơi bài một mình, Văn Thư Ca nằm trên chiếc giường bên cạnh thần thờ nhìn nóc xe, Lưu Nghiễn bèn bò lên một bên giường trên.

“Ê!” Mông Phong tắm nước lạnh bên giếng xong, vai vắt khăn bông, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót đi vào: “Đó là giường của anh.”

“Bây giờ là của em rồi.” Lưu Nghiễn mặt không chút cảm xúc nói.

Cậu nằm bò trên giường, lôi chiếc máy tính bảng thó được từ công xưởng ra cắm điện vào, bắt đầu xem cuốn sách điện tử Nghiên cứu và ứng dụng của lực phản xung trong kỹ thuật bắn.

“Hàm lấy tích phân có thể chuyển thành vi phân toàn phần d, $[\arctan(y/x)]$.” Giọng nữ đều đều của phần mềm tự động đọc vang lên.

“Có thể đổi quyền khác được không?” Mông Phong nằm sắp giờ một cuốn tạp chí ảnh: “Anh muốn ném cái máy tính của em ra ngoài lắm đấy.”

Ngón trỏ của Lưu Nghiễn quét lên màn hình, đổi sang “Ba nghìn món ngon mỗi ngày”.

“Cá hồ tươi chặt khúc, nhúng qua trứng và bột mì, chiên đến khi vàng đều...”

“Làm ơn làm phước đi...” Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Mông Phong không hện mà cùng đầm đìa nước mắt.

Đây là lần đầu tiên Lưu Nghiễn cùng sinh hoạt tập thể với những người lính, đồng đội ai cũng rất dễ gần. Bản tính của Văn Thư Ca vốn đã cẩn thận tỉ mỉ, qua sự huấn luyện của Lại Kiệt lại có thêm khí chất quân đội. Mông Phong thì vẫn giữ những thói quen khi còn ở trong quân ngũ.

Đúng mười giờ, Lại Kiệt tắt đèn, Lưu Nghiễn cũng không đọc sách nữa, tắt máy tính bảng đi ngủ.

Trong bóng tối, giọng Lại Kiệt vang lên: “Lưu Nghiễn, bạn trai cậu cho phép tôi theo đuổi cậu đấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Xuống giường tôi ngủ không? Tôi chân thành mời cậu.”

Lưu Nghiễn: “Dân lính các anh buổi tối lên giường còn có thói quen tán dóc, không sợ bị Trịnh Phi Hồ...”

Lưu Nghiễn vừa thốt ra tên của Trịnh Phi Hồ, hai cái giường bên dưới cùng lúc chấn động, Mông Phong và Lại Kiệt đều co giật theo phản xạ có điều kiện.

Lưu Nghiễn: “Không sợ bị ông ấy cho xơi tát tai à?”

Mông Phong: “Này, đội trưởng, anh mà hẹn hò với cậu ta thì tôi dám cá chỉ vài ngày là anh hối hận.”

Lại Kiệt nói vẻ rất nghiêm túc: “Tại sao?”

Mông Phong châm chọc: “Loại người như họ, trong đầu chỉ toàn là công thức, lực học, tích phân...”

Lưu Nghiễn: “Không ngờ anh còn biết tích phân cơ đấy. Quả nhiên là không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

Mông Phong không thèm để ý đến Lưu Nghiễn, tiếp: “Bọn họ chỉ biết đến lý thuyết. Lý thuyết là gì nào? Lý thuyết là một loại thái độ nghiêm khắc cẩn thận của khoa học, dưới sự chỉ thị của thái độ này, bất kể anh hỏi cậu ta cái gì thì câu trả lời có được bao giờ cũng là ‘trên lý thuyết’! Cậu ta không nói là có, cũng không nói là không, bao giờ cũng chừa cho mình một con đường lui. Vì thế, ‘trên lý thuyết’ thì là một chuyện, trên thực tế lại là chuyện khác. Một chuyện cho dù sai cũng có thể dễ dàng nói lại, không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm gì.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Nói ví dụ nhé, anh nói với cậu ta là ‘anh yêu em’, cậu ta sẽ gật đầu bảo ‘biết rồi’. Anh hỏi cậu ta ‘em yêu anh không’, lúc này cậu ta

sẽ chỉ trả lời anh là ‘có lẽ’ hoặc ‘trên lý thuyết thì như thế’.”

Lại Kiệt: “Không sai, cậu ta ‘trên lý thuyết’ thì yêu. Thực tế thì sao?”

Văn Thư Ca cất tiếng hỏi: “Lúc trước ở K3, buổi tối tắt đèn các anh cũng thường xuyên diễn tấu nói25 thế này à?”

25 Tấu nói, hay còn gọi là tương thanh, là một loại hình nghệ thuật dân gian của Trung Quốc.

Lưu Nghiễn: “So với loại tấu nói vô vị này, tôi chẳng thà xem ảo thuật còn hơn. Văn Đệ, cậu có thể biến ra mấy con tôm hùm được không?”

Lại Kiệt: “Không không, tôi là đàn anh khóa trước của cậu ta. Chúng tôi căn bản là không biết nhau.”

Lưu Nghiễn: “Bọn họ trước cũng thế này à? Thật khổ cho cậu quá, Văn Đệ.”

Văn Thư Ca đáp: “Không, trước yên tĩnh lắm, hôm nay anh tới hai người họ mới có vẻ không bình thường như thế.”

Mông Phong bỏ ngoài tai, tiếp tục thõn thức: “Lý luận và thực tế thường là khác xa nhau...”

Lưu Nghiễn mở một phần mềm ra, dọa: “Tôi sẽ mách thầy Trịnh Phi Hồ thật đấy, mách hai người dám bắt nạt tôi.”

Lại Kiệt: “Căn bản đếch sợ ông ta! Ông ta là cái thá gì?! Đánh nhau giờ cũng không phải đối thủ của tôi nữa!”

Mông Phong phụ họa theo: “Đúng vậy, bọn này căn bản chẳng hề sợ ông ta! Trò giỏi hơn thầy rồi, bây giờ ông ta nào dám đụng vào bọn này, hiểu chưa? Ông ta chẳng qua là con hổ giấy.”

Lại Kiệt: “Hổ bay giấy...”

Lưu Nghiễn ấn nút repeat²⁶, từ máy tính bảng phát ra âm thanh: “Tôi sẽ mách với thầy Trịnh Phi Hồ... Căn bản đếch sợ ông ta... Ông ta là cái thá... Đúng vậy... Trò giỏi hơn thầy... Ông ta nào dám đụng vào bọn này...”

26 Lặp lại.

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Mông Phong tự giác ngậm mồm, Lưu Nghiễn phát đi phát lại hai lần tuyên ngôn hào hùng của Lại Kiệt và Mông Phong, đóng máy tính lại, thế giới cuối cùng đã yên tĩnh.

Lưu Nghiễn vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ một lát sau là vào giấc, ngủ say như chết. Không biết đã qua bao lâu, tiếng ngáy của Mông Phong ngừng lại.

Lưu Nghiễn lập tức bừng tỉnh, Mông Phong trở mình một cái, Lưu Nghiễn chỉ cảm thấy khả năng cảm nhận của mình mạnh hơn rất nhiều, là tình cờ sao?

Mông Phong lại trở mình thêm lần nữa, dường như ngủ không được thoải mái lắm. Lưu Nghiễn nhắm mắt lại, nhận thấy bên ngoài vô cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng khẽ rả rích.

Khi cậu nhắm mắt lại, những gì đang diễn ra bên ngoài, từ đất trời yên tĩnh, bầu trời sao mênh mông, từng nhánh cây ngọn cỏ... tất cả đều hiển thị rõ ràng trong đầu.

Lưu Nghiễn cảm nhận được rằng có người đang nói, nhưng không phải là nói với cậu.

Giống như một chùm sóng điện vô tuyến, phát ra từ sâu trong dãy Thiếu Thất, bao phủ lên phạm vi cả nghìn dặm. Đầu óc Lưu Nghiễn lúc này tỉnh táo đến mức kỳ lạ, giống như vừa nắm được một thông tin không thể giải thích nội dung, nhưng tần số thì lại trùng khớp.

Mông Phong ngồi dậy, mạch tư duy của Lưu Nghiễn bị đứt quãng bởi động tác rất khẽ của anh.

Mông Phong xuống giường xỏ chân vào dép, vò vò mái tóc, hấp tấp bước xuống xe đi tiểu.

Lưu Nghiễn nằm im trên giường, luồng thông tin không ngừng truyền đi trong không gian lúc này đã biến mất, từ phía xa kia dường như có thứ gì đó đang dần tập trung về dãy Thiếu Thất.

CHƯƠNG 36

BẤT ĐỒNG

Lưu Nghiễn nằm thêm lúc nữa, Mông Phong vẫn chưa quay lại.

Cậu rón rén leo xuống giường, trượt chân một cái, suýt chút nữa thì ngã, may mà Lại Kiệt nhanh tay nắm lấy cổ chân cậu.

“Tôi ra ngoài đi dạo.” Lưu Nghiễn đứng vững lại: “Anh chưa ngủ?”

“Cậu không có dép lê, đi đôi của tôi vào.” Lại Kiệt nói, sau đó tiếp tục mở mắt nhìn ván giường phía trên.

Lưu Nghiễn xuống xe, Mông Phong đang đứng dưới một gốc cây. Những dãy núi trùng điệp nhấp nhô trong màn đêm, dải ngân hà mờ mờ vắt ngang trên đầu họ.

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Đã lâu không gặp, Mông Phong.”

Mông Phong mặt không chút cảm xúc, hỏi: “Ông già đó đã nói gì với em?”

Lưu Nghiễn đáp: “Bảo em mang sôcôla cho anh, còn bảo...”

“Đưa sôcôla đây, em thì mấy hôm nữa sẽ quay lại đó.”

“Đừng có mà mạnh mẽ thế, cứ chờ mà xem.”

“Em chờ xem thì có.” Mông Phong quay đi, anh để ngực trần, cả người từ trên xuống dưới chỉ mặc mỗi chiếc quần lót màu xanh, làn da màu đồng khỏe khoắn dưới ánh sáng mờ của bầu trời sao nhìn càng mạnh mẽ và ấm áp.

Lưu Nghiễn đưa tay ra trong vô thức, Mông Phong lập tức gạt đi: “Anh cảnh cáo em, đừng có giở trò lưu manh nhé.”

“Anh nói nghiêm túc đấy. Em quay về để làm gì? Có em ở đây anh căn bản không thể chiến đấu được. Anh sẽ rất sợ, sợ em chết, cũng sợ mình chết, anh sẽ không dám liều mình, sẽ chỉ không ngừng chùn chân và lo sợ. Cứ thế thì hai chúng ta thật sự sẽ chết cùng nhau đấy.”

Lưu Nghiễn: “Anh mà cũng sợ sao? Trước đây khi chúng ta bỏ chạy từ Dụ Trấn, suốt cả chặng đường ấy...”

Mông Phong: “Lúc đó khác! Lúc trước chỉ cần bỏ chạy, an toàn là được, bây giờ phải chủ động chiến đấu với chúng! Em có biết người yêu trước đây của Lại Kiệt không? Cậu ta... Ai?!”

Mông Phong hô lên: “Có địch!”

Anh đẩy Lưu Nghiễn ra sau lưng bảo vệ, Lưu Nghiễn nhanh chóng hiểu ra vấn đề, ngay lập tức lao lên xe.

Mông Phong chậm chậm lùi lại phía sau, lúc đó mọi người trong xe đã tỉnh hết, Lý Nham bật đèn pha của chiếc xe chở vật tư lên, hai luồng ánh sáng chói lóa chiếu xuyên màn đêm, Lại Kiệt chân trần lao xuống, Lưu Nghiễn tung ra ba khẩu súng, tất cả đồng loạt mỗi người đón lấy một khẩu.

Giây tiếp theo, Lưu Nghiễn đóng sập cửa xe, khởi động tất cả hệ thống phòng thủ.

Chưa đến mười giây ngắn ngủi, tất cả đã sẵn sàng chiến đấu, phối hợp có thể nói là vô cùng hoàn mỹ. Lại Kiệt đón được súng bắn đạn ghém, của Mông Phong là một khẩu tiểu liên tự động, Văn Thư Ca dùng một khẩu AK, kết hợp với nhau không một kẽ hở.

Lại Kiệt vừa lên đạn vừa thờ ơ nói: “Cậu xem, Tiểu Nghiễn rất nghiêm túc kìa, không muốn trở thành gánh nặng của chúng ta đâu.”

Mông Phong không tiếp lời, chỉ nói: “Trong bụi cây bên kia có địch.”

Lại Kiệt: “Chia ra bao vây.”

Giọng Lưu Nghiễn vang lên từ loa phóng thanh: “Tia hồng ngoại cho thấy đó là một người sống... không phải thầy ma... Người trong bụi cây bước ra cho tôi! Nếu không tôi sẽ nổ súng! Cho anh năm giây! Năm! Bốn!...”

Tiếng loa phóng thanh được chỉnh lên mức to nhất, khí thế của Lưu Nghiễn phút chốc áp đảo toàn bộ, Văn Thư Ca thu súng lại, không kìm được mỉm cười.

Bụi cây rung lên, một người bò ra, hai tay giơ cao, mặt mũi đen nhẻm, đó là một thằng bé chừng mười tuổi.

Mông Phong và Văn Thư Ca đều thu súng về, leo lên xe đi ngủ. Thằng bé cả người bẩn thỉu lem luốc, mặc một chiếc quần vải rách bươm, nhìn có vẻ như dân sống trong núi, bên cạnh là một cái bao to làm bằng vải dù.

“Anh ơi, tui là người sống mà.” Thằng bé mở miệng nói bằng giọng địa phương: “Có chi ăn không?”

Lại Kiệt rút ra một tờ giấy thử, đưa cho nó để kiểm tra: “Không có, em tên gì? Chỗ các em tránh nạn ở đâu?”

Kiểm tra xong lưỡii thằng bé, lại xem tiếp mạch máu sau tai nó, liếc sang cái bao bằng vải dù bên cạnh, Lại Kiệt hỏi: “Bên trong có gì?”

Nét mặt thằng bé trở nên vô cùng cố quái, vội vàng đáp: “Lý Canh Bảo, không có chi mô.”

Lại Kiệt mở cái bao ra nhìn vào, bên trong là hai cái xác đã bị bắn vỡ đầu.”

“Em mang theo thứ này làm cái gì?” Anh ta hỏi: “Là người nhà của em à?”

Lý Canh Bảo chỉ cười thật thà, không đáp. Lại Kiệt đi lấy cho nó hai hộp thịt: “Em ngủ tạm ở đây trước đi, ngày mai dẫn bọn anh tới chỗ mọi người trú nạn.”

“Chịu!” Thằng bé vội vàng đáp.

Sáng sớm hôm sau, cả bọn ai nấy mặt mũi bơ phờ, vừa dậy vừa ngáp, Lý Canh Bảo thì đã dậy từ sớm, ngồi bên giếng nước đợi sẵn. Lưu Nghiễn và Lý Nham mỗi người lái một xe, bắt đầu tìm kiếm những người sống sót.

Ngày 30 tháng 4 năm 2013.

Chúng tôi men theo con đường khúc khuỷu quanh co bên sườn núi, Lý Canh Bảo dùng khẩu âm vùng Hà Nam giải thích rằng, khi dịch thây ma

bùng phát lần thứ nhất thì họ đã trốn vào trong núi. Theo truyền thống của khu vực này, cứ hễ có bệnh dịch lớn bùng phát là cư dân quanh đó lại dựa vào rừng núi để tránh nạn, ban đầu có đến mấy chục nghìn người.

Chùa chiền trong núi sẽ tự động cứu tế, chữa trị cho người dân gặp nạn, thế nhưng lần này chẳng ai biết được đó là bệnh gì. Người dân ở đó thì cho rằng do ma quỷ quấy rối hay trúng tà, hòa thượng trong chùa cũng không giải thích được, chỉ có thể chữa trị theo mấy phương pháp dân gian.

Thế nhưng người bị nhiễm quá nhiều, trong núi cũng trải qua mấy lần virus bùng phát, thầy ma lang thang đi sâu vào phía trong, càng làm cho nhiều thôn bản bị lây nhiễm liên hoàn. Rất may mùa đông ở Trung Nguyên vẫn có tuyết, sau một đợt rét đậm, có hơn chục nghìn người còn sống sót.

Họ sống rải rác trong hang núi, các hầm phòng không có từ trăm năm trước và đền chùa hoang. Cho người ra ngoài do thám tin tức thì thấy những thành phố xung quanh vẫn bị thầy ma hoành hành, lại thêm đợt quét của làn sóng thầy ma từ phía Bắc di chuyển xuống phía Nam. Những người đi do thám mang về càng nhiều virus, khiến cho cả vùng núi đều bị lây nhiễm. Ở nơi mà chúng tôi không biết, sâu trong núi, có đến gần hai trăm nghìn con thầy ma đang lang thang, phân tán rải rác, không thể tập trung tiêu diệt. Chúng tôi chạy xe cả một buổi sáng, vòng vòng vèo vèo gặp đến hơn trăm con.

Lý Canh Bảo nói đi nói lại, tiếng phổ thông của nó không tốt lắm, chúng tôi miễn cưỡng chỉ hiểu được một nửa. Hai tên xấu tính Mông Phong và Lại Kiệt cứ trêu mãi thằng bé đến từ nông thôn...

Lại Kiệt ngồi phía đối diện, thò cổ sang nhòm. Lưu Nghiễn ngay lập tức gập quyển nhật ký cái bộp, cảnh giác nhìn anh ta.

Lại Kiệt nói về vô tội: “Mông Phong, không ngờ cậu ta lại viết linh tinh trong nhật ký, nói chúng ta bắt nạt thằng bé nông thôn. Có chuyện đó hả?”

Mông Phong: “Nói thật nhé, tôi rất ghét điểm này ở Lưu Nghiễn, cậu ta rất thích nói xấu người khác trong nhật ký của mình...”

Lưu Nghiễn không kìm nổi quát lên: “Hai người vừa phải thôi nhé! Tôi viết nhật ký liên quan quái gì đến hai người?! Đây là đồ của tôi!”

Lại Kiệt: “Bé yêu, nhật ký của cậu có nhắc đến tôi nhiều không?”

Mông Phong: “Anh đừng mơ hão nữa đi, cậu ta nhắc đến tôi có vài câu, cho anh ló cái mặt ra là tốt lắm rồi.”

Lưu Nghiễn: “...”

“Anh xem trộm nhật ký của em đúng không? Khi nào?” Lưu Nghiễn cầm một cái điều khiển nhỏ lên, lạnh lùng hỏi.

Mặt Mông Phong đầy vẻ chẳng có gì quan trọng, ngâm nga hát, giả cầm giả điếc.

Lưu Nghiễn bấm nút.

Trên đường núi có hai chiếc xe đang chạy, chiếc phía trước đột nhiên có ánh điện xẹt loảng ngoảng, cả chiếc xe lách tách loẹt xoẹt một hồi. Ở khoang sau, Mông Phong và Lại Kiệt bị điện giật cho sùi bọt mép, cả người giật giật ngã vật ra ghế.

“Điện áp hai chục ngàn vôn, trang bị đề phòng trường hợp bị tập kích trong xe.” Lưu Nghiễn thản nhiên “Rất hiệu quả đấy, sau này cứ trốn trong xe là an toàn rồi.”

Lại Kiệt mặt mày co giật biến dạng, chĩa ngón tay cái về phía Lưu Nghiễn.

Buổi trưa hôm đó, bọn họ đi tới một ngã rẽ, con đường phía trước xe không thể đi tiếp, theo như Lý Canh Bảo chỉ thì đến chỗ tránh nạn của những người còn sống còn phải đi bộ ba tiếng nữa.

Lại Kiệt nói: “Xa quá, trong sơn cốc không thích hợp cho trực thăng hạ cánh. Văn Đệ, cậu lái xe lên đỉnh núi.”

Văn Thư Ca quan sát địa hình xung quanh, tìm được một chiếc sân lát gạch bằng phẳng rộng rãi ở gần đỉnh núi.

Dừng xe bên mép sân, Lại Kiệt cho tất cả xuống xe, đưa mắt quét một vòng, gần đó vừa đúng có một cái tháp tín hiệu.

“Chọn chỗ này làm cứ điểm.” Lại Kiệt nói: “Lưu Nghiễn, cậu ở đây, chờ bọn này quay lại.”

Mọi người chia nhau súng ống, Mông Phong mặc một chiếc ba lô, trước ngực đeo hai băng đạn bắt chéo nhau, tay cầm tiểu liên tự động, vai khoác một khẩu cannon dài ngoằng, nhìn hết một chiến binh đến từ tương lai.

Lưu Nghiễn nói: “Tôi nghĩ, anh nên bảo thằng bé đi gọi những người còn sống tới đây.”

“Không được.” Lại Kiệt phản đối: “Biết đâu còn có cả những người đã nhiễm bệnh. Cậu xem, nó còn mang cả xác chết theo nữa.”

Lưu Nghiễn: “Không, tôi cảm thấy chỗ này không an toàn.”

Lại Kiệt: “Có cần để người ở lại bảo vệ cậu không? Nếu cậu cứ ở trên xe, đóng chặt cửa lại thì sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Lưu Nghiễn: “Tôi không nói mình, tôi sợ các anh sẽ gặp nguy hiểm cơ.”

Lại Kiệt mất kiên nhẫn: “Cậu đừng lôi thôi nữa, nghe lệnh đội trưởng đi!”

Lưu Nghiễn: “Cả vùng núi này toàn là thầy ma! Tôi vừa thử máy cảm ứng mới, trong núi chỗ nào cũng có, chỉ sợ là có đến hàng triệu con!”

Lại Kiệt: “Thượng sĩ Lưu Nghiễn!”

Lưu Nghiễn không nói gì nữa, Lại Kiệt tiếp: “Đây là mệnh lệnh. Tôi ra lệnh cho cậu ở lại, những người còn lại theo tôi đi làm nhiệm vụ. Lúc bình thường đùa cợt thế nào cũng được, nhưng vào thời khắc quan trọng, cậu buộc phải phục tùng mệnh lệnh. Nếu không, cho dù cậu có giỏi đến thế nào...”

Lưu Nghiễn không thềm để ý.

“Nghe này!” Lại Kiệt nổi giận, túm lấy cổ áo đẩy cậu vào thành xe: “Nghe cho rõ đây! Nhìn tôi, mở mắt nhìn tôi này! Đừng có làm ra vẻ không chịu phục tùng như thế!” Anh ta lấy ngón tay chọc vào người cậu, lạnh lùng nói: “Tôi không cần một kỹ sư không biết nghe lời. Phục tùng mệnh lệnh, hoặc là quay về, cậu tự chọn lấy. Rõ rồi chứ?”

“Rõ.” Lưu Nghiễn đáp.

Lại Kiệt đưa cho Lưu Nghiễn một khẩu súng báo hiệu, dặn: “Xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù chỉ có một con thầy ma bò lên thì cũng phải bắn tít

hiệu lên trời, đồng thời mở máy liên lạc lên, tôi sẽ cử người về tiếp viện cho cậu.”

“Máy cảm ứng của anh có thể dò tìm ra nhiều thầy ma đến vậy sao?” Lý Nham hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi đã tăng biên độ tín hiệu đồng bộ của vệ tinh, phạm vi phủ sóng rộng hơn nhiều rồi, nhưng độ chính xác cũng giảm đáng kể. Vì thế, vẫn không chắc chắn được là thực sự có nhiều như vậy không.”

Lại Kiệt: “Cái này khi chúng ta trở về sẽ nói sau. Các đơn vị, xuất phát!”

Mông Phong để Lý Canh Bảo dẫn đường, mọi người men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo xuống núi.

Văn Thư Ca đi sau cùng, vỗ vỗ vai Lưu Nghiễn, nói: “Anh ấy không có ác ý đâu, đừng để bụng.”

Lưu Nghiễn ra hiệu bảo không sao, tiễn mọi người đi rồi vào trong xe chờ đợi.

Cậu đeo mic vào, thuận miệng nói: “Mọi người còn cách mục tiêu năm cây số, thời gian tới nơi dự kiến là 3 giờ chiều.” Nói xong bật nhạc lên rồi lôi linh kiện ra, bắt đầu lắp ráp.

Mông Phong dặn: “Lưu Nghiễn, nhất định không được xuống xe, nghe rõ chưa?”

Lưu Nghiễn không trả lời, trong mic hoàn toàn yên lặng. Lần đầu đeo lại máy bộ đàm khiến cả bọn có chút không quen, Lưu Nghiễn lại vừa bị mắng xong, tất cả đều cảm thấy gượng gạo, chẳng ai chịu mở miệng nói năng gì.

“Bật to lên một chút.” Lại Kiệt nói: “Cậu đang nghe nhạc gì thế?”

Lưu Nghiễn tháo tai nghe ra, treo bên cạnh loa, làn điệu dân ca vang lên thật rõ, giọng ca của Tôn Yến Tư đượm chút ưu phiền, bầu trời xám xịt bao phủ cả vùng núi, cây cối toát ra luồng khí âm u lạnh lẽo, cảnh vật như cùng hòa làm một với bài hát.

“Lưu Nghiễn, em đang làm gì thế? Nói gì đi.” Giọng Mông Phong vang lên trong mic.

Lưu Nghiễn đáp: “Cải tiến một cái máy thăm dò loại mới. Sau chuyện tối qua, em muốn nâng cấp để camera cảm ứng cũng có thể phát hiện ra sự tiếp cận của người sống.”

Văn Thư Ca cười bảo: “Quả đúng là Mèo Máy.”

Lưu Nghiễn nói: “Việc này nghe có vẻ phức tạp nhưng sự thực lại rất đơn giản, chỉ cần tăng bước độ của sóng nhiệt lên, sau đó thiết lập lại phạm vi nữa là được... Đã sắp xong rồi.”

Văn Thư Ca lại hỏi: “Ngày nào cũng đối mặt với đồng bảng mạch, anh không thấy nhàm chán à?”

Mông Phong chen vào: “Haizz, thú vui của cậu ấy vốn dĩ là nhàm chán mà, bạn hiền. Cậu ấy thích thế đấy.”

Hai giờ chiều.

Lưu Nghiễn chế xong một cái camera góc rộng, xuống xe tìm chỗ lắp, bật công tắc lên.

Camera vừa được khởi động đã kêu lên tí tí, Lưu Nghiễn chau mày ngoảnh đầu lại nhìn, quét hết một vòng cái sân trên đỉnh núi, hoàn toàn không có người.

Cái sân này trước đây là nơi cúng tế trời đất thời cổ đại, được xây ở chỗ cao nhất trên đỉnh Tung Sơn, đưa mắt nhìn xuống là biển mây mênh mông không thấy điểm dừng.

Hông à? Lưu Nghiễn bước tới mở cái hộp ra.

“Giơ tay lên.” Sau lưng có người lạnh lùng lên tiếng: “Xoay người lại, không được manh động, nếu không tôi bắn đấy.”

Lưu Nghiễn chậm chậm giơ tay lên, xoay người lại. Trước mặt là một người đàn ông trong tay cầm một khẩu súng săn đã lên đạn.

Người này nói tiếng phổ thông rất chuẩn, nhìn có vẻ không giống dân bản địa, anh ta nói: “Giao chìa khóa xe ra đây, ném xuống đất.”

“Xe điều khiển từ xa, không cần chìa khóa. Anh tên gì? Từ đâu tới? Định làm gì?”

Người đàn ông: “Đừng nhiều lời! Thiết bị điều khiển ở đâu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Trên xe, có một cái bàn làm việc, cạnh đó là thiết bị điều khiển. Mang xuống đây cho tôi.”

Người đàn ông: “Đừng có giở trò đấy. Lại đây, đến chỗ này.”

Anh ta cầm súng chĩa vào Lưu Nghiễn, ra hiệu cho cậu đi ra sau xe, quay người lên xe, tay vẫn giữ súng, nghiêng đầu liếc qua một cái, vớ lấy cái điều khiển trên bàn.

Lưu Nghiễn nói: “Nút màu đỏ là để khởi động hệ thống năng lượng của cả xe, nút màu xanh là để mở cửa buồng lái phía trước. Bắt buộc phải ấn nút đỏ trước, nếu không hệ thống cảnh báo sẽ khởi động...”

Còn chưa nói xong thì anh ta đã ấn ngay nút màu đỏ, lập tức bị điện giật lẹt xẹt ngắt lẩn trên xe.

Lưu Nghiễn mặt lạnh tanh đi đóng lại nắp chiếc camera, lên xe mở ngăn kéo lôi ra cái còng tay, còng người đàn ông vào một cái cột trên xe, mở nắp bình nước, đổ một ít lên đầu anh ta.

Người đàn ông tỉnh lại.

Lưu Nghiễn: “Tên gì?”

“Các người là ai?!” Người đàn ông vùng vẫy quyết liệt: “Thả tôi ra!”

Lưu Nghiễn: “Đến chúng tôi là ai cũng không biết còn dám mò đến cướp. Gan cũng to thật đấy, ha ha.”

Người đàn ông hét lên: “Thả tôi ra ngay! Nếu không cậu sẽ phải ân hận đấy!”

Lưu Nghiễn ấn nút điều khiển, giật cho anh ta ngắt đi lần nữa. Cả khoang xe chỉ có mỗi chiếc ghế trước bàn làm việc là cách điện.

Đổ tiếp ít nước, người đàn ông lại tỉnh.

“Tên gì?” Lưu Nghiễn lặp lại.

Người đàn ông: “Lý... Lý Hâm Khải.”

Lưu Nghiễn: “Ở đâu?”

Lý Hâm Khải lập tức nói: “Thầy ma đến rồi! Mau tới sơn cốc cứu người đi! Lũ thầy ma từ phía đông nam đang kéo hết về đây!”

Lưu Nghiễn lập tức lao tới trước bàn làm việc gọi to: “Gọi toàn đội, Mông Phong? Anh nghe được không?”

Trong tai nghe không có ai trả lời, chỉ toàn tiếng thầy ma kêu gào.

Một lúc lâu sau giọng Lại Kiệt mới vang lên.

“Nói đi.”

Lưu Nghiễn thông báo: “Tôi vừa bắt được một người, anh ta nói rằng thầy ma ở phía đông nam đang tiến về phía núi!”

Giọng Lại Kiệt lạnh như băng: “Biết rồi. Sẽ trở về ngay.”

Lại Kiệt cùng Mông Phong, Văn Thư Ca và Lý Nham đứng trên một chiếc cầu treo, phía bên kia vực là một thôn nhỏ hoang phế. Phía dưới chiếc cầu khoảng hơn chục mét là một sơn cốc, trong đó có đến cả ngàn thầy ma đang tụ tập đen đặc. Lý Canh Bảo quỳ xuống mở cái bao tải ra, ném xác một thầy ma xuống dưới.

Trong nháy mắt, đám thầy ma bên dưới trở nên ồn ào hơn, xông vào tranh giành nhau cái thi thể.

Người đứng trên cầu chỉ thấy toàn thân lạnh toát, Lý Canh Bảo vẫn thản nhiên như không, nói: “Người thôn tui đều ở bên ni hết.”

“Thế này là sao?” Lại Kiệt không tin nổi vào mắt mình “Các người ở đây nuôi lũ thầy ma này... bao lâu rồi?”

Lý Canh Bảo cười chất phác: “Chẳng có cách chi, hết thức ăn cho bọn hăn rồi, những thứ khác thì bọn hăn không chịu, đành phải ra ngoài tìm... Ơi! Dì ơi! Có người đến cứu tụi mình rồi!”

Trong thôn có hơn nghìn người, tất cả đều e dè và cảnh giác nhìn nhóm người Lại Kiệt.

Lại Kiệt nói: “Chúng tôi là người của Đội cứu nạn quốc gia, ở đây có bao nhiêu người? Khẩn trương gọi ra đây tập trung hết! Quốc gia cử tôi đến đưa mọi người đi tránh nạn!”

“Bọn anh cần thêm khoảng nửa tiếng nữa.” Mông Phong nói: “Lưu Nghiễn, chỗ em vẫn đề có lớn không?”

Lưu Nghiễn mở trừng mắt, nhìn chăm chăm vào tấm hình vệ tinh vừa truyền về. Thấy ma trong phạm vi gần ba trăm cây số quả nhiên đang tập trung về phía điểm tập kết của họ.

“Theo tốc độ di chuyển thì còn hai mươi tiếng nữa.”

“Thế là đủ!” Mông Phong lập tức hô lên: “Tất cả mọi người ra chỗ đất trống tập hợp! Không cần mang theo đồ đạc! Khẩn trương!”

Lại Kiệt đưa văn kiện ra, Văn Thư Ca và Lý Nham cầm súng đi từng nhà gọi cửa. Có đến hơn nghìn nhà dân tập trung ở bên sườn núi, những âm thanh hỗn độn, những khuôn mặt lo lắng, việc bất đồng ngôn ngữ... tất cả trở thành trở ngại lớn cho việc rút lui.

Phía trên là một ngôi miếu chênh vênh bên vách núi, Lại Kiệt ngược mắt nhìn lên, nhảy lên con đường nhỏ khúc khuỷu ngoằn ngoèo, đánh vang chiếc chuông lớn treo giữa miếu.

Mông Phong vác khẩu cannon tự động trên vai, lớn tiếng kêu gào, thúc giục mọi người khởi hành. Có không ít người dân gấp gáp nói gì đó. Mông Phong hỏi: “Có ai quản lý ở đây không?! Gọi một người quản lý đến đây!”

Một cô gái tóc tai rũ rượi lên tiếng: “Tôi! Tôi! Các anh là quân nhân à?”

Mông Phong: “Tốt quá, cô tên gì?”

Cô gái kia đáp: “Tôi là Tôn Hiếu Nguyệt, là hướng dẫn viên du lịch dẫn đoàn lên đây. Bây giờ thế nào rồi? Phải rút về đâu?”

Mông Phong nói: “Cô phụ trách dẫn người đi lên đỉnh Tung Sơn, men theo con đường dọc ngọn Thái Thất để đi. Đồng đội của chúng tôi đợi ở đó tiếp ứng. Sẽ có trực thăng đến đón mọi người ra trung tâm tị nạn ngay.”

Tôn Hiếu Nguyệt vội vàng chạy đến một ngôi nhà dân, lôi ra cái loa chuyên dụng của hướng dẫn viên du lịch, hô lên: “Các vị hương thân phụ lão! Quân đội đã đến đón chúng ta rồi! Mọi người hãy đi theo họ! Chúng ta sắp được an toàn rồi!”

Cô ta lần lượt dùng tiếng phổ thông và tiếng địa phương để nói. Văn Thư Ca dẫn đầu đoàn người qua cầu rời đi, Tôn Hiếu Nguyệt lần lượt kiểm kê những người rút đi, một lúc sau lại có người chen vào hỏi: “Đi đâu?”

“Vùng biển quốc tế!” Mông Phong gào lên trong mớ hỗn loạn “Căn cứ cứu hộ của Quốc gia.”

“Tôi muốn đi Thương Cảng27... Thương Cảng. Không thì cho tôi tới Thẩm Quyền cũng được...” Người đàn ông kia dùng tiếng phổ thông lai Hồng Kông nói: “Anh ơi, cái này cho anh! Giúp tôi liên lạc với! Tôi phải trở về Thương Cảng...” Nói xong tháo hết nhẫn lẫn dây chuyền vàng xuống, nhét vào tay Mông Phong.

27 Thương Cảng thực chất là Hương Cảng (Hồng Kông), vì người này nói tiếng phổ thông không chuẩn nên lệch thành Thương Cảng.

“Không tới đó được!” Mông Phong lớn tiếng nói, cùng lúc nhét tất cả vào túi quần: “Ông buộc phải đến vùng biển quốc tế, đó mới là nơi an toàn nhất!”

“Hương Cảng đã không còn nữa! Bị bom hạt nhân san bằng rồi! Trung sĩ Mông Phong! Cậu đang làm gì thế?! Tôi sẽ thông báo lên trên phê bình cậu!” Lại Kiệt tức giận hét lên.

Mông Phong làm trò lén lút bị phát hiện, đành phải trả lại dây chuyền cho người kia, thúc giục ông ta: “Đi mau! Đi mau!”

Một đoàn dài dằng dặc những người còn sống sót bắt đầu rút lui.

Lý Canh Bảo đi cuối cùng kéo theo một cái xe ba gác, Lại Kiệt quát lên: “Đó là cái gì?! Đừng có chen vào người ta!”

Lý Canh Bảo đáp: “Là ông tui đó.”

Lại Kiệt và Mông Phong đứng trước xe mà không thể tin nổi, trên xe là một thân ma già bị trói chặt bằng dây thừng, miệng đầy máu tươi, trừng mắt nhìn Lại Kiệt. Phần đầu và cổ đã bắt đầu thối rữa, trên mình đập mấy cái vỏ bao tải.

Mông Phong kéo bao tải ra nhìn qua thân thể thân ma, lại vội vàng đập ngay lại.

“Ông ấy đã không còn là người nữa.” Lại Kiệt ra lệnh: “Vứt cái xe lại. Lý Nham, lại đây kiểm tra virus trên người thằng bé.”

“...” Lý Nham suýt chút nữa thì nôn ra, Lý Canh Bảo vẫn còn cầm một nửa bàn tay trẻ con để đút cho ông nó. Lý Nham đẩy Lý Canh Bảo sang một bên, lấy máy kiểm tra rà quanh thẳng bé.

Lại Kiệt cầm súng tì vào cái đầu đã bị phân hủy đến gần nửa của ông lão, thẳng tay bắn một phát không chút do dự.

Lý Canh Bảo gào lên điên cuồng khiến cho đoàn người chạy nạn không ngớt quay lại nhìn. Văn Thư Ca lập tức chĩa súng lên trời, nổ một tiếng chói tai.

“Đừng có nhìn! Đi tiếp đi!” Cô hướng dẫn viên Tôn Hiếu Nguyệt nói to: “Đừng để ý đến họ!”

Lại Kiệt đạp cái xe xuống vực, gầm lên: “Lũ ngu xuẩn các người! Còn mấy người như thế nữa?”

Mông Phong trân trân nhìn về phía sâu trong thôn, mãi không thốt được nên lời.

Trên con đường núi có một đội xe ba gác trói không ít thầy ma, những người kéo xe có nam có nữ, có già có trẻ. Lại Kiệt giữ chặt thẳng bé đang gào khóc, xoay người nói: “Tìm một người giỏi tiếng phổ thông đến đây, tôi phải hỏi chuyện!”

Tôn Hiếu Nguyệt vẫn đang sắp xếp cho mọi người rút lui, nhìn thấy Lại Kiệt giết một thầy ma, vội chạy lại hét: “Đừng nổ súng bừa bãi!”

Mông Phong đi lên con đường núi phía sau, lần lượt nổ súng vào từng cái xe. Trong phút chốc, tiếng gào khóc tuyệt vọng của vô số người vang lên, có người còn lao đến đòi liều mạng với anh.

“Hắn giết chết em tui...” Tiếng kêu vọng đến từ xa.

Mông Phong phần nộ chửi lớn, giăng khỏi đám dân làng không hiểu được tình hình.

Lại Kiệt giữ chặt Tôn Hiếu Nguyệt vừa chạy qua, hỏi: “Chuyện này là thế nào? Bọn họ nuôi thầy ma trong thôn? Cô biết chuyện này không?”

Tôn Hiếu Nguyệt đáp: “Những thầy ma này không giống với thầy ma dưới khe cốc, chúng không ăn người thân! Lúc trước có bác sĩ nói đó chỉ là

trúng tà thôi!”

Lại Kiệt không kìm được: “Trúng tà cái con khi! Bọn họ không hiểu, chẳng lẽ những người đến từ thành phố như các cô cũng không hiểu nốt?”

Tôn Hiếu Nguyệt nói: “Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi căn bản không thể ngăn được họ, đành phải chuyển vào ngọn núi phía sau chùa. Bây giờ anh... Trời ơi! Giết hết rồi sao?! Đừng!”

Lại Kiệt nói: “Bắt buộc phải giết! Bọn họ ngày nào cũng đi bắt người để nuôi lũ thầy ma này?”

Tôn Hiếu Nguyệt khó chịu đáp: “Không có, đa số là ăn các loại thịt sống, gà vịt cũng ăn, người... xác đồng loại cũng ăn.”

Lại Kiệt lập tức hô lên: “Mông Phong! Mặc kệ bọn họ! Giết hết đi!”

Tiếng súng lại vang lên, Lại Kiệt đứng im không nói gì, Tôn Hiếu Nguyệt lại nói: “Có thể chữa được không? Anh xem thằng bé kia...”

Lý Canh Bảo ngồi phệt ra đất, tuyệt vọng gào khóc.

Lại Kiệt: “Tiến hóa nhanh đến mức này rồi?”

Tôn Hiếu Nguyệt tiếp: “Nhưng khi đói chúng sẽ vô cùng hung dữ, chỉ có cho đồ ăn chúng mới chịu yên tĩnh lại.”

Lại Kiệt dứt khoát: “Bắt buộc phải giết hết, trên người chúng đều mang virus. Mạng các người cũng to thật đấy, sống chung với thầy ma lâu như thế mà vẫn không bị cắn.”

“Đi! Đi nhanh lên!” Mông Phong thô lỗ quát, một tay gạt đám người xông tới, khéo tránh khỏi lão đảo lùi lại phía sau.

Lại Kiệt giương khẩu súng bắn lựu đạn lên, bắn một phát vào vách núi.

Những người đang ở trên đường hét lên thất thanh, đất đá bị viên đạn bắn nát văng tung tóe. Lúc đó thì tất cả yên lặng.

Lại Kiệt gào lớn: “Rời khỏi chỗ này ngay lập tức! Kẻ nào còn không chịu đi là ông bắn bỏ!”

Chập tối ngày hôm đó, tất cả đã tập hợp ở cái sân trên đỉnh núi.

Lưu Nghiễn thả Lý Hâm Khải ra, Lý Canh Bảo vừa nhìn thấy anh ta là khóc rống lên: “Chú ơi!” Rồi lao vào lòng chú mình.

“Sao thế?” Lưu Nghiễn đứng từ xa gọi: “Lại đây em xem nào.”

Mông Phong bị dân làng dùng gạch đá, gậy gỗ đánh đến sưng u đầu óc, càng có không ít người bị mất đi người thân la hét ầm ĩ, đòi lao vào đánh.

Lưu Nghiễn không nhịn được cười, nhưng sau đó phát hiện Mông Phong chỉ giơ tay đỡ rồi né, không dám đáp trả, cậu quát lên: “Làm cái gì thế?! Đừng có đánh nữa!”

Mông Phong bị xô đẩy phải lùi ra phía sau, tưởng như bị hất khỏi sườn núi tới nơi, tình cảnh vô cùng hỗn loạn. Lưu Nghiễn thấy tình hình không ổn bèn khởi động cuộn tesla, trong nháy mắt, một luồng chớp điện liên hoàn phóng ra, giật cả đám người ngã lăn ra đất.

Khoảng sân trên đỉnh núi lại yên lặng.

“Lưu Nghiễn! Cậu làm cái gì thế?!” Lại Kiệt tức giận gầm lên: “Sao có thể làm như thế được?!”

Lưu Nghiễn bất thành linh bị Lại Kiệt đánh một cái vào đầu, huyết thái dương đau buốt, từ trán tới chân mày đỏ rát.

Lại Kiệt nói: “Hướng dẫn viên Tôn, bảo bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ đi.”

Mông Phong ngồi đằng sau xe hút thuốc, cả đội tập hợp lại một chỗ, Lại Kiệt thông báo: “Giờ mở cuộc họp, tôi đã hỏi họ, cơ bản mọi người đều đã ở đây hết rồi.”

“Quả phóng điện của cậu lúc nãy...” Ngón trỏ của Lại Kiệt gần như tì vào yết hầu Lưu Nghiễn: “Nếu có người rơi xuống núi chết thì cậu làm thế nào? Cậu có thể chịu trách nhiệm về mạng người được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không cần thận ấn nhằm nút, tôi chỉ muốn dọa họ chút thôi.”

Lại Kiệt: “Còn nguy biện!”

Lưu Nghiễn vừa nói đã bị bóc mẽ, đành phải ngoan ngoãn nhận lỗi, Lại Kiệt lại nói: “Sau này nhớ kỹ cho tôi! Bất luận trong tình huống nào cũng không được ra tay với người dân! Tình hình tôi đều khống chế được, còn chưa đến lúc phải hành động.”

Mông Phong chen vào: “Đừng mắng Lưu Nghiễn, là tôi đã không xử lý tốt.”

Lại Kiệt: “Bỏ đi, bây giờ là thời điểm đặc biệt, không phạt các cậu nữa. Tình hình bây giờ là thế này...”

Lại Kiệt tóm tắt lại những gì mình nhìn thấy, những người khác đại khái đều đã biết hết, rõ ràng đây là nói để cho Lưu Nghiễn nghe.

“Cậu thấy thế nào?” Lại Kiệt hỏi.

Lưu Nghiễn trả lời: “Không biết.”

Lại Kiệt: “Không phải cậu rất hay có ý tưởng sao?”

Lưu Nghiễn lặng im.

Lại Kiệt quả thực muốn điên cái đầu, biết là Lưu Nghiễn đang phản kháng, lại nhìn sang Mông Phong, chỉ thấy lộn hết cả tiết.

Lại Kiệt trầm giọng nói: “Lưu Nghiễn, đến giờ cậu vẫn cho rằng mình không sai?”

“Cậu ấy không phải là lính.” Mông Phong vội nói: “Anh không thể lôi yêu cầu đối với người lính ra để đòi hỏi cậu ấy được. Lưu Nghiễn, em đừng giận nữa, bây giờ không phải lúc giận.”

Lưu Nghiễn im lặng một lúc, xoay người lên xe.

“Hạ lệnh đi.” Văn Thư Ca nói: “Có thầy ma đổ về đây đúng không? Sắp không kịp rồi.”

Lại Kiệt ngẫm một lúc rồi bảo: “Mông Phong, cậu đi xem cái máy dò tìm ấy là thế nào.”

Còn chưa dứt câu thì Lưu Nghiễn đã xuống xe, vượt qua một tấm bản đồ, trên đó dùng bút đỏ khoanh vùng khái quát phạm vi và mấy mũi tên chỉ hướng.

Mông Phong hỏi: “Em chắc chắn chứ? Tốt nhất là xác nhận lại một lần nữa xem.”

Lại Kiệt: “Lưu Nghiễn, cậu phải bảo đảm rằng những số liệu này không có sai sót.”

Lưu Nghiễn chẳng thèm đếm xỉa gì đến Lại Kiệt, lại xoay người bỏ lên xe, đóng sầm cửa lại.

Một tay Lại Kiệt ngửa ra trong vô thức, Lý Nham lập tức đặt vỏ hộp thít lên. Lại Kiệt ném mạnh một phát xuống đất, thở dài.

“Mông Phong.” Lại Kiệt hỏi: “Cậu có chủ ý gì không?”

Mông Phong nhìn tấm bản đồ một lúc rồi lại nhìn xuống núi.

“Thuốc nổ của chúng ta không đủ.” Mông Phong nói: “Bom hạt nhân mini thì dùng mất rồi, mà cho dù còn cũng không dùng ở đây được. Nhiệm vụ đầu tiên là phải di dời tất cả mọi người khỏi chỗ này.”

“Rất tốt.” Lại Kiệt nói: “Cứ vậy mà làm, chỗ này thích hợp để máy bay hạ cánh. Bây giờ phải tận dụng thời gian, nhanh chóng gắn máy phát tín hiệu lên tháp phát sóng ở đỉnh núi đối diện, gọi Tổng bộ đến đón hết người đi.”

Mông Phong chậm rãi gạt đầu, tiếp: “Cho nổ hết các con đường dưới chân núi khiến cả quả núi sụp xuống.”

Văn Thư Ca lên tiếng: “Nhưng sau khi Tổng bộ đưa hết người đi, chúng ta phải làm sao để rút lui? Chân núi chắc chắn là bị thây ma bao vây hoàn toàn rồi. Anh không định bắt Mèo Máy cải tạo cái xe thành máy bay trực thăng đấy chứ...”

“Tôi không có bản lĩnh đó.” Giọng Lưu Nghiễn lạnh lùng vang lên từ loa phóng thanh.

“Đề nghị trực thăng câu hai chiếc xe lên chở đi.” Lại Kiệt giơ ngón tay lên đầu quay quay, miệng u u kêu, làm bộ như cánh chiếc trực thăng đang quay: “Bắt đầu từ lúc này, tất cả bắt tay vào làm việc. Văn Thư Ca đi gắn máy phát tín hiệu kêu gọi Tổng bộ, Mông Phong đi đặt bom phá hủy mấy con đường phía dưới, Lý Nham chịu trách nhiệm phát đồ ăn cho họ.”

Mông Phong lên xe lấy thuốc nổ, lúc ở Đãng Phong họ đã dùng hết đến tám phần, chỗ còn lại chẳng được bao nhiêu. Lại Kiệt nói: “Chừa lại một con đường nhỏ để phòng bất trắc.”

Lưu Nghiễn thần ra nhìn màn hình, trên bản đồ cách đó hai mươi cây số, chỗ nào cũng là đốm sáng.

Lại Kiệt ngồi sau xe hút thuốc, cho đến tận khi trời tối mịt, Văn Thư Ca mới quay lại, từ dưới chân núi vang lên những tiếng nổ lớn, mặt đất rung chuyển từng hồi.

Mông Phong mang đồ ăn tối đặt lên bàn làm việc: “Đến giờ ăn rồi, cho anh mấy quả bom đĩnh mà em vừa chế đi.”

Lưu Nghiễn nói: “Trên giá ấy, anh tự đi mà lấy. Còn có hai mươi quả thôi.”

Mông Phong mang đồng bom xuống xe, cứ cách một trăm mét lại chôn một quả địa lôi.

Đêm dài buông xuống, trên đỉnh núi có rất nhiều người cùng đốt nến, những ánh nến lúc mờ lúc tỏ lay động trong gió, hết như một buổi lễ tế trời long trọng.

Họ nắm tay nhau khóc lóc thảm thiết, cầu nguyện cho những người thân đã chết dưới súng của Mông Phong được an nghỉ.

Văn Thư Ca quỳ một gối xuống đất, vây quanh là một đám trẻ.

“Đừng khóc, tất cả đừng khóc.” Văn Thư Ca nói: “Anh biểu diễn một màn ảo thuật cho các em xem nhé.”

Lưu Nghiễn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, Văn Thư Ca giống như một ảo thuật gia điển trai đang đứng trên sân khấu, tay trái cầm một cọng cỏ đuôi chó, tay phải khẽ vỗ vào cái đầu xù của nó, cọng cỏ bắt đầu kêu bíp bíp bíp.

Đám trẻ cười vang, có đứa giơ tay ra chạm vào, cọng cỏ không kêu nữa.

Văn Thư Ca: “?”

Cậu chạm vào cọng cỏ, nó lại bíp bíp kêu.

Đám trẻ: “???”

Văn Thư Ca cầm cọng cỏ cho đám trẻ lần lượt sờ vào, cỏ đuôi chó không ngừng run rẩy, vừa run vừa kêu bíp bíp bíp.

Lưu Nghiễn nhú mày nghĩ không ra là làm thế nào, đám trẻ con bị chọc cho cười vang. Cuối cùng Văn Thư Ca bật cười, môi khẽ động đậy, chìa ra

cái còi nhỏ được giấu dưới lười.

Đám khán giả nhỏ cười vang bỏ đi.

Lưu Nghiễn mỉm cười, lắc đầu bó tay.

Đêm tối, trong ánh sáng yếu ớt của mấy nghìn ngọn nến, Lại Kiệt đi tới kiểm tra tình hình từng người, ghi lại danh tính của họ.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh còn mấy mạng nữa?”

“Liên quan quái gì đến em?” Mông Phong xoay người, quay mặt vào tường đi ngủ.

Lý Nham nằm ở tầng trên của chiếc giường đối diện, tay nghịch một con dao nhỏ, nói: “Sếp có vấn đề một chút về thần kinh, anh đừng chấp nhặt với anh ấy làm gì.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi biết.”

Lý Nham hỏi: “Anh có biết chuyện về cậu út không?”

Lưu Nghiễn: “Cậu kỹ sư bị ăn chỉ còn cái đầu ấy á?”

Lý Nham dở khóc dở cười: “Ai nói vậy? Không phải như thế đâu.”

CHƯƠNG 37

CÔ ĐÀO

Lý Nham: “Lúc đó đang thiếu người nên thằng Út còn chưa học xong trung học chuyên nghiệp thì đã bị gọi vào rồi.”

Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi: “Lý Nham, cậu được gọi vào từ bao giờ?”

Lý Nham đáp: “Từ rất sớm. Tôi biết một chút võ thuật nên tham gia vào câu lạc bộ Taekwondo của Học viện Hành chính và Pháp luật. Tôi theo một chiếc xe của đội cảnh sát vũ trang rời trường đi sơ tán. Một anh cảnh sát nhận được lệnh dẫn tôi và mấy thành viên trong câu lạc bộ đến bờ biển để chờ đội cứu hộ. Thây ma quá nhiều, bạn bè xung quanh đều bị lây nhiễm hết, anh cảnh sát đó nhốt tôi vào trong khoang xe để tránh bị lây giống họ. Tôi ở trong đó đợi đến hai tháng, may mà có đồ ăn, cuối cùng thì được Lại Kiệt phát hiện khi đang làm nhiệm vụ tìm kiếm. Để báo đáp người cảnh sát đã hy sinh vì mình, tôi hỏi sếp xem mình có đủ tư cách không, sếp nói ‘tạm tạm, hiện giờ cũng chẳng còn ai’, thế là tôi gia nhập Cơן Lốc.”

Mông Phong nói: “Cậu ta chính là em trai Lý Tung.”

“Cậu là em trai Lý Tung?” Lưu Nghiễn không tin nổi.

“Phải.” Lý Nham đáp: “Anh đã gặp anh trai tôi đúng không?”

Lưu Nghiễn thở dài, Lý Nham nói: “Cái gã Lâm Mộc Sâm đó cũng đã chết rồi, anh trai tôi chẳng ra gì, suốt ngày đi theo hã.”

Lưu Nghiễn an ủi: “Biết đâu anh cậu không sao, cậu xem, chẳng phải Phong Hoa cũng tìm được rồi sao?”

“Ừ.” Lý Nham thất thần: “Tôi hã còn hai mạng, sếp không cho tôi làm những việc quá nguy hiểm. Chỉ cần còn sống thì thế nào cũng có lúc gặp.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Văn Đệ thì sao?”

“Bốn mạng.” Lý Nham nói: “ Từ lúc rời Vĩnh Vọng Trấn đến giờ đều không gặp phải nguy hiểm.”

Lưu Nghiễn: “Bản thân Lại Kiệt thì sao?”

Lý Nham đáp: “Không biết, sếp chưa từng nói qua. Trước kia thằng Út không được tiêm vắc xin, sếp nói kỹ sư cơ khí không đủ tiền tiêm, nó là kỹ sư thứ năm của đội Cơ Lốc, suốt ngày thích bám theo sếp.”

“Bao nhiêu tuổi?” Lưu Nghiễn bỗng có hứng thú, hỏi.

Lý Nham nói: “Hình như mười bảy, tôi không nhớ lắm. Lúc nhảy dù xuống suýt chút nữa thì té chết.”

Mông Phong nói: “Cũng tầm như Quyết Minh, mẹ kiếp, khổ thân thằng bé.”

Lý Nham thở dài, tiếp: “Nó thích sếp, suốt ngày mò lên giường anh ấy. Lưu Nghiễn, giường của anh trước đây là của thằng Út. Buổi đêm tôi nghe thấy mấy lần, toàn vào nửa đêm nó tưởng chúng tôi đã ngủ say hết, rón rén bò xuống, muốn ngủ cùng sếp.”

“Ờ.” Mông Phong nói: “Nó cũng là dân ‘ấy’.”

Lý Nham: “Tôi thì chẳng thấy có vấn đề gì cả. Chẳng phải các anh cũng thế sao?”

Mông Phong hùng hồn tuyên bố: “Tôi thì không phải nhé. Chia tay Lưu Nghiễn xong là tôi thích con gái rồi.”

Lưu Nghiễn không thèm để ý đến Mông Phong, hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

Lý Nham trả lời: “Sếp nói anh ấy không có hứng thú gì với thằng Út, bảo nó cút, lần nào cũng đá nó xuống giường, nếu không thì quay người vào trong ngủ. Thằng Út thường xuyên tìm cách gây rắc rối cho sếp, làm chúng tôi suốt ngày giật mình thon thót. Mỗi lần chúng tôi ra ngoài làm nhiệm vụ, nó đều giả vờ nói là bị thầy ma bao vây rồi, cả bầy thầy ma ở bên ngoài, nguy hiểm đến nhường nào, bắt sếp phải quay về cứu.”

Trong lòng Lưu Nghiễn dâng lên một nỗi bi thương không diễn tả được bằng lời, hỏi: “Lại Kiệt không lần nào quay về sao?”

Lại Kiệt nói: “Mấy lần đầu chúng tôi đều thót tim, về đến nơi thì thấy nó chẳng sao, cùng lắm là có một hai cây ma, chỉ cần lái xe nghiêng qua là xong. Có nhiều thì cũng chỉ cần đóng chặt cửa xe lại, cây ma sẽ không vào được. Vì thế sếp không mấy để ý đến nó nữa, nói nó tham sống sợ chết, chỉ muốn làm thân với sếp để lừa lấy vắc xin rồi chuồn, còn bảo chúng tôi cứ mặc kệ nó.”

“Sau đó có một lần chúng tôi ở Vũ Hán, tháng Mười Hai, chúng tôi phải tiến vào một trường đại học để dọn sạch lũ cây ma bên trong, tiện thể đặt bom đánh sập cây cầu bên ngoài. Sếp dừng xe lại trong một gara ngầm, để thằng Út ở lại tiếp ứng.”

Lưu Nghiễn và Mông Phong đều không nói gì, trong bóng đêm chỉ có giọng của Lý Nham.

“Tôi vẫn còn nhớ buổi tối trước hôm đó, nó lại mò lên giường sếp, nói ‘Anh Kiệt, hôn em một cái đi’, sếp lại đá nó xuống giường, bảo nó leo lên trên ngủ. Ngày hôm sau nó lại nói vào máy bộ đàm của cả đội: ‘Anh Kiệt, anh hôn em một cái đi’. Sếp đáp ‘Đừng có làm tôi buồn nôn, quay về tôi đâm chết cậu’. Lúc đó chúng tôi đã xuống đến giàn sắt phía dưới cây cầu, âm thanh trong máy bộ đàm có gì đó không ổn, cứ rẹt rẹt mãi, sếp tưởng máy bị hỏng. Sau đó thằng Út không ngừng kêu ‘Cứu mạng, anh Kiệt anh mau quay lại, em sắp chết rồi, em muốn nhìn thấy anh...’ Sếp mắng ‘Cút, lại giở trò này, vắc xin không tiêm cho cậu được đâu, biết điều đi’.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Cậu ta chết rồi?”

Lý Nham: “Ừ, chúng tôi đều có lỗi với nó. Thằng Út sau khi bị mắng thì không nói gì nữa, chúng tôi đi được một đoạn, sếp thấy có chút khác thường, hỏi nó không sao chứ, nó bảo không sao. Vừa lúc đó chúng tôi cũng bị một đám cây ma bao vây, không rút ra được, hai bên đầu cầu toàn là cây ma, cần có sự chỉ huy hướng dẫn từ xe. Giọng thằng Út vừa run vừa chỉ đường cho chúng tôi, bảo chúng tôi tách ra đặt bom rồi tập hợp. Khi ấy

tôi còn nghĩ, may mà có nó bình tĩnh như thế, nếu không tất cả đã bỏ mạng trên cầu rồi.”

“Thực hiện xong nhiệm vụ quay về, thấy một thân ma rạp mình trên cửa xe, khóa cửa sau đã bị hỏng.” Lý Nham kể: “Bên trong còn một con nữa, cả hai đều đã bị thằng Út giết chết. Nó nằm dưới bàn làm việc, trên người bị thân ma cắn mấy chỗ, tay còn cầm súng, trên cổ, trên đất, trên ghế... chỗ nào cũng là máu. Bắt đầu từ hôm đó, sếp có chút không bình thường.”

Sự yên lặng bao trùm.

Lý Nham thở dài, sau đó nghèn nghẹn nói: “Sếp cho rằng... anh ấy đã hại chết thằng Út, vì thế thần kinh có chút không ổn định, lúc bình thường lúc không. mấy ngày đầu anh ấy còn hay nói chuyện một mình, tưởng rằng thằng Út vẫn còn. Lúc ăn cơm cũng đặt thêm một hộp thịt lên bàn làm việc. Vì thế anh đừng để bụng với sếp nhé, trong lòng mọi người đều không dễ chịu gì.”

Mông Phong: “Chuyện qua rồi thì đã qua rồi, người ta vẫn phải nhìn về phía trước.”

Lý Nham: “Ừm, Lưu Nghiễn, Văn Đệ nói bình thường nhìn anh lạnh lùng, nhưng thực ra rất tốt bụng, đừng chấp nhặt với sếp nhé.”

Mông Phong nói: “Mười bảy tuổi, vẫn chỉ là một đứa bé. Tội quá...”

Lưu Nghiễn thở dài: “Đừng nói nữa, đi ngủ đi, gần sáng còn phải trực nữa đây. Em thà chưa được nghe kể chuyện này còn hơn.”

Ba giờ sáng, Lưu Nghiễn nghe thấy tiếng Lại Kiệt vào thay ca, Mông Phong ra ngoài tuần tra. Ý thức của cậu vẫn còn, nhưng cơn buồn ngủ kéo đến khiến nó dần dần trở nên mơ hồ, cậu lười không muốn mở mắt ra.

Lại Kiệt ngồi một lúc ở giường dưới rồi đứng dậy kéo chăn cho Lý Nham. Ban đêm trên núi vẫn hơi lạnh.

Anh lại lôi từ dưới giường ra một cái chăn đắp lên người Lưu Nghiễn. Cậu có cảm giác Lại Kiệt cứ đứng mãi bên giường nhìn mình.

Chiếc giường cao vừa đến ngực Lại Kiệt, anh đưa tay ra xoa xoa đầu Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn nằm úp, một bên mặt áp xuống gối, khuôn mặt đang say ngủ giống hệt một đứa trẻ còn chưa trải sự đời. Tay Lại Kiệt vượt qua mái tóc ngắn của Lưu Nghiễn, cho cậu một cảm giác rất dễ chịu, cũng giống như hôm được Trịnh Phi Hồ gọi dậy, cảm giác rất an toàn.

Tám giờ sáng, thành viên của đội Cơ Lốc đều đã dậy hết, lúc xuống giường Lưu Nghiễn xoa đầu Lại Kiệt, anh tức giận quát: “Vô lễ!”

Lưu Nghiễn liếc qua, thấy có thêm một đôi dép xỏ ngón có hình Doraemon bèn xỏ vào, không nói năng gì.

Sương mù mờ mịt bao phủ núi đồi, trắng xóa một vùng, trong rừng thỉnh thoảng lại có tiếng chim gáy gọi trời sáng, vang vọng hết đợt này đến đợt khác.

Mông Phong ngồi ở mép sân phía đông ăn sáng, những người chạy nạn vẫn nằm ngủ trên đất. Lại Kiệt xuống xe nói: “Lưu Nghiễn, quay lại thay quân phục vào, người của Tổng bộ sắp tới rồi.”

Lưu Nghiễn nói: “Không vội, bản báo cáo tình hình chiến đấu của anh đã viết chưa?”

Lại Kiệt rút trong túi áo ra một bản tư liệu viết tay nhăn nhúm, Lưu Nghiễn liếc qua, chữ viết liêu xiêu nghiêng ngả. Mông Phong chê: “Còn xấu hơn chữ tôi nữa.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Đừng có cười, không giỡn với các cậu nữa, đi thay quần áo đi.”

Lưu Nghiễn xem qua bản báo cáo một lượt, nói: “Tôi cảm thấy còn phải bổ sung một điểm nữa.”

Lại Kiệt gọi mọi người lại tập hợp, Lưu Nghiễn lôi máy tính bảng ra đặt lên đùi, bắt đầu chép lại bản báo cáo của Lại Kiệt, vừa làm vừa nói: “Một trong những vấn đề mà anh nhắc đến, là thầy ma không kén thức ăn nữa.”

Không có ai nói gì, Lưu Nghiễn không phải muốn có đáp án mà là đưa ra trước một giả thiết nên nhanh chóng tiếp lời: “Thế nên chúng có một phần ký ức được giữ lại.”

Mông Phong: “Đúng thế, điều em muốn nói là gì?”

Lưu Nghiễn: “Bọn chúng không chỉ coi con người là thức ăn nữa, ngoài con người thì chúng cũng ăn những thứ khác, bất kể là sống hay chết, dân làng cho cái gì thì chúng ăn cái đó.”

Mông Phong chậm rãi gật đầu, Lưu Nghiễn tiếp: “Theo đó mà suy luận, vậy những cây ma khác thì sao? Nếu như không tìm được người sống nữa thì bọn chúng liệu có ăn thịt lẫn nhau không?”

“Cậu định lợi dụng điều này cho cây ma ăn thịt lẫn nhau?” Lại Kiệt chau mày hỏi.

“Đây chỉ là giả thiết thứ nhất.” Lưu Nghiễn nói: “Bọn chúng ăn thịt nhau rồi thì sẽ dẫn đến kết quả thế nào? Đây chính là điều mà bản báo cáo của anh chưa nhắc tới để giao cho khu số 7 phân tích.”

“Được.” Lại Kiệt nghe vậy bèn nói: “Viết thêm cái này vào.”

Lưu Nghiễn lại tiếp: “Giả sử cây ma không tìm được thức ăn, ngoài việc ăn thịt lẫn nhau liệu chúng có ăn thứ khác không? Cái này rất quan trọng.”

Câu nói này vừa dứt, cả bọn đồng thời ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Lưu Nghiễn vừa gõ chữ như bay vừa nói: “Cây ma còn ăn thứ gì nữa? Có ăn chim chóc muông thú không? Động vật trong núi thì sao? Giả sử chúng cắn hay cào bị thương một con thú nhỏ, ví dụ như sóc đi, con sóc này chạy thoát được thì sẽ như thế nào? Liệu có giống như con người, đi cắn xé đồng loại không? Đồng loại của nó chạy thoát được, lại đi cắn những con khác? Liệu có giống như lúc virus mới bùng phát ở con người không? Và nếu như cây ma ăn cả thực vật thì sao?”

Mông Phong nói: “Anh cho rằng khu số 7 đã đặt ra giả thiết này rồi. Trước mắt chưa thấy họ có chỉ thị gì đặc biệt.”

Lưu Nghiễn: “Nhưng họ cũng không hoàn toàn nắm rõ đặc tính của chúng. Ngoài những con cây ma mẫu được các đội cung cấp và báo cáo chiến đấu của những người như chúng ta thì còn có thể thông qua kênh nào khác để biết được xu hướng tiến hóa của cây ma?”

“Đúng vậy.” Lại Kiệt quyết đoán: “Điểm này cực kỳ quan trọng. Mặc dù không biết các đội khác liệu có gặp tình trạng giống chúng ta không, nhưng nhất định phải viết thêm vào.”

“Oa!” Lý Nham đấm vào vai Lại Kiệt một cái: “Sếp, cuối cùng cũng có thể thăng chức rồi.”

“Nói cái gì thế?” Lại Kiệt làm vẻ mặt nghiêm túc: “Có thể sống sót trở về là tốt lắm rồi. Viết thêm vào đi, Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn lên xe in bản báo cáo tình hình chiến đấu ra, lúc này cây ma dưới núi đã đông hơn rất nhiều. Chúng chen chúc dưới chân núi nhưng chẳng còn đường nào để đi, chỉ có duy nhất một con đường mòn nhỏ hẹp.

Đa số cây ma còn chưa kịp bò lên thì đã bị đồng loại hất rơi khỏi vách núi. Trong phút chốc, bên bờ vực cao cả trăm trượng, tiếng thi thể rơi xuống thâm cốc không ngừng vang lên.

“Tôi nghi ngờ rằng trong dãy núi này...” Lưu Nghiễn nộp bản báo cáo chiến đấu: “Trong số hơn một triệu cá thể bị lây nhiễm hiển thị trên máy thăm dò, có ít nhất một nửa là động vật.”

Trong chớp mắt, tất cả đều lặng đi.

Mông Phong rất nhanh định thần lại, thắc mắc: “Vậy tại sao khi chúng ta tiến vào núi, lũ cây ma động vật này lại không tới tấn công?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đây cũng là một trong những điểm thắc mắc... Lúc trước em không nhắc đến chuyện này cũng chính là vì tại sao không có cây ma động vật tới tấn công. Rất kỳ lạ... Nghĩ mãi không ra. Có lẽ là do chúng không có hứng thú với con người, giống như con người bị nhiễm trong thời kỳ đầu, không có hứng thú đối với những động vật khác. Chúng ta có thể đốt núi không?”

Lại Kiệt trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Không thể. Bây giờ đang là xuân hạ giao mùa, hôm nay sương lại dày đặc, căn bản lửa không bùng lên được.”

Mông Phong nói: “Kệ đi, đặc biệt chú ý phía chân núi, mọi người mang thêm ít dầu ra, theo đường mòn tươi xuống phía dưới, tiện cho việc châm lửa bất cứ lúc nào. Súng phun lửa cũng gỡ xuống, cắm bên sườn núi, dù sao

thì cũng sắp có đồ bổ sung rồi, chỉ cần đội tiếp tế đến nơi là tất cả sẽ dễ dàng.”

Cả bọn bắt đầu tiến hành lắp đặt, Lưu Nghiễn lên xe điều chỉnh lại cuộn tesla, cậu vặn công suất của máy phát điện lên đến mức cao nhất rồi khởi động trước cho nóng máy, đề phòng bất trắc.

10 giờ sáng.

Trên đỉnh Tung Sơn, biển sương mênh mông dần tan dưới nắng. Lần đầu tiên trong suốt mấy ngày, vùng núi này mới có một ngày trời nắng. Mông Phong cho phát nổ đọt mìn đầu tiên trên đường, tiếng nổ ầm ầm vang lên, hơn trăm con thây ma bị nổ tung, rơi xuống cốc sâu.

“Không nhiều như dự tính.” Mông Phong nhìn xuống dưới: “Cùng lắm có khoảng một trăm nghìn con.”

Một khi đã vượt quá một con số nào đó thì Lưu Nghiễn không thể phán đoán được là có bao nhiêu nữa. Bầy thây ma tụ tập dày đặc như kiến, một trăm nghìn con hay hai trăm nghìn con, thậm chí là hàng triệu hay hàng trăm triệu con thì với cậu, căn bản trông chẳng khác nhau là bao.

“Ừm.” Lưu Nghiễn thực sự thấy phục Mông Phong: “Một trăm nghìn con, anh thật lợi hại.”

Mông Phong tưởng rằng Lưu Nghiễn nói xỏ mình, thu súng lại, khó chịu nói: “Em không cười nhạo anh vài câu thì chết à?”

Lưu Nghiễn: “...”

Tiếng quạt gió phần phật vang lên, hơn chục chiếc trực thăng quân dụng loại lớn tằm mình trong nắng bay đến, cuồng phong nổi lên, cuốn cát bụi trên sân bay tứ tung. Lại Kiệt lệnh cho những người khác giữ vững vị trí, gào lên trong gió lớn: “Chia tốp ra hạ cánh! Khẩn trương! Đừng tắt động cơ!”

“Lại Tiểu Kiệt!” Một viên phi công hét to: “Đến nhận vật tư của các anh này! Anh to gan quá đấy! Trong núi toàn là thây ma thôi!”

Lại Kiệt gào: “Tất cả phải nhanh lên! Không còn thời gian đếm danh đầu! Nhân viên kiểm dịch làm việc luôn đi, qua người nào lên người ấy.”

Vật tư đưa tới bị ném xuống đất, viên phi công nói: “Là thuốc nổ TNT mà kỹ sư của các anh xin đấy! Anh cẩn thận một chút cho tôi!”

Lưu Nghiễn mồ hôi lạnh toát ra như tắm, tiến lên trước vác cái hòm đặt vào trong xe. Trực thăng cứ hai chiếc đáp xuống một lần, trong tiếng quạt quay âm ỉ, càng máy bay vẫn không hề chạm đất. Chân núi toàn là cây ma, Mông Phong cứ cách một lúc lại cho nổ một quả mìn. Ai nấy đều thấy tim mình chỉ chực muốn thót ra ngoài.

Hai chiếc trực thăng đầu tiên đã khởi hành, rời khỏi đỉnh núi, hai chiếc tiếp theo hạ xuống, có mấy con cây ma đã mò lên tới cuối con đường, dân chúng lại được phen hoảng loạn.

“Đừng sợ!” Tôn Hiếu Nguyệt nói to: “Tất cả đừng sợ! Á...!” Có con đã đẩy sập lưới sắt, tiếng hét thất thanh vang lên từ loa phóng thanh khiến đám đông lập tức hỗn loạn, tranh nhau chạy về phía trực thăng.

Mông Phong với tay nắm lấy khẩu cannon đang đeo sau lưng kéo ra đằng trước, tiếng khóa kim loại vang lên, chỉ cần bóp cò là quả pháo bay đi.

Anh hơi cúi mình để giảm lực phản hồi, một quả hỏa pháo phóng vút đi, hất văng con cây ma khỏi đỉnh núi, lao xuống vực như một con diều đứt dây.

“Cô hét cái gì?!” Lưu Nghiễn quát lên: “Yên lặng một chút!”

Lại có hai chiếc trực thăng khởi hành. Đám đông chen chúc xô đẩy nhau, Văn Thư Ca phải cầm súng đứng trước giữ trật tự: “Còn chen lấn nữa là tôi nổ súng đấy!”

Sau vài phát đạn chỉ thiên đám đông mới dần dần yên tĩnh lại, cây ma dưới chân núi cứ như giết không bao giờ hết, liên tục có con bò lên, cho đến tận khi chiếc trực thăng chở người cuối cùng quay đầu rời đi.

Cánh quạt gió ù ù quay, chiếc máy bay vận chuyển thả dây thép xuống, Lại Kiệt hô lên: “Lưu Nghiễn lên xe! Những người khác nắm lấy dây...”

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, trong rừng núi dấy lên luồng không khí xao động, bất an.

Cách đó hàng vạn dặm, giữa bốn bề đồng không mông quạnh, bầu trời xám xanh mờ mịt, đám mây đen đang đè nặng phía trên bỗng hóa thành một luồng xoáy dữ dội rồi thu lại trong nháy mắt, biến mất trong con người đen láy sâu thẳm của Lưu Nghiễn.

“Có nguy hiểm!” Lưu Nghiễn hét lên theo bản năng: “Mau tìm chỗ trốn.”

Hàng ngàn hàng vạn con chim lồng lên phát ra tiếng kêu chói tai, lao ra khỏi rừng cây, phóng về phía đội trực thăng đang ở trên không.

Tiếng rít dữ dội giống như một loại vũ khí sắc bén xé nát linh hồn, trên khắp núi rừng, thây ma lồng lộn gào thét.

Ánh mặt trời trong phút chốc bị che khuất, cả khoảng trời đen ngòm, ánh sáng mờ đi, bầy chim đông nghìn nghịt lao qua đầu bọn họ. Lại Kiệt giương súng bắn lên trời rồi hô rút lui, những chiếc trực thăng đang rời đi lập tức nâng độ cao, cánh quạt bị lũ chim quệt vào, phát ra tiếng nổ vang.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong gào lên.

“Mặc áo chống đạn vào! Đội mũ phòng hộ nữa!” Lại Kiệt hét to: “Hai tay bảo vệ đầu và mặt.”

Lưu Nghiễn hai tay ôm đầu trốn vào gầm xe, khắp nơi chỗ nào cũng là lông vũ và tiếng súng. Cậu chớp thời cơ lao lên xe, lôi hòm vũ khí ném ra ngoài, ầm một phát, mũ phòng hộ rơi đầy đất.

Bốn thành viên còn lại từ các hướng khác nhau lao tới, lộn vòng trên đất, nhặt lấy mũ đội vào.

Tất cả trực thăng đều cố gắng tăng độ cao đến hết mức có thể. Từ trên cao bỗng phát ra tiếng kêu thảm thiết, lũ chim lọt qua khe cửa chưa được đóng kín lao vào trong khoang, tiếng va đập vang lên ầm ĩ, có người rơi ra ngoài, còn chưa kịp rơi xuống đất thì đã bị hàng ngàn con chim xé thành xác vụn!

Lưu Nghiễn trân trân nhìn ra ngoài xe, lúc đó bầy chim trong rừng bị virus truyền nhiễm đã tụ tập thành một cột lốc khổng lồ, xuyên thẳng lên trời!

Mông Phong và mỗi người ôm một khẩu súng phun lửa, trong phút chốc ngọn lửa dữ dội bùng lên khắp nơi, phừng phừng hướng lên trên cao.

Chiếc trực thăng cuối cùng phát ra một tiếng nổ lớn, động cơ phía trước phát nổ, âm một cái đâm vào vách núi, biến thành một quả cầu lửa hùng hực lao xuống vực.

Bỗng “uỳnh” một tiếng, vòng tròn sóng âm khuếch tán, quét sạch lũ chim đang vây đen đặc trên cao, tiếp đó chín chiếc trực thăng toàn thân phóng ra điện áp, phá không bay vút đi.

Chiếc trực thăng vận tải buộc phải hạ cánh xuống sân, bầy chim chuyên mục tiêu, từ bốn phương tám hướng lao vào nó, khắp nơi đều là những mảnh thịt vụn và lông vũ. Lại Kiệt gào lên với viên phi công: “Kệ chúng tôi, anh mau đi đi.”

Lưu Nghiễn ấn nút điều khiển từ xa, “xẹt” một tiếng, dòng điện đã xử lý sạch lũ chim thây ma ở xung quanh xe. Lại Kiệt hét lên một tiếng, các thành viên lui về hỗ trợ chiếc xe căn cứ.

Lưu Nghiễn vừa run vừa vội vàng tháo bảng mạch của một chiếc radio ra, kết nối với cổng ra của bình ắc quy, nhanh chóng quấn băng dính đen vào rồi bật ắc quy lên.

Từ chiếc loa phát ra âm thanh chói tai kéo dài, giống hệt âm thanh chói lói khiến người ta khó chịu lúc mở mic trên sân khấu, cứ thế “u u” dội đi dội lại.

Lưu Nghiễn vặn công suất lên đến mức cao nhất, âm cao tới mức buốt tai.

“Em làm gì thế?!” Mông Phong gào lên: “Mau mở cuộn tesla!”

“Quá nhiều chim! tesla không có hiệu quả!” Lưu Nghiễn đáp lớn, ngón tay vẫn chậm rãi vặn nút điều chỉnh tần số, bên ngoài là tiếng va đập như mưa bão, từng trận từng trận mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một lớn hơn. Lớp cửa kính cũng rung lên dữ dội dưới sự công kích điên cuồng của lũ chim.

Chiếc trực thăng vận tải bay lên khỏi mặt đất trong sự tấn công của hàng ngàn con chim, định chuyên hướng về phía đông nam để rời khỏi sơn cốc, nhưng bởi lũ chim điên cuồng lao vào nên bị nghiêng sang một bên.

Trong chớp mắt, cánh máy bay quét trúng một mỏm đá, một cánh quạt gãy lìa, liệng về phía khoảnh sân.

“Nằm úp xuống!” Mông Phong lấy hết sức hét lên.

Cả bốn lao mình nằm úp xuống cùng lúc, chiếc trực thăng đâm vào núi nổ tung, biến thành một quả cầu lửa khổng lồ chói mắt. Cánh quạt kia lao tới, xẹt qua đầu họ, bay qua chiếc sân, cắm phập vào vách núi.

Âm thanh u u của dòng điện lưu càng lúc càng lớn, đàn chim đang phủ kín trời mất đi mục tiêu, đồng loạt lao về phía chiếc sân.

Các ngón tay của Lưu Nghiễn không ngừng run rẩy, âm thanh của dòng điện lưu cuối cùng cũng đúng tần số, tiếng rít xé tai vang lên, vang vọng khắp sơn cốc. Tiếp đó lũ chim phát ra những tiếng kêu chói tai, ào một cái bay tản ra bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc, bầy chim thây ma tản mất như thế, trên khoảnh sân trống chỉ còn âm thanh chói tai của dòng điện phát ra từ chiếc xe căn cứ.

Ba giây sau, Lưu Nghiễn tắt loa phóng thanh đi, bốn bề yên tĩnh trở lại.

“Nói thật nhé, tôi cảm thấy khả năng anh được thăng chức lần này là không cao.” Mông Phong hỗn hển nói.

Lại Kiệt liêu xiêu đứng dậy, tháo mũ xuống, bất lực nói: “Mẹ kiếp, số tôi đúng là suốt đời chỉ làm cái chân lót đường, suýt chút nữa thì đến cái mạng nhỏ này cũng tạch luôn ở đây rồi.”

Bọn họ nhìn ra rừng núi bao la trước mặt.

Dưới bầu trời xám xịt, khắp núi đồi chỗ nào cũng là thây ma, trực thăng vận tải thì rơi tan nát, các đội phi cơ khác cũng đã rời đi.

Chỉ còn khoảnh sân trợ trợ không chỗ dựa này, giống hệt như một hòn đảo cô độc giữa biển thây ma bao la.

* Hết tập 1 *

CHƯƠNG 38

PHÁ VÂY

"Đồ tiếp tế vừa tới tay đây." Lưu Nghiễn liệt kê: "Có năm cân thuốc nổ TNT, hai mươi ngàn viên đạn súng máy sáu nòng, năm ngàn viên đạn súng lục xoắn ốc cải tiến, một trăm hai mươi quả lựu đạn, mười hai băng đạn súng trường NATO, đạn súng lục thông thường..."

"... Mười quả mìn định vị, một đầu đạn hạt nhân mini, tất cả máy móc thiết bị đều hoạt động bình thường, báo cáo hết."

"Có thể liên lạc với Tổng bộ nữa không?" Văn Thư Ca nhìn xuống bên dưới.

"Cậu nhìn cái tháp tín hiệu kia kìa." Lại Kiệt nói: "Bị hủy rồi."

Ở phía đỉnh núi đối diện, ngọn tháp tín hiệu nghiêng nghiêng ngã ngã gãy làm đôi. Mông Phong cũng nhìn xuống núi, lên tiếng: "Thây ma càng lúc càng đông, chúng từ các thành phố lân cận tập trung hết về đây."

Lại Kiệt ngồi trên hòm đạn được, mấy ngón tay không ngừng xoa xoa cằm.

"Mà tại sao bọn thây ma đều tụ tập về chỗ này?" Lại Kiệt nheo mắt: "Tôi thấy điểm này thật khó hiểu, sao bọn chúng biết được trên núi có người?"

Mông Phong cũng nói: "Lũ thây ma này rất quái lạ, mọi người có chú ý thấy không? Bọn chúng khác hẳn so với lúc trước. Tuy vẫn còn lộn xộn, nhưng dường như chúng đang tuân theo một trật tự nào đó, không tùy tiện chen lấn trèo lên núi nữa, giống kiểu đang xếp hàng vậy... cứ như chúng biết được, chen lấn sẽ bị té xuống."

Đến tận lúc này mọi người mới lơ mơ nhận thấy lời Mông Phong nói là có lý, trong bầy thầy ma này nói không chừng có một con lãnh đạo, nếu không làm sao bọn chúng có thể tự giác leo núi như đang xếp hàng cho được. Theo bản năng thì bọn chúng chỉ biết chen lấn xô đẩy, những con ở phía sau để tiến tới gần thức ăn hơn sẽ đùn đẩy, khiến đám đàng trước rơi xuống núi.

Có điều giả thiết này quá sức hoang đường, gần như bác bỏ tất cả những gì con người vẫn nghĩ về thầy ma từ trước tới nay. Nhưng nhìn bọn thầy ma đang lần lượt leo lên từ dưới chân núi, giống hệt một đội quân có kỷ luật, nếu bảo không có một cá thể đứng ra kiểm soát bầy đàn là chuyện hết sức phi lý.

Lại Kiệt hỏi: “Cậu cho rằng đây là một đội quân?”

Mông Phong đáp: “Huấn luyện viên từng nói, hễ kẻ địch có trật tự, thì nhất định là có một thủ lĩnh đang chỉ huy. Chọn vùng trống trải sau lưng bọn chúng... tung ra một mồi nhử, anh nghĩ chúng có xoay người lại không?”

Không một ai nói gì, một lúc lâu sau Lại Kiệt mới hạ ống nhòm xuống.

Mông Phong tiếp: “Giả sử có thủ lĩnh thầy ma, thì nó hẳn phải ở phía sau. Ném thử một người vào đó, con thủ lĩnh ắt phải khẩn trương, gấp rút triệu tập quân lính quay lại bảo vệ mình, có khi toàn bộ thầy ma trên đường đều chạy đi cũng nên.”

Lưu Nghiễn đang điều chỉnh lại độ phóng đại của máy quan sát hồng ngoại, chen vào: “Nhưng anh làm sao biết được, thủ lĩnh thầy ma chưa chắc đã tồn tại đó sẽ có cách suy nghĩ giống như con người? Hơn nữa, tới tận giờ vẫn chưa hề phát hiện con thầy ma nào đặc biệt khác thường cả.”

Lại Kiệt: “Cậu tin vào chuyện này sao?”

Mông Phong hỏi ngược lại: “Nếu không thì phải giải thích thế nào?”

Lại Kiệt không nói gì nữa. Lưu Nghiễn không khỏi thầm nề phục chương trình đào tạo chiến thuật của K3, bởi trông vẻ mặt của Mông Phong lúc này dường như cũng có chút chắc chắn.

Lưu Nghiễn đón lấy ống nhòm nhìn xuống dưới, đoạn lẩm bẩm: “Biết đâu nó là một con thầy ma rất bình thường, chẳng khác biệt gì với những con còn lại, chỉ còn cách thử đi tìm chỗ trốn của nó. Mà giả như không có con thủ lĩnh thì sao?”

Mông Phong đáp: “Vậy thì chia làm hai mũi tấn công, tìm đường đột phá, tôi sẽ xả súng phía sau đàn thầy ma, mọi người lao xuống núi, sau đó tụ hợp ở nơi vắng thầy ma.”

Lại Kiệt chậm chậm gật đầu.

Thầy ma dưới chân núi mỗi lúc một nhiều hơn, bây giờ cho dù có dùng thuốc nổ mở đường xuống núi thì bọn thầy ma theo đó cũng sẽ xông tới đông hơn. Nơi đây không có gì che chắn, lại chẳng có nhà cửa để phá nổ, một khi bị thầy ma vây kín là hết đường thoát thân, chỉ còn nước ngồi trong xe chờ chết mà thôi.

Lại Kiệt nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Mông Phong, cậu học chiến thuật đến nơi đến chốn hơn tôi. Bất kể đàn thầy ma này có phải là một đội quân hay không, cũng phải dụ chúng rời đi, giảm bớt áp lực khi phá vây.”

Mông Phong bổ sung: “Đúng, bọn thầy ma trong cốc đều tụ tập về con đường mòn phía trước, chúng ta sẽ thả một mồi nhử ở khu đất trống phía sau, ít nhất sẽ có một phần xoay người đuổi theo mồi nhử. Cho dù thế nào, đều sẽ dễ dàng cho mọi người nhân cơ hội đó phá vây.”

Lại Kiệt nói: “Được, bọn mình cá một phen, tôi sẽ làm mồi nhử. Chuẩn bị lái xe xuống núi thôi.”

Mông Phong phản đối: “Không được! Bắt buộc phải là tôi đi, đường núi rất hẹp, không thể để Lưu Nghiễn lái xe, nếu không sẽ lật xe mất. Tôi làm mồi nhử, anh lái xe đi.”

Lại Kiệt kiên quyết: “Tôi sẽ đi, cậu ở lại đây bảo vệ mọi người. Đưa tôi một bộ đồ dơi.”

Văn Thư Ca chen vào: “Lần nào anh cũng đi làm mồi, cũng nên đến lượt bọn này chứ.”

Lại Kiệt: “Đây là mệnh lệnh!”

Lưu Nghiễn: “Đừng tranh giành nữa, tốt nhất là để tôi đi cho.”

Mông Phong: “Những lúc thế này thì đừng nói mấy câu chuyện cười nhạt thếch thế được không?! Đừng nói nhiều nữa! Đội trưởng, kỹ thuật của anh tốt nhất, anh phải lái xe, tôi làm mỗi nhử, nếu không tôi sẽ lái xe đâm xuống vực đấy! Dù gì cũng chẳng có ai chờ tôi quay về cả.”

Lưu Nghiễn: “Anh đáng thương thật đấy Trung sĩ Mông Phong! Chi bằng bây giờ đi nhảy vực luôn đi...”

Mông Phong chẳng thèm đếm xỉa đến cậu, leo thẳng lên xe thay đồ.

Lưu Nghiễn bật tất cả thiết bị theo dõi lên, khó hiểu quét mắt nhìn qua sáu màn hình hiển thị. Trên đó gần như giống hệt nhau, nhưng nhúc nhỡ những điểm vàng lơ mờ hình người.

Cậu đột nhiên chú ý tới chỗ sát mép màn hình, có một bóng người rất thấp bé, không hề động đậy.

Trong chớp mắt Lưu Nghiễn thấy lạnh toát sống lưng, quay đầu gọi: “Mông Phong.”

Mông Phong vừa cởi nút áo trong, lộ ra cơ ngực màu đồng khỏe mạnh, nhướn nhướn mày, hỏi: “Sao thế?”

“Anh xem này.” Lưu Nghiễn nói.

Mông Phong mặc bộ đồ dơi vào rồi bước tới nhìn màn hình hiển thị.

Khi Lưu Nghiễn quay đầu lại lần nữa, cái bóng thấp bé trên màn hình đã biến mất.

“Quái lạ...” Lưu Nghiễn lẩm bẩm: “Rõ ràng vừa mới ở đây mà.”

Mông Phong hỏi: “Em phát hiện cái gì à?”

Lưu Nghiễn không nói gì, mở một tấm bản đồ ra, đối chiếu với phạm vi giám sát trên máy, xác định là góc sâu nhất phía trong sườn núi.

Lưu Nghiễn thấy khó hiểu, lúc quay đầu lại bờ môi vô tình kề sát môi Mông Phong.

Mông Phong chăm chú nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, khuôn mặt điển trai hơi đỏ lên. Lưu Nghiễn thì còn mãi mê suy nghĩ, bất giác liếm nhẹ môi.

“Gì thế?” Mông Phong vẫn chăm chú nhìn vào mắt cậu, nhỏ giọng nói: “Đừng suốt ngày quấy rầy anh như thế.”

Lưu Nghiễn lắc đầu, lẩm bẩm: “Em ngờ là đã phát hiện ra nó, nhưng nó lại biến mất, chắc chỉ ở trong phạm vi khu vực này thôi.”

“Xa quá.” Lại Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau cả hai: “Không cách nào ném bom tới được, cậu chắc chắn là ở đây chứ?”

Lưu Nghiễn không dám đoán bừa, Mông Phong bảo: “Cứ thử xem sao, bảo mọi người lên xe đi.”

“Anh có thể thử tìm ra nó trước.” Lưu Nghiễn nói: “Biết đâu sẽ bớt được rất nhiều rắc rối.”

Mông Phong gật đầu, Lại Kiệt lại hỏi: “Lỡ không phải thì sao?”

Mông Phong thuận miệng: “Cậu ấy bảo đúng là đúng.”

Lưu Nghiễn lập tức hô lên: “Ê, em đâu có khẳng định như thế!”

Mông Phong nhìn Lưu Nghiễn, trong mắt ánh lên thần sắc rất đổi quen thuộc. Lưu Nghiễn lặng đi một hồi, sau đó cậu nói: “Được rồi, em thấy rất nhiều khả năng là đúng đấy, nhưng mà anh...”

Mông Phong vênh mặt dùng ngón tay ngoắc ngoắc cậu, giễu cợt: “Đừng sợ, tuy bọn mình chia tay rồi, nhưng anh vẫn còn tin vào chút khôn vặt ấy của em...”

Lưu Nghiễn: “Anh đừng có nhai đi nhai lại chuyện này mãi thế! Em hoàn toàn chẳng có ý kiến gì hết, em nói gì tự em nhớ rõ, cứ chờ mà xem!”

Mông Phong: “Em chờ đó đi!”

Lại Kiệt: “Những chuyện không liên quan thì im ngay! Bàn việc chính!”

Mông Phong: “Đội trưởng lái xe căn cứ, Lý Nham lái xe vật tư, Lưu Nghiễn phụ trách đưa tin và quan sát màn hình theo dõi, còn Văn Đệ sẽ bảo vệ xe căn cứ đi mở đường. Lưu Nghiễn tả qua cái thứ kia xem nào.”

“Ừm, vết sáng hình người... cao chưa được một mét, là máy hồng ngoại thăm dò được, em cũng không thấy rõ tướng mạo của nó, em nghĩ chắc là một đứa trẻ con, nó không động đậy gì. Ở tít trong cùng sườn núi ấy.”

“Từng đó là đủ rồi.” Mông Phong nói: “Xuất phát.”

Lại Kiệt cho quay đầu xe, vào lúc này, mỗi một phút một giây đều cực kỳ quý báu, Mông Phong chốt lần cuối: “Lát nữa sau khi giải quyết con thú lĩnh xong tôi sẽ chạy về hướng tây, mọi người xuống đón tôi tụ hợp, sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách xông ra khỏi ngọn núi này...”

Lưu Nghiễn bất chợt hỏi: “Anh còn bao nhiêu mạng nữa?”

Mông Phong ngồi trên ghế phó lái, đáp: “Khi nào về sẽ nói cho em biết, đi thôi!”

Lại Kiệt khom người dùng sức xoay mạnh vô lăng, chiếc xe căn cứ gầm rú lao tới đâm sập rào sắt phóng xuống núi.

Khoảnh khắc xe vượt qua khúc cua gấp, Mông Phong tung mình nhảy khỏi xe, hệt như một mũi tên màu đen bắn vọt vào khe núi.

“Cố lên!!!” Cả đội đồng thanh hô to.

Mông Phong lao vút xuống vực sâu thăm thẳm, trong đầu nhắm đếm từng giây, liền sau đó dang rộng hai tay hai chân, tấm vải đen của bộ đồ rơi bung ra, căng phồng bay phần phật giữa cuồng phong, cả người anh giống hệt một con diều đen khổng lồ, bay thẳng về phía đàn thầy ma ở sườn tây ngọn núi.

Xe căn cứ thành linh chấn động mạnh, đâm vào lũ thầy ma đang chặn cứng đường núi, Văn Thư Ca tức tốc lao lên ghế phó lái, kéo vòng ngắm hồng quang kê sát mắt, gạt cần điều khiển của súng máy ra nhấn nút bắn liên hoàn.

“Bám chắc vào!” Lại Kiệt hô lên.

Trong giây lát, tiếng súng liên thanh nổ rít, bọn thầy ma chặn đường bị hất văng xuống núi, dọc đường máu thịt bay tung tóe, Lại Kiệt ra sức đánh mạnh vô lăng sang bên trái, tiếng ầm ầm nổ vang, chiếc xe căn cứ quẹt vào vách đá bắn ra những tia lửa sáng chói, mở ra một con đường bay đầy máu thịt.

Lưu Nghiễn bị va đập đến hoa mắt chóng mặt, lúc này từ bộ đàm truyền tới giọng nói của Mông Phong: “Tôi đáp đất rồi! Thầy ma ở đây đông như kiến ấy! Rốt cuộc nó ở xó nào! Lưu Nghiễn! Chỉ huy tình hình đi!!”

Vệt sáng hình người cao lớn màu đỏ trên màn hình chính là Mông Phong, chỉ chút những vệt vàng lò mờ xung quanh là bọn thầy ma với nhiệt độ cơ thể thấp đang vây chặt, Mông Phong giương khẩu tiêu liên sáu nòng trên tay lên, trong chớp mắt, ở trong xe lẫn ngoài xe, cả trong máy bộ đàm đâu đâu cũng là tiếng súng bắn phá.

“Cẩn thận sau lưng anh kìa!” Lưu Nghiễn hét lớn cảnh báo.

Mông Phong móc hộp bom đinh ném vệt ra xa rồi lập tức lăn tròn một vòng trên đất, tiếng nổ âm vang khiến bộ đàm cũng ù ù bởi rung chấn, đinh sắt bắn tóe ra xung quanh, Lưu Nghiễn tiếp tục nhắc: “Trên đầu!”

Thầy ma càng lúc càng đông, bọn thầy ma trong núi cứ nhắm hướng Mông Phong mà điên cuồng ùa tới, Lưu Nghiễn chợt phát hiện: “Ở sau cái cây! Nó ở phía sau...”

Đúng lúc đó, xe căn cứ chợt đảo mạnh, Lưu Nghiễn bị đập gáy vào thành xe, bánh sau bên phải bị trượt khỏi đường núi, gầm xe ma sát với đất đá ở tốc độ cao phát ra tiếng ồn đing tai nhức óc, chỉ còn ba bánh xe bám trên mặt đường, cứ thế hăng một bánh mà lao vù vù xuống núi!

Lại Kiệt xoay tít vô lăng, quát to: “Lý Nham cẩn thận đấy!”

Chiếc xe vật tư ở đằng sau vừa chồm tới đúng vị trí đó liền phanh gấp, rồi cũng nảy bật lên tại chỗ, hai chiếc xe rầm rộ trình diễn cùng một tư thế nghiền nát con đường núi, đất đá rơi rớt lả tả xuống vực sâu.

“Nghe không rõ!” Mông Phong gào lên: “Lưu Nghiễn!”

“Cái cây...” Lưu Nghiễn nói: “Nó trốn mất rồi! Cẩn thận bên trái của anh!!”

Năm, sáu con thầy ma nhảy bổ vào người Mông Phong, anh nghiến răng đá bay một con trước mặt, lộn nhào một vòng ra phía sau tảng đá, giương súng lên, tựa lưng vào vách núi mà điên cuồng xả đạn, vỏ đạn văng tung tóe như mưa. Giọng của Lưu Nghiễn vẫn liên tục truyền đến từ trong bộ đàm: “... Phía trên... bên phải của anh.”

Mông Phong tức khắc ngược đầu nhìn lên, thấy một con thầy ma bị cụt hai chân đang dùng tay bấu vào đá dần dần leo lên, từ cành cây chuyển sang một tảng đá nhô ra trên vách núi.

Tay phải Mông Phong vẫn không ngừng bắn, tay trái thì rút khẩu súng lục bên hông ra, cùng lúc nã đạn, “Pằng!” một phát bắn nát đầu con thầy ma tàn phế kia!

Trong chớp mắt, khắp quả núi vang vọng tiếng kêu gào của bầy thầy ma, hàng vạn chim chóc kinh hãi bay tán loạn. Đồng tử của Lưu Nghiễn bắt chợt co lại, cậu dường như cảm nhận được điều gì đó rất khác thường.

“Anh thành công rồi!” Lưu Nghiễn hét lên: “Mau rời khỏi đó!”

Con thầy ma thủ lĩnh bí ẩn vừa chết, quân đoàn thầy ma dưới thung lũng và trên đường mòn khựng lại trong chốc lát, tiếp đó trở nên bát nháo cuồng loạn, bọn chúng tự hành động theo bản năng, không tụ tập quy củ ở dưới nữa mà dần dần tản ra xung quanh tìm kiếm con mồi. Mông Phong hô lên: “Yểm trợ để tôi rút lui!”

Lưu Nghiễn vội hét: “Lại Kiệt! Giữ vững tay lái!!”

Chiếc xe căn cứ đã hai lần suýt trượt khỏi con đường, Lưu Nghiễn muốn kéo cần điều khiển trên nóc xe nhưng không cách nào với tới, mấy lần khó khăn lắm mới gần chạm tới lại bị quãng quật ngã dúm xuống.

Lại Kiệt phải gồng mình lái xe khổ không tả nổi, anh gào toáng lên: “Cậu tự mà nghĩ cách đi!”

Lưu Nghiễn quơ tay mò bừa, vớ được một cái móc liền tung lên móc chặt vào cần điều khiển, sau đó dùng sức giật mạnh xuống.

Cuộn tesla đặc biệt lập tức khởi động, hàng loạt tia chớp liên hoàn phóng ra, hệt như sóng biển cuộn cuộn đổ ập xuống núi, kết hợp với dòng điện quang quét qua lũ thầy ma, Mông Phong đạp vào vách đá lấy đà nhảy bật lên, băng qua luồng chớp điện thứ nhất.

Cả chiếc xe nổ rít, quá nửa thân xe nghiêng ngả chỉ chực văng khỏi con đường. Chiếc xe lao xuống một góc cua gấp, Lại Kiệt xoay tít vô lăng sang bên phải, liền sau đó lại điên cuồng bẻ ngược sang trái, đâm bay cả bare.

Lý Nham cũng gào lên: “Không điều khiển được nữa! Tôi sắp rơi đến nơi rồi!”

Chiếc xe vật tư phía sau phải cua gấp, khiến hơn nửa thân xe bị văng khỏi đường.

Đúng lúc đó Lại Kiệt hô lên: “Nhảy khỏi xe!”

Lưu Nghiễn phối hợp cực kỳ ăn ý, tung một đạp đá bung cửa khoang sau, Lý Nham tức tốc đạp lên cửa bên hông xe, lấy đà tung người bay qua.

Lý Nham còn đang bay giữa không trung thì chiếc xe chở vật tư đã lao xuống núi, Lưu Nghiễn vội ném móc cáp ra, dùng sức giật mạnh kéo cậu ta vào thùng xe, khiến cả hai ngã đè lên nhau.

Xe vật tư bay khỏi sườn khe núi, một cái hộp sắt nhỏ văng ra quay tròn giữa trời, Văn Thư Ca tức tốc móc súng bắn ra một phát qua cửa sổ.

Viên đạp bắn trúng ổ khóa của cái hộp, “keng” một tiếng, cái hộp bị lực bắn đẩy úp ngược xuống, nắp hộp bật ra, năm ống sắt chứa bên trong bị hất ra tứ tung.

Văn Thư Ca gào lên: “Mông Phong! Anh sắp tiêu rồi! Chạy nhanh lên!”

Mông Phong nhác thấy nguyên con xe vật tư đang bổ xuống đầu mình, chửi thề: “Mẹ kiếp!” Ngay lập tức lấy hết sức bình sinh mà guồng chân như điên. Xe căn cứ lao xuống sườn núi, trong chớp mắt chiếc xe bẻ cua lần hai, Mông Phong xông lên đường mòn rồi nhảy vào thùng xe, Lý Nham lập tức đóng chặt cửa sau, Lại Kiệt đạp mạnh chân ga khiến mọi người ngã dúi về đuôi xe, vận tốc được đẩy lên đến mức tối đa trong chớp mắt, cả chiếc xe phóng đi như bay.

Xe vật tư đâm xuống đất v vật tư đâm xuống đấtc bình sinh mà guồng ch
“Rốt cuộc không cần phải ăn lương khô kèm thịt hộp nữa.” Mông Phong thở phào một hơi.

Khoảng chục giây sau, năm ống sắt chứa dung dịch TNT rơi vào luồng lửa, cả sơn cốc phút chốc như trời long đất lở, sóng xung kích nháy mắt cuốn theo hơi lửa mãnh liệt phụt khỏi khe sâu, liền sau đó chiếc xe căn cứ bị hất bay như tên bắn.

“Thuốc nổ TNT của tôi cũng mất sạch rồi.” Lưu Nghiễn đẩy Mông Phong đang đè trên người mình xuống, ngán ngấm nói.

Lại Kiệt ngồi thờ đốc một hồi rồi mới nói vuốt đuôi rằng: “Chúc mừng, làm rất tốt! Giờ chỉ còn mỗi một chiếc xe, sau này cũng không cần thay phiên trực nữa! Toàn bộ thành viên thoát hiểm thành công!”

Ngày 5 tháng 5 năm 2013.

Chúng tôi rời khỏi Trung Nguyên, tiến vào tỉnh Sơn Đông, cần phải tìm ngay một tháp tín hiệu khác để cấp báo tình hình chúng tôi đã gặp tới Trung tâm cứu nạn ở vùng biển quốc tế.

Lũ thây ma đã tiến hóa thành một quần thể, thậm chí còn xuất hiện cả con thủ lĩnh. Dựa theo mô tả của Mông Phong, con thủ lĩnh kia là một thây ma tàn tật cụt hai chân, bộ dạng chẳng mấy khác biệt so với thây ma bình thường, không to cao, lúc bị bắn một phát bẻ đầu cũng không phát sinh biến dị nào.

Vậy chúng dùng cách gì để trao đổi với nhau đây? Chẳng lẽ giống như cơ chế của một đài phát sóng và hàng triệu máy thu sóng? Ý thức có thể trao đổi và ảnh hưởng lẫn nhau sao? Quả thật khó lòng mà tưởng tượng nổi.

Chỉ còn cách kết nối với đài phát sóng trên tháp tín hiệu của khu số 7 mới có thể liên lạc theo chỉ định được. Tuy nhiên tình huống trước mắt cực kỳ gay go, chúng tôi đã mất xe vật tư, đồng nghĩa với việc thức ăn cũng mất sạch, đành phải men theo quốc lộ đi về phía đông, tìm kiếm cửa hàng và nhà dân để kiếm chút đồ còn sót lại.

Những thứ đó gần như đã bị càn quét sạch bách, càng tệ hại hơn là xăng cũng sắp cạn đến nơi rồi.

Trời nhá nhem tối, Lại Kiệt cầm lái, bốn người còn lại ở trong thùng xe, chia nhau ngồi ra hai bên, Lưu Nghiễn và Văn Thư Ca ngồi bên trái, Mông Phong và Lý Nham ngồi bên phải, cứ thế lắc lư theo xe, mặt mày ai nấy đều hết sức thê thảm, bụng cứ sôi ùng ục, không một ai hé răng.

“Giờ em lấy sôcôla ra được rồi đó.” Mông Phong lên tiếng.

Lúc này Lưu Nghiễn mới sực nhớ ra, vội vàng lôi cái ba lô dưới gầm ghế lên, lấy ra bốn thanh sôcôla to.

Mông Phong ném một thanh lại cho Lưu Nghiễn, còn ba thanh cũng chia đều cho các chiến hữu, bản thân thì ngả lưng tại chỗ lim dim ngủ.

Lưu Nghiễn bóc vỏ ra, bẻ một miếng nhỏ, Mông Phong bèn há miệng ra, Lưu Nghiễn cầm miếng sôcôla, ngăm ném thật lâu.

Lưu Nghiễn nâng ngón tay lên một chút, Mông Phong cũng nhích cằm lên theo, miệng há to như khi phát âm chữ “A”.

Lưu Nghiễn khom mình xuống, Mông Phong lại hạ người thấp một chút, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần.

“Em muốn ném thì ném mau lên!” Mông Phong điên tiết.

Lưu Nghiễn cầm cả thanh sôcôla to tổ chẳng ném luôn vào mặt Mông Phong, không thềm nói năng gì thêm.

Mông Phong gặm một miếng nhỏ, rồi ném qua, đập vào mặt Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn ném qua, Mông Phong ném lại, qua qua lại lại một hồi, Lưu Nghiễn điên tiết: “Anh!”

Mông Phong cũng tức giận hét lên: “Sao hả? Anh đã hết yêu em rồi! Đừng hòng anh nhường nhịn em như trước nữa!” Hai người cứ thế xô đẩy trong không gian chật hẹp, loạn như cào cào.

“Đừng đánh nhau nữa!” Lại Kiệt ở ghế lái điên tiết quát vọng lại.

Văn Thư Ca vội can ngăn: “Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, để tôi biểu diễn ảo thuật cho hai người xem nhé.”

Lưu Nghiễn dí đầu Mông Phong xuống, tức tối hét: “Mau lên! Văn Đệ, biểu diễn màn thối bay người sống, làm hấn ta biến mất dạng luôn đi! Vút đến Siberia càng tốt!!”

Mặt trời khuất mình sau dãy núi trùng điệp, chỉ còn chừa lại một vệt sáng đỏ rực, trên con đường quốc lộ hun hút nhìn không thấy điểm cuối, khói bụi bay mù mịt.

Chiếc xe tấp vào ven đường, Lại Kiệt tìm thấy tháp tín hiệu đầu tiên, trên đỉnh tháp có treo một mảnh vải màu đen phất phơ, dưới chân tháp chìm trong yên tĩnh.

Ở bên đó có rất nhiều lều lán nhỏ dựng tạm bợ, máu me vương vãi, súng ống ngổn ngang, trên cánh đồng phía xa còn la liệt mấy xác chết. Có lẽ nhóm người sống sót này sau khi nghe được thông báo từ radio, sợ bỏ lỡ cơ

hội không gặp được đội cứu hộ nên đã hạ trại ngay dưới chân tháp để chờ đợi.

Thế nhưng đội cứu hộ còn chưa kịp tới, lũ thầy ma đã mò đến trước, xem xét số lều trại và vật tư thì chỗ này đã chết đến gần trăm người.

Lại Kiệt xót xa thở dài, đoạn nói: “Đưa máy phát tín hiệu cho tôi.”

Mặt trời xuống núi, ngọn gió đầu hạ không biết cuốn tàn tro từ chốn nào tới, lừng lơ đầy trời. Lại Kiệt gắn máy phát tín hiệu lên đỉnh tháp.

Lưu Nghiễn bật máy thu sóng lên, nó phát ra tiếng kêu rè rè nhiều sóng.

“Gọi Tổng bộ, gọi Tổng bộ, đây là kỹ sư cơ khí Lưu Nghiễn thuộc đội Cơn Lốc.” Lưu Nghiễn cất tiếng.

Không có ai đáp lời.

Lưu Nghiễn im lặng một hồi, bỗng nhiên trong lòng cậu dâng lên một dự cảm xấu.

Lại Kiệt trèo xuống dưới, bốn người quây thành một vòng tròn, Lưu Nghiễn đứng chính giữa.

“Gọi Tổng bộ, nghe được xin hãy trả lời.”

Đáp lại là sự yên lặng đến đáng sợ.

“Chắc máy bị hỏng?” Lại Kiệt không hiểu.

Lưu Nghiễn: “Không hỏng đâu, vẫn kết nối được, chức năng thu và phát sóng đều bình thường, hơn nữa tin đã truyền đi rồi. Gửi đi là đèn màu xanh, thu vào là đèn màu đỏ nên chứng tỏ bên kia không có tín hiệu.”

“Anh chính đúng tần số chưa?” Văn Thư Ca hỏi.

“Máy này là loại đặc chế.” Lưu Nghiễn giải thích: “Chỉ có một tần số thôi.”

Lại Kiệt: “Hay do tôi gắn chưa chặt?”

Lưu Nghiễn: “Không phải, không cần kiểm tra lại làm gì đâu, truyền đi được thì sao lại không thu vào được?”

Mông Phong chen vào: “Em đứng gần chút nữa đi, kéo dây ăng ten quay về phía...”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Đã nói bao nhiêu lần rồi! Khoảng cách xa gần chẳng liên quan gì hết, dù anh có cọt em vào cái tháp đó cũng chẳng có tác dụng gì! Anh còn định lôi ba anh và bà ngoại em ra để cãi nhau thêm lần nữa à?!!”

Mông Phong: “Này, em dễ mất bình tĩnh quá đấy, ngoại trừ lý do này thì phải giải thích làm sao? Chẳng lẽ tháp phát sóng của Tổng bộ bị hỏng à? Hay em định nói anh biết là có một đàn thầy ma đeo phao con vịt bơi tới vùng biển quốc tế, nhổ cái tháp phát sóng đi mất rồi...”

Lưu Nghiễn: “Có thể lắm chứ, ông ba keo kiệt của anh chưa bao giờ chịu xì tiền ra mua bồ cào với xe vệ sinh bể bơi cả...”¹

¹ Bồ cào, xe vệ sinh bể bơi đều là những thứ trong game Plants vs Zombies. (Mọi chú thích đều của người dịch.)

Lại Kiệt ngắt lời: “Không phải chứ. Cậu đừng dọa tôi sợ đấy.”

Mặt của cả bọn bỗng chốc biến sắc, tất cả đều nghĩ tới cảnh tượng Tổng bộ ở vùng biển quốc tế bị thầy ma tấn công.

Lưu Nghiễn tức mình gất: “Đừng nghe Mông Phong nói mò, có vắc xin và cả huyết thanh nữa, sẽ không bùng phát dịch bệnh ở đó được... Có thể do bão mặt trời khiến tháp phát tín hiệu ở Tổng bộ bị trục trặc.”

Lại Kiệt cầm lấy máy thu sóng bảo: “Để tôi thử xem sao.”

“Gọi Tổng bộ, đội trưởng Lại Kiệt của đội Cơ Lốc gọi Tổng bộ...”

Mọi người dờ khóc dờ cười.

“Đối người gọi thì khác gì nhau?” Văn Thư Ca thắc mắc.

“Tôi còn tưởng là chức vị cao thấp sẽ được đối xử khác nhau chứ.” Lại Kiệt rầu rĩ nói, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định này.

Chín giờ đêm, mãi vẫn chưa có được hồi đáp, sấm rền chớp giạt, trời bắt đầu trút mưa.

“Được rồi.” Lại Kiệt nói: “Giờ không thể liên lạc với Tổng bộ, không nhận được nhiệm vụ tiếp theo nên chẳng có cách nào mà thi hành, những đội khác chắc cũng gặp phải vấn đề này thôi. Trước mắt các cậu cứ bình tĩnh đã, rồi nghĩ cách thăm dò tin tức sau.”

CHƯƠNG 39

NGUY CƠ

Tại khu số 6, Bộ tổng chỉ huy, tầng thứ mười bốn, khu trường học và các trụ sở hành chính công cộng.

Trương Dân nắm tay Quyết Minh đến lớp dự bị, chỗ này tháng 8 sẽ tổ chức thi đầu vào, đến tháng 9 khai giảng. Đa số học sinh trong lớp là con cái của quân nhân hoặc công nhân viên chức, dân thường chỉ chiếm số ít.

Với thân phận hiện tại của Trương Dân đáng lẽ không được vào ở khu số 6, nhưng Ngô Song Song đã dẫn họ tới đây, cả Mông Kiến Quốc cũng đã gửi giấy xuống. Trương Dân vốn dĩ là lính xuất ngũ nên anh làm một tờ đơn nộp lên trên, cam kết khi cần thiết sẽ nhập ngũ làm nghĩa vụ, bất cứ lúc nào cũng có thể điều binh, nhưng mỗi ngày vẫn được trở về thăm con trai.

Đồng thời, Trương Dân cũng nộp đơn khác xin mở một phòng khám Đông y nhỏ ở khu số 6, làm từ thiện không thu phí, chỉ cần quốc gia đảm bảo cái ăn chỗ ở cho anh và Quyết Minh là đủ.

Hai lá đơn này vẫn còn chưa được thông qua, nhưng đơn xin nhập học của Quyết Minh đã giành được một cơ hội đến trường, tất nhiên chỉ mới là cơ hội mà thôi.

Tại Trung tâm tị nạn dưới lòng biển, mỗi tầng đều có sức chứa hơn một triệu người, không gian vô cùng rộng lớn. Trương Dân và Quyết Minh cũng được phân vào ở cùng tầng với Lưu Nghiễn, tầng mười ba.

Mỗi ngày anh đều đưa Quyết Minh đi học, sau đó đến căng tin công cộng bên ngoài trường học ngồi chờ, đến trưa thì đón cậu bé đi ăn cơm.

Sau bữa trưa, Trương Dân ra công viên tìm ghế đá ngồi, Quyết Minh gối lên đùi anh nằm ngủ một giấc, buổi chiều lại tiếp tục lên lớp, buổi tối tan

học ra ăn cơm rồi về nhà.

Hôm nay Trương Dân đi mua một cốc cà phê, ngồi trong căng tin, tiện tay lật đồng tạp chí miễn phí nặng trĩch, đem đi lót ổ gấu trúc cũng còn dư.

Trương Dân đã hứa với Quyết Minh, sau khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh, bất kể kết quả thế nào, đều sẽ đi nhận nuôi một con chó Chow Chow2 màu trắng chưa có chủ, nhuộm đen hai hốc mắt của nó rồi nuôi trong ký túc xá.

2 Chó Chow Chow: Một giống chó cổ của Trung Quốc, có bộ lông dày như sư tử.

Anh tùy ý lật báo ra xem, tiêu đề ghi: Bộ chỉ huy Mặt trận trung ương đã đạt được bước tiến triển đầu tiên, số người được đội cứu hộ tìm thấy chạm mốc hơn một triệu người.

Lại lật tiếp, là ấn bản của tuần báo Giáo dục tư tưởng chính trị, ngôn từ ẩn chứa sự bất mãn đối với Trung tâm Nghiên cứu khoa học ở khu số 7.

Thời báo Tin tức Quốc tế: Khoảng 90% lãnh thổ toàn thế giới đã bị đại dịch xâm lấn.

Các quốc gia ở Châu Phi và Châu Mỹ La tinh đang di chuyển sang Châu Nam Cực.

Người dân Châu Phi đã rời khỏi Mũi Hảo Vọng, di tản về hướng Châu Nam Cực, một con thuyền lớn chở đầy người đã bùng phát bệnh dịch trên đường đi, khi đến thềm băng Ross Ice Shelf thì hoàn toàn mất liên lạc, nửa tháng sau theo dòng hải lưu dạt vào quần đảo Queen, khiến cho bệnh dịch lây ma xâm lấn sang cả Châu Nam Cực, rất may nhiệt độ ở đây vô cùng thấp, bọn chúng đang chậm chậm tiến về Đông Nam Cực, lây lan sang vùng Vincent Heights.

Ba ngày sau khi Mỹ tuyên bố việc nghiên cứu vắc xin phòng bệnh đã tiến vào giai đoạn đột phá, phòng thí nghiệm Alaska đã bùng nổ dịch bệnh, toàn bộ nhân viên khoa học đều tử vong...

Hiện tượng thí nghiệm virus một cách vô nhân đạo ở Ấn Độ nhận phải sự công kích kịch liệt của Liên minh Châu Âu.

Kim Jong Nam mang theo số lượng lớn đầu đạn hạt nhân đổ bộ vào Trung tâm cứu viện ở Bắc Thái Bình Dương, phát sinh tranh chấp cùng Nhật Bản.

Sự xuất hiện của virus Oaks, có phải là tàn dư còn sót lại của biệt đội 7313 trong cuộc chiến tranh Phát xít Nhật?

3 Biệt đội 731: Một đội quân hóa học của Đế quốc Nhật, là lực lượng mật phục vụ nghiên cứu về chiến tranh sinh học và hóa học, đóng quân tại Cáp Nhĩ Tân, Trung Quốc.

Nhà văn Stefan Zweig, người ủng hộ tư tưởng Đức Quốc Xã...

Trương Dân giờ sang trang khác, bên trong phụ bản là những chuyên mục được phân ra thành nhiều ô nhỏ. Nội dung bên trong toàn là chuyện tự thuật của những người sống sót sau đại nạn, kể lại những tháng ngày kinh hoàng của mình, cuối cùng nhắc nhở tất cả mọi người ở Trung tâm tị nạn hãy quý trọng giờ phút hiện tại, cố vũ niềm tin vào tương lai.

Chuyên mục giải trí là chuyện chạy nạn của những ngôi sao nổi tiếng, giật tít: Đường Dật Hiếu trở về bình an, hàng vạn fan khóc nức.

Trương Dân: "..."

Tình hình các nước khác đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, trong khi ở đất nước chúng ta mọi chuyện đều tốt đẹp, lại là dạng tin cổ động. Lật hết đồng báo mà chẳng có gì hay ho để xem.

Phía đối diện có một phụ nữ vẫn chăm chú nhìn Trương Dân, anh lại giở ngược từ dưới lên, rồi chợt dừng lại trước một trang báo.

Trong đó có một bài chuyên mục ở góc nhỏ.

Sơ lược thông tin nghiên cứu từ khu số 7, nguyên nhân căn bản của việc bùng nổ virus có thể là do trái đất tự mình thanh tẩy.

Bên dưới chuyên mục còn trích ra những bình luận của các nhà khoa học thuộc bên quân đội, lời lẽ quyết liệt, phản bác lại từng lý luận của của khu số 7.

Trương Dân nhác thấy người viết bài và biên tập là Tạ Phong Hoa, không khỏi mỉm cười, xem ra cô đã tìm được một công việc khá ngon lành.

Chiếc TV màn hình mỏng trên tường căng tin bất chợt đưa tin.

MC nữ: “Thưa Thiếu tướng Mông, có thể hôm nay ngài sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề phiền toái đấy ạ, ngài hãy chuẩn bị tốt tâm lý nhé.”

Người đàn ông lên tiếng: “Lần nào cô cũng nói thế, có lần nào là khác không?”

MC nữ cười nói: “Tổ nghiên cứu môi trường tự nhiên và văn hóa cổ đại thuộc khu số 7 đã chỉ ra, mầm mống virus mà dòng hải lưu đã cuốn tới, có thể đã tồn tại từ 9,5 triệu năm trước ở kỷ Băng Hà, ngài có nhận định gì về vấn đề này?”

Giọng nam trả lời: “Chúng tôi đã nhận được vô số báo cáo từ khu số 7 rồi.”

Trương Dân lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên, gần như có ảo giác rằng, người đang ngồi trong phòng phỏng vấn kia chính là Mông Phong.

Đường nét khuôn mặt khá giống nhau, khí chất giống đến mức không thể giống hơn được nữa, Trương Dân lập tức biết ngay người này là ai.

Mông Kiến Quốc dùng tay làm một động tác mô tả khoa trương, giọng nói trầm ổn mà điềm tĩnh: “Đồng báo cáo đó chất đống trên bàn làm việc của tôi ấy, chạm tới trần nhà được rồi.”

Khán giả cười ồ.

“Mỗi một giả thiết đều có cách lập luận riêng, các nhà thiên văn học thì cho rằng đó là rác phế liệu thí nghiệm mà người ngoài hành tinh xả xuống địa cầu; trong khi các nhà khảo cổ lại giải thích đây chính là nguyên nhân gốc rễ khiến người Maya biến mất; các nhà sinh vật học đưa ra thuyết tiến hóa đào thải của tự nhiên; các nhà tâm linh học thì... Ấy, đừng hỏi tôi, tôi cũng chẳng hiểu sao họ lại lọt vào khu số 7 được, bọn họ giải thích đại dịch này là thứ bị thoát ra từ chiếc hộp Pandora.”

Đoạn nói chuyện này khiến cho cả căng tin rộ tiếng cười. Mông Kiến Quốc đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn giữ được phong độ tuấn tú, ôn hòa mà hùng dũng, là một vị thiếu tướng cực kỳ có sức hút.

Vào thời điểm thế này, để ông đứng ra làm người đại diện cho phía quân đội là vô cùng hợp lý.

Mông Kiến Quốc tiếp: “Vẫn còn giả thiết lạ đời hơn nhiều, tôi nhớ có một nhà di truyền học nói rằng, loại virus này rất có ý nghĩa với loài người, là nhân tố thúc đẩy sự tiến hóa, khiến loài người trở thành một giống nòi khác, mở ra kỷ nguyên mới cho trái đất. Rõ ràng là anh ta định cho chúng ta tiêm virus vào người luôn đấy.”

Khán giả lại được một phen cười ngất.

MC nữ cười hỏi: “Vậy Thiếu tướng Mông nghĩ sao? Bản báo cáo nào mới xác định đúng nhất về tình hình trước mắt?”

“Trước khi quan tâm đến lập trường của phía quân đội...” Mông Kiến Quốc nói: “Tôi thật lòng mong là, khu số 7 trước khi trình báo cáo lên hãy thống nhất xong mâu thuẫn nội bộ của họ đã. Tôi cũng không muốn mỗi lần cánh cửa Hồng Kiều mở ra đều đón một chồng tư liệu hết như tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cao ngất.”

MC nữ: “Sắp tới Thiếu tướng Mông sẽ áp dụng kế hoạch nào? Nghe nói đội cứu hộ đang phải đối mặt với rất nhiều phiền toái chưa từng có?”

Mông Kiến Quốc suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Mọi thứ đều đang tiến triển, tình hình vẫn nằm trong tầm khống chế của quân đội, xin hãy yên lòng theo dõi.”

“Trương Dân?” Người phụ nữ ngồi đối diện anh run giọng gọi.

Trương Dân vẫn đang bị thu hút bởi chương trình trên TV, lúc này bất chợt có người gọi tên, anh giật mình quay đầu lại.

“Chị dâu?” Trương Dân ngỡ ngàng.

“Chú còn sống... Trương Dân?!” Người phụ nữ kia đứng bật dậy, hỏi dồn: “Sao chú tới được đây! Ai đưa chú đến?!”

Người phụ nữ này chính là vợ của Vương Bác – Tiểu Lộ. Trương Dân cũng đứng dậy, người phụ nữ bật khóc tiến tới ôm anh, Trương Dân nhẹ vỗ vai chị trấn an, tìm bàn ngồi xuống, sau đó đi mua cho chị một cốc cà phê.

Tiểu Lệ ngược đôi mắt đỏ hoe nước nở hỏi: “Anh của chú và San San đâu?”

Trương Dân: “Em... Thôi nói về chị trước đi, chị có một mình thôi à? Chị dâu, em cứ tưởng là chị không còn nữa, sao chị lại ở đây?”

Tiểu Lệ đáp: “Hôm đó chị cãi nhau với lão Vương nên bỏ về nhà mẹ, cùng ngày nghe được thông báo ở bên ngoài bùng nổ dịch chó dại, cũng chẳng rõ tình hình thực tế ra sao, chị không liên lạc với anh chú được, đành phải theo bạn bè lên xe di tản.”

Trương Dân an ủi: “Vậy là mừng rồi, anh...”

“Ông ấy chết rồi đúng không?” Tiểu Lệ cầm nước mắt, run giọng hỏi: “Còn San San?”

Trương Dân thuật lại chuyện lúc anh gặp được Vương Bác, tóm tắt quá trình phát bệnh, cuối cùng thở dài.

“Em theo mấy người bạn chạy nạn.” Trương Dân kể chi tiết: “Cuối cùng được quân đội đón tới đây, mới đến hồi tháng Tư này thôi.”

Tiểu Lệ bi thương dán mắt vào cốc cà phê, không nói năng gì.

Trương Dân lại hỏi: “Bạn của chị là quân nhân à?”

Tiểu Lệ đáp: “Anh ấy là lữ đoàn trưởng thuộc quân khu Hoa Nam.”

Trương Dân tức khắc hiểu ngay, anh thở dài không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu.

“Chuyện trước kia, cứ cho qua đi.” Trương Dân trầm ngâm rồi tiếp: “Hãy sống thật tốt, chị dâu ạ.”

“Chú đang chờ Quyết Minh tan học hả?” Tiểu Lệ lau nước mắt, lại hỏi.

Trương Dân mỉm cười gật đầu, anh nói: “Chị thì sao?”

Tiểu Lệ đáp: “Con gái của anh bạn đang học lớp bổ túc, hôm nay nó thi phân ban, chị tới... đón con giúp anh ấy.”

Lời còn chưa dứt, bỗng có một người bước tới sau Tiểu Lệ, cất tiếng gọi: “Tiểu Lệ.”

Tiểu Lệ vội bật dậy, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Người vừa tới là một sĩ quan độ chừng bốn mươi tuổi, dáng dấp rất phong độ, Tiểu Li vội giới thiệu, Trương Dân nhất thời vẫn chưa nghe rõ, anh đứng dậy bắt tay với người đó.

“Xin chào, Thượng tá Dương.”

Tiểu Li tiếp tục giới thiệu: “Đây là bạn của em, cũng là em trai của Vương Bác, Trương Dân.”

Đôi bên trò chuyện mấy câu, sĩ quan họ Dương hỏi: “Con của cậu đang học trong này sao?”

Trương Dân cười đáp: “Thằng bé tên Trương Quyết Minh, là con nuôi, ừm... tôi là người giám hộ.”

Sĩ quan Dương liếc nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ tan học, ông ta bèn đứng dậy, Tiểu Li lau nước mắt, đoạn thấp giọng hỏi: “Sao anh đến đây?”

Sĩ quan Dương giải thích: “Không có việc gì phải xử lý nên anh về sớm, em sao vậy? Khó chịu ở đâu à?”

Tiểu Li gật gật đầu, nức nở đáp: “Vương Bác và San San...”

Sĩ quan Dương thở dài, khẽ xoa đầu chị, giọng hai người càng nhỏ hơn. Trương Dân bước tới đứng chờ ở cửa lớp, lát sau con gái của sĩ quan Dương bước ra. Mọi người cùng đi tới đứng ở hành lang, sĩ quan Dương nhắc con gái chào hỏi Trương Dân.

Cô bé xấp xỉ tuổi Quyết Minh, đang đeo tai nghe điện thoại nghe nhạc, chỉ nghiêng đầu liếc nhìn Trương Dân một cái rồi hướng ánh mắt dè chừng về phía Tiểu Li, im im không nói năng gì.

Trương Dân chủ động chào cô bé, không được đáp lại nên cũng đứng yên.

Sĩ quan Dương thấy vậy liền dạy dỗ con bé, Trương Dân vội giải hòa. Bọn họ lại tiếp tục đứng đợi thật lâu, Tiểu Li vốn định chiều nay đi dạo trò chuyện cùng Trương Dân, nhưng hiện giờ chắc phải hủy kế hoạch.

Trương Dân để ý thấy cô bé con sĩ quan Dương không thể kiên nhẫn chờ thêm nữa, anh mở lời: “Hay mọi người cứ đi ăn trưa trước, tôi ở đây chờ Quyết Minh được rồi.”

Sĩ quan Dương cười nói: “Không không, đi cùng đi, có gì đâu. Con của cậu tên Quyết Minh à?”

Tiểu Lị thoáng vẻ bất an, cô bé con nhác nghe thấy tên liền kéo tai nghe xuống, ngờ ngợ nhìn Trương Dân một cái, mới hỏi: “Chú là ba của Quyết Minh á?!”

Trương Dân mỉm cười lịch sự: “Ừ, hai đứa học cùng một lớp hả? Thằng bé nhà chú có hòa đồng với bạn bè không?”

Cô bé đáp ngay: “Tốt nhất là tìm bác sĩ khám cho bạn ấy đi, cháu nói thật đấy.”

Trương Dân: “...”

Sĩ quan Dương vội nạt: “Dương Vũ San! Con nói năng cái kiểu gì vậy hả?!”

Dương Vũ San vẫn đáp: “Bạn ấy nói chuyện... kỳ cục lắm, không giống người bình thường chút nào. Thầy xếp bạn ấy ngồi bàn cuối, bạn ấy cứ hét như u hồn ấy, chẳng nói chẳng rằng. Thầy hỏi cũng chẳng thèm đứng dậy trả lời. Mọi người chăm chú nghe giảng chép bài, còn bạn ấy ngồi đờ ra, hôm đó suýt nữa còn đánh nhau với bạn khác nữa.”

“Không đánh thật đấy chứ?” Trương Dân hỏi: “Quyết Minh chưa đánh nhau với ai bao giờ.”

Sĩ quan Dương an ủi: “Trẻ con đánh nhau là chuyện thường mà, không sao đâu. Đánh xong một trận là đâu vào đấy thôi.”

Trong lòng Trương Dân hơi buồn, anh khẽ thở dài.

Chợt điện thoại của sĩ quan Dương reo lên, đó là máy truyền tin đặc chế của quân đội, ông ta nhấc điện thoại, sắc mặt chợt nghiêm trọng, đáp: “Vâng, được.”

Sĩ quan Dương cất điện thoại đi rồi nói: “Là thế này, ba có nhiệm vụ khẩn cấp phải đi chấp hành ngay. Vũ San, con đi ăn với dì và chú Trương Dân nhé, tối ba về.”

“Này! Ông già!” Dương Vũ San giận dỗi gọi với theo.

Sĩ quan Dương lúc này không còn lòng dạ nào để ý đến con gái nữa, dường như đang có chuyện rất nghiêm trọng, gấp rút chạy đi lái xe.

Hai giây sau, toàn bộ khu số 6 vang lên tiếng thông báo.

Mời toàn thể nhân viên về đội tập hợp, huy động binh lực tạm thời, đội trực vớt và đội bọc thép tập hợp trước 12 giờ.

“Không có chuyện gì chứ?” Trương Dân nhay bén phát hiện ra điều bất thường.

Tiểu Lị bèn nói: “Không có gì đâu, họ thỉnh thoảng vẫn vậy... Vũ San? Vũ San!!”

Dương Vũ San đút hai tay vào túi quần, lững thững men theo hành lang rời đi, Tiểu Lị vội đuổi theo: “Con đừng đi lung tung! Ba con về đội báo danh rồi, con phải nghe lời dì, Vũ San!”

Trương Dân lại đứng chờ ở cửa lớp thêm một lúc, cuối cùng Quyết Minh cũng bước ra, theo sau lưng cậu chính là thầy giáo.

“Anh là phụ huynh của em Trương Quyết Minh phải không?” Thầy giáo kia cất tiếng hỏi, lấy một bài thi giơ lên.

Trương Dân gật đầu, anh biết lần này Quyết Minh lại gây chuyện rắc rối rồi.

Trương Dân đón lấy bài thi có số điểm rất khá, chính bản thân anh cũng khó lòng mà tin tưởng được.

Nhưng khi thầy giáo kia khéo léo lựa lời ám chỉ Quyết Minh gian lận thi cử, Trương Dân lập tức đáp: “Không phải thầy xếp thẳng bé xuống bàn cuối ngồi à? Trái phải hai bên chẳng có bạn học ngồi cùng, vậy thì gian lận kiểu gì?”

Thầy giáo kia không phản đối anh ngay, vốn dĩ ông ta đặc biệt giữ Quyết Minh ở lại, yêu cầu cậu bé giải lại mấy câu cuối trong đề thi một lần nữa, ai dè Quyết Minh chẳng buồn đếm xỉa gì.

Thầy giáo liền phán: Em làm không được chứng tỏ em gian lận, em không được về, gọi điện kêu phụ huynh tới ngay.

Trương Dân không phải quân nhân, hiển nhiên không được cấp điện thoại, Quyết Minh không giải thích nửa lời, cứ đứng đực giữa văn phòng giáo viên, bộ dạng lơ đãng như chẳng bận tâm.

Thầy giáo dạy dỗ Quyết Minh gần nửa tiếng đồng hồ, cậu bé không đáp không rằng, cũng chẳng hề động đậy, hệt như đang nói chuyện với cái cộc gỗ. Mà thầy giáo cũng muốn ăn cơm lắm, cuối cùng hết cách, đành phải ‘tiễn’ nhóc con về.

“Ngay cả con gái của thượng tá, đi học ở chỗ tôi mà phạm lỗi cũng bị phê bình như bao bạn khác, anh Trương ạ.” Thầy giáo nói.

“Thưa thầy!” Trương Dân không nể nang ngắt lời anh ta: “Hồi tôi đi lính mặc dù chỉ là một sĩ quan cấp úy, nhưng con trai của tôi được giáo dục chẳng có liên quan gì tới quân hàm đó cả. Khi thầy coi thi, học trò ở bên dưới có quay cốp gian lận hay không, chẳng lẽ thầy hoàn toàn không biết gì?”

Anh thầy giáo kia chỉ đành câm họng, quả thực, bực giảng đúng là khá cao, làm giáo viên bao nhiêu năm như vậy, làm sao lại không biết động tĩnh trong phòng thi cho được? Với lại trong phòng còn bố trí camera, đúng là Quyết Minh không hề mang tài liệu quay cốp.

Nhưng việc này nói ra căn bản chẳng có ai tin, trách nhiệm cũng chẳng thuộc về một mình anh ta.

Chừng chục phút sau, Trương Dân tay cầm bài thi.

“Bảo Bối.” Trương Dân nhẹ nhàng hỏi: “Sao con không giải thích rõ ràng?”

Quyết Minh đeo cặp sách chậm rãi bước đi, Trương Dân xoay người đi kiểu thụt lùi, bước đối diện với Quyết Minh, cậu bé đáp: “Thầy chẳng tin con, nên con không làm lại bài cho thầy xem.”

“Con có điều gì thì phải nói ra.” Trương Dân nói: “Bảo Bối, ba dặn con biết bao lần rồi...”

Quyết Minh: “Ừm, vậy gấu trúc ba hứa đâu?”

Trương Dân lại nói: “Chuyện gấu trúc tính sau, con không thể cứ làm thình mãi như vậy, biết chưa? Đối trường học mới thì không được giống như hồi trước nữa...”

Trương Dân cứ đi kiêu thụt lùi, không để ý nên vấp phải thanh lan can té giật ngửa ra sau, còn hất đổ luôn cái thùng rác bên cạnh, phát ra tiếng loảng xoảng, ngã sũng soài ra đất.

Quyết Minh: “...”

Trương Dân nằm giữa đống vỏ chai vỏ hộp, đưa tay làm một động tác khích lệ: “Phải chủ động, nhiệt tình hòa đồng với thầy cô và bạn bè!”

Quyết Minh phá lên cười.

Trương Dân: “Như bây giờ vậy đó.”

Trương Dân bất đắc dĩ lồm cồm đứng dậy, dựng thùng rác lên, rồi cùng với Quyết Minh gom rác lại nhét vào thùng, xong xuôi mới nắm lấy tay cậu bé nói: “Thôi vậy, đi ăn nào, chiều nay ba con mình đến trung tâm động vật xem thử.”

Hai cha con ăn xong bữa trưa, Trương Dân đang đứng ở ngã ba chờ xe, Quyết Minh thì cầm theo một gói tôm chiên, vừa ăn vừa đứng trước bức tường thủy tinh cao lớn, ngắm nghía khung cảnh đại dương bên ngoài.

Có một con cá thần tiên lượn ngang, chu miệng hôn cái chóc, rồi ngoắt đuôi bơi đi.

“Xe đến rồi kìa, cho ba một con tôm với.” Trương Dân giục: “Lên xe nào, Bảo Bối.”

Trên xe gần như chật kín chỗ, Trương Dân ngồi xuống trước, sau đó ôm Quyết Minh ngồi trên đùi, đi đến cụm thang máy gần nhất của tầng mười bốn, lên tầng mười hai xin nhận nuôi động vật, rồi mới lên thẳng mặt đất, ngồi thuyền tới khu số 3 nhận chó nuôi.

Chắc cũng tốn cả buổi chứ không ít.

Xe vừa đi được nửa đường thì đứng lại.

Đèn đóm tầng mười bốn đột ngột tắt ngóm, trong xe phút chốc rộ lên tiếng la hét.

Đèn xanh bật sáng toàn khu số 6.

Cảnh báo, nguồn năng lượng cung ứng tạm thời bị ngắt để hỗ trợ ngọn tháp trung tâm của khu số 7, quá trình này có thể mất từ 1 đến 2 tiếng, tất cả thang máy ngừng hoạt động, mong quý vị kiên nhẫn chờ đợi.

Khắp nơi chỗ nào cũng là ánh sáng xanh lờ mờ, trong xe quá âm ỉ nhốn nháo, Trương Dân bèn bước xuống. Bên ngoài bức tường thủy tinh to lớn sừng sững, có một tia sáng mảnh khúc xạ xuống từ mặt biển.

Quyết Minh: “Lại không có gấu trúc nữa rồi.”

Trương Dân: “Có chứ, chờ đến lúc có điện là được mà, chắc bên tháp trung tâm đang làm nghiên cứu gì đó.”

Trong mắt Quyết Minh phản chiếu một đầu xúc tu khổng lồ màu xám, quét ngang trọn bức tường thủy tinh cao lớn, rồi cuộn tròn trong lòng biển.

Tôm chiên ăn đã sạch sẽ, Quyết Minh dốc ngược túi lắc lắc mấy cái, nói: “Bạch tuộc.”

Trương Dân rút điếu thuốc cúi đầu châm lửa, không ngẩng lên chỉ ừ hừ: “Ừm, bạch tuộc, lúc trưa mới ăn mà.”

“To lắm.” Quyết Minh nói: “Ba xem.”

Bốn cái vòi bạch tuộc khổng lồ dài chừng sáu chục mét lướt qua trước mặt, những giác hút trên thân vòi đã bắt đầu hư thối, những vòi xúc tu lượn lờ thả mình trong dòng nước biển, trên giác hút của xúc tu còn gắp vô số đầu người biến dạng hung tợn.

Khi Trương Dân ngẩng đầu lên, con bạch tuộc khổng lồ thối rữa kia đã biến mất.

“To cỡ nào?” Trương Dân chẳng nhìn thấy gì, song vẫn thuận miệng hỏi.

Quyết Minh: “Rất to.”

Trương Dân phì cười: “Rất to là bao nhiêu?”

Quyết Minh mô tả: “Rất to là rất to, bằng con tàu ngoài kia.”

Trương Dân cười bảo: “Đó là tàu sân bay, không có con bạch tuộc lớn như vậy đâu.”

Quyết Minh khẳng khẳng: “Có, ba nhìn đi, lại có một con nữa kia, hai con luôn. Chắc là người ngoài hành tinh rồi, người bạch tuộc tấn công.”

Trương Dân: “...”

Gần chục con bạch tuộc dài cả trăm mét tản ra trong lòng biển, chúng lom lom hướng ánh mắt đen ngòm vào những con người bên trong bức tường thủy tinh. Liên sau đó, một con bơi lên trên mặt biển, một con khác vươn vòi xúc tu lên, quất sầm vào bức tường thủy tinh.

Trên tường thủy tinh lập tức hằn rõ một vết rạn ngang cỡ chục mét.

Không khí trong đại sảnh phút chốc nổ tung, tất cả mọi người có mặt đều hét to điên loạn.

CHƯƠNG 40

BẦU TRỜI BAO LA

Lúc này tại doanh trại tạm thời của đội Cơn Lốc.

“Đội trưởng, tôi thấy chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc với nhau.”
Mông Phong đưa qua một điều thuốc.

Lại Kiệt đón lấy điều thuốc, ngồi dạng chân trên một chiếc ghế gập, chống tay lên đùi, bên cạnh có một con ngỗng hoang lạch bạch đi tới đi lui, miệng nó còn ngậm miếng giấy quỳ, dáo dác nhìn quanh.

Lại Kiệt xoa xoa đầu con ngỗng, thờ ơ đáp: “Nói.”

Mông Phong: “Là thế này, bà xã của anh hy sinh, tôi cũng rất lấy làm tiếc. Nhưng anh không thể vì mất vợ mà đi nhắm Ehe vợ người khác chứ.”

Lại Kiệt: “Chẳng phải hai người đã chia tay rồi à? Chính mồm cậu bảo tôi có thể theo đuổi cậu ấy còn gì, hơn nữa tôi đã có vợ đâu? Tôi vẫn còn độc thân mà.”

Mông Phong: “Tại hồi trước tôi cứ tưởng anh đùa, nên nói vậy thôi. Trên trái đất này có biết bao nhiêu là kỹ sư cơ khí, anh không thể... Anh biết mà, cậu ấy vẫn còn yêu tôi, anh tội tình gì phải như thế? Đã không có được cơ thể cậu ấy, lại không có được cả trái tim, cuối cùng còn tự làm tổn thương bản thân mình.”

Lại Kiệt: “...”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “Thực lòng mà nói, đội phó Mông này, sao tôi chẳng thấy người ta thích cậu chút nào? Mà nữa, cậu cũng có thích người ta đâu, suốt ngày nhai đi nhai lại là hai người đã chia tay rồi.”

Mông Phong đằng hắng một tiếng: “Anh nói đúng đấy, tôi đúng là không còn yêu cậu ấy nữa, nhưng cậu ấy thì vẫn không nỡ cắt đứt với tôi. Bây giờ đừng quan tâm cậu ấy làm gì nữa, tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi, người như cậu ấy, anh mà yêu vào nhất định sẽ hối hận đấy...”

Lại Kiệt tỏ vẻ nghiêm túc: “Không sao hết, nếu cậu từ bỏ rồi, cứ để tôi thay cậu đi an ủi cậu ấy.”

Mông Phong: “Tự tôi biết đi an ủi, anh đừng ép tôi phải dùng bạo lực nhé, đội trưởng.”

Lại Kiệt: “Cậu mà đánh bây giờ thì con ngỗng này sẽ bị dọa bay mất.”
Đứt lời bèn vươn tay rút mẫu giấy quỳ từ miệng con ngỗng đang quạc quạc kêu ra, nhìn thử một cái rồi lật bảng màu ra đối chiếu: “Tối nay cả bọn nhin đói hết đấy.”

Mưa lất phất bay, Lưu Nghiễn đứng dưới tháp tín hiệu, thử điều chỉnh máy thu sóng trong tay, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên.

Thời tiết vẫn còn hơi lạnh, cậu mặc một chiếc áo khoác có mũ màu đen, tóc tai ướt đầm, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Cơ thể cậu vốn không cường tráng bằng Mông Phong và Lại Kiệt, lúc trước một mạch chạy trốn, mãi đến lúc tới được Vĩnh Vọng Trấn thì điều kiện ăn ở mới tốt hơn. Rời khỏi căn cứ ở vùng biển quốc tế, gia nhập vào đội Cơ Lốc thì ngày ngày chỉ có lương khô thịt hộp với viên vitamin, Lưu Nghiễn sắp không gượng được nữa, sắc mặt tái nhợt ốm yếu.

“Người ta vì cậu, không quản ngàn dặm xa xôi lặn lội đến chỗ chúng ta chịu khổ, chẳng lẽ cậu không xót chút nào sao?” Lại Kiệt hỏi.

Mông Phong bước về phía Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn anh một cái, xoay người đi thẳng.

Mông Phong gọi với theo: “Anh có chuyện muốn nói với em, đứng lại đó!”

Lưu Nghiễn: “Trung sĩ Mông Phong, tôi sắp chết đói đến nơi rồi, chẳng có sức để cãi nhau với anh đâu, hơn nữa tôi là thượng sĩ mà anh chỉ là trung sĩ thôi nhé, anh hô tôi đứng lại thì tôi có thể cho anh ăn cái bạt tai bất cứ lúc nào đấy, cảm ơn.”

Lưu Nghiễn leo lên xe, chui vào chỗ của mình, quần áo ướt lạnh dính bết vào người. Phía đối diện, Văn Thư Ca ngồi ôm một chân, tán gẫu với Lý Nham.

Lý Nham cho Văn Thư Ca xem tấm hình cắt trong ví của mình: “Cậu nhìn này, đôi mắt của Phong Hoa rất đẹp, trong vắt.”

“Ừm.” Văn Thư Ca đáp: “Tính tình cũng rất tốt, lại dịu dàng nữa, mừng cho anh.”

Lý Nham cười cười: “Giờ không biết dạy dỗ thế nào rồi, cô ấy thích trẻ con với động vật nhỏ, rất có lòng nhân ái. Phải không, Lưu Nghiễn?”

Lưu Nghiễn đáp: “Phong Hoa được yêu thích lắm đấy, mà cũng có thể vì trong Vĩnh Vọng Trấn có ít hotgirl quá.”

Văn Thư Ca nhàn nhạt nói: “Sau này cô ấy sẽ là một người mẹ tốt, đứa trẻ nào được làm con của hai người thật hạnh phúc.”

Không ai nói gì thêm nữa, Lý Nham lẩm nhẩm hát, Lưu Nghiễn thì vừa đói vừa lạnh, cậu rúc vào trong góc hết như một con mèo sùng nước.

Mông Phong leo lên xe cất tiếng hỏi: “Sao em không thay đồ đi?”

Lưu Nghiễn: “Hôm đó giặt xong cất trên xe vật tư, giờ mất luôn rồi, Văn Đệ, lấy hộ tôi cái chăn.”

Văn Thư Ca rướn người kéo cái chăn ở trên nóc xe xuống ném cho cậu, Lý Nham chợt nói: “Đó là chăn của thằng Út thì phải, hình Doraemon đấy, hồi trước thằng nhỏ tự mang theo.”

Mông Phong khó chịu, giơ chân đá văng cái chăn đi, khom người cời đồ của mình, đoạn giữ lấy Lưu Nghiễn định lột áo khoác của cậu ra.

“Làm cái gì đấy?!” Lưu Nghiễn khó chịu: “Đừng có giở trò lưu manh!”

Hai tên ở giường bên kia phá lên cười, Mông Phong cời nốt áo ba lỗ, chìa ra: “Thay đi, không cảm lạnh bây giờ.”

Trên bờ ngực trần của anh lộ ra tấm thẻ inox, Lưu Nghiễn đã từng thấy dạng thẻ như vậy, đó là thứ dùng để xác nhận thân phận của người lính khi hy sinh. Dùng một sợi dây mảnh đeo tấm thẻ inox lên cổ, những người lính

nhập ngũ thường thường vẫn để nó ngoài áo, nhưng Mông Phong lại giấu vào trong ngực.

Xỏ cùng với tấm thẻ inox là một chiếc nhẫn kim cương sáng lóng lánh.

Mông Phong nói: “Đói lắm phải không, ăn chút sôcôla lót dạ đi.”

Lưu Nghiễn mặc áo của Mông Phong vào người, rất rộng nhưng rất ấm, vẫn còn vương lại hơi ấm và cả mùi vị thân thuộc của anh.

Mông Phong bẻ một miếng sôcôla đút cho cậu, để Lưu Nghiễn nằm gối lên đùi mình, luồn tay vuốt nhẹ mái tóc vẫn ấm của cậu.

Lưu Nghiễn vừa nhắm nháp sôcôla, vừa ngược mắt nhìn khuôn mặt Mông Phong.

“Anh biết em đang nghĩ gì không?” Lưu Nghiễn khê hỏi.

Mông Phong đáp: “Nhớ tới chuyện hồi trước anh mua sôcôla cho em?”

Lưu Nghiễn: “Không, em ăn sôcôla thì nhớ ngay tới người đã bảo em mang sôcôla theo, cái bản mặt rất chi gợi đòn...”

Mông Phong: “À, là ba anh... Này Lưu Nghiễn! Em đừng ở đó mà được đăng chân lên đăng đầu, chẳng biết điều chút nào thế nhé! Tưởng anh không hiểu là em đang chửi xéo anh à!”

Lưu Nghiễn khua tay mô tả: “Anh nói chẳng sai tẹo nào cả, chính là cặp chân mày giống anh này, cái miệng này, bày ra cái vẻ mặt ‘ông đây vô đối’, cái điệu bộ ‘tất cả chúng mày đều phải nghe lệnh ông’, với cả ‘giờ ông rất bận cho mày ba phút nói xong thì phẫn’...”

Mông Phong: “Những lúc thế này thì đừng có dùng dạng câu liệt kê như thế! Đây chính là cốt khí, là bá khí, là anh hùng khí, là chuẩn top! Hiểu chưa? Có biết bao nhiêu là người thích anh đấy...”

Lưu Nghiễn: “Nỡ vừa thôi ông, anh học hết cấp ba thì chui đầu vào quân ngũ, sau khi xuất ngũ thì rúc trong nhà mở một cửa hàng online trên Taobao suốt hai tháng mà toàn bị khách hàng phản hồi xấu, thật ra là chơi Ma Thú đến max level rồi mới ra ngoài phơi nắng, chẳng gặp gỡ được mấy người, vừa thích nằm lì ở nhà lại còn ngốc, trừ việc biết đánh đấm ra... có cái quái gì để người ta thích...”

Mông Phong cúi tiết: “Còn chẳng phải là do em à?! Anh mở cửa hàng Taobao thì xúi dại anh khi trả lời cho khách hàng phải nói ‘cứng ời cứng’! Hại anh như lấy đó làm câu cửa miệng luôn! Đừng có mà đắc ý, trong doanh trại có rất nhiều lính mới, mấy đứa mười tám đôi mươi hể mở miệng ra là gọi đàn anh ngọt xớt, thỉnh thoảng nửa đêm còn mò lên giường của anh kia kìa, em phải may mắn lắm vì anh đây bền lòng kiên định, nếu không á...”

Lưu Nghiễn: “Bọn nó tằm tia ‘đóa hoa cúc’ của anh thì có, đừng ảo tưởng mình tốt lành lắm. Anh phải cảm thấy may mắn vì bền lòng kiên định, nếu không á, đi lính năm năm trời thì ‘phía sau’ cũng mất luôn. Văn Đệ, mau làm ảo thuật đi, biến ra một cành hoa cúc cho Mông Phong xem.”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn bỗng cảm thấy vẻ mặt Mông Phong hơi khác so với lúc thường.

“Anh đang nghĩ phải phản pháo kiểu gì đúng không?” Lưu Nghiễn chăm chọc.

“Tùy em muốn nói gì cứ việc, anh cũng chẳng nói lại em.” Mông Phong thuận miệng đáp: “Dù sao thì cũng nghĩ thông rồi.”

Đoạn Mông Phong lại trầm mặc suy tư, lơ đãng xoa đầu Lưu Nghiễn.

Lúc này Lại Kiệt lên xe cất tiếng: “Ăn cơm nào.”

Nguyên một con ngỗng luộc miệng vẫn còn ngậm tờ giấy thử co quắp nằm gọn trong chiếc mũ kim loại.

Mỗi người thử một cái cặp lông và con dao Thụy Sĩ, Lại Kiệt xéo một cái đùi ngỗng còn chưa vặt sạch lông cho Lưu Nghiễn rồi nói: “Cho cậu một đùi ngỗng, cái còn lại cho Văn Đệ, ở đây hai người nhỏ nhất.”

Thịt ngỗng nấu hơi nhừ, cũng chẳng có mùi vị gì, dù vậy thì cả bọn vẫn gặm một cách ngon lành. Đói bụng cả ngày rồi, vất vả lắm mới có thịt ăn, mà nhai kỹ còn cảm thấy rất thơm và ngọt.

Lưu Nghiễn vừa ăn vừa báo cáo vật tư dự trữ: “Chúng ta còn mười hai ngàn viên đạn súng tiểu liên, sáu khẩu AK, tám trăm viên đạn súng lục, hai

lăm quả lựu đạn, một quả bom hạt nhân mini, tất cả thiết bị đều hoạt động bình thường, có thùng dụng cụ, nhưng hết vật liệu. Xăng chỉ đủ chạy ba trăm hai mươi cây số nữa, lương thực còn đúng hai thanh rưỡi sôcôla, mất liên lạc với Tổng bộ, phải dùng điện tiết kiệm lại, tiếp theo tính sao đây? Ngồi đây chờ há?”

“Cứ tiếp tục lên đường như lúc trước.” Văn Thư Ca lên tiếng đề nghị: “Vừa đi vừa bổ sung vật tư, chúng ta phải có cái mà bỏ mồm chứ.”

“Hơi bị khó.” Lại Kiệt nói: “Giờ không giống với lúc trước, đa số đồ đạc trong các khu dân cư đều bị khoăng sạch rồi.”

Mông Phong bỗng hỏi: “Ở đây là khu vực cứu hộ của đội nào?”

Lại Kiệt trầm mặc một chốc, đoạn đáp: “Là đội Thiên Lang, ngày mai chúng ta bắt đầu tiến vào bán đảo Sơn Đông, dọc đường vừa kiếm vật tư tiếp tế vừa quan sát tìm cứu.”

Ngày 6 tháng 5 năm 2013.

Chúng tôi đã hoàn toàn mất liên lạc với căn cứ, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ có nguồn bệnh mang virus về căn cứ? Mong là không, nếu có đủ khả năng thành lập trung tâm cứu hộ ở vùng biển quốc tế thì nhất định phải có các biện pháp phòng hộ chặt chẽ, chắc sẽ không phát sinh tình huống này.

Để đảm bảo xăng đủ dùng, ngoại trừ các thiết bị như máy quét rada và radio, tất cả máy móc còn lại trong xe tạm thời tắt hết. Chúng tôi đi dọc theo quốc lộ tiến vào Sơn Đông, trạm dừng chân thứ nhất là Tế Nam.

Trên đường lác đác tìm thấy mấy chiếc xe hư hỏng vì tai nạn giao thông, xăng trong bình đã gần cạn đáy, nhưng cũng miễn cưỡng dùng tạm được, nhiên liệu của xe căn cứ là loại đặc chế, có độ tinh khiết cao như xăng dầu dùng cho hàng không.

Tôi tháo một động cơ biến đổi xăng trên cái xe hỏng, rồi gắn sau đuôi xe căn cứ để làm động cơ phân luồng. Sử dụng xăng 97 để khởi động máy, động cơ tuốc bin mini thì dùng để cung ứng điện năng, tạm thời có thể bật tất cả các thiết bị lên.

Mông Phong cho tôi một chiếc nhẫn vàng, nghe đâu là ‘lột’ được trên người một tay thương nhân Hồng Kông, còn dặn dò tôi nhất định không được cho Lại Kiệt biết.

Lính đặc công mà cũng đi nhận hối lộ cơ đấy...

“Em lại bôi nhọ anh trong nhật ký đấy hả?!” Mông Phong tức tối lên án: “Lưu Nghiễn! Em đừng có cái bộ dạng thấy ai cũng ngứa mắt như thế được không!”

Lưu Nghiễn đóng nhật ký cái bộp, điên tiết quát: “Em bôi nhọ ai trong nhật ký thì liên quan quái gì đến anh! Đây là đồ cá nhân mà, hưởng hồ em không hề đánh giá hành vi của anh là tốt hay xấu!”

Mông Phong: “Xóa ngay hai dòng cuối đi, nếu không Lại Kiệt xem trộm được nhật ký của em thì anh tèo đấy!”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt đang ngồi trên ghế lái cũng quay đầu lại: “Sao thế? Ê Lưu Nghiễn, cậu đừng bôi nhọ Mông Phong mãi thế, thỉnh thoảng cũng bôi nhọ tôi đây này.”

Mông Phong: “Người ta đâu có thích anh, việc gì phải bôi nhọ anh?!”

Lưu Nghiễn chẳng thèm đếm xỉa tới Mông Phong nữa, cậu nói: “Giờ có thể mở tất cả các thiết bị lên rồi, đủ duy trì trong vòng bảy mươi hai tiếng, giờ mọi người tính sao đây? Đầu tiên phải giải quyết vấn đề nhiên liệu, tiếp đó là lương thực và đạn dược. Phải đi về hướng nào? Văn Đệ, cậu thử phát tín hiệu gọi đi, coi quanh đây có đội nào không.”

Văn Thư Ca tháo ống nghe xuống: “Cho dù có chẳng nữa, liệu họ có bắt được tín hiệu không?”

“Tỷ lệ rất thấp, nhưng cứ thử xem sao.” Lưu Nghiễn ngồi trên bàn làm việc, lấy chiếc nhẫn vàng đập dẹp, rồi dùng kim điện nung nóng kéo nó thành sợi.

Văn Thư Ca ghé vào mic nói: “Đây là tín hiệu từ đội Cơ Lốc gọi các đội cứu hộ ở bán đảo Sơn Đông, chúng tôi đang lâm vào cảnh khốn cùng, đội Thiên Lang, đội Phi Long, đội Tiểu Hùng, đội Thợ Săn... Chúng tôi rất

cần được viện trợ, bất cứ đội cứu hộ nào nhận được tín hiệu này xin hãy lập tức trả lời. Đội phó, ca một bài đi?”

Mông Phong: “Muốn nghe bài nào?”

Lý Nham: “Hát một bài đi.”

Mông Phong tăng hăng, nhận lấy mic, nói: “Bà xã chọn bài nha.”

Lưu Nghiễn: “...”

“Đây là phát tín hiệu cầu viện.” Lưu Nghiễn nói: “Mấy người tưởng là hát karaoke đấy à?”

Mông Phong: “Đừng nghiêm túc quá vậy cưng, anh dám cá gần đây căn bản chẳng có mống chiến hữu nào đâu, mà có cũng chẳng mở radio trùng hợp như vậy, dù mở radio lại chưa chắc bắt đúng tần số này.”

Lưu Nghiễn: “Đừng vờ đáng yêu nữa cưng, bạn cao những một mét tám mươi lăm nặng tới bảy mươi tám cân, đâu phải bạn nhỏ Quyết Minh.”

“Làm một bài đi.” Lại Kiệt chen vào: “ Bài Chia tay vui vẻ, hoặc bài gì của Candy Lo ấy... à đúng rồi, Làm ơn chia tay ấy.”

“Đúng rồi đúng rồi!” Lưu Nghiễn tức khắc ủng hộ: “Đội phó hát Làm ơn chia tay đi!”

Mông Phong: “...”

Mông Phong tự quyết: “Tôi hát bài Cây phong của Jay Chou nhé, mong là Jay Chou vẫn sống sót, nào, mọi người cho tràng pháo tay đi.”

Lưu Nghiễn: “Ờ vậy cũng được lắm, anh sẽ đại diện cho tất cả mọi người ở đây, mồm đủ to, lưỡi cũng dài đấy, khi hát chắc giống...”

Mông Phong: “E hèm! Xin cảm ơn, tiếp theo đây tôi sẽ vì mọi người trình bày...”

Loa phóng thanh: “Cầu viện! Cầu viện! Đây là đội Thiên Lang! Có ai nghe thấy không?! Nghe rõ xin hãy trả lời! Có phải Tổng bộ ở trung tâm trên biển đó không?! Rốt cuộc ở đó đã xảy ra chuyện gì?!”

Ai nấy trước tiên đều ngẩn ra, liền sau đó Mông Phong tức tốc trả lời: “Các cậu đang ở tọa độ nào! Báo kinh độ và vĩ độ đi!”

Đầu bên kia vẫn nói: “Tôi là kỹ sư cơ khí Tiểu Quân của đội Thiên Lang, gọi Tổng bộ xin hãy trả lời...”

Lưu Nghiễn nhào tới chộp lấy mic: “Đây không phải trung tâm ở vùng biển quốc tế! Là xe căn cứ của đội Cơn Lốc, các cậu đang ở chỗ nào?!”

Người kia ngạc nhiên: “Sao các bạn lại có trên tần số của trung tâm trên vùng biển quốc tế?!”

Lại Kiệt nhảy vào: “Lý Đình Quân! Cậu nói vào việc chính cho tôi! Lại Kiệt đây! Không phải cậu đang kêu cứu à!?”

Người kia thốt lên: “A! Thì ra là anh Tiểu Kiệt, lâu quá không gặp! Là thế này, đội trưởng Vương Dương bị vây ở sân bay Diêu Tường, anh không biết đâu... Ở đây thây ma đông như kiến ấy, đạn dược của họ đã cạn kiệt rồi, tình hình hiện giờ cực kỳ éo le... Mà các anh đang ở đâu đấy?”

Lại Kiệt tức tốc nhấn mạnh chân ga, xe căn cứ vùn vụt tăng tốc, phóng như điện xẹt về phía sân bay, anh hô lên: “Lưu Nghiễn, nói với cậu ta 30 phút nữa chúng ta tới nơi. Bảo cậu ta báo cáo chi tiết tình hình bên kia đi.”

Từ loa phóng thanh vang lên: “Tốt quá! Giờ hoàn toàn đứt liên lạc với Tổng bộ rồi, sao các anh có thể...”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi gỡ một cái máy phát sóng trên đỉnh tháp tín hiệu xuống, rồi gắn máy điều tần lên nóc xe để phát tín hiệu mạnh, bán kính bao phủ không lớn nhưng...”

Bên kia reo lên: “Anh thông minh thật đấy! Sau này tôi cũng phải tháo một cái, nhưng mà cái máy đó những một trăm ngàn tệ cơ đấy, sao anhỡ lòng xuống tay được...”

Lại Kiệt không nhịn nổi quát ngang: “Đừng nói chuyện tào lao nữa! Báo cáo tình hình đi!!”

Lưu Nghiễn: “Đúng đó, báo tình hình bên các cậu đi!”

“Ờ, bọn Vương Dương tạm thời vẫn ổn, chẳng qua lúc tránh bọn thây ma chạy lên đường băng nên bị mắc kẹt trong thang lên máy bay, chúng tôi cả thảy có bốn đội viên, các anh thì sao? Súng ống có đủ xài không?” Lý Đình

Quân tiếp: “Anh cứ gọi tôi là Tiểu Quân, anh là kỹ sư cơ khí của đội Cơ Lốc à? Anh tên gì?”

Lưu Nghiễn đáp lại: “Bên tôi cũng đủ người! Bốn tay lính chiến cộng thêm tôi nữa, cậu có thể gọi tôi là...”

Lại Kiệt giục: “Báo cáo tình hình chiến đấu! Mông Phong nói chuyện với cậu ta đi! Thăng nhóc này bà tám có tiếng đấy, đừng để nó đổi đề tài!”

Mông Phong thế chỗ: “Có một mình cậu thôi hả? Giờ đang ở đâu?”

Tiểu Quân: “Tôi ở phòng phát thanh của sân bay, khi họ tiến vào đường băng an toàn thì bị chặn đường, từ quầy vé đến tận sảnh chờ máy bay đều nhưng nhúc thây ma! Rất nhiều con đã hư thối gần hết! Khi các anh chạy vào phải cẩn thận chút, chúng đều là hành khách chờ máy bay chạy nạn từ hồi năm ngoái, ước chừng mấy vạn con...”

“Ôi giờ... mấy vạn con.” Lại Kiệt thốt lên: “ Chẳng biết số đạn được của chúng ta có đủ dùng không nữa. Hỏa lực bên họ còn bao nhiêu?”

Mông Phong: “Hiểu rồi, chúng tôi sẽ chạy tới phòng phát thanh ngay, cậu có đảm bảo thông tin liên lạc được không? Đến lúc đó cậu phụ trách chỉ huy còn bọn tôi xông vào cứu người, đạn được còn bao nhiêu?”

Tiểu Quân: “Được, trước mắt tín hiệu rất ổn định, ban này tôi nghe rất rõ, là anh đang chuẩn bị hát đúng không? Thật ra giọng anh được lắm đấy, chất giọng dày, lấy hơi tốt, âm thanh vang vọng...”

Mông Phong: “Đương nhiên! Để tôi hát cho cậu nghe một...”

Lại Kiệt điên tiết: “Đừng để nó đổi đề tài nữa! Báo cáo bản đồ hướng đi!”

Tiểu Quân: “Hết sạch đạn rồi! Một viên cũng chẳng còn! Trong khẩu súng lục tôi phòng thân chỉ còn một viên thôi, để dành tự sát, các anh thì sao? Đạn được có đủ không?”

Lại Kiệt mất hết bình tĩnh: “Chết tới nơi rồi còn lảm chuyện như thế, để tôi nói chuyện với nó, Mông Phong tới lái xe.”

“Lý Đình Quân cậu nghe đây!” Lại Kiệt điên cuồng rống vào mic: “Báo cáo địa hình cho tôi ngay! Chạy tới cổng rồi!”

Tiểu Quân: “Vào cổng chính rồi đâm thẳng vào sảnh chờ.”

Mông Phong lái xe phóng về phía sân bay, hô lớn: “Ngồi cho vững!”
Liền sau đó, chiếc xe căn cứ đột ngột tăng tốc trước khi lao tới cửa chắn, đâm nát vụn bức tường, nghiền bánh xe vào đàn thầy ma đông nghịt. Lưu Nghiễn kéo cần khởi động cuộn tesla đặc biệt, các tia lửa điện xoè xoẹt nổ, điện quang tỏa ra bốn phía.

“Rẽ sang trái! Tôi thấy các anh rồi!” Tiểu Quân nói vội: “Băng qua khu kiểm tra an ninh tới đây!”

Chỗ nào cũng là bọn thầy ma hư thối, chỉ trong chớp mắt bọn chúng đã xông tới chiếc xe căn cứ trong sân bay. Mông Phong đánh mạnh vô lăng, Văn Thư Ca nhảy lên ghế phó lái phía trước khởi động súng phun lửa, chiếc xe căn cứ phi thẳng lên, phóng qua quây kiểm an, đâm đổ máy bán hàng tự động bên cạnh, khiến máy lon Coca lăn hết ra đất.

Tiểu Quân hô: “Đi thẳng đến hết đường! Tôi ở văn phòng trên tầng ba!”

Xe căn cứ gặp gì tông đó, dọc đường đã đâm văng tất cả các vật dụng trong phòng chờ, đuôi xe còn bị vướng dây điện của máy bán hàng tự động, cứ thế kéo theo cái máy kèn càng lao vút về phía cuối hành lang, liền sau đó đánh lượn sang bên, quay xe hướng ra hành lang, Văn Thư Ca đạp cửa phi xuống, xả ngay bốn phát súng diệt gọn lũ thầy ma vây quanh.

Mông Phong bước khỏi xe, vác khẩu tiểu liên sáu nòng, nhắm về phía tầng ba mà bắn, máu thịt bay tung tóe, Lại Kiệt đá tung cửa sau xe hô lớn: “Lên trên!!”

Lại Kiệt và Lý Nham dẫn đầu, Lưu Nghiễn theo sau, Mông Phong và Văn Thư Ca đi cuối bắn yểm trợ, cả bọn chạy lên tầng ba, xông vào văn phòng.

Kỹ sư cơ khí của đội Thiên Lang cũng cùng tầm tuổi như Lưu Nghiễn, đeo một cặp kính cận, thấy bọn họ bước vào thì thở phào: “Ồn trời.”

“Báo cáo chi tiết lại đi, tình hình sao rồi?” Lại Kiệt hỏi.

Tiểu Quân: “Là thế này, tối qua bọn tôi xác định hai hướng đi, một là đi theo hướng đông tới vịnh Giao Châu, hai là băng qua dãy Thái Sơn. Thật ra tôi ủng hộ đi theo đường biển, vì phong cảnh sẽ...”

“Nói vấn đề chính!” Cả bọn đồng thanh gất lên.

Dây thần kinh lý trí của Lại Kiệt rốt cuộc đứt phụt, anh móc súng lục dí vào đầu Tiểu Quân.

“Ấy ấy... anh Tiểu Kiệt đừng thô bạo như vậy chứ, rồi rồi... Chúng tôi vẫn liên tục gọi về Tổng bộ, nhưng không thu được tín hiệu gì, sếp sợ là bên đó gặp nguy hiểm nên định tìm một chiếc Boeing bay về vùng biển quốc tế xem sao, súng đạn vốn không còn bao nhiêu, khi vào tới sân bay lại đụng phải vô số thầy ma, dùng hết sạch đạn thì cũng bị vây nhốt ở thang lên máy bay...”

Lại Kiệt thu súng lại: “Vừa hay, bọn này theo cùng luôn, tôi cũng thấy hơi lo. Mông Phong mở đường, hai cậu đi giữa, Văn Đệ với Lý Nham bọc hậu, đi theo bọn này, khẩn trương!”

Toàn bộ lũ thầy ma trong sân bay đồng loạt ủa về phòng chờ máy bay. Mông Phong vác súng máy mở đường, Lại Kiệt bắn tỉa bằng súng ngắn, trong khi Lưu Nghiễn với Tiểu Quân mỗi người lượm một lon Coca, vừa nốc Coca vừa guồng chân chạy dưới sự yểm hộ của đồng đội.

“Này!” Mông Phong gào lên giữa tiếng súng đinh tai nhức óc: “Em quá đáng vừa thôi chứ!”

Lưu Nghiễn vọt sang bên, dùng một tay cầm máy tính bảng đập lệch đầu con thầy ma toan bổ vào Tiểu Quân: “Em đâu biết bắn súng! Uống có ngụm Coca thì ảnh hưởng gì tới anh!!”

Cả bọn nhào tới cổng đăng ký số 13, có cánh cửa bị đánh văng rầm rầm, chọc ra một cây đao.

Tiểu Quân hô: “Sếp và đồng đội của tôi đang ở trên cái thang đó! Nhìn kìa, họ đang đập cửa!”

Lại Kiệt không ngừng giục: “Kệ bọn họ đã! Tôi có cách rồi! Chạy khỏi đường băng rồi nói sau!”

“Cẩn thận!” Văn Thư Ca hét lên, xả liền hai phát súng bắn đứt dây cáp treo pano quảng cáo, tấm bảng rớt sầm xuống, đè bẹp lũ thầy ma.

Mông Phong dẫn đầu quét sạch bầy thầy ma đang chen chúc dưới cầu thang, đoạn thu súng lại, hòng súng bốc khói nóng rát, anh chộp lấy bàn tay đang cầm lon Coca của Lưu Nghiễn nốc tù tù mấy ngụm, hô lên: “Mau tranh thủ thời gian!”

Mọi người phóng vào lối thoát hiểm, Lại Kiệt giục: “Chạy nhanh lên nhanh lên! Cho tôi uống với, ê Lưu Nghiễn cậu phân biệt đối xử! Đau lòng quá đi!”

Văn Thư Ca đuổi sát phía sau an ủi: “Sếp đừng buồn, để em làm ảo thuật cho anh xem nhé.” Dứt lời thì lắc lắc cánh tay, giũ trong tay áo ra một lon Coca đưa cho Lại Kiệt.

Mắt Lại Kiệt muốn lòi ra.

“Rốt cuộc mấy người hết bao nhiêu lon?!” Lại Kiệt rống lên: “Nộp hết ra đây!”

Suốt lối đi thoát hiểm hầu như không có thầy ma, Lưu Nghiễn vội vàng chạy xuống cầu thang, Tiểu Quân bám gót theo sau thốt lên: “Ây da, tốt quá mừng quá, tôi còn định trước khi chết đi lấy một lon Coca uống cho bổ...”

Lưu Nghiễn: “Đáng lẽ cậu nên chui theo lối thông gió, rồi ném cái móc cáp xuống cầu máy bán nước tự động lên.”

Tiểu Quân: “Chà, anh thông minh thật đấy... Ủa, đôi dép Doraemon anh đang đi là của thằng Út...”

Mọi người đang lao xuống thang bộ, Mông Phong giương súng bắn nát đầu con thầy ma xông lên, đoạn kéo giật Lưu Nghiễn về, để cậu chạy vào tầng một.

Lưu Nghiễn vừa né khỏi bàn tay chộp tới của người bên cạnh vừa nói: “Cậu cũng quen Út hả? Tôi vội quá nên quên đổi giày, đi luôn đôi dép này...”

Tiểu Quân đáp: “Khi bọn tôi thực hiện nhiệm vụ ở Lệ Giang thì gặp đội Cơn Lốc, vào trung tâm thương mại thuận tay cầm hai đôi, tôi cũng có một đôi của Shizuka nữa, nhưng để trên xe quên không mang xuống, còn nữa...”

Lại Kiệt ngao ngán: “Thế kia nên tôi mới ngại khi các cậu bảo muốn đi tìm đội Thiên Lang.”

Văn Thư Ca lao nhanh xuống: “Tôi hiểu.”

Mông Phong: “Đội trưởng của họ chắc chắn là sống không bằng chết... giờ tôi mới thấy Lưu Nghiễn không lăm lờì chút nào.”

Tiểu Quân: “Máy liên lạc huy hiệu của các anh vẫn xài tốt hả? Của bọn tôi đã hỏng từ đời tám hoánh nào rồi...”

Lưu Nghiễn: “Vốn cũng hỏng rồi, nhưng được tôi sửa lại, sao cậu không sửa chúng đi?”

“Đằng này!” Mông Phong bực mình hét lên: “Hai người chạy nhằm hướng rồi!”

Lưu Nghiễn và Tiểu Quân đồng thời khụy chân trước xuống rồi xoay ngược người lại, bám gót Mông Phong chạy ra phía đường băng.

Lại Kiệt chạy sau cùng, Văn Thư Ca nhắm bắn một phát súng nát đầu con thây ma vọt ra dưới chân cầu thang, lại nói: “Tôi không biết Lưu Nghiễn cũng lăm lờì thế đấy...”

Tiểu Quân: “Tôi chẳng dám gỡ bậy gỡ bạ, tại sếp bảo mỗi cái huy hiệu trị giá những mười lăm ngàn đô Mỹ, làm hỏng đền không nổi đâu...”

Lưu Nghiễn: “Thật ra phần lớn huy hiệu bị hỏng là do hai cực quá nóng hoặc bị đoản mạch, cậu chỉ cần tháo ra rồi sửa bản mạch lại một chút, rồi hàn cầu chì, sau này nếu còn hỏng nữa thì thay cầu chì là được. Nhưng phải gắn cho chặt vì khi mấy người kia chạy nhảy dễ dàng bung ra khiến mạch bị đứt...”

Tiểu Quân: “Tại tôi đâu rành về điện tử, tôi học lý luận Vật lý mà... Sau này anh dạy tôi sửa nhé...”

Mông Phong cắt ngang: “Có chút ý thức của người đang chạy trốn để giữ lại mạng sống được không hả?! Hai người đừng chém gió nữa! Đầu tôi muốn nổ tung ra rồi đây này!”

Bốn tay thành viên yểm trợ hai kỹ sư cơ khí lao vọt ra đường băng, Lại Kiệt xoay người tung lựu đạn rồi hét lên: “Năm xuống!!”

Tất cả ai nấy đều bổ nhào nằm sấp xuống, quả lựu đạn phá đứt cầu thang lên máy bay, Tiểu Quân rạp người trên đất vẫn thao thao bất tuyệt: “Anh tới Lệ Giang bao giờ chưa?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chưa, khi tốt nghiệp cấp ba định đi với Mông Phong, nhưng cãi nhau nên...”

“Anh nên tới đó một lần, tuy là du khách thân ma hơi nhiều, nhưng cảnh vật đẹp lắm...” Tiểu Quân tía lia: “A! Sếp ơi sếp!! Mừng quá đi mất!!!”

Cái thang lên máy bay kia bị gãy lìa ở giữa, ba đội viên Thiên Lang rơi bịch xuống đất.

“Tôi sắp đánh sập cái cửa đó rồi đấy chứ!!” Vương Dương oang oang: “Coca ở đâu ra vậy? Xin miếng với!”

Lại Kiệt túm cổ áo Tiểu Quân, lôi cậu ta ném qua cho Vương Dương, bàn giao: “Hốt bà Tám của đội anh về đi, tôi sắp phát khùng rồi đây.”

Mông Phong ném súng qua, thành viên đội Thiên Lang đón lấy, Vương Dương và Lại Kiệt bắt đầu bàn chuyện rút quân, các thành viên vừa nhận được súng liền gấp rút chạy bổ về phía đường băng, bầy thân ma ở tầng một dần túa ra từ cổng đăng ký số bốn.

“Đi hướng nào! Có nhiên liệu không?” Lại Kiệt hô lên.

Vương Dương đáp: “Có! Hời này đã đổ đầy dầu rồi, bên kia có một chiếc Dash 8, lúc quay về đón Tiểu Quân thì bị nhốt!”

“Đi đi đi!” Lại Kiệt giục: “Mấy người K1 các anh chắc phải biết lái máy bay chứ... Nhanh lên! Đừng để Lưu Nghiễn với Tiểu Quân sấp vào nhau! Sẽ bị dạy hư mất!”

Mông Phong túm chặt Lưu Nghiễn, ghé sát vào tai cậu hét lên: “Không được chơi với thằng đó!”

Mọi người guồng chân chạy về chiếc Dash 8 chở khách cỡ nhỏ nằm giữa đường băng phía xa. Lại Kiệt tung ra ba cái móc móc lên cửa khoang máy bay. Lưu Nghiễn và Tiểu Quân chưa được huấn luyện, mỗi người bám một sợi chậm chạp leo lên, những người còn lại gấp rút bám vào sợi còn lại, sau

khi thu cáp thì tự giác kéo kỹ sự cơ khí của đội mình vào cabin, nhanh nhẹn đóng cửa lại.

Lũ thây ma trong sân bay đồng loạt túa về đường băng, Vương Dương ngồi trên cabin trước, hỏi gấp: “Ai biết lái máy bay! Xung phong một người đi!”

Mông Phong: “Đừng nhìn tôi, tôi không biết đâu, lúc lên lớp không nghe giảng.”

Lại Kiệt lên tiếng: “Cứ thử xem sao, trước kia học được gì tôi trả lại cho huấn luyện viên hết rồi.”

Lại Kiệt ngồi trên ghế phó lái, Vương Dương lần lượt ấn lên một đồng nút, cánh quạt ù ù quay, Tiểu Quân còn bận lục lọi đồ ăn trong khoang phi hành đoàn, một tay đội viên Thiên Lang thân nhiên tóm lấy cổ áo của cậu ta rồi ném vào chỗ ngồi, nhanh chóng cường chế cài chặt dây an toàn.

Máy bay âm âm khởi động, bản đồ điện tử sáng lên, đèn trong cabin tắt phụt, âm thanh điện tử kêu inh ỏi, chiếc máy bay bắt đầu lướt đi trên đường băng.

Tiểu Quân: “Oa! Nhiều thây ma quá đi, trời đất ơi, ban này đâu thấy nhiều thế, chắc là hành khách đến đi máy bay, bệnh dịch bùng phát ở sân bay nên...”

Lưu Nghiễn lịch sự đáp: “Ừ... có lý.”

Hai người ghé vào tay vịn nhìn xuống qua cửa kính, quan sát bầu thây ma đông nghịt bên dưới. Động cơ inh tai, máy bay lao vút qua đỉnh đầu bọn thây ma, bánh xe của máy bay đâm gãy đỉnh tháp phát sóng, xông vào tầng mây, bay hướng ra biển Đông Nam.

Lưu Nghiễn kéo cái bàn nhỏ ở tay vịn ra, đưa mắt nhìn lên nóc khoang máy bay, đoạn mở cánh cửa nhỏ trên đỉnh khoang ra, lấy xuống một hộp dụng cụ.

Bên trong có một cái tuốc nơ vít, cờ lê, kìm, búa và một cây kim khâu, Lưu Nghiễn rút kim ra, chà xát ngón tay ra hiệu: “Đưa cái huy hiệu cho tôi.”

Cậu nhận máy liên lạc dạng huy hiệu của đội Thiên Lang, để lên bàn nhỏ bắt tay sửa chữa, tiếp đó lấy sợi vàng ròng trong túi áo ra, bẻ lấy một đoạn để làm cầu chì, gắn vào huy hiệu rồi nói: “Dùng tạm đi, sau khi về cậu đổi cái cầu chì khác là được.”

Tiểu Quân: “A, thì ra là vậy, hiểu rồi hiểu rồi, lần sau tôi sẽ... Anh cũng dạn tay ghê nhỉ, linh kiện đắt vậy cũng ném luôn...”

Lưu Nghiễn chú tâm sửa chữa, chỉ gật gật đầu, trên ngón áp út là chiếc nhẫn kim cương vừa mới đeo lại, viên kim cương lóng lánh khúc xạ ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa kính.

“Các anh sướng thật đấy.” Một đội viên của Thiên Lang nói với Mông Phong: “Kỹ sư cơ khí của đội anh rất ít nói.”

“Đúng đấy.” Mông Phong thản nhiên đáp: “Ba tôi đặc biệt phái cậu ấy đến cho tôi mà, anh biết đó, trên đời này, không ỷ lại mấy mối quan hệ thì khó sống lắm.”

Mấy người kia đồng loạt ném cho Mông Phong ánh mắt khinh bỉ kẻ con ông cháu cha.

CHƯƠNG 41

KHỔN CẢNH

Trước 10 giờ, tại căn cứ Trung tâm cứu viện trên vùng biển Quốc tế.

“Gọi Bộ tổng chỉ huy, gọi Bộ tổng chỉ huy... Máy định vị bằng sóng âm phát hiện dưới lòng biển có sinh vật biển khổng lồ đang tiếp cận... số liệu cụ thể đã được truyền đi...”

“Cho phóng ngư lôi, huy động các tàu sân bay Varyag và Ninh Viễn để tập trung chi viện, đóng tất cả các đường ống tuần hoàn dưới nước, thông báo cho khu số 7 chuẩn bị chào thu sóng...”

“Gọi Bộ tổng chỉ huy, Trung tâm khí tượng gửi báo cáo tới.”

“Thông báo cho khu số 7, chuẩn bị máy triệt tiêu sức gió...” Mông Kiến Quốc ra lệnh: “Thượng tá Hạ Huy lên đài giám sát, chuẩn bị khởi động thiết bị phòng ngư...”

“Gọi Bộ tổng chỉ huy, khu số 7 trình báo cáo khẩn, yêu cầu tạm thời đình chỉ hoạt động của trạm phát điện hạt nhân cỡ nhỏ...”

Báo cáo ồ ạt kéo tới như sóng triều khiến Mông Kiến Quốc có chút sốt ruột.

Quân đội nắm quyền điều khiển mọi thiết bị trên đỉnh tháp khu số 7, chỉ cần khởi động tổ hợp thiết bị kiểm soát từ khu số 6 là có thể kích hoạt hệ thống phòng ngư tự động, nhưng chỉ thế thôi vẫn chưa đủ. Bởi khu số 7 có quyền từ chối mệnh lệnh tấn công quân sự bất cứ lúc nào, điều này khiến Mông Kiến Quốc vô cùng khó chịu.

“Không được.” Mông Kiến Quốc đổi ý: “Tôi phái Thượng tá Hạ Huy tạm thời tiếp quản đài giám sát ở khu số 7.”

Liền sau đó, toàn bộ khu số 6 bị chấn động nhẹ, tiếng cảnh báo vang lên dồn dập.

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên khắp căn cứ của Bộ tổng chỉ huy, Mông Kiến Quốc quyết đoán: “Phát lệnh, điều động tất cả các chiến sĩ lên mặt biển!”

Bên trong Hồng Kiều ai nấy đều vội vã bận rộn, toàn bộ đèn xanh trong khu số 6 đều chuyển sang màu đỏ, không ngừng nháy. Các sĩ quan có quân hàm từ thiếu tướng trở lên đều tức tốc đẩy cửa ra ngoài, ngay cả Thượng tướng Chu Duy Hạp cũng vội vã bước khỏi văn phòng.

Mông Kiến Quốc cùng họ trao đổi ngắn gọn tình hình, trong lúc đó lại một đợt chấn động lan đi.

Đèn báo động màu đỏ xoay tít, đèn trong đại sảnh lúc tối lúc sáng, toàn khu số 6 trở lên náo loạn.

Phần lớn những người dân cư trú nơi đây đều tới trước khi đại dịch lây ma bùng phát, hầu như chưa từng gặp phải tình huống khẩn cấp thế này, Trương Dân ngay lập tức đưa ra quyết định: “Bảo Bối, mình về đi! Mọi người đừng hoảng sợ! Hãy đi tới phía thang máy!”

Tất cả chuông báo động đều đổ dồn, chỗ nào cũng là người nhà của quân nhân cuống cuống tháo chạy gào khóc.

“Con đứng đây chờ ba nhé Bảo Bối!” Trương Dân vội vàng nói, đoạn anh phóng lên xe, thử điều khiển các thiết bị, nhưng nguồn điện đã bị ngắt nên không cách nào di chuyển được.

Lại thêm một tiếng nổ vang lên, cả khu số 6 hơi nghiêng sang một bên, mặt sàn bỗng chốc dốc nghiêng, liền sau đó nguyên cả chiếc xe trượt dài về phía sau, Trương Dân vừa mới ý thức được tình hình đã bị hất xuống hàng ghế cuối.

“Ba!” Quyết Minh gào lên.

“Con đứng yên đó!” Trương Dân vội hét.

Sàn nhà nghiêng về hướng tây, tạo nên một góc ba mươi độ so với mặt nước biển, Trương Dân lao qua dãy ghế, nhằm ra phía cửa xe, thế nhưng cả

chiếc xe nhanh chóng bị trượt về cuối đường, càng trượt càng nhanh, cuối cùng thì đâm sầm vào một căng tin công cộng, cửa kính vỡ vụn.

Quyết Minh mới chạy lên trước được vài bước đã trượt chân tại chỗ, cậu bé thét to đầy hưng phấn, như kiểu đang chơi cầu tuột bay thẳng xuống tìm Trương Dân. Tiếp ngay sau đó liên tục vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

“Báo động! Báo động!” Giọng nữ cất lên từ chiếc loa phóng thanh trung tâm: “Nước biển tràn vào, đã dựng lên các tường chắn an toàn và cho mở cửa thoát hiểm, xin hãy rút lui về các lối thoát hiểm gần nhất.”

Hơn một ngàn bức tường cách ly dày nặng đồng loạt rầm rầm nhô lên từ mặt sàn, vút lên khảm chặt vào trần nhà, làm lằm bặt động.

Quyết Minh trượt được nửa đường thì đâm thẳng vào một bức tường như thế, đầu cậu bé sưng ù như cái bánh bao.

“Ba ơi!” Quyết Minh gọi to.

Trương Dân bị rơi một cú khá đau, anh gượng đứng dậy, cách đó chừng ba chục mét, một bức tường trong suốt ngăn cách Quyết Minh bên trong. Trương Dân gắng sức bò lên, rồi giuông chân chạy tới bức tường cách ly.

“Con chạy sang đằng kia đi!” Trương Dân hô lên: “Đằng kia kìa!”

Trương Dân quay đầu nhìn sang bên hông, hai người họ đã bị vây trong hai khu cách ly riêng biệt, mà các lối thoát hiểm cũng ở hướng đối ngược nhau.

Quyết Minh không thể nghe được tiếng Trương Dân nói, cậu bé đành phải dựa vào khẩu hình của anh mà đoán, Trương Dân cuống cuống vỗ vỗ lên bức tường thủy tinh, chỉ chỉ sang bên kia.

Quyết Minh cũng gật đầu, chỉ phía sau lưng Trương Dân.

Trương Dân: “?”

Trương Dân dùng sức lắc đầu, chỉ hướng bên trái.

Thế nhưng Quyết Minh vẫn liên tục chỉ đằng sau Trương Dân, đôi mắt trong suốt phản chiếu vô số tạp vật đang lao đến.

Trương Dân: “...”

“Ầm!”, một tiếng động kinh hoàng vang lên, quầy căng tin, tủ lạnh, cả chiếc TV treo tường to lớn đều đua nhau trượt tới, toàn bộ khu số 6 lại từ từ nghiêng ngược về hướng Quyết Minh, bàn ghế, xe, bồn hoa, một đống đồ vật lao hết vào bức tường thủy tinh.

Trương Dân may mắn lọt thỏm giữa khe hở, không ngừng thở dốc.

Quyết Minh chậm chậm tiến về hướng tường thủy tinh, nhưng sàn nhà vẫn nghiêng ngược về phía cậu bé. Cả khuôn mặt Trương Dân như in chặt lên tường, anh vươn ngón tay đếm ra hiệu: “Một, hai, ba...” Rồi tức khắc mở miệng phát âm: “Chạy!”

Quyết Minh và Trương Dân cùng lúc quay đầu, chạy thẳng về hai lối thoát hiểm ở hướng trái ngược nhau.

Trời rung đất chuyển, nước biển chảy ngược trở lại, đèn cảnh báo trong khu số 6 bị tắt, đến tiếng còi hụ cũng dứt.

Lối thoát hiểm nhỏ hẹp bất chợt tối om, ai nấy thảm thiết kêu gào tuyệt vọng, không ít người điên cuồng dẫm đạp trên các bậc cầu thang, có vị quân nhân chưa kịp chạy thoát ra ngoài hét lớn: “Bình tĩnh! Bình tĩnh đi!!!”

Quyết Minh bị chèn ép giữa cầu thang chật hẹp, người từ tầng mười chín đua nhau chen chúc xô đẩy để lao lên, cậu bé bị đẩy đập đầu vào tường đến mấy lần.

Tầng mười.

“Mọi người đừng hoảng hốt!” Một người hô lên: “ Rút lui theo trật tự! Lên tầng chín!”

Lại thêm một tiếng động mạnh, tòa căn cứ theo đó nghiêng dần trong tiếng kêu khóc và gào thét, cuối cùng đổ hẳn sang một góc 900, những người trên cầu thang cao hơn hai chục mét bị hất rơi xuống dưới, đập mạnh lên tường, chết ngay tại chỗ.

Thân người nặng nề chất chồng lên nhau, Quyết Minh vốn bị chẹt trong góc giờ thành ra ở trên cao nhất.

“Mau mở cửa ra!” Có người hét lớn với cậu.

“Ờ.” Quyết Minh đáp không chút cảm xúc.

Trán cậu bé bị va đập đến trầy da chảy máu, rướn tay muốn nắm lấy tay nắm cửa thoát hiểm, nhưng cố mãi vẫn không nắm được.

Bên dưới lại có người kinh hoàng hét lên, ầm một tiếng, không biết là thứ gì đã đẩy cánh cửa tầng mười một ra, đám người chông chất lên nhau không ngừng rơi thụt xuống dưới.

“Á á á á!” Giọng nữ hét lên thất thanh, khoảnh khắc đó tất cả nháo nhào như ong vỡ tổ.

Quyết Minh cúi đầu nhìn xuống, hoảng hốt thấy một thứ gì đó chui vào trong, cuốn mấy chục người kéo phăng ra ngoài.

Liên theo đó, nước biển ồ ạt xộc vào, người người như muốn cuồng loạn. Khi Quyết Minh vặn mở được cánh cửa, nước ầm ầm phụt lên, hàng trăm người cứ thế bị nhấn chìm trong hành lang nhỏ hẹp, người đè lên người, không thể giãy giụa, cũng chẳng cách nào trốn thoát.

Quyết Minh mặt mũi lấm lem máu leo vào tầng mười, sàn nhà vuông góc lại bắt đầu nghiêng đi, cậu bé toan bắt lấy khung cửa nhưng vượt tay, tòa nhà nghiêng dần khiến cậu mất đà trượt dài trên hành lang, cuối cùng lại đâm vào cửa.

Cả khu số 6 bị xoay 1800, nước biển lại trào ngược ra ngoài, có thêm không ít người trong lối thoát hiểm bị cuốn đi, tiếp đó các cánh cửa bị đóng sầm do áp lực nước, ầm ỹ một hồi, sau đó rơi vào yên lặng.

Bốn bề tối đen.

“Có ai không?” Quyết Minh cất tiếng hỏi.

Trong hành lang vắng lại tiếng rên rĩ, Quyết Minh đứng dậy, lúc này mới phát hiện mình đang đứng trên trần nhà, cậu mò mẫm xung quanh, cẩn thận bước đi.

“Có ai đó không?!” Quyết Minh lại hô.

Có không ít người kiệt sức nằm gục giữa hành lang, một người đáp: “Có... có, cháu tên gì?”

Hệ thống cung cấp điện bị ngắt, giơ tay không thấy được năm ngón, cánh cửa sau lưng chợt mở ra, ánh đèn pin quờ quạng chiếu vào, Quyết Minh

quay phắt lại, nhìn chăm chăm vào người đàn ông.

“Bác Mông?” Quyết Minh chau mày thốt lên.

“Cháu biết ta à?” Mông Kiến Quốc nghĩ, chắc là cậu bé đã thấy mình trên TV, ông thở hắt ra: “Tình hình mọi người sao rồi? Còn sống chứ?”

Đèn pin quét dọc hành lang.

“Thiếu tướng Mông!” Lập tức có người cục cựa đứng dậy.

Mông Kiến Quốc ra hiệu cho người đó ngồi yên, ông lia ánh đèn về phía cánh cửa thoát hiểm, đoạn nói: “Mọi người hãy giúp đỡ lẫn nhau, kiểm tra vết thương cho người quanh mình rồi sơ cứu đơn giản. Cháu tên gì? Đi với bác.”

Quyết Minh báo tên rồi theo chân Mông Kiến Quốc vào văn phòng, bên trong cũng tối om, hai người đứng trên trần nhà, Mông Kiến Quốc cầm đèn pin chiếu vào sàn nhà trên đỉnh đầu.

Trên đó có một lỗ nhỏ, Mông Kiến Quốc hỏi: “Cháu có thò tay vào đó được không?”

Quyết Minh liền đáp: “Được ạ.”

Mông Kiến Quốc chông ghế trên bàn làm việc, trèo lên đứng, rồi kéo Quyết Minh lên, giữ cho cậu bé đứng vững trên vai mình, ông nắm chặt chân cậu bé: “Cháu thử đi, thò tay vào, trong đó có một cái cần gạt, ban nãy bất ngờ cúp điện nên nó cũng bị kẹt, nhờ cháu lôi nó ra nhé.”

Quyết Minh thò cả cánh tay vào cái lỗ nhỏ kia, cậu bé nói: “Ở trong có bạch tuộc không hả bác?”

Mông Kiến Quốc cười cười, hỏi: “Cháu thấy bạch tuộc rồi à?”

Quyết Minh “dạ” một tiếng, Mông Kiến Quốc cũng đáp: “Đúng là có bạch tuộc, rất phiền phức... Cháu chạm tới chưa?”

Ngón tay Quyết Minh móc được một cái tay nắm, cậu bé bèn chậm chậm kéo nó ra khỏi hốc, luồng điện ù ù tức tốc vang vọng ở nơi nào không rõ, gây nên từng cơn chấn động. Mông Kiến Quốc tiếp lời: “Xoay ngược chiều kim đồng hồ một góc 1800.”

Tay nắm được xoay về vị trí cũ, một tiếng “ùng” vang lên, bóng đèn bùng sáng, một giọng nữ vang lên: “Cần cứ bộ đội đặc công, hệ thống điện khẩn cấp của K3 đã khởi động.”

“Cảm ơn nhiều.” Mông Kiến Quốc như trút được gánh nặng, không gian bốn bên được chiếu sáng, trần nhà và cạnh sàn sáng lên những ngọn đèn yếu ớt, tầng mười tạm thời lấy lại ánh sáng.

Ông đỡ Quyết Minh xuống, bước tới kệ sách tìm lấy một đầu micro, lên tiếng: “Kết nối với hệ thống đầu cuối.”

“Đây là hệ thống độc lập của K3, xin hãy đọc khẩu lệnh thông hành của ngài.” Giọng nữ điện tử đều đều thông báo.

Mông Kiến Quốc cũng không dè chừng Quyết Minh đang đứng bên cạnh, báo ra một chuỗi mật mã, nhưng giọng nữ lại nói: “Từ chối khẩu lệnh, quá trình nghiệm chứng thân phận của chỉ huy Trịnh Phi Hồ thất bại.”

Mông Kiến Quốc trầm ngâm một lúc, rồi tiếp: “Xin truy cập vào hệ thống vũ khí Trung ương, kho vũ khí dự phòng hạng nhẹ tầng K3.”

Giọng nữ điện tử: “Khẩu lệnh được thông qua.”

Bên hông kệ sách đột nhiên đẩy ra một chiếc hộp nhỏ, ở trong có không ít súng ống đạn dược sắp xếp chỉnh tề.

Mông Kiến Quốc lấy đạn lắp vào súng, Quyết Minh thì đứng một bên rướn cổ nhìn ngắm xung quanh, Mông Kiến Quốc hỏi cậu bé: “Cháu biết dùng súng không?”

Quyết Minh gật đầu, Mông Kiến Quốc liền đưa cho cậu bé một khẩu, ông dặn thêm: “Đừng tùy tiện nổ súng đấy.”

Mông Kiến Quốc cởi áo khoác quân phục ra đưa cho Quyết Minh, để cậu bé mặc vào, bản thân chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đã ướt đẫm mồ hôi, bên trong là chiếc ba lỗ.

Ông đeo một khẩu súng trường bắn tỉa sau lưng, cầm một khẩu pháo gắn tay loại nhỏ gắn lên cánh tay trái, co duỗi năm ngón tay để thử độ linh hoạt, tay phải lại kéo micro xuống: “Xin phát sóng ra toàn bộ tầng này.”

Giọng nữ điện tử: “Từ chối khẩu lệnh.”

Mông Kiến Quốc: “Phản hồi nguyên nhân từ chối.”

Giọng nữ điện tử: “Cấp bậc cơ mật quá thấp.”

Mông Kiến Quốc điên tiết hất micro, tiện tay đấm nát luôn cái thiết bị đầu cuối, chửi thề vài câu.

“Sao vậy bác?” Quyết Minh thắc mắc.

Mông Kiến Quốc tức tối: “Lũ đần của khu 7, đã nói bao nhiêu lần đừng thiết lập độ an toàn cơ mật quá cao rồi... Quyết Minh, cháu theo sau bác.”

Mông Kiến Quốc bước vào hành lang, câu đầu tiên hỏi ra chính là: “Có lính K3 ở đây không?”

“Thiếu tướng Mông!” Có người tức tốc đứng dậy lên tiếng: “Giờ phải làm sao đây?”

Mông Kiến Quốc quét mắt nhìn qua, thấy không có lính đặc công, tất cả đều là người nhà quân nhân mà thôi, ông chỉ nói: “Có bị thương nhiều lắm không? Cậu này, đi thống kê sơ lược tình hình thương tật giùm tôi nhé.”

Dọc hai bên hành lang nằm la liệt người bị thương, phần lớn vẫn còn khả năng hành động, tất cả là hai mươi chín người, trong đó học sinh chiếm phân nửa. Một điều hiển nhiên là khi sự cố phát sinh, bậc làm cha mẹ luôn để cho con mình chạy thoát trước tiên. Mông Kiến Quốc lần lượt xem xét từng người, ông có thể gọi tên hầu hết trong số đó.

“Dao Mẫn.” Ông quỳ một gối xuống trước mặt người phụ nữ, nhìn xem mắt cá chân của cô.

“Kiến Quốc.” Người phụ nữ đó thở phào: “Sao anh lại ở đây?”

Mông Kiến Quốc không đáp, bên cạnh có một cậu bé con chừng mười tuổi khẽ gọi: “Bác Mông.”

Mông Kiến Quốc xoa nhẹ đầu cậu bé, thấy vết thương của cô không mấy nghiêm trọng, nên cũng yên tâm.

Cô lại hỏi tiếp: “Phi Hồ đâu rồi?”

Người phụ nữ này chính là vợ của Tổng huấn luyện viên K3 Trịnh Phi Hồ, cậu bé bên cạnh là con trai của hai người. Mông Kiến Quốc lúc này

mới đáp: “Hồi trưa khi phát sinh sự cố, cậu ấy đang ở trên đảo nhỏ chỉ huy binh lính, bây giờ chắc vẫn còn trên đó.”

Lý Dao Mẫn gật đầu, đoạn hướng ánh mắt vào Quyết Minh đang đứng phía sau Mông Kiến Quốc.

“Giờ không có thuốc men gì cả.” Mông Kiến Quốc nói: “Cô có đứng lên được không, thử xem nào?”

Lý Dao Mẫn vịn vào tường loạng choạng đứng dậy, Mông Kiến Quốc lại quay sang một người phụ nữ khác lên tiếng: “Nhờ phu nhân đỡ cô ấy một chút, cảm ơn.”

Người phụ nữ kia nhìn có vẻ lo lắng bất an, còn dắt theo một cô bé theo bên người, Quyết Minh bỗng thấy người này trông rất quen.

Người phụ nữ ngờ ngợ: “Quyết Minh à?”

Quyết Minh gật gật đầu, cậu bé chau mày: “Sao cô lại ở đây, không phải cô đã chết rồi ạ?”

Đây chính là Tiểu Lị, vợ của Vương Bác, nghe vậy thì lúng túng chuyển đề tài: “Ba cháu đâu rồi?”

Quyết Minh lắc lắc đầu, Tiểu Lị bước tới dìu bà xã của Trịnh Phi Hồ, rồi ngẩng đầu nói với Mông Kiến Quốc: “Thiếu tướng, Dương...”

Mông Kiến Quốc cũng nhồm người đứng dậy, đáp: “Phu nhân Dương, Đại tá Dương hiện đang ở trên tàu Thi Lang, chắc vẫn an toàn thôi. Được rồi, mọi người hãy đi cùng tôi, các cháu học sinh thì theo sau Quyết Minh, cậu ấy sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ các cháu.”

Quyết Minh bắt gặp một cô bé với vẻ mặt khó chịu đứng cách đó năm mét, cậu biết cô bé tên là Dương Vũ San, vì ở đây có không ít học sinh là bạn học cùng lớp nên đa phần cậu bé đều biết.

Quyết Minh dắt tay con trai của Trịnh Phi Hồ, cất tiếng: “Mọi người tới đây tập hợp.”

“Cậu thì làm được trò trống gì cơ chứ.” Dương Vũ San khịt mũi.

Quyết Minh lạnh lùng đáp: “Lát nữa cậu sẽ biết, đồ ngốc.”

Mọi người bật cười.

Mông Kiến Quốc ra hiệu cho mọi người di chuyển, ông dẫn đầu đi trước, đeo một tròng kính quét hồng ngoại mini, khuôn mặt cương nghị và điềm tĩnh, ánh mắt liên tục quét quanh hành lang, hết như một con báo săn mồi thận trọng giữa đêm đen.

Dương Vũ San chợt hỏi: “Bác ơi, sao bác lại ở đây mà không lên mặt đất chỉ huy? Bác có biết bao nhiêu người chết dưới này rồi không?”

Mông Kiến Quốc đẩy mở một cánh cửa, ông không quay đầu lại đáp lời: “Bác ở lại sơ tán, đưa ra các mệnh lệnh khẩn cấp, có điều trung tâm chỉ huy ở tầng bảy đã bị nước biển phá hủy, bác buộc phải theo lối thoát hiểm xuống tầng mười, thông báo mệnh lệnh cho mọi người, nếu không sẽ có thêm rất nhiều người chết nữa. K3 và khu số 7 có thể liên hệ trực tiếp với nhau.”

Dương Vũ San chưa chịu thôi: “Thế nhưng khi chạy trốn không phải nên chạy lên trên hay sao? Bác là thiếu tướng mà, phải vì Tổ quốc mà giữ gìn tính mạng bản thân chứ, chạy lên tầng sáu...”

Mông Kiến Quốc: “Tuy nhiên vào tình hình lúc đó, cần có một quan chỉ huy cấp thiếu tướng trở lên ở lại, dẫn đường cho dân thường và binh lính cùng lên mặt đất, triển khai tổ chức phòng ngự. Dù gì đi nữa cũng cần có một người hy sinh để yểm trợ, nếu các vị tướng đều chạy hết thì ai đến thông qua kiểm tra khẩu lệnh an toàn và chỉ huy binh lính sơ tán đây?”

Mông Kiến Quốc nói còn chưa dứt, tròng kính hồng ngoại bất ngờ báo nguy, ông ngay lập tức giơ cánh tay đeo khẩu súng pháo lên, nã ầm một quả!

Cánh cửa phía cuối hành lang mở ra, bên ngoài là một đại sảnh, trong khoảnh khắc đó dường như có thứ gì bay vút tới, Mông Kiến Quốc vội hô lên: “Lùi ra sau!”

Đám người hoảng sợ thét to, liều mạng chạy ngược về sau, một đầu xúc tu xộc tới, Mông Kiến Quốc vẫn đứng vững bất động, trở tay rút khẩu súng trường sau lưng, kéo chốt an toàn, giương súng bắn ngay một phát!

“Pằng!” Tiếng súng nổ vang khiến ai nấy đều hoảng hốt, chỗ nào cũng ngập tràn tiếng la hét kinh hoàng, vòi xúc tu vụt cuốn tới, Mông Kiến Quốc

vẫn không hề có chút hoảng loạn, điềm tĩnh kéo khóa nòng, bóp cò.

“Pằng!” Lại thêm một phát súng.

Xúc tu vung đến trước mặt, Mông Kiến Quốc cúi đầu tiếp tục kéo khóa nòng, không lùi nửa bước, bóp cò súng.

Liền lúc đó sau lưng ông vang lên liên tiếp ba phát súng, xúc tu văng ra, súng trường bắn tĩa và súng lục đồng loạt nã đạn vào cái vòi xúc tu to như khúc gỗ, chất lỏng sền sệt phụt ra đầy tường, cuối cùng nó rớt phịch xuống đất cách Mông Kiến Quốc chừng năm mét, rồi rút đi như chớp.

Mông Kiến Quốc tán thưởng: “Trương Quyết Minh, kỹ thuật bắn súng được đấy, ba cháu là ai?”

Quyết Minh chỉ gật đầu, thu súng.

“Trương Dân ạ, không biết ba đi đâu rồi.” Cậu bé trả lời.

“Cùng tới đại sảnh thôi, giữ khoảng cách hai mươi mét với bác nhé, nếu bác bỏ mạng nửa đường thì Trương Quyết Minh phải phụ trách dẫn đường, ở trên tường có bản đồ đấy, cháu đã biết chưa?” Mông Kiến Quốc căn dặn.

Quyết Minh gật đầu, rồi hỏi: “Dẫn tới chỗ nào?”

Mông Kiến Quốc: “Đến phòng chữa bệnh của K2, ở đó chờ cứu viện từ mặt đất. Còn bây giờ, chúng ta hãy dũng cảm và thận trọng cùng nhau kề vai chiến đấu, tiếp tục tiến về phía trước.”

CHƯƠNG 42

BIỂN SÂU

Buổi chiều ngày 9 tháng 5 năm 2013

Chúng tôi đã tiếp cận Trung tâm cứu viện của Liên minh Quốc tế Thái Bình Dương, Tổng bộ cứu viện của Trung Quốc tại vùng biển quốc tế.

Tôi đã nhìn thấy cảnh vật trên biển rồi...

“Ngồi cho vững!” Lại Kiệt hô lớn vào loa phóng thanh: “Bảo vệ các kỹ sư!”

Cao độ giảm dần, Dash 8 vốn là một chiếc máy bay cỡ nhỏ, vừa xuyên qua tầng mây lập tức chao đảo dữ dội, trời đất tối sầm, Lưu Nghiễn vội đóng quyển nhật ký lại rồi kêu lên: “Mau liên hệ Tổng bộ!”

“Luồng tin bị chặn rồi!” Vương Dương hét to: “Dưới kia có bão nhiệt đới!”

Chiếc máy bay đột nhiên lật cánh, Lưu Nghiễn suýt chút nữa thì bị hất văng ra ngoài, may mà Mông Phong kịp thời vươn một tay ôm lấy, nhanh nhẹn cài chặt dây an toàn cho cậu.

Gió lốc như muốn thổi tung máy bay, cơn bão cấp 12 hung bạo càn quét trên bầu trời vùng biển quốc tế. Dưới màn trời đen kịt, đỉnh tháp của khu số 7 phóng ra một luồng điện khuếch tán rộng khắp, khiến không khí trong nháy mắt bị ion hóa dưới điện áp hàng trăm triệu vôn.

“Rốt cuộc mấy người đó đang làm cái quái gì vậy?!” Lại Kiệt rống lên.

Lưu Nghiễn nói to: “Chắc chắn máy triệt tiêu sức gió bị hỏng rồi!”

“Ông trời ơi...”

Mọi người đều chứng kiến cảnh tượng bên ngoài cửa kính máy bay, đây mới thực sự là địa ngục trần gian.

Hàng vạn vòi xúc tu khổng lồ thi nhau vẫy vùng giữa mặt biển xanh đen, luồng điện trên đỉnh tháp quét qua chỉ khiến chúng rụt vòi ngụp xuống trong phút chốc, đổi lại có thêm càng nhiều xúc tu ngoi lên mặt biển.

Tàu sân bay Varyag bị vòi cuốn khổng lồ siết lấy, cuối cùng gãy đôi rồi chìm dần xuống lòng biển, hàng ngàn máy bay chiến đấu gồng mình giữa cơn bão, xuyên qua luồng điện xoay tròn giữa đất trời xám xịt được phát ra từ cuộn tesla đặc biệt, đảo cánh ném bom tới tấp.

“Gọi Tổng bộ, gọi Tổng bộ, đây là đội Thiên Lang và Cơn Lốc! Đừng ngộ thương người nhà!” Vương Dương hét lớn.

Chiếc máy bay hủy diệt vừa phóng tới gần vòi tức tốc đảo mình giữa cuồng phong, liệng cánh bay đi, để lại một đoạn tín hiệu.

“Tình hình rất xấu! Các anh phải hạ cánh xuống mặt biển rồi! Để tôi dẫn đường cho!”

Máy bay chở khách Dash 8 nối đuôi chiếc máy bay hủy diệt kia lao vút qua trăm dặm biển đen, cách mặt biển chỉ tầm hai chục mét, hai chiếc máy bay hết như lá vàng liệng giữa đất trời mênh mang, một mạch bay vòng qua mé phía đông của quần đảo san hô.

Khói đen cuộn cuộn, trên mặt biển phát sinh tiếng nổ long trời lở đất, hơn chục vòi xúc tu quăn lên nhau, cùng xộc vào nhà máy năng lượng nguyên tử loại nhỏ. Khói mù, lửa rực bao trùm cả một vùng mặt biển, sóng biển cao vút đánh ập vào bờ, phá sập hai đầu cầu nối của quần đảo san hô.

Đỉnh tháp trung tâm phóng ra hàng ngàn tên lửa định vị, vừa xoay vừa lao vun vút xuống mặt biển.

Trên biển rộng mịt mờ, thủy lôi bị kích nổ phá vỡ mặt biển phụt lên một cột nước chọc trời, bắn thẳng lên cao.

Những tia chớp điện đan vào nhau xẹt qua xẹt lại trên mặt biển, ánh sáng chói lóa xuyên qua cửa kính máy bay, chiếu thẳng lên mắt nhức nhối.

Giọng của Lại Kiệt vọng ra từ giữa cabin, anh hô lớn: “Chuẩn bị nhảy dù! Vương Dương! Trông cậy cả vào anh đấy!”

Vương Dương không đáp nửa lời, lái chiếc Dash 8 băng qua mưa bom lửa đạn, chống lại bão lốc điên cuồng, giữa sấm rung chớp giạt và sóng biển cuồn cuộn, theo sát chiếc máy bay hủy diệt tiến vào khu vực bên trong quần đảo san hô, sóng biển trong này cao chưa tới năm mét, máy bay hủy diệt lướt trên mặt biển rồi cất cánh vút cao, rời đi.

Chiếc máy bay chở khách vượt qua tất cả cạm bẫy hung hiểm của vùng biển xung quanh như một kỳ tích, có điều trước khi đáp cánh lại bị tia chớp đánh trúng đuôi cánh, kéo theo một luồng khói đen lao xuống mặt biển.

Trong cabin rung lắc dữ dội, tất cả khom người cúi đầu, mãi đến khi bóng tối phủ kín bên ngoài, máy bay chìm trong biển rồi lại chậm chậm nổi lên.

“Mặc áo cứu sinh vào!” Vương Dương lên tiếng: “Khẩn trương!”

Mực nước bên ngoài đã ngang cửa sổ, máy bay chở khách nổi dập dềnh, Lại Kiệt và Vương Dương lao khỏi phòng điều khiển, mở bung cửa sổ thoát hiểm khiến nước biển chớp mắt xộc vào. Cả bọn giãy giụa giữa nước biển lạnh buốt và cơn giông cuồng loạn, cố sức ngoi lên mặt biển, bầu trời trên cao kia hệt như khung cảnh của ngày tận thế trong các câu chuyện thần thoại cổ xưa.

Bầu trời tối tăm mịt mù, những tiếng nổ lớn vang dồn, sấm sét như lời khiển trách của các vị thần kéo ngọn chân trời, ngọn lửa đỏ rực như máu, tiếng bom nổ rất xối vào tai ùng ùng. Gió lốc tát sóng biển cuốn bọn họ hất sầm vào bờ đảo, Lại Kiệt ra lệnh: “Đợi lệnh tại chỗ! Tôi đi tìm người báo cáo!”

Cùng lúc đó, tại Bộ tổng chỉ huy ở khu số 6.

Trong đại sảnh vắng vẻ tĩnh lặng vô cùng, chỉ có tiếng nước “tí tách” không ngừng vọng tới. Bốn phía ánh sáng le lói, các bóng đèn dự bị tình huống khẩn cấp ở trần nhà và sàn nhà toát ra ánh sáng tù mù.

Mông Kiến Quốc bước đi trên sàn nhà trơn trượt ẩm ướt, cẩn thận tiến tới từng bước một, ngón tay ấn lên tròng kính hồng ngoại trên mắt trái, bốn

tuyến định vị tíu tíu quét trước tầm nhìn, ông đưa mắt quan sát xung quanh, sau cùng dừng lại trên vết máu ở góc tường.

Đằng xa bỗng vang lên một tiếng “phịch”, Mông Kiến Quốc nín thở, nghiêng tai nghe ngóng.

Tiếng động đó truyền tới từ rất xa, lại có liên tiếp mấy tiếng nữa vẳng lại, liền đó là một tiếng thét kinh hãi.

“Kiến Quốc.” Lý Dao Mẫn bất an: “Cái gì vậy?”

Mông Kiến Quốc giơ ngón tay ra dấu yên lặng, lắc đầu. Sau khi ông xác nhận khu vực đại sảnh an toàn mới thu súng lại, lấy thẻ thông hành quét qua máy quét đồng tử ở một bên, đoạn ghé mắt vào để quét đồng tử, nửa bên mặt đeo tròng kính hồng ngoại hướng ra ngoài điển trai khó tả.

“Hộc... hộc...”

Tiếng thở vẳng ra bên kia tường, nghe hệt như tiếng người bị lên cơn hen vật vã giãy giụa.

Những người đang đứng trong đại sảnh không khỏi lạnh toát sống lưng.

“Cứ chờ ngoài này.” Mông Kiến Quốc đẩy cánh cửa phòng y tế ra, cúi đầu quét mắt qua trần nhà dưới chân, tròng kính hồng ngoại tíu tíu báo nguy không ngừng, hiện ra một đường máu kéo dài ở khu trần nhà dưới hộp đèn.

Bóng đèn trắng toát chiếu khắp phòng y tế, ở sâu trong góc phòng có tiếng người thở dốc đứt quãng.

Mông Kiến Quốc giật tấm bình phong ra, phía dưới giường bệnh có một người nằm vật trong vũng máu, một bên cơ thể của cô đã bị lột da gần hết, thoi thóp thở, Mông Kiến Quốc quyết đoán rút con dao nhíp Thụy Sĩ đâm thẳng vào ngực cô, khiến cơ thể đẫm máu kia co giật một hồi.

Ông vuốt nhẹ mắt cô, dựng bình phong lên che lại rồi mới nói: “Vào đi.”

Máu chảy loang ra dưới chân bình phong, có người vừa dợm bước vào đã thét lên, Mông Kiến Quốc vội trấn an: “Đừng sợ, ở đây tạm thời an toàn rồi, lấy băng gạc và thuốc ra. Nghỉ ngơi cho lại sức, mười phút nữa hãy đi tiếp.”

Mông Kiến Quốc đứng tại cửa canh chừng, trùng hợp nghe được một đoạn đối thoại.

Quyết Minh: “Anh là Trương Quyết Minh, tên em là gì?”

Bé trai: “Trịnh Kỳ ạ.”

Quyết Minh gật đầu: “Ba em đâu rồi? Muốn làm một điều không anh bạn nhỏ?” Cậu bé thò tay vào cặp móc ra một bao thuốc lá của Trương Dân.

Trịnh kỳ: “Ba đi làm nhiệm vụ rồi... Em không hút đâu anh bạn lớn.”

Mông Kiến Quốc chen vào: “Trương Quyết Minh, cháu mà dạy Trịnh Kỳ hút thuốc thì cẩn thận bị ba thằng bé đánh đấy.”

Quyết Minh giương mắt nhìn lên Mông Kiến Quốc, ông chần chừ giây lát, lát sau mới bảo: “Cảm ơn.” Dứt lời đón lấy một điều thuốc, Quyết Minh đem bật lửa ra châm cho ông, rồi đóng nắp lại.

“Trịnh Kỳ này,” Mông Kiến Quốc thấp giọng hỏi: “Tuần trước... à không, tuần trước nữa, có một người tới nhà cháu phải không?”

Trịnh Kỳ chẳng hiểu gì, Mông Kiến Quốc rít một hơi thuốc, hươ tay miêu tả: “Dáng cao cao, mặc đồ vest, tóc vuốt ngược ra sau...”

Mắt Trịnh Kỳ sáng lên, cậu bé cười đáp: “Dạ đúng rồi, chú đó tên là Hồ Giác.”

Mông Kiến Quốc nheo mắt lại, dăm chiêu gật nhẹ đầu. Quyết Minh chẳng hiểu ra làm sao, cậu bé cũng quen Hồ Giác, nhưng không biết Mông Kiến Quốc có ý gì.

Mông Kiến Quốc không hỏi gì thêm, chỉ gật gật đầu, lúc này Lý Dao Mẫn từ trong phòng bước ra, vết thương trên cổ chân của cô đã đỡ hơn. Cô ôm lấy đứa con mười tuổi của mình vào lòng, tựa lên khung cửa nói: “Em đã nhìn qua một cái áp kế, bây giờ chúng ta đang ở dưới bốn kilomet so với mực nước biển.”

Mông Kiến Quốc khẽ mím đôi môi cương nghị, không đáp lời.

“Mọi người nghĩ sao về chuyện này?” Mông Kiến Quốc chậm rãi hỏi: “Là do ảo giác của hội chứng biển sâu, hay thật sự có thứ gì đó ngoài kia?”

Chẳng cách nào liên lạc với bên ngoài, tầng mười đã bị phong tỏa hoàn toàn rồi.”

Lý Dao Mẫn đáp: “Em cũng không rõ lắm, nguyên nhân của chuyện này là gì đây? Mà tình hình bây giờ không ổn định lắm.”

“Một loại sinh vật dưới lòng biển từ thời tiền sử.” Mông Kiến Quốc nói: “Tôi đang xem dở báo cáo của khu số 7 thì xảy ra chuyện, thứ đó chắc đã xâm nhập toàn bộ khu số 6... Cô bảo tình hình gì cơ?”

Lý Dao Mẫn tiếp: “Hội chứng biển sâu, tâm lý của họ hiện giờ không ổn định lắm.”

Mông Kiến Quốc quay đầu lại nhìn, hội chứng biển sâu đích thị là nỗi ám ảnh của hầu hết nhân viên khi tập lặn, người mắc phải hội chứng này sẽ bực dọc vô cớ, xuất hiện ảo giác, không tự chủ mà phóng đại một nỗi sợ hãi nào đó của bản thân.

Ông dụi tắt điếu thuốc, trong phòng bắt đầu có vài người nức nở khóc, Mông Kiến Quốc không khỏi cảm thấy đau đầu, dùng tay tháo nút cổ áo sơ mi. Nhiệt độ mỗi lúc một lạnh thêm, trong khi hệ thống điều hòa trung tâm đã ngưng hoạt động, ông đưa áo của mình cho một người phụ nữ vừa khóc vừa run rẩy vì lạnh. Chỉ mặc mỗi chiếc áo ba lỗ, ông bước ra đại sảnh nhìn quanh một vòng, lại nói: “Đi tiếp thôi, đến căng tin ngồi chờ.”

Rời khỏi đại sảnh, vừa đặt chân ra hành lang đã thấy ngay một vệt máu trượt dài, hình như là thi thể của một người nào đó đã bị kéo tới cánh cửa cuối đường, đằng sau cửa chính là nơi mà họ đã nghe thấy tiếng thét cách đây mấy phút.

Muốn đến được căng tin thì buộc phải băng qua chỗ này, có người đứng sau ngăn ngại lên tiếng: “Thiếu tướng, hay cứ ở lại đây, còn định đi chỗ nào nữa?”

Mông Kiến Quốc dứt khoát: “Không được, mặt bằng đại sảnh trung tâm không có lợi cho việc cố thủ, cậu nhìn đi, lỗ thông gió, khe đèn âm trần, đều là những tai họa ngầm. Tuy các cánh cửa hành lang đều dày chắc nhưng vẫn rất nguy hiểm vì lối thoát hiểm đã ngập nước biển. Chúng ta

phải băng qua sân huấn luyện dã chiến mô phỏng để đến căng tin, ở đó mới là nơi an toàn nhất.”

“Nhưng đằng sau cánh cửa kia có quái vật!” Lại có người vội vàng chen vào: “Không thể qua đó được!”

Mông Kiến Quốc cam đoan: “Tôi sẽ bảo vệ mọi người.”

Người kia hét lên: “Mình ông thì làm được cái quái gì?! Ở đây có hơn hai chục mạng người đấy!!”

Mông Kiến Quốc dừng bước, quay đầu nhìn thẳng vào người đó, dường như cảm nhận được một sự uy hiếp vô hình, anh ta sợ sệt rút lui ra sau, không dám hó hé gì thêm.

“Mong cậu hãy cố theo kịp, đừng tự ý hành động.” Mông Kiến Quốc chẳng chút bận tâm.

Họ dần bước về phía cuối hành lang, nơi đó có một cánh cửa, Mông Kiến Quốc rút thẻ quét qua khe, ánh đèn xanh lóe sáng. Từ sau cửa vang lên tiếng trầm đục khe khẽ, chứng tỏ “thứ đó” vẫn còn hiện diện.

Quyết Minh đi tới trước, nắm lấy tay cửa toan đẩy ra, nhưng Mông Kiến Quốc đã vươn tay đè lên nắm tay của cậu bé.

Quyết Minh nói: “Cháu mở cửa, bác cầm súng xử nó.”

Mông Kiến Quốc hỏi: “Cháu năm nay bao nhiêu?”

Quyết Minh: “Mười sáu ạ.”

Mông Kiến Quốc: “Bác đã bốn mươi sáu rồi, cho nên phải để bác mở cửa, cháu lùi ra sau đi, chuẩn bị giương súng bắn nó.”

Hành lang hoàn toàn yên tĩnh, Mông Kiến Quốc đẩy cửa ra, bên ngoài vắng ngắt trống không.

Quyết Minh lùi lại, đột nhiên từ phía đại sảnh mà họ vừa rời đi vang lên âm thanh gãy nứt.

Trong nháy mắt.

Đèn chùm gắn trên trần nhà đã lộn xuống dưới của đại sảnh nổ tung, kính cường lực nát vụn, một vòi xúc tu xộc vào!

“Năm sắp xuống!!!” Mông Kiến Quốc vội quát, đồng thời xoay ngang người, dang rộng hai chân tạo thành thế tấn vững chắc, tay trái cầm khẩu pháo mini, tay phải giương súng trường bắn tia, hiên ngang bóp cò cùng một lúc!

Mọi người sợ hãi la hét thất thanh, cả hai đầu hành lang đều xuất hiện xúc tu thò tới tấn công đám người bị kẹt bên trong!

Quyết Minh xoay người nhảy bổ tới, kéo Trịnh Kỳ còn chưa kịp tránh năm sắp xuống, Quyết Minh dùng thân mình che chắn cho cậu bé, rồi ngay lập tức rút súng, ngắm đầu ngắm bắn.

Vòi xúc tu sau lưng đã bị Mông Kiến Quốc nã pháo văng xa cả năm mét, còn một cái xúc tu ở cánh cửa cuối hành lang quần mình lao tới, bốn tiếng súng liên tiếp vang lên, Mông Kiến Quốc không cần nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ bị vây đánh hai mặt, không ngừng xả súng, bắn vòi xúc tu còn lại rớt phịch xuống đất, co giật liên hồi.

Đám người lánh nạn cuống cuồng nhóm dậy chạy về phía Mông Kiến Quốc, Quyết Minh rút lui sau cùng, cậu bé giương cao họng súng, bắn vào xúc tu còn cục cựa trong đại sảnh.

Mông Kiến Quốc được yểm trợ sau lưng nên lập tức xoay người, hai tay giơ thẳng trước mặt, tay phải bắn một phát súng đánh bay vòi xúc tu đang phóng tới, liền đó vung tay trái xuống đất, bật ra đầu dao nhọn giấu trong khẩu pháo gắn trên cánh tay. Ông hét lớn một tiếng, sải chân lao vọt lên, dùng hết sức bình sinh tung ra một quyền, “Phập!” Xúc tu bị đâm dính chặt lên vách tường!

Chất dịch nhầy nhụa bắn ra khắp nơi, xúc tu tuy bị dao nhọn đóng chặt vào tường nhưng vẫn còn sức vùng vẫy điên cuồng.

Mông Kiến Quốc buông lỏng năm đấm, rút tay khỏi khẩu pháo, ra lệnh: “Lập tức thoát ra ngoài cánh cửa!”

Vòi xúc tu trong đại sảnh như một con rắn khổng lồ uốn mình trườn tới, Quyết Minh tò mò lùi dần ra sau, cậu bé vừa mới liếc nhìn thứ đang dính cứng trên tường thì đã bị Mông Kiến Quốc túm áo lôi đi, đóng sầm cửa lại.

“Nó không có đầu sao?” Quyết Minh nói: “Chỉ có vòi.”

“Ừm.” Mông Kiến Quốc nheo mắt, gật đầu bảo: “Chỉ có xúc tu, không có đầu... nhưng vẫn hoạt động được, đúng là quái lạ.”

Đương lúc trò chuyện, đằng sau lại nghe tiếng hét thất thanh, Mông Kiến Quốc xoay người rời khỏi hành lang đại sảnh, đây là sân huấn luyện mô phỏng của K3, trên vòm mái trống hoác rải rác những xác chết biến dạng, phần đầu dập nát, cổ gãy lòi hết xương tủy, máu vấy ra đầy đất.

“Áp lưng vào tường mà đi.” Mông Kiến Quốc ngẩng đầu nhìn lên nóc, bên trên ba chục mét vốn là mặt đất, rừng cây nhân tạo rậm rạp bị dốc ngược. May mà trần nhà và mặt đất đã đảo lộn, bằng không nếu phải băng qua khu rừng này sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Trên mái vòm trung tâm hơi vát cong, ngoại trừ vài cái xác chết thì không còn gì khác. Mông Kiến Quốc dẫn mọi người đi tới mép vòm, trên cao là một cánh cửa.

“Có một cái cái hòm.” Quyết Minh phát hiện một cái hòm ở phía trên rơi xuống “Áo chống đạn, đèn pin, ấm đun nước...”

Đây chính là hòm đồ dự trữ của đội viên K3, Quyết Minh lục tung nó lên rồi nhận xét: “Có rất nhiều thứ xài được.”

“Cháu đang chơi trò truy tìm kho báu đấy à?” Mông Kiến Quốc bật cười: “Trong đó có dây thừng không?”

“Dạ có.” Quyết Minh đáp: “Chắc còn dùng được, trong trò RPG đều có mấy thứ này, tiếc là không có băng cát-xét...”

Mông Kiến Quốc đón lấy cuộn dây thừng, ném móc câu gắn chặt vào cánh cửa trên đầu, thoăn thoắt leo lên.

“Bác ấy có leo lên nổi không?” Một đứa bé ngây ngô hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Lý Mẫn Dao cười nói: “Thiếu tướng Mông từng được nhận Huân chương Anh hùng cơ mà.”

Dương Vũ San hừ mũi một câu: “Bày đặt bắt chước trai trẻ ra vẻ anh hùng.”

Trịnh Kỳ thốt lên: “Oai chưa, coi kìa.”

Có người trêu ghẹo cậu bé: “Có oai hơn ba cháu không hả?”

Trịnh Kỳ liền đáp: “Cũng ngang ngửa ạ.”

Lý Mẫn Dao cười bảo: “Phi Hồ vẫn lấy Thiếu tướng Mông làm gương đó, anh thử nói xem?”

Trong khi bên dưới còn khe khẽ tán chuyện với nhau, Mông Kiến Quốc đã leo tới cánh cửa trên cao, ông vịn cửa quét thẻ nhận dạng, chậm chậm đẩy ra rồi nhảy lên khung cửa, chừng một phút sau mới cất tiếng: “Lên đây đi, trẻ con lên trước, tới phụ nữ, cuối cùng là đàn ông.”

Sau khi trẻ con đã trèo lên hết, Tiểu Lị nói với Quyết Minh: “Cháu lên đi, Trương Quyết Minh.”

Quyết Minh từ chối: “Cháu phụ trách bọc hậu, hơn nữa cháu cũng không còn là trẻ con nữa.”

Sau khi tất cả mọi người đều đến căng tin, Mông Kiến Quốc mới kéo Quyết Minh lên. Khá nhiều người trong số họ không biết leo dây, lại thêm chẳng đủ sức, tuy Mông Kiến Quốc cường tráng xốc vác, nhưng một mình ông kéo lên lượt hơn hai mươi người lên cao ba chục mét cũng mệt bở hơi tai.

“Chỗ này an toàn rồi.” Mông Kiến Quốc đóng cửa lại: “Đây là khu căng tin tách biệt của K3, dành riêng cho huấn luyện viên bộ môn dã ngoại sinh tồn. Bên tay trái là thang máy thoát hiểm duy nhất, chỉ có một đường ra, trần nhà cũng không có lối thoát, lỗ thông gió rất nhỏ, cho nên mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi.”

Căng tin khá nhỏ song vẫn dư sức chứa hơn hai mươi người. Mông Kiến Quốc xem đồng hồ, giờ đã vào khuya, họ đang ở vị trí thấp hơn 4470 mét so với mực nước biển.

Bên cạnh mặt chiếc đồng hồ mà ông đeo có một chấm sáng, liên tục phát ra tín hiệu cầu viện tới mặt biển, thế nhưng hiện tại vẫn không có người đến cứu, chứng tỏ chuyện trên mặt biển còn chưa giải quyết xong.

Nhiệt độ mỗi lúc một thấp, Tiểu Lị và Lý Dao Mẫn đã vào nhà bếp tìm thức ăn. Mãi đến giờ Mông Kiến Quốc mới được thở phào một hơi, đầu tóc hơi rối, ông dựa lưng vào tường ngồi xuống.

Quyết Minh ôm chân ngồi kế bên ông, rảnh rỗi lục lọi túi xách, sát cạnh họ là cái lỗ thông gió duy nhất trong căng tin.

Mông Kiến Quốc mồ hôi vã ra như tắm, thấm ướt cả chiếc áo ba lỗ trắng, để lộ đường nét cơ bắp gợi cảm, mệt mỏi dựa người vào tường, châm điếu thuốc.

“Bác...” Dương Vũ San chỉ lên cái bảng cấm phía sau ông: “Ở đây cấm hút thuốc mà.”

Mông Kiến Quốc đành phải dụi tắt.

“Trương Quyết Minh, cháu đang nghĩ gì vậy?” Mông Kiến Quốc thuận miệng hỏi, ông đang ngồi lấp đạn, khẩu pháo gắn tay tháo xuống để trên sàn, còn có một khẩu súng bắn tỉa và một khẩu súng lục.

Quyết Minh không ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi đỏ, cậu bé lấy chú gấu nhỏ trong túi xách ra đưa cho Trịnh Kỳ.

Trịnh Kỳ nắm ngang cổ gấu nhỏ lắc qua lắc lại, vui vẻ chơi một mình.

“Cháu nhớ ba.” Quyết Minh nói khẽ.

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Lần cuối cháu gặp ba trong hoàn cảnh nào?”

Quyết Minh bèn kể lại tóm tắt, Mông Kiến Quốc nghe xong liền bảo: “Chắc vẫn còn sống thôi, cháu đừng nghĩ nhiều quá.”

Quyết Minh: “Cháu biết ba còn sống, có điều vẫn chưa thoát ra ngoài mà đang nghĩ cách tới cứu cháu.”

“Ừm.” Mông Kiến Quốc nói: “Cha con máu mủ, quả thật có một mối liên hệ tương thông rất kỳ diệu, hãy tin vào bản thân mình.”

Quyết Minh: “Nhưng cháu đâu phải con ruột của ba.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Mông Kiến Quốc tổn cả nửa ngày văt óc hòng biểu đạt an ủi, rất muốn nói mấy lời đại loại như sẽ đoàn tụ gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại.

Trên mặt biển, tại sàn hạ cánh của tàu sân bay Ninh Viễn.

Bọn Lại Kiệt vừa mới hạ cánh, Trịnh Phi Hồ miệng không ngừng lầm bầm gì đó, từ xa hùng hổ xông tới.

Ai nấy tức tốc lẫn như trạch, còn sót mỗi Lưu Nghiễn và Tiểu Quân ngỡ ngác đứng đó, Trịnh Phi Hồ gầm lên: “Ai cho mấy cậu trở về?! Có nhiệm vụ không lo chấp hành mà chạy tới vùng biên quốc tế làm cái gì?! Tổng bộ đã cho phép các cậu quay về chưa hả?!”

Vương Dương xoay người vắt giò chạy trốn, thành viên đội Thiên Lang đều biến mất tăm, Lại Kiệt hét lớn: “Thưa huấn luyện viên! Xin nghe em giải thích!!”

Trịnh Phi Hồ lao vút theo như một cái bóng, từ sau lưng tung ra một cước trời giáng, Lại Kiệt bị đạp bay thẳng ra ngoài, ngã dúi một đống, nằm trên sàn cả buổi không cựa cựa nổi.

Mông Phong ngó trái liếc phải toan kiếm một chỗ ẩn núp, ngờ đâu Trịnh Phi Hồ vừa bật người nhoáng cái đã phóng tới trước mặt, anh cam chịu nhắm tịt mắt, trên bụng ăn ngay một cước, ngã vào kho trực thăng, lộn một vòng, không động đậy.

“Còn giả vờ! Đừng dậy hết cho ông!”

Trịnh Phi Hồ đi qua đi lại trước mặt mọi người, gầm lên một tiếng trời long đất lở, vung tay tung một quyền đánh bay Văn Thư Ca, tóm áo Lý Nham ném vèo tới chỗ Lại Kiệt, còn bồi thêm cho mỗi người một cước, khiến Lại Kiệt vừa mới gượng đứng lên đã bị đạp nằm bẹp ra đất run lẩy bẩy.

Lưu Nghiễn: “...”

Tiểu Quân: “...”

Tiểu Quân nép sát rạt vào tường, dè dặt nhích người từ từ kiểu cua bò, rồi nhón chân chạy biến vào kho trực thăng bên kia. Vương Dương run lẩy bẩy, núp ở lối thoát hiểm ngoắc ngoắc cậu ta chạy tới, đoạn túm áo Tiểu Quân xách lên, vèo một cái chạy thục mạng, đi tìm huấn luyện viên K1 báo danh.

Trịnh Phi Hồ chuyển bước về phía Lưu Nghiễn, cậu thấy vậy chân nhũn ra như hai cọng bún.

“Lưu Nghiễn.” Trịnh Phi Hồ không đạp Lưu Nghiễn mà giơ tay ra hiệu, giọng lạnh toát: “Qua bên kia.”

Đội viên đội Cơ Lốc lập tức tự giác tập hợp, Lưu Nghiễn đứng nép sau lưng Mông Phong nhưng vẫn bị Trịnh Phi Hồ túm áo lôi ra, bắt cậu đứng cuối hàng.

“Nghỉ.”

Cả bọn ngay lập tức nghỉ, động tác cực kỳ đều.

“Chuyện tự ý vi phạm mệnh lệnh,” Trịnh Phi Hồ cất tiếng: “Trước mắt tôi chưa truy cứu! Tối đúng lúc lắm, giờ đang có nhiệm vụ cần giao cho các cậu... Nghe cho rõ! Cậu kia, nhìn đi đâu đấy! Tên gì?!”

Trịnh Phi Hồ vươn tay bóp yết hầu của Lý Nham, quát to: “Nghe cho rõ!”

Lưu Nghiễn nhìn mà mặt mày trắng bệch, gần như có thứ ảo giác nghe thấy tiếng xương cổ gãy nứt. Trịnh Phi Hồ nói tay, Lý Nham mồ hôi đầy đầu thờ dốc không ngớt, run rẩy gật đầu như bằm tỏi.

“Tình hình ngoài kia các cậu đã thấy rồi đấy...” Trịnh Phi Hồ nói tiếp: “Chúng ta hiện đang gặp phải một nguy cơ vô cùng nghiêm trọng, có thứ gì đó đã phá hủy nhà máy năng lượng nguyên tử, máy phát điện chạy bằng sức gió và sức nước cũng hầu như hư hỏng toàn bộ. Còn có thứ mò lên trên tháp...”

“Là bạch tuộc sao?” Lưu Nghiễn chen lời.

Mông Phong tức khắc vươn tay che chắn khuôn mặt Lưu Nghiễn.

Song Trịnh Phi Hồ chỉ liếc nhìn Lưu Nghiễn một cái, rồi đáp: “Đúng vậy, kỹ sư, vì cậu không phải là lính K3, nên tôi không áp đặt khuôn phép của quân nhân lên người cậu. Nhưng mong cậu phải tôn trọng tôi, sau khi nghe tôi nói dứt lời mới đặt câu hỏi, tôi sẽ chờ thời gian giải đáp cho các cậu.”

Mông Phong thờ phào.

Lưu Nghiễn còn chưa biết mình suýt chút nữa đã ăn một tát, chỉ mù mờ gật đầu.

Trịnh Phi Hồ lại nói: “Hiện giờ toàn bộ khu số 6 đã chìm xuống lòng biển, hơn nữa còn bị đảo ngược, ta cần có một đội người đến chấp hành

nhệm vụ đặc biệt. Chiếu theo tính nghiêm trọng của vấn đề, vốn dĩ phải cử lính đặc công đi chấp hành, nhưng tôi phải chỉ huy cứu nguy tại nhà máy nguyên tử, bảo vệ nhân viên kỹ thuật đi phong tỏa lò phản ứng, còn tất cả lính tráng ngoài kia đều bận chiến đấu với lũ quái vật, không rút ra được.”

Căn cứ ở vùng biển quốc tế cách thềm lục địa không xa, ngày trước khi chuẩn bị xây dựng đã khảo sát tổng hợp tất cả điều kiện tự nhiên như nguồn khí thiên nhiên dưới đáy biển, mỏ dầu cung cấp năng lượng cho hệ thống vận hành, dòng hải lưu, luồng cá, khoáng sản dưới đáy biển và nhiều yếu tố khác. Ở phía đông bắc còn có một hải vực sâu bảy ngàn mét.

Lúc bắt đầu xây dựng căn cứ, không một ai biết trong hải vực chứa đựng thứ gì, máy thăm dò bằng sóng âm cũng cho ra kết quả an toàn.

Lưu Nghiễn nghe giải thích xong đã mơ hồ cảm nhận được, dưới đáy hải vực này ẩn mình không ít sinh vật tiền sử.

Thực tế cũng chứng minh, cá nhà táng, sứa khổng lồ hay bạch tuộc... đều là sát thủ đại dương, bình thường sẽ không chủ động tấn công con người, hơn nữa với kích thước chênh lệch quá xa như vậy cũng bất hợp lý.

Tuy nhiên lúc này đây, chỉ trong một đêm, từ hải vực sâu hơn bảy ngàn mét tràn ra cả trăm con bạch tuộc tiền sử khổng lồ, Trịnh Phi Hồ đặc biệt nhấn mạnh, loài sinh vật to lớn này không biết nguyên do nào đã bị lây nhiễm virus, mà còn có tính công kích cực mạnh.

Khi cá thể bị lây nhiễm đầu tiên nổi lên mặt nước, khu số 7 đã bắt đầu bố trí phòng ngự, bắn nát hoàn toàn đầu bạch tuộc. Nhưng họ đã quên đi một điều quan trọng rằng bạch tuộc là giống loài có ít sự tương đồng với con người nhất.

Nó có hai hệ thần kinh và xúc giác, đồng nghĩa với việc bạch tuộc có hai đại não, một cái nằm trên đầu, cái còn lại chính là hạch thần kinh trải đều toàn thân. Vậy nên, cho dù đầu bị bắn nát bấy, xúc tu vẫn tự có ý thức, duy trì hành động.

Cả bọn đứng nghe không rét mà run.

Bạch tuộc bao vây tấn công quần đảo san hô, khi bay về căn cứ, từ trên không họ đã chứng kiến tận mắt cảnh tượng xúc tu nhưng nhúc vẩy vùng,

sôi sục cả đại dương.

Bọn chúng phá hủy nhà máy hạt nhân, tạo ra trận nổ liên hoàn rung trời, máy triệt sức gió trên đỉnh tháp bị bẻ gãy, khu số 7 buộc phải khởi động cuộn tesla đặc biệt mới tranh thủ được chút thời gian ngăn ngừa để thờ.

Liên sau đó, một cơn bão lại hình thành ngay trên mặt biển. Cơn bão nhiệt đới cấp mười hai này chớp nhoáng đã lan rộng, sức gió cũng ngày càng mạnh hơn.

Tiếp theo tàu sân bay Varyag lại bị hàng trăm cái vòi bạch tuộc khổng lồ siết đến gãy đôi, cuối cùng chìm sâu vào lòng biển.

Từ bầu trời đến mặt biển, rồi cả bên dưới lòng biển, đây chính là một trận chiến vô cùng gian khổ. 24 tiếng trước, chính tai họa đột nhiên kéo đến này đã phá hỏng dây cáp của nguồn phát điện chạy bằng sức nước, cầu Hồng Kiều của khu số 6 và các trụ sắt trên quần đảo san hô bị năm con bạch tuộc khổng lồ quấn gãy.

Bộ tổng chỉ huy đảo mình trong nước biển, rồi chậm chậm chìm dần, may mà lực đẩy Acsimet cân bằng với trọng lực, giảm bớt phần lớn áp lực nước. Trong lúc chìm xuống, căn cứ Bộ tổng chỉ huy quay lên trên, còn tầng đầu tiên đảo ngược xuống dưới, cách điểm rơi cỡ ba ngàn mét, cả khu căn cứ cheo leo ngay bên cạnh hải vực, chỉ chực lao xuống.

“Áp lực nước sâu bốn ngàn bốn trăm mét.” Trịnh Phi Hồ nói: “Đã gần tới mức cực hạn, nếu rơi xuống hải vực, áp lực nước biển sẽ ép Bộ tổng chỉ huy thành một đồng sắt vụn, bây giờ phải khẩn trương phái lính đặc công xuống dưới đó, khởi động thiết bị đối phó khẩn cấp.”

“Tất cả nguồn năng lượng đều bị ngắt, cả khu số 6 chỉ còn mỗi nguồn điện khẩn cấp của K3 còn hoạt động được. Các cậu sẽ được đưa xuống dưới bằng tàu ngầm, thiết bị đối phó khẩn cấp đặt tại Trung tâm Điện tử và CNC4 ở tầng một, các cậu phải bật nguồn điện lên, thông qua khẩu lệnh rồi mới có thể khởi động nó.”

4 CNC: Dùng máy tính để số hóa và điều khiển máy móc với mục đích sản xuất các thiết bị kim khí phức tạp.

“Loại thiết bị đối phó khẩn cấp này chuyên dùng trong trường hợp cần cứu bị chìm...” Trịnh Phi Hồ giải thích: “Theo nguyên lý khí nén...”

Lưu Nghiễn lại chen vào: “Em đã từng xem qua nguyên lý này ở xưởng sản xuất, sau khi công trình đảo ngược sẽ bung mở túi khí khổng lồ, nhờ đó Bộ tổng chỉ huy có thể nổi lên mặt biển.”

Trịnh Phi Hồ: “Chính xác, chú ý là phải bật túi khí ngay khi khu số 6 đảo ngược hoàn toàn, nếu chờ cho tầng đầu tiên chạm đáy biển trực tiếp kích hoạt túi khí, lúc đó áp lực khí nén không đủ để thổi căng túi khí lên được.”

Trịnh Phi Hồ tiếp: “Các cậu chỉ có thể vào bằng đường ống thải rác của Trung tâm nghiên cứu sinh hóa Quân đội ở tầng mười chín. Rồi theo lối thang máy tiến vào sân huấn luyện của K3 ở tầng mười, sử dụng khẩu lệnh an toàn của tôi để thông qua cửa chính, đến Trung tâm CNC tại tầng một, dùng một con chip mà lát nữa tôi sẽ giao cho các cậu, tái khởi động hệ thống ứng phó khẩn cấp. Sau đó máy tính sẽ hướng dẫn cho các cậu phải làm gì tiếp theo. Còn thắc mắc gì, bây giờ có thể hỏi.”

Lại Kiệt mở đầu: “Trong đó có còn bạch tuộc thây ma không?”

Trịnh Phi Hồ: “Tôi cũng không chắc.”

Lại Kiệt: “Khoảng bao nhiêu người còn sống?”

Trịnh Phi Hồ: “Còn bao nhiêu người sống sót chẳng liên quan gì tới các cậu.”

Lại Kiệt: “Chỉ có vài người đội em thôi sao? Vậy rất nguy hiểm...”

Trịnh Phi Hồ lạnh giọng: “Nếu không nguy hiểm thì vớ đại một đội lính mới bất kỳ cũng có thể chấp hành nhiệm vụ rồi, cần gì đến học trò của Trịnh Phi Hồ tôi?”

Lại Kiệt vốn định xin thêm một tiểu đội đến trợ giúp, có điều Trịnh Phi Hồ lại nói như thế, chứng tỏ hiện giờ rất thiếu người.

Mông Phong bất chợt lên tiếng: “Ba em đang ở đâu?”

Trịnh Phi Hồ: “Không biết.”

Mông Phong tức khắc chau mày hỏi: “Ông ấy bị nhốt trong khu số 6 sao?!”

Trịnh Phi Hồ: “Ông ấy là vị tướng duy nhất ở lại chỉ huy cục diện, khu số 7 đã nhận được tín hiệu cầu viện từ đồng hồ của ông ấy, nhưng không thể xác nhận còn sống hay không.”

Mông Phong yên lặng một lát, sau đó nói: “Vẫn còn sống.”

Trịnh Phi Hồ nhìn Mông Phong, ánh mắt toát có chút hàm ý khó tả thành lời, sau đó nói: “Cũng có thể đã chết, Trung sĩ Mông Phong.”

Đội viên không một ai dám hé lời, Trịnh Phi Hồ bỗng nhiên tức giận quát lớn: “Cậu xuống đó để làm nhiệm vụ chứ không phải đi cứu người! Hiểu chưa! Hay để tôi phát tín hiệu cho Thiếu tướng Mông bảo ông ấy tự sát trước! Tránh liên lụy các cậu!”

Mông Phong nghiêm nghị đáp: “Đã hiểu.”

Trịnh Phi Hồ: “Tốt.”

Mông Phong lại nói: “Ông ấy còn sống, em biết.”

Trịnh Phi Hồ lạnh lùng nói: “Cậu nói còn sống thì là còn sống. Chỉ thị hết! Tất cả bên phải, quay! Đội trưởng Lại Kiệt, dẫn đội viên của cậu đi chinh đồn lại trang bị! Cho các cậu năm phút! Hết năm phút tàu ngầm sẽ đưa các cậu xuất phát!”

CHƯƠNG 43

CANH GÁC

Tại tầng mười tám thuộc khu số 6.

Nước biển tràn vào tầng mười ba rất nhanh. Các bức tường thủy tinh của tầng mười ba, mười bốn và cả tầng bảy của Bộ tổng chỉ huy đều vỡ nứt, dần dần chìm sâu xuống, sức nén từ áp lực nước dần tăng lên, những vách ngăn cong vẹo biến dạng, liên tiếp phát ra những âm thanh móp méo nứt gãy.

Luồng nước khổng lồ xộc vào lối thoát hiểm, những người chạy nạn chen lấn trên cầu thang bộ chưa kịp trốn đã bị nhấn chìm, xương cốt gãy nát, khoang sọ bị đè bẹp.

Trong khoảnh khắc nước biển tràn vào, Trương Dân vội xông lên tầng mười ba, giờ phút đó chỗ nào cũng là cảnh người chen ép, xô đẩy nhau trong cầu thang, đoàn người phát cuồng chen lên, bất chợt trên cao phát ra một tiếng nổ mạnh.

Trương Dân thầm nghĩ “hông rồi”. Anh vội vàng bật lên, nghiêng người lộn xuống dưới tay vịn cầu thang, từ tầng mười bốn nhảy xuống tầng mười lăm, rồi từ tầng mười lăm lộn xuống tầng mười sáu. Khắp nơi người chật như nêm, tiếng nổ trên đầu mỗi lúc một gần thêm, nước biển như một con quái thú khổng lồ rít gào lao thẳng xuống. Trương Dân phóng người về trước rồi guồng chân chạy vào lối thông hơi tầng mười sáu, chỉ một giây sau đó luồng nước thốc tới đẩy bắn anh đi, sau vài cú va đập trong đường ống thông hơi nhỏ hẹp thì văng ra, ngã xoài trên đất.

Tiếng nước biển âm âm đổ vào tầng mười sáu, Trương Dân chật vật đứng dậy chạy qua hành lang.

“Cảnh báo! Cảnh báo!” Giọng nữ điện tử vang lên: “Khởi động hệ thống khẩn cấp, đóng tất cả các đường thông hơi, xin hãy rút lui từ lối thoát hiểm gần nhất.”

Trương Dân vội lao ra khỏi hành lang, tới khúc cua chốt có người thét to, anh va sầm vào một cô gái.

“Xin lỗi.” Trương Dân kéo cô gái đứng dậy, đoạn ngạc nhiên: “Phong Hoa?”

Lỗ thông hơi vừa đóng kín, luồng nước lập tức dừng chảy vào tầng mười sáu.

Tạ Phong Hoa đứng giữa dòng nước ngập tới đầu gối không ngừng run rẩy.

“Trương Dân?” Tạ Phong Hoa hỏi dồn: “Sao anh lại ở tầng mười sáu? Lối thoát hiểm có đi được không?”

Trương Dân ngẩng đầu nhìn lên, nơi Tạ Phong Hoa vừa chạy ra là Trung tâm Truyền thông của Bộ tổng chỉ huy, anh thở dốc đáp: “Không đi được nữa, bị ngập nước hết rồi.”

“Anh đi với tôi!” Tạ Phong Hoa kéo Trương Dân chạy bổ về phía thang máy cuối hành lang, quẹt thẻ bước vào, lại nói: “Đây là thang máy chuyên dụng loại nhỏ của Trung tâm Truyền thông để các phóng viên chuyển tư liệu.”

Trương Dân vừa bước vào trong liền nhấn điên cuồng lên mấy cái nút thang máy.

“Chỉ còn một mình cô thôi sao?” Trương Dân hỏi.

Tạ Phong Hoa thở gấp: “Lối thoát hiểm ở phía Bắc bị nước tràn vào, chỉ còn cửa ở phía nam nên mọi người đều đổ xô về lối đó! Có một con quái vật chui vào... Quyết Minh đâu rồi?”

Sắc mặt Trương Dân tái nhợt, lo lắng đáp: “Không biết, bọn tôi chạy hai hướng khác nhau... Thằng bé đi về phía nam, cảm ơn trời đất, chắc chắn không có việc gì.”

Trương Dân lại tiếp: “Chỉ cần Quyết Minh được an toàn... thì tôi...”

Tạ Phong Hoa vội trấn an: “Anh đừng sốt ruột, nhất định không sao đâu. Tất cả chúng ta đều trốn thoát từ Dự Trấn cơ mà, lẽ nào còn sợ chút rắc rối này? Phải không?”

Tạ Phong Hoa mỉm cười khích lệ, Trương Dân cười theo.

Trên đỉnh đầu đột ngột vang lên tiếng động lớn, thang máy ngừng chuyển động.

Trong nháy mắt, thang máy rơi tự do. Tạ Phong Hoa hoảng hốt hét lên, Trương Dân lập tức hô lên: “Bám chắc vào!”

Dây cáp bị đứt, thang máy cỡ nhỏ từ trên cao chục mét ù ù lao xuống, rơi “ùng” một cái vào nước. Nhờ nước biển giảm bớt xung lực, Tạ Phong Hoa chỉ bị ngất đi, còn Trương Dân phụt ra một búng máu.

Buồng thang máy chậm chậm chìm xuống, mực nước dâng lên, dòng nước giá lạnh bao trùm khiến Tạ Phong Hoa giật mình tỉnh lại.

Trương Dân thở hổn hển ngẩng đầu nhìn lên, nước biển lạnh buốt tận xương tủy, càng lúc càng dâng cao, anh ngược nhìn một hồi, bất thành linh tung một quyền bật tung bảng đèn của thang máy, leo lên nóc rồi kéo Tạ Phong Hoa đỡ lên.

Tạ Phong Hoa xây xẩm mặt mày, lão đảo gọng đứng trên đỉnh thang máy.

Bốn bên nước cuốn ào ào, Trương Dân nghiêng răng tháo một thanh thép từ trong thang máy ra, cạy mở cánh cửa trên cao rồi bò vào tầng mười tám Viện nghiên cứu chế tạo máy của Quân đội Trung Quốc.

Tạ Phong Hoa không ngừng ho khan, cánh cửa thứ hai vừa mở được nửa chừng thì mất điện.

Hai người họ băng qua tầng mười tám, tiến vào khu công xưởng, Trương Dân nhìn quanh một vòng, thử tìm cách mở nguồn điện.

“Đã khởi động hệ thống điện khẩn cấp của Viện nghiên cứu chế tạo máy.” Một giọng nữ cất lên.

Toàn bộ đèn đóm trong tầng này đều sáng lên, giọng nữ đều đều: “Khởi động cơ chế phòng ngự.”

Xung quang vọng lại những tiếng ầm ầm, hơn trăm cánh cửa liên tiếp đóng lại.

Đầu ngón tay Trương Dân giật giật trong vô thức, anh nói: “Bây giờ... tôi tới thang máy xem thử, có thang máy chuyên dụng...”

Đang định ấn lên nút thang máy, ngón tay còn chưa chạm tới thì đằng xa đột ngột phát ra một tiếng động, đèn điện tắt ngóm.

Trương Dân: “...”

Tạ Phong Hoa: “...”

Trương Dân: “Không phải chập điện đâu, tôi... còn chưa đụng tới cái nút nữa mà. Hình như hệ thống cấp điện bị hỏng rồi, phen này phiền to rồi.”

Tạ Phong Hoa gượng gật đầu một cái: “Tôi... có thể làm chứng. Anh không phải bồi thường nhiều lắm đâu.”

Khu số 6, tầng mười.

Một đám trẻ tự động vây đến trước mặt Quyết Minh, cậu bé vừa lắp đạn vào súng lục theo cách Mông Kiến Quốc mới dạy, vừa nói: “Mấy đứa ngồi xuống đi.”

Chừng mười đứa học sinh dựa tường ngồi xuống, Mông Kiến Quốc chỉ nhìn bọn trẻ không nói gì.

“Ba cháu đâu rồi?” Mông Kiến Quốc xoa xoa đầu Quyết Minh.

Quyết Minh đáp: “Đang nghĩ cách cứu cháu.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Ba ruột hả?”

Quyết Minh lắc đầu, Mông Kiến Quốc tiếp: “Còn mẹ cháu thì sao?”

Quyết Minh nói: “Không biết, ba kể là tự ba nhặt cháu về.”

Mông Kiến Quốc gật đầu, đoạn bảo: “Lúc con bác bằng tuổi cháu thì không bình tĩnh được như cháu mà rất xốc nổi. Xem trong túi áo cháu đi.”

Quyết Minh vẫn còn đang mặc chiếc áo khoác rộng thùng thình của Mông Kiến Quốc, vừa dày lại vừa ấm áp, cậu bé rút tay vào túi áo, mò thấy một bức ảnh bèn lấy ra xem.

Trong ảnh là Mông Kiến Quốc thời trẻ, đang công kênh Mông Phong trên vai.

Quyết Minh nghiêng đầu xem xét Mông Kiến Quốc, giờ tấm ảnh ra so sánh.

Mông Kiến Quốc biết tông cậu bé đang nghĩ gì, ông mỉm cười: “Già rồi phải không?”

Quyết Minh lắc đầu nói: “Bây giờ bác đẹp hơn trong ảnh nhiều.”

Mông Kiến Quốc năm nay bốn mươi sáu, chín chắn, điềm tĩnh, luôn ôn hòa lịch sự, đặc biệt là với phụ nữ. Phong độ thế này quả là sát thủ đốn tim biết bao thiếu nữ, ông và Mông Phong đều kiên nghị và đáng tin cậy, tuy nhiên không hề bông bột xốc nổi như Mông Phong trẻ tuổi.

Quyết Minh tiếp lời: “Anh Mông Phong đã bảo vệ rất nhiều người.”

Cuối cùng Mông Kiến Quốc cũng nhớ ra, khi đó Ngô Song Song cầm thư của Mông Phong tới, lời lẽ trong bức thư lạnh lùng như nói với người xa lạ, yêu cầu cha của mình đối xử tử tế với những người bạn đồng hành suốt quá trình chạy trốn, đối lại anh sẽ xung phong lên tiền tuyến, quyết tử vì Tổ quốc.

Mông Kiến Quốc đọc bức thư thật lâu, chăm chú xem kỹ danh sách trong đó, sau cùng tự mình viết giấy giới thiệu giao cho Bộ dân sinh sắp xếp, lúc đó cũng có tên của hai người Trương Dân và Quyết Minh.

“Đây là điều mà nó phải làm.” Mông Kiến Quốc nói như vậy.

“Ừm.” Quyết Minh đáp.

Yên lặng.

Một lúc sau Quyết Minh mở lời: “Bác muốn cháu kể chuyện của anh ấy lắm chứ gì.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Quyết Minh ra điều kiện: “Nếu bác tặng cháu một con gấu trúc, cháu sẽ kể tất tần tật những việc trải qua từ khi cháu gặp anh ấy. Chắc hẳn bác rất muốn biết con trai mình đã làm gì, đúng không?”

Mông Kiến Quốc: “Có phải cháu học được chiêu này từ một người tên là Lưu Nghiễn?”

Quyết Minh: “Không thì một con chó Chow Chow cũng được, nhưng phải lớn một chút.”

Mông Kiến Quốc: “VẬY cháu kể đi, gấu trúc thì bác không dám đảm bảo, một con Chow Chow chỉ là chuyện vặt.”

Quyết Minh khoác tay lên vai Trịnh Kỳ, bắt đầu hồi tưởng tỉ mỉ từng việc, bắt đầu từ khi biết Mông Phong cho đến khi ở Vĩnh Vọng Trấn.

Cùng lúc đó, tàu ngầm đã lặn xuống biển sâu, cầu nổi vươn ra, gắn chặt vào đáy khu số 6.

“Bắt đầu hành động!” Lại Kiệt mặt mũi bầm dập ra hiệu, ba đội viên còn lại cũng bầm dập mặt mũi tức tốc chuẩn bị vũ trang sẵn sàng.

“Chúc các anh thành công!” Loa phát thanh trong tàu ngầm phát lên tiếng cổ vũ.

Lại Kiệt dẫn các thành viên chạy qua hành lang gấp khúc, mở nắp đường ống rác thải, luồng khí ù ù thổi, lượng rác khổng lồ chậm chậm dồn xuống, cầu nổi của tàu ngầm cũng rời đi.

Cánh cửa ầm ầm khép lại, Mông Phong tung ra một loại đèn chiếu sáng cỡ nhỏ bắn dính vào trần nhà.

Mọi người ngẩng đầu nhìn quanh, không gian cao chục mét được bao bọc bởi bốn bức tường sắt đã bị nước biển ăn mòn hoen rỉ loang lổ. Tuabin bám đầy rác thải nhầy nhớp.

Dưới chân là một lớp bùn sền sệt, Mông Phong vừa tiến ra một bước, giày lính vô tình giẫm phải một cái ống nghiệm, phát ra tiếng rắc khe khẽ.

“Mẹ kiếp...” Văn Thư Ca vừa mới dùng họng súng đi khều vật gì đó vướng trên cách quạt tuabin, hóa ra là một cánh tay người đứt lìa.

“Đừng động linh tinh.” Lại Kiệt chấp tay sau lưng, hai chân dang ngang, vóc người dài rộng dưới ánh đèn toát lên vẻ kiên cường mà to lớn, anh dùng kính hồng ngoại quan sát xung quanh.

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Ở đây không được rồi, phải đổi chỗ khác thôi, theo ống tuabin tiến vào trong.”

“Vào nào.” Lại Kiệt phát lệnh: “Mông Phong dẫn đầu, tôi bọc hậu.”

Mọi người lần lượt chui qua cánh quạt tuabin, đó là một đường ống tròn sâu hút, bên trong ẩm ướt trơn trượt, chẳng biết có bao nhiêu phế liệu sinh hóa, mùi nước khử trùng cực kỳ gắt mũi.

Người chủ quản từng nói đường ống chính sẽ phân ra mười sáu đường ống phụ. Lại Kiệt chọn cái thứ sáu, từ đây thông lên phòng thí nghiệm gần thang máy nhất của tầng mười chín. Bên trong đường ống rất yên tĩnh, không biết từ đâu vọng tới tiếng nước tí tách đều đều, mỗi một tiếng vang nhỏ trong bóng tối cứ hết như quái vật gặm nhấm tinh thần mỗi người, dè lên dây thần kinh vốn đang căng thẳng cực độ.

Lại Kiệt đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng này.

“Các cậu đã từng đến Hồng Kông chưa?”

“Chưa hề.” Mông Phong khinh khinh đáp: “Tới giờ ông đây vẫn không thèm đặt chân tới đó, có cơ hội phải đi nước ngoài chứ.”

“Chẳng phải bây giờ đã xuất ngoại rồi đấy sao.” Văn Thư Ca ở cuối đội chen vào: “Bọn mình đang ở vùng biển quốc tế mà.”

Cả bọn cười vang.

Lại Kiệt tiếp: “Hồi đi lính tôi vẫn muốn tới Hồng Kông mua một con iPhone 5, nhưng chưa có dịp, mà cũng chẳng có tiền.”

“Sau này thì sao?” Lý Nham cười hỏi.

Lại Kiệt chăm chú quan sát sâu bên trong đường ống thải, dẫn bước tiến tới dưới ánh sáng lạnh của ngọn đèn, miệng vẫn nói: “Mãi sau mới có một lần được đi, mà hồi đó các cậu còn chưa nhập đội Cơ Lốc đâu...”

5 Ánh sáng lạnh: Ánh sáng được sinh ra từ phản ứng hóa học đặc biệt, chuyển hóa năng lượng hóa học thành năng lượng quang học mà không làm nảy sinh nhiệt lượng.

Đây là một trong những trách nhiệm của đội trưởng đội đặc công, Mông Phong cũng từng được huấn luyện rằng lúc thi hành nhiệm vụ trong một không gian kín, đội trưởng cần phải thỉnh thoảng bắt chuyện để giảm áp lực tinh thần cho các đội viên.

Văn Thư Ca và Lý Nham, Lưu Nghiễn đều chưa trải qua huấn luyện chính quy, cho nên những lời của Lại Kiệt quả thật giải tỏa bớt cảm giác căng thẳng của họ.

“Khi đại dịch thầy ma bùng phát, trạm đầu tiên của đội Cơ Lốc chính là Hồng Kông.”

Giọng của Lại Kiệt văng vọng trong đường ống sâu hun hút: “Nơi đất chật người đông, tới sáu triệu dân, thầy ma nhan nhản khắp nơi... những chỗ mà các cậu nghĩ ra được đều có thầy ma. Cảng Victoria, rồi Trung Hoàn... đông nhưng nhúc. Người cầu cứu rất nhiều, nhưng bọn xác thối còn nhiều hơn. Bọn tôi trú tại quân doanh của lính cảnh, ga tàu điện ngầm Tân Giới... cảnh tượng ở đó siêu hoành tráng.”

“Rồi sao nữa?” Văn Thư Ca hỏi.

Lại Kiệt: “Đội Cơ Lốc có năm thành viên, hy sinh ba người, bao gồm cả đội trưởng. Trận đánh đầu tiên suýt chút nữa đã bị diệt toàn quân. Lưu Nghiễn, cậu ra nước ngoài rồi chứ gì, có biết Ấn Độ bao nhiêu dân không, cái nơi bé như lỗ mũi ấy, khi dịch thầy ma bùng nổ đích thị là địa ngục trần gian chép trong kinh Phật...”

“Mông Phong này, lý tưởng của anh là gì?” Văn Thư Ca chuyển đề tài.

Mông Phong đáp: “Trước đây từng nghĩ, có cơ hội kiếm thật nhiều tiền, rồi dắt bà xã đi du ngoạn khắp mọi miền đất nước, thưởng thức phong cảnh, hưởng thụ cuộc sống.”

Lý Nham cười bảo: “Bây giờ cũng gần giống vậy rồi.”

Mông Phong cười tán đồng: “Ừ, đã đi được khá nhiều nơi rồi.”

Trong bóng tối, Lý Nham dùng khuỷu tay thúc nhẹ Văn Thư Ca một cái, hỏi: “Văn Đệ, cậu thì sao?”

Văn Thư Ca đáp: “Chẳng có gì đặc biệt muốn làm hết.”

Lưu Nghiễn: “Hay cậu thành con chiên của Chúa rồi?”

Văn Thư Ca cười: “Thiên Chúa là gì? Tôi đang dần dần trở thành tín ngưỡng của chính mình rồi. Còn anh, Lý Nham?”

Lý Nham nói: “Sau này an ổn hết rồi sẽ cùng Phong Hoa tìm một nông trại, giống như Vĩnh Vọng Trấn ấy, trồng trọt chăn nuôi, trải qua những tháng ngày nhàn nhã yên bình.”

Lại Kiệt đi tới cuối đường ống thải rác, cất tiếng: “Rồi sẽ có cơ hội đó thôi, hai người đều là nhân viên ngoài biên chế, sau khi ba lần hiệu lực của vắc xin mất đi, quốc gia sẽ cấp một khoản tiền lớn để các cậu trở lại sinh sống bình thường. Tất cả sẵn sàng tinh thần nào, tôi sắp đánh bật nắp đường ống đây.”

Tấm ngăn của ống thải rác vừa mở ra, Lại Kiệt tung người nhảy xuống, lộn một vòng rồi đứng dậy, anh quét nhìn bốn phía, liền đó Mông Phong cũng nhảy theo xuống, hai người tựa lưng vào nhau quan sát kỹ càng một lượt.

Trên đỉnh đầu là những bàn thí nghiệm sinh hóa được sắp xếp chỉnh tề, vì chúng được gắn cố định vào sàn nên lúc này đảo ngược lên trên, trần nhà ngổn ngang những mảnh vụn của các ống nuôi phôi, căn phòng thí nghiệm biến thành một không gian vô cùng kỳ quặc.

Không có cách nào mở nguồn điện lên nữa, Lại Kiệt tung một chiếc đèn chiếu sáng bám dính trên cao, cả phòng thí nghiệm được bao phủ trong ánh sáng lục.

“Tạm thời an toàn, chui ra được rồi đấy.” Mông Phong nói.

“Cậu nhìn bên kia kìa.” Lại Kiệt hướng họng súng chỉ về cánh cửa mở toang: “Hình như có thứ gì đó vừa vụt qua.”

Bên mép khung cửa dính dớp chất dịch nhầy, Mông Phong móc dao găm ra cạo thử một chút: “Là thứ quái vật kia, làm sao đi tiếp bây giờ?”

“Tôi thì muốn nhìn tận mắt xem thế nào.” Lại Kiệt ngạo mạn nhếch mép.

“Nó chui vào từ ống thải rác.” Lưu Nghiễn nói: “Tôi nghĩ ở đây không an toàn lắm đâu... Đổi chỗ khác được không?”

Lại Kiệt ra hiệu cho mọi người đứng chờ, riêng anh với Mông Phong thì đi tới thám thính phía sau cánh cửa. Lưu Nghiễn đặt cái hòm lên chiếc ghế xoay chân cao rồi mở ra, sơ đồ mặt bằng của tầng mười chín quá khác so

với tầng mười tám, hơn một ngàn phòng thí nghiệm liên kết chi chít như tổ ong, vây quanh hệ thống máy chủ trung ương khổng lồ.

Bỗng dưng Lưu Nghiễn cảm giác được điều gì, cậu quay phắt lại dò xét.

Bốn góc tường bừa bộn những trang thiết bị, chuyên môn của cậu chẳng liên quan gì tới sinh học, nên phần lớn máy móc ở đây cậu đều không biết tên, nhưng trong khoảnh khắc đó, cậu cảm giác được trong bình sắt kín mít kia hình như có một thứ gì.

“Đây không phải là thói quen tốt đâu nhé, Lưu Nghiễn.” Mông Phong lên tiếng: “Bỏ cái của nợ đó xuống đi, em bị nhiễm game nhập vai à, vừa mở ra bản đồ mới là chui vào các xó xỉnh tìm kiếm vật phẩm.”

Lưu Nghiễn buông cái bình đó ra, xoay người lấy ra một cái máy thăm dò cỡ nhỏ, mở lên.

Tít tít tít tít, máy thăm dò báo lại có nhịp đập của sự sống, bên trong chiếc bình sắt có phản ứng sinh mệnh yếu ớt.

Lưu Nghiễn lại nhật nó lên, đặt ở giữa phòng, đổi sang dùng máy quét phóng xạ. Cậu vừa liếc thấy ảnh quét hiển thị trên màn hình thì ngay lập tức toát mồ hôi lạnh, mặt tái mét.

“Anh phát hiện cái gì à?” Lý Nham hỏi.

“Một phôi thai.” Lưu Nghiễn run giọng đáp.

Trong phòng thí nghiệm yên lặng đến rợn người, tiếng báo hiệu của máy thăm dò sự sống dứt hẳn.

“Đã bị tia phóng xạ β giết chết mất rồi.” Lưu Nghiễn vội bảo: “Mau rời khỏi chỗ này, đây không phải là những thứ chúng ta nên biết...”

Lại Kiệt nghe vậy lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm, phần lớn các cánh cửa đều khóa kín, Mông Phong phá bung một trong số đó, là phòng làm việc hành chính, anh lật ngửa cái xác đẫm máu nằm dưới bàn, đầu đã bị xé đi.

Mông Phong túm lấy chân cái xác lôi ra ngoài, vứt qua một bên. Lại Kiệt xả súng đoàng đoàng bắn nát rãnh đèn huỳnh quang ở trần nhà dưới chân,

xác định vị trí lỗ thông hơi, sau đó Văn Thư Ca móc ra mấy cái khóa, khóa chặt lỗ thông hơi đó lại.

“Văn Đệ ở lại bảo vệ Lưu Nghiễn.” Lại Kiệt phân công: “Thiết lập cứ điểm tạm thời tại đây, Lý Nham theo bọn này tìm lối đi!”

Văn Thư Ca lật cái bàn lại ngay ngắn rồi khóa trái cửa, Lưu Nghiễn đặt cái hòm lên bàn, khởi động máy định vị.

Ba điểm sáng xuất hiện, tiến vào lối đi tầng mười chín, Lưu Nghiễn dán mắt vào màn hình không nói năng gì.

Văn Thư Ca đứng một bên, cúi đầu lật lật cái ví của mình, rút ra một tờ giấy chăm chú nhìn.

“Cái gì thế, Văn Đệ?” Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn qua, không quay đầu lại: “Mông Phong, anh đã tiếp cận cầu thang chính A rồi đấy, chú ý sau lưng anh có một hành lang rất dài, đừng để bị tập kích. Lại Kiệt coi chừng lỗ thông hơi trên đầu kia.”

Văn Thư Ca dùng một tay đè cái mic gắn trên huy hiệu liên lạc rồi đáp: “Thư.”

Lưu Nghiễn: “Ai gửi cho cậu vậy? Lý Nham, tốt nhất cậu nên đi nhanh lên, bạch tuộc là động vật máu lạnh, không thể dò tìm ra nó được đâu.”

Văn Thư Ca tiếp: “Của một người bạn, có nhất thiết phải biết không?”

Lưu Nghiễn nhún vai rằng: “Hỏi cho vui ấy mà, tại tôi tò mò thôi, cậu có quyền không trả lời.”

Văn Thư Ca lại nói: “Anh thử đoán xem?”

Lưu Nghiễn dùng ngón cái gạt micro xuống, cười tinh quái: “Tạ Phong Hoa.”

Văn Thư Ca: “...”

“Sao đoán được vậy? Phong Hoa đã kể chuyện của tôi với anh à?” Văn Thư Ca chau mày hỏi.

Lưu Nghiễn thầm nghĩ: Tại cậu đè cái mic xuống, không muốn để những đội viên khác nghe được hai đứa nói chuyện, Lại Kiệt với Mông Phong thì

rõ là chẳng thềm bận tâm chuyện này rồi, khả năng duy nhất chỉ có bạn gái của Lý Nham thôi.

Tuy vậy Lưu Nghiễn vẫn không nói toẹt ra, chỉ thuận miệng đáp: “Ừm.”

Văn Thư Ca vội vàng hỏi gấp: “Thế cô ấy nói gì về tôi?”

Lưu Nghiễn cười cười: “Cậu phải bật mí trong thư viết những gì trước đã.”

Văn Thư Ca đáp: “Đâu có gì đặc biệt.”

Lưu Nghiễn: “Cô ấy cũng chẳng nói gì đặc biệt về cậu hết.”

Văn Thư Ca: “...”

Một lát sau, Văn Thư Ca mới bảo: “Cô ấy chỉ cổ vũ tôi thôi. Hồi còn ở Vĩnh Vọng Trấn, anh biết đấy, tôi đã... phạm những sai lầm nghiêm trọng.”

Lưu Nghiễn: “Cậu đã chuộc lỗi từ lâu rồi mà, Văn Đệ, đừng nghĩ về mấy chuyện cũ nữa.”

Văn Thư Ca gật đầu, đoạn hỏi: “Phong Hoa nhắc tôi à? Cô ấy nói sao?”

Lưu Nghiễn phen này đích thị là tự lấy đá đập chân mình, may mà Mông Phong cứu bồ kịp lúc.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong hô lên: “Anh tìm được đường ra rồi! Mọi người hãy tập hợp về chỗ tôi... Không xong rồi!”

Tiếng súng nổ dồn, từ máy bộ đàm truyền tới âm thanh đinh tai nhức óc, liền sau đó là tiếng lựu đạn nổ tung rõ mồn một.

“Mông Phong!!!” Lưu Nghiễn hét to.

Mãi một lúc sau giọng của Mông Phong mới truyền tới: “Không sao, em mà thấy thứ vừa nãy sẽ thích lắm... bạch tuộc nướng... Mọi người lại đây tập hợp đi, lên tầng mười tám.”

Lưu Nghiễn mau chóng thu dọn cái hòm, cùng Văn Thư Ca rời khỏi phòng hành chính, Lại Kiệt và Lý Nham cũng tiến về chỗ Mông Phong.

Tại tầng mười tám.

Tiếng súng và tiếng nổ làm chấn động toàn bộ khu số 6, sàn nhà trên đầu khê rung lắc, bụi rơi lả tả xuống dưới, Trương Dân ngẩng đầu nhìn lên.

“Có ai không?!” Anh gọi to.

“Chắc có người tới cứu tụi mình rồi.” Tạ Phong Hoa khấp khởi nói.

Trương Dân lại nhìn quanh nghe ngóng, Tạ Phong Hoa tiếp: “Hình như vọng tới từ phía nam?”

Trương Dân liền đứng lên nói: “Đi xem thử.”

Tại công xưởng độc lập nằm ở chỗ sâu nhất của Viện nghiên cứu, cửa vừa đóng được phân nửa thì mất điện. Trương Dân khó khăn cúi người chui qua rồi kéo Tạ Phong Hoa ra ngoài, đây quả thật là một không gian vô cùng rộng lớn, chính giữa đặt một robot khổng lồ, hai cánh tay của nó khựng lại giữa không trung.

Tầng mười.

Mông Kiến Quốc chau mày cảm nhận rõ rệt chấn động truyền đến dưới chân.

“Có người?” Một người hỏi: “Họ tới cứu chúng ta đúng không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Đúng là có người tới, nhưng chưa chắc là cứu chúng ta.”

“Tại sao?!” Người khác nhảy dựng lên.

Mông Kiến Quốc nói với Trịnh Kỳ: “Có thể là ba của cháu đấy, họ phải xuống tầng thứ nhất mở túi khí khổng lồ để khu số 6 nổi lên mặt biển, lúc đó tất cả chúng ta mới được cứu.”

Quyết Minh hỏi: “Giờ chúng ta phải làm sao?”

Mông Kiến Quốc lắc lắc ngón tay, ra hiệu cho những người ngồi đối diện bình tâm lại: “Hãy kiên trì chờ đợi.”

CHƯƠNG 44

TRUY SÁT

"Rốt cuộc cô ấy nói gì về tôi thế?"

“Đừng hỏi nữa mà, tha cho tôi đi, tôi chỉ thuận miệng nói bừa vậy thôi.”
Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười đáp.

“Tôi không đùa đâu.” Văn Thư Ca bám riết không tha: “Nói cho tôi biết đi, anh Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn: “Thế cậu làm ảo thuật cho tôi xem trước đi.”

Văn Thư Ca: “Vậy anh phải đứng lại đã chứ, anh không xem sao tôi biểu diễn được?”

Văn Thư Ca một mực bám theo Lưu Nghiễn hỏi luôn mồm, hai người băng qua dãy hành lang, bất chợt Lưu Nghiễn dừng bước, cả hai đồng thời ngoái đầu nhìn, trong phòng máy trung ương thấp thoáng một khối cầu sáng màu xanh thu hút ánh nhìn.

“Đây là...” Lưu Nghiễn chau mày.

Trong khi tất cả nguồn điện đều đã bị cắt, vậy mà trong phòng thí nghiệm còn phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Là một nguồn sáng? Hay đèn ánh sáng lạnh? Lưu Nghiễn tiến đến gần bàn điều khiển, cậu thậm chí còn không xác định được thể tích của khối cầu sáng đó lớn bao nhiêu, nó không giống bóng đèn tròn có một viền sáng mờ hồ, nhìn từ xa thì thấy ánh sáng tràn ngập cả ống chứa vật mẫu, nhưng sau khi tới gần lại cảm thấy nó lan tỏa toàn bộ không gian, nhưng hạt nhân thực sự phát sáng chỉ là một điểm, mà điểm này phát ra vô số quầng sáng, bao phủ khắp khu vực xung quanh.

“Rốt cuộc cô ấy nói gì?” Văn Thư Ca dai dẳng: “Anh nhìn này, tôi làm ảo thuật cho anh xem...”

“Lúc này rồi mà cậu không thèm bận tâm tới thứ kỳ lạ trước mắt đây à? Làm ảo thuật cái gì.” Lưu Nghiễn ngắt lời.

“Ờ.” Văn Thư Ca ngẩng đầu, nhìn khối cầu sáng màu xanh nhạt kia.

“Cái gì đây?” Cuối cùng Văn Thư Ca cũng tạm thời không hỏi nữa, chuyển hướng sang bàn điều khiển.

Lưu Nghiễn ngược mắt xem xét nhãn hiệu dán bên mép bàn: “Rạng Đông 5000A, họ đặt bộ siêu máy tính của Viện nghiên cứu ở đây.”

Cậu thử mở bảng điều khiển trên đầu lên, đoạn lần lượt ấn nút bật nguồn điện dự trữ, đến khi nhấn lên nút cuối cùng thì “phụt” một tiếng, màn hình hiển thị trước mặt vụt sáng.

Một đường sóng điện chạy từ phải sang trái, đường cong nhảy nhót liên hồi, tràn ngập cả màn hình.

Màn hình phía dưới là một đường khép kín màu xanh đang thông thả chuyển động. Đường cong này xoay tròn bất quy tắc, chuyển động cong hai chiều tạo thành một đồ thị ba chiều.

Lưu Nghiễn bấm phím thu nhỏ, đồ thị lùi vụt đi, càng lùi càng xa, trong không gian mô phỏng ba chiều, vô số đường cong màu lục chuyển động không ngừng, mơ hồ tạo thành một khối cầu.

Cậu quay đầu nhìn vào nguồn sáng màu lam trong ống giữ vật mẫu, nó dường như toát ra vẻ cáu kỉnh khó chịu, dường như đang bài xích hai người họ.

Văn Thư Ca cũng cảm giác không mấy dễ chịu, liền bảo: “Ta đi thôi.”

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong gọi: “Em muốn bọn anh đợi tới khi nào hả? Tưởng mình đang hẹn hò chắc?!”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Đến ngay!”

Cậu kìm lại cảm xúc ngọt ngào khi đối diện với nguồn sáng xanh, nhấn phím print, in ra một bản vẽ đồ thị sóng điện, thuận tay gấp lại cất kỹ, đoạn mau chóng sải bước tiến về phía Mông Phong tập hợp.

“Chui vào chui vào!” Lại Kiệt thúc giục: “Nhanh tay nhanh chân lên đừng phí thời gian nữa!”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi phát hiện một thứ rất quái lạ... Mông Phong đâu?”

Lại Kiệt: “Chui vào trước rồi, đừng lề mề!” Anh túm lấy tay Lưu Nghiễn ngăn cậu móc bản in kia ra, đè đầu cậu dúi vào trong đường ống, ra hiệu cho cậu đi theo Lý Nham tiến vào lối thoát nhỏ hẹp đó. Cả đội cúi khom người bò đi, Lưu Nghiễn nói: “Đây là... đường ống thông tin của tầng mười tám và mười chín, thế mà anh mò ra được.”

Bên người họ là một sợi cáp quang lớn, tất cả các máy tiện CNC đều nối vào đường dây chủ dẫn lên tầng mười chín rồi gắn cố định vào máy chủ trung tâm. Lúc này đường ống thông tin bắt đầu dốc xuống.

Mông Phong chui xuống tận cùng mới dừng lại, tung vài đấm lên nắp ống, đoạn chạt vật xoay người, ôm chặt sợi cáp quang rồi vung chân đạp.

“Em yêu, đoán thử xem...” Mông Phong nói: “Bên dưới là chỗ nào?”

“Phòng chế tạo riêng của Tiến sĩ Ngụy.” Lưu Nghiễn đáp: “Mong là ông còn sống.”

Mông Phong lấy hết sức đạp, tiếng vang phát ra từ nóc ký túc xá của tầng mười tám.

Trương Dân kinh ngạc ngẩng đầu, Tạ Phong Hoa nín thở bước lùi ra sau.

Lại thêm một tiếng động trầm đục nữa vang lên, lần này phát ra từ đầu khác của khu công xưởng, Trương Dân và Tạ Phong Hoa đồng loạt xoay người, dời mắt về phía cánh cửa.

Một vật thể nhầy nhụa đang cố lách vào khe hẹp bên dưới cánh cửa, liền sau đó cả chục vòi xúc tu chậm chậm đẩy cánh cửa đầu tiên ra.

“Á á á!!!” Tạ Phong Hoa kinh hoàng hét to.

Dưới ánh đèn xanh lục ảm đạm, các vòi xúc tu nhung nhúc không ngừng chèn vào khiến cánh cửa biến dạng, Trương Dân lui dần ra sau, che Tạ Phong Hoa sau lưng, hỏi: “Tính sao bây giờ?”

Phía trước là những xúc tu khổng lồ, bọn chúng dường như đều có khả năng nhận biết, đầu xúc tu chen qua hơn nửa cánh cửa, phần gốc to lớn bị

mắc kẹt bên ngoài, thế nhưng cánh cửa đang dần dần biến dạng, cái xúc tu dài hơn ba mươi mét mỗi lúc một gần hơn, thậm chí đã vung tới sát mặt Trương Dân.

Tiếng vang phía sau chột ngừng bật.

Trong đường ống, Văn Thư Ca đi cuối đội bỗng lên tiếng: “Hình như tôi nghe thấy giọng của Tạ Phong Hoa.”

Lý Nham liền hỏi: “Cái gì?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong quay đầu nói: “Đạp không ra.”

Lưu Nghiễn sốt ruột hỏi: “Đạp tiếp đi. Ốc vít lỏng ra rồi, nhìn là biết mà, đừng có lười.”

Mông Phong: “Chân anh sắp gãy rồi này!”

Lưu Nghiễn bèn ném ra một quả mìn hẹn giờ, tiếng tí tí tí vang dồn, bên trên hiển thị thời gian còn 59 giây.

Mông Phong bị dọa đến mất hồn mất vía, muốn chạy cũng chẳng có chỗ núp, hét toáng lên: “Lưu Nghiễn! Mẹ kiếp em định ám sát chồng đấy hả?!” Vừa nói vừa điên cuồng đạp loạn lên nắp đường ống.

Chỉ trong nháy mắt đã cái nắp đã bị đạp văng, Mông Phong vượt chân té văng ra ngoài, cùng lúc đó vòi bạch tuộc đã chui được vào trong, uốn mình lao vọt đến chỗ Trương Dân và Tạ Phong Hoa!

Văn Thư Ca dai dẳng hỏi: “Rốt cuộc cô ấy nói gì hả...”

Lưu Nghiễn: “Bây giờ cậu có thể tự đi hỏi người ta rồi đó. Mông Phong! Cần thận!”

“Nguy hiểm! Nằm úp xuống!” Mông Phong quát to.

Trương Dân chớp mắt lăn người tại chỗ, kéo Tạ Phong Hoa đẩy ra sau một cỗ máy ở góc tường, đoạn hô lên: “Ném cho tôi khẩu súng!”

Mông Phong nhắc súng máy xả đạn vòng quanh, tiếng súng đinh tai nhức óc như muốn phá thủng màng nhĩ. Văn Thư Ca và Lý Nham lần lượt nhảy từ trên cao xuống, Lưu Nghiễn trượt khỏi đường ống, trở tay mở bật hòm vũ khí, lần lượt lấy từng khẩu súng ném xuống dưới.

Vòi bạch tuộc càng ngày càng nhiều, Mông Phong bắn một vòi xúc tu khổng lồ nát như mặt rỗ, chất dịch nhầy nhụa văng tung tóe, sinh vật thân mềm kia rớt xuống đất mà vẫn không ngừng co giật.

“Cẩn thận đấy!” Lại Kiệt quát lên, dùng súng bắn tia trong trường hợp này là vô dụng, tất cả mọi người đều đổi sang súng tiểu liên. Trương Dân cũng mò được một khẩu AK, núp sau cánh cửa bắt đầu xả súng.

Xúc tu càng ngày càng chen vào nhiều hơn thêm, trong phút chốc, khắp ký túc xá đều bị thứ vòi ma quỷ đó chiếm cứ, hết như có một con bạch tuộc khổng lồ đang ở bên ngoài ra sức nhét vô số xúc tu to như cột điện vào trong công xưởng, chúng cuộn vòng trên không rồi quật ra, hất Lại Kiệt bay ngang ra ngoài.

“Áp sát về phía đội trưởng!” Mông Phong hét: “Thu hẹp phạm vi! Chúng đông quá! Phải làm sao đây?!”

Lại Kiệt gượng đứng dậy, nhanh như cắt né một cái xúc tu vừa vung qua đầu, đám giác hút đó dai như đĩa đói, cứ một mực nhắm vào đầu anh mà nhào tới.

“Trở lại! Quay về tầng mười chín!” Lại Kiệt ra lệnh: “Có ai còn bám trên đó không?! Ném sợi dây xuống tiếp ứng đi!”

“Lưu Nghiễn!!” Mông Phong gọi to, vừa ngoái đầu lại thì sững người.

“Ừ ù ù...”

Hệ thống điện được bổ sung năng lượng, bốn đường ống trên mình con robot trực vớt đáy biển thông xuống, đèn pha xenon với công suất 9kW bật sáng, cả bọn tức tốc tìm chỗ trốn, không mở nổi hai mắt.

Trong khoang điều khiển của robot trực vớt, Lưu Nghiễn lần lượt nhấn lên một loạt nút, kiểm tra bình năng lượng.

“Để tôi yểm trợ các anh!” Giọng nói của Lưu Nghiễn truyền ra từ loa phóng thanh: “Nấp sau lưng tôi mà bắn!”

Robot trực vớt gắn ở sàn nhà trên cao được nối lỏng, xoay mình nhảy rầm xuống, giáng từng bước trời long đất lở, toàn bộ trần nhà chấn động như muốn nảy lên. “Ầm” một tiếng, cánh tay trái bắt lấy một xúc tu khổng

lồ đang lao vụt đến, còn cánh tay phải giật phăng cây thép gắn trên tường rồi đâm mạnh về phía nó, găm phập đoạn xúc tu kia xuống đất!

Chục cái vòi bạch tuộc bắt đầu quần lầy robot trục vớt, lại thêm một âm thanh lớn vang lên, những bánh răng cửa xoay tròn với tốc độ cao bung ra, chém nát tất cả bọn chúng!

“Đẹp lắm!” Lại Kiệt hét lớn.

Lưu Nghiễn vươn tay trái tìm tới lệnh điều khiển khẩn cấp, nắm chặt cần gạt rồi kéo mạnh.

Xẻng thép phía sau mình robot vẽ thành một đường vòng cung, chém “sầm” xuống một tiếng kinh thiên động địa, liền sau đó cánh tay máy bên phải chuyển động như gió, một mũi khoan nhô ra, ghì chặt hai xúc tu xuống đất.

Trong chớp mắt, toàn bộ khu số 6 đều bị chấn động, tiếng nổ xuyên qua tầng tầng lớp lớp bê tông truyền đi.

Bụng con robot nhô ra một đầu bắn tia phóng xạ, tia laser quét ngang qua, hằn lại trên tường một vết đen sì, cánh cửa lớn bị phá sập xuống, “ầm” một tiếng bắn mạnh ra ngoài.

Năng lượng giảm xuống còn 27%.

Lưu Nghiễn cho robot dừng lại, mở khoang điều khiển.

Trung tâm công xưởng đã biến thành đồng đổ nát.

Mông Phong: “Hộc... hộc... hộc... Quả mìn hẹn giờ đâu rồi...”

Lưu Nghiễn: “Chỉ là cái máy bấm giờ thôi mà, đâu có ngòi nổ, quả nhiên con người phải rơi vào nguy hiểm thì tiềm năng mới bộc phát nhỉ.”

Mông Phong: “...”

Trương Dân ôm súng tựa vào cạnh cửa, Tạ Phong Hoa mặt mày tái mét, cả người đầm đìa mồ hôi. Lại Kiệt mang các đội viên lui về. Cả bọn kinh hãi chưa nguôi, nửa ngày không ai thốt nổi một câu.

Mọi người đều quen biết nhau, Trương Dân kể tóm tắt lại tình hình ở đây, còn Lý Nham và Tạ Phong Hoa thì đứng trong góc ôm nhau không rời,

hai người cứ thế quần quýt lấy nhau, thì thầm hỏi han, Lý Nham tháo giày cao gót của Tạ Phong Hoa ra để kiểm tra mắt cá chân của cô.

“Cậu không tới hỏi đi à?” Lưu Nghiễn nói với Văn Thư Ca.

Văn Thư Ca thản nhiên đáp: “Không, sao quấy rầy người ta được?”

“Tôi phải đi tìm Quyết Minh.” Trương Dân ở đầu kia nói: “Chỗ này không an toàn.”

Lại Kiệt ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Lưu Nghiễn, người máy còn di chuyển được không?”

Lưu Nghiễn vòng qua Văn Thư Ca, đáp: “Năng lượng còn 27%, vẫn đi ra ngoài được, nếu nửa đường hết điện thì cứ bỏ lại thôi. Cố gắng hạn chế dùng máy bắn tia laser, có thể trụ thêm một lúc.”

Lại Kiệt phát lệnh: “Bắt đầu hành động, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, tất cả đứng dậy, Lý Nham lo chăm sóc bạn gái mình đấy.”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn lên sàn nhà trên cao, ra dấu cho mọi người đợi thêm một chút, đoạn bước ra sảnh ký túc xá mở hộp cầu dao.

“Bị chập mạch thôi.” Lưu Nghiễn nói: “Chờ vài phút, để tôi đổi cầu chì là được.”

Cậu thay cầu chì trong cầu dao điện, tiện thể mở máy tính độc lập của ký túc xá, khởi động đồ thị ba chiều, nhấn sóng âm dò xét.

“Máy tính chuyên dụng của Tiến sĩ N, hãy nhập mật khẩu.” Giọng nữ điện tử vang lên.

“Lưu Nghiễn.” Lưu Nghiễn báo khẩu lệnh: “Thông tin mật khẩu A, U...”

Giọng nữ báo lên: “Mật khẩu thông qua, xin mời thao tác.”

Lưu Nghiễn rút cuộc thở phào, cả người nhẹ nhõm, cậu cười nói: “Tiến sĩ Ngụy đúng là người thông minh.”

“Cấp bậc an toàn của anh cao vậy hả?” Tạ Phong Hoa hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Trước khi đi Tiến sĩ Ngụy từng cho tôi làm trợ lý của ông, cũng may mật khẩu an toàn chưa bị xóa đi.”

“Dùng sóng âm dò xét toàn bộ Bộ tổng chỉ huy, tiến hành thao tác kiểm tra công xưởng trung tâm, xác nhận cấp một, báo cáo mức độ hư hại.”

Giọng nữ điện tử: “Tầng bảy, tầng mười ba và tầng mười bốn đã bị phá hủy, áp suất không khí là 440, mức độ nguy hiểm là ‘Cực cao’, sóng âm xuyên thấu đã phản hồi.”

Một tiếng “bíp” vang lên, tia laser vụt sáng, tạo thành hình bản đồ của toàn bộ khu số 6, từ trên xuống dưới tổng cộng có mười chín tầng, lúc này đã bị đảo ngược 180o.

Bản vẽ kiến trúc vô cùng phức tạp, cũng may hiển thị dạng ba chiều, mỗi tầng có không ít đường nét đứt, tượng trưng cho phần công trình thiệt hại.

Lại Kiệt lầm bầm hỏi: “Mấy thứ này là gì?” Vừa nói vừa vươn tay chỉ vào mấy vật thể hình trụ di chuyển trong tầng trệt, đếm sơ sơ chừng trăm cái, đang luồn qua các khe nứt công trình hướng dần lên trên, từ bốn phương tám hướng hướng về phía tầng mười tám tập trung.

Mông Phong hít sâu một hơi: “Bọn mình gặp rắc rối to rồi, thế quái nào bọn chúng đều tập trung về đây?”

“Chắc là hướng về phía tầng mười chín trên đầu chúng ta.” Lại Kiệt đoán: “Trong phòng thí nghiệm sinh hóa chứa thứ gì?”

“Đừng quan tâm.” Mông Phong nói: “Mau chỉnh đốn đội ngũ rời khỏi chỗ này, khẩn trương!”

Lưu Nghiễn lấy một cánh quạt tuabin trong công xưởng gắn vào robot trực vớt, nhân lúc này, mọi người liền mở một cuộc họp ngắn giữa công xưởng nhằm xác định hướng đi.

Lại Kiệt chọn tuyến đường xa nhất, đi một vòng lớn, nhưng đồng thời cũng ít nguy hiểm nhất. Tầng mười tám cực kỳ không an toàn, Trương Dân và Tạ Phong Hoa cũng phải đi theo họ.

Lại Kiệt đưa cho Tạ Phong Hoa một khẩu súng lục, Lý Nham nói: “Cô ấy đi không nổi đâu, đội trưởng, để tôi cõng cô ấy.”

Lưu Nghiễn xua tay, rồi leo lên robot trực vớt, điều khiển cánh tay robot nắm lấy chiếc eo nhỏ của Tạ Phong Hoa, nâng cô ngồi vào cái phễu phía

sau con robot, xoa xoa đầu cô, sắp xếp đầu vào đây rồi bắt đầu kinh kịch dẫn bước.

Cường độ xuyên thấu của đèn xenon rất mạnh, vừa bật sáng thì toàn bộ ngõ gác hành lang đều thấy rõ ràng.

“Chuẩn bị...”

Tận cuối hành lang sâu hun hút, bóng tối tiềm ẩn hiểm nguy khó lòng nhận biết, Lưu Nghiễn hít mạnh một hơi, robot trục vớt khom người, máy gia tốc đằng sau ù ù chấn động, phụt ra từng luồng khói đen.

“Xông lên!” Lưu Nghiễn gạt cần điều khiển, người máy tăng tốc tối đa gầm thét lao đi, mọi người guồng chân bám sát theo sau, gương súng bắn phá, suốt dọc đường đi đánh bay không biết bao nhiêu chướng ngại. Robot lao vụt về phía vách ngăn, đầu bắn tia laser nhô ra, trong tiếng nổ “ầm”, vách ngăn đã bị phá vụn!

“Đuổi theo mau!” Lại Kiệt quát to.

Mọi người theo chân robot trục vớt xông qua tầng mười tám, Lưu Nghiễn điều khiển robot tung quyền đánh bay cửa thang máy, Lại Kiệt hét lên: “Nhảy vào!!”

Năm người Trương Dân, Mông Phong, Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Lý Nham đồng loạt nhảy bật lên. Nhờ vào đợt tác nghiệp trên phi cơ ngoài biển, Lưu Nghiễn đã vận cần điều khiển thành thạo, nhanh chóng trở mình, sau lưng robot phụt ra luồng khí phản lực, từ từ rơi xuống trong lõi thang máy.

Đồng hồ biểu thị năng lượng không ngừng tụt, lưng Lưu Nghiễn ướt rượt mồ hôi, ra sức đẩy cần gạt phản lực.

10%... 9%... 8%... phản lực đang yếu dần, cuối cùng chạm mức 8% thì robot cũng qua khỏi lõi thang, rơi vù vù xuống dưới.

Đáp mình xuống một mặt sàn rộng lớn, robot vừa hạ chân lập tức lùi một bước ra sau, trước mặt là cánh cửa thang máy đảo ngược, trên đó hiển thị một chữ số: 11.

Phía dưới không còn đường nữa, nơi robot đặt chân chính là đáy thang máy cỡ lớn, đồ thị sóng âm cho thấy bên dưới đã ngập kín nước biển.

“Bọn mình phải đi qua chỗ này, tìm đường tới tầng mười.” Lại Kiệt nói: “Chuẩn bị cho phá nổ cửa, còn đủ năng lượng không?”

Lưu Nghiễn: “Chắc không đủ rồi, đổi sang xài bom đi.”

Lý Nham tiến tới gắn bom, ba giây sau cả bọn cấp tốc chạy núp sau lưng robot trục vớt, Lưu Nghiễn nhấn một cái nút, robot đẩy lưỡi xúc lên trước, ngăn bớt luồng sóng xung kích.

Cánh cửa rầm rầm biến dạng, robot vặn mở cửa sắt, mọi người lập tức chạy vào tầng mười một.

“Tạm thời an toàn rồi.” Lại Kiệt liếc mắt nhìn lên bản đồ trên tường: “Mọi người chia nhau ra, đi tìm lối thoát chưa bị ngập nước. Riêng Lưu Nghiễn ở lại đây phụ trách chỉ huy, được không?”

Lưu Nghiễn đưa mắt dõi ra cửa thang máy rộng mở phía sau, đáp: “Chắc là... không vấn đề gì.”

Mông Phong vẫn chưa mấy yên tâm, quét mắt xem xét xung quanh, rồi nói: “Đến đây.”

Trương Dân bỗng lên tiếng: “Cho tôi cái máy bộ đàm đi, tôi có thể giúp một tay.”

Lưu Nghiễn tung ra một cái huy hiệu, Trương Dân vươn tay chụp lấy rồi gắn lên cổ áo, nắm khẩu AK chuẩn bị tham chiến.

Tầng mười một chính là trụ sở của Không quân, bên trong sân huấn luyện có không ít công sự bị đảo lộn, Mông Phong chọn một chỗ xem chừng an toàn nhất, ngoắc ngoắc: “Hai người tới núp ở đây.”

Lại Kiệt lên tiếng: “Không còn thời gian nữa, mau tản ra tìm đường, Lưu Nghiễn ở lại phối hợp tác chiến, càng sớm tìm ra lối thoát thì càng sớm được an toàn.”

Tầng mười một vô cùng rộng lớn, là nơi làm việc lớn nhất ở khu số 6, mỗi người chọn một hướng tản ra tìm kiếm. Lưu Nghiễn kéo Tạ Phong Hoa khỏi cái phễu của robot, mở nắp khoang điều khiển rồi bỏ cô vào cùng, tiếp đó cậu mở hộp liên lạc lên giữa không gian chật chội.

Trên màn hình hiện ra năm điểm sáng tiến về năm hướng khác nhau, nơi này sát bên tầng bị ngập nước nên hầu hết đường đi đều bị nước biển xâm chiếm, họ cần phải tìm được lối đi chưa bị ngập nước để tập trung rút quân.

Theo tình hình này... ít nhất... cần đến nửa giờ.

“Triết gia này, sao cô quen được Lý Nham? Mà cô nghĩ Văn Đệ là người thế nào?” Lưu Nghiễn trầm ngâm một hồi, đoạn tắt máy liên lạc của bốn người còn lại, chỉ chừa lại đường truyền một chiều của Văn Thư Ca và Mông Phong.

Tạ Phong Hoa: “...”

Mông Phong chen lời: “Chia rẽ yên ương sẽ bị sét đánh đấy, em yêu. Coi chừng triết gia cho em một cái bốp vào gáy bây giờ.”

Lưu Nghiễn chẳng buồn bận tâm: “Tám chuyện chút thôi, nghiêm túc thế làm gì?”

Mãi đến lúc này Tạ Phong Hoa mới có thời gian nói chuyện cùng Lưu Nghiễn, cô cười nói: “Văn Đệ là một chàng trai ưa nhìn, tốt bụng, ừm... một người rất dịu dàng lịch sự, rất hoàn hảo, còn biết làm ảo thuật nữa, đâu có gì để bàn. Nhắc mới nhớ, tôi rất tò mò chuyện của anh đấy, Mèo Máu. Nghe đồn anh cãi nhau một trận long trời với Thiếu tướng Mông đúng không? Sau cùng anh thắng hả?”

Lưu Nghiễn quay đầu, bắt gặp Tạ Phong Hoa cầm trong tay một cây bút ghi âm.

“Ừm, thói quen nghề nghiệp này không tốt chút nào đâu, triết gia.” Lưu Nghiễn nói: “Mà tôi nghe bảo cô ở đây viết không ít lời bêu xấu Thiếu tướng Mông trên báo, cá chắc ông ta rất hối hận vì đã đưa cô vào làm trong Bộ truyền thông.”

Tạ Phong Hoa đáp: “Dân chúng luôn hiếu kỳ với tin tức trái chiều mà. Ở... thật ra Thiếu tướng Mông là một người rất thú vị, chẳng qua lập trường của chúng tôi không giống nhau lắm.”

Lưu Nghiễn khẽ nhướn mày: “Lập trường gì? Cô đại diện cho lập trường nào? Của khu số 7 hả?”

Mông Phong lại nói: “Lưu Nghiễn à, rõ ràng em chẳng đấu lại người ta, mới nói mấy câu đã bị cuốn theo rồi.”

Lưu Nghiễn phản bác: “Đâu có, tại bây giờ em muốn quan tâm vấn đề khác thôi. Phong Hoa, cô biết nội tình gì rồi?”

Tạ Phong Hoa nói nhỏ: “Tất nhiên là không rồi, tôi mà đại diện cho lập trường nào được? Chỉ là bây giờ mọi người đang muốn tìm hiểu sự thật... Anh biết không? Họ tìm được một hợp thể Oaks ở đáy biển, dùng con robot trục vớt mà ta đang ngồi này, mổ xẻ nó thành công... lấy ra được một thứ.”

Lưu Nghiễn bèn hỏi: “Thứ gì?”

Tạ Phong Hoa lắc đầu, một tay chống cằm, đôi mày xinh đẹp nhíu xuống.

“Họ nói rằng, đó là ‘hạt nhân’ của hợp thể Oaks.” Tạ Phong Hoa tiếp lời: “Là một thứ gọi là ‘Huyền’ gì đó. Nói cặn kẽ thì bọn tôi cũng không rõ lắm. Có người bảo phòng thí nghiệm sinh hóa ở tầng mười chín đang nghiên cứu nguồn gốc của virus bệnh dịch, tuy nhiên toàn bộ khu số 7 bị kế hoạch Đêm Dài của Thiếu tướng Mông chọc giận nên không muốn chia sẻ thông tin thêm nữa...”

Lưu Nghiễn lập tức móc ra một tờ giấy, rồi nói: “Coi này, Phong Hoa, cô nghĩ nó giống cái gì?”

“Tôi có cảm giác mình từng thấy thứ này rồi.” Lưu Nghiễn tiếp: “Là một khối cầu phát sáng màu xanh nhạt, cô xem đi, báo cáo phân tích trong siêu máy tính Rạng Đông 5000A ghi chép cái này...”

Tạ Phong Hoa liền quay đèn chiếu sáng trong khoang điều khiển để xem xét tờ giấy nọ.

Mông Phong lên tiếng: “Lưu Nghiễn, mở toàn bộ máy liên lạc lên đi.”

Lưu Nghiễn lập tức mở máy liên lạc.

“Trông như là nghiên cứu sự dao động của dải địa chấn.” Tạ Phong Hoa nhận xét: “Nhưng không có quy tắc... có phải điện tâm đồ không?”

Lưu Nghiễn nói: “Không, nó không phải điện tâm đồ, vì điện tâm đồ có quy luật, đây cũng là một loại sóng, nhưng không hiểu rõ nội dung bên

trong...”

Lại Kiệt hỏi: “Hai người đang bàn gì thế?”

Cả Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa đều không đáp lời, cuối cùng Tạ Phong Hoa nói: “Giống đồ thị của sóng điện nào.”

“... Thì sao?” Lưu Nghiễn trầm giọng hỏi.

Tạ Phong Hoa liền giải thích: “Ánh sáng xanh anh đã nhìn thấy, chắc chắn là mẫu nghiên cứu mà phòng thí nghiệm sinh hóa của Bộ tổng chỉ huy thu được ở đáy biển, nhưng trong mẫu báo cáo thí nghiệm cho biết, thứ ánh sáng này dường như có suy nghĩ, nó chính là cái được gọi là ‘Huyền’.”

Lưu Nghiễn: “Lại Kiệt, tôi nhớ là anh cũng từng đề cập tới cái này...”

Lại Kiệt đáp: “Tôi không rõ lắm, chỉ nghe Ngô Song Song bảo vậy thôi, khu số 7 chỉ nhắc tới danh từ này mà không hề giải thích kỹ càng.”

Lưu Nghiễn hỏi tiếp: “Nếu thấy nó thì sẽ ra sao?”

Lại Kiệt: “Ai biết, có người nói nhìn thấy nó sẽ chết...”

“Vớ vẩn, rõ ràng tôi chẳng hề gì.”

Lưu Nghiễn vừa dứt câu thì máy liên lạc bất chợt truyền tới một tiếng động lớn.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong gào lên.

“Phong Hoa!” Khoảnh khắc đó tay chân Lý Nham cũng lạnh toát.

Lưu Nghiễn hô lên: “Phong Hoa! Bám chắc vào!”

Cả con robot trực vớt to lớn bị quấn lật ngửa, một con bạch tuộc im hơi lặng tiếng chui vào sân huấn luyện lúc nào chẳng hay.

Đó là một thân ma bạch tuộc nguyên vẹn, dài chừng bảy tám chục mét, cái đầu khổng lồ màu xám gần như trong suốt, tám vòi xúc tu di chuyển linh hoạt, cuốn lấy cánh tay của robot trực vớt rồi quật nó ngã ra đất.

Khi tất cả các xúc tu đều còn nguyên lành trên mình con bạch tuộc, thì thứ quái vật đại dương này khủng khiếp gấp nhiều lần so với những vòi cuốn rời rạc, Lưu Nghiễn còn chưa kịp khai chiến mà hai cánh tay robot đã bị lực kéo dữ dội giật đứt.

Mọi người nhất loạt xoay người chạy bỏ về phía Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa.

Rốt cuộc Lưu Nghiễn cũng mò được nút phóng tia laser mà nhấn xuống, ống laser tụ tập tất cả năng lượng còn sót lại, “ùng” một tiếng bắn thẳng luồng laser nóng rực vào đầu con bạch tuộc. Kèm theo tiếng “đùng” chấn động là mớ chất lỏng nhớp nháp trong não bạch tuộc bắn ra tung tóe, đầu nó tê liệt xụi thành một đống, xúc tu không ngừng giãy giụa.

Lưu Nghiễn thở dồn: “Trời ơi, thứ quái quỷ này từ xó nào chui ra thế...”

Cậu vừa dứt lời thì tám vòi xúc tu gắn trên cái đầu bị bắn nát lại tiếp tục hành động.

Chết rồi. Lưu Nghiễn thâm nghĩ trong bụng.

Giây phút đó như đất trời sụp đổ, Mông Phong tuyệt vọng gào lên, nấp khoang điều khiển bị vụn bung, robot trực vọt đập vào tường, khiến bức tường trong sân huấn luyện bị đâm thủng hoàn toàn!

Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa đều bị hất văng ra ngoài, liền đó một vòi xúc tu lao tới trước mặt Tạ Phong Hoa.

Trên giác hút của xúc tu có chi chít đầu lâu của hàng vạn người chết, Lưu Nghiễn la lên: “Năm sắp xuống!”

Lưu Nghiễn bổ nhào tới Tạ Phong Hoa, đẩy cô vào khe tường nứt, cùng lúc đó một cái đầu lâu trên xúc tu hung hãn trợn trừng mắt, há mồm ngoạm lên cánh tay Lưu Nghiễn khiến cậu đau đến mức hét thành tiếng.

Tạ Phong Hoa điên loạn hét lên, ngay sau đó tiếng súng nổ vang, máy liên lạc truyền tới thanh âm rè rè, cuối cùng nín bặt, tất cả rơi vào tĩnh lặng.

Mông Phong sững bước, đồng tử kịch liệt co rút.

“Lưu Nghiễn?” Lại Kiệt run giọng hỏi.

“Cô chạy mau... nhanh lên...” Lưu Nghiễn kéo theo cánh tay bị thương, máy liên lạc không biết đã rớt nơi nào, cậu hét to: “Đừng dừng lại! Chạy mau lên!!!”

Phía sau vách tường là căng tin, xúc tu bạch tuộc mỗi lúc một nhiều, chúng đang len lỏi vào căng tin, Lưu Nghiễn móc ra một quả lựu đạn rồi

lập tức xô Tạ Phong Hoa vào trong cặng tin. “Oành!” Lỗ thông hơi của trần nhà dưới chân bị phá tan tành.

“Chui vào đó đi! Mặc kệ tôi!!”

Số xúc tu cứ đông dần lên, Tạ Phong Hoa tranh thủ bò vào lỗ thông hơi, Lưu Nghiễn theo sát sau lưng, thành linh một vòi bạch tuộc ngoặt sang, thọc vào lỗ thông hơi, cái đầu lâu trên giác hút ở đầu mút há mồm rộng ngoác, cắn phập vào chân trái Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đau đớn gào lên, chân cậu đầm đìa máu, bị xé rách một miếng vải quần và mảng da lớn. Tạ Phong Hoa run lấy bấy gương súng lên, bắn nát bấy cái đầu trên xúc tu đó.

Đường ống thông hơi vô cùng chật hẹp, xúc tu luồn vào được non nửa thì kẹt cứng.

Trong bóng tối mịt mù chỉ còn lại tiếng rên của Lưu Nghiễn và tiếng thở dốc của Tạ Phong Hoa.

Mười giây trôi qua, Lưu Nghiễn run rẩy mở miệng: “Tiếp tục đi xuống dưới thôi.”

Tạ Phong Hoa còn chưa kịp hoàn hồn, chặt vật leo xuống dưới, Lưu Nghiễn lại nói: “Cô nhớ cẩn thận đừng để đầu gối cọ sát trầy da, tôi đã bị lây nhiễm rồi, nên không được chạm vào người tôi.”

Tạ Phong Hoa bấy giờ đã leo tới đầu ống thông hơi, nước mắt đầm đìa, cô gọi to: “Có ai đó không?”

“Có ai không?!” Cô dùng hết sức bình sinh vỗ đập lên tấm sắt, cầu cứu: “Giúp tôi với!”

Lưu Nghiễn kiệt sức thốt: “Dùng cái này đi.” Cậu đưa ra một chiếc cờ lê nhỏ: “Tay cô nhỏ nên dễ luồn qua khe sắt, cầm nó mà tháo ốc vít bên ngoài...”

Còn chưa nói dứt lời thì nắp lỗ thông hơi đã bị bật ra, có một cánh tay vươn tới kéo Tạ Phong Hoa ra ngoài.

Phía ngoài kia sáng trưng, đôi tay mạnh mẽ kia cũng ôm lấy Lưu Nghiễn bế ra.

Xung quanh lập tức rộ lên tiếng la hét inh tai.

Lưu Nghiễn thương tích đầy mình, nằm ngật trong vũng máu, cảnh vật trước mắt dần dần nhòa đi, song cậu vẫn nhận ra đường nét khuôn mặt của Mông Phong, toan đưa tay chạm lên mặt anh.

Mông Kiến Quốc lúc này mới lên tiếng: “Cậu bị thương rồi, mau lên! Lấy băng gạc lại đây!”

CHƯƠNG 45

SỰ THẬT

"Tôi bị lây nhiễm rồi." Lưu Nghiễn kiệt sức dựa vào góc tường: "Để băng gạc ở đây, mọi người tránh xa tôi một chút... Quyết Minh? Tốt quá, quả nhiên em vẫn còn sống."

Một người vốn định tiến tới băng bó cho cậu lập tức khựng lại, Mông Kiến Quốc đón lấy băng gạc, trầm giọng nói: "Để tôi làm cho, mọi người hãy tới đầu kia ngòi, kể cả trẻ con nữa."

Lưu Nghiễn ngồi tựa nghiêng vào tường, Mông Kiến Quốc tự tay băng bó vết thương trên cánh tay và chân cho cậu, ông siết băng vải rất chặt, máu đã được cầm lại.

Quyết Minh giúp Lưu Nghiễn lau khô vết máu trên mặt, Lưu Nghiễn báo cáo đứt quãng quá trình thi hành nhiệm vụ, Mông Kiến Quốc chỉ lặng lẽ ngồi nghe. Cuối cùng Quyết Minh hỏi: "Ba em đâu?"

Lưu Nghiễn đáp: "Đang ở tầng mười một, anh ấy sẽ xuống đây ngay thôi."

Không khí rơi vào tĩnh lặng, lát sau Mông Kiến Quốc nói: "Trước mắt cậu cứ nghỉ ngơi một lát."

Lưu Nghiễn nằm nghiêng xuống, gối đầu lên đùi Quyết Minh, cậu bé vẫn ngồi bên cạnh Mông Kiến Quốc như trước.

"Anh ấy sẽ chết hả?" Quyết Minh hỏi.

Lưu Nghiễn: "Ừ."

Mông Kiến Quốc đáp: "Chưa chắc lắm."

Lưu Nghiễn lại tiếp: “Em có thích cái gì không? Bạn hiền à, anh chết rồi thì tất cả tài sản nhượng lại cho em hết đó. Cho em cái máy tính bảng nhé.”

Quyết Minh: “Không cần đâu. Có tiêm thuốc cho anh ấy được không bác?”

Mông Kiến Quốc: “Lưu Nghiễn, vai trò của cậu trong nhiệm vụ rất quan trọng đúng không?”

Lưu Nghiễn trả lời: “Có lẽ vậy, vì con phải theo sát nhiệm vụ đến bước cuối cùng, Trịnh Phi Hồ đã đặc biệt dặn con, máy điều khiển trung tâm có khả năng sẽ bị trục trặc, chỉ có kỹ sư cơ khí thuộc Công xưởng Trung ương mới có thể khởi động hệ thống tu sửa, nếu giờ mà cho con vào trạng thái ngủ đông thì nhiệm vụ này chắc cũng đi đời.”

Mông Kiến Quốc lặng im một hồi, đoạn ông nói: “Vậy thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thử tiêm huyết thanh cho cậu, chắc K3 vẫn còn, nhưng phải tìm xem đã. Sau khi tiêm cậu sẽ rơi vào hôn mê sâu...”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy có tổn thương đến não bộ không?”

Mông Kiến Quốc không đáp.

Lưu Nghiễn nói: “Sẽ biến thành một kẻ thiếu năng? Đúng không? Mất hết tất cả trí nhớ?”

Sự trầm mặc nặng nề trôi qua, Mông Kiến Quốc lên tiếng: “Chắc phải bảo họ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, rồi đưa cậu tới khu số 2 để tiêm huyết thanh ngủ đông vào, nhưng điều kiện tiên quyết là, lúc đó cậu vẫn chưa biến thành thân ma.”

Lưu Nghiễn: “Thế con thà biến thành thân ma còn hơn làm một thằng đần... ít ra... cũng đỡ tổn cơm tổn gạo của ba.”

Mông Kiến Quốc tán đồng: “Cậu rất tự giác đấy, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh nãy giờ không góp chuyện, chỉ lặng lẽ vuốt tóc Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn vì mất máu quá nhiều nên cả người lạnh toát, Quyết Minh bèn cởi chiếc áo khoác của Mông Kiến Quốc mà cậu bé đang mặc, đắp lên người Lưu Nghiễn.

“Ba ơi.” Lưu Nghiễn gọi.

“Gì đấy?” Mông Kiến Quốc trầm giọng hỏi.

Lưu Nghiễn tiếp: “Nếu Mông Phong chưa tìm đến mà con đã biến thành thầy ma, thì ba hãy nã một phát tiễn con đi, Quyết Minh không xuống tay nổi đâu, được không ba?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Được.”

“Phong Hoa này, bây giờ cô có thể tùy ý phỏng vấn ông ấy rồi.” Lưu Nghiễn thều thào nói: “Nhưng đừng lớn tiếng quá, để tôi ngủ một lúc.”

Tạ Phong Hoa thút thít khóc, hai mắt đầm lệ, vươn tay xoa xoa đầu Lưu Nghiễn.

Những người ở đây không ai quen biết Lưu Nghiễn, cậu đối với họ mà nói chỉ là một người xa lạ thành linh bò ra từ lỗ thông hơi, một người xa lạ xuất hiện vô duyên vô cớ.

Không ai nói lời nào, giữa sự tĩnh lặng đó, Lưu Nghiễn chìm dần vào giấc ngủ. Cậu chấp chới trong giấc mơ vô định, linh hồn dường như thoát khỏi thân xác, xuyên qua những lớp tường dày cộp, vô thức bay lên phía trên.

Trên cao có một khối cầu sáng màu xanh, lúc sáng lúc tối, dường như đang kêu gọi cậu bay tới.

Đó là một loại tín hiệu, giống như tiếng gọi mà cậu từng cảm nhận được ở núi Đãng Phong, tuy nhiên giữa chúng lại hoàn toàn khác biệt, ánh sáng của khối cầu khiến người ta cảm thấy thư thái yên tĩnh, tựa như nhìn thấy chốn về bình yên và thiên đường mệnh mang sao trời.

Còn loại tín hiệu kia chẳng rõ từ nơi nào truyền đến, cứ không ngừng quấy nhiễu tinh thần cậu, giống như hàng vạn tiếng gào thê lương oán hận. Nó mơ hồ đối kháng với nguồn sáng xanh, hai luồng sức mạnh kỳ dị tranh chấp với nhau, dường như muốn xé Lưu Nghiễn nát vụn.

Đầu đầy mồ hôi, cậu mở choàng mắt thờ dốc.

“Sốt rồi à.” Giọng Mông Kiến Quốc vẫn trầm tĩnh và khiến người ta có cảm giác an toàn như thế: “Kiểm chút nước đá cho cậu ấy chườm trán.”

Một tấm khăn mát lạnh được phủ lên trán Lưu Nghiễn, khiến cậu dễ chịu rất nhiều.

“Ba.” Lưu Nghiễn khẽ gọi.

“Cậu ấy là Mông Phong hả?” Một người ở góc căng tin bên kia hỏi.

“Không phải.” Mông Kiến Quốc đáp: “Thằng bé tên là Lưu Nghiễn.”

“Vậy sao anh ấy lại gọi bác là ‘ba’?” Dương Vũ San thắc mắc.

Mông Kiến Quốc giải thích: “Nó cũng là con của bác.”

Rồi không ai hỏi thêm câu nào nữa, lát sau Lưu Nghiễn nói: “Trả lời con mấy vấn đề được chứ? Không liên quan đến việc nhà đâu.”

Mông Kiến Quốc nói: “Lòng hiếu kỳ của cậu nặng quá đấy, như thế không tốt.”

Lưu Nghiễn: “Triều văn đạo, tịch tử khả hỷ⁶, con cũng chẳng có ý định gì khác đâu.”

6 Triều văn đạo, tịch tử khả hỷ: Trích trong Luận ngữ của Khổng tử, ý là sáng sớm nghe và hiểu được đạo lý, chiều có chết cũng vui lòng.

Mông Kiến Quốc nhàn nhạt nói: “Hỏi đi.”

Lưu Nghiễn: “Phong Hoa, cô hỏi đi. Thông tin của tôi không chi tiết bằng cô.”

Tạ Phong Hoa ôm gối ngồi bên trái Mông Kiến Quốc, nổi bứt rứt trong lòng cô khi thấy Lưu Nghiễn bị thương đã vơi dần. Bằng âm lượng vừa đủ cho mấy người họ nghe thấy, cô khẽ mở miệng: “Thiếu tướng Mông, trong phòng thí nghiệm sinh hóa ở tầng mười chín đang giấu bí mật gì?”

Mông Kiến Quốc lặng đi trong vài giây, lát sau đáp: “Ở đó có một mẫu thí nghiệm, chính là ‘hạt nhân’ của hợp thể Oaks.”

Có được đáp án như dự đoán, Lưu Nghiễn không nghi ngờ nữa, hỏi: “‘Hạt nhân’ đó nguồn gốc từ đâu?”

Mông Kiến Quốc chậm chậm lắc đầu: “Hiện giờ nghiên cứu vẫn chưa ra kết quả, hoặc cũng có thể có tiến triển rồi.”

Lưu Nghiễn tiếp tục suy nghĩ, có điều đầu óc cậu lúc này rất mơ hồ, cả người lạnh cóng, tốc độ tư duy giảm rất nhiều, sau khi sắp xếp lại tất cả dữ

kiện mới hỏi tiếp: “‘Hạt nhân’ có thể hội tụ những cái xác đã chết lần hai, biến thành một quái vật khổng lồ. Đích đến cuối cùng của bọn chúng ở đâu?”

Mông Kiến Quốc: “Dựa theo tư liệu tuyệt mật mà tôi từng xem, đích đến của chúng là hải vực Mariana ở Tây Thái Bình Dương, khi rời khỏi thềm lục địa, áp lực nước biển sẽ khiến thể tích của bọn chúng nhỏ lại, virus dịch bệnh bị áp suất nước kìm hãm.”

“Mariana... rãnh biển sâu nhất thế giới.” Lưu Nghiễn lâm bẫm: “Cách mực nước biển 10.971 mét, hải vực này thông tới nơi nào?”

Mông Kiến Quốc bảo: “Không hề thông tới đâu cả, sau khi bọn chúng tiến vào rãnh biển sẽ bị áp suất nước nghiền nát, biến mất triệt để.”

Lưu Nghiễn trầm mặc, Tạ Phong Hoa lại nói: “Chúng tôi lấy được một đồ thị phân tích về ‘hạt nhân’...”

“Đúng.” Mông Kiến Quốc nói: “Báo cáo sớm nhất của khu số 7 cho biết, thứ cấu thành nên ‘hạt nhân’ của hợp thể Oaks là ‘Huyền’, hay còn gọi là Huyền của địa cầu.”

“Huyền là gì?” Tạ Phong Hoa hỏi.

Mông Kiến Quốc tiếp: “Tôi không chuyên về Vật lý, nhưng hai người còn nhớ mô hình đại thống nhất không?”⁷

⁷ Đại thống nhất: Lý thuyết được hình thành trong tiến trình mở rộng mô hình chuẩn của Vật lý hạt.

Tạ Phong Hoa lắc đầu, Lưu Nghiễn thì chỉ biết đại khái, vì cậu không am hiểu sâu về Vật lý cổ điển.

“Các nhà khoa học cho rằng, thế giới của chúng ta được tạo nên từ những phân tử, phân tử được tạo thành từ nguyên tử, rồi bên trong nguyên tử là hạt nhân, electron, cấu thành hạt nhân là proton và neutron...” Mông Kiến Quốc nói: “Giờ tôi dựa theo cách hiểu của mình để giải thích, nhưng chưa chắc sẽ giúp hai người hiểu rõ được.”

Tạ Phong Hoa gật đầu, Mông Kiến Quốc tiếp: “Các hạt đó phân giải thành các hạt quark⁸ và các hạt lượng tử khác, các nhà khoa học cho rằng

những hạt này vẫn còn có thể phân giải tiếp, từ đó cho ra mô hình cấu tạo nguyên thủy nhất của thế giới vi mô: Huyền - Hay là Dây.”

8 Hạt quark: Một hạt cơ bản sơ cấp, các quark kết hợp với nhau tạo nên các hạt tổ hợp Hadron.

“Lý thuyết dây⁹ nêu lên, những thứ vi mô đó chuyển động trong đường cong khép kín, tưởng tượng giống như một đường cong hai chiều, nó cứ thế chuyển động tạo nên một hình cầu, đây chính là nguyên lý từ chuyển động hai chiều cấu thành không gian ba chiều. Những đường kín này có một độ cong và tần số dao động nhất định, hợp thành những hạt cơ bản trong thế giới của chúng ta. Dựa vào tần số dao động và cách thức chuyển động khác nhau mà sản sinh ra các loại năng lượng khác nhau, hình thành các hạt quark chủng loại khác nhau.”

9 Lý thuyết dây: Một giả thuyết về hấp dẫn lượng tử, được xây dựng nhằm thống nhất tất cả các hạt cơ bản và các lực cơ bản của tự nhiên, bao gồm cả lực hấp dẫn.

“Rồi những hạt căn bản này tiếp tục tổ hợp, hóa thành thế giới sinh động đa dạng trước mắt chúng ta.”

“Vậy thì liên quan gì tới người không lồ hợp thể Oaks?” Tạ Phong Hoa hỏi.

Mông Kiến Quốc liền đáp: “Lý thuyết dây mà chúng ta biết đã đưa ra mô hình đại thống nhất, có thể giải thích hầu hết những sự vật hiện tượng mà chúng ta không thể nhìn thấy hay chạm tay vào, bao gồm cả tư tưởng.”

“Khu số 7 cho rằng, ý thức tư duy và sóng điện não, là một tổ hợp đặc biệt của Huyền, nói một cách dễ hiểu, chúng ta vẫn thường nhắc tới ‘linh hồn’, có thể cũng là một dạng của Huyền nguyên thủy.”

Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Là ý thức tự do?”

Mông Kiến Quốc nói: “Đúng, khu số 7 cho rằng khối cầu sáng màu xanh đó chính là ý thức tự do của chính địa cầu, nó sẽ phát ra một lực hấp dẫn, khiến tất cả phế liệu ngưng tụ lại một chỗ rồi tiêu hủy. Tầng mười chín cũng có một cách hình dung khác, địa cầu giống như một con người, mà khối cầu màu xanh này chính là bạch cầu trong cơ thể.”

“Bạch cầu có chức năng miễn dịch cho cơ thể, tiêu diệt các tế bào gây hại, loại bỏ chúng hoàn toàn.” Mông Kiến Quốc tiếp: “Đối chiếu với tình hình thực tế hiện nay là vô cùng trùng khớp.”

“Nếu vậy thì nguyên nhân mâu thuẫn giữa các ngài và khu số 7 là...” Tạ Phong Hoa chau mày nói.

Mông Kiến Quốc: “Vấn đề tiêu diệt virus gây bệnh.”

“Chúng ta đã phải mất đi rất nhiều sinh mạng và của cải, sau cùng mới điều tra ra được căn nguyên bùng phát bệnh dịch. Vật chủ đầu tiên chứa virus chính là một con khủng long cổ dài 10 thối rửa nằm dưới núi băng ở Nam Cực.”

10 Khủng long cổ dài: Plesiosaurs sống cùng thời với khủng long, là động vật biển to lớn với bốn chân vây to như mái chèo.

Lưu Nghiễn hít mạnh một hơi.

Mông Kiến Quốc nói: “Đây là tất cả những gì tôi biết, có người nói con khủng long cổ dài đó đã bị đông cứng giữa sông băng Nam Cực từ kỷ Băng Hà, virus trong cơ thể nó cũng không biết từ đâu mà tới...”

Quyết Minh chen vào: “Liệu có phải do người ngoài hành tinh mang tới không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Có thể lắm, vào một ngày nào đó ở thời viễn cổ, một tiểu hành tinh chứa virus đâm vào địa cầu, khiến môi trường sinh thái bị hủy diệt trên quy mô lớn, mãi tới kỷ Băng Hà mới tạm thời chấm dứt, vật chủ nhiễm bệnh bị đông cứng dưới lớp băng. Trong suốt quá trình tiến hóa dài đằng đằng của nhân loại, hiệu ứng nhà kính khiến lớp băng bị tan ra, con khủng long cổ dài này bắt đầu hư thối, virus theo dòng hải lưu tản đi khắp nơi, những thành phố ven biển của tất cả các quốc gia chính là nơi mà dịch bệnh bùng phát đầu tiên.”

Tạ Phong Hoa nói: “Hiểu cách khác, chúng ta chỉ cần ngồi một chỗ, những xác thối này sẽ bị hệ miễn dịch của chính địa cầu tự động xử lý sạch sẽ, đúng không?”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Đúng là có người đã nghĩ như vậy, nhưng tôi thấy chưa chắc, đây chính là sự bất đồng ý kiến giữa quân đội và Trung tâm

ngiên cứu Khoa học.”

“Đầu tiên, nếu như địa cầu có ý thức, tại sao không trao đổi trực tiếp với loài người?” Mông Kiến Quốc nói: “Các cậu đã nhìn thấy khối cầu sáng màu lam ở tầng mười chín, và đồ thị tần số, chính là những phân tích về sự dao động của Huyền, nhưng đến nay vẫn chưa có manh mối.”

“Thứ hai, virus đã bắt đầu tiến hóa rồi.” Mông Kiến Quốc nói: “Chúng nó không còn tuân theo bản năng ăn uống nguyên thủy, mà dần tiến hóa thành những cá thể có tư duy đơn giản. Không chỉ đội Cơ Lốc các cậu, những đội tìm kiếm cứu hộ khác cũng đã nộp báo cáo chiến dịch nêu rõ: Xét từ một tới một trăm nghìn cá thể, sẽ có một hoặc nhiều con thây ma đột biến có khả năng giao tiếp, trở thành thủ lĩnh của tất cả bọn thây ma... Lưu Nghiễn, cậu hiểu được hậu quả rồi đấy.”

Lưu Nghiễn trước đây lo sợ cũng chính là vì nguyên nhân này, cậu run giọng: “Không chỉ như thế, bọn chúng còn chuyển mục tiêu sang cả động vật.”

“Đúng.” Mông Kiến Quốc nói: “Sự tiến hóa của loại virus này đã mất kiểm soát, động vật dần dần bị lây nhiễm, nếu không áp dụng cách ném bom oanh tạc thì biết đâu đến cả thực vật cũng bị nhiễm bệnh... Mà như vậy... kết quả thế nào thì chỉ cần nghĩ cũng biết.”

Tạ Phong Hoa lại tiếp: “Tôi còn một vấn đề cuối cùng, Viện nghiên cứu Alaska của Mỹ đã bị phá hủy, cơ sở nghiên cứu Siberia dưới lòng đất của Nga cũng bị bọn thây ma tấn công, và bây giờ là căn cứ Trung Quốc ở vùng biển quốc tế, mặt trận trung ương bị bọn sinh vật đại dương bao vây... Thiếu tướng Mông, chắc ngài cũng biết tôi muốn hỏi điều gì rồi chứ.”

Mông Kiến Quốc im lặng rất lâu, mãi sau mới đáp: “Xin lỗi tiểu thư Tạ, tôi không được phép tham gia kế hoạch nghiên cứu này, cũng chưa chắc rằng Huyền của địa cầu có khả năng triệu tập bọn thây ma. Với lại, theo tôi được biết, Viện nghiên cứu Alaska lấy chuột bạch tiêm virus thí nghiệm mà không xử lý sạch sẽ, cuối cùng đã bị cả đàn chuột thây ma tấn công.”

Lưu Nghiễn nhay bén hỏi: “Ý của ba là... bày bạch tuộc thây ma này bị khối cầu sáng màu lam ở tầng mười chín triệu tập đến?”

Tạ Phong Hoa nói: “Ở đỉnh tháp trung tâm có còn mẫu nghiên cứu của Huyền không?”

“Còn.” Mông Kiến Quốc đáp: “Có lẽ chủ nhiệm của Tổ công tác đặc biệt ở khu số 7 sẽ giải đáp được vấn đề này của cô.”

Tạ Phong Hoa hỏi: “Tại sao bạch tuộc lại bị nhiễm virus?”

Mông Kiến Quốc: “Giờ vẫn chưa rõ nguyên nhân, có thể bởi hợp thể Oaks tiến vào rãnh biển với số lượng lớn, bị bạch tuộc ăn mất một phần, cũng có lẽ... Mà thôi, đó không phải chuyện hai người nên biết.”

Tạ Phong Hoa khẽ khàng nói: “Bởi vì phòng thí nghiệm sinh hóa của khu số 6 đã thải rác thí nghiệm xuống hải vực, đúng không? Thiếu tướng Mông?”

Lưu Nghiễn trợn tròn mắt, Mông Kiến Quốc lạnh lùng nói: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm ba việc: Chường mặt lên tivi để bị ăn mắng, giám sát quá trình tìm cứu ở đất liền, đồng thời xúc tiến thực thi kế hoạch Đêm Dài. Còn những việc khác không nằm trong phạm sự của tôi, cho dù có muốn cũng chẳng cách nào nhúng tay.”

“Tôi biết đó không thuộc quyền của ngài.” Tạ Phong Hoa phản bác: “Nhưng ngài phải có trách nhiệm nhắc nhở họ chứ.”

Mông Kiến Quốc lạnh lùng: “Tiểu thư, cô nghĩ đơn giản quá rồi đấy, làm sao cô biết tôi không lên tiếng nhắc nhở Thượng tướng Chu? Ông ấy cho rằng những tư liệu mình có được rất đáng tin, không để ý kiến của người khác tác động mấy may.”

Tạ Phong Hoa thương hại bảo: “Nói vậy cũng có nghĩa là ngài bị... lơ luôn?”

Mông Kiến Quốc: “Tôi tin rằng cô sẽ không đưa mấy chuyện này lên báo, vì nếu Thượng tướng Chu đọc được tin tức rồi sẽ tức tốc tìm cô tính sổ đấy.”

Tạ Phong Hoa giễu cợt đáp: “Quả tình tôi định viết thế, bởi như vậy tự nhiên ngài sẽ bị lôi kéo về một phe với tôi, biết đâu ông ấy còn tưởng ngài sai tôi viết kiểu đó cũng nên.”

Lưu Nghiễn không nhịn nổi bật cười, nghĩ bụng Tạ Phong Hoa thật sự quá mức gian xảo rồi.

Mông Kiến Quốc: “...”

Tạ Phong Hoa lại nói: “Ừm... để tôi nghĩ xem, phải làm sao mới không gây phiền toái cho Thiếu tướng Mông anh tuần hấp dẫn, mà còn giúp được cho ngài ấy...”

Mông Kiến Quốc chẳng thềm bận tâm: “Không cần đâu, tôi hiểu rõ Thượng tướng Chu, chỉ cần ông ta cho rằng mình đúng, nhất định sẽ kiên quyết thực hiện tới cùng, sẽ không vì ý kiến của khu số 7 mà thay đổi kế hoạch giữa chừng. Nếu không chẳng cần cô phải viết gì, chính tôi sẽ giải quyết ông ấy trước.”

Tạ Phong Hoa ngần ngừ: “Nhưng một mình ông ấy có đủ sức chịu trách nhiệm cho cả đất nước hay không?”

Mông Kiến Quốc: “Quyền lợi càng lớn, trách nhiệm càng nặng, tất cả đều do bản thân ông ấy quyết định, ông ấy không phụ trách thì còn ai vào đây nữa?”

Tạ Phong Hoa có chút sừng sốt, rồi cười nói: “Giờ tôi mới biết, quả thật ngài rất có sức hấp dẫn đấy, Thiếu tướng Mông. Vậy tạm thời tôi giữ kín miệng là được chứ gì?”

Mông Kiến Quốc lịch sự đáp: “Cảm ơn, cô cũng vậy mà, người con gái dịu dàng biết quan tâm là quyến rũ nhất, về sau ra ngoài rồi liệu có vinh hạnh được mời cô dùng bữa không?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Thưa Thiếu tướng, tôi có bạn trai rồi.”

Lưu Nghiễn bật cười rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, Tạ Phong Hoa thì mỉm cười nghiền ngẫm mớ tin tức mà Mông Kiến Quốc vừa tiết lộ, tất cả chìm trong bầu không khí tĩnh lặng.

Hai giờ sau, bên ngoài vọng đến một tiếng vang nhỏ.

Mông Kiến Quốc tiến đến mở cửa, dưới chân ông, Lại Kiệt rớt cuộc đã dẫn đội đến được tầng mười.

Mông Phong là người đầu tiên leo lên, Lưu Nghiễn lúc này đã kiệt sức, từ lúc lặn xuống đáy biển tới giờ đã gần mười lăm tiếng đồng hồ, cậu thậm chí còn không hay biết Mông Phong đã đến.

Mông Phong đứng nhìn mà không ngừng run rẩy, anh kéo chiếc áo khoác quân phục đang đắp trên người cậu xuống.

Lưu Nghiễn tỉnh dậy.

Vết máu rỉ ra trên băng ở vai cậu đã khô lại thành màu đen thẫm, sắc mặt tái nhợt, khắp người mồ hôi đầm đìa.

Câu nói đầu tiên khi Lưu Nghiễn gặp lại Mông Phong là: “Mông Phong, em bị lây nhiễm rồi.”

Mông Phong khuyu xuống, bàng hoàng chạm lên tóc cậu: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn nói tiếp: “Vẫn có thể trụ thêm được lúc nữa... tiếp tục nhiệm vụ nào, nếu thiếu em sẽ không thể hoàn thành được đâu. Kiên cường lên, Mông Phong à, chúng ta phải cùng nhau đi đến cuối đường... rồi lúc đó hãy tiêm cho em một mũi, để em ngủ thật sâu... Chẳng biết sau này còn nhớ được anh không...”

Mông Phong ôm chầm lấy cậu, ba giây sau anh bật khóc, hệt như một đứa trẻ bơ vơ không chốn nương tựa.

Mông Phong đau đớn vùi mặt vào vai cậu, tiếng khóc tuyệt vọng và bi thương như dã thú sắp trút hơi tàn.

Mông Kiến Quốc nhướng đôi mày kiếm lên, khẽ “suyt” một tiếng, nháy mắt ra dấu với Trịnh Kỳ.

Trịnh Kỳ: “?”

Mông Kiến Quốc bèn dùng khẩu hình: “Nói cho anh ấy biết đi.” Đoạn ông xoay mình chặn tầm nhìn của người khác, rồi lại chỉ chỉ vào Lưu Nghiễn, Trịnh Kỳ mới vỡ lẽ.

“Anh tên Lưu Nghiễn đúng không? Anh không bị lây nhiễm được đâu.” Trịnh Kỳ đứng trong góc phòng lên tiếng: “Ba em đã tiêm vắc xin cho anh rồi mà.”

Mông Phong lập tức nín khóc.

Lưu Nghiễn: “?”

Mông Phong: “...”

Mông Kiến Quốc gật gù, không bận tâm tới đôi uyên ương đang ôm nhau đàng kia nữa, ông thu súng rồi đứng dậy.

Trịnh Kỳ lại tiếp: “Đúng rồi, chính là anh, chú Hồ từng bảo, do hồi trước anh cứu mạng chú ấy nên muốn báo ơn. Chú Hồ đã mua sỉ rất nhiều vắc xin từ chỗ bác Mông, rồi tự tay giao cho ba em một phần nhờ gửi tặng anh, giúp anh tiêm vào, bởi vì anh với bác Mông là...”

Tạ Phong Hoa đánh hơi được tin tức tốt, hai mắt sáng rực, tay len lén bật bút ghi âm lên.

Mông Kiến Quốc lập tức ngắt lời: “Trịnh Kỳ, cháu nói nhiều quá đấy, chỉ cần bảo cho nó biết chuyện vắc xin là đủ rồi!”

Trịnh Kỳ im bật, vì lỡ miệng nói nhiều nên sau khi bị mắng liền ngoan ngoãn che miệng lại.

“Tôi nghe thấy hết rồi nhé.” Đôi mắt Tạ Phong Hoa ánh lên nét cười tinh quái: “Thiếu tướng Mông, ngài đã bán sỉ bao nhiêu vắc xin rồi?”

Mông Kiến Quốc lạnh tanh: “Tiểu thư, đó là do quân đội đặc biệt phê chuẩn, chẳng can hệ gì đến tôi cả.”

“Nhưng chính ngài đã ký tên mà?” Tạ Phong Hoa nhét bút ghi âm vào túi, quyết định ngừng phỏng vấn, nhưng vẫn không nhịn được tùm tùm cười: “Chắc là Hồ Giác tự tìm gặp ngài đúng không? Anh ta hứa hẹn những gì để ngài chịu bán vắc xin phòng bệnh thế?”

Mông Kiến Quốc lễ độ rằng: “Tạ tiểu thư, cô mà hỏi tiếp tôi sẽ không mời cô dùng bữa nữa đâu, chưa biết chừng cô còn đánh mất chén cơm của mình đấy.”

Tạ Phong Hoa chỉ mỉm cười không đáp.

Mông Phong vẫn ôm Lưu Nghiễn, anh ngẩng đầu ngờ ngàng: “Ý là sao? Trịnh Kỳ, ba em đã tiêm vắc xin phòng bệnh cho Lưu Nghiễn hả?”

Lưu Nghiễn cũng mù tịt chẳng hề biết gì, chợt nhớ tới hôm trước lúc xuất phát, Trịnh Phi Hồ đã đích thân đến tiễn cậu, vậy là lập tức hiểu ra vấn

đề.

“Em hiểu rồi...” Lưu Nghiễn nói: “... Anh Hồ nhờ Trịnh Phi Hồ tiêm cho em.”

CHƯƠNG 47

ĐÊM DÀI

Toàn tiểu đội đã trở lại Phòng điều khiển Trung tâm, di chứng điện giật của Mông Phong đã bớt đi, song phần cổ vẫn không tự chủ được mà rụt lại.

Trong không gian sáng trưng như ban ngày, tất cả vây quanh bàn điều khiển, Lại Kiệt nói: “Mọi người bám chắc vào, chúng ta sắp lộn nhào rồi đây.”

Lại Kiệt rút thẻ căn cước của Trịnh Phi Hồ ra, quẹt qua đài điều khiển bị đảo ngược trên cao, đoạn ngắt đầu báo mật khẩu an toàn.

Giọng nữ điện tử của hệ thống vang lên: “Đã chứng nhận thân phận, huấn luyện viên K3 thuộc Mặt trận Trung ương, Thượng tá Trịnh Phi Hồ, xin hãy nhập chỉ thị của ngài.”

Lại Kiệt nói: “Khu số 6 bị tấn công đột ngột, hãy kiểm tra thiệt hại.”

Giọng nữ hệ thống: “Đã kiểm tra, sự cố nghiêm trọng. Kiến nghị tiến hành những thao tác sau, thứ nhất: Đóng lớp tường ngăn nước biển thứ hai, khởi động thoát nước ở khu Đông.”

“Thứ hai: Mở máy bơm nước ở khu Tây, đồng thời tăng cường hệ thống trọng lực và buồng xoáy.”

“Thứ ba: Khởi động túi khí cứu nguy, phục hồi xoay ngược. Tách bỏ phòng điều khiển phản xung lực.”

Lại Kiệt tiếp: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nữ điện tử: “Đang kiểm tra hệ thống điện lực, xin chờ giây lát.”

Những tia sáng xanh đỏ đan nhau chằng chịt, hiển thị mức độ hư hại của toàn bộ khu số 6, tiếp đó, bản đồ địa hình được tái hiện trên vách tường nhờ

sóng âm, xung quanh là đáy biển trập trùng và núi đồi nhấp nhô.

Lại Kiệt nói: “Bắt đầu đi.”

“Chưa được.” Lưu Nghiễn lập tức bảo: “Xóa bỏ mệnh lệnh, chọn phương án sửa chữa.”

Giọng nữ hệ thống: “Xin hãy nhập bộ phận cần sửa chữa.”

Lưu Nghiễn: “Chỉ thị cuối cùng, tách bỏ phòng điều khiển phản xung lực.”

“Là sao?” Lại Kiệt quay đầu hỏi.

Lưu Nghiễn ra hiệu bảo anh ta đợi một lát, cậu nín thở, cho tới khi thanh load hiển thị 100%, giọng nữ hệ thống lại vang lên: “Không có phương án tốt hơn.”

Lưu Nghiễn: “Hãy tìm phương án giải quyết thứ cấp.”

Giọng nữ hệ thống: “Không có.”

“Vậy là sao?” Lại Kiệt nói: “Bắt đầu đi.”

Lưu Nghiễn chậm chậm gật đầu, Lại Kiệt nói: “Tiến hành phương án.”

Lại Kiệt phát khẩu lệnh lần hai, vài giây yên lặng trôi qua, giọng nữ hệ thống cất lên: “Thao tác mở phanh an toàn của phòng phản xung lực đã thất bại.”

Lưu Nghiễn nói: “Cường chế khởi động.”

Giọng nữ hệ thống: “Điều kiện không đầy đủ, thông tin gián đoạn, không thể cường chế khởi động.”

Lưu Nghiễn: “...”

Đến lúc này mọi người đều phát hiện ra tình hình không ổn, cuối cùng Lưu Nghiễn quyết định: “Giữ lại phòng phản xung lực, cường chế khởi động dưới hình thức tự hủy.”

Giọng nữ hệ thống: “Cảnh báo, cảnh báo, vị trí hiện nay đang ở sát mép hải vực, sau khi khởi động hình thức tự hủy, Bộ tổng chỉ huy sẽ bị mất thăng bằng và rơi xuống hải vực, căn cứ theo tốc độ rơi tính toán, túi khí không thể bung ra, căn cứ sẽ bị chìm vào đáy hải vực.”

Mông Kiến Quốc là người đầu tiên hiểu ra vấn đề, ông bèn lên tiếng: “Trong quá trình thao tác sẽ rơi xuống hải vực sao?”

Lưu Nghiễn gật đầu, đoạn cậu nhấn lên một cái nút, cúi đầu theo dõi màn hình dưới chân: “Hiện giờ chúng ta cách mép hải vực chưa tới một ngàn mét, trong quá trình đảo ngược sẽ khiến hơn 70% thể tích khu số 6 lạt vào vùng không gian hải vực, cuối cùng lao xuống.”

Ai nấy lặng thinh, những người chạy nạn ngồi ở góc tường đều đứng bật dậy nháo nhào:

“Không thể nổi lên mặt biển sao?”

“Mấy người làm trò gì vậy hả?!”

“Hệ thống bị lỗi rồi à?!”

“Im lặng nào!” Lý Dao Mẫn quát to.

Lại Kiệt nói: “Hay là khi đảo ngược xong chúng ta liền thả túi khí.”

Lưu Nghiễn liếc nhìn Lại Kiệt, đáp: “Không được đâu, túi khí cần có thời gian để căng lên. Nếu trong quá trình rơi xuống từ từ thổi phồng, túi khí cũng sẽ bị chúng ta kéo theo, áp lực nước ép nó xuống, cuối cùng... vẫn rơi xuống đáy, toàn bộ khu số 6 hoàn toàn hủy diệt.”

Mông Kiến Quốc: “Phương án thứ nhất có thể tiến hành được đấy, đã gặp trục trặc gì sao?”

Lưu Nghiễn hít một hơi thật sâu, bất an nói:

“Nếu như khởi động tua bin năng lượng trong phòng phản xung lực sẽ tạo phản lực đẩy ngược lên, có thể giữ cân bằng tạm thời và giảm tốc độ rơi xuống hải vực của khu số 6. Đến khi năng lượng tua bin cạn kiệt thì hệ thống sẽ tự động tách bỏ phòng phản xung lực, dựa vào chút phản lực cuối cùng đó mà đạt được sự cân bằng giữa sức nổi và trọng lực.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Không điều khiển từ xa được à?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không thể, phòng phản xung lực ở tầng một đã mất liên lạc với đài điều khiển trung tâm rồi. Hơn nữa còn vô cùng nguy hiểm... chỉ cần tính toán sai lệch một chút thôi, thì hậu quả...”

Mông Kiến Quốc: “Nếu sửa chữa thì phải mất bao lâu?”

Lưu Nghiễn nhìn thẳng vào mắt Mông Kiến Quốc, đáp: “Chẳng có cách nào sửa được hết... dây cáp điện ở bên ngoài, tầng một là nơi đầu tiên bị lũ bạch tuộc tấn công, toàn bộ cáp điện đã bị kéo đứt, hủy hoại triệt để rồi.”

Đã có thêm nhiều người dân dần nhận thức được tình hình hiện tại.

Lại Kiệt nói: “Vậy là, cần có một người ở lại điều khiển?”

Lưu Nghiễn gật đầu, tiếp: “Chỉ còn cách điều khiển trực tiếp, vả lại... sau khi bước vào cây cầu thép phải đóng chặt cánh cửa chống thấm. Căn phòng đó được thiết kế mô phỏng trạm không gian kỹ thuật của Liên Xô cũ... Nhiên liệu phun ra làm xoay tua bin, sau cùng sẽ tách bỏ những bộ phận phản lực khi đã bay vào vũ trụ...”

Mông Kiến Quốc thoáng nhìn bản đồ địa hình, nhận ra một hành lang màu đỏ, ông bèn nói: “Cách này được đấy, Lưu Nghiễn phụ trách tổng chỉ huy, những người còn lại phải bảo vệ cậu ấy.”

Mông Kiến Quốc toan xoay người, Lại Kiệt quát: “Đứng lại! Ai cho ngài đi?”

Mông Kiến Quốc nói: “Đây là mệnh lệnh, Trung úy Lại Kiệt, chờ tại chỗ cho tôi.”

“Kiến Quốc.” Lý Dao Mẫn bỗng lên tiếng: “Tôi hiểu rồi, cần phải có một người hy sinh đến điều khiển phòng tua bin, đúng không?”

Mông Kiến Quốc gật đầu.

Trương Dân vốn đang ngồi ở góc tường sau khi nghe thấy những lời này liền đứng dậy, anh tiến lên trước cất tiếng: “Chuyện gì vậy? Không có cách giải quyết nào khác hay sao?”

Mấy người Mông Phong, Lưu Nghiễn, Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Lý Nham và Tạ Phong Hoa, Lý Dao Mẫn, Mông Kiến Quốc, Trương Dân và Quyết Minh đều vây xung quanh đài điều khiển.

Lý Dao Mẫn nói: “Ta dùng robot loại nhỏ đi điều khiển được chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không đâu, quá trình thao tác rất phức tạp, hơn nữa cũng chẳng có robot.”

Lý Dao Mẫn liền rằng: “Kiến Quốc, vậy để tôi đi cho.”

Trịnh Kỳ đứng trong góc phòng đang ngẩn cổ đảo đảo nhìn quanh, cậu bé nhảy bén nhận ra sự khác thường, vội hỏi to: “Mẹ! Mẹ định đi đâu?”

Lý Dao Mẫn trấn an con trai: “Không có gì đâu con, mẹ đi khởi động một cái máy rồi về ngay thôi.”

“Không được.” Mông Kiến Quốc trầm giọng phản đối: “Dao Mẫn, cô không được đi, Phi Hồ đang chờ cô trên kia. Ở đây tôi lớn tuổi nhất, mấy thằng nhóc loai choai này chỉ mới hơn hai mươi tuổi đầu thôi.”

Lý Dao Mẫn gắt: “Kiến Quốc! Một vị tướng như anh làm sao có thể hy sinh thế được? Anh không ý thức được điều đó à?! Con trai của tôi hiện giờ cũng bị mắc kẹt dưới này, để đảm bảo cho nó được an toàn lên trên mặt biển, tôi có nghĩa vụ phải đi.”

“Để tôi.” Lại Kiệt chen vào: “Tôi là người phụ trách nhiệm vụ lần này và là người chỉ huy trực tiếp, mọi người ở đây phải tuân thủ mệnh lệnh của tôi. Trung sĩ Mông Phong, tôi nhường chức đội trưởng cho cậu... Sau này cậu chính là đội trưởng của Cơ Lốc.”

Lý Nham lên tiếng: “Không, sếp hãy để tôi đi.”

“Trên người các anh vẫn còn vắt xin trị giá những sáu triệu đô đấy.” Lý Nham cười khê: “Cơ hội của tôi đã dùng hết rồi, nên để tôi đi là hợp lý nhất, mọi người không cần tranh cãi nữa... Phong Hoa, em đừng khóc, xem này, anh sắp thành người hùng mà... Đừng khóc...”

Lại Kiệt tức giận nói: “Anh mà cũng còn có mỗi một mạng thôi! Lý Nham, tôi ra lệnh cho cậu ở lại đây! Khi quay về cậu còn phải kết hôn cơ mà!”

Lý Nham chỉ hỏi: “Lưu Nghiễn, phải đi về hướng nào?”

Mông Phong: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn “ừm” một tiếng, rồi cũng không nói gì thêm, Lý Nham hỏi: “Từ hành lang này đi qua đúng không?”

Lưu Nghiễn ngừng thao tác trên đài điều khiển, cậu quay người đưa mắt nhìn mọi người một lượt, đoạn nói: “Trước tiên phải quyết định người nào

đi đã, bằng không tôi tuyệt đối không nêu rõ cách thức, nếu thiếu sự chỉ huy của tôi, cho dù có vào được phòng tua bin cũng vô ích thôi.”

“Sư nương không thể đi được.” Mông Phong trầm giọng: “Đã nhượng chức đội trưởng thì quyền quyết định bây giờ thuộc về tôi, đúng chứ?”

Lại Kiệt: “Cậu... Mông Phong!”

Mông Phong xoa nhẹ tóc Lưu Nghiễn, anh nói: “Tôi và Lưu Nghiễn mà phối hợp là ăn ý nhất, anh đi mở tua bin, em ở lại đây chỉ huy nhé Lưu Nghiễn.”

“Không được!!!” Mông Kiến Quốc tức giận hét lên.

Vào lúc đó tất cả mọi người xung quanh đều đứng dậy, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng ngỡ ngác.

Lại Kiệt nói: “Nghe này, mọi người phải tuân lệnh tôi, bởi tôi là người chỉ huy nhiệm vụ lần này...”

Mông Phong: “Giờ đã là tôi rồi.”

Lại Kiệt: “Đừng có ngắt lời! Người nào ở đây mà chẳng có thân nhân? Chẳng có vợ con? Các người không sợ người nhà đau buồn à? Về sau làm sao chăm sóc họ?”

“Chúng ta dựa vào nguyên tắc hy sinh đi, đầu tiên loại bỏ những người vẫn còn thân nhân.” Lại Kiệt nêu rõ: “Thứ nhì là những người có vai trò quan trọng và còn vắt xin trong cơ thể, thế cho nên, người sót lại cuối cùng là tôi. Đừng nói thêm gì nữa, được chứ, thôi bàn cãi, chúng ta hãy chia tay trong vui vẻ nào, đừng khóc sụt mướt thế... Lưu Nghiễn, chỉ đường cho tôi đi.”

Văn Thư Ca vẫn đứng im lặng trong góc, bấy giờ mới bước tới: “Nguyên tắc hy sinh là thứ gì? Tôi chưa nghe bao giờ, mặc kệ còn mấy cái mạng, bốc thăm đi. Người ngoài biên chế không có phần đâu, đừng gây thêm phiền toái nữa.”

Cậu cầm một chiếc hộp, bên trong có năm mảnh giấy vo tròn.

“Dao Mẫn.” Mông Kiến Quốc ghì tay cô xuống, trầm giọng khuyên: “Về với con trai mình đi, cô là người ngoài biên chế mà.”

Lý Dao Mẫn phản đối: “Phi Hồ vẫn chưa tới, việc này là tôi thay anh ấy làm. Không thể để bọn nhỏ đâm đầu chịu chết được...”

“Đừng nói nữa!” Mông Phong nói: “Sư nương, cô không can hệ gì tới chuyện này cả.”

Mông Phong tiến tới bắt lấy một viên giấy nhắc lên: “Lá thăm này tính cho ba tôi.”

Mông Kiến Quốc hét lên: “Bỏ lại! Mông Phong!!!”

Nói đoạn ông toan vươn tay bắt thăm, song Văn Thư Ca lại lắc hộp đựng giấy né đi, cậu nói: “Thiếu tướng, cơ hội của ngài đã qua rồi, còn lượt của Mông Phong tính kiểu gì?”

Lưu Nghiễn cũng cầm một viên giấy: “Đây là tôi thay Mông Phong bắt, chỉ cần một trong hai người bọn tôi trúng thăm, đều quyết định để tôi ở lại chỉ huy, Mông Phong đi phòng tua bin.”

Lại Kiệt nhìn Văn Thư Ca, cậu liền cười rằng: “Bốc thăm đi, anh sẽ không thất vọng đâu.”

Lại Kiệt gạt đầu, lặng lẽ cầm một viên giấy lên.

Lý Nham cũng lấy một thăm, khước mắt Phong Hoa đỏ bừng, gục đầu lên vai cậu khóc nức thành tiếng, Lý Nham ôm lấy bờ vai cô nhỏ giọng dỗ dành.

Trong hộp chỉ còn sót lại một viên giấy.

“Mở thăm nào.” Văn Thư Ca kẹp viên giấy cuối cùng lên, lịch sự hỏi dò: “Ai mở trước?”

Lại Kiệt mở viên giấy ra, trên mặt trống không, anh ta chau mày nói: “Chuyện gì đây? Văn Đệ?!”

Văn Thư Ca mỉm cười, giơ tay làm dấu “suyt”, đoạn nói: “Cứ mở ra hết đi.”

Lý Nham giao viên giấy của mình cho Tạ Phong Hoa để cô mở, vẫn là giấy trắng.

Tạ Phong Hoa ngắt đi, Lý Nham cuống quýt gọi: “Phong Hoa!” Cậu bế cô đến bên tường, lo lắng áp tay lên trán cô.

Ánh mắt của Văn Thư Ca vẫn một mực dõi theo Phong Hoa, mãi sau mới quay đầu nhìn về phía Mông Phong.

Mông Phong và Lưu Nghiễn ôm chặt lấy nhau.

“Em mở trước đi.” Mông Phong khẽ nói.

Lưu Nghiễn tựa mình lên vai Mông Phong, Mông Phong ôm cậu lắc lư, Lưu Nghiễn mở viên giấy, trắng tinh, vung tay ném bỏ.

Mông Phong cũng mở viên giấy, trống không.

“Văn Đệ.” Lưu Nghiễn nghiêng đầu, ánh mắt từ tờ giấy trên tay Mông Phong chuyển sang Văn Thư Ca, giọng cậu run rẩy.

Ánh mắt Văn Thư Ca toát lên vẻ khẩn cầu, hai mắt ầng ậng nước, khóe miệng cậu hơi nhếch lên, dường như đang rất vui. Cậu nhìn Lưu Nghiễn len lén lắc đầu, như tha thiết cầu xin đối phương đừng nói ra bất cứ điều gì.

Văn Thư Ca dùng ngón tay thon gầy xoa nhẹ viên giấy, mở ra, bên trong là một ký hiệu hình trái tim.

“Là tôi.” Văn Thư Ca móc từ túi quân phục ra một phong thư, sau khi nhìn mọi người một lượt, lại giao cho Mông Kiến Quốc.

Mông Kiến Quốc nhận lấy, Văn Thư Ca xoay người, mặt hướng về phía họ, chậm rãi bước lùi về sau.

“Tạm biệt, Văn Đệ.” Trương Dân cất lời.

“Tạm biệt.” Văn Thư Ca gật đầu nói: “Anh Dân, cảm ơn vì đã chỉ dạy cho tôi nhiều điều đến vậy.”

Lại Kiệt quát to: “Không! Hồi nãy không tính! Hãy bốc thăm lại! Cậu ta gian lận!” Lại Kiệt guồng chân đuổi theo, Văn Thư Ca liền nghiêng người chạy vọt lên cầu thép, cậu hét lên: “Mông Phong, ghìm anh ấy lại giúp tôi!!”

“Văn Đệ!” Lại Kiệt gầm lên: “Cậu không được đi!!!”

Lại Kiệt mới tóm được Văn Thư Ca đã bất ngờ bị cậu xoay chỗ đánh mạnh vào thái dương, ngất đi, Văn Thư Ca đỡ lấy Lại Kiệt rồi chậm chậm đặt anh nằm xuống đất.

“Lưu Nghiễn! Tạm biệt nhé! Tôi đã được chuộc tội của mình rồi!” Văn Thư Ca từ xa nói vọng tới: “Lý Nham! Chúc hai người tân hôn hạnh phúc! Anh phải đối xử thật tốt với Phong Hoa đấy! Sếp! Mông Phong! Hãy cố gắng lên!!”

Lưu Nghiễn cũng thét hỏi: “Văn Đệ! Cậu vừa biến ảo thuật đúng không?!”

Khoảnh khắc đó mọi người đều vỡ lẽ, song Văn Thư Ca đã chạy thẳng vào phòng tua bin.

“Dòng chảy năng lượng của phòng tua bin đã khởi động.”

Trong chớp mắt bùn cát ở đáy biển cuốn lên mù mịt, tất cả máy bơm nước đồng loạt quay tròn, chấn động rền vang.

Phong Hoa choàng tỉnh.

Phản lực của phòng tua bin đã được phát động.

Toàn bộ khu số 6 chậm rãi rơi dần xuống lòng hải vực sâu không thấy đáy, tua bin ra sức quạt nước tạo lực đẩy ngược cho gã khổng lồ này, đèn pha vụt mở, chiếu sáng cả lòng biển trong bán kính mười dặm.

Khu số 6 vẫn tiếp tục rơi xuống, sáu túi khí to lớn ở tầng dưới cùng dần dần được thổi phồng lên, trông như những chiếc dù trắng tinh, lại vừa giống như những quả kính khí cầu khổng lồ trên con thuyền của Noah vào ngày tận thế.

Văn Thư Ca ấn lên cái nút cuối cùng, một tiếng nổ ầm phát ra, cả lòng biển cũng theo đó mà chấn động. Phòng tua bin phun ngược ra một luồng khí, đẩy mạnh Bộ tổng chỉ huy lên cao, còn nó bị tách ra, từ từ chìm xuống vực biển đen ngòm.

Văn Thư Ca đã hoàn thành nhiệm vụ, cậu đi tới sát mép phòng tua bin, đứng bên cửa sổ thủy tinh mở quyển kính thánh ra, nhìn vào lá thư màu trắng kẹp ở giữa với những con chữ xinh đẹp nắn nót, tiếp đó cậu ngẩng đầu, dõi theo khu số 6 đang chậm rãi nổi lên mặt biển.

“Văn Đệ.” Lưu Nghiễn khẽ nói: “Tạm biệt.”

Giọng của Văn Thư Ca vọng lại từ máy bộ đàm: “Đừng nói cho cô ấy nhé, tạm biệt anh, Lưu Nghiễn.”

Phòng tua bin rơi thẳng xuống đáy hải vực, máy bộ đàm mất tín hiệu, chỉ sót lại tiếng rè rè ngắt quãng của luồng điện, sau cùng dứt hẳn.

Ngày 13 tháng 5 năm 2013.

Văn Đệ với 21 tuổi đời đã dùng chính sinh mạng của mình để trình diễn màn ảo thuật cuối cùng. Vị ảo thuật gia vĩ đại nhất trong lịch sử đã hạ màn thật đẹp và rực rỡ, rời bỏ chúng tôi mà một mình tiến vào lòng biển giá buốt cô quạnh.

Khi tôi muốn lật tẩy màn ảo thuật đó, thì cậu lại khẩn cầu tôi “Đừng nói bất cứ điều gì” và giao lại một lá thư.

Trong thư cậu viết, thật lâu về trước, cậu vì nghe lệnh của Lâm Mộc Sâm mà hại chết hai người, tên của họ Văn Đệ còn nhớ rõ, trong lòng vẫn luôn day dứt, may nhờ có Phong Hoa khuyên bảo cậu.

Trên thế giới này cậu đã không còn người thân, cậu ghi lại tên tuổi, cầu xin Mông Kiến Quốc nghĩ cách tìm kiếm gia quyến của hai người kia... Nếu những người này còn sống, thì chia số tiền trợ cấp của cậu làm hai phần rồi gửi cho họ, đồng thời thay mặt cậu tạ lỗi cùng họ.

Văn Đệ, hãy yên lòng ra đi, cậu không chỉ chuộc tội của mình, mà còn vĩ đại hơn bất cứ người nào trong số chúng tôi.

Màn ảo thuật của cậu tuy chỉ có năm viên giấy nhỏ, nhưng tôi sẽ ghi nhớ cả đời màn trình diễn tráng lệ nhất trong lịch sử này.

Giây phút cậu mở tay ra, ký hiệu trên giấy như hóa thành trăm vạn bông pháo hoa nở tung rực rỡ giữa trời đêm. Khiến chúng tôi đang trôi dạt chơi vơi trong đêm dài tàn lụi, nhìn thấy được ánh rạng đông đầu tiên lóe lên giữa mịt mờ trời sao và biển rộng.

HẾT TẬP 1

Table of Contents

LỜI TỰA

PHẦN 1 Hoàng Hôn Màu Máu

Chương 1

ĐƯỜNG ĐÊM

Chương 2

GẶP LẠI

Chương 3

MƯA ĐÔNG

Chương 4

TRUYỀN NHIỆM

Chương 5

BÙNG PHÁT

Chương 6

TỰ CỨU

Chương 7

SÀNG LỌC

Chương 8

CHẠM MẶT...

Chương 9

CUỘC HỌP

Chương 10

KẾ HOẠCH

Chương 11

VƯỢT HIỂM

Chương 12

BIẾN CỐ

Chương 13

TIẾN HÓA

Chương 14

TẬP HỢP

Chương 15

ĐÀO VONG...

Chương 16

TÌM KIẾM CỨU NẠN

Chương 17

LY BIỆT

Chương 18

DI CHUYỂN

Chương 19

ĐỊNH CƯ

Chương 20

MŨI NHỌN

Chương 21

TRỜI PHẠT

Chương 22

CỨU CHUỘC

Chương 23

TUYẾT LỎ

Chương 24

ĐÔNG LẠNH

Chương 25

CUỘC SỐNG MỚI

Ngoại truyện

CẨM NANG NUÔI DƯỠNG CƯƠNG THI

CỦA BẠN NHỎ QUYẾT MINH

PHẦN 2 Đêm Dài Tro Bụi

Chương 26

LẠC ĐỘI

Chương 27

QUÂN ĐỘI ĐỒNG MINH

Chương 28

<u>Chương 29</u>	<u>KÊU GỌI</u>
<u>Chương 30</u>	<u>MANH MỐI</u>
<u>Chương 31</u>	<u>CHIA TAY</u>
<u>Chương 32</u>	<u>ĐÀO NGUYÊN</u>
<u>Chương 33</u>	<u>VƯỢT NGỤC</u>
<u>Chương 34</u>	<u>TRỞ VỀ</u>
<u>Chương 35</u>	<u>HỒN CHIẾN</u>
<u>Chương 36</u>	<u>TRỜI SAO</u>
<u>Chương 37</u>	<u>BẤT ĐỒNG</u>
<u>Chương 38</u>	<u>CÔ ĐẢO</u>
<u>Chương 39</u>	<u>PHÁ VÂY</u>
<u>Chương 40</u>	<u>NGUY CƠ</u>
<u>Chương 41</u>	<u>BẦU TRỜI BAO LA</u>
<u>Chương 42</u>	<u>KHỐN CẢNH</u>
<u>Chương 43</u>	<u>BIỂN SÂU</u>
<u>Chương 44</u>	<u>CANH GÁC</u>

Chương 45

TRUY SÁT

Chương 47

SỰ THẬT

ĐÊM DÀI